MARIUS TRIPON

RÂURI DE APĂ VIE

„Mi s-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieții cetății, și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor.“ (Apocalipsa 22:1-2)

Volumul IV

52 de mesaje
pentru
52 de săptămâni

Publicată de
Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România
Piața 1 Decembrie nr. 11
410073 Oradea, România
Tel.: 0259-236 841; Fax: 0259-432 778
E-mail: spmcr@rdslink.ro

© 2004 S.P.M.C.R.
Toate drepturile rezervate.
Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a cărții,
fără permisiunea scrisă a S.P.M.C.R.

În afara cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt luate din
Biblia, versiunea Cornilescu, 1923.

Editarea: *Cornelia Costi, Irina Comșa*
Tehnoredactarea: *Cornelia Costi*
Coperta: *Cornelia Costi*

Tipărită la S.P.M.C.R. Oradea,
Tel.: 0259-236 027

Din dorința de a fi folositor Iubitului Stăpân și din simțul unui suflet veșnic îndatorat s-a născut în mine dorința ca în cuvintele mele simple să scriu aceste mesaje, care să îndrume spre „Cel Bun“, să hrănească și să încurajeze sufletul doritor de Dumnezeu. Dorința mea este ca Duhul Sfânt să dea autoritate și gust acestor mesaje, astfel ca sufletele care nu-L cunosc pe Blândul Păstor să poată primi cel mai important și cel mai mare drept oferit muritorilor și anume „dreptul de a deveni copii ai lui Dumnezeu“. Acest „DREPT“ dă libertate sufletului încătușat și face posibilă trăirea unei vieți împlinite și fericite, cu foloase veșnice. Scopul, ținta și cercul de audiență intenționat pentru aceste mesaje sunt sufletele scumpe ale oamenilor din regiunile țării unde nu sunt case de rugăciune, unde ei să audă vestirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Cartea aceasta se distribuie gratuit, pentru că și eu am primit totul în dar. Ea este scrisă în cuvintele unui emigrant român care, ca și copil acum câteva zeci de ani, s-a stabilit în străinătate. A lui Dumnezeu să fie toată slava și mulțumirea pentru harul de a putea fi de folos Împărăției Lui.

Marius Tripon

Octombrie 2004

CUPRINS

1. Râuri de apă vie 11
2. Credința 21
3. Rugăciunea 30
4. Dagon 40
5. Fiul risipitor 50
6. Haina veche și haina nouă 59
7. Iaebeț 68
8. Este Biblia o carte depășită? 76
9. Cum să citim Biblia 87
10. Ai grijă! 97
11. Slobozirea 106
12. Cuptorul 116
13. Cântarea izbăvirii 126
14. Dărnicia 136
15. Când omul nu se întoarce 146
16. Un Tată și un Copil care iartă 155
17. Învierea 165
18. Doamne, deschide-i ochii! 175
19. Iubire reciprocă 185
20. Biserica lui Dumnezeu 195
21. Luptele Bisericii 205
22. Destinația Bisericii 215
23. Sfârșitul alergării 225
24. Cea mai mare nenorocire 234
25. Lucrătorii 244
26. Trăirea în trecut 255
27. Mijlocitorul 265
28. S-a născut un Mântuitor 275
29. Pentru ce te-ai născut? 286

30. El Și-a dat viața 297
31. Estera 306
32. Roade 316
33. Păcatele ascunse 326
34. Nașterea din nou 336
35. Mila în inima credinciosului 347
36. Suferințele Domnului 356
37. Tabor 365
38. Eben-Ezer 375
39. Trei nume la raport 385
40. Minuni 395
41. Intrarea triumfală în Ierusalim 406
42. Cum lucrează un nebun 416
43. Anul nou 428
44. Aproape mântuit 438
45. Chiar dacă vei muri, vei trăi! 448
46. Untdelemnul bucuriei 457
47. Iertați-vă! 466
48. Un Colț de Rai 476
49. Inima împărțită 488
50. Cine crede se botează 498
51. Dovada credinței 508
52. Dorul de Dumnezeu 518

CUVÂNT ÎNAINTE

Din tronul lui Dumnezeu izvorăște un râu care udă cetatea Lui. Savurează picătură cu picătură, până vei bea tot râul turnat în această carte de Dumnezeu prin pastorul Marius Tripon, iar apoi din inima ta să curgă râuri de apă vie așa cum a spus Domnul Isus.

Paginile care urmează sunt un râu liniștit cu învățătură pentru viață, cincizeci și două de mesaje de la inimă către inima ta. Paginile acestea trebuie citite cu multă atenție, nu în grabă. Apa spală, curăță, purifică. Citind cartea Levitic nu se poate să nu observi cât de multă apă era folosită la Templu. Biblia ne relatează cum din coasta lui Isus, atunci când a fost străpuns pe cruce, a curs sânge și apă. Unul dintre subiectele frecvent întâlnite în Sfânta Scriptură este apa. Cartea de față invită sufletul însetat să se adape din apa vieții.

Textul abundă de substanță biblică. Citind vom parcurge un limbaj frumos, clar, pentru inimă. Pornind de la textul biblic, autorul ne duce să vedem scena de acolo, apoi ne face să ne găsim locul în acel tablou, pentru ca în final să ne convingă că dacă vrem să rămânem în acel cadru trebuie să ne lăsăm schimbați de Dumnezeu. Cartea aduce în lumină situații evidente din viață, explicând prin ele similarități spirituale. Veți întâlni din belșug informații interesante din diverse domenii ale științei, ilustrații captivante atât din domeniul clasic cât și din lumea modernă. Cu toate că atinge inima, cartea de față nu este o carte sentimentalistă, dimpotrivă, logica și raționalul sunt construite cu multă măiestrie. Iată două exemple:

„După cum apa, cu proprietățile ei de dizolvant, elimină produsele toxice din corp, tot așa Duhul Sfânt dizolvă firea noastră cea veche, pentru ca omul cel nou să poată trăi sănătos.“

„Rugăciunea este ca o funie care face legătura dintre barca vieții noastre și țărmul la care dorim să ajungem. Când tragem de funie, nu tragem malul spre barcă, ci tragem barca spre țărmul

dorit. Când ne rugăm trebuie să ne tragem voia noastră spre voia lui Dumnezeu și să nu încercăm să tragem voia lui Dumnezeu în voia noastră."

După cum am perceput eu cartea, autorul se adresează în primul rând căutătorului după Dumnezeu. Acesta poate să fie cărturar, muncitor, casnic, student, pensionar. Cartea ar trebui citită neaparat de predicatori, fie că sunt pastori sau prezbiteri, fie oameni care slujesc prin predicare. Această lucrare este o sursă extraordinară de umplere cu Cuvânt. Așa cum un ziarist citește lucrări scrise de alți colegi și își îmbunătățește în felul acesta practica, asemănător ar trebui să procedeze și predicatorii.

Pastorul Marius Tripon, slujește în Biserica Penticostală din Nampa Idaho, SUA. Aproape în fiecare an vizitează România, participând activ la lucrarea lui Dumnezeu din țara în care s-a născut. Aceasta este a patra carte publicată, dar mai are încă multe cărți care așteaptă să fie scrise.

În 2003 am primit de la cineva 4 casete cu predici ale fratelui Marius. Am ascultat acele predici și mi-au plăcut foarte mult. Domnul mi-a vorbit personal prin acele mesaje. M-am gândit, ce bine ar fi ca acest predicator să vorbească la mai mulți oameni. Astfel am scris fratelui Marius, invitându-l să devină partener cu noi în lucrarea de la Radio Vocea Evangheliei Oradea. Dumnealui a răspuns pozitiv acestei chemări și de atunci transmitem un program săptămânal realizat împreună cu pastorul Marius Tripon. În 2004 am avut ocazia să-l întâlnesc personal pe autorul lucrării de față. În această întâlnire am descoperit și mai mult bunătatea, căldura, dragostea, credința pe care Dumnezeu le-a revărsat în inima acestui om. Îi mulțumesc și pe această cale pentru colaborarea pe care o avem, pentru toată munca pe care o face pe ogorul Evangheliei.

Iubite cititor, de aici te las în compania fratelui Marius, rugându-mă ca filele acestei cărți să fie ca frunzele din pomul vieții, să slujească la vindecarea neamului nostru românesc.

Oradea,
07. 10. 2004

Director RVE Oradea
pastor *Daniel Burtic*

1

Râuri de apă vie

„Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.“ Ioan 7:38

O vorbă veche spune că acolo unde este apă este viață și chiar din cele mai vechi timpuri omul s-a așezat în jurul apelor, având în vedere necesitatea ei pentru existență. După cum viața biologică este imposibilă fără apă, care constituie cea mai mare parte a trupului nostru fizic, tot așa viața duhovnicească este dependentă vital de apa vie, care este puterea Duhului Sfânt. Apa este singura formă de hidrogen care nu este dăunătoare trupului nostru și nimeni nu concepe ideea că ar putea trăi fără să bea apă; dar mult mai binefăcătoare, cu urmări veșnice, este Apa Vie pe care o dă Domnul Isus Hristos. Domnul Isus a asemănat Duhul Sfânt și belșugul darurilor pe care El le aduce în viața oamenilor cu niște râuri de apă ce dăruiesc viață spirituală din abundență, pentru că face legătură între om și bogățiile ce se coboară din tezaurul harului lui Dumnezeu. „Este un râu, ale cărui izvoare înveselesc cetatea lui Dumnezeu…“ (Psalmul 46:4).

După cum apa, cu proprietățile ei de dizolvant, elimină produsele toxice din corp, tot așa Duhul Sfânt dizolvă firea noastră cea veche, pentru ca omul cel nou să poată trăi sănătos. Faptul de a avea sau nu acest râu de apă vie în inimă împarte oamenii de pe pământ în fericiți și nefericiți. Adevărul cu privire la multe din tainele cerești este că există o mulțime de lucruri pe care nu le știm, deoarece cunoaștem în parte, Dumnezeu fiind Singurul care cunoaște tot. Noi cunoaștem doar starea când suntem fericiți sau

nefericiți. Sufletele care au avut experiența umplerii cu Duhul Sfânt știu ce înseamnă fericirea. Pentru a explica unei persoane care nu a avut experiența umplerii cu acest râu al Duhului Sfânt în viața lui ce înseamnă fericirea este ca și cum cineva ar spune unei broscuțe care a trăit numai într-un puț de apă despre imensitatea oceanului. Acest râu al harului lui Dumnezeu, dătător de viață și fericire, aduce în sufletul care crede în Domnul Isus pe Însuși Dumnezeu, izvorul acestui râu. „…M-au părăsit pe Mine, izvorul apelor vii…“ (Ieremia 2:13).

Domnul Isus a recunoscut nevoile fizice ale oamenilor în mijlocul cărora vestea Împărăția Cerurilor și a petrecut mult timp slujind nevoilor lor trupești, dar adevăratul scop pentru care a venit în lumea noastră a fost acela de a salva sufletele oamenilor, și prin jertfa Lui să-i califice pentru a deveni deținătorii celei mai mari bogății, care este Duhul Sfânt. Interesul oamenilor din acea vreme, la fel ca și în zilele de astăzi, a fost mai întâi legat de nevoile trupești, văzute cu ochii pământești. Prin minunile pe care Domnul Isus le-a făcut a dovedit că El este Fiul lui Dumnezeu, care are competența și autoritatea să rezolve orice problemă pământească sau sufletească. Poporul căruia Domnul Isus s-a adresat ar fi vrut un împărat care să le dea libertate socială, să-i hrănească în chip miraculos și să le vindece trupurile bolnave, dar Domnul Isus a promis, în textul citat, cu mult mai mult decât atât, pentru că ceea ce El oferă rămâne veșnic cu noi și în noi.

Cuvintele textului citat au fost rostite de Domnul Isus cu ocazia Praznicului Corturilor, prin care se comemora călătoria poporului Israel prin pustie după ieșirea din robia egipteană. Aceste cuvinte arată nevoia lăuntrică a sufletului, asemănată cu un pământ uscat și setos de apă, fără de care nu poate rodi. Textul ne arată setea lăuntrică, văzută de Dumnezeu, a omului care dorește să-L cunoască pe Creator printr-o relație de prietenie și intimitate ca aceea dintre Tatăl și Fiul, dar ne spune și modul în care această nevoie de împlinire spirituală poate fi satisfăcută. „Căci voi turna ape peste pământul însetat și râuri peste pământul uscat;

voi turna Duhul Meu peste sămânța ta, și binecuvântarea Mea peste odraslele tale“ (Isaia 44:3). Cuvintele rostite de Mântuitor în mesajul Său sunt un balsam vindecător ce curge de la Dumnezeu în sufletul care vine la Domnul și crede în El, pentru ca apoi această binecuvântare să curgă mai departe din inima celui ce a crezut, făcându-l o binecuvântare pentru cei din jurul său.

În Marea Galileii se varsă trei râuri și ea, la rândul ei, printr-un râu, curge în Marea Moartă. Acest râu, care curge din Marea Galileii sau Marea Tiberiadei cum mai este numită, se numește Iordanul și pe unde trece el este viață, pentru că face posibilă creșterea vegetației. Omul care primește în el acest râu de apă vie trebuie să-l lase să curgă mai departe, altfel devine ca Marea Moartă, în care nu este viață. Cel mântuit are dorința să spună și altora despre Domnul, pentru ca și alții să fie mântuiți. Domnul Isus dă și astăzi această apă care înseamnă viață spirituală, ce pulsează după inima lui Dumnezeu. Sunt multe religii și crezuri în lume, dar prezența acestui râu al Duhului de viață în suflet îi separă pe oameni într-o grupare a acelora mângâiați și cârmuiți de Duhul Sfânt, care au și mențin o legătură directă cu Cerul, adică cu Dumnezeu, în fiecare clipă a vieții.

Religiile pământului caută să constrângă oamenii în dominațiuni cu legi și ritualuri omenești, dar aceia în a căror inimă curge acest râu formează o grupare de oameni numită Biserica lui Dumnezeu. Biserica nu este o clădire, ci este formată din oameni din toate treptele societății, care au răspuns chemării Evangheliei și au devenit suflete mântuite prin nașterea din nou și înnoirea făcută de Duhul Sfânt. A bea și a avea acest râu de apă vie în inimă este un act progresiv și repetat printr-o comuniune neîntreruptă cu Domnul Isus Hristos. „Dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viață veșnică“ (Ioan 4:14). Acest fel de comunicare cu Dumnezeu ne ajută să ne cunoaștem întotdeauna starea prezentă în care suntem înaintea Lui, prin aceea că Duhul Sfânt ne mângâie, ne

îmbărbătează, ne pregătește pentru a fi folosiți într-o lucrare sau ne mustră, după cum este nevoie pentru sufletul nostru. Dumnezeu dă această apă vie oricui o cere și este timpul să te întrebi dacă faci parte din grupul celor ce au în inima lor acest râu de apă. „…Dacă însetează cineva să vină la Mine, și să bea“ (Ioan 7:37). Acela care prin pocăință de tot trecutul, care a provocat mânia lui Dumnezeu, își predă viața Domnului Isus și Îl primește ca Domn și Mântuitor, cere și primește această apă vie a Duhului Sfânt. „…marea de nisip se va preface în iaz și pământul uscat în izvoare de ape“ (Isaia 35:7).

Apa vie se primește numai printr-o relație directă cu Dumnezeu, și altă sursă nu există. Acest râu de apă vie, promis de Mântuitorul nostru și primit de cei ce l-au cerut, a făcut din aceste suflete binecuvântate o grupare ce formează Biserica lui Dumnezeu. Acest râu de apă vie face posibilă închinarea în duh și în adevăr, care este închinarea cerută de Dumnezeu. „Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și adevăr“ (Ioan 4:23, 24). Acest fel de închinare, care îl zidește pe credincios, captează atenția Cerului și rugăciunile ajung pe altarul Dumnezeului Celui viu, despre care psalmistul spune că este un Dumnezeu care ascultă rugăciunea. „Dar voi, prea iubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră prea sfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt“ (Iuda 1:20).

Poate este timpul să te întrebi dacă te rogi în așa fel încât rugăciunea ta să ajungă la tronul lui Dumnezeu. Acela care primește acest râu de apă vie în inima lui are consimțământul că este ascultat atunci când își înalță rugăciunea către Cer. Pentru ca Dumnezeu să dea acest dar omului, a plătit prin jertfa Fiului Său Preaiubit așa de mult, încât omul nu ar fi vreodată în stare să-I răsplătească îndeajuns, de aceea Dumnezeu dă omului darul Duhului Sfânt. „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani!…“ (Isaia 55:1). Când Duhul Domnului lipsește din

viața unui om, el se aseamănă cu o fântână lipsită de apă. „Oamenii aceștia sunt niște fântâni fără apă…“ (2 Petru 2:17). Ca și un om setos care se duce la o fântână să-și astâmpere setea și o găsește lipsită de apă, așa sunt bisericile în care nu curge acest râu de apă vie al Duhului Sfânt, pentru că au stins Duhul cu legi și judecăți omenești sau fiindcă Duhul Sfânt nu a fost niciodată bine venit în acel loc.

Milioane de oameni au religia ceremoniilor și a slujbelor cu ritualuri care de multe ori le golesc buzunarele, le risipesc timpul, dar și mai grav este că dă omului o nădejde falsă, cum că sufletul le-ar fi la adăpost. Lipsa acestui râu de apă vie produce pagubă în afara bisericii, dar și înăuntru ei. „Ei sunt aceia care dau naștere la dezbinări, oameni supuși poftelor firii, care n-au Duhul“ (Iuda 1:19). Este necesar să ne cercetăm, să vedem dacă în noi este acest râu de apă vie care curge de la Dumnezeu. „Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este a Lui“ (Romani 8:9). Acest verset spune că omul în care locuiește Duhul lui Dumnezeu este duhovnicesc, asemenea unui râu ce curge. Unele întrebări nu sunt plăcute uneori, dar sunt importante, ca de exemplu: Ai tu în tine Duhul Sfânt? Ai fost născut din nou? Ai doar o religie în viața ta sau ai o relație de prietenie cu Domnul Isus prin acest râu care este Duhul Sfânt? Știi sigur că dacă ai trece în veșnicie în următoarele 24 de ore ești mântuit? Dacă nu știi și dacă dinăuntrul tău nu țâșnește fără preget un răspuns sigur la aceste întrebări, probabil că veșnicia sufletului tău este în pericol.

Inima în care curge această apă vie promisă de Domnul Isus abia așteaptă să aibă ocazia să spună cuiva despre prietenia cu Domnul Isus, să spună cum Domnul i-a schimbat viața și să vorbească despre marea întâlnire care va avea loc, în curând, în ziua când vom sta înaintea Domnului Isus. „Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» și cine aude, să zică: «Vino!» Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!“ (Apocalipsa 22:17).

Apa vie a Duhului Sfânt dinăuntrul credinciosului îl face să dorească și chiar să tânjească după ziua Domnului, de aceea el spune: „Vino, Doamne Isuse!“ Sufletul în care curge această apă este gata nu numai să răspândească Vestea Bună a mântuirii prin râul care curge din inima lui, dar este gata să sară în apărarea Evangheliei și a Numelui Domnului Isus. Așa cum o tânără logodită nu acceptă ca cineva să vorbească de rău pe iubitul ei pentru că o doare, așa și sufletul care iubește pe Domnul Isus este gata să apere și să dea socoteală de credința pe care o poartă în inimă. Un astfel de suflet nu se rușinează când este numit creștin sau pocăit. Aceia care mănâncă și beau din meritele Domnului Isus ori de câte ori se împărtășesc din El își însușesc personalitatea Domnului Isus, și Cel ce face această modelare este Duhul Sfânt.

Prin înfiere în familia Regelui, Domnul Isus ne numește frații Lui, poporul Lui și chiar neamul Lui, pentru că prin primirea acestui râu de viață în noi suntem născuți din Dumnezeu. „Ia aminte spre Mine, dar, poporul Meu, pleacă urechea spre Mine, neamul Meu!“.(Isaia 51:4). Dacă nu ai ajuns la această stare, nu trăi în trecut, ci folosește-te de salvarea pe care Dumnezeu ți-o oferă prin credința în jertfa Domnului Isus. Un om foarte bine pregătit în școlile înalte ale vremii, cu numele de Saul din Tars, o dată ce a fost convins că Domnul Isus este Hristosul lui Dumnezeu, dat ca Miel de răscumpărare pentru omenire, nu a mai trăit în trecut, ci le-a socotit pe toate ca pe o pierdere în comparație cu prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos. Acest om, numit mai târziu Pavel, a ajuns un apostol al neamurilor, care prin cuvintele râului de viață ce curgea din inima lui a îndemnat și mai îndeamnă încă milioane de suflete către Dumnezeu.

Să nu folosim trecutul nostru ca pe un pat pe care să ne odihnim în meritele noastre, ci să punem tot ce avem la dispoziția lui Dumnezeu, pentru ca El să se poată folosi de viața noastră ca și alții să bea din izvorul mântuirii. „Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii“ (Isaia 12:3). Psalmul 23 spune că o umblare cu „Păstorul cel bun“, care este Domnul Isus, este o umblare

printre pășuni verzi și ape de odihnă. „El mă paște în pășuni verzi, și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul…“ (Psalmul 23:2-3). Nu este nici o umbră de îndoială în această afirmație o dată ce un suflet devine oaia Domnului Isus prin răscumpărarea plătită de El, lucru care-L face proprietar. Sunt numite ape de odihnă pentru că Duhul Sfânt este aducător de pace, odihnă sufletească și înviorare. Cu cât un râu este mai adânc, cu atât mai mult curge fără gălăgie. Aceia în a căror inimă curge apa adâncă a Duhului Sfânt nu scot un sunet strident, ca al unui instrument gălăgios, și acest lucru arată că este liniște sufletească în inima celui ce se face părtaș puterii Duhului Sfânt. Astfel de oameni nu se ceartă și nu-și caută dreptatea cu gura, chiar atunci când sunt respinși de cei din jur.

Porumbelul simbolizează Duhul Sfânt și este o pasăre ce reprezintă pacea. Versetul acesta spune că El, Păstorul cel bun, ne duce la ape de odihnă, pentru că singuri noi niciodată nu le-am găsi. Dacă legea dată prin Moise a mânat poporul de la spate, legea legământului celui nou, prin har, are ca și conducător pe Domnul Isus care merge înaintea noastră, arătându-ne drumul și ceea ce cere Dumnezeu de la noi prin exemplul Lui personal. A ajuns sufletul tău la aceste ape de odihnă sau trebuie să recunoști că niciodată nu ai avut experiența unei asemenea fericiri? Pășunea oilor Domnului Isus este Sfânta Scriptură, care arată omului calea spre Dumnezeu și felul în care poate primi darul Duhului Sfânt ca pe o apă vie în inima lui. „Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide“ (Matei 7:7). Cel ce vrea această bogăție a apei vii trebuie să o ceară cu stăruință de la Dumnezeu, în rugăciune acasă sau în cercurile de rugăciune. „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer“ (Luca 11:13).

Dumnezeu în bunătatea Sa a ales să pună în noi, cei care suntem din lut, acest râu dumnezeiesc. „Tu cercetezi pământul și-i dai belșug, îl umpli de bogății, și de râuri dumnezeiești, pline cu

apă…“ (Psalmul 65:9). Într-o zi, într-un fel sau altul, acest trup de lut va rămâne în urmă, dar duhul și sufletul nostru, în care Dumnezeu a pus acest râu de apă vie, se va înălța spre Casa cerească și veșnică, pentru a fi totdeauna cu Dumnezeu. Acest râu dumnezeiesc este ca o fântână arteziană în inima credinciosului, ca-re-l face plăcut celor din jur pentru că este o binecuvântare pentru ei. După cum omul nu poate planta în pământ sursa unui izvor de apă minerală, ci el este pus acolo de Dumnezeu spre a fi o binecuvântare în calea omului, tot așa acest izvor despre care Domnul Isus vorbește nu este pământesc, ci dumnezeiesc, și este pus în inima omului care crede în Domnul de către Dumnezeu.

Trăim astăzi vremea harului, înainte de Răpirea Bisericii la Cer, când Dumnezeu, care dă omului pocăința, mai toarnă acest râu de apă vie în inimile oamenilor flămânzi după neprihănire. „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor prorocii, bătrânii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe, voi turna Duhul meu, în zilele acelea“ (Ioel 2:28, 29). Zilele „acelea“ le trăim noi, când Dumnezeu dă celui care cere cu stăruință din bogăția Cerului apa vie a Duhului Sfânt care face să rodească în noi roada Duhului Sfânt, care Îl bucură pe Dumnezeu. Acest râu de apă vie s-a revărsat pe pământ la cincizeci de zile după învierea Domnului Isus din morți, în ziua de Rusalii, când se sărbătorea Praznicul Primelor Roade și Praznicul Secerișului. Acest râu de apă vie continuă să fie revărsat peste cei dornici după Dumnezeu, până la ziua Răpirii Bisericii la Cer. „Căci voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta, și binecuvântarea Mea peste odraslele tale, și vor răsări ca firele de iarbă între ape, ca sălciile lângă pâraiele de apă“ (Isaia 44:3, 4).

În textul citat la început Domnul Isus pune o condiție pentru acela care vrea acest râu de apă vie, atunci când spune: „Cine crede în Mine…“ Ca să ai acest râu în tine, care nu te lasă setos după Dumnezeu fiindcă ți-L aduce în suflet, trebuie să crezi în El.

„…cine crede în Mine, nu va înseta niciodată“ (Ioan 6:35). Domnul Isus Hristos nu este doar un om bun, cu învățături de la Dumnezeu, ci El este, așa cum L-a văzut Ioan Botezătorul, Mielul lui Dumnezeu care a ridicat păcatele omenirii. Domnul Isus este Dumnezeul ce primește închinarea lui Toma care-L numește: „Domnul meu și Dumnezeul meu!“. El este Acela care primește închinarea apostolului Ioan în insula Patmos, dar primește și închinarea noastră astăzi, a acelora care credem în El ca Domn și Mântuitor. Cine crede în El și a fost cu adevărat născut din nou este plin de râvnă pentru fapte bune, dar știe că nu este mântuit prin ele, ci este socotit neprihănit prin har.

Cei ce cred în El formează un popor aparte, separat de restul oamenilor nu prin granițe pământești sau prin aceea că vorbesc o limbă aparte de ei, ci au în comun faptul că au primit în inima lor acest râu de apă vie al Duhului Sfânt. Cei ce cred în El ascultă și păzesc cu scumpătate poruncile Domnului Isus scrise în Sfintele Scripturi, care sunt dreptarul învățăturii sănătoase. Cei ce cred în El fac parte din trupul Lui, frecventând cu statornicie strângerea laolaltă a credincioșilor în casele de rugăciune unde este vestit Cuvântul nealterat al Scripturii. Pentru acela care crede în Domnul Isus Hristos cel înviat din morți a treia zi după Scripturi, frecventarea casei de rugăciune, unde Biserica se adună, este un prețios act de închinare, pentru că ceea ce îi determină să meargă la casa de rugăciune este dorința de a se închina lui Dumnezeu. Acela care crede în El face legământ cu Dumnezeu prin scufundare în apa botezului și nu lipsește niciodată de la împărtășirea cu trupul și sângele Domnului, trăind o viață sfântă, separată de tot ceea ce Scriptura numește păcat.

Cei ce cred în El duc o viață de slujire, ajutând pe cei în nevoie și îmbărbătând pe cei ce trec prin necazuri. Omul care crede în El și a primit acest râu de apă vie în inimă spune și altuia despre minunea pe care Dumnezeu a făcut-o în viața lui. „Cuvintele gurii unui om sunt ca niște ape adânci; izvorul înțelepciunii este ca un șuvoi care curge într-una“ (Proverbe 18:4). Psalmistul spune că

Dumnezeu Se coboară în adunarea Lui, în mijlocul laudelor care ies din inimile unite a celor în care curge acest râu de apă vie al Duhului Sfânt. Acela care crede în El cântă cântări de laudă lui Dumnezeu, pentru bunătatea pe care Și-a arătat-o față de el. Crezi tu în Domnul Isus ca să ai parte de această apă vie ce fericește? Se merită să o cauți până o găsești, și să o ceri până ce o primești. Dacă crezi în El și vei face lucrurile amintite mai sus, lucruri care-ți stau în putință și care dovedesc că crezi în El, vei cere și vei primi această bogăție a Duhului Sfânt, care te va face un suflet fericit aici pe pământ și veșnic sus în Cer cu Dumnezeu și cu toți aceia care au primit acest râu aducător de fericire.

Amin

2

CREDINȚA

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui!“ Evrei 11:6

Mulți oameni atunci când ajung să aibă dezamăgiri în viață sau când își ating țelurile pământești și, totuși, se simt tot neîmpliniți se frământă să descopere care este destinul lor pentru scurta vreme pe care o trăiesc pe pământ. Răspunsul este că Dumnezeu, care a îngăduit să ne naștem pe acest pământ, vrea să ajungem la starea de a trăi în așa fel încât să-I fim plăcuți Lui, ca apoi să ne primească în Sala Sa. Cele 40 de versete din cartea Evrei capitolul 11 enumeră și prezintă, ca un panou de onoare, sufletele acelora care s-au evidențiat înaintea lui Dumnezeu, prin aceea că au dovedit că au credință. Încrederea lor nezguduită în lucrurile promise de Dumnezeu le-a dobândit cel mai înalt calificativ de a fi: „Plăcuți lui Dumnezeu“. Orice lucru bun ar face omul pe pământ, dacă nu este împletit cu credința în Dumnezeu nu poate fi plăcut Domnului. Omul nu poate ajunge la această stare fără să aibă în același timp și el parte de fericire, chiar de la începutul umblării cu Dumnezeu, când este înfiat în familia Sa. Această lege, care este o cerință a lui Dumnezeu de la om, este ceva tot așa de vechi ca și omul, pentru că găsim la început că Abel a fost plăcut lui Dumnezeu prin faptul că a adus o jertfă prin care arăta că are credință în Acela care urma să se nască din femeie, ca să zdrobească capul șarpelui după promisiunea făcută în Eden. Această pretenție a lui Dumnezeu de a primi jertfa numai când este adusă cu credință a rămas și va rămâne în picioare până la sfârșit, pentru că fără de credință este cu

neputință să fim plăcuți Lui.

Credința este o trăsătură cu care Dumnezeu a înzestrat omul ca să poată crede lucrurile pe care nu le-a văzut, dar pe care le acceptă ca adevăruri. Întrebarea mare este: Ce credem? Un om care folosea numele de creștin, când a fost întrebat ce crede a spus că el nu poate da un răspuns, pentru că nu știe multe lucruri în legătură cu acest domeniu, dar a spus că el crede ce crede biserica. Contează dacă crezi și ce crezi, pentru că dacă crezi iluzii și opinii omenești este posibil să crezi în zadar. „Vă fac cunoscut, fraților Evanghelia, pe care am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas, și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut“ (1 Corinteni 15:1, 2). Cuvântul apostolului Pavel „degeaba“ arată că tot efortul, oricât de mare și sincer ar fi, este zadarnic dacă trece peste ceea ce este scris în Sfânta Scriptură.

Una din doctrinele reformatorului Luther a fost aceea că omul de rând are dreptul la interpretarea Scripturii, și aceasta a dat omului libertatea gândirii. Acest lucru poate deveni ceva periculos când scoatem sau adăugăm la Cuvântul Bibliei, și astfel ajungem la o credință care să se potrivească cu interesele personale ce trec limitele îngăduinței lui Dumnezeu. Naziștii au îndrăznit să spună nu numai că ei cred în Dumnezeu, dar și că Dumnezeu este cu ei. Conducătorul lor afirma în cartea pe care a scris-o că el luptă pentru Dumnezeu. Faptele sau roadele din credința acestor oameni, cum le numește Scriptura, nu i-au făcut plăcuți nici înaintea lui Dumnezeu și nici înaintea oamenilor, pentru că au adus omenirii numai suferință și moarte. Este foarte de dorit să facem parte dintre acei oameni plăcuți lui Dumnezeu, ca să-L avem de partea noastră ca ajutor. Cei plăcuți lui Dumnezeu, care umblă în neprihănire și spun adevărul din inimă, vor avea ca sfârșit al pribegiei pe pământ faptul că vor fi primiți să locuiască în cortul lui Dumnezeu, adică în Ceruri, cum spune psalmistul.

Ca să putem ajunge la această încredere nezguduită despre lucrurile care nu se văd este mai întâi nevoie să cunoaștem voia

Lui despre lucrurile nădăjduite de pe paginile Scripturii. În al doilea rând este necesar să ne dăm consimțământul, deci să fim de acord cu această cunoștință la care am ajuns prin intermediul Scripturii. Cea de a treia și ultimă treaptă, care durează tot restul vieții, este să facem acele lucruri cu care am fost de acord cu Dumnezeu după ce le-am aflat. Este nevoie ca mai întâi „să cunoaștem", pentru că nu avem cum să credem ceea ce nu știm. „…Dar o nădejde care se vede, nu mai este nădejde: pentru că ce se vede, se mai poate nădăjdui?" (Romani 8:24). Omul despre care am amintit adineaori, care a spus că el crede ce crede biserica, avea convingerea că biserica lui crede ceva ce este bine și el agrea acele lucruri. Este nevoie ca omul să cerceteze Scriptura, prin care i se vestește viața veșnică, ca astfel, având cunoștință, să poată alege ce să creadă și așa să ajungă la credința care duce la mântuire. „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire" (Romani 10:10).

Nu este îndeajuns să știm lucrurile din Sfânta Scriptură, ci trebuie să credem că ele sunt adevărul. Este nevoie să înțelegem ce citim sau auzim, ca apoi să le putem accepta ca fiind adevărul lui Dumnezeu. Dumnezeu a rânduit și a înzestrat pe unii oameni mântuiți din Biserica Sa cu pricepere de sus, ca să explice Scriptura prin lumina primită de la Duhul Sfânt și astfel să zidească această credință în inima omului. „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evanghelişti; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos" (Efeseni 4:11, 12).

Prin credință privim în Scriptură ca pe o fereastră către realitatea lumii Tatălui nostru care este în ceruri, dincolo de limitele timpului și a spațiului cu care noi suntem obișnuiți. Credința acceptă că vom muri, cu toate că niciodată nu am mai murit. Înăuntrul nostru intuim că lucrurile nu se termină la mormânt. Este credința care acceptă ca realitate lucrurile pe care le-am auzit și citit despre viața de după moarte. Omul nu poate dovedi că este iad și Rai, dar credința este aceea care acceptă ca reale aceste

lucruri, pentru că Scriptura vorbește despre o înviere a celor drepți și a celor nedrepți. Cu toate că nu am văzut pe nimeni venind de la cimitir după ce a fost înmormântat, totuși credința crede în această viață veșnică de dincolo de moarte. Credința mântuitoare se bazează pe autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu și spune că aceste lucruri, de dincolo de această lume văzută de ochii trupului, sunt lucruri reale. Prin credință știm că urmează o lume mai bună, unde nu ne va mai fi încercată credința, ci ne vom bucura de moștenirea noastră în Împărăția Tatălui nostru, Creatorul Universului. Credința acceptă în noi ca cel mai mare adevăr învierea Domnului Isus din morți, știind că și noi, la rândul nostru, vom învia sau vom fi schimbați într-un trup de slavă la arătarea Domnului Isus, Stăpânul nostru.

După ce am „cunoștință" și „am acceptat" că Scriptura este Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să „mă încred" în promisiunile Lui, începând de la darul iertării și înnoirea făcută de Duhul Sfânt până la răsplătirea ce va avea loc în Cer, pentru tot ce am făcut ca suflet mântuit, luând în considerare paharul de apă rece pe care l-am dat în Numele Domnului Isus. Nu ajunge dacă spun că Domnul Isus este un Mântuitor, ci trebuie să spun și să cred că El este Mântuitorul meu, care a murit pentru mine. Adevărata credință schimbă viața omului după planul lui Dumnezeu, care are pregătit pentru fiecare credincios fapte în care să umble, prin care să-și dovedească credința și să se întărească. Credința adevărată are fapte, fără de care este moartă. „Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși" (Iacov 2:17).

Adevărata credință în Dumnezeu nu te lasă să furi, să nedreptățești pe aproapele tău, să urăști, să spui minciuni sau alte lucruri de acest fel. După ce am cunoscut voia lui Dumnezeu din Sfânta Scriptură, am crezut-o și mi-am însușit-o ca fiind pentru mine, apoi m-am conformat voii noului Stăpân. Credința nu se limitează doar la faptul că aude, crede și duce prin predare sufletul la lacrimile pocăinței, ci ea îl determină pe om să-și cerceteze orice aspect al vieții, cu tot ce face și tot ce are, ca să poată deveni

și rămâne o ființă plăcută lui Dumnezeu. Sufletul mântuit, care aparține lui Dumnezeu, este o făptură nouă în care Duhul Sfânt, prin Cuvântul Scripturii, sculptează caracterul Domnului Isus Hristos. „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei“ (Galateni 5:24).

Credința acceptă că sunt păcătos și că Domnul Isus a murit în locul meu, dar mă și schimbă ca să fiu plăcut lui Dumnezeu, fiindcă Lui nu-I place nimic păcătos. Credința mă face să mă cercetez și să scot afară orice păcat din viața mea pe care înainte l-am iubit, fiindcă văd în el un rău de care acum mi-e rușine și groază, pentru că știu ce pagubă îmi poate aduce. Lucrul care nu se bazează pe autoritatea Scripturii nu are valoare, ci potențialul de a-mi pierde timpul, risipi resursele pe care mi le-a dat Dumnezeu și chiar de a mă rătăci de la calea Domnului. „…Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu“ (Matei 22:29).

O dată ce te rătăcești de la direcția bună oricât efort depui în direcția greșită este un efort risipit. Este bine să fii sincer, dar trebuie să fii și corect în ceea ce crezi. Dumnezeu face ceea ce noi nu putem face, adică ne dă puterea de discernământ corect asupra Scripturii prin Duhul Sfânt, care este cu noi în toate zilele ca și Mângâietor și Cârmuitor. Dacă Biblia spune un lucru, iar tradiția sau datina strămoșească spune altceva, trebuie să renunți la acel altceva. Un lucru, chiar dacă ar părea a fi bun, poate fi rău dacă te ține departe de ceea ce este cel mai bun. Cel mai mare Bun din Univers este Dumnezeu, care vrea să trăim în așa fel încât să dovedim că noi credem în El și așa să-I fim plăcuți Lui. Poți merge în Cer fără prieteni, fără bogății, fără diplome, dar nu fără a crede și a-L cunoaște pe Domnul Isus.

Neprihănirea obținută prin ținerea unor reguli morale este bună și este în stare să țină omul afară din închisoare, dar nu este îndeajuns să țină omul afară din iad, pentru că faptele bune nu au cum înlătura nici cel mai mic păcat pe care îl avem la activ, și acest lucru ne face nepotriviți pentru Cer. Oricât ai obosi și ai

sacrifica, dacă faci aceste lucruri fără de Domnul Isus Hristos este totul în zadar, pentru că prin har, adică prin milă nemeritată, și prin credință suntem mântuiți și acesta este darul lui Dumnezeu pentru noi, creatura mâinilor Lui. Acela care are cu adevărat credință se smerește înaintea lui Dumnezeu și acceptă cuvintele Scripturii ca fiind calea de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Cel ce se smerește golindu-se de orice merit personal primește harul de a crede când se căiește înaintea Celui Preaînalt. Pe ușa Cerului nu poți intra decât umilindu-te, prin a fi de acord cu Dumnezeu că ești păcătosul care a crezut în jertfa de înlocuire a Domnului Isus și așa să fii acceptat înaintea Tatălui.

Mulți cred că Domnul Isus e necesar, dar nu cred că este îndeajuns și încearcă să adauge merite omenești care sunt o insultă la adresa lui Dumnezeu. Îl crezi și cunoști tu pe Dumnezeu? Eu îl cunosc pe poștașul meu; știu cum este îmbrăcat, îi știu trăsăturile feței, știu ce mașină conduce, îi cunosc numele și știu și la ce oră trece pe la casa mea, dar totuși eu nu îl cunosc chiar dacă ne salutăm reciproc. Domnul Isus vrea ca noi, prin credință, să avem o altfel de relație cu El. El vrea să cunoaștem voia Lui și să facem ceea ce-I place Lui. El vrea să umble cu noi în toate zilele și în orice loc, dar vrea și să participe la toate bucuriile și problemele noastre atâta timp cât pribegim pe pământ. El vrea să ne încredem în El și se bucură dacă-L iubim. „…cine crede în El, nu va fi dat de rușine“ (Romani 9:33). Pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu trebuie să avem credința care vine din cunoștința Cuvântului lui Dumnezeu. „Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos“ (Romani 10:17).

După ce am auzit și am ajuns la cunoștința Cuvântului este necesar nu numai să-l credem, dar să ni-l însușim ca fiind pentru noi personal, ca apoi să ne cheltuim restul vieții făcând tot posibilul de-a ne conforma acestui Cuvânt viu, rostit de Dumnezeu, care nu se întoarce la El fără de rod. Unii spun că ar veni la mântuire, dar spun că nu știu dacă pot ține calea credinței. Scriptura nu cheamă să vină la mântuire pe cine poate, ci-i cheamă pe aceia

care vor să vină să bea din apa vieții în dar și fără plată. Este adevărat că noi nu putem multe, dar El poate totul. După ce am venit la El suntem păziți de puterea Lui prin credință. „Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!“ (1 Petru1:5). Domnul Isus este vrednic de încrederea noastră, pentru că Și-a dovedit deja dragostea murind la Golgota pentru cei păcătoși.

Când înaintea Domnului a fost adus un om bolnav, Domnul I-a spus: „Iertate îți sunt păcatele!“ Pentru ca acel om bolnav și cei din jur să aibă încredere că El are putere să ierte păcatele fiindcă este Dumnezeu, a ales să facă ceea ce Isus numea un lucru mai ușor, adică să-l vindece complet de neputința trupului în care zăcea. Am aflat în Sfânta Scriptură că Dumnezeu nu se grăbește decât atunci când aleargă în calea fiului risipitor care vine acasă. Îl vede obosit de lume și abia așteaptă să-l ierte și să-l îmbrace în haina cea albă a neprihănirii care se capătă prin credință. Nu preoții te dezleagă de păcat, ci prin credință Fiul îl face slobod cu adevărat pe acela care crede în El. Se cere credință și suntem plăcuți Lui prin credință, pentru că faptele niciodată nu ne dă neprihănirea cerută de Dumnezeu. Acela care crede în El are promisiunea Domnului Isus că din inima lui vor curge râuri de apă vie. Este timpul să ne întrebăm dacă avem credința care să ne facă plăcuți lui Dumnezeu și care vine cu o pace lăuntrică, care ne spune că suntem împăcați cu Dumnezeu. Credința sufletului care a renunțat la neprihănirea proprie și a acceptat-o pe a Domnului Isus Hristos are ca dovadă faptul că acel suflet face fapte vrednice de pocăință.

Adevărata credință te face să-L iubești pe Domnul Isus și pe toți copiii Lui. Această credință în Domnul Isus, aducătoare de râuri de fericire în inima celui ce crede în El, te face să vrei ca și alții să afle despre mântuire și iertare, ca să fie cât mai mulți mântuiți. Această dragoste pe care o ai pentru că crezi în Isus te împinge să-L servești cu toată viața și chiar să-ți dai viața pentru El dacă este necesar. Omul care are credință cu adevărat va ascul-

ta întru totul de Cuvântul Scripturii fără mofturi și fără condiții. Ești tu plăcut lui Dumnezeu? Acest mesaj nu este scris numai pentru ca ceva să fie scris, ci este scris dintr-o dorință sinceră ca ceva să se întâmple și acel ceva este ca sufletele să vină la fericire prin credința în Domnul Isus Hristos. Este sufletul tău plăcut lui Dumnezeu? Este sufletul tău mântuit? Am văzut de multe ori că este un lucru dificil pentru om să înțeleagă că mântuirea nu se obține în urma unor fapte pe care le-a făcut și că mântuirea se primește printr-un act al credinței, care se încrede în meritul jertfei Domnului Isus Hristos. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni".(Efeseni 2:89).

Mulți oameni doresc să afle cum să ajungă în posesia credinței mântuitoare, care este o lucrarea făcută prin Duhul lui Dumnezeu ce „operează" la partea lăuntrică a omului. Dacă îmi este sete, tot ce am nevoie este să-mi spună cineva unde este un izvor sau o altă sursă de apă, pentru că o dată ajuns lângă apă eu știu că doresc să beau din ea și voi bea din ea. Când Scriptura spune:„Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos", celui care dorește să aibă această credință mântuitoare i se spune unde este sursa de credință, la fel cum i se spune unui însetat unde găsește apă. Această credință nu se moștenește și nu se obține prin botez sau părtășie cu simbolul trupului și sângelui Domnului Isus. Credința nu se primește prin metode misterioase și dificile și nici prin ritualuri, ci prin Cuvântul lui Hristos.

Copiii creștinilor o dată ajunși la anii când deosebesc binele de rău trebuie ca în mod individual să ajungă la această credință care îi face plăcuți lui Dumnezeu. Credința nu vine în urma unui simț ciudat sau mistic, ci vine prin Cuvântul lui Hristos, adică prin cunoștința voii lui Dumnezeu aflată în Sfânta Scriptură. O dată ce memoria noastră intră în posesia cunoștinței Scripturii și ajunge la această credință are simțul convingerii, pe care-l dă Duhul Sfânt, că este mântuit. Adevărul Scripturii este simplu și ușor de înțeles, așa că omul poate ajunge la credință nu prin filozofii

încâlcite, care să fie pătrunse numai de cele mai ascuțite minți, ci prin lucruri ușor de înțeles. Este importantă intenția cu care cineva citește Scriptura, pentru că așa se explică faptul că unii dintre cei care citesc Cuvântul ajung la această credință, iar alții nu. La fel cum un fluture și o albină găsesc miere în floare, dar numai albina o colectează, tot așa numai sufletul care citește cu intenția de a asculta și de a colecta Cuvântul în inima lui, ca fiind pentru el, poate ajunge posesorul credinței mântuitoare. Omul care citește cu prejudecăți încăpățânate nu se va alege cu nimic în urma citirii Cuvântului, dar acela care se apropie deschis, ca și un pacient bolnav care se lasă pe mâna unui doctor priceput, va găsi ceea ce caută.

Dacă un pacient are o gangrenă la picior și nu acceptă ca doctorul să-i amputeze piciorul tot corpul îi va fi cuprins de infecție și va muri. Sufletul care dorește credința ce îl poate face plăcut în fața lui Dumnezeu trebuie să lase Cuvântul Scripturii să taie afară faptele firii pământești, pentru ca sufletul lui să poată trăi. Asemenea sămânței aruncate în pământ bun, sufletul care primește cu bucurie Cuvântul și se lasă schimbat de El va ajunge să fie plăcut lui Dumnezeu. Prin această lucrare a credinței mântuitoare omul ajunge să guste fericirea chiar de pe pământ, atunci când se ostenește în dragoste trăind fără frică zi de zi în așteptarea întâlnirii cu Domnul Isus Hristos. Un suflet care trăiește cu credință este un suflet care vede minunile și puterea lui Dumnezeu. Numai o astfel de credință poate face minuni, la fel cum un fariseu, Saul din Tars, îl putea numi pe un om dintre neamuri frate și un moștenitor egal al Împărăției lui Dumnezeu. Această credință unește în scop și destinație finală milioane de suflete, care vor petrece veșnicia cu Dumnezeu în prezența căruia sunt nesfârșite desfătări. Pe amvonul unei biserici scria: „Crede și așteaptă-te la o minune“. Iair a crezut și a văzut o minune în casa lui. Dar tu, crezi? „…crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta“ (Fapte 16:31).

Amin

3

Rugăciunea

„Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele. Da, El Și-a plecat urechea spre mine, de aceea-L voi chema toată viața mea.“

Psalmul 116:1, 2

Un copil se pregătea să meargă în camera lui la culcare, și înainte de a se despărți de cei din casă a spus: „Mă duc să mă culc. Vrea cineva ceva?“ Copilul avea bunul obicei de a se ruga înainte de a se culca, dar avea și confidența că poate cere și primi ceea ce cere de la Dumnezeu prin rugăciune. Rugăciunea este o conversație simplă, dar sinceră cu Dumnezeu. În anul 1963, când președintele Kenedy a fost ucis a trebuit să treacă două ore pentru ca să se știe în toată lumea. Când Kenedy junior a murit în anul 1999, într-un accident cu avionul lui personal, a trebuit să treacă o jumătate de oră ca să se știe în toată lumea. Pentru a se cunoaște în Cer care este dorința ta, care este durerea, necazul sau bucuria ta, trebuie doar să cheltuiești câteva secunde, și prin intermediul rugăciunii realizezi acest lucru.

Psalmistul a avut această experiență binecuvântată de a avea rugăciunea ascultată de Cel Preaînalt, și acest lucru a stârnit în inima lui o iubire sfântă pentru Domnul, despre care spune că Și-a plecat urechea la glasul și cererile lui. Necazurile lui l-au dus prin rugăciune în audiență la Împăratul, care știe totul și poate totul. Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și acest lucru a stârnit un val de dragoste pentru Domnul în inima psalmistului. Pe vremuri unii credeau că pământul este centrul Universului, dar acum știința ne spune că pământul este într-o galaxie a cărui diametru

este de 180.000.000.000.000.000 ani lumină și totuși Dumnezeu este aproape de noi, gata să-și aplece urechea și să asculte glasul tău și al meu. El este Acela care a pus astrele cerești după plăcerea voii Lui și le-a dat nume la fiecare, și totuși este gata și chiar abia așteaptă să asculte o rugăciune ca cea a Anei, a cărui duh zdrobit era cuprins de întristare. „Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea, și tăria Lui, că una nu lipsește" (Isaia 40:26).

Rugăciunea este o convorbire intergalactică ale cărei mesaje sunt transmise instantaneu, pentru că Duhul Domnului care cercetează întreg pământul este și înăuntrul nostru. „Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul" (Psalmul 139:4). Dumnezeu dorește mult să comunice cu noi, dar uneori la noi sună ocupat, pentru că alte lucruri par a fi importante și uneori avem alte priorități. Faptul că acest Creator măreț ascultă ce avem de spus este un lucru extraordinar în sine însuși. Când rugăciunea nu este doar un clișeu învechit, ci are în ea ceea ce grecii numeau „energaia", cu o pasiune sfântă și dinamică primim un simț de siguranță că suntem ascultați. „Îndrăzneala, pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut" (1 Ioan 5:14, 15).

Rugăciunea este ca o funie care face legătura dintre barca vieții noastre și țărmul la care dorim să ajungem. Când tragem de funie nu tragem malul spre barcă, ci tragem barca spre țărmul care este imutabil. Când ne rugăm trebuie să ne tragem voia noastră spre voia lui Dumnezeu și să nu încercăm să tragem voia lui Dumnezeu în voia noastră. Majoritatea nu se roagă, pentru că ei cred că nu are rost și simt că nu primesc ceea ce cer. Biserica născută la Rusalii s-a dezvoltat într-un trup sănătos al lui Hristos și a rezistat la furtunile care s-au stârnit împotriva ei prin puterea pe care a primit-o prin rugăciune. Ea a cunoscut puterea rugăciu-

nii autorizate și stârnite de Duhul Sfânt, și au depins de rugăciune ca fiind sursa prin care îi erau reîmprospătate puterile. În relația noastră de copii ai lui Dumnezeu, El alege să facă unele lucruri nu în mod automat, ci numai atunci când noi le cerem. Unul din secretele rugăciunii ascultate este o potrivire și o sincronizare cu voia lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu este un Moș Crăciun cosmic care ne dă ce cerem, fie biblic sau nebiblic. Cei ce vor ca rugăciunea lor să fie ascultată de urechea lui Dumnezeu, cum a spus psalmistul în textul citat la început, trebuie să cunoască faptul că Dumnezeu ascultă rugăciunea făcută după voia Lui. Unii interpretează textul de la Matei 7, care tratează aspectul rugăciunii ca fiind un lucru rezonabil să ceri orice-ți trece prin cap, dar Dumnezeu nu dă decât daruri bune conform voii Sale, pe care o găsim în Sfânta Scriptură. Pentru a avea rugăciunea ascultată trebuie să știi să te rogi conform voii Sale, deci trebuie să cunoști Cuvântul lui Dumnezeu. Rugăciunea are putere atunci când în spatele ei este voia lui Dumnezeu și nu egoismul nostru.

Cu cât știi mai bine voia Lui și vrei să o asculți, cu atât rugăciunea are mai mare trecere la tronul lui Dumnezeu. Un om s-a dus la păstor cu un caiet în care și-a scris rugăciunile. Pe ici pe colo se vedeau pe paginile caietului cuvinte tăiate, iar altele se vedea că au fost șterse și înlocuite cu cuvinte noi, pe care le-a găsit că se potrivesc mai bine. Erau doar cuvinte fără de „energaia“, adică fără de energie, însă Dumnezeu nu dorește astfel de rugăciuni de la noi. Noi suntem copii ai lui Dumnezeu și copiii știu să strige, să ceară specific dorinței pe care o au, fără să se folosească de un clișeu, sau să facă din aceasta un adevărat protocol. Este adevărat că Dumnezeu nu are pretenții de la persoanele care abia și-au predat viața Domnului să știe să se roage, ci le primește sinceritatea. Dumnezeu citește mai întâi inima unui astfel de om, dar pentru lupta în rugăciune se cere să cunoști voia Lui și dintr-o spontaneitate aprinsă de Duhul Sfânt să ceri cu credință vie lucruri folositoare, care vor clădi Împărăția lui Dumnezeu.

Un om care abia se hotărâse să-și predea viața Domnului Isus s-a trezit într-un loc unde oamenii cu care era s-au plecat pe genuchi și au început să se roage pe rând. I-a venit și lui rândul și fiindcă nu știa încă să se roage a spus: „Dumnezeule, aici este Jim. Nu știu ce să spun, dar sunt aici ca să vorbesc cu Tine." Această sinceritate și prospețime a adus o revărsare de Duh Sfânt peste toți cei plecați pe genunchi, care erau obișnuiți cu cuvinte bine șlefuite, ca să se potrivească la rugăciune. Un nou credincios este ca un copilaș care învață să umble, dar prin perseverență reușește nu numai să umble, ci și să alerge fără să se poticnească. După cum mușchii copilului se dezvoltă pentru a fi în stare să susțină greutatea trupului, ca să se acomodeze cu dorințele transmise de creier pentru mișcarea trupului, tot așa rugăciunea dezvoltă puterea duhovnicească a omului nou.

Iacov, fratele Domnului Isus, care a scris despre importanța moralității credinciosului, era și un om al rugăciunii. Unele scrieri vechi amintesc că el era poreclit „Iacov, genunchi de cămilă", pentru că din cauza timpului mult petrecut pe genunchi în rugăciune, genunchii lui s-au adaptat și s-au lățit. Rugăciunea cu efect este aceea care ține seama de voia lui Dumnezeu fără de care ar fi doar o iluzie, pentru că nu are suport biblic. Unul din pericolele la care suntem expuși noi credincioșii este imaginația. Unii își imaginează că sunt oamenii care cred în rugăciune, dar nu sunt. Astfel de oameni își imaginează că sunt ascultători evitând să se gândească asupra lucrurilor pe care și le permit, deși știu că nu sunt după voia lui Dumnezeu.

În timpul celui de-al doilea război mondial s-a șantat în America expresia: „There is a war on", adică „suntem la război". În acea vreme unele lucruri nu puteau fi cumpărate la liber, ci erau pe cartelă și ori de câte ori cineva își permitea vreo extravagență i se spunea aceste cuvinte: „Suntem la război! Unde te găsești? Cum îți permiți?" Copiii lui Dumnezeu sunt la război și într-o continuă criză care necesită energia, puterea și cârmuirea ce vine de la Dumnezeu în urma rugăciunii. Criza este că peste 30 de

milioane de oameni mor în fiecare an și marea majoritate mor nepregătiți pentru a se întâlni cu Dumnezeu. Înaintarea eficientă a Evangheliei este o stare de continuă criză pentru credincios, care trebuie să dezvolte această putere de a mijloci în rugăciune, pentru a câștiga suflete pentru Dumnezeu. La Crăciun, dacă se întâmplă să primim mai mult decât un dar acestea vor fi fiecare diferite, în felul lor. Credincioșii primesc daruri de la Dumnezeu, dar nu toți primim aceleași daruri și același număr de talanți, dar toți primim acest dar al oportunității de a deveni războinici ai rugăciunii.

De-a lungul anilor s-au dat lupte crâncene și sângeroase pentru ocuparea unor locuri pe pământ, numite locuri sfinte, dar sufletele oamenilor sunt mult mai de valoare ca o bucată de pământ și se merită ca cei ce alcătuiesc Biserica lui Dumnezeu să lupte în rugăciune, acționând astfel ca o armată bine coordonată spre a lărgi granițele Împărăției lui Dumnezeu în inimile oamenilor. Uneori bisericile caută noi metode de a face lucrurile în casa de rugăciune, ca să mulțumească oamenii și uneori chiar pe Dumnezeu, dar Dumnezeu caută mereu nu metode mai bune, ci oameni mai buni, care să mijlocească în rugăciune. Duhul Sfânt nu folosește mașinării, ci oameni pe care vrea să-i binecuvânteze și să-i facă o binecuvântare pentru alții. Când în timpul rugăciunii cugetăm lucruri cu privire la binele spiritual al sufletelor oamenilor, Duhul Sfânt este gata să-și înflăcăreze lucrarea în noi și să facă din sufletul nostru un vas de aur, în care Untdelemnul Sfânt să curgă peste viața semenilor noștri.

Rugăciunea împrospătează zelul, râvna noastră, și ne ține voința sensibilă și acordată cu voia Domnului. Rugăciunea trebuie să fie specifică. Dacă mă duc la un restaurant ca să mănânc nu spun celui ce servește că am o nevoie generală de mâncare, ci sunt specific cu privire la ceea ce doresc să mănânc. Rugăciunile noastre au mai multă forță și pasiune atunci când conțin informații specifice cu privire la nevoia sau durerea cuiva. Nu doar îi dăm Domnului informații pe care de fapt El deja le are, ci focul

cu care spunem acele cuvinte este ceea ce atrage atenția lui Dumnezeu în mod deosebit. Rugăciunea făcută după voia Domnului conține promisiunile făcute de El. Sfânta Scriptură conține mii de promisiuni cu care ne putem pleda cazul nostru sau al altcuiva înaintea Cerului.

Cu mulți ani în urmă, când compania de căi ferate din America a construit o cale ferată pe un teritoriu indian a dat șefului de trib, cu numele de Black Foot, un bilet gratuit de călătorie nelimitată cu trenul, care era valabil cât timp trăia. Șeful de trib a luat permisul de călătorie și în loc să-l folosească l-a pus într-o pungă pe care o purta la gât și l-a purtat acolo până când a murit, fără să aibă vreun folos de pe urma lui. Noi avem promisiunile lui Dumnezeu și prin intermediul rugăciunii avem permisiunea și libertatea să vizităm țări, să mergem ca evanghelişti, să stăm alături de misionarii ce merg la triburile din junglă, să pătrundem în penitenciare la cei înșelați de diavolul, să pătrundem în cabinetele președinților, în săli de operație și de judecată, ducând cu noi dorința de bine pe care Duhul Sfânt vrea să o înflăcăreze în noi. Dacă nu ai alte posibilități ca să te implici în lucrarea de evanghelizare, poți excela în domeniul rugăciunii călătorind în lume, în lung și în lat, stând pe genunchi în cămăruța ta. Astfel faci o slujbă importantă pentru slava lui Dumnezeu, care nu-și va pierde răsplata.

Unul dintre cele mai triste lucruri cunoscute despre tragedia scufundării Titanicului în apele reci ale Atlanticului, în prima atentare de traversare a oceanului a fost faptul că multe din bărcile de salvare erau pe jumătate goale. După ce uriașul vas s-a scufundat, încă două ore au continuat să se audă în noapte, deasupra apelor, strigătele după ajutor ale oamenilor care erau în apă agățați de diferite obiecte. Acești oameni cu timpul au intrat în șoc din cauză că apa era prea rece, și apoi au murit. Bărcile, pe jumătate goale, s-au depărtat de acea zonă ca nu cumva să fie răsturnate de oamenii disperați. Mult mai trist este faptul că mulți se scufundă în lumea păcatelor și mor nemântuiți, cu toate că este

loc îndeajuns în ceruri și pentru ei, dar nu mulți creștin aleg să facă mijlocire în rugăciune pentru sufletele pierdute și astfel să asigure înaintarea cu succes a Evangheliei. Am citit despre un fel de rechini care atunci când sunt crescuți în acvarii cresc în funcție de mărimea acvariului. Acest fel de rechini care în ocean ar atinge o lungime de aproape trei metri, crește într-un acvariu mic doar la dimensiunea de câțiva zeci de centimetri. Ca și credincioși trebuie să ieșim prin rugăciune în oceanele lumii, unde oamenii strigă după ajutor pentru că se scufundă ca Petru pe ape, și pe măsură ce lumea rugăciunii noastre este tot mai mare și noi creștem tot mai mult în putere duhovnicească făcând o slujbă și o jertfă care este primită de Dumnezeu.

„Domnul a mirosit un miros plăcut; și Domnul a zis în inima Lui: «Nu voi mai blestema pământul, din pricina omului…»“ (Genesa 8:21). Noe a adus o jertfă Domnului și noi am primit în urma acestei jertfe o mare promisiune. Noi putem aduce astfel de jertfe de bun miros înaintea Domnului prin rugăciunile de mijlocire pentru cei nemântuiți și pentru cei ce vestesc Evanghelia păcii. Dumnezeu se uită la inima ta și dacă vede în ea durere pentru cel nemântuit pe care-l aduci înaintea Lui, El se lasă înduplecat la bine. „…Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă“ (1 Samuel 16:7).

Prin rugăciune, înarmat cu promisiunile Domnului și puterea Sângelui Mielului, poți învinge forțele întunericului. Un avion Boing 747 înainte de decolare, când rezervoarele de benzină sunt pline și este gata de a trece oceanul, are o greutate ce urcă la 1.000.000 de pounds (1 pound este egal cu 434 grame). Forța gravitației spune că este cu neputință ca acest aparat de zbor, extrem de greu, să zboare ca o pasăre prin aer. Forța gravitației este învinsă însă de forța de propulsație și de forța dinamică a aerului asupra aripilor și avionul se înalță spre cer, ducând cargoul și călătorii spre destinația dorită. De multe ori ne găsim în situații în care această gravitație, care, făcându-ne să privim la povară, spune că nu se poate, este imposibil, dar intervine forța și puterea

rugăciunii fierbinți, care face mâna lui Dumnezeu să acționeze în folosul spiritual al copilului Său. Rugăciunea făcută cu credință devine o lucrare ce este mai mult duhovnicească decât rațională, pentru că rațiunea omului, uneori, spune că nu se poate, dar la Dumnezeu toate sunt cu putință.

Daniel avea un duh de rugăciune, pentru că și-a impus în viață lui o disciplină de a se ruga cu regularitate. El avea grijă de treburile împărăției și era loial guvernatorului, dar succesul lui cu oamenii și cu Dumnezeu se datora faptului că Daniel, smerindu-se în rugăciune, petrecea timp cu Dumnezeu. Rugăciunea este una din metodele prin care lumina de sus pătrunde în viața credinciosului. Dacă un om ne-ar da lumină, am fi în pericol ca atunci când se supără să-și ia lampa și să ne lase în întuneric, dar noi depindem de lumina care vine de sus. Nu aștepta să te bucure sau să te lumineze oamenii, ci învață să depinzi de lumina de Sus, care vine de la Acela care dă orice dar bun și desăvârșit. Stând în această lumină de sus poți fi împrospătat cu putere și hrănit. Iertarea pe care o dai aceluia care ți-a greșit te face eficient în rugăciune. Să ierți pe altul este o bună oportunitate de a face voia lui Dumnezeu și este un dar care costă puțin, dar care atunci când îl dai te face bogat, deschizându-ți căile aerului către tronul Celui Preaînalt.

Rugăciunea schimbă lucrurile, dar ea te schimbă și pe tine când te rogi. Când ierți dai dovadă de umilință, știind și acceptând că ai nevoie la rândul tău de iertarea lui Dumnezeu, care face ca rugăciunea ta să aibă trecere. Atunci poți să umbli cu Dumnezeu și să ai o conversație cu El, pentru că rugăciunea ta a primit trecere înaintea Lui. „…Voi face și ceea ce-mi ceri acum, căci ai căpătat trecere înaintea Mea, și te cunosc pe nume!“ (Exodul 33:17). Asociază-te cu oamenii care nu lipsesc de la rugăciune. Dacă te asociezi cu găini ai să cunoști felul lor foarte bine, dar idealul lor se limitează în a se urca pe o grămadă mare și a scurma cu piciorul. Dacă te asociezi cu vulturii cei măreți, care sunt oamenii rugăciunii, vei învăța să te înalți sus, spre Dumnezeu,

deasupra furtunii de pe pământ, la locul acela plin de pace și fericire, unde este Dumnezeu. O cântare spune: „Te du mereu mai sus,/ Spre zările senine,/ Acolo-i fericire,/ Pentru tine!“ Rugăciunea este ca un fir electric izolat, care face o conecțiune sus în Cer și una în inimă. Prin acest fir se transmit informații prețioase și puterea necesară de a ieși învingători în lupta cu puterile întunericului. Noi suntem o persoană cunoscută de cei din jur într-un anumit fel, dar este aproape trist să ne gândim că am putea fi altfel dacă am cunoaște taina rugăciunii și dulceața ei, atunci când reușim să ne înălțăm destul de aproape de cer. Cei ce folosesc această unealtă a rugăciunii cu eficiență ajung să cunoască mai îndeaproape tainele lui Dumnezeu, pentru că sunt mai aproape de Cer și aud mai bine voia lui Dumnezeu, știind astfel când și ce trebuie să facă. „Din fiii lui Isahar, care se pricepeau în înțelegerea vremurilor și știau ce trebuia să facă Israel…“ (1 Cronici 12:32).

Trăim vremurile de pe urmă, când vrăjmașul, care știe că mai are foarte puțin timp până își va pierde libertatea, se luptă împotriva copiilor lui Dumnezeu mai aprig ca oricând. Putem ieși învingători numai atunci când prin rugăciune suntem îmbrăcați cu puterea care vine de sus. În textul citat psalmistul spune că îl va chema pe Domnul toată viața, și la fel trebuie să facă și cei care vor să aibă biruință. Unii știu să se roage când vin la mântuire, alții știu să se roage când au nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, fiind în mare necaz, dar nu mulți aleg această slujbă înaltă de a se ruga la timp și ne la timp pentru lucrarea lui Dumnezeu în inimile oamenilor. „Isaac a săpat din nou fântânile de apă, pe care le săpaseră robii tatălui său Avraam, și pe care le astupaseră filistenii, după moartea lui Avraam; și le-a pus iarăși aceleași nume, pe care le pusese tatăl său“ (Genesa 26:18).

Lumea religioasă cu ceremoniile ei, lipsite de participarea Duhului Sfânt, a reușit în mare măsură să îngroape fântâna rugăciunii în duh și în adevăr. Tradiția, teologia liberalilor și învățăturile false au făcut ca oamenii să nu mai alerge la fântâna rugăciunii ca să-și stâmpere setea sufletului lor. Avraam a fost

omul credinței care a zidit altare înaintea Domnului, care erau un simbol al dreptului lui asupra țării. Altarele exprimau în mod vizibil hotărârea lui Avraam de a primi și a trăi după învățătura primită de la Dumnezeu. Altarul rugăciunii noastre va confirma drepturile noastre de copii ai lui Dumnezeu la tronul harului. Altarul rugăciunii va confirma relația noastră cu Acela care ne iubește și a primit prima noastră rugăciune de pocăință, prin care am fost iertați și schimbați în făpturi noi. Noi nu avem de călătorit 500 de km ca și Avraam de la Haran în Canaanul promis, dar avem o viață cât un lat de palmă, de câțiva ani, în care putem să alegem să umblăm cu Dumnezeu prin credință.

Prin rugăciune facem altare sfinte ori de câte ori ne plecăm genunchii în semn de supunere și umilință și ne înălțăm glasul către Dumnezeu Tatăl în Numele scump al Domnului Isus Hristos, Mântuitorul nostru. Practicarea rugăciunii este o dovadă a credinței și un semn că Domnul Isus este scump în ochii tăi. Atunci El te lasă să simți faptul că și tu ești de mare preț în ochii Lui și te poți bucura de prezența Lui și de siguranța ce o ai sub ocrotirea Sa, de odihna pe care o găsești la umbra Celui Preaînalt. „…căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui“ (Zaharia 2:8).

Amin

4

Dagon

„După ce au pus mâna pe chivotul lui Dumnezeu, Filistenii l-au dus în casa lui Dagon (Zeul pește) și l-au așezat lângă Dagon. A doua zi, Asdodenii, care se sculaseră dis de dimineață, au găsit pe Dagon întins cu fața la pământ, înaintea chivotului Domnului…“ 1 Samuel 5:2-3

Chivotul era o cutie din lemn de salcâm poleită cu aur în care erau ținute tăbliile Legii, un vas cu mană și toiagul lui Aaron. Acest chivot a fost construit la porunca lui Dumnezeu, după dimensiuni date de El, atunci când Moise a scos pe Israel din Egipt. Cu trecerea anilor, chivotul a rămas în Israel un simbol al prezenței lui Dumnezeu, cu care la un moment dat Israel a dezvoltat o relație nepotrivită, crezând că doar simpla prezență a acestei cutii le-ar putea păstra favoarea lui Dumnezeu chiar dacă ascultarea de El ar lipsi. Israel a luptat împotriva filistenilor, care i-au bătut și au luat ca pradă de război Chivotul lui Dumnezeu. Această tristă și greșită concepție se repetă și în zilele de astăzi în viețile oamenilor care cred că doar prin ceremonii religioase, prin milostenii și sacrificii materiale au de partea lor pe Dumnezeu, însă El este mai întâi interesat să vadă dacă trăim o viață separată de păcat și de tot ce este rău.

Textul citat ne prezintă un chivot care era păzit de oameni înarmați și nu de o ceată de preoți inofensivi cum se obișnuia mai înainte, și totuși pentru prima dată în istorie a fost capturat de vrăjmaș. Era o vreme când starea spirituală a Israelului era supravegheată de o familie levitică coruptă, sub cârmuirea

bătrânului preot și judecător Eli, care atunci când a auzit despre capturarea chivotului de către vrăjmaș a căzut pe spate și a murit. Când Filistenii s-au văzut în posesia cutiei sfinte numite Chivotul lui Dumnezeu s-au bucurat de parcă ei l-ar fi biruit pe Dumnezeul lui Israel. Filistenii au privit la cutia poleită cu aur ca la un trofeu și l-au pus în casa dumnezeului lor care purta numele de Dagon, implicând astfel ideea că dumnezeul lor ar fi mai tare.

Dagon era dumnezeul șef al filistenilor și era împrumutat de la cananiții care chiar din timpul lui Iosua se închinau acestui Dagon, dar a ajuns și la babilonieni, care îl aveau pe pereții palatelor sub forma de pește și om. Atitudinea filistenilor era aceea că Dumnezeul Iehova n-a fost în stare să scape pe Israel în fața puterii lui Dagon. Această aroganță și provocare a filistenilor a provocat gelozia Dumnezeului Celui Adevărat, care a lovit pe filisteni cu bube până când au recunoscut că mâna Lui apăsa asupra lor. Nu a trecut mult și au ajuns filistenii să nu mai suporte prezența chivotului între ei și s-au umplut de groază. Chivotul a rămas la filisteni șapte luni, și apoi filistenii, îngroziți de bolile tumoroase cu care Dumnezeu i-a lovit, l-au dus la Bet-Șemeș și apoi la Chiriat-Iearim, unde a rămas 20 de ani, dar la Șilo, de unde a fost luat, nu a mai ajuns niciodată.

Copiii Domnului care folosesc numele de creștin și pierd luptele spirituale îngenunchind în fața ispitelor ajung să aducă rușine în acest fel onorii și frumuseții Numelui Domnului Isus Hristos. Până nu este pocăință în viața ta și nu asculți de Domnul Isus să nu spui nimănui că ești creștin, pentru că aduci rușine Împărăției lui Dumnezeu. Filistenii au avut de-a face cu lucrurile sfinte, fără intenția de a le onora, și aceasta i-a costat. Sunt oameni care și azi procedează la fel, chiar atunci când citesc Sfânta Scriptură cu scopul de a găsi argumente sau scuze pentru păcat. Acela care citește Biblia fără a avea intenția de a o asculta se află în fața unei cărți sigilate pe care nu o pricepe. Cel ce se apropie de lucrurile sfinte fără sinceritate și dorința de a asculta de Dumnezeu se află la urmă cu inima împietrită, și așa se explică

faptul că mulți nu găsesc nici o plăcere în citirea Scripturii. Așa se explică faptul că mulți vin în contact cu calea Domnului fără a fi deschiși ideii de a învăța și de a asculta și ajung împietriți. Nu este suficient să mergi la casa de rugăciune și să asculți un mesaj dinamic, ci este nevoie de o decizie pentru a fi al Domnului și a trăi pentru Dumnezeu în fiecare zi, oricât ar costa. Atunci poți să mergi la luptă și să te aștepți să ai de partea ta pe Dumnezeu care îți poate da biruința.

Dacă Israel ar fi fost în relație bună cu Dumnezeu ar fi câștigat lupta cu filistenii, dar Dumnezeu a îngăduit necazul acela peste ei ca să-i trezească. În cele 31.173 de versete ale Sfintei Scripturi sunt peste șapte mii de promisiuni pe care Dumnezeu le face pentru acela care prin vorbire și purtare arată că este cu adevărat copilul lui Dumnezeu. Bazat pe promisiunile Lui poți să lupți și să biruiești pe vrăjmaș. Acum o sută și ceva de ani, când podurile erau rare peste marele râu Mississippi, într-o zi de iarnă un om a vrut să treacă râul care era înghețat. Omul s-a culcat pe burtă, pentru a-și împarți greutatea trupului, ca să-l țină gheața, și a început să se târască pe gheață. Când a ajuns pe la mijlocul râului a auzit pe cineva cântând în spatele lui. Nu după mult timp, și nu departe de el, a trecut pe gheață un om care cânta într-o căruță trasă de un cal. Atunci și-a dat seama că gheața era destul de tare ca să-l țină și ar fi putut trece râul înghețat mergând în picioare, fără să fie nevoie să se mai chinuie, târându-se pe burtă.

Ceva asemănător se întâmplă uneori cu noi și cu promisiunile lui Dumnezeu, care sunt în stare să ne susțină ca să ajungem cu bine în Împărăția Lui, unde vom primi cununa. Neîncrederea în purtarea Lui de grijă ne păgubește de multe ori și ajungem să fim triști și copleșiți de necazuri. Încrezându-ne în promisiunile Lui și ferindu-ne de păcat vom merge la luptă și vom birui, însă nu ca israeliții, care au crezut că doar având chivotul cu ei vor avea biruință, fără să-I dea lui Dumnezeu cinste în ascultare de poruncile Lui. Promisiunile mari au făcut oameni mari din cei ce le-au crezut.

Dumnezeu l-a chemat pe Avraam din orașul unde trăia, și după ce a ascultat de El, crezând ceea ce i-a promis, găsim că Dumnezeu nu doar i-a vorbit, ci i s-a arată și așa i-a vorbit. Sunt multe cărți scrise pentru a informa sau chiar pentru a distra, dar Biblia a fost scrisă pentru a transforma omul într-o făptură nouă în Hristos, care primește înfierea și la sfârșit moștenește viața veșnică. Sufletul omului care nu-L cunoaște pe Mântuitorul se aseamănă cu templu lui Dagon. Un astfel de suflet am fost și eu atunci când nu-L aveam pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor al meu personal. Însă atunci când Cuvântul lui Dumnezeu a pătruns în sufletul meu, Dagon, adică dumnezeii falși ai plăcerilor, a căzut la pământ. „…au găsit pe Dagon întins cu fața la pământ, înaintea chivotului Domnului; capul lui Dagon și cele două mâini ale lui erau tăiate pe prag, și nu-i rămăsese decât trunchiul“ (1 Samuel 5:4). Dumnezeu a dat filistenilor un semn că El nu se lasă batjocorit și cu toate că acolo nu era nici un israelit, care să fi făcut lucrul acesta, l-au găsit pe Dagon decapitat.

Statuia necuvântătoare și lipsită de viață a lui Dagon avea chipul unui om cu cap și mâini până la jumătate, iar de la jumătate în jos era cioplit în forma unui trup de pește. Omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, iar partea idolului care se asemăna cu omul a fost tăiată jos. Când filistenii și-au găsit dumnezeul ciopârțit în bucăți nu s-au mai putut lăuda cu el. Când Cuvântul Domnului pătrunde în inima omului, și omul este cucerit de dragostea lui Dumnezeu, nu se mai laudă cu Dagon, ci îl scoate afară și îl face bucăți. Când lumina Chivotului sfânt pătrunde înăuntru nostru vedem cum am fost înșelați de Dagon și recunoaștem în Domnul Isus pe Acela care este sursa binelui și a fericirii pentru sufletul nostru.

Când chivotul Cuvântului pătrunde în inima omului toți idolii cad la pământ. El face ceva ce idolii nu au putut să facă, și anume, oferă, în urma pocăinței pacea cu Dumnezeu și bucuria mântuirii. Un astfel de suflet procedează diferit de modul cum au procedat filistenii, prin aceea că credinciosul se lasă schimbat de Cuvântul

Domnului, și astfel El să nu mai plece niciodată. „Domnul este bun și drept: de aceea arată El păcătoșilor calea“ (Psalmul 25:8). Dumnezeu, în bunătatea Lui, trimite chivotul Cuvântului Lui în inima credinciosului pentru a-i arăta calea spre viață prin jertfa Domnului Isus, iar Dagonii sunt făcuți bucăți și scoși afară. Dagon și Chivotul nu au putut sta împreună ca să primească venerație amândoi. Sufletul omului îl va avea ori pe Dagon, adică dumnezeii acestei lumi, ori Cuvântul Domnului.

Domnul Isus spune că nimeni nu poate sluji la doi stăpâni, dar totuși mulți încearcă din răsputeri să facă acest lucru. Cei doi Stăpâni au principii total diferite și nu pot conlocui în templul sufletului omului. Dagon nu doar s-a aplecat, ci a căzut la pământ înaintea Chivotului și nu s-a mai putut ridica. Dagonul cu care avem de-a face astăzi ia multe chipuri și forme, deghizându-se în ceea ce i-ar place omului. Unii au ca Dagon neprihănirea lor proprie, la fel ca și fariseul care se ruga în templu și se vedea mult mai bun decât vameșul care nu cuteza să-și ridice ochii spre Cer. Un astfel de om nu-și vede greșelile, și dacă le vede le consideră minuscule, pe când ale altora le vede a fi greșeli mari. Când harul pătrunde cu lumina Duhului Sfânt în sufletul omului această confidență de sine și neprihănire proprie dispare, și sufletul depinde de neprihănirea care se dă prin credință, ca dar a Domnului Isus și aceasta ne face să ne simțim fără merite înaintea lui Dumnezeu.

Pământul are o problemă mare și aceasta este Dagon, adică păcatul sub orice formă ar veni el. Când Duhul Sfânt deschide ochii păcătosului și omul se raportează la sfințenia și cerința lui Dumnezeu ajunge să spună ca și Isaia: „…Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate...“ (Isaia 6:5). Atunci Duhul Sfânt ne arată Mielul lui Dumnezeu care a fost junghiat ca jertfă în locul nostru, pentru ca noi să putem fi iertați prin meritul Lui, și să spunem ca și Saul din Tars: „…Doamne, ce vrei să fac?…“ (Fapte 9:6). La acest punct, când suntem convinși de păcatul și nevrednicia noastră, Duhul Sfânt ne naște din nou și izgonind afară pe Dagon devenim o făptură nouă în Domnul Isus Hristos.

Pentru alții, Dagon este păcatul viciilor, care întină trupul menit să fie Templul Duhului Sfânt. Când pătrunde Chivotul lui Dumnezeu tot ce-i întinat trebuie să cadă la pământ. Sufletul care vrea mântuirea cu adevărat acceptă că suveran este doar Dumnezeu și El, care este Sfânt, vrea să fim și noi sfinți în toată purtarea noastră. Unii au viciul alcoolului, a tutunului sau a destrăbălării prin desfrâul trupului. Oricare din acești dagoni ar conduce viața omului, atunci când Chivotul Cuvântului pătrunde cu lumina și puterea Lui viața omului se schimbă. Omul care este cu adevărat schimbat de Duhul Sfânt nu numai că scoate afară pe Dagon și pe toți dumnezeii străini, dar îi și urăște pentru paguba produsă până atunci.

Unii îi slujesc lui Dagon prin a folosi un vocabular vulgar, alții sunt violenți, alții prin aceea că nu au grijă de familia lor, ci cheltuiesc totul pentru ei, alții prin faptul că fură, alții nu pot trăi o zi fără să spună câteva minciuni, și alții sunt plini de mândrie chiar cu lucruri de nimic. Prin alții Dagon se manifestă printr-o fire care totdeauna caută să tragă foloase de pe altul, chiar dacă nu este lipsit, și dacă poate înșeală, numai să-și atingă scopul. „Se trag pe sfoară unii pe alții“ (Ieremia 9:5). Ghehazi, slujitorul lui Elisei, avea un Dagon al lui, care se numea lăcomia și când a căutat să se îmbogățească prin intermediul minciunii a ajuns plin de lepră. Oricare din aceste fapte ale firii pământești ar fi la rang de Dagon, trebuie să cadă la pământ atunci când Cuvântul lui Dumnezeu este primit în viața aceluia care se pocăiește cu adevărat.

Saul din Tars avea un Dagon al mândriei religioase, în numele căruia persecuta pe ucenicii Domnului, dar când a avut o întâlnire cu Domnul Isus acest Dagon a căzut la pământ și a spus Domnului: „Doamne, ce vrei să fac?“ Saul cel mândru, cu diplome de la școlile înalte ale timpului, a ajuns să fie coborât într-o coșniță de pe zidul cetății Damascului ca să scape de cei ce căutau să-l prindă. Dagonul mândriei lui Saul era la pământ în acele clipe și Dumnezeu l-a umplut cu Duhul Sfânt. În viața lui găsim nu numai roada, ci și darurile Duhului Sfânt lucrând în toată puterea spre Slava lui Dumnezeu și spre zidirea Bisericii.

Este timpul să ne întrebăm dacă Dagon a fost scos din viața noastră. Dacă roadele noastre Îl glorifică pe Dumnezeu și îi bucură pe semenii noștri, atunci avem o dovadă că Dagon a fost scos afară. Filistenii ar fi trebuit să-și dea seama în prima dimineață, când au intrat în încăperea unde era Chivotul și statuia lui Dagon, că au de-a face cu un Dumnezeu real (atunci când l-au găsit pe Dagon culcat cu fața la pământ înaintea Chivotului). Pentru că Dagon nu s-a putut ridica ei l-au ridicat și l-au pus la locul lui și a doua zi, dimineața, când au intrat în acea încăpere, l-au găsit pe Dagon cu capul și mâinile tăiate și puse pe prag. Când un om este serios în ceea ce privește mântuirea sufletului lui trebuie să-l scoată afară pe Dagon, altfel vrăjmașul va încerca să-l ridice din nou în picioare. Dacă nu terminăm cu păcatul și cu tot ce ține de el, ne vom găsi din nou în situația că am vrea și Chivotul, dar și pe Dagon.

Pentru unii Dagon înseamnă iubirea de bani și de avere. Cine iubește banii nu poate să scape din lațul lor numai atunci când îi dă. Aceasta este singura cale de a vindeca această boală, iar cine dă Domnului cu bucurie este iubit de Dumnezeu și are o comoară acolo unde hoțul nu o fură și molia nu o roade. Mulți fac greșeala să creadă că isprăvnicia în lucrurile materiale este un curs lipsit de importanță, dar modul în care tratăm banii Îi arată lui Dumnezeu intențiile inimii noastre, pentru că Lui nu îi trebuie banii noștri. Domnul Isus ne avertizează ca să-I dăm lui Dumnezeu ce este a Lui, ca nu cumva la sfârșit să fim dovediți a fi dintre aceia care au încercat să-L înșele pe Dumnezeu. „Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați...“ (Maleahi 3:9).

Bogatul nemilostiv din pilda spusă de Mântuitorul îl avea pe Dagon în viața lui sub forma avuției, a banilor. A văzut pe săracul Lazăr în lipsă și nu l-a ajutat, de aceea Cuvântul Domnului l-a numit „nebun“. Nu este rău să ai mult, ci este rău să nu dai sau să dai puțin, pentru că banul poate fi un dumnezeu ca și Dagon, și este pentru milioane și milioane de oameni. Începutul sfârșitului vieții sufletești a unui om este amestecul luminii cu întunericul. Cei ce nu-l scot afară pe Dagon din viața lor la vreme de încercare,

la vreme de cumpănă se vor întoarce ca să slujească altor dumnezei, așa cum a făcut și Israel atunci când s-a așezat în Țara promisă. „Când Israel a fost destul de tare, a supus pe Canaaniți la un bir, dar nu i-a izgonit“ (Judecători 1:28). A fost un timp când Israelul era destul de tare, încât ar fi putut să-i gonească, dar a văzut un avantaj în a-i lăsa să trăiască și au luat un bir de la canaaniți. Dumnezeu, care știa ce va urma, a privit cu durere la această decizie greșită de a-i tolera pe canaaniți. „Am zis atunci: «Nu-i voi izgoni dinaintea voastră; ci vă vor sta în coaste, și dumnezeii lor vă vor fi o cursă»“ (Judecători 2:3). Nu a trecut mult timp după generația lui Iosua și dumnezeii canaaniților au ajuns să fie și dumnezeii israeliților. „Au părăsit pe Domnul, Dumnezeul părinților lor, care-i scosese din țara Egiptului, și au mers după alți dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor care-i înconjurau; s-au închinat înaintea lor, și au mâniat pe Domnul“ (Judecători 2:12).

Faptul că ei L-au părăsit pe Dumnezeu și s-au închinat la alți dumnezei a avut urmări grave. În anul 722 î.Hr. Israelul a fost cucerit de asirieni, iar Iuda a fost exilat în Babilon din anul 606 î. Hr. până în anul 587 î.Hr.. Nu puțini sunt aceia care vin la Domnul atunci când glasul Evangheliei îi cheamă, dar ei nu scot afară pe Dagon, ci poate doar îl mută și vor să-I facă loc și lui Dumnezeu în viața lor. Unui astfel de om i se pare că are ceva de profitat dacă nu renunță la Dagon. Israel i-a tolerat pe canaaniți cu dumnezeii lor și aceasta i-a dus în poziția de vrăjmășie cu Dumnezeu. Credinciosul care mai tolerează alcoolul, pornografia, muzica lumească sau orice altă formă ar lua Dagon, va ajunge mai devreme sau mai târziu răpus de acești dumnezei străini care-L provoacă pe Dumnezeu la gelozie. Este util să învățăm chiar de la început faptul că Dagon și Dumnezeu nu pot fi amândoi pe scaunul inimii noastre. Trebuie să învățăm de la Israel și de la alte exemple mai recente, că pierderea poate apărea în viața aceluia care nu-L scoate pe Dagon afară. Păcatul trebuie să nu aibă stăpânire nici peste mădularele noastre și nici peste mintea și duhul nostru.

Puterea Duhului Sfânt, care este plantată în noi în clipa nașterii din nou și apoi este mereu reîmprospătată prin rugăciuni și prin studiul Scripturii, este ceea ce Dumnezeu folosește ca să ne ajute să-l biruim pe Dagon și să nu-l mai lăsăm înăuntru templului nostru. Succesul nostru de a avea această biruință va depinde de dependența noastră de această putere a Duhului Sfânt. Nu este și nu va exista niciodată o alianță între Dagon și Chivotul Domnului. Prietenia cu lumea și plăcerile ei înseamnă vrăjmășie cu Dumnezeu și aceasta nu se va schimba niciodată. Firea cea veche a omului se va lipi ușor de păcat, dar sufletul născut din nou va dori sfințenia și o va căuta cu toată ființa. Este vorba de calea îngustă și poarta strâmtă, care face călătoria noastră pe pământ uneori mai neplăcută, dar duce la viață și la un ospăț binecuvântat unde ne așteaptă Stăpânul nostru, care Și-a dat viața pentru noi.

Crucea pe care Domnul îngăduie să o purtăm este câteodată o criză îngăduită, care are ca scop să ne îmbunătățească viața spirituală. Dragostea ne pune pe genunchi, dar crucea ne pune cu fața la pământ. Ai tu o cruce? Supune-te! Nu o disprețui, pentru că ea a fost aleasă astfel încât să se potrivească cu umerii tăi și cu puterile tale. Ucenicii Domnului s-au aflat odată pe mare, în mijlocul furtunii, și când Domnul Isus a venit la ei nu L-au recunoscut și chiar credeau că văd o nălucă. Erau obișnuiți să-L vadă făcând minuni și semne, dar nu în furtună. Trecem prin încercări și noi până ce ne obișnuim să-L vedem pe Domnul Isus în mijlocul furtunii, nu doar la bine. Scoate-l pe Dagon afară, orice formă ar lua el, și lumina Duhului Sfânt va inunda viața ta.

Este o mare și costisitoare greșeală să încerci să justifici prezența lui Dagon, adică a păcatului în viața ta. Dacă simți o vinovăție că l-ai tolerat până acum pe Dagon și nu ai crescut spiritual, acum este timpul să-l scoți afară. Singura cale de a scăpa de vinovăție este să scapi de păcat și aceasta se poate numai prin pocăință, pentru că atunci când ne mărturisim păcatul suntem spălați în sângele scump al Domnului Isus. Scoate afară din viața ta tot ce te oprește să fii cu totul pentru Domnul și te vei bucura

veșnic că ai ales să-L asculți de Dumnezeu. Vine o zi când toți oamenii care au venit vreodată în contact cu Chivotul lui Dumnezeu vor avea ori o zi de triumf și bucurie ori o zi de tragedie și faliment total. Va fi ziua când Domnul Isus va veni să-Și răpească Biserica la Cer. Biserica este formată din totalitatea credincioșilor născuți din nou, care iubesc pe Domnul și doresc venirea Lui. În textul original, pentru Răpire este folosit cuvântul „harpazo“ care înseamnă a fi smuls sau a fi luat pe sus cu o forță. Multora când aud de așa ceva că vom fi luați, răpiți, transformați într-un trup de slavă ca al Domnului Isus după înviere li se pare de necrezut, dar Scriptura vorbește clar despre acest eveniment. Nici pe Noe nu l-au crezut când le-a propovăduia neprihănirea și când construia corabia până când a venit potopul, dar atunci a fost prea târziu să mai schimbe ceva.

La fel de surprinzătoare va fi și Răpirea celor ce-l scot pe Dagon din viața lor și lasă ca Dumnezeu să domnească peste toate aspectele din viața lor. Ce va fi cu viața ta? Triumf, slavă la arătarea Domnului sau eșec total în necazul cel mare și apoi iad veșnic? Scoate-l afară pe Dagon din inimă, din casă și din întreagă viața ta, indiferent ce avantaje ți-ar sugera, pentru că a-L avea pe Dumnezeu de partea ta înseamnă a avea tot ce este bun pentru sufletul tău. „…cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!“ (Apocalipsa 22:11).

Amin.

5

Fiul risipitor

„Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu, și-i voi zice: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi.»“ Luca 15:18, 19

Capitolul 15 din Evanghelia după Luca prezintă trei pilde care ne vorbesc despre bunătatea Părintelui Ceresc. El nu se bucură de căderea celui care prin neascultare se depărtează de Dumnezeu, ci îi dorește întoarcerea, ca să poată fi reprimit și restaurat în poziția de suflet mântuit. O mare parte din mesajele Domnului Isus scrise în Evanghelii sunt prezentate sub formă de pilde, care sunt o îmbrăcare a adevărului într-o haină prin care poate fi văzut și înțeles cu ușurință. În pilda oii pierdute, a banului pierdut și a fiului risipitor ne este arătată duioșia pe care Dumnezeu o arată față de cel rănit de păcat și ni-L descoperă pe Dumnezeu ca pe un Tată care iartă și care este îndurerat pentru orice suflet căzut în plasa vânătorului de suflete.

Pilda fiului risipitor ne arată păcătoșenia noastră și nevoia acută de iertare, fără de care purtăm numele de nelegiuiți. Pilda aceasta ne face să înțelegem mai ușor acceptarea noastră ca păcătoși de către Acela care este Singurul ce are autoritatea de a ne primi în familia Sa. Evanghelistul Luca este folosit de Dumnezeu într-un mod deosebit, ca să arate umanitatea și bunătatea Domnului Isus față de cei suferinzi și chiar pentru cei lepădați de societate ca fiind irecuperabili. Adevărul este că toți oamenii sunt răi și păcătoși înaintea lui Dumnezeu, începând chiar de la Adam și Avraam, care este numit tatăl credincioșilor.

„Cel dintâi tată al tău a păcătuit, și învățătorii tăi s-au răzvrătit împotriva Mea“ (Isaia 43:27). Păcătos este cel ce comite păcat, iar a comite păcat înseamnă a acționa și a avea standarde sub așteptările lui Dumnezeu, la fel ca o săgeată care-și greșește ținta spre care a fost îndreptată. O cântare foarte veche spune: „Iluzii multe mari,/ Își face-adesea dragostea“, și cred că este foarte adevărat că dragostea doritoare de bine nădăjduiește întotdeauna spre un deznodământ fericit al lucrurilor. Din Cuvântul Scripturii reiese că și Dumnezeu a avut astfel de așteptări doritoare de bine, ca de exemplu faptul că ar fi dorit ca nici primul om și nici noi cei de astăzi să nu fi păcătuit. Dragostea care nădăjduiește totul are speranțe mari și reprezintă dorința Domnului ca nimeni să nu piară, ci să vină la Dumnezeu care nu obosește iertând.

Dragostea lui Dumnezeu doritoare de bine și-a făcut planuri alese cu privire la via pe care a sădit-o, a îngrijit-o și a împrejmuit-o cu un gard, vie de la care se aștepta la roadă dulce, dar ea a făcut struguri sălbatici. Chiar îngerii au fost cuprinși de această speranță doritoare de bine a dragostei, pentru că au crezut că vestea nașterii Mântuitorului va fi o veste de bucurie pentru tot norodul, dar Irod și tot Ierusalimul s-a tulburat împreună cu el. Pilda vierilor de la Matei 21:33, în care toți oamenii sunt răi, prezintă iluzia în care Dumnezeu ca proprietar al viei Își trimite Fiul să ia din roadele viei crezând că poate Acesta, spre deosebire de slujitorii pe care i-a trimis mai înainte, va fi primit bine, dar a fost omorât. În pilda vierilor se întrezărește speranța dragostei de Tată, că Israel l-ar putea primi pe Domnul Isus ca Mesia, pentru ca El să-i vindece.

Pilda Fiului risipitor prezintă o situație în care speranța părintelui îndurerat de pierderea fiului nu rămâne doar o iluzie și nu este doar o utopie irealizabilă, ci devine realitate în momentul când fiul își vine în fire și se întoarce cu căință acasă, pentru a primi iertarea tatălui. Pilda Fiului risipitor ilustrează familia unui om care avea doi fii. Cel mai tânăr într-o zi s-a dus la tatăl său și i-a spus: „…Tată, dă-mi partea de avere, ce mi se cuvine!“ Și tatăl

le-a împărțit averea“ (Luca 15:12). Fiul cel mic a început prin a visa la independență de voia tatălui său și a dorit să fie departe de supravegherea acestuia, pentru ca să poată face lucrurile pe care nu le putea face sub supravegherea tatălui său.

Privind la bogățiile tatălui său și-a făcut niște socoteli, ca să vadă ce i s-ar cuveni, și în mintea lui a apărut iluzia că ar putea trăi cu acei bani o viață de huzur la nesfârșit. Păcatul care a început în mintea lui a fost acceptat și întreținut de o indulgență egoistă pentru el. Fiul cel tânăr vroia să-și realizeze visul de a gusta plăcerile lumii, fără să țină seama de ce răni va produce acest lucru celor din jurul lui. Gândurile rele, lipsite de orice remușcare, au creionat în mintea lui imagini ce i-au poluat mintea, făcându-l să nu vadă nimic, decât dorințele firii lui.

Fiul mic a devenit rău atunci când a primit și a acceptat gândurile rele și a început să gândească rău. Dorințele lui nesupuse au produs amărăciune imediat în inima tatălui și mai târziu în inima lui. O dată ajuns în posesia moștenirii a plecat într-o țară îndepărtată unde, printr-o viață destrăbălată, a cheltuit toată averea și a ajuns așa de sărac că a trebuit să accepte slujba de a păzi porcii unui om, unde nu câștiga nici măcar cât să-și satisfacă foamea pe deplin. Acolo și-a terfelit onoarea și numele bun. Ajuns în adâncă disperare și-a adus aminte de bunătatea tatălui său. Tot la nivelul gândirii a început procesul de restaurare atunci când și-a îndreptat gândurile spre casa tatălui său, într-un moment de sclipire lucidă a judecății lui. „Și-a venit în fire, și a zis: «Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu, și-i voi zice: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi»“ (Luca 15:17-19).

În acele clipe a văzut că orice ar face el, nu poate ieși din sărăcia pe care a atras-o asupra lui și și-a recunoscut vina de care se făcea vinovat. Pocăința este schimbarea minții după standardul lui Dumnezeu; este o metanoia care are impact asupra modului de

gândire din a numi răul bun în a numi răul rău, după cum îl vede Dumnezeu. Omul care cumpără marfa infectă a păcatului de la vrăjmașul sufletului nostru nu se poate bucura de păcat prea mult, pentru că îl paște remușcarea și adânc sădit în sufletul lui este gândul că va da socoteală pentru neascultare. Restaurarea păcii între fiul risipitor și tatăl său a fost inițiată printr-o adâncă părere de rău pentru păcatul comis și dorința de a fi din nou în prezența tatălui. Dragostea tatălui era la fel de mare pentru el și când se distra în desfrâul lumii, la fel ca și în ziua când și-a venit în fire.

Dumnezeu a făcut deja tot ce putea să facă pentru omul păcătos, dar așteaptă ca el să-și vină în fire și să vină la Dumnezeu ca să fie iertat. „…Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult“ (Luca 15:20). Frica fiului risipitor că nu va fi primit a fost spulberată când a văzut pe tatăl său alergând înspre el. Nicăieri nu găsim un alt loc în Scriptură unde Dumnezeu să fie reprezentat ca un om care este așa de grăbit încât aleargă să-și îmbrățișeze copilul. Acest lucru ne arată cât de mult dorește Dumnezeu întoarcerea prinșilor de război care au căzut prin neascultare victime păcatului, care promite mult, dar dă puțin. Păcatul dă ce are mai bun la început, dar la sfârșit este amar și lasă răni de moarte. Domnul Isus ne dă ceea ce unii numesc mai puțin bun la început, așa cum sunt lacrimile pocăinței, o viață de jertfire pentru binele altuia și uneori chiar de prigoană, dar la sfârșit ne dă ce are mai bun, adică cununa vieții și viață veșnică în Împărăția Cerurilor.

Când tata și-a îmbrățișat fiul care s-a întors acasă l-a sărutat mult, ca să-și stâmpere setea și dragostea pentru el. Prin faptul că l-a sărutat mult, el și-a arătat bucuria de a-l vedea și inima cu care îi acorda iertarea. Ca să poată primi acel sărut, fiul a trebuit să aibă o zi când să-și vină în fire și să-și aducă aminte de bunătatea tatălui, să se scoale de unde zăcea și să pornească la drum cu gândul că-și va cere iertare de la tatăl său, pe care l-a rănit prin comportarea lui. Cine vrea sărutul iertării lui Dumnezeu trebuie să facă câțiva pași de pocăință prin credință, prin care să pornească spre

Dumnezeu. Nu scrie în Scriptură, cum cred unii, că dacă faci un pas spre El, El face o sută de pași spre tine, dar din această pildă reiese că Dumnezeu face pași în a-l întâlni pe cel păcătos care vine spre El. Este scris să ne apropiem de Dumnezeu și El se va apropia de noi, pentru că El dorește această apropiere și părtășie cu noi mai mult decât noi. Trebuie să știi care sunt lucrurile care te-au îndepărtat de prezența lui Dumnezeu și trebuie să te căiești și să te desparți de ele ca să poți să primești sărutul împăcării.

Tatăl l-a văzut de departe și l-a recunoscut ca fiind fiul său. A văzut hainele lui murdare, picioarele desculțe, pline de praf și murdare, dar dragostea tatălui nu putea fi stinsă. Așa cum era, murdar și rău mirositor, l-a sărutat nu o dată și apoi să se retragă cu dezgust, ci l-a sărutat mult. Aceste sărutări reprezintă căldura cu care Dumnezeu îl primește pe cel ce vine la El ca păcătos și se căiește. Dumnezeu este așa de bucuros pentru un suflet care se întoarce la mântuire că în cer face sărbătoare. În Dumnezeu nu este ipocrizie, și când El te sărută este pentru că te iubește cu adevărat. Iuda L-a sărutat, dar nu L-a iubit pe Domnul Isus. De la Simion Domnul a așteptat un sărut, dar nu L-a primit, însă Maria care a fost iertată de multe păcate a sărutat picioarele Domnului Isus și le-a spălat cu lacrimile căinței ei. Ce fel de sărut a dat sufletul tău Domnului Isus?

Psalmistul în psalmul 2:12 spune: „Dați cinste Fiului…“ și în original parcă sună și mai frumos, pentru că spune: „Dați sărutare Fiului!“ El dorește mult acest sărut al împăcării pentru a te scăpa de urgiile care vor veni peste locuitorii pământului, atunci când Mireasa Domnului Isus va fi luată la cer și va intra în odaia de nuntă. Sărutul Tatălui de acceptare este simțit în sufletul celui ce se pocăiește, printr-o pace și ușurare a conștiinței de orice păcat. Această împăcare îl face pe cel iertat să-I dea slavă lui Dumnezeu cu o inimă plină de recunoștință. Fiul risipitor a fost restaurat nu ca argat, ci ca fiu. Dumnezeu mai face și astăzi această lucrare de înfiere. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu;

născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu“ (Ioan 1:12, 13). Nu i-a dat haine de argat și nici nu i-a dat doar pâine, așa cum spera fiul risipitor când era la porci, ci a dat un adevărat ospăț, pentru a sărbătorii întoarcerea fiului pierdut, care s-a întors acasă.

„Dar tatăl a zis robilor săi: «Aduceți repede haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget, și încălțăminte în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat, și tăiați-l…“ (Luca 15:22, 23). El nu a meritat aceste lucruri, dar bunătatea tatălui a făcut acest lucru posibil. Această întoarcere a fiului risipitor a provocat veselie și o mare sărbătoare. Să nu fim ca fiul cel mare, ci să ne bucurăm cu Tatăl nostru care este în ceruri ori de câte ori un fiu risipitor se întoarce acasă și să dăm la o parte tot ce l-ar putea împiedica să facă acest lucru.

Domnul Isus le-a spus ucenicilor că vor face lucruri mai mari ca minunile pe care le-au văzut înfăptuite pe când umbla cu ei, și unul dintre aceste lucruri este că un om poate face veselie în cer și Îl poate bucura pe Dumnezeu când se pocăiește și când arată altuia calea spre casa Tatălui, ca să fie iertat. Noi putem bucura un copil copleșindu-l cu daruri sau pe un prieten și chiar pe un străin, dar să Îl faci pe Dumnezeu să intre într-o stare de veselie este ceva extraordinar. „…Și au început să se veselească“ (Luca 15:24). Tatăl l-a văzut de departe, pentru că gândul lui era tot la el și sta în așteptare. Tot așa, gândul lui Dumnezeu este la omul păcătos căruia îi dorește întoarcerea, pentru că știe chinul în care va intra dacă nu se întoarce la El.

Conștiința fiului risipitor era trează și îi spunea că s-a comportat greșit. Dumnezeu trimite Duhul Sfânt care prin diferite metode face apel la conștiința omului să se întoarcă de la căile care duc în iad. Un astfel de suflet știe că nu are nici un merit, dar cunoaște că bunătatea Tatălui este mare și Scriptura spune că este ferice de cei ce nădăjduiesc în bunătatea lui Dumnezeu. Fiul risipitor nu ar fi fost primit în brațele tatălui dacă nu ar fi plecat de la murdăria porcilor. Dacă cineva vrea să fie mântuit trebuie să părăsească mocir-

la păcatului. Cu toată educația bună, exemplu bun și dragostea pe care a primit-o în casa părintească, fiul cel mic a trecut printr-o vreme de rătăcire spirituală. Avraam, așa cum Dumnezeu a spus, a poruncit, nu a sugerat copiilor săi să țină calea Domnului și totuși fiii lui și fiii fiilor lui au făcut multe lucruri rele.

Samuel a fost în Israel judecător și proroc drept, pe care-l caracteriza sfințenia unei inimi ce se ferea de păcat. Lui Dumnezeu i-a vorbit de la 12 ani chemându-l pe nume și totuși copiii lui au mers în direcție opusă când a fost vorba de lucrurile spirituale. Ca și părinți mântuiți ne dăm toată silința și căutăm să ne creștem copiii în frică și teamă de Domnul, dar de multe ori ei aleg răzvrătirea și calea lumii, până ce își vin în fire. Copiii sunt ca o copie de indigo a tot ce am fost noi și mai devreme sau mai târziu tot ceea ce noi am plantat în grădina inimii lor va răsări. Până ce ei nu ajung să trăiască din experiența lor personală cu Dumnezeu și nu din a părinților lor nu sunt în stare, din punct de vedere spiritual, să stea singuri în picioare. Chiar dacă unii aleg calea neascultării, rugăciunile părinților îi urmăresc, și la timpul hotărât sunt chemați la Acela care le poate da viața din belșug. „…acest frate al tău era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit“ (Luca 15:32).

Cei ce trăiesc în păcat sunt morți în duhul lor din cauza greșelilor și păcatelor în care trăiesc și numai Duhul Domnului îi poate trezi la viață. „Domnul omoară și învie, El pogoară în locuința morților și El scoate de acolo“ (1 Samuel 2:6). El ne spală și ne șterge păcatele așa cum a șters picioarele ucenicilor, ca să nu rămână nici cel mai mic semn că odată am fost murdari de păcat, dar numai dacă venim la El și ne recunoaștem vina. Domnul Isus trebuie să fie pentru tine nu numai un Mântuitor, ci trebuie să fie Mântuitorul tău. El este o persoană reală cu care vorbești și cu care întreții o prietenie, care te ajută și de dragul căruia lucrezi ce știi că-I place Lui. Dacă faci parte astăzi din categoria fiului risipitor trebuie să știi că un Tată iubitor scurtează orizontul și azi stă cu mâna la ochi să vadă dacă nu cumva ți-ai venit în fire și vii

acasă. Oferta Tatălui de a-l ierta pe cel păcătos în meritul jertfei Domnului Isus este deschisă până când se va împlini numărul neamurilor și Biserica va fi răpită la Cer.

Dumnezeu a trimis unei cetăți păcătoase un mesaj scurt: „Încă 40 de zile și Ninive va fi nimicită." Poporul din acea cetate asiriană nu și-a bătut joc de Iona și nu l-au huiduit, ci l-au luat în serios. „Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu..." (Iona 3:5). Ninivenii s-au pocăit și au fost cruțați, dar cu sufletul tău cum este? Este el la adăpost dacă ai trece în veșnicie pe neașteptate chiar azi? Dacă vrei îți poți preda viața cu toate aspectele ei Domnului Isus și El va fi Mântuitorul tău. Ninivenii au îndepărtat urgia de la ei prin pocăință și tot prin pocăință și astăzi oricine se vede păcătos și cere iertarea o primește. Oricine ai fi, orice ai făcut, Dumnezeu iubește sufletul tău, dar urăște păcatul. Dacă refuzi oferta Lui de iertare, acești bărbați din Ninive pe care i-am amintit te vor putea acuza în ziua judecății.

„Bărbații din Ninive se vor scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona..." (Matei 12:41). Toți oamenii sunt astăzi chemați la pocăință prin glasul Evangheliei. „«Pocăiți-vă», le-a zis Petru, «și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh»" (Fapte 2:38). Unii cred că e greu sau rușinos să te pocăiești, dar nu este deloc așa, și aceasta o poți vedea din momentul în care bucuria mântuirii îți inundă inima. Este nespus mai greu să fii în iad veșnic, în chin, știind că odată ai avut ocazia să scapi, dar ai ales să refuzi sau să amâi întoarcerea ta la Dumnezeu și moartea te-a surprins nepregătit. „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, ci PORUNCEȘTE acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți..." (Fapte 17:30, 31).

În primul rând Dumnezeu, apoi eu, o persoană neînsemnată dar mântuită, și milioane de alte suflete mântuite dorim ca sufletul să-ți fie izbăvit de pedeapsa și nenorocirile gata să se dezlănțuie asupra pământului, asupra acelora care nu ascultă porunca lui Dumnezeu de a se pocăi (Ioan 3:16, 36).. Oriunde ai fi, prin intermediul rugăciunii de pocăință, poți fi iertat și primit în familia Tatălui Ceresc. Domnul Isus nu i-a învățat pe ucenici să construiască biserici sau să predice, dar i-a învățat să se roage. Cuvintele: „…și ne iartă nouă păcatele…“ nu erau potrivite pentru Domnul Isus, pentru că El nu a avut păcat, ci erau pentru aceia care, ca și fiul risipitor, s-au îndepărtat de dragostea Tatălui și s-au înglodat în mocirla păcatului. Prin rugăciune poți fi primit și poți primi ceea ce ai nevoie de la Tatăl luminilor, de la care se coboară orice dar bun și desăvârșit. Durata și intensitatea rugăciunii tale va fi determinată de cât de tare crezi. Vino astăzi la Domnul Isus și El te va primi cu brațele deschise.

Amin

6

HAINA VECHE ŞI HAINA NOUĂ

„Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut." Coloseni 3:9, 10

Când eram copil mic, de obicei, la sărbători primeam de la părinții mei haine noi și abia așteptam să vină ziua când să mă îmbrac cu ele. De obicei aveam mare grijă să nu le murdăresc în prima zi, pentru că deși copil eram încântat de complimentele celor dragi mie, care-mi spuneau că hainele cele noi mă fac să arăt frumos. O vorbă veche spune că „haina face pe om", dar aceasta nu este întotdeauna adevărată. Adevărata comoară și frumusețe o purtăm înăuntrul acestui vas de lut numit trup atunci când Domnul Isus devine Domn și Stăpân în viața noastră, și lăuntrul nostru e înnoit de Duhul Sfânt. Ca un părinte care se bucură de copilul care-și prețuiește și păstrează hainele curate, Dumnezeu se bucură de aceia care prin înfiere devin copii ai Lui și își păstrează haina sufletului curată. Haina sufletului nostru la nivelul minții și a conștiinței este examinată în fiecare clipă a vieții noastre de Dumnezeu, care citește cu o claritate desăvârșită năzuințele inimii noastre și observă ori de câte ori trecem peste ce vine din încredințare.

Lumea ne citește după roade, ca pe o epistolă scrisă, dar și mai precis decât cei din jur, Dumnezeu citește lăuntrul nostru ca pe o carte deschisă, oricât de bine am vrea să ne ascundem și indiferent ce ne pretindem că suntem. Există numai două căi spre viață și mântuire. Prima condiție pentru a fi mântuit este aceea de a trăi o

viață absolut desăvârșită, fără de păcat, pentru că Dumnezeu care este drept nu va condamna un om nevinovat. Problema este că nimeni de pe pământ, afară de Domnul Isus, nu a trăit fără să păcătuiască și aceasta a descalificat omenirea întreagă de a fi mântuită prin merite personale. „Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Romani 3:23). Această cale a fost închisă înaintea pașilor omului atunci când primii oameni au păcătuit în Eden. Cealaltă cale și singura cale deschisă omului spre mântuire este prin credința în Domnul Isus Hristos care este „Poarta“ prin care avem intrare slobodă la Dumnezeu Tatăl.

Fiecare minciună, gând de ură, poftă murdară, fiecare cuvânt nepotrivit care ne-a ieșit din gură a pus pete pe haina sufletului nostru și ne-a făcut nepotriviți pentru a fi în cer cu Dumnezeu Tatăl. Aceste pete numite păcate a calificat orice om de pe pământ pentru a-și petrece veșnicia departe de fața lui Dumnezeu, în locul pregătit pentru Satan și îngerii lui. Singura șansă de a scăpa de osânda bine meritată pentru comiterea păcatului este aceea de a dezbrăca haina omului vechi cu faptele lui și a primi în dar haina neprihănirii Domnului Isus Hristos, care i-a înlocuit pe păcătoși pe cruce, la Golgota. O dată dezbrăcați de haina cea veche și îmbrăcați cu haina cea curată toate obiceiurile rele ale omului vechi trebuie părăsite, la fel cum ai dezbrăca o haină infect de murdară și rău mirositoare.

Haina cea veche este modul omului firesc de a vorbi, gândi și acționa, de care cel ce este născut din nou se dezbracă ca și de o haină mânjită de care-i este greață. „Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase, care v-ar putea ieși din gură“ (Coloseni 3:8). Este timpul să te întrebi cu ce haină ești îmbrăcat? Dacă modul tău de viață după ce te-ai hotărât să te predai Domnului te face să semeni pe zi ce trece tot mai mult cu El, înseamnă că ai haina potrivită pentru marea sărbătoare a nunții Fiului de Împărat, dar dacă nu, negreșit nu vei putea intra la acel ospăț. Este de folos să ne examinăm caracterul privind în oglinda Scripturii și apoi să

putem spune dacă am îmbrăcat haina cea nouă sau dacă avem nevoie să o lepădăm pe cea veche până ce nu este prea târziu.

Haina cea veche reprezintă o serie de trăsături ale omului vechi înrudite între ele, cum sunt: mânia, vrăjmășia, răutatea, clevetirea, vorbele rușinoase și altele ca și acestea, care își au izvorul în firea cu care ne-am născut. Răutatea face parte din garderoba omului vechi, a firii pământești, de care se lasă acela care vine la lumină. Acest fel de rău nu înseamnă că nu te simți bine atunci când te doare capul sau ai un simț rău al pagubei când ți se pierde un bagaj, ci este vorba de un rău imoral împotriva legilor lui Dumnezeu.

În cartea Genesei găsim că inima omului era îndreptată numai spre rău și Dumnezeu a hotărât ca prin potop să șteargă omul de pe pământ, cu excepția a opt suflete. Oricine nu acceptă că este rău este nepotrivit ca să fie mântuit prin har, pentru că Domnul Isus nu-i mântuiește decât pe aceia care se recunosc a fi păcătoși. În fiecare om este același potențial de păcătuire, însă ceea ce diferă sunt condițiile în ne-am născut și am trăit, care au accelerat mai mult sau mai puțin acest virus al răului. Toți ne-am născut cu un potențial de rău. „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea...“ (Ieremia 17:9). Când apostolul Pavel deschide o listă a păcatelor la Romani 1:29 apare și răutatea ca trăsătură a omului care nu-L păstrează pe Dumnezeu în conștiința lui. Dumnezeu a făcut toate lucrurile bune, dar l-a lăsat pe om să aleagă între a fi rău sau bun, și omul a ales răul.

Răutatea îl face pe om să exagereze răul pe care-l vede în alții și să invidieze binele altuia, așa cum a făcut fratele mai mare al fiului risipitor, sau Saul care-l invidia pe David pentru succesul pe care Dumnezeu i l-a dat împotriva filistenilor. Răutatea, care are multe fețe, mai ia formă prin aceea de a subestima și de a privi de sus în jos la altul care are mai puțin, știe mai puțin sau poate mai puțin. Tot din răutate omul întoarce rău pentru rău și folosește vicleșugul care se ascunde uneori chiar sub o formă falsă de evlavie înrudită cu ipocrizia. Tot din răutate omul este zgârcit și

egoist, vrând cât mai mult și chiar totul dacă se poate pentru el. Această răutate este haina cea veche de care trebuie să ne dezbrăcăm, adică să alegem a nu mai acționa în acest fel, oricare ar fi prețul acestei decizii. Unii socotesc prețul de a-L sluji pe Domnul Isus prea mare, pentru că nu se uită la cât îi costă să nu slujească Domnului, dezbrăcați de această haină a răutății.

Pofta rea este o altă favorită a omului nenăscut din nou care, prin lăcomie, caută să satisfacă nevoile firii trecând dincolo de ce i se cuvine și de ce îi este îngăduit. Pofta rea se manifestă devreme, începând din anii copilăriei când copilul vrea totul numai pentru el, vrea tot ce are altul și nu se mai satură niciodată. Mai târziu, când ajungea adult, vrea mereu mai mult și tot mai nou, dar știe prin vicleșug să mascheze această poftă. „..nu împliniți poftele firii pământești“ (Galateni 5:16). Pofta rea prin patimă domină mintea păcătosului și nu îl lasă până ce nu ajunge la faptă.

În predica de pe munte expusă la Matei 5 Domnul Isus spune că cine se uită la o femeie ca să o poftească a și păcătuit cu ea în inima lui. Ochiul este un mădular principal folosit în a stârni pofta firii pământești, pentru că ochii văd și inima cere. Un frate bătrân, acum vreo treizeci de ani, a spus de la amvon: „Inima este așe michiță, da-ncape-n ea tăt corzoul“, adică tot centrul orașului. Pofta rea a fost instrumentală chiar de la început, din Eden, când Eva a văzut că pomul oprit avea un rod „plăcut de privit“. Oameni ca și Samson, Acan și David au ajuns să ia trântituri serioase deoarece nu au vegheat și nu au făcut legământ cu ochii lor ca și Iov, pentru a nu privi unde nu trebuie.

Omul nou este disciplinat printr-o asprime a sfinției și este în control chiar asupra gândurilor, care atunci când sunt nepotrivite sunt respinse prin puterea sângelui Mielului. Omul nou nu își permite să poftească nimic din casa aproapelui său, pentru că Dumnezeu vede tot ce se întâmplă în lumea nevăzută a inimii și se ferește de poftele ce se războiesc cu sufletul. „Fuga este rușinoasă, dar sănătoasă“ zice o vorbă veche și privind sfârșitul frumos al lui Iosif s-a dovedit că este mai bine să fugi decât să

devii o victimă a poftei. Firea pământească va pofti întotdeauna împotriva duhului, de aceea trebuie ținută răstignită și fără drepturi. Pofta rea mistuie viețile oamenilor vrând să aibă ce nu au, pentru că păcatul nu satisface, ci vrea doze tot mai mari, ca și un drogat care trece la droguri tot mai tari până ce sfârșește prin a-și distruge sănătatea, și apoi își poate pierde chiar viața. A fi ispitit de o poftă rea nu este păcat, dar ispita trebuie biruită atunci când apare la nivelul gândului. Este ca și o intersecție de două drumuri unde trebuie ca să alegi în a întreține o idee greșită ori de a o refuza categoric chiar de la început. „Cei care sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea lor pământească împreună cu patimile și poftele ei“ (Galateni 5:24).

O dată ce am dezbrăcat haina poftelor rele și a răutății orice gând îl facem rob ascultării de Hristos, folosind standardul omului nou în ce privesc lucrurile îngăduite. Orice gând rău trebuie dus înaintea crucii Domnului Isus și acolo nimicit. Cel ce alege să dezbrace haina firii vechi primește dorințe sănătoase, ca aceea de a lucra pentru Domnul și a strânge tot mai mult din prețiosul Cuvânt al lui Dumnezeu în inima lui. O altă caracteristică a omului vechi care trebuie dezbrăcată ca și o haină sunt vorbele rușinoase. Prin cuvinte, care ne sunt foarte necesare, comunicăm cu cei din jurul nostru, dar Domnul Isus ne previne că omul va da socoteală de orice cuvânt nefolositor. „Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit“ (Matei 12:36). Cuvintele pot întina, și uneori când doar îi auzi pe alții cum rostesc torente de cuvinte murdare te simți mânjit și întinat. Cuvintele stricate ies din inimă, pentru că din prisosul ei vorbește gura omului. Nu este vorba numai de înjurături, ci de orice cuvânt nepotrivit care ne face să trecem peste ce este scris.

Moise a vorbit nepotrivit despre Dumnezeu atunci când i s-a cerut să vorbească stâncii ca să dea apă și l-a costat enorm de mult. Când vorbim în chip ușuratic și nu-L cinstim pe Dumnezeu păcătuim. Din cele zece porunci trei au de-a face cu vorbele ce ne

ies pe gură, cuvinte care o dată rostite nu le putem lua înapoi. Prin cuvinte poți vorbi de rău, poți desconsidera pe altul și poți face răni adânci celor din jur. „Nu te grăbi să deschizi gura, și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în cer, și tu pe pământ, de aceea să nu spui vorbe multe“ (Eclesiastul 5:2). Ca o regulă generală este bine ca omul să nu vorbească mult, pentru că cine vorbește mult este cu neputință să nu păcătuiască. Apostolul Petru ne spune că atunci când vorbim să vorbim cuvintele lui Dumnezeu. Vorbele rușinoase pe care nu am vrea să le scriem pe o hârtie ca să le vadă toată lumea ne pot pune pe scaunul batjocoritorului, care într-o zi se va despărți de cei ce au dezbrăcat haina aceasta, la fel cum se desparte grâul de pleavă.

Iefta a vorbit pripit înaintea Domnului și a trebuit să-și închine singurul copil în slujba Domnului și acesta a fost un lucru greu pentru el, fiindcă nu mai avea alți urmași care să-i ducă numele mai departe. Suntem atenționați de Cuvântul Scripturii să părăsim mânia și iuțimea, pentru că în stări ca și acestea, de furie și nebunie temporară, omul rostește cuvinte necântărite, care se pot întoarce împotriva capului nostru ca niște pietre pe care le arunci în sus. Mânia firească întristează Duhul Domnului și produce boală chiar în trupul omului. Animalele acționează din instinct, dar nouă Dumnezeu ne-a dat rațiune ca să putem fi cumpătați și să ne înfrânăm limba de la a rosti cuvinte nepotrivite. Vorbirea celui care dezbracă haina firii vechi este dreasă cu sare și filtrată prin sita Scripturii ca să nu aducă pagubă Împărăției lui Dumnezeu.

Prin vorbire omul se laudă și exagerează, ceea ce este un fel de minciună. „Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele, și păzește ușa buzelor mele!“ (Psalmul 141:3). Cine nu-și înfrânează limba de la rău nu a dezbrăcat haina omului vechi și noi avem de învățat de la Stăpân, în gura căruia nu s-a găsit vicleșug. Secretul de a semăna tot mai mult cu Stăpânul este acela de a petrece tot mai mult timp cu El. Cu limba omul poate înfăptui păcatul clevetirii, care înseamnă a vorbi de rău și nepotrivit despre semenii noștri.

Clevetirea este o defăimare, iar a defăima înseamnă a nu-L iubi pe fratele tău pentru care a murit Domnul Isus Hristos. Memoria, inima, ne ajută când vrem să clevetim, aducând și punând la îndemână informații ce sprijinesc defăimarea cuiva și încurajează duhul de judecată, uitând că nu avem competența de a fi judecători. Ai voie să vorbești cu lacrimi pe genunchi despre cine vrei. O dată izbăviți de sub puterea întunericului și strămutați în împărăția luminii nu mai vorbim de rău, ci dezbrăcăm această haină aducătoare de pagubă, care oprește intrarea celui ce o poartă în Împărăția lui Dumnezeu.

Vorbele rușinoase sunt păgubitoare, pentru că opresc rugăciunile de a se înălța pe altarul lui Dumnezeu. Clevetind, omul preocupat de greșelile altuia bârfește și defăimează prin cuvinte pe cineva care chiar dacă este vinovat poate va primi harul să se pocăiască înainte de întâlnirea lui cu Dumnezeu, și atunci el este iertat, dar eu dacă l-am clevetit rămân cu vorbirea de rău. Prin cuvinte omul poate huli, și aceasta înseamnă a vorbi nepotrivit despre Dumnezeu și despre lucrurile Sale sfinte. Toate aceste lucruri strică unitatea și duc la vrăjmășie. Vrăjmășia apare din cauza faptului că oamenii nu se iartă și nu trăiesc în dragoste unii cu alții. Suntem chemați nu la a vorbi de rău, ci la a ierta de 70x7, ceea ce înseamnă a ierta de câte ori cineva ne cere să iertăm, și ca niște lucrători buni și încercați iertăm chiar când nu ni se cere iertare, așa cum am vrea noi să fim iertați.

Lăcomia este o altă haină din garderoba omului vechi de care trebuie să ne dezbrăcăm dacă vrem să avem parte cu Mielul lui Dumnezeu, pentru că lăcomia este o închinare la idoli. Este bine să fii harnic, să ai, dar să nu neglijezi a te îmbogății față de Dumnezeu. Este important nu cât ți se dă, ci cum folosești și pui în negoț ceea ce ți s-a încredințat. Lăcomia după valori pământești înseamnă idolatrie, și acest păcat este tolerat în cele mai multe biserici. Omul strânge averi pentru că vrea siguranță pentru viitor, dar tot ce strânge omul pe pământ se poate pierde, și mai curând sau mai târziu trebuie să le părăsească pe toate.

„…nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție, dă-mi pâinea care-mi trebuie“ (Proverbe 30:8). Averea de obicei cere slujire și loialitate față de dumnezeul bunăstării numit Mamona, și această poziție te face să gândești la lucrurile de jos mai mult ca la cele de sus. Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor. Această iubire greșită nu se vindecă decât prin a da lucrul de care s-a legat inima. Ești tu îmbrăcat cu această haină a lăcomiei? Când sacrificăm un principiu biblic sau valori eterne pentru firea pământească suntem îmbrăcați cu haina lăcomiei și orbiți de egoismul nostru propriu. Nu vrem să fim săraci și nu ni se cere să fim săraci, pentru că a fi sărac nu este o virtute. Dimpotrivă este bine să ai cât de mult, pentru a putea da cât mai mult, deoarece lucrarea Domnului necesită și bani, dar să nu ne legăm inima de ei.

Dacă vei fi găsit cu haina veche a firii vei rămâne jos, dar dacă vei fi găsit în haina cea nouă vei fi luat ca ceva de mare valoare de pe pământ la arătarea Mirelui Isus Hristos. „Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul“ (Efeseni 4:22-24). Dacă cele amintite aici descriu trăsături ale caracterului tău este nevoie urgentă să lepezi haina omului vechi cu felul lui de a fi, și prin pocăință să ceri Domnului Isus haina cu care poți să intri la ospățul pe care L-a pregătit pentru cei ce se pocăiesc. Întristarea că ai haina mânjită nu înseamnă pocăință, ci este doar un început bun spre pocăință, pentru că trebuie o decizie și o schimbare. Pentru ca noi să putem dezbrăca haina cea mânjită și îmbrăca o haină imaculat de albă, a omului nou făcut după chipul lui Dumnezeu, Domnul Isus a îmbrăcat o haină stacojie. A fost bătut, chinuit și omorât, pentru ca oricine vine la El ca păcătos să poată primi haina neprihănirii Lui. Azi poți schimba haina și cu o hotărâre fermă poți păși pe calea care duce la viață. Dacă Îi ceri, El te iartă, și Duhul Sfânt te transformă într-o făptură nouă, care nu mai dorește lucrurile lumii, ci El îți va da tăria să

spui NU păcatului. Haina cea nouă, pentru care a murit Domnul Isus, te va face frumos înaintea lui Dumnezeu, pentru că Domnul Isus este frumos în aceia care aleg să trăiască după îndemnurile duhului. „Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu…și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El…“ (Romani 3:21, 22). Dacă vrei această haină poți să o primești, dar ea costă așa de mult că nu poate fi plătită; de aceea Dumnezeu o dă în dar celui ce o cere. „...să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un unt-delemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți «terebinți ai neprihănirii», «un sad al Domnului», ca să slujească spre slava Lui“ (Isaia 61:3).

Nu există tranzacție mai profitabilă ca aceasta în care ne dezbrăcăm de haina cea veche și îmbrăcăm haina de laudă a neprihănirii, care umple inima cea nouă de bucuria mântuirii. Un misionar povestea și mi-a arătat o casetă video înregistrată a unui grup mare de africani, cărora li s-a explicat planul de mântuire și care au primit jertfa Domnului Isus ca înlocuire pentru păcatul lor. Acești oameni au sărit în sus strigând cu bucurie: „cred!“ și „sunt iertat!“ timp de două ore și jumătate. Este bucuria de a scăpa de haina păcatului și a primi, prin credință, haina curată de copil al lui Dumnezeu prin meritul sângelui scump vărsat la Golgota pentru cei nelegiuiți. Cere și vei primi această haină nouă. Atunci vei fi fericit pe pământ și veșnic în Cer cu Acela care în bunătatea Sa dă o haină curată fiecărui fiu risipitor care se întoarce acasă.

Amin

7

IAEBEŢ

„Iaebeț a chemat pe Dumnezeul lui Israel, și a zis: «Dacă mă vei binecuvânta și-mi vei întinde hotarele, dacă mâna Ta va fi cu mine, și dacă mă vei feri de nenorocire, așa încât să nu fiu în suferință!...» și Dumnezeu i-a dat ce ceruse." 1 Cronici 4:9

Iaebeț reprezintă omul care știe să se roage în așa fel încât să obțină rezultatul dorit de la Dumnezeu. Iaebeț a fost căpetenia unei familii de cărturari din Iuda, care se ocupau cu copierea Scripturilor și care locuiau într-un orășel ce le purta numele. „Și familiile cărturarilor care locuiau la Iaebeț…ieșiți din Hamat, tatăl casei lui Recab" (1 Cronici 2:55). Sunt puține lucrurile pe care le știm despre Iaebeț, dar din ceea ce Scriptura ne spune știm că mama lui l-a numit Iaebeț, adică trist, pentru că a spus că l-a născut cu durere. Eficacitatea rugăciunii lui Iaebeț nu se datorează doar faptului că a rostit cu sinceritate câteva cuvinte frumoase și potrivite ca să includă tot ce este de dorit pentru un om. În spatele acestor cuvinte frumoase a fost o viață frumoasă, trăită după standardul cerut de Dumnezeu în Scripturile pe care ei le copiau pentru păstrare și răspândire. Iaebeț a fost un om a cărui viață era îndreptată în direcția de a deveni ce vroia Dumnezeu, și când un copil ascultător cere ceva bun de la tatăl său, de obicei, primește ceea ce cere. Rugăciunea lui Iaebeț a fost ascultată.

Iaebeț a devenit un om de succes și astfel a ajuns să se bucure de mai multă vază ca frații săi. Iacov a primit numele de Israel și a primit acceptare din partea lui Dumnezeu ca să fie purtătorul unei binecuvântări ce a ajuns până la noi, în urma unei nopți de

luptă în rugăciune. Atât Iaebeț cât și Iacov au fost binecuvântați de Dumnezeu, dar binecuvântarea nu a venit de la sine ca și ceva care li se cuvenea, ci a fost cerută de la Acela a căruia este Împărăția, puterea și slava în veci. Nu este om care să se bucure de mai multă vază ca acela care are îndreptată asupra lui urechea Împăratului Împăraților și Domnul Domnilor. Rugăciunea lui Iaebeț a fost o petiție întinsă prin credință înaintea Celui Preaînalt, care știe totul, poate totul și este gata să răspundă rugăciunii făcute cu credință.

Partea care ne place cel mai mult din întâmplarea lui Iaebeț este faptul că Dumnezeu i-a dat ce a cerut, și aceasta pentru că și noi am vrea să primim ceea ce cerem de la Acela care dă daruri bune copiilor Săi. Dumnezeu și nimeni altul este Stăpânul a tot ce există. „Iată, ale Domnului, Dumnezeului tău, sunt cerurile și cerurile cerurilor, pământul și tot ce cuprinde el“ (Deutronom 10:14). Iaebeț a crezut în binecuvântarea pe care o poate da Dumnezeu, socotind-o a fi diferită de reușitele lui sau chiar de ce i-ar putea da un om sau ce ar putea lua de la vrăjmașii lui. Iaebeț a fost omul care nu a căutat aprobarea sau lauda oamenilor, chiar dacă avea trecere înaintea lor, ci a căutat binecuvântarea care vine de la Dumnezeu. Iaebeț a dorit și chiar, mai mult, a însetat după binecuvântarea lui Dumnezeu.

Toți am cerut lucruri de la Dumnezeu, dar este important să ne cercetăm și să vedem care sunt lucrurile ce le cerem, pentru că dorințele noastre pot fi firești sau duhovnicești. Uneori, chiar și atunci când ni se par că sunt duhovnicești pot ascunde lucruri de care nu beneficiază sufletul nostru în felul cum credem noi. Unul din lucrurile după care însetează inima căutătoare de fericire, dintr-un instinct natural al omului vechi, este bogăția materială, pentru că majoritatea oamenilor cred că dacă ar avea din plin marfa lumii ar fi satisfăcuți și împliniți. Dovezile, începând chiar cu cele care ne sunt date de împăratul Solomon, ne spun că adevărata fericire nu stă în a avea mai mult decât îți trebuie și mai mult decât ai putea să folosești. Solomon a avut aceste lucruri și le-a numit pe toate o deșertăciune a deșertăciunilor, pentru că nu

i-au satisfăcut sufletul. De multe ori acumularea de bunuri pe căi drepte și nedrepte, dincolo de ce este necesar, a adus dezastru și a fost o pricină aducătoare de rele.

Instinctul omului este să-l invidieze pe cel bogat, dar dacă am vedea cât de puțină bucurie adevărată îi dă acele lucruri nu l-am invidia. Dacă am vedea câtă răspundere îi aduc aceste bogății înaintea lui Dumnezeu, pe nedrept numite astfel, ori de câte ori a avut ocazia să hrănească pe văduvă și să îmbrace pe orfan, în care este Domnul Isus, am dori mai puțin să fim bogați. Dacă am asista la cântărirea sacrificiului, așa cum o face Dumnezeu, am vedea că mult mai ușor îi este celui sărac să se îmbogățească față de Domnul. Avuțiile pământești fac plecarea de pe pământ mult mai grea decât trebuie să fie, pentru că inima se leagă de ele și o dată trecut de cealaltă parte aceste avuții devin o povară a conștiinței de nedorit, atunci când omul vede cât de mult ar fi putut să facă pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Contrar a ceea ce cred majoritatea oamenilor, bogățiile pământești nu dau adevărata pace și nu aduc cea mai mare fericire. De cele mai multe ori bogățiile aduc grijă și lanțul îngrijorărilor leagă inima ca să nu le piardă și să le înmulțească. Dacă cerem bogății și ne zbatem din răsputeri ca să le avem dorim un lucru periculos, pe care Dumnezeu nu ni-l va da. Un alt lucru după care inima omului este flămândă este faima și recunoștința din partea oamenilor, dar nici aceste lucruri nu rezistă în scurgerea timpului către ziua veșniciei. La nimic nu i-ar folosi cuiva ca numele să-i fie în gura a milioane de oameni dacă Acela de care atârnă fericirea sufletului îl varsă din gura Lui, pentru că este căldicel. La ce i-ar folosi cuiva să-i fie numele scris în toate ziarele lumii dacă nu-i este scris numele în cartea vieții Mielului? Decât faimos și pierdut, este mai bine să trăiești în obscuritate, dar pe harta cerului să apari ca o lumină tare pentru credința ce o ai într-o inimă curată, care lucrează pentru Împărăția lui Dumnezeu. Nu îi este de nici un folos unui om care a murit că se vorbește despre el că a dat, că a făcut, că a inventat sau a realizat mari lucrări pământești. Să nu umblăm după faima pe care o dă omul,

pentru că el este schimbător ca pe vremea când Mântuitorul se afla pe pământ, atunci când într-o zi au strigat: „Osana, Fiul lui David!“, iar apoi nu după multe ore au strigat: „Răstignește-L!“

Un alt lucru care este de mare preț înaintea omului este sănătatea și de obicei omul nu o prețuiește până când nu începe să o piardă. Este o binecuvântare de la Dumnezeu să fii sănătos, să nu trebuiască să fii ajutat, ci să poți ajuta pe altul. Un om sănătos este mult mai bogat ca unul care are averi uriașe, dar care nu are sănătate. Ce preț ai putea să pui pe ochi sau chiar pe gură? Sănătatea este un dar de la Dumnezeu care trebuie prețuit, și cu toate că este foarte acceptabil să cerem această binecuvântare, ea nu este cea mai mare și nu este cea mai importantă din viața noastră. Sănătatea trupului este o binecuvântare temporară, dar sănătatea sufletului nostru depinde de locul unde ne vom petrece veșnicia. Oricât de bine s-au ținut oamenii și și-au păstrat sănătatea de-a lungul anilor tot au murit și mor în fiecare zi, pentru că Arhitectul trupului nostru ne-a făcut să avem o dată de expirare și aceasta este cunoscută de Dumnezeu înainte ca noi să ne naștem pe pământ.

O altă mare binecuvântare este ca odată ajuns la maturitate să ai un cămin, adică o familie în care să te bucuri de copiii pe care ți-i dă Domnul și să găsești în prietenia partenerului de viață împlinirea și fericirea. Nu am găsit pe pământ mai mare fericire pământească ca și în prietenia sădită în respect reciproc și dragostea dintre mine și soția mea. Aceasta este o binecuvântare pe care Dumnezeu o dă celui care cere un partener de viață de la El și ascultă de El. Cineva spunea că un om fără soție este ca și o vioară fără de arcuș, fiindcă cei doi sunt foarte diferiți, pentru ca împreună să alcătuiască un întreg și totuși Dumnezeu a făcut viața în așa fel încât să poți trăi și singur. Copiii, cu probleme mici atunci când sunt mici, și apoi cu probleme mari când cresc, sunt parte din binecuvântările hotărâte de Dumnezeu pentru noi oamenii. Dar și această binecuvântare trece de la stagiul pământesc, și ne mutăm pe rând, așa cum am venit pe pământ, în Împărăția lui Dumnezeu. Ceea ce nu trece și în ce trebuie să ne investim cel mai mult este

legătura care se stabilește între noi și Dumnezeu prin lucrarea minunată ce o face Duhul Sfânt în viața celui ce primește dreptul să se numească copil al lui Dumnezeu. Acesta este domeniul în care putem cere binecuvântări ca și Iaebeț, iar Acela care este un Dumnezeu Bun este gata să ni le dea.

Când vorbim despre lucrarea Duhului Sfânt vorbim despre adevărata comoară care nu se schimbă, nu trece și de care nu trebuie să ne despărțim niciodată, pentru că contul dragostei în care investim aici pe pământ îl luăm cu noi când trecem Iordanul morții. Acestea sunt binecuvântări pe care trebuie să le căutăm și să le cerem în rugăciunile noastre înălțate către Dumnezeu. Trăirea unei vieți de rugăciune ascunde în ea secretul adevăratei fericiri de a depinde de Dumnezeu, care este întotdeauna în control. Dumnezeu nu intră niciodată în panică și nimic nu Îl ia prin surprindere. Când El este în inima noastră cunoaștem cu adevărat pacea pe care nimeni și nimic nu ne-o poate lua. Umblarea cu Dumnezeu, pentru Dumnezeu așa ca și Enoh odată, înseamnă mai mult decât cuvinte rostite.

Mulți poartă astăzi numele de creștin, dar nu au nici o biruință în viața lor și nici pentru Dumnezeu, deoarece nu văd nevoia să umble în sfințenie, fără de care Scriptura ne spune că nimeni nu -L va vedea pe Dumnezeu. Un astfel de creștin are o imaginație în care nu este realitate. Există binecuvântări imaginare ca și a fariseului din templu, care se vedea binecuvântat prin aceea că nu era ca un vameș de păcătos și se credea mult superior prin calitățile ce I le înșira lui Dumnezeu. O altă binecuvântare imaginară este neprihănirea celui ce se crede neprihănit ca rezultat al propriilor sale eforturi, crezând că nu are nevoie de întreg sau chiar deloc de meritul jertfei Domnului Isus Hristos.

O altă binecuvântare imaginară este să crezi că ești mântuit dar să nu fii, pentru că Domul Isus Hristos nu ia chip în viața ta din cauza păcatului pe care nu-l părăsești. Adevărata binecuvântare este să fii cu adevărat mântuit prin jertfa Domnului Hristos și să ai adevărata credință, care rodește fapte în răbdare spre slava lui Dumnezeu prin roada Duhului Sfânt, care este în noi și cu care am

fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării. O astfel de credință se încrede în Dumnezeu în fiecare moment, chiar și atunci când nu înțelege pe deplin planul Lui. Sufletul care-L caută sincer pe Dumnezeul Scripturii și nu al închipuirii oamenilor este păzit de binecuvântări imaginare, care mai devreme sau cel mai târziu în ziua de apoi aduc o totală dezamăgire și pagubă veșnică. Orice-i cerem Domnului cu credință, ca și Iaebeț, trebuie să nu uităm să-I spunem ca voia Lui să se facă. Să-I cerem să ne asculte și să ne dea ce-I cerem dacă El vede că ceea ce Îi cerem este cu adevărat o binecuvântare, pentru că de cele mai multe ori ochii Lui văd diferit de ochii noștri. Ca să putem cere lucruri potrivite este nevoie ca mintea noastră înnoită de Duhul Sfânt să fie acordată, ca o frecvență de radio, la frecvența voii Lui.

Când dăm total controlul vieții Domnului, oricare ar fi răspunsul Lui la cererea noastră, vom fi mulțumiți, știind că „…toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu…“ (Romani 8:28). Pentru a putea simți puterea Duhului Sfânt este nevoie să ne rugăm până când ne rugăm cu adevărat în duh și în adevăr. Lucrarea Duhului Sfânt este o lucrare cheie în viața oricui vrea să fie o persoană duhovnicească. Mulți se pretind a fi umpluți cu Duhul Sfânt, dar este trist că roadele lor de multe ori spun altceva. Duhul Sfânt Își desfășoară lucrarea în viața noastră numai în sfințenie, care este o separare de tot ce Dumnezeu numește rău, și apoi conduce prin dragoste. Este inima ta curată de orice faptă veche prin sângele Domnului Isus? Dacă trăiești după voia Lui, pe care o găsești în Scriptură, vei vedea că voia Lui nu te duce niciodată acolo unde harul Lui nu te sprijinește și susține. Ascultarea de voia Lui nu este sugestie, ci o poruncă. „Ci iată porunca pe care le-am dat-o: «Ascultați glasul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veți fi poporul Meu; umblați pe toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți»“ (Ieremia 7:23).

Un fermier s-a dus la vânătoare cu câinele lui, și când a ajuns în pădure și-a dat seama că și-a uitat mâncarea acasă. Și-a lăsat pușca jos și i-a spus câinelui să stea acolo să o păzească până se duce să aducă ce uitase. Între timp a izbucnit un foc în partea de

pădure unde era câinele și el, credincios poruncii primite de la stăpân, a ars lângă pușcă. Cu părere de rău fermierul a spus că întotdeauna a trebuit să aibă grijă ce poruncă dă câinelui, pentru că știa că va asculta. Dumnezeu, care ne vrea binele mai mult decât ni-l dorim noi și care niciodată nu are surprize de felul cum a avut fermierul amintit, vrea să ascultăm de El cu o astfel de ascultare necondiționată, bazată pe învățătura Scripturii, chiar și atunci când nu înțelegem, la fel ca cei trei tineri care au fost aruncați în cuptorul încins.

Atunci când ascultăm de voia Domnului ne putem ruga ca Iaebeț și ne putem aștepta ca Domnul să facă ceea ce îi cerem, altfel este degeaba. „De ce-Mi ziceți: «Doamne, Doamne!» și nu faceți ce spun Eu?“ (Luca 6:46). Așa după cum într-o căsnicie când unul îl slujește pe celălalt fără să fie slujit în dragoste arată o lipsă de demnitate și respect, tot așa când noi nu-L slujim pe Dumnezeu în dragoste, dându-I cinstea de Tată în ascultare, Îl necinstim pe El, care ne controlează și numără câte respirații mai avem pe pământ. El este Acela care a plătit o datorie pe care nu o datora pentru fiecare din noi, de aceea merită ascultarea noastră necondiționată. Câteodată nu ne place ce ne cere Dumnezeu, dar privind la exemplele celor ce au ascultat să facem și noi la fel.

Avraam la 99 de ani a ascultat când i s-a spus că trebuie să se taie-mprejur și astfel a rămas în binecuvântare. Ascultarea îmbracă cu binecuvântare, pe când neascultarea îl dezbracă pe om de binecuvântare. Cine vrea să aibă rugăciunile ascultate, ca Iaebeț, nu separă pe Domnul Isus de poruncile Lui. Omul vechi caută pretexte ca să nu asculte sau să înlocuiască ce i se pare greu, dar când duhul este la cârmă, omul cel nou poruncește firii și ea nu are încotro decât să i se supună ca o slugă. În trecut bărbații câștigau onoarea la luptă, iar femeile prin nașterea de copii, dar favoarea lui Dumnezeu o câștigăm printr-o trăire sfântă, ferindu-ne de tot ce ni se pare rău. Ochiul Aceluia care ne-a creat și întocmit în chip minunat vede dacă vrem să ne ferim de ce este rău. Cel ce trăiește cu inimă curată Îl va vedea pe Dumnezeu nu numai în Cer, dar și aici în tot ce face El și în ajutorul pe care i-l

dă El. Dacă vrei să trăiești și să fii fericit trebuie să ai grijă de inimă, pentru că ea este neîncetat radiografată de razele ochilor lui Dumnezeu. El nu este impresionat de cât de frumos cântăm sau predicăm, dar este impresionat de o inimă curată. Atunci răspunde ca și lui Iaebeț. O inimă curată este mulțumită cu Dumnezeu.

„Da, bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei cu inima curată" (Psalmul 73:1). Dumnezeu nu caută oameni isteți sau oameni cu o minte creativă, care întotdeauna să aibă soluții perfecte la fiecare problemă, ci îi caută pe cei care vor să asculte de El orice s-ar întâmpla. Ai vrea să fii tu acel suflet? Când umbli în ascultare și continuă comunicare cu El nu ești niciodată singur. El, prin Duhul Sfânt, îți spune unde ești, dar și care este pasul următor, ca să nu greșește sau să-ți irosești timpul. Dacă vrei ajutorul Lui și răspuns la rugăciune, fii gata să răspunzi la o întrebarea simplă. Ai făcut ce ți-a spus El? Este voia Lui făcută în viața ta? Voia Lui este să fii plin de Duhul Sfânt. Voia Lui este să fii folosit de El ca o unealtă și ca un vas de cinste, pentru ca după ce ai ajuns mântuit să spui și altora cum Dumnezeu primește și iartă pe păcătoși, schimbându-le viața. A fi creștin înseamnă a coopera cu cea mai mare putere din Univers, adică cu Dumnezeu Duhul Sfânt. Spune ca și Iaebeț: „dacă mă vei binecuvânta" cu Duhul Sfânt Te voi sluji și va mării nu hotarele mele, ci ale împărăție Tale.

Dacă nu ai această putere cu care și numai prin care te poți ruga cu adevărat poți să o primești dacă o ceri. Nu trebuie să mergi nici în camera de sus, în Ierusalim, și nici în casa lui Corneliu, unde știm că S-a revărsat puterea Duhului Sfânt, ci oriunde ai fi, în sinceritate, într-o totală predare a vieții, poți să ceri și să primești această binecuvântare a umplerii cu Duhul Sfânt făgăduită de Dumnezeu, care le întrece pe toate celelalte binecuvântări.

Amin

8

Este Biblia o carte depășită?

„Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui. La tunetul Lui, urlă apele în ceruri; El ridică norii de la marginea pământului, dă naștere fulgerelor și ploii, și scoate vântul din cămările Lui.“ Ieremia 10:12-13

Una dintre batjocurile adresate credincioșilor pe vremea când eram copil era aceea că ei sunt limitați și chiar reduși, fiindcă cred într-o carte depășită în secolul vitezei. Ei spuneau despre această carte că este făcută inutilă de știința care în ultima sută de ani a avansat exponențial. Această carte, pe care unii o numesc demodată, poate rezolva problemele omenirii. Chiar dacă lumea în general o respinge, ea totuși poate rezolva problema individuală a fiecărui suflet care se apropie de ea în umilință, cu dorința de a fi învățat de Acela care poartă numele de „Înțelepciune“, adică de Dumnezeu, care a inspirat această carte. Textul citat spune că Dumnezeu, adică autorul acestei cărți mult iubită de mine și de milioane de suflete, este Acela care a făcut pământul prin înțelepciunea Lui, înțelepciune care ne depășește pe noi, oamenii. Prin această carte Dumnezeu, care a creat lumea văzută de noi și pe cea nevăzută de noi, comunică cu omul și îi face promisiunea vieții veșnice. Această carte chiar în prezent dă omului puterea de a trăi cu bucurie în fiecare zi.

„El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în

Hristos Isus, înainte de veșnicii“ (2 Timotei 1:9). „Înainte de veșnicii“ este un termen pe care noi îl înțelegem foarte puțin, pentru că măsurăm timpul în ani și zile. Pentru Dumnezeu, care este fără de început și sfârșit și care cunoaște viitorul ca și trecutul, tot ce se întâmplă sub ochii noștri este ca un program pe care noi îl vizionăm în reluare. Sfânta Scriptură conține cuvintele Aceluia care a creat toate lucrurile și dacă omul ar fi puțin înțelept ar cerceta să vadă ce are acest Creator de spus. Această carte conține mai mult decât informații, pentru că ea este o scrisoare de dragoste, scrisă sufletului omenesc din partea unui Dumnezeu care poartă și numele de Dragoste.

Dumnezeu S-a folosit de oameni din diferite perioade de timp ca să-i inspire ce să scrie, ca astfel gândurile, pretențiile și planurile lui Dumnezeu să ne fie descoperite nouă oamenilor. Cuvinte ca „Dumnezeu a vorbit“ sunt scrise de cei peste 40 de scriitori ai cărții, de peste 500 de ori de-a lungul a celor peste 1.600 de ani în care a fost scrisă Biblia, și este singura carte care cuprinde în conținutul ei trecutul, prezentul și viitorul. Cei ce au ales să creadă Biblia au fost de multe ori ridiculizați și atacați cu cele mai populare povestiri ale Bibliei, așa cum este povestea lui Iona sau chiar a lui Noe, pentru că nu știu că au de-a face cu un Dumnezeu care poate totul.

În anul 1891 John Bartley a supraviețuit în stomacul unei balene pentru o zi și jumătate după care, atunci când balena a fost prinsă și desfăcută, a fost scos afară viu din pântecele balenei, unde a avut îndeajuns aer ca să supraviețuiască. În anul 1771 Marshell Jenkins a avut aceeași experiență, fiind înghițit de un pește, asemenea lui Iona, și apoi, când peștele a fost prins, a fost scos afară viu. Povestea lui Iona adeverită chiar de cuvintele Mântuitorului a fost o realitate. Cât privește corabia lui Noe, care a fost construită după dimensiunile date de Dumnezeu, s-a constatat de către inginerii navali că relația dintre lungimea și lățimea corăbiei a fost și este cea mai potrivită ca să reziste la furtună. Abia în jurul anului 1900 au început oamenii să construiască nave

asemănătoare, folosind aceeași formulă cât privește dimensiunile lungimii și a lățimii corabiei. Dacă animalele care sunt foarte mari au fost luate pe corabie când erau încă pui de animale, se explică ușor cum a putut Noe să ia cu el o așa de mare mulțime de animale, ca să le scape de la potop.

Sfânta Scriptură sau Biblia, cum mai este numită, despre care unii spun că este demodată, are înregistrat cu precizie pe paginile ei idei științifice cu mulți ani înainte ca acestea să fie descoperite și dovedite de oamenii științei. Dumnezeu a creat totul prin puterea și înțelepciunea Lui, iar Sfânta Scriptură ne face cunoscută și nouă această minunată înțelepciune. În anul 1803 John Dalton a fost primul om care a descris și a dezvoltat principii despre lumea nevăzută a atomilor și a moleculelor care nu sunt văzute cu ochiul liber. Scriptura a adeverit acest lucru cu multe secole înainte, prin cuvintele inspirate ale Apostolului Pavel. „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd“ (Evrei 11:3).

Lipsa de cunoștință a omului despre sânge și proprietățile lui a dus la moartea prematură a multor oameni, pentru că nu se cunoștea nimic despre lumea microbilor, care erau nevăzuți cu ochiul liber. „Căci viața trupului este în sânge...“ (Levitic 17:11). Pentru multe sute de ani a existat obiceiul ca doctorii să trateze pe unii pacienți, chiar aristocrați, prin a-l face pe pacient să piardă sânge, pentru că atribuiau boala cu ceea ce ei numeau sânge otrăvit, și lăsând să se scurgă afară din trup o parte din sânge credeau că scot otrava afară. Nu puțini au fost cei care au murit în acest fel din cauza vracilor nepricepuți. I-au trebuit omului mai bine de 1 500 de ani ca să recunoască ceea ce Scriptura spune și anume că „viața este în sânge“, deoarece sângele este purtătorul de nutrienți și oxigen la toate celulele trupului.

Istoria vorbește clar despre perioada când Europa a fost bântuită de epidemii devastatoare, care au curmat milioane de vieți datorită microbilor, care răspândeau holera și boli de acest fel, dar

Scriptura l-a învățat pe om cum să se păzească de microbi, prin spălare și prin a-i ține în carantină pe cei infectați de boli contagioase. „Să ai un loc afară din tabără, și acolo să ieși afară. Între uneltele tale să ai o lopată, cu care să sapi și să-ți acoperi murdăriile ieșite din tine, când vei ieși afară“ (Deutronom 23:12-13). Acest lucru a păzit Israelul de bolile produse de microbii pe care ei nu-i vedeau și despre care nici nu știau că există. „…Să nu mâncați carne sfâșiată de fiare pe câmp, ci s-o aruncați la câini“ (Exodul 22:31). Prin această poruncă ei erau păziți de bacterii.

Dumnezeu a instruit Israelul cum să cerceteze și să-i separe pe cei bolnavi, pentru ca boala să nu se împrăștie în popor. „Preotul să cerceteze rana de pe pielea trupului... să declare pe omul acela necurat… să închidă șapte zile pe cel cu rana“ (Leviticul 13:3-4). Dumnezeu, prin Scriptura inspirată de El, l-a ferit pe Israel de aceste boli infecțioase, prin faptul că le-a dat porunci severe cu privire la lucrurile pe care le-a numit necurate. Cel suspect de o boală contagioasă era cercetat de preot și nu i se dădea voie să intre printre ceilalți oameni în tabără, până când nu era declarat curat. Legile precise cu privire la igienă l-a ferit pe Israel de boală. „Cel ce se curățește, trebuie să-și spele hainele, să-și radă tot părul, și să se scalde în apă; și va fi curat. În urmă va putea să intre în tabără…“ (Leviticul 14:8).

Prin Scriptură, Dumnezeu l-a învățat pe poporul Său ce să mănânce și ce să nu mănânce, pentru a trăi sănătos. „…Să nu mâncați grăsime…Să nu mâncați sânge…“ (Leviticul 7:23, 26). Mulți oameni au murit în Europa pentru că doctorii care nu cunoșteau nimic despre microbi făceau consultații bolnavilor după ce efectuau autopsii pe cadavre și astfel transferau microbii de la cadavru la pacient, dar Dumnezeu, prin legile pe care le-a dat prin Scriptură, l-a ferit pe Israel de acest lucru. Cine se atingea de un mort era declarat necurat șapte zile. „Cine se va atinge de un mort, de trupul unui om mort, și nu se va curăți, pângărește cortul Domnului; acela să fie nimicit din Israel. Fiindcă nu s-a stropit peste el apa de curățire, este necurat și necurăția lui este

încă peste el“ (Numeri 19:13). Prin Scriptură, Dumnezeu l-a învățat pe om despre dezinfectare, adică sterilizare, atunci când aveau de-a face cu nașteri de copii, scurgeri de sânge și boli contagioase. Este Biblia o carte depășită? Nicidecum! Dacă omul ar fi ascultat ceea ce ea are de spus ar fi scăpat de multe necazuri, și dacă ar asculta acum și-ar putea mântui sufletul și ar găsi fericirea, care este așa de aproape de noi.

Astăzi, știința recunoaște cât de dăunător sănătății este stresul și cum el distruge sănătatea omului. „O inimă liniștită este viața trupului…“ (Proverbe 14:30). Sfânta Scriptură învață omul cum să trăiască ca să reducă și chiar să elimine stresul prin a nu ține mânia, care roade ca o gangrenă și prin a iubi chiar pe vrăjmași. „O privire prietenoasă înveselește inima, o veste bună întărește oasele“ (Proverbe 15:30). „O inimă veselă este un bun leac“ (Proverbe 17:22). Scriptura ne învață să nu ne îngrijorăm și să ne ferim de alcool, de îmbuibare și de imoralitate, care aduc boală în trupul omului. Dumnezeu a dat poporului Său Sabatul, prima zi a săptămânii, ca să se odihnească de stresul vieții și să se închine lui Dumnezeu, care a creat totul. Legile Sabatului erau așa de stricte încât israeliții nu aveau voie nici măcar să aprindă focul în vatră. Era ziua când trebuiau să se odihnească toți oamenii, de la rob la stăpân, și aceasta ajuta la eliminarea stresului și odihna trupului, pentru ca în zilele lucrătoare să dea un randament mai bun.

Împreună cu omul lui Dumnezeu recunoaștem că suntem făcuți o făptură așa de minunată, care are la dispoziție tot ce-i trebuie pentru a fi fericit, atunci când umblă în calea și voia lui Dumnezeu, conducându-și viața după Cartea Vieții. Sfânta Scriptură este Adevărul cu care ne putem hrăni și lumina mintea. Creierul nostru, care coordonează toate mădularele și care are peste 10 bilioane de celule nervoase, care transmit continuu mesaje, are nevoie de odihnă. Însă omul nu poate trăi adevărata odihnă până când nu numai trupul, ci și sufletul are pace cu Dumnezeu, care se lasă găsit prin intermediul Sfintei Scripturi. Dacă trupul omului are probleme și deficiențe este pentru că

păcatul a corupt ființa omenească și, de multe ori, chiar noi îl abuzăm. Primul model, adică Adam, a fost un trup desăvârșit, dar datorită neascultării de Cuvântul lui Dumnezeu, trupul omul cunoașteexperiența durerii și a epuizării.

Biblia nu este o carte depășită, ci ea instruiește omul cum să trăiască bine și trupește, dar și sufletește. Era o perioadă când se credea că lumina este instantanee, până în jurul anului 1600 când Isaac Newton a descoperit că lumina este o radiație electromagnetică emisă de un astru care străbate o distanță cu o anumită viteză. Astăzi, se știe că lumina călătorește cu 186.000 mile pe secundă, după cum Creatorul a pus legi precise care nu se schimbă. Iov a scris despre aceasta cu aproape patru mii de ani înainte. „Unde este drumul care duce la locașul luminii? Și întunericul unde își are locuința? Poți să le urmărești până la hotarul lor, și să cunoști cărările locuinței lor?“ (Iov 38:19, 20). Sfânta Scriptură nu este o carte depășită, ci o carte inspirată de Duhul lui Dumnezeu, care conține legi ale științei pe care omul abia în ultimii ani le-a descoperit.

Pentru mulți ani s-a crezut că pământul este pătrat sau că stă pe umerii lui Atlas sau pe o broască țestoasă uriașă, care atunci când se mișcă produce cutremure de pământ, dar Scriptura nu spune aceasta. Cu mii de ani în urmă, Iov a știut adevărul cu privire la globul pământesc. „El întinde miazănoaptea asupra golului, și spânzură pământul pe nimic“ (Iov 26:7). Cu mult timp înainte ca Columb să spună că pământul este rotund, prorocul Isaia afirma acest lucru prin inspirație divină despre forma pământului. „El șade deasupra cercului pământului, și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste înaintea Lui…“ (Isaia 40:22).

A fost o perioadă când oamenii credeau că pot număra toate stelele, iar în jurul anului 100 se credea că sunt pe cer 1.100 de stele. Astronomii de astăzi estimează că sunt în jur de 100 bilioane de stele și în jur de 100 de bilioane de galaxii numai în Universul nostru. Fiecare din aceste corpuri cerești au o mărime și o strălucire diferită. Scriptura a spus aceste lucruri cu multe

secole înainte. „Ca oștirea cerurilor, care nu se poate număra, și ca nisipul mării, care nu se poate măsura…“ (Ieremia 33:22). Astăzi, știința recunoaște ceea ce spune Scriptura și anume că omul nu poate număra stelele, pentru că numărul lor este așa de mare încât un om nu trăiește îndeajuns ca să poată număra așa de mult. Toate acestea spun despre slava și puterea unui Creator. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui“ (Psalmul 19:1). Legile fizice, care în mare majoritate au fost descoperite și dovedite în ultimele decenii, sunt adevăruri găsite pe paginile Sfintelor Scripturi, scrise acolo pentru aceia care fac efortul de a le căuta. Nu de mult s-a descoperit că pe fundul oceanului sunt izvoare de apă caldă. „Ai pătruns tu până la izvoarele mării?…“ (Iov 38:16).

În anul 1643 un italian cu numele de Torricelli a inventat un aparat numit barometru, care contrar a ceea ce se credea până atunci, a dovedit că aerul are greutate. Iov a afirmat acest lucru cu mai bine de trei mii de ani înainte, atunci când a vorbit despre Dumnezeu. „Când a rânduit greutatea vântului, și când a hotărât măsura apelor, când a dat legi ploii, și când a însemnat drumul fulgerului și a tunetului“ (Iov 28:25, 26). Iov a știut că vântul, adică aerul are greutate. S-a dovedit că înainte ca să se producă o descărcare electrică și să trăsnească, cum spunem noi azi, de la pământ la cer se croiește un drum fulgerului pe care acesta coboară. Iov știa că Dumnezeu, care a creat totul, este Acela care croiește drum fulgerului. Iov spune că Dumnezeu a dat legi ploii, dar omul numai de vreo trei sute de ani a descoperit ciclul hidrologic pe care noi îl numim circulația apei în natură. Iov a scris clar despre acest lucru. „Căci El trage la El picăturile de apă, le preface în abur și dă ploaia, pe care norii o strecoară, și o picură peste mulțimea oamenilor“ (Iov 36:27, 28).

Dumnezeu în bunătatea Lui evaporă apa din mări, o strecoară și dă omului la timp ploi cu apă nesărată, adică strecurată, pentru ca omul să aibă belșug de hrană. Solomon a scris și el despre acest proces de circulație a apei în urmă cu aproape trei mii de ani.

„Toate râurile se varsă în mare, și marea tot nu se umple: ele aleargă necurmat spre locul de unde pornesc, ca iarăși să pornească de acolo“ (Eclesiastul 1:7). Astăzi există hărți care arată curenții oceanici, iar marinarii țin seama de ei atunci când călătoresc pe mări și oceane, însă prorocul Isaia a vorbit despre acești curenți numindu-i drum pe mare. „Așa vorbește Domnul, care a croit un drum pe mare, și o cărare pe apele puternice“ (Isaia 43:16).

David, insuflat de Duhul Domnului, a scris și el despre cărările mărilor. „…tot ce străbate cărările mărilor“ (Psalmul 8:8). Modul și direcția în care vânturile circulă deasupra pământului au fost descoperite și studiate mai în detaliu numai cu ajutorul sateliților, însă Solomon, nu printr-o descoperire prin sateliți, ci prin inspirație divină, a scris despre aceasta acum aproape trei mii de ani. „Vântul suflă spre miazăzi, și se întoarce spre miazănoapte; apoi iarăși se întoarce, și începe din nou aceleași rotituri“ (Eclesiatul 1:6). Nu, Biblia nu este o carte depășită, ci o carte plină cu comori, din care poți să tot scoți lucruri de mare preț ca și dintr-o visterie de mare valoare.

Doctorul Albert Einstain a descoperit *Teoria Relativității* nu cu așa mult timp în urmă, și ea în esență spune că masa, gravitatea, timpul, energia și accelerația sunt strâns intercalate împreună. Acest lucru l-a schimbat pe acest om, dintr-un ateu într-un om care a crezut cu putere în existența unui Creator. Această teorie dovedește că a fost un început și masa lucrurilor din spațiu a avut un început. Acela care le-a conceput înainte „de veci“ este Creatorul, adică Dumnezeu. „Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci“ (1 Corinteni 2:7). Ceea ce oamenii descoperă și numesc știință este de fapt înțelepciunea Creatorului, care a pregătit toate aceste lucrări înainte de veci, înainte ca noi să putem măsura scurgerea timpului. Moise, inspirat de Dumnezeu, a scris în cartea Genesei sau Facerii modul cum Creatorul a făcut lumea noastră și ordinea creației pământului, așa cum sunt prezentate în Scriptură, ca fiind

singura posibilitate pentru ca viața să poată exista pe pământ. Știința spune că Moise a avut o șansă din 4 bilioane să nimerească și să scrie corect ordinea în care lucrurile au fost create pentru ca viața să poată exista pe pământul care odată era acoperit de ape.

Creatorul a dat legi Universului care stau și azi în picioare. „Să laude Numele Domnului, căci El a poruncit și au fost făcute, le-a întărit pe veci de veci; le-a dat legi, și nu le va călca“ (Psalmul 148:5-6). Acest Dumnezeu iubește sufletul omului. El a creat omul cu scopul de a-Și revărsa bunătatea asupra lui și pentru a primi de la el dragostea pe care o merită. „El socotește numărul stelelor, și le dă nume la toate. Mare este Domnul nostru și puternic prin tăria Lui, priceperea Lui este fără margini“ (Psalmul 147:4, 5). Acesta este Creatorul și Dumnezeul nostru. „Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut toate aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește“ (Isaia 40:26).

Sfânta Scriptură nu este o carte demodată, deoarece dovezile spun cu totul altceva. Biblia este o carte vie, ce are în ea cuvintele vii ale lui Dumnezeu, care arată calea spre viața veșnică prin credința în Domnul Isus Hristos. Cea mai mare dovadă că această carte este autentică este dovada milioanelor de vieți schimbate, atunci când oamenii au acceptat planul de mântuire a lui Dumnezeu. Scriptura este o carte profetică, care a descris cu precizie venirea unui Mântuitor pe pământ. Această carte a prezis ridicarea și căderea împărățiilor pământului cu multe sute de ani înainte de-a avea loc. Scriptura a prezis reinstaurarea Israelului ca țară. Dumnezeu a ales să descopere unui pescar cu numele de Petru, cu două mii de ani în urmă, modul în care pământul va fi distrus în ziua Domnului. „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde“ (2 Petru 3:10). Este sufletul tău la adăpost? Nu sunt puțini cei care suferă de nebunia de a crede că tot ce se vede este tot ceea ce există.

Sfânta Scriptură, care nu este o carte demodată, ci mai actuală ca oricare altă carte, se adresează și unor oameni pe care îi numește nebuni. În primul rând, acela care zice că nu există Dumnezeu este un nebun, ne spune Psalmul 14:1. Bogatul nemilostiv este numit nebun în pilda Domnului Isus (Luca 12:20), pentru că nu s-a îmbogățit față de Dumnezeu, și cartea Proverbelor îl mai numește nebun pe cel ce se bazează pe priceperea lui proprie și nu depinde de Dumnezeu. Este o nebunie să ne bazăm pe puterea noastră sau pe puterea vreunui alt om, pentru că omul se schimbă, dar Dumnezeu este veșnic Același, de aceea te poți baza pe cuvintele Scripturii. El știe din ce suntem făcuți și slăbiciunile noastre nu sunt o surpriză pentru El. Dumnezeu ne cheamă să venim la El și să ne încredem în jertfa Fiului Său care a fost jertfit ca plată pentru păcatul nostru.

Ar fi o nebunie să ne bazăm veșnicia sufletului pe sentimente, care sunt așa de schimbătoare. Haideți să ne bazăm, prin credință, pe Cuvântul lui Dumnezeu în care nu este umbră de mutare și care nu poate să mintă! Să ne bazăm mântuirea pe promisiunile lui Dumnezeu pe care le găsim pe paginile Sfintelor Scripturi și care vor rămâne în veac. O cântare veche spune: „Credința mea eu o zidesc,/ Pe Cuvântul Sfânt și ceresc,/ Altceva trece ca spuma,/ Hristos ca stâncă-n veci va sta.“ Cuvântul lui Dumnezeu, care este încercat, va rămâne în veac, de aceea te poți încrede în El.

Dacă un bolnav merge la doctor și primește medicamentul necesar nu este îndeajuns, ci el trebuie să ia acel medicament ca să se vindece. Nu este îndeajuns să crezi că Sfânta Scriptură este Cuvântul lui Dumnezeu și nu este îndeajuns să crezi că Domnul Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu care a murit pentru păcătoși. Este nevoie să mai faci un pas, și anume, să crezi că El a murit pentru tine personal, așa cum a prezis în Scriptură. Este nevoie să crezi că El te primește și te iartă pe tine personal, și în acest fel să-ți pui încrederea nu în vreun merit omenesc, ci în meritul jertfei Domnului Isus Hristos, care Și-a dat viața pentru cei păcătoși. Dacă faci aceasta vei primi iertarea și pacea, iar bucuria mântuirii

va inunda sufletului tău. Atunci Cuvântul Domnului va fi ca o candelă pe cărarea ta, cum a spus psalmistul David, iar Cuvântul lui Dumnezeu îți va călăuzi pașii zi de zi. Cuvântul Lui îți va sătura sufletul și îți va da nădejdea care nu înșeală, că într-o zi vei fi în Cer cu Acela care ne iubește și vrea să fim cu El veșnic în fericire. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător…" (Evrei 4:12). Biblia nu este o carte depășită de timp, ci este ca o pâine proaspătă, care hrănește sufletele flămând după Adevăr. Este o carte vie și lucrătoare de minuni în inima celui ce Îl primește pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân. Iubește și ascultă de această Carte și vei cunoaște înțelepciunea și fericirea veșnică!

Amin

9

Cum să citim Biblia

„Dar Isus le-a răspuns: «Oare n-ați citit ce a făcut David, când a flămânzit, el și cei ce erau împreună cu el…?»“ Matei 12:3

Întrebările Mântuitorului: „Cum citești?“ sau „N-ați citit?“ erau adresate unor oameni care cunoșteau Scriptura până la ultima iotă, adică fiecare punct, de aceea, acest fel de întrebări erau pentru acești farisei și cărturari o adevărată provocare. Cărturarii care copiau Scripturile sacre, la fel ca și fariseii, cunoșteau Scripturile așa de bine, încât mulți știau lucruri cum ar fi: versetul de la mijlocul Scripturii, de câte ori se repetă un anumit cuvânt sau chiar literă. Acești oameni se simțeau așa de siguri pe cunoștințele lor încât uneori, observăm în Evanghelii, nu ezitau să-L provoace pe Domnul Isus la discuție când li se părea că zăresc cea mai mică portiță de harță sau ocazie de a dovedi că legea era călcată, așa cum vedem în Matei capitolului 12, primele opt versete.

Fariseii i-au văzut pe ucenici frecând spicele de grâu în palme ca să poată mânca boabele, și ei considerau aceasta o muncă care era oprită de Lege în ziua Sabatului. Domnul Isus i-a întrebat dacă nu au citit despre cazul lui David, care la strâmtorare a mâncat din pâinile destinate pentru punerea înainte, care erau folosite în slujba Domnului. Cu toate că ei citiseră de multe ori Scriptura, cuvintele Mântuitorului insinuează că au citit fără să cunoască însemnătatea acelor lucruri pe care le-au citit. Ochii lor au trecut peste pasaje de multe ori, numărând cuvinte și litere, dar nu au tras nici un folos, pentru că nu au luat nici o învățătură. Pentru ca

cineva să aibă folos de pe urma citirii Cuvântului Scripturii, trebuie să citească cu atenție ca să poată înțelege conținutul și interpretarea acelui text, pentru ca apoi să îl poată pune în aplicare în viața de zi cu zi. Este un efort inutil și o risipă de timp să citești cu gândul că te achiți de o datorie față de Dumnezeu, pentru că nu El, ci noi avem de beneficiat în urma acumulării de cunoștințe și a împrospătării minții noastre cu Cuvântul Vieții.

Trebuie să admitem că uneori atenția pe care o dăm Scripturii este asemănătoare cu atenția pe care o dăm stewardeselor atunci când călătorim cu avionul, când înainte de a decola se fac anunțurile despre siguranța pasagerilor. Nimeni nu mai vrea să audă aceleași anunțuri, dar le tolerează ca ceva ce nu poate fi evitat, cu excepția faptului dacă cumva în timpul zborului se anunță un pericol mare cu aparatul de zbor. Atunci fiecare pasager ar vrea să audă din nou orice cuvânt care i-ar îmbunătăți șansele să scape cu viața în eventualitatea unei aterizări forțate. Mulți tratează Biblia la fel, tolerând-o și chiar sacrificându-i puțin timp, pentru că știe că este importantă. Acest mod de abordare al Scripturii, cu indiferență și răceală, se mai schimbă atunci când omul este la necaz sau se apropie de moarte.

Mai există o posibilitate și un mod de a citi Scriptura și anume, prețuind-o la adevărata ei valoare, atunci când înțelegem ce a făcut dragostea lui Dumnezeu pentru păcătos și când devenim îndrăgostiți de persoana Domnului Isus. Atunci cuvintele Scripturii sunt cuvintele Iubitului nostru, prin care El ne vorbește, ne încurajează sau ne învață cum să ne ferim de lațurile vânătorului de suflete. Promisiunile făcute nouă din partea lui Dumnezeu, pe paginile Scripturii, ne ajută să depășim momentele grele de încercare și așa să rămânem în picioare, în credință, până când ajungem la locul unde se primește cununa. Sufletul născut din nou, luminat de Duhul Sfânt, știe că atunci când lipsește studierea Scripturii și ajunge în valurile unor încercări prelungite are ocazia să i se slăbească credința și apoi să cadă în deznădejde. Este timpul să te întrebi dacă citești Scripturile și dacă da, cum citești?

În textul citat, Domnul Isus i-a întrebat pe farisei dacă au citit Scripturile, dar mai devreme sau mai târziu vine vremea când și noi va trebui să răspundem la această întrebare. Există unde sonore care sunt emise la o frecvență pe care urechea omului nu le percepe și nu le poate detecta decât cu ajutorul aparatelor. La fel este cu frumusețea Cuvântului lui Dumnezeu, care nu hrănește decât sufletele sincere, pentru că ei simt valoarea și greutatea cuvintelor prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat nu ca un aparat, ci ca Mângâietor și Tălmăcitor înăuntrul nostru, conducându-ne în tot adevărul Scripturii. Sufletul omului nu poate trece prin procesul nașterii din nou până când nu acceptă adevărul Scripturii, și dacă acceptă Scriptura ca fiind Adevărul lui Dumnezeu pentru noi, oamenii, nu se poate să nu-L accepte pe Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ca Domn și Mântuitor.

Am văzut multe persoane, chiar din jurul meu, cărora le este foarte ușor să citească ziare, reviste, zeci și zeci de cărți și manuale școlare, dar nu citesc Scriptura și nici nu o cunosc nici măcar ca și pe un manual de școală, pe care-l parcurge de-a lungul unui trimestru. Sunt multe scrieri creștine, la fel ca și această carte, dar ori câte cărți am citi, niciuna nu poate înlocui Sfânta Scriptură. În textul citat la început, Domnul Isus pune accentul pe modul în care omul citește Biblia, fiindcă o poate citi asemenea fariseilor, fără să aibă efectul dorit. Când eram școlar, ni se spunea că ne intră învățătura pe o ureche și iese pe cealaltă, pentru că de multe ori ceea ce auzeam nu devenea proprietatea minții noastre, care mereu zbura la joacă. Adevărul era că de multe ori nu ne ardea de școală, la fel cum la mulți care nu au avut cu adevărat experiența nașterii din nou nu le arde de Biblie, dar de frica focului veșnic o citesc fără să-i simtă dulceața și fără ca Scriptura să lase în ei hrană pentru suflet și să producă înnoirea minții.

Este posibil să privești literele fără să lași mintea să fie provocată la meditație, pentru ca astfel peste adevărul pe care-l citim să vină lumina de sus. O astfel de citire a Scripturii nu se califică ca citire care să ne aducă vreun beneficiu. Poți să te rogi în așa fel

încât să simți că urci spre Cer și că ești ascultat. Poți să cânți cântări de proslăvire din inimă în așa fel încât să te înalțe în prezența lui Dumnezeu și ochii să ți se umple cu lacrimi de bucurie. Poți postii, reținându-te de la mâncare, sau poți posti cu o atitudine smerită și flămândă după Cel ce este Sfânt și astfel să simți stropi de har ai prezenței Duhului Sfânt. Poți citi Scriptura ca pe oricare altă carte sau o poți citi cu toată ființa, adânc interesat, pentru ca sufletul tău să simtă Cuvântul viu și lucrător al unui Dumnezeu viu în fața căruia te găsești. Atunci Cuvântul are efectul dorit în noi, de a ne hrăni. „…Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu“ (Matei 4:4). Cuvântul Lui, de asemenea, ne curățește. „Acum voi sunteți curați din pricina cuvântului, pe care vi l-am spus“ (Ioan 15:3).

O altă mare binecuvântare pe care Cuvântul Scripturii o aduce în viața celui ce ascultă de El este că îl sfințește pentru Dumnezeu. „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul“ (Ioan 17:17). Conformându-ne cu Cuvântul Domnului pe care-l citim, înlăturăm din viață acele lucruri care pătează sufletul. „Spălați-vă deci și curățiți-vă!“ (Isaia 1:16). Citind în așa fel încât să înțelegem planul și dorințele lui Dumnezeu, putem ajunge la starea în care să Îl cunoaștem și să Îl iubim pe Dumnezeu, pentru că nu avem cum să iubim ceea ce nu cunoaștem. Cum să citim Biblia? Cu dorința și hotărârea de a asculta ce are ea de spus. Conformarea cu ceea ce Scriptura ne învață, ne înțelepțește și aduce în viața noastră împlinire, fericire, binecuvântare, toate acestea fiind apoi urmate de o răsplată veșnică.

Nu este îndeajuns o credință formalistă, de zile bune. „Nu orișicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui meu care este în ceruri“ (Matei 7:21). Ca să intri la masa Lui trebuie să faci voia Tatălui, pe care o cunoști din Sfânta Scriptură. A face ceea ce Dumnezeu ne cere, și anume ascultarea de Cuvântul Scripturii, ne face membri ai familiei Domnului Isus. „…Mama mea și frații Mei sunt cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, și-l împlinesc“ (Luca 8:21).

Citirea și conformarea cu Cuvântul Lui este absolut necesară, pentru că Împărăția lui Dumnezeu nu este democrație, ci teocrație sub legea Lui, și suveranitate sub sceptrul Lui, care este Bunul suprem ce face totul după sfatul voii Sale. Ascultând și împlinind Cuvântul cu statornicie vom rodi fructele ascultării pe care Dumnezeu le așteaptă de la noi și vom avea puterea de a-L mărturisi și celor ce încă nu-L cunosc pe Domnul Isus. Cel mai ieftin și eficient mod de evanghelizare este atunci când o persoană plină de dragostea lui Dumnezeu trăiește Cuvântul și spune altei persoane despre mântuire. Atunci scopul lui Dumnezeu de a lumina încă un suflet și de a aduce acel suflet la lumină se împlinește.

Dante, în lucrarea *Divina Comedie,* scrie: „La jumătatea călătoriei vieții mele mă aflam într-o pădure întunecoasă, unde drumul bun nu se mai vedea.“ Sunt mulți oameni care ajung să-și vadă scopul vieții împlinit prin realizări pământești, dar sunt tot nefericiți, fiindcă nu văd drumul bun, deoarece înăuntrul lor se văd tot neîmpliniți și goi, pentru că încă nu au fost pătrunși de lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Este un gol înăuntrul omului, menit să-L conțină pe Dumnezeu și nimic altceva nu poate să-L înlocuiască. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea“ (Psalmul 119:105). Este deosebit de important ca în noi să locuiască Cuvântul Sfânt din belșug, pentru a putea fi un indicator spre Dumnezeu pentru oamenii pe care El îi aduce în calea noastră și în acest fel să fim lucrători împreună cu Dumnezeu la mântuirea oamenilor. Scopul Bisericii nu este neaparat acela de a aduna mari grupări de oameni, ci este acela de a face ucenici, care să trăiască pentru Dumnezeu, fără să treacă peste ce este scris.

Cuvântul Scripturii ni-L arată pe Domnul Isus și lucrarea Lui, care nu este exact cum ne imaginăm noi și de aceea numai primind discernământul de sus putem să o înțelegem. Este mare lipsă în zilele de astăzi, chiar între credincioși, de discernământul spiritual promis de Domnul Isus prin Duhul Adevărului, care ne dă capaciatatea de a vedea lucrurile așa cum sunt, dincolo de

suprafață și dincolo de aparență, așa cum se văd din Cer. Ca să putem deveni vase de cinste și unelte de care Dumnezeu se folosește, trebuie să citim cu interes Scriptura și să strângem Cuvântul Lui în inima noastră. Poate suntem obișnuiți să citim un verset sau două la plecare de acasă, în grabă, dar pentru studiul Scripturii este nevoie să avem un timp dedicat citirii Scripturii, ca astfel citirea să fie făcută cu folos. Este nevoie ca mintea să fie limpede și trupul să nu fie frânt de oboseală. Așa cum preoții se pregăteau prin a-și spăla picioarele înainte de a face lucrările sfinte înaintea Domnului, trebuie să ne cercetăm umbletele și să ne verificăm haina sufletului ca să fie fără nici o pată.

La fel ca Moise, care și-a dat încălțămintele din picioare atunci când a stat pe un pământ sfânt, trebuie să lăsăm lucrurile vieții la o parte pentru a putea studia Cuvântul cu folos. Atunci Cuvântul, ca și o oglindă, ne va arăta dacă chipul nostru este curat sau murdar. Pentru aceasta însă trebuie disciplină și sacrificiu și numai cineva care este cu adevărat sincer și flămând după a-L cunoaște pe Dumnezeu va dedica timp și va face acest lucru. Un trup epuizat nu poate acumula și nici pătrunde adâncimile Scripturii pentru a le putea înțelege. Domnul Isus avea obiceiul nu numai de a merge la Sinagogă în ziua Sabatului, dar și să citească Scripturile. „…după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în Sinagogă. S-a sculat să citească“ (Luca 4:16). Este necesar ca și în viață noastră să fie acest obicei sfânt de a stărui în citirea Scripturii pentru a o putea înțelege. Lucrul pe care nu-l înțelegi nu te poate mângâia și încuraja, de aceea, ca la un pom cu roade, trebuie insistat până cade fructul dulce și hrănitor. Numai meditând asupra a ceea ce citim, trecând de superficialitate, prin discernământul primit de sus, se va da vălul la o parte și vom vedea clar mesajul Scripturii, care dintr-o carte pecetluită va deveni o carte deschisă, gata să ne hrănească.

Atleții cheltuie mult timp, și prin exerciții riguroase își dezvoltă trupul ca să ajungă la performanța dorită în întrecerile sportive. Ca să fii puternic în Cuvânt este necesar să insiști în

citire cu meditație. Prin rugăciune trebuie să-I cerem lui Dumnezeu harul de a înțelege Cuvântul Său și de a găsi modul în care se aplică la viața de toate zilele. Autorul cărții este Dumnezeu și nimeni nu o cunoaște și înțelege ca și El, de aceea El este Acela care ne poate deschide mintea ca să înțelegem Scripturile, ca celor doi ucenici care călătoreau spre Emaus, în așa fel că un foc ardea înăuntru lor. În rugăciune, cu umilință și dorință de a fi învățați, trebuie să-I cerem lumină asupra Scripturii pe care o citim, ca sămânța Cuvântului să aducă roadă, și roada să rămână până la coacere. „Cum aș putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?“ (Fapte 8:31). Întrebarea famenului etiopian este valabilă și astăzi, pentru că avem nevoie de călăuzirea Duhului Sfânt și chiar a acelora care au mai multă lumină asupra Cuvântului Sfânt, pentru că ei umblă cârmuiți de Duhul Sfânt.

Dumnezeu alege să dea această lumină asupra Cuvântului de la amvoanele bisericii, dar nimeni nu trebuie să se mulțumească numai cu atâta, ci fiecare trebuie să cerceteze Scripturile singur, ca frații din Berea. „Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa“ (Fapte 17:11). Trăim o vreme când bântuie în lume tot felul de învățături false sau și mai periculos ca aceasta, un amestec de adevăr și minciună, de aceea trebuie ca fiecare credincios să cerceteze Scripturile și nu doar să creadă orice aude despre Dumnezeu și legea Lui. Lui Dumnezeu îi place mult să vadă că cineva caută Adevărul și El promite că se lasă găsit de acela care-L caută cu toată inima. Prin citirea Scripturii, credința noastră se dezvoltă ca să putem ajunge să umblăm prin credință și nu prin vedere, având cel mai înalt țel posibil omului, și anume acela de a ne asemăna cu Domnul Isus.

Credința este ca un mușchi pe care nu-ți dai seama că îl ai până ce trebuie să-l folosești. La fel este și cu credința care poate spui că o ai, dar nu știi dacă o ai cu adevărat până când ea nu îți este încercată. Studierea Scripturii cu interes sincer dezvoltă adevărata

credință a cărei esență este dragostea de Dumnezeu și de oameni. Au apărut religii pe baza unor versete scoase din context, de aceea trebuie să fim atenți la interpretare și la modul în care orice text se îmbină cu restul Scripturii. „Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nici o prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt“ (2 Petru 1:20, 21). Nu putem și nici nu trebuie să căutăm înlesniri de la poruncile lui Dumnezeu pentru noi sau pentru alții, pentru că a trece peste ceea ce este scris înseamnă a ieși din voia lui Dumnezeu și de sub protecția Lui. Trebuie să fim vigilenți atunci când cineva vrea să ne facă hatâruri care trec dincolo de ceea ce ne este permis de Scriptură, pentru că este un lat ascuns care poate curma viața sufletului.

Termenii mântuirii nu sunt negociabili și cel ce crede Cuvântul Scripturii și ia decizia de a se preda Domnului trebuie să trăiască pentru El, după Scriptură. Toți oamenii normali au o dragoste de sine și vor binele lor, dar următoarea treaptă la care ajung, învățând din exemplele istorice din Vechiului Testament și primind învățătura Domnului Isus Hristos, este aceea de a-L iubi și asculta pe Dumnezeu. Deci următorul nivel de dragoste este acela unde nu noi suntem în prim plan, ci iubim pe Dumnezeu și ascultăm Cuvântul Sfânt de dragul Lui, pentru că vrem ca El, care ne-a făcut după chipul și asemănarea Lui, să fie mulțumit și chiar vesel, așa cum spune prorocul Țefania la capitolul 3 versetul 16. Această a treia treaptă este iubirea de Dumnezeu, pentru ceea ce este El. Următoarea treaptă este aceea în care ne păzim și chiar iubim sufletul nostru de dragul lui Dumnezeu, pentru ca El să nu aibă vreo pricină de întristare în urma nevegherii noastre și astfel investiția incomensurabil de mare a Fiului Său pentru noi să nu fie zadarnică.

Când Domnul Isus i-a întrebat pe farisei dacă nu au citit Scriptura, de fapt i-a întrebat indirect dacă nu au citit învățătura duhovnicească atunci când au citit, pentru că dacă ar fi citit ar fi

știut însemnătatea celor citite. „Dacă ați fi știut ce înseamnează: «Milă voiesc, iar nu jertfe», n-ați fi osândit pe niște nevinovați“ (Matei 12:7). Mila față de semenii noștri cântărește mai mult ca ceremoniile. Chiar o parte de Scriptură istorică, ca și cea amintită de Domnul Isus, are învățătură duhovnicească în ea.

Domnul Isus s-a folosit de șarpele de aramă făcut de Moise ca să ilustreze credința sau povestirea adevărată a lui Iona, pentru a arăta modul în care avea de pătimit din partea preoților mai de seamă, care țineau cheile Împărăției, fără ca ei să intre și fără să lase nici pe alții să intre în ea. Despre acești oameni Domnul Isus spune că strecoară țânțarul care este plin de sânge, iar înghițirea sângelui ar fi socotit păcat, dar pe de altă parte înghit cămila, adică tolerează ceea ce este imposibil de acceptat înaintea lui Dumnezeu, cum ar fi lispa milei și a bunătății.

Vechiul Testament ne dă multă învățătură despre felul cum Dumnezeu a lucrat cu omul și putem învăța lecții prețioase din viețile oamenilor care au trăit în acel timp. „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor“ (1 Corinteni 10:11). Această carte, numită Biblia, devine pentru credincios cartea care-i conduce viața, dar numai atunci când este însoțită de Duhul Sfânt, fără de care omul nu vede nici o valoare sau frumusețe în ea. Duhul Sfânt este prezent, gata să răsfrângă lumină asupra Scripturii, atunci când noi citim cu dorința de a deveni și de a ne asemăna tot mai mult cu Domnul Isus. Așa cum se spunea odată că toate drumurile duc la Roma, putem spune că toate textele Bibliei duc la Dumnezeu și la voia Lui pentru viața noastră.

Dacă modul în care citim Biblia nu ne duce mai aproape de Dumnezeu înseamnă că ceva este nepotrivit la noi, ceva care trebuie găsit, cercetat și remediat. Din cuvintele Mântuitorului reiese că dacă citim Cuvântul Sfânt vom avea de câștigat, pentru că nu vom cădea în greșeala fariseilor de a osândi niște nevinovați. Cunoașterea Cuvântului ne va feri de a face greșeli costisitoare

pentru sufletul nostru sau al celor din jurul nostru. Călăuzirea Duhului Sfânt pe care o cerem în rugăciune ne va îndrepta spre textul Bibliei de care avem nevoie cel mai mult în acel moment. În lumina Duhului Sfânt, Cuvântul va fi întotdeauna proaspăt chiar dacă l-am mai citit de multe ori, pentru că Scriptura este ca o fântână cu apă proaspătă, despre a cărei adâncimi doar poți să spui că este mai adâncă decât o putem noi măsura. „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea. Poruncile Tale mă fac mai înțelept decât vrăjmașii mei, căci le am totdeauna cu mine“ (Psalmul 119:97-98). Copilul lui Dumnezeu are cu el cuvintele Scripturii toată ziuă, pentru că memorează textele biblice pe care Duhul Sfânt i le tălmăcește. „Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea!“ (Psalmul 119 :103).

Este un mare har să fii tânăr și să începi din tinerețe să strângi cuvintele vieții în banca memoriei, la fel ca și Timotei. „Din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus. Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“ (2 Timotei 3:15-17). Studiind Scriptura vom înțelege că avem o cetățenie sus în cer și orice cetățean care-și iubește patria dorește mult să ajungă acasă, pentru că acolo sunt cei dragi. Așa și noi, abia așteptăm să intrăm în moștenirea pe care am primit-o prin înfiere în familia Regelui și dorim mult să vedem chipul Celui ce a făcut posibil aceasta prin faptul că a murit pentru noi. Până atunci avem Cuvintele Lui, care devin hrănitoare pentru sufletul nostru în lumina Duhului Sfânt, dar dacă prețuim Cuvântul Scripturii astăzi, vine ziua când Îl vom vedea și chiar El ne va vorbi și ne va prezenta înaintea Tatălui și înaintea sfinților îngeri, ca fiind noii rezidenți ai Cerului.

Amin

10

Ai grijă!

„Nimeni să nu vă răpească premiul alergării...“
Coloseni 3:18

În cuvintele acestui verset apostolul Pavel face aluzie la premiul pe care îl primeau aceia care participau și câștigau la jocurile de obște din acel timp. Participanții alergau după rânduielile acelor timpuri, care se asemănau mult cu cele ale Jocurilor Olimpice care se țin la fiecare patru ani, în vremea noastră. Apostolul Pavel a asemănat starea sufletului mântuit cu aceea a unui alegător care își începe alegarea într-un anumit loc și timp numit naștere din nou și și-o sfârșește atunci când trece linia de sosire în cer, în clipa trecerii din viața pământească. Este adevărat că noi suntem nu numai supravegheați tot cursul alegării, dar și păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință; însă păstrarea stării de eligibilitate pentru premiul alergării ne revine nouă, acelora care în apa botezului am jurat credincioșie Domnului Isus până la moarte. „Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa“ (Apocalipsa 3:11). Când am fost selectați pentru a alerga pe această cale, prin meritul jertfei Domnului Isus, ni s-a dat o haină albă, și nouă ne revine slujba de a o păstra curată de orice ar putea să o întineze. Pericolul extremei de dreapta și de stânga la care este expus cel ce pășește pe calea Domnului este real și în zilele de astăzi ca și în zilele apostolului Pavel.

Atrași de premiul alegării, mulți sunt cei ce pornesc pe drumul trasat de Dumnezeu, dar unii aleg să devieze de la rânduielile care-i țin calificați și de aceea apostolul Pavel, care folosește mult metafora alergare, ne spune să alergăm în așa fel încât să primim

cununa și să nu ne fie alegarea zadarnică. „Când erați păgâni, știți că vă duceați la idolii cei muți, după cum erați călăuziți“ (1 Corinteni 12:2). Înainte de a începe alergarea noastră pe calea îngustă a Domnului eram călăuziți de idoli, dar o dată ce am pășit pe această cale suntem călăuziți de Duhul Sfânt care ne mângâie și luminează drumul înaintea noastră, pentru că o parte din traseu este parcurs în noaptea încercărilor. „Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeului nostru“ (1 Corinteni 6:11).

Versetul citat la început ne avertizează să avem grijă ca nimeni să nu ne răpească premiul alergării, lucru foarte posibil. Pericolul acesta poate veni din multe părți și poate lua multe forme. Unul dintre cele mai mari pericole vine din partea învățăturilor greșite, care irosesc timpul și energia aceluia care vrea să meargă pe calea Domnului și crede orice. Atacul poate lua o formă mai dură, așa cum este batjocora ateului sau poate veni îmbrăcat în haina vicleniei și a prefăcătoriei, căutând să ofere înlesniri de la asprimi menite să ne păstreze curățenia sufletească. Cine vrea să nu piardă premiul alergării trebuie să rămână în Cuvântul Scripturii ne pervertit, ne diluat și ne stricat de nici o influență a puterii întunericului. Apar în drumul nostru învățători orbi, care vor să călăuzească pe alții și să se evidențieze prin aceea că înăspresc Legea lui Dumnezeu prin lucruri ce gâdilă firea.

Apar învățători care au contact cu forțele întunericului, propagând învățături ce relaxează disciplina duhovnicească, spunând că harul lui Dumnezeu este așa de mare că orice ai face nu poți să-ți pierzi mântuirea după ce, într-un moment de sinceritate, ți-ai predat viața Domnului Isus. Acest fel de oameni întrețin relații ilicite și îi numește fanatici pe cei ce nu le aprobă convingerile liberale. Acestor oameni, care cred că Dumnezeu se lasă manipulat după felul lor bolnav de gândire, trebuie să li se spună, ca lui Ozia, că nu este locul lor la altar. A fost o vreme când apostolul Pavel a alergat pe calea ce el a numit-o „cea mai îngustă partidă“, adică cea mai severă și strictă partidă fariseică, însă lipsită

de rânduielile adevărului lui Hristos. El a părăsit această cale când Domnul Isus i-a ieșit înainte pe drumul Damascului și dintr-un prigonitor a ajuns un vas de cinste pentru Dumnezeu. La cealaltă extremă găsim oameni ca Dima, despre care apostolul Pavel spune că din dragoste pentru lume l-a părăsit pe Domnul. Calea Domnului este dreaptă; și fie că cineva se abate în extrema libertismului de stânga sau o ia pe calea legalismului de dreapta nu va ajunge la locul unde se primește premiul.

Unii dintre cei care vor să-și apere dorințele firii ajung să propage concepția că nu poate fi Dumnezeu în ceva ce nu-ți place sau în ceva ce ți se pare greu. Ei cred că viața de creștin este o țesătură de fericire pământească și prosperitate. Aceștia sunt aceia despre care apostolul Pavel spune că privirea li s-a întunecat și nu mai văd bine spiritual. „Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat“ (Romani 1:21). Aceia care se abat în extreme de pe calea Domnului sunt un pericol pentru ceilalți credincioși, asemenea unui mădular infectat în trup, pentru că de multe ori ei caută să convingă și pe alții să se abată de la calea cea dreaptă.

Într-un grup de pescari care vorbeau despre rezultatele ce le-au avut la pescuit s-a observat că unul dintre ei întotdeauna prinde cel mai mult pește. Unul dintre pescari, care nu avea deloc succes, l-a întrebat pe cel care prindea mult pește care este secretul, și acesta s-a oferit să-l ia cu el și să-i arate. După ce au parcurs o mare distanță cu barca, pescarul a scos o bucată de dinamită pe care a explodat-o în apă, iar peștii dezorientați de bubuitură au început să plutească la suprafață. Pescarul care întrebase care-i este secretul de prinde așa de mult pește a condamnat imediat acel act ca fiind ilegal. Atunci celălalt pescar a aprins o altă bucată de dinamită și i-a aruncat-o celui ce-l criticase doar cu câteva momente înainte ca aceasta să explodeze. Atunci, acesta nu a avut încotro decât să o arunce în apă și prin acest act a pescuit și el fără voie, folosind aceeași metodă ilegală ca și acela pe care-l acuza,

așa că nu a putut să-l denunțe. Această metodă de mânjire este folosită cu succes și de Satan. El se folosește de aceia care deja i-au cumpărat minciuna că poți să trăiești oricum și să alergi pe calea Domnului după rânduielile care-ți plac și totuși să primești premiul alergării.

Scriptura îmi dă voie să mă supăr pentru astfel de lucruri și metode păgubitoare Împărăției lui Dumnezeu, dar nu îmi dă voie să păcătuiesc și acest lucru este posibil prin a mă mânia pe păcat, nu pe persoana slabă, care este o victimă a Satanei. „Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor“ (2 Corinteni 11:13-15). Cel mai periculos hoț este acela deghizat în polițist, și cel mai periculos demon este acela care se dă drept sfânt.

Satan știe că dacă s-ar prezenta într-o tunică neagră și cu o față hidoasă nu l-ar asculta nimeni, de aceea se deghizează ca să nu fie recunoscut. „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos“ (Coloseni 2:8). Aceste călăuze oarbe caută să introducă în Biserică erezii nimicitoare, sub pretextul că vor să-ți spună ceea ce nu știi. Ei prezintă niște idei bazate pe speculații care conțin o amestecatură de adevăr și minciună. „Ei vor să fie învățători ai Legii, și nu știu nici măcar ce spun, nici ce urmăresc“ (1 Timotei 1:7).

De cealaltă parte a drumului care duce la premiul ceresc sunt cei din extrema legalistă, care depind de meritele personale sau creează legi ce gâdilă firea și stimulează eul. Tot ce trece peste ceea ce este scris în Scriptură duce la pierderea premiului chemării spre care am pornit. Asfel de oameni fac lege din orice lucru mic, până ce pierde chiar bucuria vieții. Am întâlnit oameni care fac parte din această categorie a extremei legaliste și umblau cu haine ponosite și se schimbau rar, pentru a arăta cât de smeriți

sunt ei. Prin acest mod de comportare prezentau o imagine falsă a ce înseamnă să fii creștin și nimei nu le-a spus vreodată acestor oameni că vor să fie ca ei. „Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos“ (2 Corinteni 11:3). Suntem atenționați de apostolul Pavel să fim vigilenți, pentru ca nimeni, nici cei din extrema de dreapta și nici cei din extrema de stânga să nu răpească premiul chemării.

Este trist că, și între aceia care se numesc creștini, unii aleg să trăiască într-o extremă prin a despărți lucruri care au menirea de a fi împreună. Un astfel de exemplu se vede într-un divorț dintre evanghelici și charismatici, lucru care face ambele părți vulnerabile. Dumnezeu urăște despărțirea nu numai în căsătorie, dar și separarea dintre importanța cunoașterii Evangheliei și cârmuirea Duhului Sfânt, pentru că acestea două au menirea să fie împreună. Acela care aleargă pe calea Domnului cea dreaptă este un propagator al tuturor valorilor creștine, nu numai a unora. Totdeauna vom fi provocați, fie de cei din dreapta, fie de cei din stânga, pentru că drumul parcurs reprezintă timpul care s-a scurs de când am pășit pe această cale.

Secretul succesului de a rămâne calificat pentru premiul chemării este acela de a rămâne în Domnul Isus Hristos. „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine“ (Ioan 15:4). Rămânerea noastră în El este singurul loc de siguranță în care sufletul se poate bucura de pace. „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus“ (Filipeni 4:7). Cei răi, cei păcătoși, cum am fost și eu odată, nu au pace numai dacă devin copii ai Domnului prin înfierea nașterii din nou. Pacea care vine de la Dumnezeul păcii este o pace care întrece orice pricepere omenească și este simțită la nivelul duhului, de aceea nu poate fi înțeleasă de lumea care zace în cel rău și este într-un continuu zbucium de îngrijoare pen-

tru viitor. Avem această pace numai atâta timp cât alegem să rămânem în Hristos Isus, pentru că afară de pe calea Lui nu este pace. Această pace explică faptul de ce unii mor cu zâmbetul pe buze și nu puțini în prima era creștină au mers la moarte plini de pace, știind că adevărata lor viață este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când umbli ca pe ape prin credință, prin situații grele trebuie să stai în picioare în duhul și să nu părăsești credința care are ca temelie Cuvântul lui Dumnezeu, care nu se schimbă și care este în stare să te susțină.

Petru a umblat pe ape atâta timp cât s-a ținut de credința în cuvintele Mântuitorului care l-a chemat la El, însă în momentul cheie, când a fost confruntat cu necredința, a dat drumul credinței și a început să se scufunde. Puterea care ne susține are ca sursă pe Dumnezeu, care umple vasul nostru cu putere din Duhul Sfânt. „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este o destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh“ (Efeseni 5:18). Poate că unii nu se îmbată cu vin, dar se îmbată cu ei înșiși, făcând din voia și felul lor o idolatrie care-i scoate de pe calea cea dreaptă. Ucenicii Domnului Isus au crezut în El după înviere, știind fără nici o îndoială că este Mesia cel așteptat de popor, dar nu au fost trimiși cu Vestea Bună în lume atunci, pentru că credința lor nu era îndeajuns pentru ceea ce aveau ei de înfruntat în lume. A trebuit ca mai întâi să fie îmbrăcați cu puterea Duhului Sfânt, care le-a dat tăria să fie martori ai învierii și să-și continue alegarea cu bine până la capăt. Această putere i-a trasformat din lași, care se ascundeau ca să-și scape pielea, în oameni care se bucurau atunci când erau învredniciți să sufere pentru Domnul Isus (Fapte 5:41).

Când David era păstor la oi a biruit leul și ursul care-i ataca turma ce-o avea în îngrijire, experiențe care l-au pregătit pentru lucruri și mai mari. Când l-a văzut pe Goliat a avut în el mărturia biruințelor pe care le-a avut asupra leului și a ursului și construind pe aceste mărturii s-a dus pe câmpul de bătaie și l-a biruit pe Goliat. Mai târziu, când a pierdut tot ce a avut la Țiglad, bazat pe experiențele lui din trecut cu Dumnezeul lui Israel, s-a îmbărbătat

în Domnul și trei zile mai târziu a recucerit totul înapoi, plus multă altă pradă. La fel și credința noastră trebuie să meargă mereu crescând, fiind dovedită cu experiențe în care vedem mâna lui Dumnezeu. Credinciosul nu poate rămâne la un anumit nivel de credință și dragoste, ci acestea cresc sau slăbesc după cum sunt întreținute, la fel ca un foc într-un cuptor. Biruința în încercări mici, prin împuternicirea duhului și folosirea trupului de către duh ca o slugă, duce la biruinți tot mai mari, prin care Împărăția lui Dumnezeu are de câștigat. Rămânerea noastră pe drumul cel bun va depinde de relația noastră cu Duhul Sfânt, care este o relație gingașă și sensibilă.

După înviere, Domnul Isus l-a întrebat pe Petru dacă-L iubește de trei ori, pentru că înainte de a se lepăda Petru își comparase dragostea lui pentru Domnul Isus cu dragostea celorlalți ucenici. Dragostea credinciosului este individual îndreptată către Dumnezeu și nu trebuie să scadă sau să crească după felul cum acționează cei din jur sau după măsura credincioșiei lor. „Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu“ (Romani 14:12). O altă metodă prin care unii ajung să piardă premiul alergării este faptul că se lasă atacați de solii descurăjării. Iscoadele trimise în Canann au descurajat Israelul și un milion jumate de oameni au pierit în pustie. Omul are o fire ușor înfluențabilă și este mai ușor să cobori decât să urci, de aceea pentru binele sufletului nostru trebuie să fim atenți la felul oamenilor cu care ne asociem și să stăm aproape de Domnul, ferindu-ne de orice ni se pare rău.

Promisiunile Domnului pentru cei credincioși nu se schimbă, oricare ar fi împrejurarea. Să strângem aceste promisiuni în inima noastră, dar și să le credem. Primul atac al vrăjmașului asupra omului în Eden a fost prin a semăna îndoială în ce a spus Dumnezeu. Nu l-a atacat pe om spunând că pomul oprit ar avea un fruct mai bun, pentru că Eva s-ar fi apărat mai ușor, ci a căutat să distrugă autoritatea lui Dumnezeu din gândurile ei, și apoi a biruit-o ușor. Cei ce vor premiul chemării nu aleg doar texte

preferate și nu lasă afară parte din Cuvânt, după cum îi convine firii, ci crede toată Scriptura, cu toată învățătura ei. Tot ce este scris în Scriptură este important, și înseamnă că este pentru noi, pentru că toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu. Dacă te afli printre aceia care s-au abăut de la calea cea dreaptă, astăzi, atâta timp cât mai ești în viață, prin pocăință poți reveni pe drumul cel bun și la cărările cele vechi care duc la viață și răsplătire. Dacă te afli printre aceia care niciodată nu au pășit pe calea Domnului, singurul mod prin care te poți califica pentru a primi cununa ce nu se poate veșteji, îndurarea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință și prin acest mesaj. „Iartă toate nelegiuirile, primește-ne cu bunăvoință, și Îți vom aduce, în loc de tauri, lauda buzelor noastre“ (Osea 14:2).

Pentru a merge în iad trebuie doar să te nești, să crești și să duci o viață pe care omul o numește normală, și apoi să mori. Îi este imposibil omului născut cu virusul păcatului să trăiască fără să păcătuiască. „…căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Romani 3:23). Scriptura este o carte care cheamă omul la înțelepciune și îi numește înțelepți pe aceia care nu se cred singuri întelepți, ci în frică de Domnul primesc mustrarea și intră în ascultare de Dumnezeu. Trebuie să megi cu pocăința ta la Domnul ca și vameșul din templu, care se vedea păcătos, nu ca Iuda, care a mers cu pocăința lui la oameni. Chiar tâlharul, care nu merita cerul, a fost primit când și-a îndreptat pocăința cu credință către Domnul Isus, crezându-L că are o Împărăție. Lucrul acesta ne spune clar că cerul este pentru păcătoșii iertați prin Harul lui Dumnezeu, iar vindecarea Domnului este pentru cei ce sunt bolnavi. Omul nu poate niciodată să scape de păcat prin ritualuri exterioare, pentru că numai sângele nevinovat al Mielului lui Dumnezeu este în stare să înlăture orice păcat pe care-l avem pe haina sufletului nostru.

Dumnezeu, în bunătatea Sa, arată păcătoșilor calea și îi înconjoară cu ocazii de a părăsi păcatul și a păși pe calea mântuirii. A trăi în păcat înseamnă a nu-L părăsi. Cine se pocăiește cu adevărat

primește bucuria mântuirii în suflet, care este prezentă în orice circumstanță și este diferită de bucuria lumii, care se manifestă numai în vreme bună, de belșug și prosperitate. Pentru a putea pășii pe calea mântuirii și a fi eligibil pentru a primi premiul ceresc este necesar ca atunci când aude glasul Evangheliei să se cerceteze recunoscându-și păcătoșenia, ca apoi, în supunere totală față de noul Stăpân, să renunțe la orice păcat. În asemenea stare acela care cere puterea Duhului Sfânt o primește de la Dumnezeu, care dă daruri bune copiilor Săi.

Dumnezeu nu ne cere să facem lucrarea Lui cu propria noastră putere și nici nu ne cere să participăm la această alegare care oferă la sfârșit premiul chemării singuri, ci ne dă darul Sfântului Duh care ne întărește nădejdea și ne călăuzește în tot adevărul. „Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul“ (Ioan 14:18). Când primești această putere vrei să-I mulțumești neîncetat și să faci tot ce-ți stă în putință să-ți arați recunoștință față de Acela care Și-a dat fața să fie pălmuită și spatele să fie brăzdat de bici ca să ne răscumpere. Ai grijă să nu neglijezi cei doi stâlpi monumentali, botezul în apă și împărtășirea cu trupul și sângele Domnului! Ai grijă să nu te înșele nimeni! Ai grijă la felul cum trăiești, pentru că viața este nesigură și în următoarea oră poți să te găsești în veșnicii! Ai grijă să nu vii prea târziu la Acela care-ți poate da mântuirea!

Amin

11

SLOBOZIREA

„Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta.“ Luca 2:29, 30

A slobozi înseamnă a elibera sau a pune ceva în libertate. Slobozenia la care s-a referit bătrânul Simon în acest verset este momentul despărțirii sufletului de trup. Simion a ajuns la un moment în viață când privea cu nerăbdare la plecarea de pe acest pământ pentru a fi cu Dumnezeu. Noi numim acest fel de slobozenie moarte trupească, atunci când toate funcțiile vitale își încetează activitatea și aproape toți oamenii de pe pământ nu numai că nu cer acest fel de slobozenie, dar fac tot ce le stă în putință să o amâne cât se poate mai mult. Bătrânul Simion cere permisiunea ca sufletul lui să fie slobozit și să i se permită să plece de pe pământ, pentru că și-a văzut dorința împlinită. Duhul Sfânt îi promisese că nu va muri până ce nu va vedea mângâierea lui Israel, adică pe Domnul Isus, pe care Maria și Iosif L-au adus ca prunc nou-născut la Templu, după cum era cerut de Lege. Această promisiune a lui Dumnezeu față de el s-a dus la îndeplinire și dorea să plece sau, cum Scriptura mai spune, să fie adăugat la poporul Lui.

Era un timp când Israelul trăia momentele unor condiții spirituale jalnice și totuși avem aici dovada că Dumnezeu are întotdeauna oameni care să umble în tot adevărul primit de la Dumnezeu. „…Omul acesta ducea o viață sfântă, și era cu frica de Dumnezeu. El aștepta mângâierea lui Israel, și Duhul Sfânt era peste el“ (Luca 2:25). Dumnezeu a făcut omul pentru viață, dar

fenomenul morții a apărut în urma neascultării omului de Dumnezeu, în grădina Edenului. „…dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit“ (Genesa 2:17). În ziua când omul a păcătuit sufletul lui a murit, după cum este scris în Cuvântul lui Dumnezeu, dar pe lângă moartea spirituală a urmat, mai târziu. și moartea fizică, care este momentul când sufletul se desparte de trup și se întoarce la Dumnezeu, care l-a dat. Imediat ce sufletul este slobozit din vasul de lut numit trup, trupul intră în procesul de descompunere și hotărârea lui Dumnezeu a fost ca trupul să se reîntoarcă în țărână de unde a fost luat și nicidecum să fie ars, cum cer unii, în speranța că vor scăpa de judecată. „…te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce“ (Genesa 3:19).

Sfânta Scriptură ne face cunoscut felul în care are loc această slobozire a sufletului, pentru ca să putem fi pregătiți și acest eveniment să nu fie o clipă de groază, ci o clipă fericită a întâlnirii cu Acela care este Tatăl nostru. Sfânta Scriptură face clară ideea că moartea nu înseamnă anihilarea existenței noastre, ci pentru cei mântuiți este trecerea de la o stare temporară de testare la o stare finală și veșnică în o altă lume, numită Împărăția lui Dumnezeu. De obicei, din lipsă de credință și din cauza faptului că ne legăm de lucruri și persoane avem tendința să ne ținem cu o tenacitate feroce de această viață cât se poate mai îndelungat, dar mai devreme sau mai târziu are loc ceea ce apostolii au numit dezbrăcare de trupul acesta. „…dezbrăcarea de cortul meu va veni deodată…“ (2 Petru 1:14). „Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu…“ (2 Corinteni 5:1).

Binecuvântat este omul care se supune printr-o deplină ascultare de planul lui Dumnezeu, și prin umblarea cu El crește în credință, la nivelul credinței lui Simion, care dorea întâlnirea cu Marele Stăpân. O astfel de stare vine în urma încheierii alergării pe pământ, când după ce am lucrat din plin, cu toată puterea, pen-

tru Împărăția lui Dumnezeu vom primi o moștenire nestricăcioasă. O astfel de stare este rezultatul modelării și cioplirii de către Duhul Sfânt a vieții noastre, pentru ca să ne poată înfățișa ca pe o mireasă curată înaintea Mirelui. Acest privilegiu de a fi slobozit în pace din acest trup, ca și Simon, este o condiție valabilă pentru fiecare credincios care trăiește viața pentru slava lui Dumnezeu, așa cum a promis în momentul legământului pe care l-a făcut în apa botezului.

„Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului. Căci Hristos pentru aceasta a murit și a înviat ca să aibă stăpânire și peste cei morți și peste cei vii“ (Romani 14:8, 9). Această slobozire a sufletului nostru la cele veșnice poate să aibă loc în deplină pace, pentru că Domnul Isus are totală stăpânire și dreptul de proprietate asupra sufletului nostru, prin răscumpărarea ce a plătit-o pentru el. Din cauză că Domnul Isus are stăpânirea avem pace în această viață, iar în momentul trecerii din această viață avem pace în viața veșnică, în care intrăm prin poarta morții. Fiind împăcați cu Tatăl, prin jertfa Fiului, avem pace în suflet, care este o roadă a Duhului Sfânt în noi și care rămâne veșnic cu noi. „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El“ (Psalmul 116:15).

Așa cum un împărat se bucură de diamantele și de perlele de mare preț pe care le are în visteria lui, tot așa Dumnezeu privește la noi ca la ceva de mare preț în momentul plecării noastre în veșnicie, când suntem adăugați în rândul celor ce vor fi veșnic cu Domnul. Pentru cel credincios plecarea de pe pământ este ca și momentul întâlnirii dintre doi îndrăgostiți care de mult și-au dorit să fie împreună. Când doi oameni leagă o prietenie trainică și se iubesc nu-și propun să-și spună complimente, ci această dorință izbucnește dinăuntrul lor, unul pentru celălalt, ca ceva natural. „«…Ferice de acum încolo de morții, care mor în Domnul!» - «Da», zice Duhul; «ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează!» (Apocalipsa 14:13). Vremea de odihnă nu este

aici, așa cum cred unii, ci adevărata odihnă va fi în cer, unde nu va mai trebui să purtăm armătura de război duhovnicească. „Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu“ (Apocalipsa 21:7). Acest verset ne arată căldura care va exista între copiii Domnului și Dumnezeu, pentru vecii vecilor. Acolo sus, în ceruri, nu vom mai primi un număr cum primim aici pe pământ când mergem la anumite restaurante sau magazine ca să nu se încurce comenzile.

Un copil fugea pe culoarele unui magazin mare strigând: „Mariana! Mariana!“ Până la urmă a ajuns pe rândul unde era mama lui, și mama, auzindu-și numele, a alergat la el, dar i-a spus că pentru el, ea nu este Mariana, care era prenumele ei, ci este mama lui. Copilul a spus că acolo erau multe mame și a vrut să fie sigur că o găsește pe mama care trebuie, de aceea a strigat-o în acel fel. „Celui ce va birui,… îi voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește“ (Apocalipsa 2:17). Fiecare copil al Domnului, odată slobozit din încătușarea acestui trup, va intra în prezența lui Dumnezeu și va primi acest nume care va fi ca și alintarea unei mame pentru copilul ei drag. Acolo în cer vor fi satisfăcute pe deplin toate curiozitățile noastre intelectuale despre cunoașterea și dorința după relații ce nu se deteriorează ne va fi împlinită, având o resursă neîntreruptă de putere din Acela care are toată puterea și care până la sfârșit va fi totul în toți.

Lumina și învățătura Scripturii despre viața veșnică începe în Vechiul Testament, dar devine o idee tot mai clară și tot mai bine luminată pe măsură ce te apropii de ultima carte a Bibliei. Atunci când Domnul Isus este Domnul vieții tale, viitorul îți este prieten și nu ai de ce să te temi. Domnul Isus i-a numit pe ucenicii Lui prieteni, pentru că le-a destăinuit planurile Lui și a petrecut mult timp cu ei. Dacă noi vrem să fim numiți prietenii Domnului, așa cum a fost numit Avraam, trebuie să petrecem timp cu El în rugăciune, în lucrul Său și chiar în gândurile noastre, la fel ca și Psalmistul, avându-L pe Domnul necurmat înaintea noastră. O

prietenie adevărată rezistă la întâlniri instantanee. Avraam sta într-o zi la ușa cortului când dintr-o dată „…iată că trei bărbați stăteau în picioare lângă el“ (Genesa 18:2). Dacă ai o prietenie cu Dumnezeu poți să te aștepți la astfel de vizite instantanee.

Cei ce suferă durerea despărțirii sunt cei care rămân în urmă și Scriptura nu ne cere să interiorizăm durerea despărțirii, ci ne dă voie să plângem, dar nu ca cei fără de nădejde, într-o disperare care-și pierde controlul (1 Tesaloniceni 4:13-14). Domnul Isus a plâns nu numai la mormântul lui Lazăr și la intrarea în Ierusalim, ci obișnuia să se roage cu lacrimi înaintea Tatălui când mijlocea pentru sufletele oamenilor. „El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească...“ (Evrei 5:7). Dumnezeu a înzestrat omul cu glandele lacrimale, care să fie un mediu de descărcare a simțurilor inimii, fie de bucurie sau de întristare, și avem voie să ne folosim de ele.

Ca și copii ai Domnului acceptăm voia Lui de a-i chema pe ai Săi acasă, asemenea snopului strâns la timp, și durerea noastră este alinată de fericita nădejde a reîntâlniri în ziua când Domnul va veni sau când și noi, la rândul nostru, vom fi sloboziți în pace din acest trup. Israeliții aveau obiceiul să-i plângă pe cei ce mor timp de 30 de zile. „Copiii lui Israel au plâns pe Moise treizeci de zile, în câmpia Moabului; și zilele acelea de plâns și jale pentru Moise s-au sfârșit“ (Deutronom 34:8). Era ceva obișnuit pentru cei din Israel ca atunci când le murea cineva drag să-și arate jalea stând în cenușă, sau își exprimau durerea cu strigăte, își băteau pieptul sau chiar angajau bocitori. Prima tranzacție monetară menționată în Scriptură este cumpărarea unei peșteri de către Avraam de la Efron, fiul lui Țohar, pentru a servi ca loc de înmormântare pentru Sara, și apoi, mai târziu, pentru restul familiei. „…și Avraam a venit să jelească pe Sara și s-o plângă“ (Genesa 23:2).

Serviciile de înmormântare sunt momente gingașe, care punctează plecarea unui copil al lui Dumnezeu acasă, și ele sunt de multe ori clipe în care Dumnezeu cheamă la pocăință oameni,

amintindu-le că sunt doar călători pe acest pământ. Egiptenii își plângeau morții timp de 70 de zile, iar noi, în zilele de astăzi, în urma plecării în veșnicie a cuiva drag din familie avem o perioadă numită perioada de doliu. De-a lungul anilor s-a dezvoltat o breaslă de meseriași care se ocupă cu pregătirea trupului înainte de a fi coborât în țărână. La egipteni îmbălsămarea celor de rang înalt dura două luni de zile și consta în: înlăturarea organelor interne, îmbălsămarea cu tămâie și miresme, și apoi învelirea trupului cu o amestecătură de rășină. Este mult mai important să ne ocupăm de sufletul care va trăi veșnic, fiindcă trupul devine hrana viermilor care nu fac mofturi, fie că cineva a fost doctor sau necărturar.

Dacă evenimentul răpirii nu are loc cât timp suntem în viață, moartea este ceva sigur în viitorul fiecăruia dintre noi, dar momentul plecării noastre nu este la întâmplare, ci este un ceas și o clipă programată chiar de Dumnezeu, care ține firul vieții noastre sub controlul Lui. „Dar zilele lui sunt hotărâte, dacă i-ai numărat lunile, dacă i-ai însemnat hotarul pe care nu-l va putea trece“ (Iov 14:5). Oricât de bine s-ar ține, omul nu poate trece hotarul de limită a vieții pus de Dumnezeu, dar pentru cei credincioși această slobozire în pace și-a pierdut efectul de groază, pentru că știu în cine s-au încrezut. „…noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru“ (Romani 8:23).

Pe măsură ce lăsăm ca Scriptura să ne învețe ce are loc în momentul slobozirii în pace a sufletului nostru din acest trup, putem deveni tot mai obișnuiți și chiar relaxați cu gândul că vom pleca acasă la Domnul. „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu“ (Coloseni 3:2, 3). Cineva spunea că un credincios este cu un picior în cer și cu unul pe pământ, dar cel de pe pământ stă pe o coajă de banană, adică este foarte nesigur. Trupul omenesc este doar un vehicul pentru suflet și duh, pentru ca omul să aibă șansa să aleagă, să accepte marele privilegiu de a

deveni prin înfiere copil al lui Dumnezeu. Trupul omenesc are o alcătuire complexă, pe care omul nu o poate înțelege pe deplin, dar din punct de vedere al substanțelor din care suntem alcătuiți, avem douăzeci și ceva de kilograme de oxigen, minunat combinate cu hidrogen în peste 40 de litri de apă. Creatorul a ales să mai adauge la această combinație, maiestuos împletită sub forma de celule vii, și aproape 2 kilograme de calciu, peste 11 kilograme de carbon, puțin fosfor, niște fier și sulf, pe care le-a îmbinat într-un cod genetic în așa fel că fiecare dintre noi suntem diferiți, la fel cum fiecare fulg de nea și fiecare frunză este diferită. Toate acestea, o dată cu expirarea timpului îngăduit fiecăruia dintre noi pe pământ, intră în descompunere, dar sufletul este slobozit și ajunge înapoi la Dumnezeu. În momentul acestei slobozenii în pace cele cinci simțuri se sting și în același moment alte simțuri mult mai puternice dau sufletului descătușat din acest trup de moarte un simț de viață, cum nu a simțit niciodată înainte.

Majoritatea oamenilor se târguiesc cu viața pentru un bănuț, ca apoi să afle că ar fi putut avea o avere. De obicei, omul trăiește cuprins de frica necunoscutului și a morții, dar acela care intră la adăpostul jertfei Domnului Isus alege să trăiască clipele vieții plin de fericirea de a ști că este proprietatea lui Dumnezeu, și nimeni și nimic nu-i poate grăbi sau întârzia plecarea de pe pământ, până când Dumnezeu, prin puterea Lui de Suveran, cere ca sufletul să se întoarcă la El. Un profesionist este un om cu o meserie specifică, care știe ce și cum să facă și face acel lucru indiferent de cum se simte.

A face voia lui Dumnezeu și a accepta voia Lui, indiferent de ce credem noi, se numește maturitate spirituală, și fiecare dintre noi suntem chemați să ajungem la această statură de oameni mari în Hristos, ca astfel Dumnezeu să aibă cât se poate mai mult folos în urma umblării noastre ca străini și călători pe acest pământ. Acest simț de siguranță, care ne dă puterea să privim cu pace la clipa plecării noastre în veșnicie, vine în urma curățirii depline a sufletului nostru în sângele scump al Domnului Isus Hristos.

Psalmistul a cerut Domnului să-l curățească cu isop ca să fie curat de tot. Isopul era o plantă folosită de preoți pentru a-i verifica pe oamenii suspecți de lepră. Cu această plantă, renumită pentru calitățile ei de a coagula sângele, rana ce era suspectă de a fi lepră era frecată până ce se vedea piele sau țesut curat, și atunci acela care a fost verificat era declarat curat. Sângele Domnului Isus înlătură orice pată de pe haina noastră și ne ajută să trăim o viață sfântă, pentru a-L putea vedea într-o zi pe Dumnezeu.

Sfințenia omului născut din nou este ca lumina unui far de pe marginea mării, care luminează în noapte fără să facă nici un fel de gălăgie. Farul luminează fie că pe acolo trec vapoare, fie că nu trec. El are o singură slujbă și anume să lumineze. La fel și cel credincios trăiește sfințenia cu o integritate sfântă, indiferent că cineva îl vede sau nu, știind că dacă trăiește, pentru slava lui Dumnezeu trăiește. Este bine ca omul să fie întotdeauna pregătit pentru ceea ce noi numim moarte, pentru că pregătindu-ne pentru moarte în fiecare zi învățăm cum trebuie să trăim pentru Dumnezeu. Orice relație problematică cu semenii noștri trebuie vindecată, și cât depinde de noi suntem chemați să trăim în pace cu toți, chiar dacă aceasta înseamnă o pagubă pentru noi, o învinuire pe nedrept sau vreun alt fel de nedreptate. Secretul iertării este că ea nu costă nimic pentru a o da, dar valorează enorm de mult înaintea lui Dumnezeu.

Iertarea în viața credinciosului este ca uleiul pentru motor, care ușurează frecarea pieselor în mișcare, și cine vrea să fie slobozit în pace, ca Simion, trebuie să ierte orice și pe oricine, lăsând ca Dumnezeu să fie Cel care răsplătește toate lucrurile. Când ierți dai drumul legăturilor care te țin legat de pământ și astfel te poți înălța spre cer în rugăciune. Credincioșia în lucrurile mici nu trebuie neglijată, pentru că ele sunt sămânța lucrurilor mari pe care Dumnezeu ni le încredințează numai după ce am fost credincioși în lucrurile mici. Ești pe pământ și sunt pe pământ pentru că așa a vrut Dumnezeu, dar cum plecăm și unde plecăm de aici depinde de alegerea pe care o facem fiecare, în mod individual. Pe o piatră

de mormânt scria: „Cum ești am fost,/Cum sunt vei fi,/ Pregătește-te să mă urmezi!“ Sunt de acord cu prima parte, dar mai întâi vreau să aflu unde a mers înainte de a dori să-l urmez. Cine vrea ca sufletul lui să fie slobozit în pace trebuie să se rețină de la a judeca și condamna pe alții. O astfel de acțiune, chiar dacă este la nivelul gândului nostru, nu trece neînregistrată de Dumnezeu, care nu ne-a dat niciunuia dintre noi această slujbă. Judecarea altei persoane de către noi este o pierdere de energie, care oprește înaintarea sufletului nostru pe calea lui Dumnezeu. Ca să fii gata pentru întâlnirea cu Dumnezeu este bine și sănătos să-ți privești urma pașilor în trecut, să-ți examinezi isprăvnicia, pentru că ea va fi verificată de Dumnezeu.

O dată ce intrăm sub administrația Duhului Sfânt vom primi de lucru în via Domnului. Domnul Isus nu a zidit sinagogi, nu a vindecat pe toți oamenii din Israel, nu a scris cărți, pentru că nu acestea au fost prima Lui misiune. Misiunea Lui a fost aceea de a fi Lumina lumii și de a deveni Mielul lui Dumnezeu jertfit ca răscumpărare pentru păcătoși și nu a lăsat pe nimeni și nimic să-L devieze de la misiunea primită de la Tatăl. Noi trebuie să cunoaștem slujba la care suntem chemați, și apoi să ne ținem de acea slujbă. De exemplu, dacă chemarea mea este să scriu cărți care să îndrume spre Cel Bun, nu mi se va cere să mă duc să ajut la munca fizică de a ridica o casă de rugăciune oriunde aud că se face aceasta, prin împrejurimi, cu toate că pot să fac acest lucru cu toată bucuria, dar nu este prioritate în viața mea de slujire. Fiecare trebuie să ne punem talanții în negoț ca să dăm socoteală pentru ei și să putem primi răsplătirea Împăratului.

Dacă ai fost chemat la o viață de slujire prin a conduce pe alții, nu uita că conducere înseamnă influență. Cine devine părinte în mod automat devine un conducător, care este bun sau rău. Unul care conduce pe alții este un rob ce slujește și dacă suntem chemați la această slujbă înaltă și de mare răspundere, să nu uităm că avem peste noi un Conducător căruia Îi vom da socoteală. Este bine să-L întrebi ce crede El de slujba ce o faci și astfel, cum ne

învață Scriptura, să te încerci pe tine însuți dacă ești în credință. Viața aceasta trebuie trăită și condusă dinăutrul nostru, unde Duhul Sfânt cârmuiește spre folosul sufletului nostru. Când ne pune cineva obișnuita întrebare: „Ce faci?“, fi gata să spui: „Îmi folosesc mâinile, ochii, picioarele, mintea în folosul Împărăției lui Dumnezeu“, ca atunci când ajungi în poziția lui Simion să poți să spui: „Slobozește în pace pe robul Tău!“ sau ca apostolul Pavel: „...m-am luptat lupta cea bună! Am isprăvit alegarea!“

Când omul rămâne credincios până la sfârșitul vieții, ca și Simion, vorbele unor astfel de oameni cântăresc greu și sunt o binecuvântare pentru cei din jur. Așa că poți să lași ceva bun în urmă. Niciodată Iacov nu a vorbit mai frumos și mai cu greutate ca și în clipele dinainte de a fi slobozit în pace din acest trup, când i-a invitat pe copiii lui în jurul patului său și cu gânduri profetice i-a binecuvântat. La fel a fost și cu împăratul David, care a dat sfaturi înțelepte fiului său, și pentru că inima lui era tot mai atrasă de Dumnezeul pe care l-a slujit a spus: „Duhul Domnului vorbește prin mine, și cuvântul Lui este pe limba mea“ (2 Samuel 23:2). Aceia care trăiesc viața din plin sunt cei care cunosc taina trăirii vieții pentru Dumnezeu. „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om“ (Eclesiastul 12:13). Să trăim dovedind dragoste pentru Acela care ne-a arătat cea mai mare dragoste posibilă, ca atunci când va veni clipa plecării noastre să fim sloboziți în pace din acest trup, pentru a fi pentru totdeauna cu Dumnezeul nostru, căruia I-am slujit.

Amin.

12

Cuptorul

„Iată, te-am pus în cuptor, dar nu te-am găsit argint; te-am lămurit în cuptorul urgiei.“ Isaia 48:10

Când am dat peste acest verset mi-am adus aminte de cuptorul de pâine pe care l-a zidit bunicul meu pe vremea când eram copil mic. Pentru că era nins de ani și nu era în cea mai bună condiție fizică, această lucrare i-a luat mult timp, dar a venit ziua când am văzut rezultatul final și am avut ocazia să mănânc pâine caldă, coaptă în acel cuptor construit din chirpici și cărămidă. Cuptorul menționat în versetul citat este un cuptor special al lui Dumnezeu, numit cuptorul urgiei. Acest cuptor nu este nici din cărămidă și nici din vreun material ceramic, ci este alcătuit din împrejurări și situații pe care noi uneori le numim necazuri, dar care de cele mai multe ori au scopul de a testa treapta de credință la care am ajuns și au capacitatea de a ne da strălucirea de trofeu al lui Dumnezeu. Cuptorul este numit „al urgiei“, lucru care implică ceva neplăcut, și aceasta este din cauza temperaturii înalte la care ajunge cuptorul, însă are un scop precis cu privire la modelarea făpturii noastre noi, o dată ce am devenit copii ai Domnului. „Căci Tu ne-ai încercat, Dumnezeule, ne-ai trecut prin cuptorul cu foc, ca argintul“ (Psalmul 66:10).

Cuptorul încercării are ca scop călirea noastră, și ca produs final o mai mare asemănare a noastră cu Stăpânul nostru. La fel cum argintarul lămurește argintul în cuptor până când își vede chipul reflectat în acel argint lichid, cuptorul încercării are scopul de a ne modela în vase de cinste, de care Domnul să se folosească și în care să se vadă chipul Său. Vechii greci aveau o vorbă care

spune că prima necesitate a omului este să învețe răbdarea. Numai acela care rabdă focul ispitei se poate bucura de biruință și de răsplata pe care o vor primi cei ce vor răbda până la sfârșit. Numai vasul care rezistă la căldura cuptorului fără să se crape poate deveni un vas pe care olarul îl poate folosi. Copilul lui Dumnezeu nu crede în noroc sau în voia sorții, pentru că o dată ce un suflet și-a încredințat viața în mâna Domnului, El se îngrijește de noi la fiecare pas, ținând seama de fiecare fir de păr de pe cap, de orice lacrimă care se prelinge pe fața noastră și chiar de orice pahar cu apă pe care l-am dat în Numele Lui.

Hindușii cred în karma, care înseamnă acțiune. Ei cred că această karma determină sărăcia, bogăția, sănătatea și determină dacă trebuie să se mai nască pe pământ sau nu, dar adevărul este că Dumnezeu, Creatorul lumii văzute și nevăzute, controlează fiecare clipă a vieții noastre pe care o trăim doar o singură dată. Mulți credeau că pământul stă pe spatele a trei elefanți care stau pe o broască țestoasă uriașă. Acesta era modul în care își explicau cutremurele de pământ, dar noi știm că Dumnezeu a agățat pământul de nimic și susține tot Universul prin puterea Lui de Creator, care face totul după sfatul voii Sale. Dumnezeu are cuptoare de curățire, de călire și de trezire, dar pentru acela care refuză a fi prelucrat în aceste cuptoare are un cuptor care se numește iazul de foc.

Ideea că un creștin ar trece prin această viață fără să fie încercat în cuptor este doar un vis, nu realitate, pentru că tot ce este destinat pentru a fi în Cer a fost și va fi încercat. Dumnezeu alege să ne dea testele prin care știe că ne va crește și nu ni le dă pe acelea pe care le-am alege noi. Dacă un student și-ar face propriu lui examen, l-ar face cu lucruri pe care le știe și nu ar mai avea rost să se dea acel examen. Idealul marelui nostru Învățător, Isus Hristos, este să ne vadă pe noi, ucenicii Lui, stând pe picioarele noastre în credință și faptă, la fel cum un meseriaș vrea să-și vadă ucenicul că este în stare să execute oricare fază de lucru a meseriei pe care o învață. Dacă ai luat hotărârea să trăiești pentru

Dumnezeu, ținând cont de El în fiecare zi și în fiecare lucru pe care-l faci, ai să fii încercat, pentru că mlădița care aduce rod va fi curățată ca să aducă și mai mult rod spre slava lui Dumnezeu. Sunt cuptoare prin care atunci când trecem biruitori Dumnezeu este proslăvit, așa cum a fost cinstit prin viața lui Iov.

Concepția călugărilor a fost că prin a se retrage din societate ar putea să fugă de corupție și imoralitate, dar nu aceasta este intenția lui Dumnezeu pentru copiii Lui. Separarea de lume nu înseamnă monahism, ca să scapi de cuptoarele ispitelor, ci înseamnă sfințenie, adică a ne feri de orice ni se pare rău, a păstra distanță între noi și plăcerile lumii. O doamnă bogată a căutat un șofer pentru mașina ei și a dat anunț în ziar. Pe primul candidat l-a întrebat ce face dacă în timpul călătoriei ei va trebui să treacă printr-o zonă periculoasă. Șoferul a spus că el știe conduce bine și nimic nu l-ar putea opri. Al doilea a răspuns la aceeași întrebare spunând că el este așa de bine antrenat fizic că nu îl sperie nimeni și nu-i este frică de nimic. Al treilea candidat a spus că el nu ar trece printr-o asemenea zonă, ci ar ocoli-o. Acest șofer a fost ales ca să primească slujba. Ca și credincioși trebuie să ocolim orice este păcătos, nesfințit și poate murdării haina albă a sufletului nostru pentru care a murit Domnul Isus Hristos, și prin aceasta putem arăta că se poate trăi curat într-o lume murdară.

Niciodată să nu ne bazăm că noi suntem tari și știm cum să scăpăm, pentru că diavolul a biruit oameni mai grozavi decât noi. Domnul Isus S-a rugat Tatălui pentru ucenicii Lui nu ca să-i ia din lume, ci să-i păzească de cel rău, ca prin biruința lor în cuptoarele încercărilor să fie o lumină pentru cei care trăiesc în întunericul păcatului. Toți cei ce devin fii și fiice a lui Dumnezeu sunt trecuți prin cuptorul încercării, dar Dumnezeu intervine ori de câte ori îi cerem ajutorul, pentru ca în cuptorul încercării să nu se piardă credința noastră. De zeci de ori găsim această expresie care spune „dar, Dumnezeu“ prin care Domnul intervine în situații de cuptor și aduce biruință în viața celui ce se încrede în El. Avraam a fost pus în cuptorul încercării atunci când Dumnezeu i-a cerut să-l

aducă ca jertfă pe singurul lui fiu, și el nu s-a târguit ca pentru Sodoma, nu a încercat să ofere toate turmele ca jertfă pentru a-L îndupleca pe Dumnezeu și nu a căutat versete care să-i deschidă o portiță legală spre a nu asculta, ci a ascultat și a ieșit biruitor din cuptorul încercării. Cuptorul lui Nebucadnețar avea puterea să ardă materia, dar nu și sufletul și duhul. La intervenția lui Dumnezeu acest cuptor n-a mai putut arde nici materia, pentru că El are putere și asupra focului, dar a ars pe slujitorii împăratului.

Dumnezeu are puterea de a controla și schimba orice situație din viața noastră, dar se cere de la noi să avem atitudinea celor trei tineri din Israel, care au spus că ei nu se închină chipului de aur din valea Dura, fie că Dumnezeu îi va scăpa, fie că nu-i va scăpa. Uneori Dumnezeu va alege să ne rezolve problemele pământești așa cum dorim noi, iar alteori nu. Una dintre cele mai eficiente metode de a mărturisi credința noastră în Domnul Isus Hristos și a fi martori ai învierii Lui este atunci când trecem prin cuptoare și nu acționăm ca cei care nu au fost născuți din nou, care nu au nădejde. Când treci prin cuptor ai ocazia să-L arăți pe Domnul Isus din tine. Predica omului mort este cea mai eficientă predică în zilele de astăzi; mort față de păcat și mort cât privește modul de acționare a omului firesc în momente grele. „Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui“ (1 Petru 4:12, 13).

Apostolul Petru a scris fraților care erau trecuți prin cuptorul încercărilor, și chiar dacă unii erau omorâți pentru credința lor în Domnul Isus, nu le spune ceva de compătimire, de genul: „Săracii de voi!“ Nicidecum, ci el recunoaște realitatea greutăților și chiar a posibilității ca ei să fie chemați a plăti prețul suprem. Din mesajul apostolului reiese: „Dacă trebuie să muriți, muriți arătându-L pe Hristos! Se merită!“ Nero a murit în anul 68 d.Hr, dar înainte de a muri a martirizat multe mii de credincioși. Era un

timp când jumătate din oamenii care trăiau în Imperiul roman erau sclavi și mulți dintre ei aderară la creștinism, și pentru aceasta mulți și-au pierdut viața împreună cu oamenii liberi care-L mărturiseau pe Domnul Isus Hristos ca Domn și nu au vrut să spună că Cezarul este Domnul. Felul cum au murit acești creștini a câștigat biruință și cunună de martir, dar a fost și o lucrare triumfătoare a credinței care L-a onorat pe Dumnezeu. Ca să poți învăța să înoți trebuie să înveți să nu lupți împotriva apei, ci ca pe un prieten, să o folosești sprijinindu-te pe ea, știind că are puterea să te susțină. Când începi să ai această încredere te poți folosi de ea ca să înaintezi, pe când dacă te lupți cu ea te scufunzi. Așa cum apa devine un prieten cucerit și încercările, cuptoarele, ne pot crește în credință și ne poate urca pe trepte înalte, în dependența noastră de Dumnezeu și în încrederea noastră în voia Lui, care niciodată nu dă greș.

Echipat cu o inimă care Îl laudă pe Dumnezeu poți face față încercărilor, așa cum Pavel și Sila cântau în temnița din Filipi. O inimă care laudă pe Dumnezeu în cuptorul încercării Îl proslăvește pe Domnul și alungă frica. Starea de supunere, când ești în cuptor, aduce un simț de împlinire și încredere. Echipat cu o inimă care-L proslăvește pe Dumnezeu poți să faci față la circumstanțe grele și situații care depășesc omul de rând. Omul născut din nou nu este om de rând și Satan face tot ce-i stă în putință să ne facă din nou oameni de rând ca pe Samson, care prin neascultare a fost dezbrăcat de putere. Îmbrăcat cu puterea Duhului Sfânt transformi tragedia în triumf și slăbiciunea în tărie, pentru că Cel ce este în noi, adică Duhul Sfânt, este mai mare ca cel ce este în lume. Pentru un creștin care a gustat dulceața prezenței Duhului Sfânt este un lucru normal să trăiască dând slavă lui Dumnezeu. Este ceva așa de normal, ca și cum am spune că ceasul de pe perete are un ticăit sau că soarele strălucește sau că un râu curge la vale. În această stare de proslăvire a lui Dumnezeu este putere, pentru că în această stare credinciosul privește la viața de dincolo de mormânt și primește tenacitatea de

a nu da înapoi. Credinciosul știe că durerea va fi îngăduită uneori, dar numai cu motiv și pentru o durată aprobată de Dumnezeu, care are mâna pe termostatul cuptorului și nu va îngădui niciodată ceva peste puterile noastre.

Israelului i s-a promis Canaanul, dar a trebuit să biruiască zece popoare. La fel și noi avem de biruit în cuptoarele încercărilor înainte de a ajunge în Canaanul ceresc, unde vom primi cununa de biruitori. În textul citat la început, Dumnezeu se plânge de Israel care a jurat pe Numele Său și L-a chemat, dar nu în adevăr și nici cu neprihănire, și care atunci când a fost încercat în cuptor nu a fost găsit a fi argint, așa cum se pretindea că este. „Fiul omului, casa lui Israel a ajuns pentru Mine ca niște zgură; toți sunt aramă, cositor, fier, plumb, în cuptorul de topit; au ajuns niște zgură de argint“ (Ezechiel 22:18). Este timpul să te întrebi dacă cuptorul lui Dumnezeu te-ar găsi argint sau zgură, pentru că El nu păstrează în cer lucruri fără de valoare. În dragostea Lui, Dumnezeu mai folosește un cuptor care are ca scop trezirea sufletului care a ațipit pe cale, deoarece din cauză că duhovnicește doarme este o pradă ușoară pentru vrăjmaș.

Cuptoarele, necazurile sunt îngăduite cu scopul de a ne trezi la realitate atunci când ochii duhovnicești ni se închid din cauza nevegherii și ne îndreptăm spre o prăpastie spirituală. La fel cum un câine ciobănesc bun adună oile, tot așa Dumnezeu uneori angajează cuptorul necazurilor cu scopul de a-l trezi pe cel care ascultă la glasul sirenelor și vrea să se întoarcă înapoi în Egiptul păcatului. Problema israeliților la un moment dat, pe vremea lui Ghedeon, nu erau madianiții, care erau „câtă frunză și iarbă“, ci era Dumnezeu, care le îngăduise madianiților să-i asuprească, pentru ca astfel ei să se întoarcă la Domnul și să strige după ajutor. Madianiții erau doar pedeapsa din cauza păcatului lor împotriva lui Dumnezeu, și Domnul a pus pe Israel în cuptorul asupririi madianite. Faptul că Dumnezeu a căutat în cuptor și nu a găsit ce I-ar fi plăcut, și anume argint curat, înseamnă că nu toți cei din cuptor sunt aleșii Domnului care vor fi mântuiți. După cum

cernerea separă o categorie de o altă categorie, tot așa cuptorul încercărilor îi separă pe creștinii care se supun sub mâna tare a lui Dumnezeu de aceia care se răzvrătesc și sar din ciur, nevrând să plătească prețul uceniciei. Nu toți cei ce au necazuri mari sunt copiii Domnului, pentru că lumea ajunge în necaz datorită păcatului, dar pentru cel credincios cuptorul este o unealtă de prelucrare și desăvârșire.

„Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdarea“ (Iacov 1:2, 3). Apostolul Iacov privea la ceea ce se poate câștiga în urma biruinței în cuptor. „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc“ (Iacov 1:12). Cuptorul încercărilor este metoda folosită uneori de Dumnezeu pentru a ne arată cât de buni sau cât de răi suntem, după felul cum ascultăm când trecem prin încercare. Cuptorul nu este o dovadă că cineva este copilul Domnului, dar nu se poate să fii copilul Lui fără să treci prin cuptor. Este de remarcat faptul că în dragostea Sa, Dumnezeu ne-a ales ca să-I devenim vase de cinste, asemenea unui vas de argint devenit valoros prin prelucrare în cuptor. El ne-a ales pe când eram încă un amalgam de metale și zgură.

De obicei, pe copiii Domnului îi găsești în cuptorul de prelucrare a încercărilor. Pentru ca un document să fie legal trebuie să aibă un sigil sau o formă asemănătoare, care să indice o autoritate. La fel și copiii Domnului primesc ștampila de aprobare, de credință autentică, care este dovedită a fi reală numai în cuptorul încercărilor. „Tigaia lămurește argintul, și cuptorul lămurește aurul; dar Cel ce încearcă inimile, este Domnul“ (Proverbe 17:3). Cuptorul încercărilor stabilește de partea cui suntem. Dacă alegem să fim de partea Adevărului umblând în adevăr, oricare ar fi prețul, devenim prin prelucrare un vas de cinste în Casa Dumnezeului nostru. „Orice lucru care poate suferi focul, să-l treceți prin foc ca să se curățească…“ (Numeri 31:23). Cuptorul este și o metodă a lui Dumnezeu de a ne curăți, pentru ca atunci când

plecăm de aici să nu ne fie groază de moarte, ci cu sentimente de bucurie să plecăm spre Casa Stăpânului, pentru că am luptat lupta cea bună și nu am cârtit atunci când am fost trecuți prin cuptor.

Scriptura ne amintește că este posibil să observăm că fiii din curvie nu sunt puși în acest cuptor, pentru că uneori cei ce refuză împăcarea cu Dumnezeu sunt lăsați să-și trăiască viața fără de necazuri până în ziua judecății. Noi aducem chiar trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, așa cum ne învață apostolul Pavel, dar o jertfă întotdeauna trebuie să treacă prin foc. Prin faptul că trecem prin cuptor ne asemănăm cu Domnul Isus, care a trecut prin cuptorul ispitelor, a suferințelor și a ascultării de voia Tatălui, dar a ieșit biruitor. Trecem prin cuptor pentru a ni se testa loialitatea față de Dumnezeu și pentru a ne putea despărți de orice zgură pe care Dumnezeu o numește păcat. Când unui bolnav i se spune că are o boală grea, care duce la moarte, el este gata să accepte orice tratament și chiar amputări de membre numai să-și scape viața. Este spre folosul nostru veșnic să fim separați de orice lucru care poate produce boală în sufletul nostru.

Când eram copil și mergeam de la școală spre casă, mă opream de multe ori pe la un atelier de fierărie unde erau potcoviți caii. Am privit de multe ori la modul cum fierarul făcea potcoave pentru cai și am văzut cum introducea bucata de metal în focul aprins înainte ca să o bată pe nicovală și să-i dea forma dorită. În cuptorul încercărilor voia noastră este zdrobită și avem ocazia să cedăm mai ușor, pentru a fi modelați în ceea ce Dumnezeu vrea să facă din noi. Am văzut în acel foc intens, care era întreținut cu oxigen din niște foale mari, o lumină foarte intensă. Când trecem prin cuptorul încercărilor avem ocazia să trăim într-o lumină intensă, în care putem privi realitatea mai îndeaproape și putem da lucrurilor ce ne înconjoară valoarea potrivită. În această lumină intensă de cuptor putem vedea mai bine ce valoroasă este mântuirea pe care am primit-o ca dar de la Dumnezeu, și văzând cum putem să pierdem tot ce avem pe pământ putem prețui darul Său pe care nu ni-l poate lua nimeni.

În cuptorul încercărilor ai să fii cel mai aproape de Domnul și ai ocazia să-L întâlnești pe Acela despre care Nebucadnețar a spus că are o față care seamănă cu fața unui fiu de Dumnezeu. După cum reziști în cuptor așa vei fi transformat într-o unealtă de care Dumnezeu se va folosi pentru a chema suflete la mântuire și în același timp să te îmbogățească față de El în lumea care vine, unde sunt adevăratele comori pe care hoțul nu le poate fura și molia nu le poate distruge. Poate că sărăcia sau boală îți bate la ușă, dar Dumnezeu este deja înăuntru, gata să-ți spijinească duhul și să-ți dea o cântare de laudă în noaptea încercărilor, prin care să-L proslăvești. După ce am devenit o unealtă de cinste să nu uităm că tot meritul este al lui Dumnezeu, care ne-a dat mântuirea și ne-a prelucrat în cuptorul încercărilor după voia Lui.

Dacă un credincios s-ar lăuda vreodată că este ceva sau că poate face ceva datorită efortului său, ar fi ca și cum ai vedea o broască țestoasă pe un gard și s-ar lăuda că a ajuns acolo sus de una singură. Când este noapte vezi lucrarea măreață a astrelor cerești, și când ești în noaptea încercării vezi mâna lui Dumnezeu la lucru, așa cum nu o vezi niciodată în vreme de belșug și de prosperitate. După cum albina fură nectarul din floare și fertilizează acea floare, tot așa cuptorul încercărilor, care uneori pe moment aduce suferință, are potențialul de a ne dezvolta puterea duhovnicească. Când nu suntem în cuptor trebuie să ne pregătim pentru că știm că mai devreme sau mai târziu credința pe care o afirmăm cu gura ne va fi încercată.

David nu a pierdut timpul când era păstor la oi, ci el, acolo pe câmpia Betleemului, cânta Domnului cu harfa și făcea exerciții cu praștia. Tot așa și noi să strângem Cuvântul lui Dumnezeu în inima noastră, pentru ca la vreme de necaz să ne putem spijini pe promisiunile lui Dumnezeu și să nu aducem rușine, ci cinste Părintelui nostru care este în ceruri. Ideal ar fi ca un creștin să acționeze la fel când este lăudat, batjocorit, în belșug sau în sărăcie, sănătos sau bolnav, dar adevărul este că acționăm diferit în anumite stări, și Dumnezeu ne cheamă la integritate, statorni-

cie și echilibru spiritual, indiferent de situațiile prin care trecem. Este o școală care are cursuri superioare ce nu trebuiesc ocolite. Ca să devii un vas curat de care El să se folosească va trebui să biruiești firea ta și să o faci subordonată duhului tău care este cârmuit de Duhul Sfânt. Duhul îți va spune că vrea să slujească Domnului, pe când firea îți va spune să te slujești pe tine. Firea noastră este un fel de călcâi a lui Ahile, adică un punct sensibil și vulnerabil la care trebuie să veghem, pentru că dorințele ei de cele mai multe ori vor fi împotriva binelui duhului nostru trezit la viață de Duhul lui Dumnezeu prin nașterea din nou. Mulți oameni se îmbolnăvesc din cauza îngrijorării, cu toate că aceasta nu schimbă cu nimic realitatea lucrurilor, dar cel care este credincios Domnului își încredințează soarta în mâna Domnului și primește antidotul îngrijorării, care este pacea ce vine de sus.

Chiar dacă trecem prin cuptorul încercărilor, avem cu noi un Împărat care să ne apere și un Mare Preot care să mijlocească pentru noi. Faptul că vom trece prin cuptoare fără să cârtim nu numai că-L va mulțumi pe Stăpân, dar va aprinde chemarea la mântuire în alții și închinarea în cei ce au obosit pe cale. „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă…“ (Apocalipsa 3:10). Dacă răbdăm cuptorul încercării cu Domnul, fără să ne lepădăm de El, vom domni împreună cu Dumnezeu într-o nouă dimensiune de viață, care va dura veșnic, în locul acela pe care El a spus că se duce să-l pregătească, pentru ca acolo unde este El să fim și noi. „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții“ (Apocalipsa 2:10). Fii credincios! Se merită!

Amin

13

Cântarea izbăvirii

„Arcașii, din mijlocul adăpătoarelor,/ Să laude cu glasul lor binefacerile Domnului,/ Binefacerile cârmuirii Sale în Israel.“ Judecători 5:11

Cartea judecătorilor face legătura în istoria Israelului între perioada lui Iosua și perioada instaurării primei monarhii sub domnia împăratul Saul. După ce Dumnezeu le-a permis să treacă Iordanul și să intre în posesia țării Canaanului, israeliții, cu toate că alături de Iosua au promis că vor fi credincioși Domnului, au început să neglijeze fidelitatea în relația lor cu Dumnezeu și să se alipească de dumnezeii canaaniților, până acolo că își aduceau copiii ca jertfă lui Moloc. La un moment dat li s-au părut sărbătorile Domnului plicticoase, pentru că ele însemnau rugăciune și citirea Legii, pe când sărbătorile canaaniților îi fascina cu dezmățul moral care le caracteriza.

Perioada judecătorilor cuprinde o serie de cicluri de neascultare, pocăință și izbăvire, care au avut loc de-a lungul a câtorva sute de ani. Acestea ne servesc și nouă astăzi ca pildă și ne învață câteva lucruri despre cât de înșelător este păcatul, care prin neveghere se strecoară în viața celui care ignoră disciplina duhovnicească și se plictisește de viața sfântă trăită în limitele îngăduinței lui Dumnezeu. Privind la lipsa de statornicie a Israelului în perioada judecătorilor putem învăța ceva despre trădătorul dinăuntrul nostru, numit firea pământească, care are ca rezidență inima. „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții“ (Proverbe 4:23). Dacă suntem sinceri cu noi, va trebui să admitem că nimeni nu ne-a făcut mai mult rău ca

și dorințele firești ale inimii noastre. Învățăm din neascultarea Israelului că nu este înțelept să pui lemne pe un foc care nu trebuie să ardă, și acest foc străin numit dorințele firii când i se permite și i se crează condiții prielnice simte o atracție spre lucrurile sclipitoare dar ucigătoare ale lumii, care ne pot face vrăjmași cu Dumnezeu. Adam și Eva au pierdut dreptul de a locui în Eden, care era paradisul pământesc, pentru că la un moment dat paradisul n-a mai fost îndeajuns pentru ei și au fost de acord să asculte de glasul care promitea mai mult decât le era îngăduit, și aceasta le-a adus căderea.

Acest mesaj tratează modul în care Dumnezeu a trezit pe poporul Său dintr-o astfel de cădere prin asuprirea canaaniților și arată felul cum Dumnezeu i-a izbăvit atunci când strigătul lor a ajuns până la Dumnezeu. Pentru neascultarea și alipirea lor de idoli, care însemna adulter spiritual, Dumnezeu i-a lăsat să simtă asuprirea canaaniților care au reușit să-și refacă puterea, și cu carele lor de fier făceau multă pagubă lui Israel. Când Israelul se pocăia de idolatria lor, punându-și inima să-L caute pe Domnul, Dumnezeu ridica câte un judecător care îi izbăvea de cele mai multe ori pentru câte o perioadă de 40 de ani.

Textul Scripturii din Judecători capitolul cinci ne prezintă pe Debora, soția lui Lapidot, care era prorociță, dar îndeplinea și funcția de judecător. Debora nu avea o sală de judecată, ci judeca poporul sub un pom numit finicul Deborei, între Rama și Betel. Cu glas profetic, Debora cheamă pe Barac să ia zece mii de oameni și la cuvântul Domnului să bată pe Sisera, căpetenia oștirii canaanite, care invadase ținutul Israelului cu nouă sute de care de fier, ce erau echivalente cu tancurile de astăzi. Dumnezeu le-a dat biruință și Sisera, căpetenia oștirii canaanite, fiind foarte obosit și complet epuizat, a intrat în cortul unei femei cu numele Iael care l-a omorât în timp ce el dormea, bătându-i un țăruș în tâmplă. Biruința Israeliților a făcut ca din inima Deborei să izbucnească o cântare de izbăvire către Dumnezeu, pentru bunătatea pe care El le-a arătat-o. „Cum voi răsplăti Domnului, toate bineface-

rile Lui față de mine? Voi înălța paharul izbăvirilor, și voi chema Numele Domnului“ (Psalmul 116:12, 13).

Cântarea de izbăvire sau paharul izbăvirilor a fost o exprimare a recunoștinței ce o simțea față de Dumnezeu, care întotdeauna aude strigătul celui prigonit. Și noi, care am fost izbăviți de cel viclean, suntem chemați și învredniciți să aducem pe altarul Domnului o astfel de jertfă sfântă, de laudă. „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui“ (Evrei 13:15). Noi avem un motiv mult mai puternic decât a avut Debora, ca să cântăm cântări de izbăvire din inimă pentru Domnul, Izbăvitorul nostru, deoarece pentru noi Dumnezeu a adus o izbăvire veșnică de la pierzare a sufletului nostru și nu doar o izbăvire pământească.

Textul citat la început ne spune că după această izbândă, pe care Dumnezeu le-a dat-o, israeliții se duceau la fântâna numită adăpătoare și puteau scoate apă fără teama că vor fi atacați de dușmani. Nu mai trebuiau să pândească să vadă unde este vrăjmașul și în grabă să scoată o găleată cu apă, ci în deplină pace puteau scoate apă, și aceasta a fost o pricină a cântărilor de laudă către Dumnezeu. Nu le mai era frică că arcașii pândeau de undeva și ținteau ca să-i stârpească. Cei ce devin copiii Domnului au o fântână din care scot apa cea vie, și piedicile care le opreau accesul la această fântână au fost înlăturate de Domnul Isus Hristos, Izbăvitorul nostru. Suntem în pustia lumii și sufletul nostru găsește reîmprospătare numai din fântâna a cărei apă izvorăște din tronul lui Dumnezeu și din care dacă cineva o bea are promisiunea că din inima lui vor curge râuri de apă vie. Această fântână este Domnul Isus Hristos, sursa inepuizabilă de apă vie pentru toți cei ce acceptă să primească, prin înfiere, cel mai mare drept dat oamenilor și anume de a deveni copii ai lui Dumnezeu. O dată schimbați în făptura cea nouă, nimic altceva nu mai are gust bun afară de Domnul, atâta timp cât sufletul este sănătos în credință.

Credința biblică mântuitoare nu este oarbă, ci ea este o încredere într-un Dumnezeu real, care se face cunoscut prin

Scriptură și prin viețile schimbate de Duhul Sfânt, în care El a făcut și încă mai face minuni. „Și cei ce cântă și cei ce joacă strigă: «…Toate izvoarele mele sunt în Tine»“ (Psalmul 87:7). Această apă vie este cu adevărat a noastră, fără discuții de felul cum au avut oamenii lui Isaac cu filistenii, atunci când se certau pentru fântâni. „…apa este a noastră…“ (Genesa 26:20). Apa vie este a noastră, a celor care am cerut-o și am primit-o prin decret divin, și ea dă inimii noastre ghes la închinarea în duh și în adevăr. Ori de câte ori ne adâncim în Cuvântul Scripturii și ne înălțăm către cer în cântare de laudă bem din fântâna acestei ape limpezi, care revigorează puterile duhului nostru pentru a putea face față călătoriei care ne-a mai rămas până în Canaanul ceresc.

„Acela va locui în locuri înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi“ (Isaia 33:16). Setea după această apă și foamea după această pâine este o dovadă a nașterii din nou. Aceste locuri înalte sunt stări de părtășie cu Dumnezeu, când prin rugăciune și cântare sufletul nostru se înalță către El. Găsim bucurie, hrană, apă și ocrotire de săgețile celui rău numai la această fântână, care este Domnul Isus Hristos. Când arcașii îi pândeau pe israeliții ce veneau să scoată apă nu exista părtășie, ci doar o frică de săgeata care putea veni pe neașteptate către ei. Cântarea Deborei scoate acest detaliu în evidență, și anume că o dată ce vrăjmașul a fost biruit, poporul nu numai că poate să scoată apă fără frică, dar au timp de părtășie unii cu alții, în cântări de biruință cântate lui Dumnezeu. Este o bucurie și o satisfacție lăuntrică să te-ntâlnești cu cei care sunt născuți din sămânța Cuvântului lui Dumnezeu, asemenea ție, și să împărtășești cu ei ceea ce a făcut Domnul pentru tine și ce a făcut în viețile lor. Duhul Sfânt îi face pe copiii Domnului să mărturisească despre biruințele Sale și spun: „Așa a lucrat Domnul în viața mea!“, „Așa mi-a dat izbăvire!“, „Așa m-a întărit să biruiesc ispita!“ Aceste biruinți stârnesc în cei mântuiți simțul recunoștinței, care prin cântarea de laudă se înalță până pe altarul lui Dumnezeu.

„Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul, și cinstesc Numele Lui“ (Maleahi 3:16). Apoi ca egali în fața lui Dumnezeu, pentru că toți ne-am calificat pentru rangul de păcătoși și călcători ai Legii Lui, dar mântuiți prin Harul Său, să înălțăm o cântarea a izbăvirii către Dumnezeu, care în bunătatea Lui a biruit pe vrăjmașul sufletului nostru și a plătit datoria păcatelor noastre înaintea dreptății lui Dumnezeu. Cine alege să intre la adăpostul jertfei Domului Isus devine o comoară a lui Dumnezeu. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu…“ (Maleahi 3:17). Multe din cântările de izbăvire sunt stârnite în sufletul celui mântuit de evenimentul pe care-l așteptăm să aibă loc în ziua aceea pe care Domnul o pregătește, când va fi o mare diferență între cel ce slujește lui Dumnezeu și acela care alege să neglijeze oferta de împăcare cu El.

John Wesley, întemeietorul credinței metodiste, a scris peste 7000 de cântări, dintre care peste 5000 menționează ziua întâlnirii Domnului Isus cu Mireasa Sa, care este Biserica lui Dumnezeu. Întâlnirea în casele de rugăciune a celor ce au fost sfințiți în sângele Mielului lui Dumnezeu reprezintă o adunare sfântă a Domnului, în care El este prezent. „Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu…“ (Psalmul 82:1). Sufletele adunate în casele de rugăciune celebrează un Dumnezeu viu și adevărat, care arată păcătoșilor calea și îi schimbă în făpturi noi, care iubesc neprihănirea și se feresc de păcat. Ei au o pasiune sfântă pentru a cânta lui Dumnezeu cântările izbăvirii, ce izvorăsc din bucuria lăuntrică care rezultă din cunoașterea lui Dumnezeu și din simțul prezenței Duhului Sfânt înăuntrul sufletului. Aceste stări de închinare definesc o Biserică adevărată și fără ele oamenii ce se adună nu se deosebesc de cei care se întâlnesc într-un club sau într-un muzeu. Astfel de suflete, care se închină cu întreaga lor viață lui Dumnezeu, au adânc înăuntrul lor sentimentul

recunoștinței față de Cel care ne-a răscumpărat și care face din cei ce se încred în bunătatea Lui robi din dragoste pentru Dumnezeu.

Sufletele ce slăvesc Numele Domnul prin cântări de laudă sunt suflete ce cred într-un Dumnezeu viu și prezent, care primește închinarea pe care o merită. Aceasta este caracteristica Bisericii lui Dumnezeu, pe care porțile locuinței morților nu au biruit-o și nu o vor birui niciodată, pentru că Domnul este Căpetenia desăvârșirii lor. Dumnezeu primește această închinare nu pentru performanța și desăvârșirea cu care este adusă pe altarul Său, ci pentru motivația care stă în spatele acestei închinări. Ceea ce ne motivează să ne închinăm Domnului prin cântări de laudă demonstrează cui ne închinăm. Dacă motivul închinării este slava personală, dorința după recunoștința și aprecierea oamenilor, acestea dovedesc că de fapt nu ne închinăm lui Dumnezeu, ci eului nostru. Dacă motivul închinării este recunoștința față de Dumnezeu, izvorâtă din făptura cea nouă creată de Duhului Sfânt înăuntrul nostru, atunci această laudă este primită pe altarul lui Dumnezeu.

Mulți spun că vor să fie robi ai lui Isus Hristos, dar nu toți vor să fie tratați ca robi ai Domnului, nici de oameni, nici de Dumnezeu și nici nu au o închinare de robi care depind de bunătatea marelui Stăpân. Cei care cu adevărat sunt robi ai Domnului Isus au un entuziasm care provine din stârnirea jarului Duhului Sfânt cu care au fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării, care-i face să vorbească despre bunătatea lui Dumnezeu și să cânte cântările izbăvirii, așa cum Debora a cântat. Dumnezeu a făcut lucruri mai mari pentru noi decât pentru israeliții din timpul prorociței Debora, și El este vrednic să primească închinarea noastră prin cântări de izbăvire. Uneori închinarea noastră este săracă, pentru că imaginea pe care o avem despre Dumnezeu este săracă, dar când cheltuim timp cu Cuvântul lui Dumnezeu și începem să numărăm binecuvântările Domnului această imagine despre bunătatea Lui devine tot mai clară și declanșează dorințe sfinte de a lăuda Numele Domnului cu cântări de izbăvire și proslăvire.

Graba și ușurătatea cu care cineva studiază Cuvântul Domnului și neatenția cu care ascultă mesajele din casa de rugăciune sunt adevărați vrăjmași ai sufletului, pentru că opresc stârnirea jarului sfânt din suflet, care ne dă imbolduri sfinte de a cânta cântările izbăvirii, care sunt potrivite pentru a fi în gura celor mântuiți. „…limba mea va lăuda dreptatea Ta, în toate zilele va spune lauda Ta“ (Psalmul 35:28). Cântarea de laudă, care se înalță din inima și gura celui mântuit, este unul din mijloacele folosite de Dumnezeu pentru a reîmprospăta puterea noastră duhovnicească. „Flăcăii obosesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină; dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă, și nu ostenesc“ (Isaia 40:30, 31).

Puterea duhovnicească vine de la Dumnezeu în sufletul nostru prin închinare, care este atitudinea noastră înaintea Domnului în primul rând prin rugăciune și cântare. Cântarea de izbăvire și intensitatea căldurii ei pornește din felul în care credinciosul se vede în raport cu Dumnezeu. Când văd mărimea Lui și micimea mea nu pot să nu-L laud pe Dumnezeu pentru bunătatea Sa. O cântare spune: „Când privesc a Lui iubire, mă străbate-un fior sfânt,/ Că din Slavă și mărire ai venit jos pe pământ./ Aleluia! Slavă Ție! Cel ce-n locul meu pe cruce ai murit./ Toată slava! A Ta fie!/ Că Tu pe mine așa mult m-ai iubit!“ Privind la dragostea lui Dumnezeu, gura credinciosului se umple cu cântări de biruință și laudă pentru Acela care a făcut o cale acolo unde nu era, pentru ca un păcătos ca mine să fie mântuit. „Am strigat către El cu gura mea, și îndată lauda a fost pe limba mea“ (Psalmul 66:17). Cântarea Deborei, stârnită de Duhul Domnului, îndeamnă la o astfel de cântare de biruință: „…Să laude cu glasul lor binefacerile Domnului,/ Binefacerile cârmuirii Sale în Israel. Atunci poporul Domnului s-a pogorât la porți: «Trezește-te, trezește-te Debora! Trezește-te, trezește-te și zi o cântare!»“ (Judecători 5:11, 12). Poporul izbăvit de asuprirea canaanită s-a adunat la porți ca să recunoască, strânși împreună, bunătatea Domnului care le-a adus izbăvirea de vrăjmașii lor.

Copiii Domnului se adună la porțile harului lui Dumnezeu, care se deschid celui ce bate. Poporul Domnului sărbătorește legământul harului făcut în sângele legământului celui nou, care le-a adus adevărata slobozenie. „Cine va putea spune isprăvile mărețe ale Domnului? Cine va putea vesti toată lauda Lui?" (Psalmul 106: 2). Copiii Domnului sărbătoresc pe Domnul care i-a scăpat din cătușele patimilor, le-a luat povara păcatelor ce o purtau și Îi mulțumesc pentru noua inimă, din care necontenit țâșnesc cântări de laudă către Dumnezeu. „…Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră" (Coloseni 3:16). Prezentând legitimația credinței, semnată în meritul Sângelui Sfânt, avem intrare slobodă înaintea lui Dumnezeu prin intermediul cântărilor de laudă, care sunt o expresie de recunoștință a sufletului ce simte bunătatea Sa.

Dumnezeu care te iubește vrea să-L iubești și să-I fi o prioritate. El vrea să-I cauți fața prin intermediul rugăciunii și a cântării de laudă, pentru ca El să te poată binecuvânta în acele clipe prin faptul că Îi vei simți prezența. „Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului" (Efeseni 5:19). Cântarea de laudă face parte din viața credinciosului care simte că nașterea din nou a avut loc cu adevărat înăuntrul lui, și Duhul Sfânt, care revarsăputere, îi dă imboldul de a proslăvi Numele lui Dumnezeu cu inima și gura. După cum sângele care circulă prin vene susține viața la nivelul celulelor trupului, tot așa Cuvântul și cântarea susțin prospețimea vieții sufletului nostru într-o legătură cu cerul. Cheltuirea timpului cu aceste lucrări nu este privită ca o obligație, ci este o plăcere care satură și satisface dorința lăuntrică a sufletului mântuit.

Israelul a fost poporul care a cântat mult lui Dumnezeu, și Cartea Psalmilor, care este cea mai citită carte a Scripturii, a fost cântată. Găsim în Sfânta Scriptură că înainte de a pătimii la Golgota, Domnul Isus a cântat. De asemenea, Pavel și Sila au

cântat când erau în temniță cu picioarele în butuci și este potrivit ca și noi să cântăm cântări de izbăvire spre slava Aceluia care ne-a scăpat sufletul de la moarte. Reformatorul Luther a scris 37 de imnuri, care în marea lor majoritate sunt inspirate din Psalmi. Când poți să cânți ca și Pavel și Sila în necaz, este o dovadă că acea cântare nu este ceva de formă, ci este o izbucnire a focului dragostei ce clocotește înăuntrul nostru pentru Dumnezeu. „…voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea“ (1 Corinteni 14:15). Cântarea de laudă este de la Dumnezeu, pentru că este stârnită, și focul ei este ațâțat de Duhul Sfânt, dar este doar pentru Domnul, singurul vrednic să primească cântarea de izbăvire ca o jertfă de bun miros.

Cântarea de laudă are o funcție dublă, pentru că ea ne zidește pe noi sufletește și în același timp Îl laudă pe Dumnezeu. Cuvintele Domnului Isus: „Dați Cezarului ce este a Cezarului!“ au devenit proverbiale, dar omul de cele mai multe ori lasă afară a două parte care spune să dăm lui Dumnezeu ce este a lui Dumnezeu. Între lucrurile pe care Dumnezeu le cere și le primește de la noi este cântarea de laudă. Acest act de „a da lui Dumnezeu“ are un subînțeles de obligație, într-o atitudine corectă de supunere față de Cineva căruia îi suntem datori cu ceva. Când cineva învață calea Domnului trebuie să învețe să dea lui Dumnezeu ce este a lui Dumnezeu și între ceea ce I se cuvine lui Dumnezeu este și cântarea de laudă și izbăvire. Dacă cântăm fără să conștientizăm ce cântăm, inima noastră nu participă la a cânta binefacerile Domnului, de aceea trebuie să avem grijă să nu aducem Domnului jertfa nebunilor, făcând cu nebăgare de seamă o slujbă înaintea Sa.

Oameni de rând ca tine și ca mine se ridică deasupra problemelor zilei prin intermediul cântării de laudă și intră în prezența lui Dumnezeu unde este pace deplină. Cântarea izbăvirii comunică în versurile ei adevăruri despre ceea ce a făcut Dumnezeu, despre ceea ce face și va face în viitor. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu, pe care prorocul Maleahi Îl numește „Soarele Neprihănirii“, și sunt născuți din El, primesc din Dumnezeu

strălucirea care-i face să semene tot mai mult cu Domnul Isus Hristos. „…Dar cei ce-L iubesc sunt ca soarele, când se arată în puterea lui…“ (Judecători 5:31). Fiecare dintre personajele Bibliei care nu și-au irosit viața, ci au ales să facă ceva spre slava lui Dumnezeu, au fost creionate în paginile Scripturii cu o anumită particularitate. Enoh a umblat cu Dumnezeu, Daniel a fost om preaiubit, Avraam a fost prietenul lui Dumnezeu, Ioan a fost numit apostolul iubirii, Pavel apostolul neamurilor, dar dacă vrei poți să ai și tu o particularitate care să te identifice pentru veci în Împărăția lui Dumnezeu, și aceasta este aceea de a cânta cântări de laudă și izbăvire Domnului în fiecare zi, indiferent de circumstanțele vieții. Este ceva posibil, este o metodă binecuvântată de a crește în harul lui Dumnezeu. Integritate înseamnă corectitudine în lucrurile mari și mici, dar a trăi o viață dominată de cântarea de laudă este lucru care aduce fericirea pe care o au numai cei ce umblă cu Dumnezeu. Pacea și fericirea nu este lipsa necazurilor pământești, ci aceste stări, împreună cu simțul împlinirii, vin din modul de a trăi necurmat în prezența lui Dumnezeu, și cântarea de laudă aduce această stare. „…A Dumnezeului nostru, să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor! Amin“ (Apocalipsa 7:12).

Amin

14

DĂRNICIA

„Așa că dovada dată de voi prin ajutorul acesta, îi face să slăvească pe Dumnezeu pentru ascultarea pe care mărturisiți că o aveți față de Evanghelia lui Hristos, și pentru dărnicia ajutorului vostru față de ei și față de toți.“ 2 Corinteni 9:13

Prin dărnicie înțelegem dorința și plăcerea de a împărtăși cu alții din binecuvântările materiale pe care Dumnezeu ni le-a dat. Există oameni necredincioși care sunt darnici, dar la cei credincioși trebuie să se vadă în mod deosebit această trăsătură care își are izvorul în Dumnezeu și care rodește în noi prin roada Duhului Sfânt. Acest mesaj este pentru cei ce-și iubesc sufletul și este o chemare la verificare a valorilor și a convingerilor noastre despre ce avem noi. Dărnicia este unul din modurile în care poți să atragi atenția și binecuvântarea lui Dumnezeu asupra ta și asupra casei tale. „Unul, care dă cu mâna largă, ajunge mai bogat; și altul, care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească.- Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi udat și el“ (Proverbe 11:24, 25). Dărnicia face parte din caracterul care are frumusețe înaintea lui Dumnezeu. Nu se poate să ai o relație bună cu Domnul, dacă relația cu cei din jur nu este una potrivită cât privește a simți cu nevoile altora.

A fi darnic lucrează spre împlinirea celor mai importante porunci ale lui Dumnezeu pentru noi: de a iubi pe Dumnezeu și pe aproapele nostru. A fi darnic nu înseamnă întotdeauna a da cel mai mult, ci înseamnă a da la timp și a da cu o inimă largă și bucuroasă. Văduva pe care a văzut-o Domnul Isus aruncând

ultimii ei doi bănuți nu a dat mult, dar a făcut istorie, pentru că a dat cu credință tot ce avea lui Dumnezeu. „Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău, sau de silă, căci «pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu»“ (2 Corinteni 9:7). Nu numai că este mai bine să dai decât să primești, dar dacă dai cu bucurie te iubește Dumnezeu și nimic nu întrece aceasta. Una din dovezile dragostei noastre este faptul că suntem darnici și roada Duhului: dragostea, bunătatea și facerea de bine, conduse de o conștiință vie, trezită de Duhul Domnului, ne dă dorința de a fi un ajutor pentru cei în lipsă.

Domnul Isus a numit dărnicia Mariei, care a turna mirul pe capul Domnului, ca fiind „un lucru frumos“ făcut pentru El, cu toate că ucenicii o judecau ca și cum ea ar fi făcut ceva prea extravagant. Această dorință de a face binele este ca și o carte de identitate, prin care credinciosul arată că se trage din Dumnezeu, pentru că se aseamănă cu El. „El este darnic, milostenia lui ține în veci; capul i se înalță în slavă“ (Psalmul 112:9). Poți să fii darnic și cu cineva care nu este în nevoie, din dorința de a fi o binecuvântare pentru acea persoană, însă dărnicia rodește cea mai frumoasă roadă atunci când lucrează împreună cu mila, care nu rămâne nepăsătoare la nevoile ce le observă, ci se dăruiește cu lepădare de sine. Acesta este unul din lucrurile care ne clasifică ca și roditori înaintea lui Dumnezeu.

„Trebuie ca și ai noștri să se deprindă să fie cei dintâi în fapte bune pentru nevoile grabnice, și să nu stea neroditori“ (Tit 3:14). Acest fel de trăire, cu sensibilitate față de nevoile altora, este o lucrare care face să ne asemănăm cu Stăpânul nostru, care așteaptă de la noi să fim pasionați pentru fapte bune. „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curățească un norod care să fie a Lui, plin de râvnă pentru fapte bune“ (Tit 2:14). Cei care nu au această râvnă nu se aseamănă cu Domnul și trebuie să-și pună întrebarea dacă sunt fii legitimi ai Lui. Când un suflet vine la mântuire și simte eliberarea de păcat, starea de apăsare este înlocuită cu bucuria mântuirii, care se exprimă prin dorința de a face bine tuturor.

Zacheu când s-a pocăit nu a așteptat ca cineva să-i ceară ceva, ci singur s-a oferit să dea jumătate din averea lui săracilor, pe lângă despăgubirile pentru nedreptățile ce le-a făcut. Când minunea nașterii din nou are loc în noi, se naște în noi dorința de a căuta binele și folosul altuia, pentru că dragostea din noi trebuie să se reverse din inima noastră, care este plină de dă peste ea. „În Iope, era o ucenică numită Tabita, nume, care în tălmăcire se zice Dorca. Ea făcea o mulțime de fapte bune și milostenii“ (Fapte 9:36). Așa își cheltuiau copiii Domnului viața în vechime și tot așa fac și cei din zilele de astăzi. Planurile lui Dumnezeu de multe ori se duc la îndeplinire prin copiii Lui, care se ajută unul pe altul, așa cum mădularele trupului se ajută unele pe altele. În viața credinciosului există o legătură strânsă între lucrurile materiale și lucrurile duhovnicești, pentru că privim la lucrurile materiale din perspectiva veșniciei.

Fiindcă am primit darul lui Dumnezeu, mântuirea, putem folosi lucrurile materiale, care sunt temporare, pentru a le dobândi pe cele netrecătoare, acolo unde hoțul nu le fură și molia nu le roade. „Aruncă-ți pâinea pe ape, și după multă vreme o vei găsi iarăși!“ (Eclesiastul 11:1). Această regăsire poate fi și pe pământ, dar în mod sigur va avea loc în ziua învierii celor drepți, când și un pahar de apă rece dat în Numele Domnului Isus nu-și va pierde răsplata. Lucrarea lui Dumnezeu poate fi împiedicată atunci când credinciosul nu-și înțelege datoria de a susține lucrare Domnului cu ceea ce El i-a dat. Dărnicia are ca sinonime generozitatea și mărinimia care nu sunt acțiuni forțate, ci de bună voie. „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el…“ (Psalmul 24:1). Dumnezeu este deja posesorul a tot ce există și nu duce lipsă de hârtiile care într-o zi vor arde și pe care noi le numim bani, dar prin ceea ce facem noi cu ei avem ocazia să ne dovedim isprăvnicia în lucrurile mici, care de fapt nici nu sunt ale noastre. „Căci noi n-am adus nimic în lume, și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea“ (1 Timotei 6:7).

Atunci când dăruim ne arătăm credința în Dumnezeul cel viu care vede și răsplătește. Ca ispravnici vom sfârși călătoria numită

viață și vom da socoteală în ce privește modul în care am dăruit din ceea ce avem. Dumnezeu ne face răspunzători de ceea ce ne-a încredințat, și acest lucru reiese clar din Pilda Talanților spusă de Domnul Isus. „Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu“ (Romani 14:12). Dărnicia este una din metodele de închinare cu care credinciosul Îl onorează pe Dumnezeu, de la care vine orice dar bun. „Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții“ (1 Timotei 6:18). Faptul că în Noul Testament nu ni se impune în mod direct a da a zecea parte, îi determină pe mulți să dea foarte puțin sau chiar deloc. Israeliții dădeau în total peste 20% din venitul lor brut leviților, în zeciuieli de Sărbătoare, pentru ajutorarea săracilor și în jertfe fără cusur aduse la templu. În acest fel lucrarea Domnului care se desfășura în templu și între leviți avea fonduri îndeajuns.

Dacă un suflet care se numește creștin refuză să dea Domnului cu inimă largă din ceea ce câștigă prin muncă, acest lucru pune un semn de întrebare dacă a fost sau nu născut din nou cu adevărat. Devine un lucru îndoielnic dacă un astfel de suflet este cârmuit de Duhul sau de firea pământească care rodește moarte. A nu-L onora pe Dumnezeu cu ce avem este păcat, și dacă îi dăm bani ca și un bacșiș și aceasta este tot o batjocură care arată o lipsă de prețuire și cinstire. Biserica primară a avut această virtute a dărniciei, de a-L cinsti pe Domnul cu averile lor, știind că atunci când ajută pe cel în lipsă de fapt face acel lucru chiar Domnului Isus, care a ales să se identifice cu cei săraci. Apostolul Pavel a fost ales de biserică să strângă ajutoare pentru credincioșii care locuiau în ținuturi sărace. „Ne-au spus numai să ne aducem aminte de cei săraci, și chiar așa am și căutat să fac“ (Galateni 2:10). Dumnezeu a hotărât ca în toate vremurile pe pământ să existe săraci, pentru ca omul să-și poată arăta bunătatea față de ei atunci când Domnul îl binecuvântează.

Este bine și potrivit să știm că a fi sărac nu este o virtute și a fi bogat nu este un păcat. Dumnezeu îngăduie aceste stări ca să ne încerce și să ne dea ocazii de a ne îmbogăți față de El. „Pentru că

acolo unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră“ (Matei 6:21). Mila este un sentiment care îți face cinste, dar dacă ne oprim doar la a avea milă, fără să acționăm din dragoste, nu ne ajută la nimic nici nouă și nici celui ce duce lipsă. Bogatul nemilostiv din pilda Domnului Isus a ajuns în chinurile iadului pentru că nu a avut acest sentiment de milă față de Lazăr, și chiar dacă a avut vreodată acest simț l-a disprețuit, ca și cum ar fi fost o slăbiciune, până când acesta s-a atrofiat. Sunt și astăzi dintre aceia care își înăbușe aceste simțăminte de milă față de sărac și unii chiar ajung să-și bată joc, neținând seama că și ei sunt făptura lui Dumnezeu, creați după chipul și asemănarea Sa, lăsați în calea lor cu un scop precis.

Creștinul face parte din familia lui Dumnezeu unde toți cei născuți din nou sunt egali și unde cei care au mai mult trebuie să poarte de grijă celor ce nu au. „Cât privește strângerea de ajutoare pentru sfinți, să faceți și voi cum am rânduit Bisericilor Galatiei. În ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui, ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu“ (1 Corinteni 16:1, 2). Este de dorit ca omul lui Dumnezeu să câștige mult, fără ca aceasta să-i devină o prioritate, pentru a putea să dea mult. După cum știm din Scriptură, mulți oameni ai lui Dumnezeu au fost foarte bogați și au putut sluji lui Dumnezeu, dar pericolul din partea bogăției apare când inima se leagă de aceste bogății, pe nedrept numite așa, și ele devin un laț care strangulează puterea duhovnicească, pentru că goana după ele face sufletul să fie neglijat.

Nu a avea bani e păcat, ci iubirea lor și a trăi pentru ei este păcat. Harul, în care trebuie să creștem, se hrănește de sus, și poate crește și în cel sărac și în cel bogat, dar bogatul este în pericol de a-și crește rădăcinile mai mult în jos, către pământ, decât în sus, și această stare devine periculoasă. Nici sărăcia și nici bogăția nu susțin harul în inima noastră, dar mai des găsim că harul crește în pământul sărăciei decât în cel al bogăției. Aceasta este din cauza inimii care are tendința să se îngâmfe când are mult și de aceea poporul Domnului a avut și are mai mulți săraci decât

bogați. Dumnezeu este Cel care a îngăduit ca întotdeauna să fie și săraci, cu toate că El i-ar putea face pe toți bogați, dar tot El este Acela care a dat legi poporului Său prin care a purtat de grijă săracului. „Timp de șase ani, să sameni pământul, și să-i strângi rodul. Dar în al șaptelea, să-i dai răgaz, și să-l lași să se odihnească; din rodul lui să mănânce săracii poporului tău…" (Exodul 23:10, 11). Dacă toți am fi bogați ar putea fi posibil ca la un moment dat să nu mai prețuim binecuvântările lui Dumnezeu. Suntem chemați la a fi darnici și gata de a sări în ajutor, dar mai întâi să oferim sprijin copiilor lui Dumnezeu. „Așa dar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință" (Galateni 6:10).

Ajutorul pe care copilul Domnului îl dă celui lipsit stâmpără setea duhului său de a face un gest frumos față de Domnul Isus și de a iubi pe aproapele lui, lucru care face parte din caracterul celui ce-L cunoaște pe Domnul. „Judeca pricina săracului și a acelui lipsit, și era fericit. Nu înseamnă lucrul acesta a Mă cunoaște? zice Domnul" (Ieremia 22:16). Ajutorul pe care îl dăm celui în nevoie nu stă în a cumpăra articole de lux, ci în necesități precum: pâine, lapte, îmbrăcăminte pentru cel gol și adăpost. Acest fel de binefacere trebuie să înceapă în familie și între cei cunoscuți nouă, pentru ca ei să nu fie o povară pentru biserică, care are misiunea de a folosi ajutoarele ce i se încredințează în primul rând pentru înaintarea Evangheliei.

De multe ori Dumnezeu, în Suveranitatea Sa, alege să lucreze cu cei săraci, pentru ca mândria omului să fie ofilită și omul să înțeleagă că Dumnezeu nu se folosește de cineva pentru ceea ce are el, ci îl folosește pentru ce pune El în om. Compozitorul Hendel a compus oratoriul Mesia când era mai sărac și când avea datoriile cele mai mari. Este tipic inimii omului să-L caute mai mult pe Dumnezeu și să fie mai aproape de El când este la necaz decât atunci când îi merg toate lucrurile bine. Uneori ne este îngăduit să avem pierderi mari și chiar să gustăm sărăcia din plin, pentru a dovedi în ce ne-am pus încrederea și dacă vrem să slujim lui Dumnezeu fără să cârtim în lipsuri. Acela care este ajutat

trăiește prin credința în ceea ce privește purtarea de grijă a lui Dumnezeu, și acela care dă tot prin credință Îl onorează pe Dumnezeu. Vremea belșugului, la fel ca vremea lipsei, testează pornirile inimii omului, dându-i ocazia în ambele cazuri să strălucească pentru Dumnezeu și să-I aducă cinste.

Cât timp Iov a fost bogat a produs invidie în Satan, dar când a ajuns sărac și a rămas credincios acest lucru l-a înfuriat, iar Dumnezeu a fost proslăvit și mai mult. Mulți și în zilele de astăzi au oportunitatea să facă la fel când trec prin momente grele ca și Iov, știind că răzvrătirea și cârtirea nu au ajutat niciodată pe nimeni înaintea lui Dumnezeu. Când dai slavă lui Dumnezeu în încercare, aceasta cântărește greu înaintea Lui, iar când dai din puțin și nu din belșug, Îl glorifici. „Sărăcia lor lucie a dat naștere la un belșug de dărnicie“ (2 Corinteni 8:2). Credinciosul este motivat în dărnicia lui de exemplul Domnului Isus care S-a dat pe Sine pentru om, și pământește a fost mulțumit cu strictul necesar.

Ca și copil am fost binecuvântat să cresc într-o familie de credincioși la care am observat acest dar al dărniciei. Îmi aduc aminte că într-un sertar al mobilei din dormitorul părinților erau întotdeauna bani. Ca și copii, deschideam acea ușiță mică și doar ne uitam, spunând cu o oarecare frică: „Banii Domnului!“ Dacă copiii noștri vor putea să vadă la noi acest mod de administrare a banilor le facem un mare bine, și când vor avea un câștig le va fi ușor ca și ei să-L cinstească pe Domnul cu câștigul lor. „…râvna voastră a îmbărbătat pe foarte mulți din ei“ (2 Corinteni 9:2). Dacă Dumnezeu vede că bogățiile nu ne vor sufoca sufletul, El este gata să deschidă zăgazurile binecuvântărilor și să toarne binecuvântări peste viața noastră, în măsura în care suntem credincioși cu ce avem. „Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera“ (2 Corinteni 9:6). Dacă descoperim în noi păcatul zgârceniei trebuie să-l mărturisim și să luăm măsuri urgente pentru a evita ceea ce i se cuvine unui ispravnic necredincios, care calcă în picioare dreptul celui în lipsă. Tatăl nostru care este în ceruri nu este zgârcit și aceia care sunt cu adevărat copiii Lui nu sunt zgârciți. Ești tu copilul

Domnului? Cine ignoră această latură a caracterului de creștin îl înșeală pe Dumnezeu. Acest fel de comportament față de El nu trece neobservat și atrage după sine consecințe grave.

„Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi?…Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați…“ (Maleahi 3:8). Israelul dădea Domnului din cele dintâi roade, adică din ce era mai bun, și noi suntem chemați la a da Domnului nu resturi, nu dacă ne rămâne, ci trebuie să-I dăm ceea ce avem mai bun, cum a făcut El cu noi. Nu se așteaptă de la noi doar să ne rugăm: „Doamne, mergi Tu pe la văduvă și pe la orfan!“, ci se așteaptă ca noi să mergem pe la văduvă și pe la orfan ca să vedem nu ce are, ci ceea ce nu are. Ei sunt frații noștri în Domnul, egalii noștri și tot în ei este Domnul Isus care primește de la noi darul făcut cu sensibilitate față de ei, atunci când sunt în nevoie. Acest fel de a iubi cu fapta și cu adevărul ne va dovedi ca fiind ucenici ai Domnului Isus, care am învățat meseria de la Stăpân.

„Când strigă un nenorocit, Domnul aude...“ (Psalmul 34:6). Domnul aude și îl scapă pe cel care strigă prin dărnicia celor în care rodește roada Duhului Sfânt, pentru ca El să fie și cel ce dă și cel care primește. Cine se face că nu aude și că nu vede pe cel în nevoie își face singur un mare rău. „Cine își astupă urechea la strigătul săracului, nici el nu va căpăta răspuns, când va striga“ (Proverbe 21:13). Nu suntem chemați la a judeca și a condamna pe cel ce nu are, ci la a-i sări în ajutor. Când omul vrea să fie liber de orice răspundere față de Dumnezeu în ceea ce face cu banul lui, acesta este un semn că alege să rămână robul banului, pe care-l iubește și îl vrea doar pentru el și casa lui. Degeaba vrem să îndreptăm oamenii spre Hristos prin decrete și reguli, dacă nu știm să ne dăm pe noi înșine ca exemplu personal în ceea ce înseamnă să ai înăuntrul tău bunătatea și mila pe care o are făptura cea nouă în Hristos. Domnul Isus a fost foarte provocat de o ast-fel de atitudine din partea fariseilor, care aveau pe prim plan cunoașterea Scripturilor, dar la partea practică, unde trebuiau să arate milă față de semenii lor și uneori chiar față de cei din case-le lor, lăsau de dorit.

În aer există culoare aeriene, și când un avion se abate de la acest culoar recomandat de turnul de control pilotul este avertizat, și dacă nu este o defecțiune tehnică și pilotul refuză să se conformeze comenzilor, avionul este presupus a fi în mâna unora care au scopuri ucigașe și poate fi doborât. Ca și credincios avem culoarele trasate de glasul Scripturii, care ne învață că a trăi ca și credincios înseamnă a trăi o viață de dăruire și dărnicie pentru alții, pentru că nu mai trăiește firea noastră egoistă, ci Hristos trăiește în noi. Culoarul în care acționează credinciosul în voia și paza lui Dumnezeu este trasat de Scriptură și a ieși din el poate fi deosebit de periculos. Robul, care a îngropat talantul stăpânului în ștergar, a aflat într-un mod tragic ce înseamnă să nesocotești porunca stăpânului și să faci nu ce ți s-a spus, ci ceea ce ți se pare ție potrivit. Lui Dumnezeu nu-I trebuie lucrurile noastre, dar prin faptul că dăruim se văd intențiile inimii și ascultarea noastră, și în aceasta este interesat Dumnezeu.

„Tot ce găsește mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta! Căci, în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici o lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!“ Solomon scrie aceste cuvinte fiind deplin conștient că intențiile de bine care se transformă în fapte bune sunt la dispoziția noastră pentru a le îndeplini numai aici pe pământ. „Cum a ieșit de gol din pântecele mamei sale, din care a venit, așa se întoarce, și nu poate să ia nimic în mână din toată osteneala lui“ (Eclesiastul 5:15). Din tot ce agonisim în pribegia noastră pe pământ rămânem doar cu ceea ce prin dărnicie și facere de bine punem în mâna Domnului Isus. Să facem tot ce putem până se poate și să lucrăm până este zi, pentru că sigur vine noaptea când nimeni nu va mai putea lucra. „Tot ce găsește mâna ta să facă“, înseamnă că trebuie să fim harnici, lucrând cu mâinile noastre ca să avem să dăm și altora. „Tot ce găsește mâna ta“ este o expresie care înseamnă că ești înțelept atunci când alegi să valorifici orice ocazie de a face bine, fie că mergi să faci curățenie în casa unor bătrâni slăbiți de putere și să le faci provizi de lemne pentru iarnă, fie că alegi să-ți împarți pâinea cu cel flămând sau că alegi să mângâi și să îmbărbătezi pe

cel descurajat. „…cel neprihănit este milos, și dă“ (Psalmul 37:21).

Israeliții nu duceau banii romanilor la templu, ci-i schimbau în banii sfântului locaș. Asemănător, nici noi nu putem duce ce avem cu noi, pentru că nimeni nu merge cu camioanele încărcate la cimitir, dar după cuvântul Mântuitorului, ce avem putem transforma în comori pentru cer, prin a fi darnici. „Tot ce găsește mâna ta să facă“ pentru slava lui Dumnezeu, pentru că soarta acestor bogății până la urmă este focul. „Bogățiile voastre au putrezit, și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră…“ (Iacov 5:2, 3). Cu puțină cumpătare și economie, fiecare credincios poate să fie darnic cu acela care duce lipsă, dar este curată viclenie să te bagi în datorii, iar apoi să spui că ai vrea să dai, dar nu ai de unde.

Iov și-a apărat pricina în fața prietenilor spunând de felul în care a simțit cu cel lipsit, și lucrul acesta L-a bucurat pe Dumnezeu, atrăgând atenția cerului întreg. „Nu plângeam eu pe cel amărât? N-avea inima mea milă de cel lipsit?“ (Iov 30:25). Ori de câte ori avem posibilitatea să facem altare pe care să aducem Domnului jertfe de bunăvoie, fără strângere de inimă, pentru că astfel de jertfe plac Domnului. A jertfi implică ideea că doare puțin, deci este un sacrificiu, și Dumnezeu nu socotește banii, ci cântărește sacrificiul pe care-l facem atunci când dăruim. „… Ți-am adus toate aceste daruri de bunăvoie în curăția inimii mele, și am văzut acum cu bucurie pe poporul Tău, care se află aici, aducându-Ți de bunăvoie darurile lui… Ține totdeauna în inima poporului Tău aceste porniri și aceste gânduri, și întărește-i inima în Tine“ (1 Cronici 29:17, 18). Este timpul să ne arătăm dragostea ce spunem că o avem și este timpul când ne putem face comori în cer. Prin aceasta vom dovedi ascultare, Dumnezeu va fi slăvit, și într-o zi vom auzi cuvintele Stăpânului: „…Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria Stăpânului tău“ (Matei 25:21).

Amin

15

Când omul nu se întoarce

„Dacă cel rău nu se întoarce la Dumnezeu, Dumnezeu Își ascute sabia, Își încordează arcul, și-l ochește.“ Psalmul 7:12

Chiar de la început este necesar să recunoaștem faptul că pe pământ sunt oameni răi și buni, după modul cum îi vede Dumnezeu, și singurii oameni buni sunt aceia care au dezbrăcat haina murdară a păcatului, care i-a pus în categoria celor răi, și au îmbrăcat haina neprihănirii Domnului Isus Hristos. „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos“ (Romani 5:1). Orice păcat este un act de rebeliune împotriva lui Dumnezeu și oricine comite păcat alege să fie vrăjmaș cu Dumnezeu. Chiar și aceia care spun că ei nu-L urăsc pe Dumnezeu și că nu au nimic cu El, doar că doresc să fie independenți, sunt în această categorie de vrăjmași sau „răi“. Bunătatea lui Dumnezeu a găsit o cale prin care cel rău, cum am fost și eu și toți oamenii care se trag din Adam, să semneze un tratat de pace și să facă un legământ prin care să intre sub autoritatea și protecția lui Dumnezeu. Această împăcare este deosebit de avantajoasă pentru om, pentru că pe cel „rău“ viața îl va duce până la urmă unde nu vrea să fie, adică într-un loc de chin veșnic. Nu noi L-am căutat pe Dumnezeu, ci El ne-a căutat pe noi, care eram pierduți.

Un scriitor cu numele de C.S. Lewis a spus că dacă ar zice că el L-a căutat pe Dumnezeu ar fi cum ai spune că un șoarece a căutat pisica. Dumnezeu folosește tot felul de metode ca să cheme pe cel rău de pe calea cea lată, care duce la iad, la o viață

duhovnicească, pentru că până când Duhul Lui nu ne naște din nou, în făpturi noi, duhul nostru este lipsit de viață. Ateismul este ultimul refugiu a omului care nu vrea să se întoarcă la Dumnezeu dintr-o încăpățânare nebunească și chiar demonică, pentru că vrea să-și mențină independența de a face ce vrea, dar de fapt un asemenea om execută poruncile lui Satan fără să-și dea seama.

Când Eva a acceptat ideea că poate ieși de sub autoritatea lui Dumnezeu, a invitat nenorocirea peste omenire și chiar și Lucifer s-a nenorocit veșnic, când și-a căutat independența față de Dumnezeu. Textul citat la început spune că atunci când cel rău, adică omul, nu se întoarce prin pocăință, Dumnezeu Își ascute sabia și este gata să o folosească. Lumea de azi încearcă să prezinte un Dumnezeu care nu are în mână sabia dreptății și nu pedepsește păcatul, dar așa după cum lumina nu stă împreună cu întunericul, tot așa Dumnezeu nu stă împreună cu nimic ce este rău. Sabia justiției este neflexibilă și oricine nu vine la Dumnezeu, ca să fie mântuit și scăpat de sub osânda păcatului, are de-a face cu sabia Lui, care pedepsește păcatul, oricine ar fi acela care l-a comis.

Este o zi a mâniei lui Dumnezeu când cel rău va fi separat pentru totdeauna de acela care prin mila și bunătatea Mielului lui Dumnezeu a devenit o făptură nouă și bună în Hristos Isus. De Noe au râs oamenii până când a venit potopul. Pe Mica l-a batjocorit Ahab când a pornit la luptă, până când trupul i-a fost lovit de o săgeată trasă la întâmplare. Pe Ieremia, profetul lacrimilor, l-au persecutat când a vorbit de judecata lui Dumnezeu care avea să vină peste Ierusalim și când a spus că poporul va fi dus în robie. Pentru că inima omului este la fel de înșelătoare și în zilele de astăzi, tot cu batjocură și scepticism sunt priviți lucrătorii Domnului care vestesc o judecată și o pedeapsă veșnică în iad, pentru oricine nu se întoarce la Dumnezeu cu pocăință. Această întoarcere la Dumnezeu înseamnă nu numai a lua decizia de a accepta pe Domnul Isus ca Domn, dar și a părăsi calea veche a păcatului, orice formă ar lua aceasta. Întoarcerea înseamnă schimbare de direcție, iar pocăință înseamnă schimbarea din temelie a vieții.

Când dragostea lui Dumnezeu pătrunde în inima care se căiește, această părăsire a răului nu este grea, pentru că Duhul Sfânt atunci când ne înnoiește sădește în noi putere și o dragoste care iubește pe Dumnezeu și rodește în ascultare. Un om care se întoarce la Dumnezeu devine proprietatea Lui, cu tot ce are el. Un om bogat s-a întors la Dumnezeu cu adevărat, și într-o zi a făcut un accident cu mașina lui care era foarte scumpă. El a fost mirat de schimbarea pe care a văzut-o în el, pentru că atunci când și-a văzut mașina distrusă a spus: „Doamne, uite ce s-a întâmplat cu mașina Ta!“ Înainte, spunea el, într-o asemenea situație ar fi înjurat, ar fi dat vina pe altul, pe vreme sau pe mașină. Așa se schimbă omul care se întoarce la Dumnezeu și Îl crede pe El a fi Suveran în deplin control. Ai ajuns să te întorci la Dumnezeu, recunoscând că ești rău?

„Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea, și curățește-mă de păcatul meu! Curățește-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada“ (Psalmul 51:2, 7). David a recunoscut că trebuie să se întoarcă de pe calea pe care apucase și a știut că numai Dumnezeu îi poate da nevinovăția. Isopul era o plantă cu multe frunze, folosită în ritualuri la templu pentru proprietățile ce le are de a coagula sângele. Sufletul celui ce se întoarce la Dumnezeu este curățit cu sângele scump al Domnului Isus, care este un merit ce nu apune niciodată în valoare, dar ceea ce expiră este timpul cât această ofertă de iertare este deschisă. Sufletul care se întoarce la Dumnezeu urăște păcatul, pentru paguba ce i-a adus-o și dorește ca și alții să se întoarcă la Dumnezeu până când Domnul nu-Și ascute sabia împotriva lor și nu-i ochește cu săgețile Lui. Cel mai periculos lucru pentru un om nemântuit este atunci când Duhul Sfânt îl convinge de păcat și îl face să vadă necesitatea de a lua o decizie pentru Dumnezeu, dar el alege să refuze sau să amâne. Judecata sabiei lui Dumnezeu poate veni peste un astfel de suflet, fără ca el să mai aibă șansa să se pregătească pentru întâlnirea cu Domnul.

Un om l-a întrebat pe un predicator liberal dacă crede în iad,

iar acesta a spus că nu crede, deoarece Dumnezeu este dragoste. Atunci acel om, care l-a întrebat, l-a rugat să facă bine să-și dea demisia din slujba de predicator al Scripturii, pentru că dacă nu este iad nu e nevoie de predicator și dacă este iad nu este nevoie de el ca să rătăcească oamenii. Există iad și este veșnic. Iadul este un loc de amărăciune și durere, dincolo de orice imaginație omenească. Nu este nimic pe pământ pentru care să se merite să riști să ajungi în iad, nici măcar un ceas de vreme, cu atât mai mult o veșnicie. Cine moare cu cele mai multe „jucării", cum zic oamenii, tot moare și apoi urmează judecata. Mulți vor fi în șoc când o dată trecuți în veșnicie vor fi judecați de Dumnezeu și își vor da seama că merită pedeapsa, pentru că au fost chemați să se întoarcă la Dumnezeu, dar nu s-au întors.

Judecata celor nemântuiți nu îmi aduce nici o bucurie, dar faptul că ea va lua loc îmi arată încă o latură a caracterului neprihănit al lui Dumnezeu și mă face să mă încred în siguranța promisiunilor Sale, care face ceea ce promite. Iadul nu este doar o amenințare pentru cel ce nu se întoarce la Dumnezeu, ci este o promisiune sigură din partea Aceluia care nu poate să mintă. Te-ai întors la Dumnezeu? Ai făcut cu El legământ în apa botezului cum a poruncit El, promițându-I că-L vei sluji până la moarte? Atunci ai intrat nu numai în stăpânirea Lui, dar și sub ocrotirea Sa. Se cere nu o schimbare superficială ca și cum ai rupe o buruiană, ci o dezrădăcinare a oricărui lucru din viața noastră care duce la păcat. Pocăința și ucenicia nu sunt un târg, pentru că Dumnezeu vrea totul sau nimic. Aceia care trec prin acest act al pocăinței numai de frica condamnării se deosebesc de cei care au o pocăință adevărată, pentru că aceștia urăsc păcatul și sunt cei ce rămân pe calea Domnului.

Unui hoț, atunci când este prins, îi este frică de anii grei de închisoare ce îl așteaptă, dar dacă îl lași liber, a doua zi va fura din nou. Pocăința înseamnă nu neaparat să-ți fie frică de închisoare, ci să urăști faptul că ai furat. Dacă cel rău nu se întoarce în acest fel de la păcat, Dumnezeu Își ascute sabia și Își încoardă arcul

împotriva lui. Nici o săgeată nu produce mai mare durere ca și cuvintele: „…Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic..." (Matei 25:41). Dragostea răspunde la dragoste, și Dumnezeu ne-a arătat dragoste prin aceea că a acceptat și a dat un înlocuitor pentru cel rău, iar acum se așteaptă să primească de la noi dragostea și cinstea pe care o merită un tată bun. Acela care nu acceptă această înlocuire va auzi cuvintele dreptății lui Dumnezeu: „…nu pot să te las nepedepsit!" (Ieremia 30:11). Dreptatea Domnului nu a cruțat îngerii căzuți, n-a cruțat lumea veche a cărei inimă era îndreptată numai spre rău și nu va cruța nici pe cei care nu intră la adăpostul jertfei Domnului Isus. „Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată; dacă n-a cruțat El lumea veche…" (2 Petru 2:4-5).

Dumnezeu Însuși se examinează să vadă dacă a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-l scape pe cel rău. „Ce aș mai fi putut face viei Mele, și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, când Eu mă așteptam să facă struguri buni?" (Isaia 5:4). El a făcut tot ce este necesar pentru ca cel rău să poată deveni bun în ochii sfinți ai lui Dumnezeu, prin întoarcerea la El prin pocăință. Misiunea Domnului Isus pe pământ s-a încheiat, dar El încă mai are o misiune curentă în cer, și anume, aceea de a fi Mijlocitor între om și Dumnezeu pentru oricine vine de pe calea plăcerilor înșelătoare ale lumii. Dacă niciodată nu I-ai spus Domnului Isus că Îi predai viața, te îndemn, dintr-o dragoste pe care a pus-o Dumnezeu în inima mea, vino la Isus Hristos! Lasă prejudecățile, lasă motivele ce le ai pentru a nu veni atunci când privești la oameni care se pretind a fi pocăiți, dar nu sunt, și fii gata să primești iertarea Lui și să intri sub autoritatea și ocrotirea Sa. El îți va înnoi mintea să numești bun ce vede El bun, să vezi valoare în ce vede El valoare și va umbla cu tine tot restul vieții, prin puterea Duhului Sfânt care-ți va umple inima de bucuria mântuirii și de lumina care vine de sus, de la Tatăl luminilor. Lumea și chiar unii prieteni vor

spune că și ei sunt creștini, dar nu sunt fanatici, înguști și legaliști, ca să te dezorienteze. Dacă nu vor reuși să te deruteze cu ceea ce pare a fi îngrijorarea lor și dorința lor de bine, vor începe să te batjocorească, dar nu trebuie să ne mirăm de aceasta, pentru că și pe Stăpânul nostru L-au batjocorit. Cel ce batjocorește este ca cel ce scuipă drept înspre cer ca să-l murdărească, dar cerul tot curat rămâne.

În ultimele clipe de pe pământ nu părerile oamenilor vor conta, ci va conta dacă ești sau nu împăcat cu Dumnezeu. Atitudinea lumii și a prietenilor așa zis binevoitori, care nu vor să te lase să te pocăiești, va fi una de neputință și nepăsare atunci când mori nemântuit. Când omul simte că îi vine sfârșitul și nu s-a împăcat cu Dumnezeu atitudinea acestui fel de prieteni este asemănătoare cu atitudinea preoților la care Iuda s-a dus și și-a recunoscut păcatul, aruncând arginții și pângărind astfel templul. „…Ce ne pasă nouă? i-au răspuns ei. Treaba ta“ (Matei 27:4). Acest mesaj este un apel, poate un ultim apel pentru orice suflet care nu s-a întors la Dumnezeu, la Cel care atunci când omul nu se întoarce Își ascute sabia și Își încoardă arcul împotriva lui. Acest mesaj se adresează conștiinței omului care nu s-a împăcat cu Făcătorul lui încă, pentru că în conștiința fiecărui om Dumnezeu a pus nu numai gândul veșniciei, dar și pe cel al răspunderii pentru orice lucru pe care Domnul îl numește păcat.

Vrei să fie haina sufletului tău mai albă ca zăpada? Se poate! Trebuie o hotărâre care începe cu o rugăciune de predare în brațul lui Isus Hristos. „Sunt un păcătos și nu mă pot salva singur. Cred că ai murit în locul meu. Te rog iartă-mi vina și fă-mă copilul Tău și te voi sluji toată viața mea după cum îmi ceri în Cuvântul Tău!“ Cu o astfel de rugăciune simplă poți fi primit în familia Regelui și dacă o spui cu sinceritate poți face sărbătoare în cer, pentru că ori de câte ori un suflet se întoarce la Dumnezeu, în cer este sărbătoare, pentru că încă un suflet a fost scăpat din ghearele lui Satan și de iad. Cine vrea să se pocăiască nu caută scuze, nu se apără de acuzații, nu își scoate în relief faptele bune, ci spune:

„Vreau să fac ce trebuie ca să fiu mântuit!“ Mesajul acesta nu doar cheamă la o aderare la creștinism, mai precis numit pocăință, ci cheamă la o viață fericită, trăită sub ocrotirea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu promite că nu vei avea necazuri care să încerce treapta de credință la care ai ajuns, dar promite că va fi cu tine în toate zilele.

A fi creștin înseamnă a fi o persoană în viața căruia Isus Hristos este prezent, pentru că un adevărat creștin acționează și vorbește ca și El. După cum există bani falși, sunt și creștini falși, dar aceasta nu trebuie să ne oprească să căutăm mântuirea. A fi creștin înseamnă a fi printre puținii oameni de pe pământ care emană o dragoste ce este îndreptată înspre locul numit cer. Înseamnă a fi o persoană în care eul a căzut de la putere și Duhul Sfânt cârmuiește viața după folosul sufletului, ca să-l îmbogățească față de Dumnezeu, Cel care a pregătit fapte bune în care noi să umblăm încă înainte de întemeierea lumii și chiar de atunci s-a bucurat de noi când ne-a văzut cum vom umbla în ele. Această căderea a eului de la putere va fi numită uneori de oameni nebunie. Dregătorul roman Festus l-a numit pe Pavel nebun când acesta i-a explicat esența a ceea ce înseamnă să fii creștin, dar Pavel nu era nebun, ci era condus de un țel înalt și anume de a câștiga suflete pentru Hristos și a le salva de la iad.

Există mulți oameni care sunt în stare să despice firul doctrinei în patru, dar dacă le lipsește această putere a Duhului Sfânt sunt seci și goi. Dacă ai să guști plinătatea umplerii cu Duhul Sfânt, care este voia lui Dumnezeu pentru fiecare copil al Lui, vei știi ce înseamnă fericirea. Creștinii care nu au cunoscut această umplere cu Duhul Sfânt, promisă de Dumnezeu celor ce o cer, sunt asemeni omului care doar privește într-o vitrină încărcată cu bunătăți și gustă doar în gând cât de bune sunt acele lucruri expuse. Dacă Îl chemi, Duhul Sfânt va fi veșnic rezident al sufletului tău, mai întâi în acest trup de carne care devine templul Său, și apoi în cer, în trupul acela de slavă pe care îl vor avea toți cei ce sunt ai lui Isus Hristos și care au Duhul lui Hristos. Dacă înainte nu puteai

fără țigară, fără pahar sau fără înjurături, o dată născut din nou vei vedea minunea lui Dumnezeu în viața ta, că n-ai să mai poți fără de Isus, Cel care a murit în locul tău. El va fi în tine, și tu vei fi în El, așa cum apa este într-un burete. Isus Hristos este cauza fericirii mele și poate fi și a ta dacă Îl faci Stăpân peste viața ta. Dacă ești în Hristos ești într-un loc de siguranță, unde focul pedepsei lui Dumnezeu nu va mai arde.

Cu mulți ani în urmă o caravană de căruțe ce se îndreptau înspre vestul sălbatic a fost surprinsă de un foc de preerie. Văzând că focul se apropie și că va cuprinde și porțiunea de loc unde se aflau ei, conducătorul caravanei a dat foc unei porțiuni de pământ cu iarbă uscată, și apoi s-au mutat cu căruțele pe acel loc ars. Când focul cel mare s-a apropiat de ei nu le-a produs nici o pagubă, pentru că ei erau pe locul unde focul deja arsese. Când noi intrăm la adăpostul jertfei Domnului Isus, intrăm într-un loc de siguranță, unde mânia lui Dumnezeu deja s-a revărsat, pentru că Domnul Isus a fost pedepsit grozav când a luat asupra Lui păcatele omenirii la Golgota. Când un om se întoarce de la calea lumii la calea credinței în Isus Hristos, intră în locul unde focul mâniei lui Dumnezeu a ars deja și este în siguranță.

Omul caută fericirea în tot felul de locuri, dar adevărata fericire este numai la Dumnezeu. Fericire nu înseamnă să fii bine dispus sau a nu avea grijuri materiale pentru ziua de mâine, ci fericirea este aceea de a umbla pe căile Domnului din momentul în care ne-am întors la Dumnezeu. „Ferice de oricine se teme de Domnul, și umblă pe căile Lui!“ (Psalmul 128:1). A umbla pe căile Lui înseamnă a face ce-I place lui Dumnezeu. După cum o grădină nu este de la sine frumoasă ci necesită îngrijire, așa și inima noastră necesită îngrijirea numită de Scriptură sfințenie, pe care o căutăm și o menținem, așa cum ai grijă de o grădină să nu o năpădească buruienile. Sfințenia este podoaba casei lui Dumnezeu, de care El se bucură. Sfințenia susținută cu ajutorul Duhului Sfânt, a Cuvântului Scripturii și Sângelui Mielului este ceea ce cere El de la noi și înseamnă a te păstra numai pentru El, așa cum o fecioară ca-

re-și iubește logodnicul se păstrează numai pentru el, fiindcă-l iubește. Soția credincioasă reprezintă Biserica lui Hristos, iar soțul credincios Îl reprezintă pe Domnul Isus Hristos, care a iubit Biserica așa de mult că Și-a dat viața pentru ea.

În viața credinciosului, Domnul Isus Hristos prin glasul Evangheliei are autoritate deplină și ultimul cuvânt, indiferent de ceea ce spune firea noastră sau alte glasuri din jur. Cel credincios rezistă atacurilor atâta timp cât rămâne pe temelia Cuvântului spunând: „Este scris!“ Trăim timpul sfârșitului și semnele vremii, despre care a vorbit Domnul Isus, se împlinesc cu repeziciune. Lumea este într-o stare de agitație ca niciodată, lucru care va face posibil venirea la putere a omului fărădelegii. Dreptatea este sucită și oamenii cuprinși de egoism sunt gata să calce peste toți, numai să-și atingă scopurile. Inimile oamenilor care nu vor să se întoarcă la Dumnezeu și să fie vindecați sunt stăpânite de mândrie și ambiții personale, care-i îndreaptă spre pierzare. Vrăjmașul care cunoaște Scripturile știe că timpul lui este scurt, de aceea prin învățături false caută să rătăcească oamenii de la nu a se întoarce la Dumnezeu, la Cel care Își ascute sabia și Își încoardă arcul împotriva celui ce nu se întoarce la El. Întoarce-te la Dumnezeu și vei găsi pace pentru suflet și vei gusta din ceea ce înseamnă adevărata fericire. Întoarce-te și va fi bine de sufletul tău!

Amin

16

Un Tată şi un Copil care iartă

„...Dar Tu, Tu eşti un Dumnezeu gata să ierți, îndurător și milostiv, încet la mânie și bogat în bunătate.“ Neemia 9:17

Dumnezeu a făcut tot efortul posibil ca să fie cunoscut de noi oamenii ca un Tată care este iertător, având dorința de a-l încuraja pe cel păcătos să vină la Cel care nu obosește iertând, și prin pocăință să poată primi iertarea lui Dumnezeu. Dacă am asculta 52 de mesaje numai despre a primi iertarea și despre a acorda iertare și atunci acest lucru pare a fi dificil, pentru că undeva, în adâncul firii noastre, ceva este greu de convis că o vină poate fi anulată. Dacă aluneci și cazi de la o anumită înălțime legea gravitației nu spune: „Te iert de data aceasta“. Dacă căpitanul unui vapor nu cârmuiește vasul ca să ocolească stânca pe care o vede înaintea sa, stânca nu spune: „Te iert de data aceasta și n-am să-ți fărâm vaporul“. Lucruri practice de acest fel au întipărit undeva în noi ideea că pentru fiecare faptă este o consecință.

Atunci când ne pocăim conștiința noastră este trezită de Duhul Domnului și realizăm că suntem murdari de păcat, că nu avem nimic să-I oferim lui Dumnezeu în schimbul iertării ce o dorește duhul nostru trezit din moarte. În această stare lipsită de merit aruncăm ancora credinței spre mila lui Dumnezeu de Tată, care ne arată modul în care El a absorbit acest cost al iertării. În acest fel mila lui Dumnezeu udă deșertul inimii noastre uscat de vânturile păcatului ce bat dinspre pustie într-un mod neașteptat, și vegetația roadei Duhului Sfânt începe să răsară în sufletul despre care se

spunea că niciodată nu ar fi capabil de așa ceva. Tatăl nostru dă această iertare acolo unde găsește mâini întinse ca să primească, inimi golite care să poată cuprinde darul Lui, pentru că dacă nu sunt goale înseamnă că ele dețin alte lucruri care împiedică omul de a putea primi iertarea. Este foarte rău să fii decăzut, dar mai grav ca și aceasta este să nu îți vezi adevărata stare, pentru că aceasta descalifică omul de a primi iertarea lui Dumnezeu.

Este foarte important și vital pentru mântuirea sufletului nostru să știm că Tatăl nostru care este în ceruri este milos și de aceea a creat un fond al iertării în meritul jertfei Domnului Isus, prin care oricine se golește de el însuși, fie lucruri rele, fie merite pe care le vede bune, poate primi iertarea Lui. Trăim cu ideea că Dumnezeu contabilizează greșelile noastre și conștiința noastră tânjește după acea stare de a se ști liberă de orice vină.

Istoria spune că în anul 1077 imperatorul Henry al IV-lea a căutat să primească iertarea papei Grigore al VIII-lea și a stat desculț pe zăpadă trei zile în fața clădirii unde locuia acest papă până ce a primit iertarea ce o căuta. Noi astăzi știm că acea iertare nu valora nimic, pentru că Dumnezeu e singurul care iartă păcatele prin Domnul Isus, care a fost rânduit să fie unicul Mijlocitor între om și Dumnezeu. Omul poate ierta ce i s-a greșit lui, dar nu poate ierta ce s-a greșit împotriva lui Dumnezeu. Noi, care astăzi putem citi Sfintele Scripturi într-o limbă pe care o înțelegem, suntem binecuvântați cu a avea la îndemână Cartea care ne arată calea spre inima iertătoare a lui Dumnezeu, despre care Neemia în rugăciunea citată la început spune că este încet la mânie și bogat în bunătate.

Israelul a fost și este un popor ales și binecuvântat de Dumnezeu, care de multe ori a disprețuit bunătatea Lui, pentru că s-a obișnuit cu ea, și la un moment dat a crezut că li se cuvine de la sine. Nu puțini sunt și astăzi cei care fac la fel atunci când disprețuiesc iertarea ce au primit-o, pentru care însă s-a plătit cel mai înalt preț care a fost plătit vreodată în Univers. Israelul, prin neascultare, a păcătuit împotriva acestei iubiri a lui Dumnezeu, și El, prin mustrări și pedepse, a căutat să le trezească mintea sănătoasă,

ca să vină prin pocăință la Domnul și să primească iertarea. Vederea lor, ca și a unora din zilele de astăzi, era limitată din cauză că, deși depindeau cu totul de ceea ce le dădea Dumnezeu, erau mândri.

„Dar părinții noștri s-au îngâmfat și și-au înțepenit grumazul. N-au urmat poruncile Tale, n-au vrut să asculte, și au dat uitării minunile pe care le făcusei pentru ei..." (Neemia 9:16, 17). Înțepenirea grumazului înseamnă o neascultare deliberată, prin care cineva calcă pe față voia lui Dumnezeu, uitând binefacerile Domnului. Neemia face această rugăciune de mijlocire aducându-și aminte de păcatele poporului din trecut, ca și o mărturisire în urma căreia să se arunce în fața milei lui Dumnezeu. El spune că poporul a cârtit că n-are apă, că n-are mâncare, s-a răzvrătit să iasă de sub conducerea lui Dumnezeu în răscoale, au căzut în idolatria neamurilor care le înfierbânta mintea cu dansurile moabitelor. Au asemănat Gloria lui Dumnezeu cu un vițel de aur care reprezentă un animal urât mirositor și lipsit de prea multă minte.

Cu toate acestea Neemia spune că Dumnezeu, în bunătatea Lui, nu a încetat să-i călăuzească. „În îndurarea Ta fără margini, nu i-ai părăsit în pustie, și stâlpul de nor n-a încetat să-i călăuzească ziua pe drum, nici stâlpul de foc să le lumineze noaptea drumul, pe care aveau să-l urmeze" (Neemia 9:19). În îndurarea Lui, Dumnezeu le-a dat hrană din belșug, apă, iar încălțămintea și îmbrăcămintea nu li s-a uzat în tot timpul pribegiei lor. Pericolul este și astăzi la fel de real, fiindcă omul este tentat să iubească creațiunea și lucrurile create mai mult decât pe Creator, de aceea Ioan, apostolul iubirii, ne previne: „Copilașilor păziți-vă de idoli..." (1 Ioan 5:21). Și totuși, cu toată răzvrătirea lor, Dumnezeu abia a așteptat să vadă la ei un semn de întoarcere spre bine, pentru a-i ierta, așa cum un tată își iartă copilul pe care-l iubește. Așa așteaptă Dumnezeu și astăzi în dreptul fiecărui suflet care încă mai este în viață și care încă nu a fost născut din nou. Dumnezeu, care este gata să ierte, a făcut obținerea acestei iertări ușoară pentru noi, dar foarte costisitoare

pentru El. Ca să primești această iertare El nu a cerut să faci cheltuieli, eforturi epuizabile pentru trup, ci a cerut o pocăință sinceră și o întoarcere de la tot ce El numește păcat.

Dumnezeu, comparat în pilda fiului risipitor cu un tată care aleargă în calea fiului său, este gata să-l primească pe cel păcătos și să-l ierte dacă omul își vine în fire. Tatăl abia așteaptă să poată spune celui ce vine la el ca păcătos: „Du-te în pace! Credința ta în Mine te-a mântuit! Iertate îți sunt păcatele!“ Ai auzit astfel de cuvinte înăuntrul sufletului tău? Dacă nu ai fost născut din nou de Duhul Domnului într-o făptură nouă, care pe zi ce trece vrea să creeze în tine caracterul ce seamănă cu Fiul, nu ai de unde să fii auzit aceste cuvinte, dar cât se zice „astăzi“ încă poți primi iertarea acestui Dumnezeu care este gata să ierte. „Eu, Eu îți șterg fărădelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale“ (Isaia 43:25). Această promisiune din partea Aceluia care nu poate să mintă stă în picioare și astăzi pentru oricine recunoaște că este un suflet păcătos care vrea iertarea Tatălui din cer.

Eu am recunoscut că sunt un mare păcătos și am fost iertat. Dar tu? „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi... Dacă zicem că n-am păcătuit , Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi“ (1 Ioan 1:8, 10). Cel care a spus o minciună în viața lui este la fel de păcătos ca și un criminal. Cu toate că diferența este enorm de mare în ochii noștri, nici unul nici celălalt nu are cum plăti pentru păcat și singura soluție este cea oferită de Dumnezeu, și anume, de a șterge aceste păcate în meritul jertfei Domnului Isus. Când doi oameni sunt certați, ei rămân așa până când unul nu ia inițiativa să facă un pas care să ducă la împăcare. Prin păcat, fiecare dintre noi am fost certați și chiar vrăjmași cu Dumnezeu, dar El a luat inițiativa de a se apropia de noi și în bunătatea Lui a făcut o cale către pomul vieții. Prin pocăință pornim pe această cale, pentru că prin jertfa Domnului Isus Hristos am fost împăcați cu Dumnezeu-Tatăl toți care am lăsat mândria noastră și am cerut mila Lui. El a fost Acela care a propus cel mai avantajos schimb care a existat vreodată pentru

om, și anume a promis iertarea Sa în schimbul pocăinței noastre și a părăsirii păcatului.

Ce faci cu păcatul tău? Poți să-l ascunzi, cu toate că numai temporar poți să pui vina pe altcineva, sau poți să alegi să nu aștepți până la ziua judecății ca să ai de-a face cu el, ci să-l mărturisești Domnului ca să primești iertarea și un cuget curat. Aceasta este posibil numai datorită bunătății lui Dumnezeu, care la cruce a împăcat dragostea, sfințenia și dreptatea. Cine refuză iertarea Lui calcă în picioare dragostea lui Dumnezeu care și-a asumat un risc prin faptul că a plătit pentru tine, ca apoi să-ți ofere iertarea dacă vrei să o primești și să vii la lumină. Noi spunem că este copilăros și chiar ridicol să-i fie cuiva frică de întuneric, dar este și mai ridicol când cuiva îi este frică de lumină. Dumnezeu ne dă o haină albă a neprihănirii cu care putem trăi în lumină. Ai cerut tu de la El această haină? Domnul Isus a vorbit cu femeia samariteancă la fântâna lui Iacov și a văzut în ea o sete care nu era stâmpărată cu apa ce o scotea din acea fântână. Era o sete după împlinire, după fericire și după pace înăuntrul ei. Domnul Isus care este Apa Vieții i-a oferit această apă vie, și ea a crezut că El este Mesia, Trimisul Tatălui din Cer, venit ca să facă posibilă împăcarea omului cu Dumnezeu.

Este sufletul tău setos după această apă? Dacă îi ceri, El îți va da Apa care mai întâi stâmpără setea de a te ști iertat și împăcat cu Dumnezeu Tatăl. Cartea cărților, Scriptura, care niciodată nu minte, este plină de exemple de oameni care au primit iertarea Lui. Femeia păcătoasă, care a spălat în casa lui Simon picioarele Domnului cu lacrimile ei și le-a șters cu părul capului, a primit iertarea pentru că pocăința ei a fost sinceră. Saul din Tars care a prigonit Biserica lui Dumnezeu a fost iertat și a devenit Pavel, Apostolul neamurilor. Chiar și tâlharul care a murit la dreapta Domnului Isus a primit iertarea, pentru că și-a pus încrederea în acele momente grele în Cel care murea lângă el, și despre care credea că are o adevărată Împărăție în lumea spre care noi toți suntem îndreptați. Dacă vrei iertarea, poți să o ai astăzi! Cât despre acela care refuză să o ceară, va trebui să plătească pentru păcatul

lui prin pedeapsă veșnică, pentru că plata păcatului este moartea. Ceea ce te poate despărți de această iertare este faptul că nu o ceri. Pentru că nu suntem stăpâni pe viața noastră, care astăzi este, dar mâine se poate sfârși, caută să primești iertarea Domnului cât timp această ofertă stă deschisă și ea va fi a ta. Prin această iertare suntem înfiați și se așteaptă ca noi să semănăm Tatălui nostru care este în ceruri, prin aceea că iertăm pe greșiții noștri așa cum Domnul Isus ne-a învățat în rugăciunea *Tatăl nostru*, prin care El leagă iertarea noastră de condiția ca și noi să iertăm.

Shakespeare spunea în una din lucrările lui: „Cum poți spera la milă când tu nu arăți milă?“ Sfânta Scriptură, Cartea care vorbește, ne spune că Tatăl nostru a făcut un efort extraordinar din dragoste, pentru ca pedeapsa care ni se cuvenea în mod normal nouă și pe care conștiința trezită știe că o merită, la fel cum căpitanul de vapor care nu ocolește stânca știe că este normal să se lovească de ea, să nu cadă asupra noastră, ci prin har să cadă asupra Domnului Isus, care este Darul lui Dumnezeu pentru toți cei ce se recunosc vinovați. Uneori mândria omului nu vrea să accepte că are nevoie de această iertare și încearcă să producă merite prin care să plătească sau prin care să ajute la plata pentru vina ce o simte, dar acestea nu sunt decât o insultă la adresa lui Dumnezeu, pentru că prin ele omul spune că există o cale de a fi mântuit, fără ca Domnul să fii trimis pe Fiul Său în lume ca să moară. Iertarea și grațierea produc întotdeauna o senzație tare, pentru că este o deviere de la normal.

Prorocul Osea a arătat milă față de Gomera, soția lui necredincioasă, și acest lucru a stârnit în toată țara o indignare pentru bunătatea pe care o arăta prorocul. Osea a suferit prețul durerii inimii lui și a rușinii care a venit peste el din cauza necredincioșiei ei. Gomera nu a primit ce merita, ci a primit milă și iertare, la fel și noi ca suflete ce am călcat legea lui Dumnezeu nu am primit ce meritam, ci am primit milă și iertare. Lumea face lucruri bune folosindu-se de știință, însă ea nu este mai bună decât Biserica lui Dumnezeu, care a învățat de la Stăpân să ierte lucrul pe care legea și lumea nu-l iartă. Acela care nu iartă rămâne în închisoarea tre-

cutului și nu se poate bucura de prezent, însă atunci când alegem să iertăm suntem primii care simțim o vindecare în suflet, pentru că prin a da drumul celui ce ți-a greșit și prin a-l ierta te dezlegi pe tine însuți de acel incident.

Un violonist renumit a fost întrebat cum poate să-și mențină performanța înaltă cu care prezenta spectacol după spectacol. Acel violonist a spus că el „planifică" să neglijeze tot ce l-ar putea împiedica să exerseze pentru a fi pregătit să aibă o performanță bună în fața publicului. Un creștin care-L iubește pe Dumnezeu și își iubește sufletul „planifică" să neglijeze insultele, pierderile și să-i ierte pe toți, știind că de fapt prin aceasta sufletul lui este binecuvântat în Dumnezeu, care Își găsește plăcerea în el, pentru că în astfel de împrejurări fiul sau fiica se aseamănă cu Tatăl care este în ceruri. Cel mai extraordinar lucru pe care noi îl putem face după ce am fost înfiați ca și copii ai lui Dumnezeu este să planificăm să fim o binecuvântare pentru acela care ne-a asuprit, nedreptățit, defăimat și înjosit. Așa a făcut Domnul Isus Hristos și niciodată nu semănăm mai bine cu El ca și atunci când suntem gata să iertăm. Ajungem la această stare de maturitate prin lucrarea ce o face Duhul Sfânt în inima noastră atunci când o umple cu iubire pentru Domnul Isus, la așa nivel că de dragul Lui abia așteptăm să avem ocazia să iertăm și să fim buni cu cineva. Un astfel de suflet este de nebiruit, pentru că fericirea lui vine nu din ce fac oamenii sau din circumstanțe pământești, ci direct de la Dumnezeu.

Iertarea în viața aceluia în care trăiește Domnul Isus Hristos nu este ceva ce se întâmplă din accident, ci este o atitudine a inimii, mereu primenită de adierea Duhului Sfânt. Apostolul Pavel, care a scris că găsea plăcere în defăimări, a cunoscut îmbogățirea ce vine peste sufletul lui când iartă, și în acest fel a arătat bunătate față de oamenii care se purtau rău cu el, iubindu-le sufletele. Acest mod de a ierta și de a arăta bunătate este ceva supranatural și imposibil omului nenăscut din nou, dar acela care este născut din sămânța ce nu poate putrezi are în el această capacitate ce a uimit și uimește lumea. Harul care a pătruns în viața celui mântu-

it topește răceala și indiferența omului de a nu ierta și de a nu arăta milă și îl schimbă într-un chip asemănător Domnului Isus. Gloria lui Dumnezeu strălucește în noi atunci când tăiem drepturile firii noastre și îi iubim chiar și pe vrăjmașii noștri, acordându-le ceea ce Dumnezeu ne-a dat nouă, adică iertarea.

Iosif, care se temea de Dumnezeu, și-a iertat frații care au vrut să-l omoare, dar care până la urmă l-au vândut unor ismaeliți. Domnul Isus i-a spus lui Petru că este potrivit să-i ierte pe acei ce-i greșesc, nu de șapte ori pe zi, ci de șaptezeci de ori câte șapte, adică fără încetare. Acela care nu iartă și nu are milă arde un pod pe care el însuși trebuie să-l treacă. Un copil seamănă cu părintele lui pentru că are caracteristica codului genetic moștenit de la el. În momentul concepției o singură celulă care conține codul genetic al celor doi părinți primește viață de la Dumnezeu, și de la o celulă ajunge la un trilion de celule, care conțin caracteristicile părinților, fără să se mai adauge nimic celulei inițiale afară de hrană. Noi, ca suflete mântuite, care am primit iertarea Tatălui, am fost înnoiți în făpturi noi prin Duhul Domnului care dezvoltă în noi o asemănare cu Tatăl nostru, despre care Neemia spune că este milostiv și iertător. Dacă suntem copii ai Tatălui, vom semăna cu El și în această privință.

„Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos“ (Efeseni 4:32). Dacă vrem ca Porumbelul cel Sfânt să fie peste viața noastră, trebuie să avem grijă să nu Îl întristăm prin a nu-i ierta pe cei ce ne-au greșit, pentru că uneori El se depărtează, fără să-ți dai seama, atunci când ai un duh neiertător și de neînduplecat spre milă. Prima rugăciune ce o găsim în Scriptură este mijlocirea lui Avraam pentru cetățile păcătoase, pentru ca ele să fie cumva iertate și scăpate de nimicire. Dumnezeu i-a spus lui Avraam ce avea de gând să facă, cu scopul de a-i trezi dorința de a mijloci, fiindcă El este Bun și dorește să fie înduplecat spre a ierta prin mijlocire. Dumnezeu așteaptă să vadă această virtute de a mijloci pentru iertarea altora și în viața noastră. Dacă suportăm criza de a nu ne face dreptate cu fapta sau cu gura, și alegem să iertăm, Dumnezeu

este glorificat pentru că prin aceasta se vede chipul și asemănarea Lui în noi. În timp ce noi alegem calea iertării vrăjmașul este rușinat, iar pe noi ne așteaptă o răsplată nestricăcioasă din partea lui Dumnezeu. Acest fel de trăire face parte din umblarea cu Dumnezeu în lumina Lui. Este o stare la care se ajunge atunci când ești pătruns de dragostea Lui și înțelegi cât de mult te-a iubit și te iubește Dumnezeu și ce a îndurat ca să te poată ierta.

Cel mai înalt pom cunoscut are 112 m și se găsește în California, dar acest pom a început prin a fi o sămânță mică. Tot la fel este și cu puterea noastră de a deveni oameni mari în Hristos, care-și găsesc plăcerea în a ierta. Omul se naște cu o natură care îl leagă de pământ, dar o dată născut din nou se poate ridica de la o trăire la nivelul pământenilor, care fac socoteli să vadă cât au iertat și cât se merită să ierte, la o trăire cârmuită de Duhul Sfânt. Duhul Sfânt din noi ne arată cum Dumnezeu a iertat neascultarea ce a găsit-o în noi și tot El face ca vina pe care noi trebuie s-o iertăm altora să o vedem mică în comparație cu datoria de care noi am fost iertați. Dragostea riscă să ierte chiar atunci când iertarea nu este prețuită, pentru că cel care câștigă este cel care iartă. Acesta este felul în care noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, ne asemănăm cu Tatăl nostru care este în ceruri.

Calculatoarele portabile au un indicator de putere care arată cât de plină este bateria, și când este gata să întrerupă funcțiile aparatului din lipsă de energie îți dă un ultim semnal de alarmă ca să poți închide programele ce le folosești, pentru ca informația să nu se piardă. Sufletul nostru este creat ca la nivelul duhului nostru să putem conține această putere de viață din Duhul Sfânt, care printre altele ne dă și puterea de a ierta. Când nu putem ierta trebuie să luăm seama pentru că acesta este un indicator ce ne spune că puterea noastră duhovnicească a scăzut la un nivel periculos. Acest fel de atitudine neiertătoare, ca și a robului care a fost iertat de o mare datorie, dar a refuzat să ierte o datorie neînsemnată unui semen de-al său, este un indicator clar că nivelul dragostei noastre este foarte scăzut, și fără dragoste nu putem să ne asemănăm cu Tatăl nostru care este în Cer. „Chiar dacă aș vorbi

în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor“ (1 Corinteni 13:1).

Suntem obișnuiți cu cuvintele: „În Numele Domnului Isus!“, dar de ce nu am folosi această expresie și atunci când apare oportunitatea de a ierta așa cum am fost noi iertați. Noi putem oferii iertare ca rezultat al faptului că am fost iertați și schimbați în făpturi noi, de aceea prin iertarea pe care o dăm altuia Tatăl nostru este slăvit, deoarece noi suntem lucrarea mâinilor Lui. În dar am primit această iertare și în dar trebuie să o dăm și noi, altfel nu este iertare. Iertarea pe care am primit-o în momentul nașterii din nou a fost una completă. Se întâmplă că uneori un chirurg deschide trupul pacientului bolnav prin operație, pentru ca apoi doar să-l închidă înapoi, spunând că nu mai poate face nimic. Dacă cancerul este localizat într-un singur focar, chirurgii caută să-l înlăture nu în parte, ci în întregime, pentru că ei știu că acesta se poate transmite mai departe.

Când Dumnezeu ne iartă nu spune ca și un chirurg ce se vede neputincios că este prea târziu, ci El iartă pe orice păcătos care se pocăiește. El ne iartă nu 90%, ci pe deplin și pe veci. Acesta este standardul înalt la care suntem chemați, de a-L urma atunci când avem de-a face cu cei ce ne greșesc nouă, iertând cum ne-a iertat pe noi Hristos. Iertăm în Numele lui Isus Hristos, pentru că inima cea nouă, pe care am primit-o în dar, ne spune că așa se cade să facem. Dacă nu ierți, nu poți să fii mântuit. Parcă nimic nu-l face pe un om să se simtă mai mic și mai dezechilibrat ca atunci când îi primești insulta de parcă ar fi un compliment, cu o atitudine lipsită de ironie și insinuări. Așa este și robul Domnului care nu aude și nu vede când se greșește împotriva lui, dar cel care vede și scrie în cartea aducerilor aminte este Dumnezeu, care este bucuros că va avea pentru ce să te răsplătească. „Dar Eu vă spun: «Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri…»“ (Matei 5:44, 45).

Amin

17
ÎNVIEREA

„Dar acum, Hristos, a înviat din morți, pârga celor adormiți.“ 1 Corinteni 15:20

Învierea Domnului Isus este cel mai cunoscut eveniment din istoria omenirii. Dacă acest eveniment nu ar fi avut loc, nu am avea astăzi Noului Testament, Biserica nu ar exista, nu am avea nici mântuire și am fi tot fără nădejde. Faptul că Domnul Isus Hristos a înviat este singurul motiv pentru care există astăzi creștini, adică cei care se aseamănă cu Hristos. Învierea Domnului Isus este garanția mântuirii sufletelor noastre, nu numai că plata pentru păcatul nostru a fost achitată pe deplin, dar și a faptului că noi vom avea parte de o înviere sau o transformare într-un trup de slavă, în momentul când trâmbița va suna și Domnul Isus va veni să-și ia ce este al Lui. Învierea face din noi, cei care am crezut în El ca Mântuitor, oameni iertați, care poartă numele de copii ai lui Dumnezeu.

Dumnezeu, în mila Sa, a planificat răscumpărarea omului căzut în păcat, dar învierea Domnului a făcut această dorință bună a Tatălui nostru care este în ceruri o realitate. Toți ceilalți oameni care s-au pretins a fi conducători spirituali au și astăzi oasele într-un mormânt, la fel ca și toate sistemele filozofice scornite de om pentru a-și explica existența, dar Domnul Isus Hristos a înviat dintre cei morți și credința în El este singura credință adevărată și vie. Credința creștină, care dă speranță lumii disperate, începe de la mormântul gol, de unde Domnul Isus a ieșit viu. Cei ce cred în El trăiesc în fiecare zi învierea Lui în ființele lor, care sunt vii pentru Dumnezeu. Învierea Domnului Isus este dovada dumnezeirii Lui

în rolul de Mântuitor și eliberator al sufletului căzut în lațul celui viclean, începând de la primii oameni din Eden și până astăzi. Învierea Domnului Isus este miezul și izvorul credinței creștine, care ne amintește mereu că avem de-a face cu un Dumnezeu ce va învia toți morții. „Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată“ (Ioan 5:28, 29).

Istoria omenirii s-a schimbat datorită acestei zile de biruință, când în urma depunerii jertfei desăvârșite pe altarul lui Dumnezeu, legătura dintre Creator și creațiune s-a restaurat. Oamenii cu autoritate ai momentului, a căror suflare era susținută de Dumnezeu, L-au omorât pe Domnul Isus și L-au îngropat, crezând că au terminat cu Învățătorul din Nazaret. „…L-au pus într-un mormânt, dar Dumnezeu L-a înviat din morți“ (Fapte 13:29, 30). Acest „dar“ a produs o schimbare ce a marcat destinul veșnic al oricărui suflet care crede în jertfa Lui de înlocuire pentru cel păcătos. Omul era îndreptat spre iad, „dar“ Dumnezeu a intervenit și a plătit pentru răscumpărarea sufletului omului. Ucenicii erau în culmea disperării, „dar“ a intervenit Dumnezeu și a schimbat tristețea lor în bucurie.

Învierea Domnului Isus este pentru credința creștină ca sângele pentru trup și ca apa pentru ocean. Cuvintele îngerului: „Nu este aici, a înviat!“ au punctat istoria omenirii cu un Dar din partea lui Dumnezeu așa de mare că nu poate fi comparat cu nimic de sub soare sau de dincolo de soare. „Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea.“ (Fapte 2:24). Adevărul este mai tare ca minciuna și de aceea a ieșit din mormânt biruitor asupra boldului morții. Oricine este copilul Domnului are o relație personală cu un Isus viu și mărturisește acest adevăr istoric. Ziua învierii este triumful dorinței de bine a lui Dumnezeu asupra răului pus la cale de vrăjmașul sufletelor noastre. Credința noastră în Dumnezeu și în viața veșnică are la bază moartea și învierea Domnului Isus, care este Dumnezeu Fiul. Cine nu crede în învierea Domnului Isus nu

este creștin, pentru că credința în învierea Domnului este temelia pe care stă întregul adevăr despre lucrarea de mântuire. „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit“ (Romani 10:9, 10).

Când englezii, în timpul primului război mondial, au cucerit teritoriul unde este mormântul Domnului, au transmis un mesaj în care au comunicat că turcii au jefuit mormântul sfânt de comorile lui. Acest mesaj era de fapt complet greșit, pentru că valorile nu stau în lucrurile de preț pe care unii oameni au ales să le pună la mormânt în timpul primelor ere creștine, ci mormântul s-a lipsit de adevărata valoare și comoară de preț cu aproape două mii de ani mai înainte, când Domnul Isus Hristos a ieșit viu din acel mormânt unde a fost pus cu mult drag de cei care-L iubeau. Un cutremur de pământ a marcat momentul în care Domnul Isus a murit și a depus jertfa desăvârșită pe altarul lui Dumnezeu ca răscumpărare pentru om, și tot un cutremur a marcat momentul în care a înviat dintre cei morți. Datorită învierii Domnului Isus vestea cea bună a mântuirii s-a răspândit și continuă să se răspândească, pentru că este o credință într-un Mântuitor care a înviat.

„…Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat…“ (Luca 24:5, 6). Femeile, care-L iubeau mult pe Domnul Isus, când au mers dis-de-dimineață la mormânt cu miresme pentru îmbălsămare, au găsit piatra dată la o parte, iar înăuntru au văzut pânza în care trupul Domnului fusese înfășat și prosopul care fusese strâns cu grijă. Cu toate că Domnul Isus le-a spus dinainte că avea să fie pus între cei fărădelege și omorât, învierea Lui a fost cea mai mare surpriză pe care cei ce-L iubeau și chiar cei ce nu-L iubeau au avut-o vreodată. În timpul umblării Sale pe pământ cu ucenicii, Domnul Isus a dovedit dumnezeirea Sa prin faptul că a redat viață chiar și morților, dar aceștia nu au fost îmbrăcați în nemurirea trupului de slavă. După aducerea lor la viață ei au fost totuși supuși morții. Lazăr a fost înviat din morți și a murit iarăși, dar cine crede în El nu va muri niciodată, ci va trece de la moarte la o altă viață, care nu are sfârșit. Aceasta este

nădejdea ce nu înșală și este întreținută de flacăra credinței care, o dată ce sufletul nostru este născut din nou, adică făcut viu pentru Dumnezeu, ne împuternicește să trăim pentru Dumnezeu.

„…Cel neprihănit va trăi prin credință“ (Romani 1:17). Acesta a fost versetul care a schimbat viața multor oameni spre a trăi cu încredere în dragostea Aceluia care nu se schimbă. Între oamenii schimbați de acest verset a fost și Luther, din această cauză unii teologi l-au numit ca fiind poarta lui Luther către Cer. Poți să alegi să fii fericit indiferent de împrejurări, chiar și în momente grele, privind la darul mântuirii confirmat de Dumnezeu în clipa învierii. Domnul Isus timp de nouă ore a purtat păcatul a peste 40 de miliarde de oameni pe umerii Lui, dar dragostea Lui a fost mai tare ca moartea, și pentru a ne răscumpăra a băut întreg paharul suferinței. „…căci dragostea este tare ca moartea... jarul ei este jar de foc, o flacără a Domnului. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, și râurile n-ar putea s-o înece...“ (Cântarea cântărilor 8:6, 7).

Prin credință pricepem că lumea a fost făcută de Dumnezeu și tot prin credință credem că Domnul Isus a înviat din morți. El este învierea și viața. Domnul Isus după ce Și-a dat viața de bună voie ca răscumpărare pentru cei păcătoși a avut puterea să și-o ia înapoi. El este pârga, adică primul înviat din morți cu un trup de slavă, la fel cum vom avea și noi în cer. Ziua învierii corespunde cu ziua când israeliții aduceau snopi din lanul de grâu copt și îl legănau înaintea Domnului ca un dar de mulțumire. Această ceremonie simbolică era respectată cu strictețe de israeliți. Numai după ce această ceremonie a legănării spicelor avea loc puteau să pună secera în lanuri și să secere holdele. Acest snop legănat înaintea Domnului Îl reprezenta pe Domnul Isus Hristos care a deschis ușa marelui seceriș de suflete, ce avea să fie adunat de pe întreg pământul. Învierea poartă în sine garanția păstrării sufletelor care mor în Domnul și învierea lor în ziua de apoi. „Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El.“ (1 Tesaloniceni 4:14).

Domnul Isus a avut mulți dușmani, dar nici unul nu a spus că

nu a înviat, ci doar au încercat să acopere acest adevăr. Dacă preoții care L-au dat la moarte ar fi putut găsi trupul Domnului Isus și-ar fi dovedit punctul lor de vedere, dar Domul era viu și nu au avut de unde să prezinte dovada minciunilor lor. Când preoții s-au confruntat cu două mărturii de netăgăduit, și anume dovada mormântului gol și mărturisirea străjerilor, au mituit cu bani mulți străjile romane și i-au învățat să spună că pe când dormeau ei ucenicii au luat trupul Domnului. Minciuna lor nu avea sens chiar de la început, fiindcă dacă ostașii ar fi dormit nu ar fi avut de unde să știe cine a luat trupul Domnului Isus.

Dacă s-ar fi dovedit că nu au apărat obiectivul ce le-a fost dat spre pază, ar fi fost executați de mai marii lor. Dacă străjerii ar fi adormit la locul de strajă, preoții ar fi fost primii care i-ar fi reclamat la nefericitul Pilat, care în acele ore era ros de remușcări pentru că a dat un om nevinovat la moarte. Străjerii au știut că ceva supranatural a avut loc atunci când îngerul lui Dumnezeu, cu o înfățișare ca a fulgerului, a dat piatra la o parte, și atunci, plini de frică, au căzut la pământ ca morți. Ca să înăbușe orice răspândire a modului cum au decurs lucrurile în dimineață învierii, preoții le-au promis ostașilor că îl vor liniști ei pe Pilat, iar străjerii, complet dezechilibrați de ce au văzut și pățit, și-au vândut demnitatea pentru bani.

Domnul Isus a apărut în mijlocul ucenicilor, care credeau că Isus este mort, și le-a spus: „Pace vouă!“ Nimeni altul nu putea umbla arătând semnele lăsate de cuie în mâinile și coasta Mântuitorului. Emoțiile adânci de pierdere și deznădejde au fost înlocuite într-o clipă de un sentiment de fericire și nădejde. Evenimentul învierii i-a făcut pe ucenici să poată trece peste slăbiciunile lor și să îndure de-a lungul anilor orice prigoană și chiar moarte, pentru că L-au văzut înviat și nimeni și nimic nu mai putea clătina credința lor. Chiar Iacov, fratele Domnului Isus, care înainte de Înviere a avut multe nedumeriri și a fost plin de necredință, a ajuns nu numai să creadă în El ca Mântuitor, dar și să-și de-a viața ca martir pentru credința în Domnul Isus, în care a recunoscut pe Hristosul lui Dumnezeu. Faptul că L-a văzut viu după ce-L știau

mort, era pentru ei o dovadă de netăgăduit că El este cine a spus că este și anume Fiul Lui Dumnezeu. „Noi suntem martori a tot ce a făcut El în țara Iudeilor și în Ierusalim. Ei L-au omorât, atârnându-L pe lemn. Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi, și a îngăduit să Se arate, nu la tot norodul, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, nouă, care am mâncat și am băut împreună cu El, după ce a înviat din morți“ (Fapte 10:39-41).

Domnul Isus a înviat în prima zi a săptămânii și de aceea ucenicii Domnului au numit duminica Ziua Domnului și biserica a început să se adune la un loc în ziua de duminică. Abia după revărsarea Duhului Sfânt aveau ucenicii să înțeleagă pe deplin scopul specific al venirii Mântuitorului, ca împărat al inimilor, nu al lucrurilor trecătoare de pe pământ. „…Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume….“ (Ioan 18:37). Ucenicii nu și-au dat viața pentru credința lor în Domnul Isus ca să flateze un stăpân mort, ci au murit ca martiri, știind sigur că Domnul Isus Hristos a înviat din morți și nu mai moare niciodată. Evenimentul învierii Domnului Isus a stat și stă la baza propovăduirii pe care ucenicii au făcut-o sub cârmuirea Duhului Sfânt. Un astfel de mesaj de victorie asupra morții și a păcatului era un mesaj cum nu s-a mai auzit până atunci pe pământ.

În grădina Edenului diavolul a învins omul, dar tot într-o grădină al doilea Adam a zdrobit boldul morții, ieșind viu din mormânt. „…Moartea a fost înghițită de biruință“ (1 Corinteni 15:54). Nu a fost și nu va fi niciodată un mesaj mai aducător de binecuvântare ca acesta, și anume: cine crede în moartea și învierea Lui poate să aibă viață veșnică. „Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viață veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi“ (Ioan 6:54). Pentru cei ce cred în Domnul Isus ca Mântuitor al sufletelor lor moartea nu mai este o groază, ba chiar și-a pierdut din însemnătate. „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea“ (Ioan 8:51). Aceasta nu înseamnă că nu murim din punct de vedere biologic, ci atunci când trecem din viața aceasta sufletul și duhul nostru se desprind de acest trup și intră în prezența

Domnului Isus Hristos pentru totdeauna. Domnul Isus a înviat, dar este El viu în sufletul tău?

Una din minciunile pe care vrăjmașul le vinde cu mult succes și în zilele de astăzi este că pentru a fi mântuit este nevoie și îndeajuns ca un om să fie moral și bun ca pâinea caldă, dar această afirmație dă un sentiment fals de siguranță, deoarece nu ia în considerație standardul desăvârșit al sfințeniei lui Dumnezeu. A fi un om bun nu este suficient, deoarece prezentul oricât de bun ar apărea, nu poate acoperi păcatul din trecut. Un singur gând rău și păcătos te poate condamna înaintea justiției divine, pentru că nu ai cum să plătești pentru păcat. De aceea S-a jertfit Domnul Isus, Paștele nostru, deoarece era imposibil ca altfel să putem fii mântuiți. După cum nevasta lui Ieroboam nu s-a putut ascunde de omul lui Dumnezeu dându-se drept alta, nici noi nu ne putem ascunde de Acela care cunoaște gândurile și năzuințele inimi noastre. Fiecare om trebuie să asculte și apoi să aleagă să primească sau să refuze adevărul că Domnul Isus Hristos a murit și a înviat pentru păcatul lui personal. Poți să spui fără rezerve că Isus Hristos este Mântuitorul tău care a înviat din morți?

Dacă nu ai luat decizia de a veni la El prin pocăință, învierea Domnului Isus nu-ți folosește la nimic. Înaintea oamenilor poate ai o imagine imaculată, dar dacă nu ai luat decizia de a-L primi pe Domnul Isus Hristos cel înviat din morți ca Mântuitor personal ești tot în păcat și tot nemântuit. Pe măsură ce faci un lucru devii tot mai bun în a face lucrul respectiv, și dacă-L refuzi pe Domnul Isus inima ta va deveni tot mai împietrită și va ști să se împotrivească tot mai mult Luminii. Unii cred că pot fii vicleni și amână predarea lor în brațele Domnului până înainte de moarte, căutând să stoarcă viața de toate plăcerile pe care lumea le poate oferii, neluând în considerare faptul că pot muri în orice clipă. Un astfel de om se aseamănă cu unul care arde lumânarea vieții lui printr-o trăire pentru cel rău, iar la urmă, când suflă în lumânarea vieții, suflă fumul în ochii lui Dumnezeu, spunând că în acele momente vrea să primească și el darul iertării fondat din jertfa Domnului Isus pentru păcătoși.

Dumnezeu nu se lasă batjocorit, și dacă cineva refuză să se predea Domnului nu are garanția că Duhul Sfânt îl va naște din nou dacă prin viclenie a amânat pocăința până înainte de moarte. Nu toți, dar majoritatea tinerilor care ies din școlile numite „mari" ale acestor vremuri ies cu capul plin, dar cu inimile goale. Un tânăr reîntorcându-se acasă de la școală și-a întrebat tatăl de unde știe că Domnul Isus este viu. Tatăl tânărului i-a spus că știe că este viu pentru că a stat de vorbă cu El chiar în acea dimineață. Diavolul, folosindu-se de evoluționiști în școli și de naivitatea lor, vrea să-și vândă minciuna că omul este produsul întâmplării oarbe și se luptă împotriva adevărului că Isus Hristos a înviat din morți. Pentru că învierea reprezintă miracolul puterii lui Dumnezeu, mintea omului și rațiunea este sfidată, și vrăjmașul găsește o portiță deschisă în mintea acelora care iubesc păcatul și care preferă ca Dumnezeu să nu existe, decât să dea socoteală de viața lor.

Apostolul Pavel, care a vestit învierea, a fost batjocorit pentru aceasta de filozofii greci din Atena și a fost făcut chiar nebun de către dregătorul roman Festus în Cezarea. Învierea este un eveniment ieșit din comun nouă, oamenilor, dar nu lui Dumnezeu, care este un Dumnezeu al minunilor. A înviat Domnul Isus Hristos și pentru tine? Sărbătoarea Învierii nu înseamnă tradiții familiare, cozonaci, ouă vopsite și un drum până la biserică. Sunt oameni care merg la biserică pentru că nu au unde merge în altă parte, iar alții se duc pentru că zic că este la modă să fii spiritual. De multe ori când am încercat să arat adevărul Scripturii cu privire la necesitatea de a fi născut din nou mi s-a spus că aceasta este doar opinia mea. Este adevărat că opinia mea nu contează prea mult, dar ce spune Dumnezeu contează. O opinie este ceva mai tare ca o impresie, dar nu este așa de tare încât să fie numită realitatea sigură. Când Îl cauți pe Dumnezeu cu sinceritate El se lasă găsit, și adevărurile Scripturii nu mai sunt opinii, ci adevăr și realitate. Când ești față în față cu Adevărul nu mai ai scuze că ai doar o opinie, ci trebuie să-L accepți sau să-L refuzi.

Dacă te hotărăști să mai amâni întoarcerea la El aceasta înseamnă că de fapt că ai ales să-L refuzi. Adevărul exprimat

chiar de gura Mântuitorului spune că este cu neputință ca un om să meargă în cer dacă nu se naște din nou. „…Adevărat, adevărat vă spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu“ (Ioan 3:3). Această naștere din nou este învierea sufletului nostru la o viață nouă, împreună cu Domnul Isus Hristos. De obicei oamenii nu se gândesc la ei înșiși ca fiind niște păcătoși ce merită iadul, ci doar cred că sunt oameni cu slăbiciuni, care uneori mai păcătuiesc. „Am o inimă bună, doresc binele“, spun mulți, dar această opinie a noastră despre noi înșine este înșelătoare, pentru că la sfârșit numai ce spune Dumnezeu despre noi este ceea ce contează. Mintea omului se leagă ușor de meritul omului, pentru că inima ne este vrăjmașă. Standardul Domnului este clar și cele 10 porunci date de Dumnezeu au fost și sunt călcate de fiecare om, imediat ce știe să aleagă între bine și rău. „Căci, cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate“ (Iacov 2:10). Acest verset pune pe toți oamenii în categoria păcătoșilor și arată cât de necesar a fost ca Domnul Isus să moară și să învie pentru noi, ca să creeze un merit de iertare.

Unii își închipuie că Dumnezeu este așa de bun că nu va îngădui ca sufletele să meargă în iad, dar un așa Dumnezeu nu există numai în imaginația omului. Unii admit că o dată, demult, într-o mică măsură au furat, au spus minciuni, au poftit, s-au lipit de idoli și totuși cred că merg în cer pentru că Dumnezeu este bun, dar acest fel de gândire este un adăpost fals. „Căci știți bine că nici un curvar, nici un stricat, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu“ (Efeseni 5:5). Dumnezeul Cel adevărat este drept și spune că sufletul care păcătuiește va muri, dar El este și Dragoste și de aceea a deschis o cale de scăpare, pentru ca păcătosul să fie iertat prin meritul jertfei Domnului Isus. Dacă nu ai bucuria mântuirii și te simți vinovat, fără pace și neliniștit când te gândești că vei sta înaintea lui Dumnezeu, adu-ți aminte că Domnul este bogat în milă, gata să ierte pe cel care vine la El cu căință. „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pen-

tru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus“ (Efeseni 2:4-6).

Crezând în moartea și învierea Domnului Isus poți să primești viață din El, Cel care este Adevărul și Viața. „Să învie morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte!- Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viață, și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți“ (Isaia 26:19). Poți să ai această experiență a învierii sufletului tău la viață în Isus Hristos printr-o hotărâre de a accepta darul lui Dumnezeu, adică iertarea păcatelor în Numele Domnului Isus. Poți să ajungi să spui cu tărie și siguranță că ești mântuit, și aceasta nu înseamnă aroganță, ci încrederea în cuvintele lui Dumnezeu scrise în Sfânta Scriptură. Domnul Isus a murit și a înviat pentru ca noi să avem viață veșnică. „…Să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui…“ (Filipeni 3:10). Este o înviere din moartea păcatului și o dată ieșit din acest mormânt vei privi înapoi, de unde ai fost scos, și vei da slavă lui Dumnezeu.

Creștinul este un suflet care a fost curățit pe dinăuntru de Sângele scump al Domnului Isus. Dumnezeu a pregătit o cale pentru tine și pentru mine spre viață și mântuire veșnică, acolo unde datorită păcatului nu era cale. „…Pregătiți o cale poporului! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag peste popoare!“ (Isaia 62:10). Întâlnirea cu Domnul Isus îți va da pacea și bucuria pe care niciodată nu ai avut-o înainte. „Bucurați-vă!“ le-a spus Domnul Isus ucenicilor; și dacă-L primești în inima ta ca Domn și Stăpân te vei bucura și tu. Când crezi în moartea și învierea Lui, ca fiind pentru sufletul tău, lași toată povara păcatului asupra Lui și devii liber, și aceasta fără să depinzi de fapte sau de orice altceva, decât de meritul jertfei Lui. Dacă ești mântuit, dă slavă lui Dumnezeu cu o inimă mulțumitoare, iar dacă nu ești, te îndemn să-ți predai viața ta Domnului Isus, care te iubește așa de mult că a murit și a înviat pentru tine.

Amin

18

Doamne, deschide-i ochii!

„Elisei s-a rugat, și a zis: «Doamne, deschide-i ochii să vadă.» Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de cară de foc împrejurul lui Elisei.“ 2 Împărați 6:17

Rugăciunea „deschide-i ochii!“ este o rugă pe care eu și mulți copii ai Domnului o înălțăm către Dumnezeu ca pe o dorință de bine pentru sufletele acelora care nu-L cunosc pe Domnul Isus Hristos, pentru că nu Îl văd ca fiind Cel mai frumos dintre oameni, și aceasta deoarece încă nu au intrat la adăpostul jertfei Lui. Cartea a doua a Împăraților este o continuare a primei cărți a Împăraților și cuprinde ultimii ani de existență ai Regatului de Nord, până când locuitorii lui au fost duși în captivitate de asirieni, și de asemenea cuprinde ultimii ani ai Regatului de Sud, până când populația acestuia a fost dusă în robia babiloniană. Această carte parcurge perioada ultimilor 12 împărați din Nord și a ultimilor 16 împărați din Sud, prezentându-ne modul în care Dumnezeu a avut de-a face cu poporul Său, după felul cum aceștia au ascultat sau nu de El.

Dumnezeu a căutat să-i prevină pe israeliți prin proroci ca să se abată de la idolatrie, dar aceștia ori de câte ori aveau pace și belșug alergau înapoi la idoli. Unul dintre prorocii aleși să transmită mesajul lui Dumnezeu poporului a fost Ilie Tișbitul, cel care a fost răpit la cer. Ca succesor al lui Ilie, Dumnezeu l-a ales pe Elisei. Enoh și Ilie au fost singurii oameni aleși de Dumnezeu să nu guste moartea, ca o anticipare a Răpirii Bisericii la Cer, eveniment pe care îl așteptăm în fiecare zi. La despărțirea de Elisei, Ilie

i-a lăsat mantaua de proroc și, după cum a cerut succesorul său, o îndoită putere, deci o dublă putere față de aceea care a fost peste Ilie, numit și prorocul focului. Cu această putere deosebită, Elisei a făcut multe minuni, printre care și o înviere din morți. Ea este una din cele șapte învieri menționate în Sfintele Scripturi, neincluzând învierea Domnului Isus din morți cu un trup de Slavă.

Majoritatea minunilor înfăptuite de Elisei au fost făcute în milă și bunătate, dar au avut loc și minuni prin care s-a dat o pedeapsă, ca atunci când o mulțime de tineri au fost pedepsiți pentru atitudinea lor batjocoritoare. Cercetările au scos la iveală că grupul de copii care l-au batjocorit pe Elisei, pe când acesta mergea spre Betel, a fost de fapt un grup de tineri care și-au bătut joc de proroc pentru că nu avea o anume freză, dar ceea ce a atras mai mult pedeapsa asupra lor, în așa fel că 42 din ei au fost omorâți de doi urși, a fost faptul că ei îl ridiculizau pe Elisei, spunându-i să se suie, adică să se înalțe ca și Ilie. Așa îi ridiculizează unii oameni și astăzi pe cei ce așteaptă venirea Domnului Isus, care va veni să-și ia Biserica la cer. Biserica este constituită din sufletele celor ce au fost născuți din nou, din Duhul lui Dumnezeu, și care se păstrează curați de întinăciunile lumii pentru El, la fel cum o logodnică se păstrează curată pentru logodnicul ei, pe care îl iubește. Dumnezeu este plin de răbdare cu omul păcătos, dar unii merg prea departe cu batjocurile lor la adresa Lui și se trezesc cu o pedeapsă imediată, ca Anania și Safira, care au plănuit și au vrut să înșele pe Duhul Sfânt.

În anul 1839, sultanul Turciei a dictat un decret conform căruia nici un preot creștin nu mai avea voie să rămână în împărăția lui. A doua zi, după ce a dictat acest decret, sultanul a murit și nu a mai apucat să-și pună planul în aplicare, de a stârpi creștinismul. Când Domnul Isus umbla pe pământ a avut discuții aprinse cu fariseii și cărturarii, și hulirea Duhul Sfânt de către aceștia L-a determinat pe Domnul Isus să spună, în cuvinte mai diferite, că de data aceea au mers prea departe, și că acel păcat nu li se va ierta niciodată. Este spre binele nostru, să luăm în considerare astfel de

întâmplări, ca nu cumva să fim dintre aceia care prin cuvinte nesăbuite să atragem asupra noastră mânia lui Dumnezeu. El ne-a înzestrat cu capacitatea de a rosti cuvinte, dar trebuie să luăm seama să nu hulim lucrurile Sale și să nu clevetim, vorbind de rău pe semenii noștri. Vorbirea de rău și chiar vorbirea nefolositoare, fără rost, este un păcat și o călcare a poruncilor lui Dumnezeu, motiv pentru care El spune că omul va da socoteală până la ultimul cuvânt. Când un om care știe multe se vede și se consideră neînțelept nu are nici o pagubă, dar când un om neînțelept se crede înțelept poate ajunge în situații în care să vorbească lucruri necumpătate, care să atragă mânia lui Dumnezeu asupra sa. Așa au făcut tinerii care l-au batjocorit pe Elisei și au fost nimiciți de cei doi urși.

Dacă unui om i-ai spune că este inamicul lui Dumnezeu s-ar supăra, dar faptele și chiar vorbele omului care trăiește fără Dumnezeu îl pune în această stare de vrăjmășie cu Domnul. Dacă mergi la biserică și poate mai dai ceva din milă nu este îndeajuns ca să poți spune că trăiești cu Dumnezeu și umbli cu El, ci trebuie să te nești din nou și să devii o făptură nouă, care primește de la Dumnezeu o haină albă pentru sufletul său. Această experiență, care este o minune, are ca rezultat deschiderea ochilor noștri ca să vedem bine și să numim bun ceea ce numește Dumnezeu bun și să numim rău ceea ce El numește rău. „Doamne, deschide-mi ochii!“ este o rugăciune potrivită pentru noi, prin care cerem discernământul pe care ni-l dă Duhul Sfânt asupra realității lucrurilor. Până când Duhul Sfânt nu deschide ochii minții sănătoase, omul nu se vede păcătos în merit de pedeapsă, dar când ochii îi sunt deschiși aleargă disperat la mila lui Dumnezeu și cere îndurarea Celui care este bucuros să o dea.

Mulți nu vor să se pocăiască așa cum cere Domnul Isus, pentru că nu sunt gata să se lase de păcatul pe care-l iubesc, dar fiecare om trebuie să aleagă pentru el între viață și moarte veșnică. Când un pacient este operat pentru a i se înlătura o tumoare din trupul lui, el nu vrea ca 90% din tumoare să fie

scoasă afară, ci vrea 100%. Nici un pacient nu ar fi mulțumit să-i spună doctorul că a scos aproape toată tumoarea, ci vrea să știe că toată a fost scoasă afară. Puțină infecție poate infecta tot trupul aducând moartea, și puțin aluat, spune Scriptura, dospește toată plămădeala. Puțin păcat îngăduit, tolerat, poate strangula viața duhovnicească, și apoi poate omorî sufletul. Cine caută îngăduință și porți spre păcat și pofte nu este pocăit cu adevărat, ci el, prin acest fel de căutare, vrea înapoi controlul vieții sale pe care odată l-a făgăduit Domnului Isus.

Păcatul este o boală incurabilă, ca și o fiară ce nu poate fi îmblânzită. De aceea singurul mod de a rezolva cu el este de a-l scoate afară din viața noastră cu desăvârșire. Cu păcatul nu te poți juca, pentru că el te înșală întotdeauna, având de plătit pentru el mai mult decât ai fi crezut vreodată. Păcatul face apel la poftele și dorințele firii vechi, prin care vrea să ne ducă din nou în jugul robiei, oferindu-ne la toate colțurile vieții ocazii să gustăm din fructul amar al neascultării. Trebuie să avem ochii unși cu alifia Duhului Sfânt, pe care Domnul Isus o recomandă celor din Laodicea, cu care să ne ungem ochii ca să vedem cât de hidos este păcatul și cât de urâți ne poate face atunci când îl acceptăm. „Doamne, deschide-ne ochii!“ Înșelăciunea păcatului i-a multe forme, pe când Adevărul are numai o formă care se numește Isus Hristos. Lipindu-ne tare de bine și rămânând în Domnul Isus Hristos putem sta la adăpost de viscolul păcatului, încălziți de căldura Cuvântului Său, pe care îl strângem în inima noastră și cu care ne apărăm de săgețile arzătoare ale celui rău.

Mulți oameni se lasă de calea cea bună a credinței ce duce la cer, fiindcă zic că Dumnezeu nu le ascultă rugăciunea, dar, de obicei, astfel de oameni au teologii creionate în absurditate, pentru că Scriptura nu ne îndreptățește să cerem orice vrem, ci ne învață să cerem ceea ce vrem după voia Lui. Obiectivul spre care țintim prin rugăciune este: sfințenia trupului și a duhului nostru, care este templul Duhului Sfânt, și înaintarea Împărăției lui Dumnezeu în inimile oamenilor. Dumnezeu nu este o sursă de ghicire sau un

fel de Moș Crăciun la care să-ți prezinți dorințele scornite de fantezie și fire. Dacă cineva nu are de gând să-L asculte pe Dumnezeu, nu are rost nici să se roage, pentru că nu va primi răspuns decât atunci când intențiile îi sunt sincere și sunt îndreptate spre pocăință.

Suntem înconjurați de minunile lui Dumnezeu la fiecare pas, și El nu consideră că e necesar să facă tot felul de minuni pentru a-l convinge pe fiecare păcătos în parte că îi vrea binele. Dumnezeu a pus pământul la 93 milioane de mile distanță de soare, pentru a crea cel mai prielnic mod de viață pentru om. Cantitatea de vapori suspendată continuu în aer, cunoscută de noi cu numele de nori, cântărește 54 trilioane 460 miliarde de tone, cu toate că apa este de 773 de ori mai grea ca și aerul. Minuni ca și acestea cu care ne-am obișnuit ne spun că avem de-a face cu un Dumnezeu Mare, care poate totul. Știința se ocupă de mersul lucrurilor în natură, dar nu are nimic de spus despre felul cum Dumnezeu le-a conceput, pentru că ea doar descoperă ceea ce a făcut Dumnezeu. La tot pasul vedem semnătura Creatorului care a creat condiții optime pentru om, ca să-L caute și să-L găsească pe Dumnezeu, dar totul începe cu deschiderea ochilor de către Duhul Sfânt.

Dumnezeu a dat oamenilor Cuvântul Său și se așteaptă ca omul să îl creadă. Fericirea lumii poate fi asemănată cu niște baloane de săpun care rezistă doar câte clipe. Așa este și această viață pământească în comparație cu veșnicia, unde fericirea pe care o dă Dumnezeu celor mântuiți este fără de sfârșit. Viața veșnică nu se primește prin practici religioase și orice efort ar face omul nu o merită niciodată. De aceea, Dumnezeu dă mântuirea ca dar celui ce prin pocăință vine la El și își predă viața Domnului Isus. Tot Domnul este Acela care ne dă credința, voința și înfăptuirea, ca să putem întinde mâna și primi acest dar al mântuirii. „Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor“ (Isaia 35:5). În jurul nostru există o lume pe care noi nu o vedem decât atunci când Dumnezeu alege să ne deschidă

ochii. „Domnul a deschis ochii lui Balaam, și Balaam a văzut pe Îngerul Domnului stând în drum, cu sabia scoasă în mână. Și s-a plecat, și s-a aruncat cu fața la pământ“ (Numeri 22:31). Dacă am vedea activitatea din văzduh, de unde îngerii întunericului atacă și dacă am vedea îngerii lui Dumnezeu care ne ocrotesc, ne-am îngrozi. De aceea Dumnezeu alege să nu ne arate aceste lucruri pentru a nu ne da ceea ce este peste puterile noastre.

Textul citat la început ni-l prezintă pe Elisei într-o situație pe care slujitorul său o vedea extrem de dificilă și disperată, pentru că se aflau împresurați de oștile sirienilor. Acele oști aveau un scop precis, și anume, de a-l prinde pe Elisei, care prin Duhul lui Dumnezeu descoperea împăratului Israelului planurile de luptă ce se discutau la Consiliul de război al sirienilor. Elisei era liniștit, pentru că el vedea ceva ce nimeni altul nu vedea și l-a liniștit pe slujitorul lui, spunând: „…Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei“ (2 Împărați 6:16). El vedea muntele plin de cai și care de foc, care erau acolo din porunca lui Dumnezeu ca să-l păzească pe Elisei. Elisei s-a rugat Domnului și a spus: „Doamne, deschide-i ochii să vadă!“ Ochii duhovnicești ai slujitorului s-au deschis, și acesta când a văzut oștirile lui Dumnezeu și-a recăpătat liniștea. Atunci Elisei a cerut Domnului să-i lovească pe sirieni cu orbirea fizică, iar apoi i-a călăuzit până în cetatea Samariei, unde din nou li s-au deschis ochii trupului ca să se vadă dați în mâna împăratului Israelului. Elisei a cerut ca sirienii, vrăjmașii, să fie hrăniți, după care să fie lăsați să plece în pace la stăpânul lor, fără să se mai întoarcă vreodată în Israel.

Copiii lui Dumnezeu, a căror ochi duhovnicești sunt deschiși, văd realitatea lucrurilor. Ei văd că toate lucrurile de pe pământ sunt trecătoare și văd, prin credință, o lume a lui Dumnezeu, care nu va trece niciodată. Copiii Domnului știu că mai mulți sunt cei care sunt cu ei decât cei care sunt împotriva lor, și știu că mai tare este Cel care este în ei, adică Duhul Sfânt, decât cel care este în lume. „Și Dumnezeu i-a deschis ochii, și ea a văzut un izvor de apă...“ (Genesa 21:19). Când Dumnezeu îți deschide ochii vezi în

Cuvântului Lui apa ce stâmpără setea și hrănește sufletul flămând după El. Copiii Domnului, care au ochii duhovnicești deschiși, văd în toate lucrurile mâna lui Dumnezeu care lucrează spre binele sufletului lor și chiar atunci când nu înțeleg se încred în voia bună și desăvârșită a unui Dumnezeu care nu poate fi ispitit să facă răul și care alege ce vrea El pentru viața noastră. Au fost ochii tăi deschiși? Văd ei o frumusețe în Domnul Isus Hristos? Poți să vezi că cel mai bun lucru ce-l poți face este să te supui lui Dumnezeu și să-I slujești cu tot ce ești și cu tot ce El ți-a dat? Vezi folos în a ierta pe cel ce nu merită să fie iertat? Vezi folos în a te dărui cu sacrificiu lucrării lui Dumnezeu? Dacă răspunsul este „Da!", atunci ochii tăi au fost deschiși, dar dacă nu ești sigur sau dacă spui „Nu!", ai nevoie ca prin rugăciune să ți se deschidă ochii și să vezi bine, ca și slujitorul lui Elisei.

La fiecare 18 minute cineva își ia viața în America, pentru că nu vede rostul de a trăi, dar dacă ar cere să li se deschidă ochii, ar vedea folosul de a trăi pentru Dumnezeu, Cel care dă iertarea și viața veșnică celui ce se pocăiește. Vezi tu vreun rost în viața aceasta? Rostul nu stă în a acumula bogății, ci în a te îmbogăți față de Dumnezeu și în a căuta să scapi cât mai multe suflete de la pierzarea veșnică a iadului, care este tot așa de real ca și Raiul. Când Duhul Domnului îți deschide ochii vezi folos în a trăi cu integritate o viață de sfințenie, pe când cel ce are ochii închiși spune că nu se merită, numai dacă are în mod vădit ceva de câștigat. „Pentru că își deschide ochii și se abate de la toate fărădelegile pe care le-a săvârșit, va trăi și nu va muri" (Ezechiel 18:28). Când ochii ne sunt deschiși vedem în păcat un inamic și un hoț care vrea să ne rupă părtășia cu Dumnezeu, așa cum a rupt-o primilor oameni. Când ochii duhovnicești ne sunt închiși este foarte posibil să-l luăm pe vrăjmaș drept prieten și să-i primim sfatul care ne otrăvește sufletul. „Doamne, deschide-ne ochii!"

Patriarhul Isaac a fost un om pe care simțurile l-au amăgit, și fiind înaintat în vârstă a fost înșelat și a dat binecuvântarea de întâi născut celui de-al doilea fiu al său. El a auzit bine, dar nu a

crezut ceea ce a auzit. Noi ce facem când auzim Cuvântul Domnului? Putem alege să trăim prin vedere sau prin credință. Atunci când ochii duhovnicești ne sunt deschiși de Duhul Domnului vedem în toți semenii noștri făptura mâinii lui Dumnezeu spre care arătăm milă și bunătate, așa cum noi vrem milă și bunătate de la Dumnezeu. „Domnul deschide ochii orbilor; Domnul îndreaptă pe cei încovoiați; Domnul iubește pe cei neprihăniți“ (Psalmul 146:8). O dată ce un suflet vine la mântuire spune ca și orbul care a fost vindecat de Domnul Isus Hristos: „…eu una știu; că eram orb, și acum văd“ (Ioan 9:25). Ochii deschiși de Duhul Sfânt văd că vrăjmașul face mai multă pagubă, când vine ca șarpe viclean cu vorba mieroasă, ca și atunci când urlă ca un leu prin persecuții și pagube materiale. El vine uneori ca înger de lumină, dar ochii duhovnicești îl descoperă în lumina Scripturii, care-i scot roadele la iveală. Ochii dechiși văd lațul vânătorului de suflete, și cel mântuit știe să-l ocolească ca să nu fie prins.

Isus Hristos este doctorul care ne deschide ochii să vedem adevărul spiritual al Scripturii, ca să putem trăi viața cu folos și să nu ne trezim, când vom sfârși alergarea pe acest pământ, în fața Stăpânului cu mâinile goale. El ne deschide ochii să vedem că acest trup este doar un vehicul pentru sufletul și duhul nostru care va trăi veșnic cu Dumnezeu. După cum o pungă ce are în ea monezi de aur este importantă, pentru că păstrează aurul, tot așa trupul nostru este important, chiar dacă numai temporar, pentru că în el este sufletul și duhul nostru pentru care a murit Hristos ca să le răscumpere. Când ne trezim noaptea și este întuneric putem să umblăm prin casă, pentru că în memoria noastră este „lumină“, adică știm cum sunt așezate lucrurile în propria noastră casă. Atâta timp cât ochii duhovnicești sunt deschiși avem pace și echilibru înăuntrul nostru, deoarece ne bazăm pe credința în Acela care nu poate să mintă și care ne-a spus că nu ne va lăsa și cu nici un chip nu ne va părăsi. Când ai ochii duhovnicești deschiși ai întotdeauna cel puțin un subiect de rugăciune.

Oamenii care au ochii deschiși spre lucrurile văzute prin credință pot fi cunoscuți după modul în care se roagă. „Doamne, deschide-ne ochii să nu vedem ca prin ceață, ci să vedem clar!“ Când suntem în necaz, ochii noștri duhovnicești privesc spre Domnul căutând ajutor. „Îmi ridic ochii spre munți… De unde-mi va veni ajutorul? Ajutorul îmi vine de la Domnul...“ (Psalmul 121:1). Pe timp cu vreme bună, cât și pe timp cu vreme rea, noi privim spre Domnul, care este sursa păcii noastre. „De aceea, către Tine, Doamne, Dumnezeule, îmi îndrept ochii, la Tine caut adăpost...“ (Psalmul 141:8). Oamenii firești văd numai lucrurile firești, care sunt de fapt lucrurile fizice, dar cei duhovnicești, a căror ochi au primit lumină de la Dumnezeu, văd și lucrurile duhovnicești și le înțeleg importanța. „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește“ (1 Corinteni 2:14).

Nici un om nu este calificat să dea o explicație lucrurilor spirituale, până ce ochii duhovnicești nu îi sunt deschiși prin nașterea din nou, pentru că numai atunci începe să vadă Împărăția lui Dumnezeu. Domnul ascultă și astăzi rugăciuni, și dacă te găsești că faci parte din aceia care nu au avut încă ochii duhovnicești deschiși, poți să-I ceri ca El să te nască din nou și să devii un copil al Său, care să trăiască nu pentru lumea aceasta, ci pentru cea care vine și care este veșnică. „Ochii Domnului sunt în orice loc, ei văd pe cei răi și pe cei buni“ (Proverbe 15:3). Oriunde ai fi, El te vede și te ascultă dacă te rogi cu sinceritate. „Ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui, vor privi țara în toată întinderea ei“ (Isaia 33:17). Va veni și ziua când Îl vom vedea pe Împărat așa cum este și nu vom mai avea nevoie de credință. Eu te îndemn la o astfel de rugăciune de predare în brațele Domnului Isus ca unul care am avut această experiență și ca un păcătos care a fost iertat și căruia i s-au deschis ochii să vadă frumusețea Domnului Isus. Această lucrare este o minune și de aceea numai El poate să o facă în viața ta.

Fiind conștient de orbirea ta față de lucrurile duhovnicești poți să-I ceri și El îți va da vederea, ca să poți deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt. Multe sunt vocile ce te vor chema spre lume cu promisiuni de fericire, dar numai vocea Mântuitorul, prin glasul Evangheliei, te va chema la adevărata viață fericită în Hristos Isus, care dă vedere orbilor și astăzi. Numai după ce începi să vezi vei putea să faci binele cu adevărat, în modul în care Dumnezeu îl numește bine, pentru că va fi roada Duhului Sfânt în tine. Duhul Sfânt îți va deschide ochii să vezi funia împletită în trei, care este rugăciunea, dărnicia și postul, și care te va face de nebiruit între oameni și chiar în lumea care nu se vede cu ochii de carne. Scopul acestui mesaj este ca cei care nu văd să fie încurajați să vină la Isus Hristos, ca să primească vederea. „Doamne, deschide-i ochii să vadă!“ Atunci frica va dispare, așa cum a dispărut din viața slujitorului lui Elisei când a văzut că mai mulți erau cu ei, decât cei ce erau împotriva lor. În locul fricii va apărea încrederea în Dumnezeul care poate totul și care ne poartă pe brațe până la locul unde se primește cununa. „Doamne, deschide-i ochii!“

Amin

19

Iubire reciprocă

„Ce lipici în dezmierdările tale, soro, mireaso! Dezmierdările tale prețuiesc mai mult decât vinul, și mirezmele tale sunt mai plăcute decât toate miroznele! Miere picură din buzele tale, mireaso, miere și lapte se află sub limba ta, și mirosul hainelor tale este ca mirosul Libanului.

Cântarea Cântărilor 4:10-11

Cartea Cântarea Cântărilor este o carte pe care evreii nu aveau voie să o citească până la împlinirea vârstei de 30 de ani. În Vechiul Testament Israelul este prezentat uneori ca o nevastă iubită a lui Dumnezeu, dar creștinii consideră această carte a fi o cântare prenupțială a Domnului Isus Hristos și a Bisericii, care este numită și Mireasa lui Hristos. „…v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată“ (2 Corinteni 11:2). Cartea Cântarea Cântărilor conține o comunicare dintre doi care se iubesc cu adevărat, arătând un devotament reciproc, aceasta indicând relația de dragoste dintre Domnul Isus și cei păcătoși, care prin spălarea nașterii din nou și înnoirea făcută de Duhul Sfânt au devenit Mireasa Domnului Isus.

În prezent, cât timp suntem în acest trup pe pământ, trăim perioada de logodnă, când așteptăm venirea Mirelui, și prin a ne feri de tot ce este păcat ne păstrăm fidelitatea față de Domnul Isus, Mirele noastru. Dorim să fim găsiți lucrând cu zel pentru El, fiind motivați de dragoste, urmând ca în curând să-L întâmpinăm și să intrăm la nunta Mielului, care va începe la momentul hotărât

de Dumnezeu Tatăl, începând cu clipa Răpirii la Cer a Miresei. „Să ne bucurăm, și să ne veselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit“ (Apocalipsa 19:7). Cartea aceasta de dragoste arată iubirea reciprocă și de nestins dintre Rege și Mireasa Lui. Această carte era și este socotită o carte din inspirație sfântă, pentru că este un cântec de dragoste mai greu de interpretat uneori. Este numită cântarea cântărilor pentru că probabil era considerată a fi cea mai aleasă dintre cele 1005 cântări pe care Solomon le-a scris. „A rostit trei mii de pilde, și a alcătuit o mie cinci cântări“ (1 Împărați 4:32). Este o cântare, când toată natura este vie, îmbrăcată cu frumusețe de către Creator.

Așa cum Solomon probabil că o vedea cea mai frumoasă pe Abișag Sunamita din Șunem, tot așa Domnul Isus îi vede pe cei credincioși Lui, care au încheiat legământ cu El, ca fiind frumoși, nu neaparat pentru că au un chip frumos, ci pentru că au o frumusețe de caracter, crescut în ei de Duhul Sfânt, care-l face pe credincios să se asemene cu Domnul Isus. Această carte este cel mai bine înțeleasă de adevărații credincioși, care iubesc pe Domnul mai mult ca orice și care în fiecare zi doresc ca evenimentul venirii Domnului Isus să aibă loc. Când credinciosul este mai aproape de Cer și trăiește stări de Tabor se asociază cu cuvintele de dragostea ale acestei cărți, pentru că simte că i se potrivesc în a exprima dragostea ce o simte pentru Domnul și Mântuitorul nostru.

Este posibil să avem cărți preferate ale Scripturii pentru doctrină, altele pentru experiențele oamenilor care s-au încrezut în Dumnezeu, dar această carte ne ridică deasupra celorlalte când este vorba de părtășia în dragoste, cunoscută de sufletul plin de recunoștință și îndrăgostit de Dumnezeu. Cuvintele din textul citat la început sunt cuvinte potrivite din partea Domnului Isus pentru Biserica Sa, pe care a iubit-o așa de mult că Și-a dat viața pentru ca ea să devină a Lui. Mireasa sau Biserica este totalitatea sufletelor care vor fi mântuite prin har, prin jertfa de răscumpărare depusă la Golgota de Mielul lui Dumnezeu, unde s-a plămădit mântuirea noastră. Frumusețea Domnului se poate vedea, fiind

oglindită în Mireasa Domnului, de aceea este iubită de Dumnezeu Tatăl și potrivită pentru Cer. Este vorba de o dragoste neîmpărțită din partea credinciosului, când Domnul Isus este pe locul de Rege al inimii și tot ce se face sau nu se face în viața credinciosului este determinat de dorința Regelui. Cuvintele Mirelui sunt cuvinte care arată că Domnul se bucură și este mulțumit de dragostea pe care o simte din partea Miresei, care este iubita Lui. Poate acum este timpul când simți că ți se potrivesc și înțelegi astfel de cuvinte, ori ți se pare ceva străin și chiar ceva ce nu are sens. Numai un suflet care prin pocăință a simțit iertarea și împăcarea cu Dumnezeu poate avea o astfel de stare față de Domnul Isus, a cărui dragoste a simțit-o atunci când s-a încrezut în meritul jertfei din Golgota.

„Eu sunt a iubitului meu și iubitul meu este al meu; el își paște turma între crini“ (Cântarea Cântărilor 6:3). Oare ni se potrivesc nouă astfel de cuvinte? Avem noi dragoste pentru acela care a făcut posibilă mântuirea veșnică a sufletului nostru? Dacă nu poți să spui că Îl iubești este pentru că încă nu ai simțit dragostea Lui și pentru aceasta este nevoie să iei decizia de a-ți preda viața Domnului Isus, cu toate aspectele ei. Cei doi ucenici, care călătoreau spre Emaus, la un moment dat au văzut în Domnul Isus un străin. Dacă El este un străin, trebuie să știi că El vrea să-L cunoști îndeaproape, pentru a te dezlega de orice amărăciune a acestei lumi și să simți bucuria pe care o simte un suflet mântuit în prezența lui Dumnezeu. Fericirea este posibilă pe pământ numai atunci când dragostea reciprocă dintre tine și Domnul Isus este o realitate în viața ta.

Mulți se numesc creștini azi, dar sunt totuși nefericiți când îi asculți. Este un lucru să te căsătorești și este alt lucru să ai o viață de căsnicie fericită. Este necesar să lucrezi la căsnicie și să o întreți. Este un lucru să spui că crezi în Domnul Isus și altul să trăiești în fiecare zi cu Domnul Isus ca cel mai apropiat și intim prieten. Nu ai cum să simți prea mult dragostea Lui până ce inima nu ți s-a topit în lacrimile pocăinței ca și a Mariei Magdalena, care a spălat cu lacrimile pocăinței ei picioarele Mântuitorului. Ea a

primit iertare și L-a iubit mult pe Domnul Isus. Domnul Isus era în casa lui Simon care a dat o masa bogată în cinstea Lui, dar Domnul Isus S-a bucurat cel mai mult de simțămintele de căință și dragostea acelei femei păcătoase, care a văzut în Isus persoana ce o putea elibera de păcat. Ospățul care a desfătat inima Mântuitorului nu a constat în faptul că Simon a scos vasele scumpe și mâncărurile alese, ci în inima acelei femei care a fost iertată de mult și care L-a iubit mult pe Domnul Isus.

Ce crezi despre dragostea Lui pentru tine personal? Același lucru și același nivel de dragoste simte Domnul Isus și din partea ta? Așa de mult s-ar bucura să simtă acea dragoste din partea ta. Un efort mic și superficial de a-L cunoaște pe Dumnezeu va da un rezultat slab și de cele mai multe ori descurajator. Dacă vrei să simți acea dragoste care-l face pe om beat de fericire vei alerga după El și Îl vei căuta disperat, iar El Se va lăsa găsit. Atunci El îți dă haina albă a iertării și vei fi socotit neprihănit, ca și cum niciodată nu ai fi păcătuit. Domnul Isus vrea să audă din partea noastră dacă Îl iubim. „...Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?..." (Ioan 21:15). Domnul Isus, care știa toate lucrurile, a vrut să audă din gura lui Petru și vrea să audă și din gura noastră dacă Îl iubim, pentru că El deja prin jertfa din Golgota ne-a spus că ne iubește. Această dragoste a noastră atunci când este autentică se vede printr-un zel neobosit de a face ce-I place lui Dumnezeu. Zelul și dragostea noastră față de El se vede atunci când Îl căutăm în rugăciune, în cântare, în studierea Scripturii, în lucrări de ajutorare și orice alt fel de misiune, pentru care Duhul Sfânt ne-a pregătit să fim folosiți ca un vas de cinste spre zidirea Bisericii și spre slava lui Dumnezeu.

Dacă vrei să simți dragostea Lui, așa cum n-ai simțit-o niciodată, trebuie să faci ceea ce poate n-ai făcut niciodată, adică să te sfintești pentru El. Aceasta va atrage atenția Domnului atunci când o faci pentru El. Uneori, ca să poți înțelege dragostea Lui, ar fi mai bine să înțelegi ce înseamnă să fii în iad nu pentru câteva mii de ani, ci veșnic. Statisticile despre moarte sunt impresive și spun că toți cei ce se nasc mor fără excepție, însă moartea pentru

cel credincios nu este decât o trecere la o viață în prezența Domnului, pe când pentru cel necredicios un început al unui chin veșnic. Cel ce slujește Domnului Isus merge la culcare cu o conștiință liniștită, pentru că știe că sufletul lui este al Domnului. Nimic altceva nu poate da liniște omului.

Iuliu Cezar a auzit despre un om bogat care era renumit pentru voia bună și dispoziția plăcută pe care o crea în jurul oamenilor cu care avea de-a face. Cezar a trimis să-i cumpere patul acelui om, gândind că astfel va putea dormi liniștit și va găsi pace. Adevărata pace nu se obține nici dormind pe un pat anume, nici intrând în locașuri așa zis sfinte, nici îmbrăcând haine ce unii le-ar numi sfinte și nici chiar având sănătate trupească deplină și un viitor financiar asigurat. Pacea este un râu care curge dintr-un izvor numit Har, și numai acela care primește dragostea lui Dumnezeu și se împacă cu El prin pocăință poate avea parte de adevărata pace, care nimeni și nimic nu i-o poate lua. El nu dă pacea ca lumea prin lucruri trecătoare, ci dă o pace care rămâne cu noi veșnic. Adevărata fericire este a iubi și a fi iubit de Dumnezeu, știind că această relație nu se va încheia niciodată și chiar trecerea din această viață va face ca această stare de fericire să continue cu o mai mare intensitate.

Cei care încă nu au avut parte de adevărata fericirea sunt aceia care încă nu au experimentat harul lui Dumnezeu. Cei ce trăiesc în Hristos nu au de ce să se teamă nici chiar atunci când este vorba de moarte biologică, pentru că ei sunt ca un pachet sigilat și ștampilat gata să fie luat de poșta Cerului pentru destinația Cerului. Când simți dragostea Lui poți să duci o cruce, știind că la capăt este o cunună pentru capul tău. Unii fug de tot ce pare greu, dar vine o zi când vor vedea că o trăire ieftină a avut un preț foarte ridicat și îi va costa mai mult decât ar dori să plătească. Nu ni s-a spus că va fi ușor să trăiești pentru Dumnezeu, dar ni s-a spus că se merită și că Acela care ne iubește va fi cu noi în toate zilele. Când Îl vom vedea pe Acela care ne iubește și pe care Îl iubim vom spune că s-a meritat totul, oricât de grea ar fi această viață. Un copil, în biserică, s-a trezit vorbind în timpul predicii și a spus:

„Ce plictiseală!“ O fetiță de lângă el i-a spus să fie liniștit, pentru că așa e normal și așa trebuie să fie.

Oare așa vedem și noi umblarea cu Dumnezeu, ca ceva plictisitor și apoi mai și acceptăm ideea că așa este normal? Oare doi tineri îndrăgostiți înainte de a se căsători văd relația lor ca ceva plictisitor? Dacă suntem plictisiți este dovada că nu ne-am implicat destul în lucrarea Mântuitorului. Plictiseala este dovada că nu ne opunem lucrării întunericului și nu aducem câștig Împărăției lui Dumnezeu. Plictiseala este o dovadă că suntem goi de puterea lui Dumnezeu. Dacă suntem plictisiți este o dovadă tristă că dragostea noastră pentru El aproape s-a stins și s-ar putea să fim dintre aceia care și-au găsit alte iubiri. Dacă suntem plictisiți este dovada că EU sunt mai important decât EL. Tot mai mult omul pune accent pe a se simți bine chiar în casele de rugăciune și nu pune accentul pe a binecuvânta și înălța Numele Domnului Isus.

Prima biserică născută la Rusalii avea aceleași priorități și planuri ca și Domnul Isus, indiferent de ce ar fi venit peste viața lor. Adevăratul credincios are și astăzi aceleași priorități ca și Domnul Isus, pentru că poarta este la fel de îngustă și calea spre cer nu s-a lărgit. Adevărata umblare cu Dumnezeu este o umblare împuternicită de Duhul Domnului, care face prezența Domnului reală pentru noi în fiecare zi. El nu este un mit, ci o persoană reală, care este cu noi în fiecare zi și știe toate gândurile și năzuințele inimii noastre. Această umblare cu Domnul, după voia Lui, dezvoltă în noi virtuți care ne fac să rodim roada mult așteptată de Stăpân. Un creștin născut din nou este ca un pom cu roade, dar unul care nu este născut din nou și nu-L iubește pe Domnul Isus ca pe cel mai intim prieten este ca un pom de crăciun care are roada legată cu ață pentru a arăta frumos doar pentru câteva zile. Când nu Îl iubim ne vedem noi pricepuți și prin aceasta devenim idolatri, dar când Îl iubim pe El roada smereniei rodește și spunem: „Pot totul în Hristos care mă întărește!“ Rodirea noastră bună poate deveni realitate numai prin alipirea noastră de Dumnezeu, pentru că El este vița, și noi mlădițele. Iubirea Lui cere și așteaptă iubirea noastră, la fel cum doi logodnici

îndrăgostiți se iubesc reciproc și pot depinde unul de iubirea celuilalt. „Ce frumoasă ești, iubito, uite ce frumoasă ești, cu ochii tăi de porumbiță! Ce frumos ești, preaiubitule, ce plăcut ești!..." (Cântarea Cântărilor 1:15-16). Dragostea aceasta este ceva unde amândoi câștigă sau amândoi pierd.

Chiar dacă avem așa de puțin de oferit, pentru că noi cunoaștem în parte, Domnul primește dragostea noastră și se bucură de ea la fel ca un părinte care primește o floare simplă pe care copilul i-o aduce de pe câmp. Floarea poate fi oricât de mică, dar pentru că este un act de dragoste părintele o primește cu plăcere. Textul citat spune că Mirele observă că miere picură de pe buzele ei. Cuvintele celor răscumpărați pentru Mântuitorul sunt dulci pentru Domnul Isus. Ei nu țin secret că Îl au pe Domnul ca Stăpân, ci se laudă cu El. Îl vorbește de bine la toți, pentru că a înțeles și a simțit cât de mult bine i-a făcut Domnul. Domnul Isus a depus o jertfă pentru ca cei ce vor crede în El să devină Mireasă, adică Biserica Lui, și o dată răscumpărați și noi, la rândul nostru, să aducem jertfe Domnului. Când Îi aducem mulțumire ca jertfă Îl proslăvim și El o primește ca o miere și ca un parfum frumos mirositor, pe care un duh zdrobit, dintr-un duh de pocăință, le aduce Domnului.

Mirele S-a dat ca jertfă pentru Mireasa Lui și acum mireasa Lui își aduce trupul ca o jertfă vie, duhovnicească, care înseamnă o viață sfântă, trăită exclusiv pentru Acela pe care-L numește Iubit al inimii. Pentru că Mireasa Îl iubește pe Mire îi aduce jertfe de dărnicie ajutând pe cei în necaz, știind că atunci când ajută pe cei în necaz face aceasta chiar Domnului. „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac" (Evrei 13: 15-16). Această dragoste reciprocă se dovedește prin aceea că El S-a jertfit pentru noi și acum noi Îi aducem jertfe pe care El le primește și de care se bucură. Cei ce iubesc pe Domnul Îi aduc ca jertfă rodul buzelor, dintr-o inimă care iubește cu adevărat. „…voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea" (1 Corinteni 14:15). Jertfa

de laudă prin cântare nu se bazează doar pe sentimente care sunt schimbătoare, ci pe Adevăr, adică pe Scriptură, care ne arată ce a făcut Dumnezeu în dragostea Lui pentru noi și ce a pregătit pentru viitorul nostru.

Pavel și Sila, care fără îndoială că Îl iubeau pe Domnul, cântau lui Dumnezeu în închisoare nu pentru că lor le era tare bine trupește vorbind, ci pentru că și în acele momente prețuiau mântuirea lui Dumnezeu pe care o simțeau în sufletul lor și prin credință vedeau viața și răsplata de dincolo de mormânt, unde aveau să-L întâlnească pe Acela care i-a iubit îndeajuns, că Și-a dat viața pentru ei. Unii cred că Dumnezeu este ceva după care doar tragem foloase, de aceia mulți creștini cu o astfel de atitudine când vine necazul părăsesc calea Domnului, așa cum a făcut Iuda și atâția alții. Necazurile sunt îngăduite ca să dezvolte credința noastră și să ne desprindă de pământ atunci când inima noastră vrea să ne înșele. Să nu ne îndoim de dragostea Lui chiar când trecem prin necazuri, pentru că am fost rânduiți și pentru aceasta. Viața veșnică, care este darul lui Dumnezeu pentru noi oamenii, este mai mult ca orice bogăție omenească și mai mult ca sănătatea. Domnul Isus Și-a arătat dragostea pentru noi, pentru că nu este dragoste mai mare ca aceea când cineva își dă viața pentru prietenul său, dar noi oare Îl iubim îndeajuns, încât să-I aducem jertfe?

După cum nu se poate să fii îndrăgostit și să nu te gândești și să vorbești despre acea persoană, tot așa și credinciosul care-L iubește pe Domnul nu poate să nu se gândească necurmat la Domnul și să vorbească despre El. O scriere veche spune despre Plato că împreună cu alți oameni s-a dus să asculte un orator. Cu timpul toți ascultătorii au plecat, în afară de Plato. Oratorul a continuat să mai vorbească timp îndelungat, și cu o altă ocazie a fost întrebat de ce a continuat să vorbească. Oratorul a spus că faptul că Plato a stat și l-a ascultat a fost suficient pentru el ca să-și continue vorbirea. Așa este și credinciosul care cântă, chiar dacă nu este cine să-l asculte, decât Domnul Isus. Credinciosul face bine chiar dacă nu este altcineva să vadă, decât Domnul Isus. Credin-

ciosul știe că la urma urmei ceea ce este important și valoros este și va fi relația dintre el și Domnul. Dacă credinciosul are succes, uneori poate câștiga prieteni falși și dușmani adevărați, dar el continuă să facă ce este bine înaintea Domnului, pentru că Îl iubește.

Chiar dacă oamenii ar dărâma lucrările bune ale credinciosului, el continuă să le facă, pentru că știe că Acela care răsplătește drept este Dumnezeu. Dacă oamenii sunt nerecunoscători după ce le-a făcut bine, credinciosul continuă să facă binele, pentru că Cel ce răsplătește la sfârșit este Dumnezeu, care ne iubește și pe ca re-L iubim. Dacă întâlnim oameni care nu merită iertarea, îi iertăm oricum, pentru că Domnul Isus ne-a iertat pe noi, cu toate că nu am meritat. Dacă va fi întotdeauna cinstit și sincer s-ar putea ca unii să râdă și chiar să-l înșele, dar de dragul Domnul Isus continuă să fie cinstit și sincer, și într-o zi va umbla îmbrăcat în alb cu Acela care este Cel mai frumos dintre oameni, fără început și fără sfârșit la zile. Este o lume nevăzută a inimii, dar Domnul Isus o vede neîncetat și se bucură nespus când cineva de dragul Lui alege să fie bun și drept. Cei ce-L iubesc pe Domnul sunt oameni ai Cuvântului. „Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului..." (Psalmul 1:2). Studiind Cuvântul și strângându-l în inimă poți să afli cum să placi Domnului și cum poți deveni mai mult ca El, care este criteriul după care sfinții vor fi Răpiți la Cer ca Biserică a lui Dumnezeu. Oare simte Domnul Isus iubirea noastră? Are ea greutate în fapte? Sunt cuvintele noastre ca mierea la adresa Domnului?

Textul citat spune că mierea și laptele este sub limba aceluia care-L iubește pe Domnul, adică are strânse cuvintele Lui și nu doar dă drumul la gură, ci mai întâi își cerne cuvintele prin sita Cuvântului lui Dumnezeu, ca să vadă dacă sunt demne de a fi folosite de un copil de împărat, pentru că cel ce-L are pe Domnul Isus este înfiat în familia Marelui Împărat. Cuvintele nu ies de pe vârful limbi negândite și chiar din inimă, din prisosul căreia vorbește gura. Acolo de multe ori sunt cuvinte de dragoste la adresa Mântuitorului, pe care gura nu le rostește, dar cu toate că nu au fost rostite ele sunt cunoscute de Marele Stăpân. Ultima

parte a textului citat spune că hainele iubitei au mireasmă. Există plante speciale care au o mireasmă îmbătătoare și puse între haine parfumează hainele.

Cartea Apocalipsei spune că cei credincioși vor fi îmbrăcați în haine de in curat, care sunt hainele neprihănite ale sfinților. Faptele bune pregătite de Dumnezeu pentru noi, ca să umblăm în ele, sunt o mireasmă nu numai pentru Dumnezeu, ci și pentru oamenii din jurul nostru. Când femeia a spart vasul de alabastru pentru Domnul Isus, toți din casă au beneficiat de acea mireasmă care a umplut casa unde era Domnul Isus cu ucenicii Lui. Ucenicii Domnului și astăzi au această mireasmă dinspre viață înspre viață, pe care o răspândesc în jurul oamenilor. Sunt sufletele care-și pun talantul în negoț, fără să fie invidioase pe cei ce au mai mulți talanți. Dacă Domnul Isus ne-ar întâlni în persoană la sfârșitul acestei zile și ne-ar întreba ce am lucrat în această zi pentru El, oare ce am putea să-I spunem Aceluia care ne iubește și care ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi înșine? Haina miresei Domnului Isus are o mireasmă care bucură pe Domnul. Are viața ta mireasmă? Este prezența ta de dorit în mijlocul oamenilor și ești o persoană la care oamenii au îndrăzneală să vină să ceară ajutor? Dacă nu, încă mai este timp cât mai suntem în viață să lucrăm în această direcție, pentru ca faptele noastre să fie o jertfă adusă Domnului și o mireasmă înaintea Lui.

Domnul trebuie glorificat în toate aspectele vieții noastre, nu numai în casa de rugăciune, ci oriunde ne-am afla. Cineva spunea: „Iubește pe Domnul și fă ce vrei!“ Iubirea Stăpânului va dicta ce poți și ce nu poți să faci. Iubește pe Domnul și nu ai de ce să te temi, nici chiar de moarte. Nu te rușina de El niciodată, fiindcă într-o zi te va prezenta înaintea Tatălui și a sfinților îngeri ca suflet mântuit, care iubește pe Dumnezeu. Iubește pe Domnul și într-o zi sigur vei spune că s-a meritat, când vei vedea fața Aceluia care ne-a iubit, ne iubește și a pregătit un loc, pentru ca acolo unde este El să fim și noi pentru veșnicie. El te iubește. Iubește-L și vei fi fericit!

Amin

20

Biserica lui Dumnezeu

„Frumoasă ești, iubit-o, ca Tirța, plăcută ca Ierusalimul, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor.“ Cântarea Cântărilor 6:4

Socotind după prețul pe care Dumnezeu l-a plătit pentru ea, Biserica zidită de Domnul Isus este cea mai de valoare identitate din Univers. În textul citat, Dumnezeu vede Biserica frumoasă, dar și Mirele este văzut frumos de către Biserică. „…ființa lui este plină de farmec. Așa este iubitul meu, așa este scumpul meu...“ (Cântarea Cântărilor 5:16). Biserica este formată din totalitatea credincioșilor în viață și trecuți în veșnicie, care prin pocăință au fost născuți din nou și trec în veșnicie iubindu-L pe Acela care prin jertfa Sa le-a răscumpărat sufletele de la moartea veșnică. Pentru Dumnezeu toate sufletele oamenilor sunt vii în orice moment, pentru că sufletul a fost creat să existe veșnic. „Dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, căci pentru El toți sunt vii“ (Luca 20:38). Biserica lui Dumnezeu este totalitatea sufletelor mântuite prin har și este asemănată în mod alegoric de Dumnezeu cu o logodnică frumoasă, care își așteaptă mirele să apară, pentru a începe nunta, și apoi să rămână împreună pentru totdeauna.

Frumusețea Bisericii constă în faptul că are un caracter ce provine din Dumnezeu, și ea trăiește în sfințenie și se păstrează pentru Dumnezeu, căruia I-a făgăduit credincioșie. Textul citat prezintă Biserica ca o oaste care execută poruncile Împăratului, sub steagurile pe care sunt scrise legile drepte ce guvernează Împărăția lui Dumnezeu. Biserica lui Dumnezeu este o oaste,

pentru că este formată din mulți și fiindcă este încă pe teritoriul ostil, trebuie să aibă o disciplină ca și o oaste care nu numai că se apără, dar face și cuceriri. În ascultare de Căpetenia desăvârșirii, care este Domnul Isus, Biserica nu este biruită nici chiar de porțile locuinței morților, de unde Dumnezeu prin Biserică smulge suflete și le aduce înaintea Împăratului, care le dă din nou nevinovăția ca dar. Este o luptă a luminii împotriva întunericului și a adevărului împotriva lucrurilor false, care dau oamenilor un adăpost fals cu privire la locul unde își vor petrece veșnicia.

Biserica lui Hristos cunoaște planul bun al lui Dumnezeu, dar nu este în neștiință nici de planul inamicului, care are ca scop prăbușirea dacă se poate chiar și a celor aleși. Scriptura ne învață că semnul care ne ajută să ne recunoaștem între noi, dar care ne face ușor de identificat și de lume este faptul că după ce am primit din dragostea lui Dumnezeu în inimile noastre suntem gata să o dăm mai departe, pentru că ea este ca o fântână din care cu cât scoți mai multă apă devine tot mai limpede și mai bună. Dragostea unei persoane care iubește nu constă numai în aceea că dorește să fie cu acea persoană pe care o iubește, lucru care pe undeva conține și o măsură de egoism, ci dragostea constă mai mult în ce face pentru acea persoană. Dragostea lui Hristos pentru Biserică s-a dovedit la Golgota, unde Și-a dat viața pentru ea. Biserica lui Dumnezeu luptă ca o oaste și are acest steag al dragostei, care-i unește în scop pe pământ și destinație pe aceia care-L cred pe Dumnezeu și poartă numele de credincioși.

După cum Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta a fost o realizare uriașă, tot așa, prin credință, ne-am înrolat în această oaste a lui Emanuel, care luptă împotriva a tot ce Dumnezeu este contra. După cum a fost promis, că prin Avraam Dumnezeu va binecuvânta toate familiile pământului, Dumnezeu a făcut din cei ce cred în El un neam mare, adică un număr mare de credincioși, care la rândul lor devin o binecuvântare pentru cei din jurul lor. Credincioșii care formează Biserica lui Hristos sunt aceia în a căror viață credința și ascultarea sunt sinonime, pentru că credința

lor se vede din faptele de ascultare, iar ascultarea se datorează unei credințe adevărate. Biserica lui Dumnezeu nu are chip cioplit, pictat, turnat sau vreun idol de acest fel, la care să se închine, pentru că un astfel de lucru, care e oprit chiar în cele zece porunci date legislatorului Moise, nu are niciodată capacitatea de a captura caracterul lui Dumnezeu. Credincioșii nu au nevoie de astfel de lucruri care să le aducă aminte de Dumnezeu, pentru că El este chiar în inima lor prin Duhul Sfânt din clipa când au fost înfiați prin nașterea din nou.

Studierea și trăirea Scripturii împreună cu rugăciunea în duh și în adevăr sunt două principii ce-i separă pe adevărații credincioși de ritualuri, obiceiuri și ceremonii lipsite de viață. Prioritatea acestor două principii, care sunt rugăciunea și Cuvântul, nu se schimbă, pentru că ele îi caraterizează pe aceia care alcătuiesc Biserica lui Dumnezeu. Se spune despre evanghelici că au capul prea mare, pentru că pun baza numai pe învățătura Scripturii, iar despre charismatici că au inima prea mare, pentru că au tendința să pună baza pe emoțiile ce le simt. Se cere o balanță între cele două, și una fără alta duc la extreme, ce duc în rătăcire pe mulți de pe calea lui Dumnezeu. Prin intermediul rugăciunii și a cuvântului, Duhul Sfânt modelează și dă frumusețe miresei Domnului Isus și o pregătește, la fel cum Eleazar a pregătit-o pe Rebeca pentru Isaac. Rugăciunea dă claritate asupra cuvântului și astfel credinciosul se contopește cu voia Stăpânului în gândire și acțiune.

Supunerea și ascultarea de cârmuirea Duhului Sfânt nu este o inferioritate, ci o virtute în înțelepciune, pe care Dumnezeu vrea să o vadă la cei ce alcătuiesc Biserica Lui. Nu este substituție pentru ascultare, pentru că aceasta este partea cea bună care produce în noi roadele dorite de Dumnezeu. La fel ca Marta odată, omul caută lucruri de substituție pentru partea cea bună, dar ascultarea de Dumnezeu nu poate fi înlocuită cu nici un fel de faptă sau sacrificiu. Biserica lui Dumnezeu este ca o oaste care luptă sub steagurile ce definesc cu claritate loialitate față de Împăratul Împăraților. Aceste steaguri pun o disciplină în această oaste

sfântă a lui Dumnezeu, care este și un Dumnezeu al orânduielii. Cei ce lasă steagul jos și relaxează disciplina duhovnicească ajung să aibă un deznodământ trist, pentru că mai devreme sau mai târziu sunt doborâți de inamicul sufletelor noastre, care nu are milă. „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor intunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești“ (Efeseni 6:12). Același capitol descrie armătura celui ce intră în oastea cea sfântă, care biruiește prin dragoste, spunând un NU clar la tot ce este păcat.

Armătura pe care Dumnezeu o dă celui ce intră în această oaste este încingătoarea adevărului, platoșa neprihănirii, în picioare râvna Evangheliei, scutul credinței, coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Această armătură atrage atenția ca niște steaguri, dar de asemenea produce confidență în rândul oștenilor și groază în rândurile inamicului. Nimeni nu merge la oaste pe cheltuiala lui, însă Dumnezeu ne-a înzestrat cu putere, ca să stăpânim păcatul care bate la ușă și ne pețește așa cum a bătut la ușa lui Cain când l-a primit. Ținând steagurile adevărului la înălțime vom fi feriți de alianțe cu dumnezei străini, pentru că felul nostru de trăire ne va identifica ca fiind proprietatea lui Dumnezeu, care este Biserica lui Dumnezeu răscumpărată cu scump sângele Domnului Isus. Prețul compromisului și a trădării a fost și este moarte, și nu este lucru mai trist decât să vezi oameni care se folosesc de numele de creștini și s-au unit cu fărădelegea. De aceea răul, ca o boală molipsitoare, trebuie identificat, tratat s-au scos afară.

Biserica lui Dumnezeu are ca dorințe, dorințele lui Dumnezeu, pentru că cauza lui Dumnezeu este cauza Bisericii, și dorința Lui este mântuirea oamenilor. Cuvintele lui Dumnezeu sunt cuvintele bisericii, la fel cum Domnul Isus a spus că El nu vorbea decât cuvintele pe care I le dădea Tatăl să le vorbească. După învierea Mântuitorului, Domnul Isus îi numește pe ucenici frați, și după revărsarea Duhului Sfânt, Scriptura îi prezintă și numește pe

ucenicii Domnului ca frați, de peste două sute de ori. Frații aceștia au același Tată și în casa în care cresc spiritual au o părtășie sfântă unii cu alții. Frații se iubesc între ei, se iartă și se ajută unul pe celălalt. Credincioșii sunt frații în Domnul Isus. În Domnul Isus bărbatul și femeia sunt egali ca suflete mântuite, dar sunt diferiți, pentru că au fost creați cu responsabilitați diferite. Scriptura care este de origine divină spune că capul femeii este bărbatul, și capul bărbatului este Hristos, și aceasta este ordinea și poziția la care fiecare am fost chemați de Creator. Numai Domnul Isus este capul bisericii al cărui trup îl alcătuiesc credincioșii. A avea un trup cu mai multe capete înseamnă a fi un monstru, de aceea o „căs-nicie“ ce are două capete este o „căs-neală“. În Biserica lui Dumnezeu capul este Hristos Domnul atunci când voia Lui este aleasă și îndeplinită înainte de orice altceva.

Biserica lui Dumnezeu, care în textul citat la început este asemănată cu o oaste, are o ierarhie stabilită de Dumnezeu prin care El lucrează la desăvârșirea sfinților. „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evanghelişti; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos“ (Efeseni 4:11, 12). Credincioșii care formează această oaste ce se adună sub steaguri sunt mereu verzi, ca și coniferele, adică păstrează o credință adevărată, cu fidelitatea unei logodnice care-și iubește logodnicul fie că trece prin frigul încercărilor și a prigoanei, fie îi este testată credincioșia atunci când trece prin căldura binecuvântărilor pământești. Pământul este locul de testare a tuturor celor ce intră să lupte în această oaste, pentru că tot ce este în Cer este încercat.

Biserica lui Dumnezeu se adună laolaltă în clădiri locale numite case de rugăciune, care sunt de mare folos pentru administrarea hranei sufletești și fac posibilă închinarea împreună a credincioșilor prin cântare și rugăciune, dar Dumnezeu nu locuiește în case zidite, ci Își are căminul chiar în inimile celor ce prin credință L-au primit pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor în viața lor. Biserica este formată din aceia care primesc din

dragoste lui Dumnezeu și continuă să o dea mai departe celor ce nu o au. Aceasta înseamnă activitate și confidență în adevărul Scripturii, care luminează ca o candelă în noapte drumul pe calea cea îngustă, ce duce la locul unde se primește cununa de biruitor. Textul citat la început aseamănă Biserica cu o oaste cumplită. Ea este cumplită pentru oamenii care refuză mâna de împăcare a lui Dumnezeu, pentru că ei știu că vine o zi a socotelilor. Caracterul sfânt al Bisericii îi provoacă pe oamenii care trăiesc în întuneric, fiindcă ei nu vor să li se vadă faptele și îi deranjează sfințenia, la fel cum pe un om care a fost ținut închis la întuneric multe zile când este scos afară îl deranjează lumina zilei.

Cei ce alcătuiesc Biserica lui Dumnezeu au avut și mai au uneori de suferit prigone, pentru că lumea este deranjată de lumina ce acești o răsfrâng în jurul lor, lumină care-i face să-și vadă hainele sufletului murdare de păcat. Persecuția într-un fel sau altul face parte din identitatea credinciosului care preferă să fie prieten cu Dumnezeu și vrăjmaș cu lumea, mai degrabă decât să fie prieten cu lumea și vrăjmaș cu Dumnezeu. Lumea care nu-L iubește pe Dumnezeu din instict îi va urî pe aceia care sunt ai Domnului, și El ne-a avertizat că vom fi urâți de lume, fiindcă și El a fost urât. Fiindcă Biserica lui Dumnezeu a știut suferi cu mult curaj, multe suflete au fost câștigate la Hristos, pentru că au văzut în cei credincioși o bucurie și o pace chiar în mijlocul furtunii pe care alții nu o au. Domnul Isus le-a spus ucenicilor că îi trimite ca pe niște oi în mijlocul lupilor, nu numai să le fie mărturie sau pentru că îi face Lui plăcere, ci pentru că unii din lupi vor deveni prin minunea nașterii din nou miei în turma lui Hristos.

„...«Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.» Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit“ (Romani 8:36, 37). El spune și în textul citat la început: „Frumoasă ești, iubit-o!“, și nicicând nu este mai frumoasă Biserica ca și atunci când suferă fără cârtire pentru Adevăr. Pentru că omului care trăiește în păcat nu-i place planul și mesajul pe care Dumnezeu îl

revelează prin mesagerii Lui ajunge să-i urască pe mesageri și dacă poate chiar să le facă rău. Cine iubește pe Dumnezeu iubește ce iubește Dumnezeu, și Dumnezeu iubește sufletele păcătoșilor care uneori aleg să-i prigonească pe credincioși. Trăirea în sfințenie în mijlocul păcătoșilor este un lucru cumplit și provocător în același timp, pentru că exemplul bun de trăire face apel la conștiința lor atrofiată și o provoacă să simtă simțuri ciudate de vinovăție. Uneori oameni ca și Pilat și Irod, care nu s-au înțeles bine, ajung să înțeleagă și să facă o coaliției atunci când sunt provocați de lumină.

Oastea lui Dumnezeu îmbrăcată în lumină este un lucru cumplit și pentru vrăjmașul sufletelor noastre, pentru că el știe că biruința este de partea Domnului, chiar dacă uneori mai reușește să găsească trădători care să-i cumpere marfa. Uneori dușmanul mai aruncă în mijlocul credicioșilor un măr de ceartă sau strecoară între ei un lup îmbrăcat în piei de oaie, dar rodul faptelor îi dă pe aceștia de gol. Prigoana pe care Biserica uneori o simte este parte din desfășurarea planului lui Dumnezeu, pentru că în necaz și prigoană credincioșii își dovedesc credința și dragostea pentru că ei caută ajutorul la Dumnezeu și în timp de prigoană oastea Lui crește mai mult ca și oricând. Dezinteresul unui creștin Îl provoacă pe Dumnezeu și de aceea cel ce face fără grijă lucrarea Domnului primește mai degrabă blestem decât binecuvântare.

Pilda talanților și a smochinului neroditor scoate în relief responsabilitatea fiecărui credincios de a lucra în via Domnului cât timp este zi, mai ales că Stăpânul a promis pe lângă viața veșnică, care este darul lui Dumnezeu, o plată și o moștenire veșnică. Încă are rost să ne cercetăm să vedem dacă suntem în clocot și-L iubim pe Dumnezeu, fiind gata de sacrificiu sau dacă suntem delăsători ca și credincioșii din Laodicea sau chiar mai rău, ca cei din Sardes care aveau reputație și titlu de „vii“, dar Dumnezeu, care pătrunde înăuntru sufletului omului, i-a declarat morți. Cine alege să treacă peste ce este scris și caută înlesniri de la voia Stăpânului ajunge să piardă tot rodul ascultării de până

atunci, ca și împăratul Saul. „...fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, și Domnul te leapădă...“ (1 Samuel 15:26). Credinciosul trebuie să se lase cârmuit de Duhul Domnului, nu doar să se roage atunci când trebuie să acționeze și să lupte. De multe ori după rugăciune următoarea mișcare ne revine tot nouă, dar uneori așteptăm ca Dumnezeu să facă ceva ca să se întâmple ceea ce am dori noi. Credincioșii sunt vasele de cinste ale lui Dumnezeu, de care se folosește și cu care lucrează astăzi la fel ca în ziua dintâi a Bisericii. Scriptura nu este un talisman, ci o carte ce trebuie studiată și apoi împlinită prin fapte pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi înainte de întemeierea lumii, ca să umblăm în ele.

Biserica lui Dumnezeu Îl înalță ca steag pe Isus Hristos ca Domn, însă lucrul acesta este cumplit și producător de groază în lumea întunericului, care are o ierarhie de domnii și căpetenii cu rezidența în văzduh. Priveliștea acestei oștiri formate din milioane și milioane de suflete mântuite este o priveliște cumplită pentru lumea întunericului, pentru că ea știe că lumina va învinge până în sfârșit, la fel cum Zereș, nevasta lui Haman, a recunoscut că nu poate face nimic împotriva lui Mardoheu. „... «Dacă Mardoheu, înaintea căruia ai început să cazi, este din neamul Iudeilor, nu vei putea face nimic împotriva lui, ci vei cădea înaintea lui»“ (Esterea 6:13). Oastea vrăjmașă a avut deja vise de groază, la fel cum au visat madianiții despre Ghedeon care i-a stârpit, de aceea priveliștea Bisericii lui Dumnezeu este cumplită pentru aceia care nu fac parte din oastea lui Dumnezeu. Privim la jertfa Domnului Isus ca la un steag din care ne picură îndurare, și sângele Lui cel scump este arma feroce fără de egal a credinciosului, prin care ei sunt socotiți neprihăniți. „Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți!“

O biserică care nu coboară standardul sfinteniei și se roagă este fără limită de putere, pentru că prin rugăciune obține o sursă inepuizabilă de la Acela care poate totul, știe totul și o vede frumos îmbrăcată în haina de in, care sunt faptele neprihănite ale

sfinților. Oamenii au diferite criterii după care numesc o biserică locală a fi un succes. Pentru unii numărul mare de membri este cel mai important lucru, iar pentru alții o clădire somptuoasă în care se țin programe muzicale ce se execută cu toată perfecțiunea muzicii este cel mai important. Biserica care are succes înaintea lui Dumnezeu este aceea unde Duhul Sfânt se simte bine și Domnul Isus Hristos este înălțat ca Domn prin închinarea în duh și în adevăr. Este locul unde Scriptura, numai Scriptura și întreagă Scriptură este vestită celor ce sunt flămânzi după pâinea care se coboară din Cer. Să nu-L așteptăm pe Duhul Sfânt să vină ca un ospătar să ne spună că ceea ce am comandat este gata, ci să ascultăm de El, pentru că ne va conduce în tot adevărul, nu numai în lucrurile care ne plac și convin, ci va și ciopli din noi acele lucruri care-L împiedică pe Duhul Domnului să coboare în casele noastre și în biserică.

Dacă Scriptura spune un lucru, iar omul alege mai bine să meargă în direcția tradiției, a obiceiului, lăsând afară ce nu-i convine mai degrabă decât să se supună, atunci acea biserică are o pocăință de formă, care-L batjocorește pe Dumnezeu. Printr-o astfel de atitudine de nesupunere oamenii spun că ei știu mai bine ce au de făcut, cu toate că Dumnezeu le spune ce este de trebuință pentru ei. Dacă Duhul Sfânt nu este prezent, nimic nu are rost. Dacă Duhul Sfânt nu este prezent, sufletele nu sunt hrănite și cei nemântuiți nu găsesc salvarea, este necesar ca fiecare din biserică să-și verifice valorile din el și să vadă ce numește valoare, pentru că dintr-o pocăință adevărată va ieși sfințenia Domnului în tot ce se va face. O casă în care soțul și soția sunt foarte atenți cu mărunțișul, dar sunt largi și neatenți cu cumpărarea lucrurilor scumpe și extravagante va ajunge la dezastru financiar. Toate păcatele duc la moarte, dar uneori omul se uită doar la cele mari și le lasă să treacă cu vederea pe cele mici, pe care Scriptura le aseamănă cu niște vulpi mici care strică viile în floare. La fel au făcut fariseii și cărturarii care strecurau țânțarul și înghițeau cămila.

Biserica lui Dumnezeu care s-a născut în ziua de Rusalii va funcționa ca martor al învierii Domnului Isus pe pământ până când Domnul Isus o va Răpi la Cer. „…noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte“ (1 Tesaloniceni 4:17, 18). Acest eveniment al transformării în trupuri de slavă și a ridicării Bisericii la Cer, care va avea loc o singură dată, este un prilej de mângâiere, care dă Bisericii un imbold de a lucra cu râvnă pentru ca vestea bună a Evangheliei să se răspândească pe întreg pământul. Ești tu în oastea lui Emanuel? Ești tu cumplit și de temut pentru întuneric sau vede în tine un aliat pe care se poate baza când este nevoie? Ai avut o zi de pocăință, când ai recunoscut că ești păcătos și ai cerut ca în jertfa Domnului Isus să fii iertat și primit în familia Lui? Te-ai înscris în oastea sfântă, jurând credicioșie în apa botezului? Dacă nu, ești în mare pericol, și te îndemn să faci aceasta ori vei petrece veșnicia cu demonii și stăpânul lor, în timp ce Biserica lui Dumnezeu va fi în Cer, în locul pe care Domnul Isus S-a dus să-l pregătească. Locul este gata, dar tu ești gata? Dacă ești gata vei spune din adâncul sufletului tău: „Vino Doamne, Isuse!“

Amin

21

Luptele Bisericii

„...să porți războaiele Domnului...“ 1 Samuel 18:17

Din ziua nașterii Bisericii în Ziua Cinzecimii și până în Ziua Răpirii, când va începe marea sărbătoare numită și Nunta Mielului, Biserica lui Dumnezeu va purta pe pământ războaiele Domnului. Cuvintele citate la început sunt luate din cuvântarea împăratului Saul, care l-a avut ca ginere pe David, cel care a luptat războaiele Domnului. David a ajuns împărat și a adus Israelul la culmea puterii lui, pentru că a luptat războaiele Domnului. Ori de câte ori un suflet vine la mântuire și este pecetluit cu sigiliul Duhului Sfânt, fiind îmbrăcat în haina albă dobândită prin jertfa Mielului lui Dumnezeu, are la dispoziție toată armătura lui Dumnezeu ca să poată ține piept împotriva uneltirilor vechiului stăpân, pe care nu îl mai ascultă, și așa să poarte războaiele Domnului. Războiul Bisericii este un război împotriva a tot ce Dumnezeu numește păcat. De aceea singurul lucru care va pune capăt acestor războaie va fi actul final care urmează să aibă loc după ce Biserica va fi la adăpost, când Dumnezeu Își va turna potirele urgiei Sale pe pământ.

Unul din lucrurile pe care Domnul Isus le menționează foarte clar în Evanghelii este că nimeni nu poate alege o poziție de neutralitate, pentru că acela care nu strânge cu El risipește, și cine nu este pentru El este considerat a fi împotriva Lui. „Blestemați pe Meroza, a zis îngerul Domnului;/ Blestemați, blestemați pe locuitorii lui;/ Căci n-au venit în ajutorul Domnului,/ În ajutorul Domnului, printre oamenii viteji“ (Judecători 5:23). Meroza a fost o grupare de familii pe timpul judecătorilor în Israel, care nu

au vrut să participe la războiul Domnului și au ales să fie neutri, lucru care a atras asupra lor blestemul, iar numele și neamul lor a dispărut de pe pământ. Războaiele Bisericii lui Dumnezeu nu sunt războaie luptate cu puteri fizice sau cu arme, ci sunt războaie spirituale. Războaiele sunt ale Domnului și nu ale vreunui luptător, dar vrăjmașul încearcă să-i facă pe unii să creadă că trebuie să lupte războiul lui personal. O dată răscumpărați devenim proprietatea lui Dumnezeu, și când noi, personal, suntem atacați trebuie să strigăm către Acela care este proprietarul nostru prin dreptul de răscumpărare plătit în sânge, și când depindem de puterea Lui și nu ne bazăm pe priceperea noastră vom birui lupta.

Mândria, care este un păcat grozav înaintea lui Dumnezeu, îi duce pe unii să lupte pentru onoarea și dorințele lor. Atunci când prestigiul și caracterul nostru este atacat, dacă nu veghem avem tendința să ripostăm într-un fel sau altul, pentru că eul nostru nu este zdrobit și vrea să fie onorat și poate chiar răzbunat. Mare grijă trebuie să avem la iuțime, pentru că dacă ne toropim în momentul când suntem provocați ne vom trezi în învălmășala unei lupte personale, în care vrăjmașul caută să-i încaiere pe unii pentru a-i izola de sursa de putere care este la Dumnezeu. Războaiele Bisericii sunt cu păcatul și cu acela care este sursa păcatului. Este o luptă cu învățăturile false și cu jumătățile de adevăr, care uneori sunt prezentate ca lucruri ce fac viața creștinului mai ușoară. Războiul trebuie câștigat mai întâi în inima noastră.

Cred că cei trei tineri care au fost aruncați în cuptorul cu foc erau hotărâți de acasă că nu se vor închina chipului de aur din valea Dura, fie că Dumnezeu îi va scăpa sau nu îi va scăpa. Dacă vrem să biruim trebuie să ne decidem, înainte de a fi provocați în luptă, care sunt lucrurile pe care niciodată nu le vom face, bazați fiind pe Cuvântul Scripturii. Lupte câncene se dau la nivelul gândirii, dar acela care își umple memoria și sufletul cu Cuvântul lui Dumnezeu le poate birui. Am găsit că este folositor să tratez gândurile rele ca pe o persoană pe care o chem înaintea crucii Domnului Isus și îi spun să repete înaintea Lui ce mi-a sugerat

mie, ca și cum aș chema o persoană, chem gândul care-mi spune urăște, poftește, disprețuiește înaintea jertfei Domnului Isus și îi spun să repete înaintea Lui ceea ce mi-a spus mie mai devreme. Am văzut că aceste gânduri care vor să mă păteze dispar. Îl invităm și îi dăm autoritate deplină Duhului Sfânt asupra gândurilor și acțiunilor cu care luptăm războaiele Domnului? „...să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită“ (Romani 12:2). Lupta Bisericii are loc cu orice lucru care duce la necinstirea Numelui lui Dumnezeu și care Îl fură de slavă. Dumnezeu și numai El este vrednic de slavă pentru orice rezultă bun din acțiunile noastre, ca și ostași care poartă războaiele Domnului. Să ai ură în inimă față de un om înseamnă să-i slujești lui Satan, de aceea Biserica nu luptă cu ură împotriva vreunei persoane, chiar rău voitoare.

Lupta credinciosului este nu împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva păcatului și a rătăcirilor ce bântuie în lume astăzi. Scriptura vorbește fără de răutate și fără de dușmănie față de aceia care au făcut rău Mântuitorului, atunci când Domnul a pătimit la Calvar. Este loc suficient pentru toți cei ce vor să lupte, iar pericolul nu este că nu vom avea ce face, ci că ne vom lenevi și nu vom vrea să facem lucru Lui. Câteodată suntem chemați să fim ciocan și altădată nicovală. Știm să fim ciocan, dar nu ne convine, de obicei, să fim nicovală. Modul de luptă variază după felul și numărul de talanți care ne-au fost încredințați. Unii îi vizitează pe cei bolnavi trupește, alții pe cei bolnavi sufletește. Unii folosesc orice ocazie au ca să-L mărturisească pe Domnul, alții se roagă și postesc ca lucrarea de evanghelizare să înainteze și Dumnezeu să câștige multe suflete din întuneric și să le aducă la lumină. Unii sunt chemați să poarte războaiele Domnului ca predicatori și evangheliști, iar alții au slujba importantă de a fi cei ce încurajează și îmbărbătează.

Aceia care poartă războaiele Domnului știu că cea mai importantă poziție de luptă este pe genunchi, unde în rugăciune sunt

reîmprospătați cu putere. Prin rugăciune primim o claritate și chiar contopire de dorințe cu planul de luptă al Domnului. Nu există nici o zi în viața credinciosului când să nu fie la război cu inamicul, fie că lupta se dă înăuntrul nostru sau din afară, de aceea suntem într-o stare continuă de veghere, pentru că odihna nu va începe decât după ce vom ajunge acasă la Tatăl, unde sfinții se vor odihni de ostenelile lor. În aceste lupte ale Domnului nu numai că nu ne predăm, dar ne cercetăm acțiunile petrecute ca să vedem dacă nu suntem lași și dăm înapoi de la a lupta atunci când ni se pare că avem ceva de pierdut, pentru că Domnul nu Își găsește plăcerea în cei ce dau înapoi. Frica este ca un cal troian care încearcă să pătrundă înăuntru omului și dacă reușește din el iese frica, care paralizează sau întârzie acțiunile credinciosului, și în acest fel are de luptat două lupte în loc de una, care este aceea a realității.

În aceste lupte nu avem nici o alianță sau prietenie cu lumea, pentru că aceasta înseamnă vrăjmășie cu Dumnezeu. Uneori lumea te va trata bine dacă te aliezi cu ea, dar aceasta este o slabă și foarte temporară recompensă în schimbul pierderii favorii Împăratului. În acest război nu ne folosim de metodele lumii, de lucrurile lumii, de armele întunericului ca să luptăm, pentru că Dumnezeu are metodele lui de a lucra, iar cele mai eficace sunt postul și rugăciunea. Luptele întunericului împotriva a ce este bun și sfânt a dus la scoaterea rugăciunii din multe școli și acum se luptă să scoată rugăciunea și din biserică. Biserica lui Dumnezeu luptă un război cu cei de afară, dar luptă unul și mai periculos chiar înăuntru ei. „Căci v-am spus de multe ori, și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos. Sfârșitul lor va fi pierzarea...“ (Filipeni 3:18, 19).

Apostolul Pavel este un bun exemplu a ce înseamnă să fii un adevărat purtător al războaielor Domnului. El a luptat bine călcând pe urma pașilor lui Hristos și ne invită și pe noi să-i urmăm exemplu și să călcăm pe urma pașilor lui. Această cale este îngustă și de multe ori trece prin prigoane și sacrificiu. Apos-

tolul Pavel a văzut dinainte pagubele ce le vor aduce în turma Domnului lupii care se vor strecura în turmă și care nu o vor cruța. A dus o luptă aprigă chiar cu cei din neamul lui, pentru a-i face să înțeleagă că trebuie să treacă de la fapte ceremoniale și de la dependența de faptele morale la dependența de meritul Domnului Isus și a încercat să le arate că legea este doar un îndrumător spre Hristos.

Iudaismul este credința unui Israel care crede în Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, dar nu-L acceptă pe Domnul Isus ca fiind Mesia, Unsul și Fiul lui Dumnezeu. Ca un bun strateg, ce are multă experiență în a purta războaiele Domnului, apostolul Pavel putea să vadă pagubele produse de învățăturile false. Prin împotrivirile ce le-a avut de suferit din partea puterii întunericului a putut să deslușească că se dă o luptă în lumea nevăzută de ochii noștri, adică în lumea spirituală. „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința“ (2 Timotei 4:7). Parte din a purta războaiele Domnului stă și în a păzi credința nealterată, nediluată de învățături stricate și idolatre, care au căutat și încă mai caută să pătrundă în Biserică. Vrăjmașul nu se luptă întotdeauna cu o sabie, cum a făcut atunci când Irod l-a omorât pe Iacov în Ierusalim, pentru că a învățat că prigoana face să crească numărul credincioșilor, de aceea se luptă să producă pagube în Biserica lui Dumnezeu prin a strecura înăuntru ei învățături false. Puțin aluat dospește toată plămădeala și puțină otravă omoară la fel ca multă otravă, de aceea este mare nevoie ca să depindem de Duhul Sfânt, care ne dă discernământ asupra oricărui lucru ce poate afecta sufletul nostru.

Aceia care introduc și propagă învățături false sunt numiți de apostolul Pavel vrăjmași ai crucii lui Hristos, pentru că produc mari pagube. El este afectat până la lacrimi când spune aceste lucruri, pentru că știe că cei ce cad în plasa învățăturilor false vor avea o zi de mare dezamăgire, atunci când vor vedea că alergarea le-a fost în zadar. Nicăieri nu scrie în Scriptură că apostolul Pavel ar fi plâns vreodată când a fost bătut și pus în lanțuri, dar îl găsim

că a plâns atunci când a simțit durerea Domnului pentru sufletele ce se pierd și care cad victime învățăturilor false. Biserica are de luptat împotriva acestor vrăjmași care mută hotarul lucrurilor îngăduite de Dumnezeu și despre care apostolul Pavel spune că sfârșitul lor va fi pierzarea. Când omul întinde mâna spre marfa șarpelui acesta i-o vinde imediat, și dacă nu poate plăti i-o dă pe gratis.

Șarpele cel viclean i-a șuierat Evei că numai un lucru îi mai trebuie ca să fie cu adevărat fericită și să fie ca Dumnezeu. Șarpele cel vechi nu ezită nici astăzi să-i spună credinciosului că ar fi mai împlinit dacă și-ar permite unele libertăți sau că merită puțină relaxare după un efort depus, pentru că este tare. Acela care alege să nu se împotrivească imediat și să nu lupte lupta cea bună a Domnului ajunge să facă casă împreună cu nelegiuirea, și după aceea îl vezi pe un asemenea creștin înșelat de șarpe că vrea tot mai multă independență de Dumnezeu. Următoarea treaptă este că viața îi devine un amalgam de lucruri bune și lucruri neîngăduite și la acest punct încetează să se mai roage, pentru că ceva dinăuntru îi spune că nu are rost, deoarece se simte pătat. Dacă vrei mântuire trebuie să alegi să porți războiul Domnului și nimic mai puțin nu ajunge. Biserica lui Dumnezeu are de luptat împotriva a tot felul de religii false, care țin miliarde de oameni foarte ocupați, dar departe de ceea ce cere Dumnezeu ca să poți intra în Cer.

„...dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu“ (Ioan 3:3). Această naștere din nou o face Duhul Sfânt, prin meritul jertfei Domnului Isus, în sufletul celui ce se pocăiește. Aceia care poartă războaiele Domnului trebuie să deosebească și să respingă învățăturile religiilor false ca și: credința islamică, care nu crede că Domnul Isus este Dumnezeu, ateismul condus de darwiniști, care susțin Teoria Evoluției, agnosticii, care nu neagă și nici nu își confirmă credință în Dumnezeu. Biserica lui Dumnezeu mai are de luptat și de făcut cuceriri în rândul religiilor ce par foarte nevinovate ca: hindușii cu reîncarnarea, budiștii și new age. Astrologia și vrăjitoria au fost și sunt întotdeauna o urâ-

ciune înaintea lui Dumnezeu, de care copiii Domnului se feresc. Faptul că cineva spune că are o credință monoteistă, într-un singur Dumnezeu care nu a fost creat, dar care a creat totul, nu este îndeajuns. Sunt o serie de religii creștine pline de ceremonii, care dau în idolatrie ce se bazează mai degrabă pe tradiție și datini strămoșești decât pe adevărul Scripturii. Scriptura este o Carte care nu minte și ea ne învață că singura cale la Dumnezeu în cetatea Noului Ierusalim este prin Domnul Isus Hristos, prin schimbarea din temelie a vieții produse de Duhul Sfânt. Astfel de oameni, care învață obiceiurile omenești ca fiind legea și cerințele lui Dumnezeu sunt numiți de Domnul Isus călăuze oarbe. „Lăsați-i: sunt niște călăuze oarbe; și când un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă“ (Matei 15:14).

Duhul Domnului își face lucrarea de sfințire în cei ce se conformează Cuvântului, se supun voii lui Dumnezeu și nu voii oamenilor. „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului“ (Apocalipsa 21:27). Mari mulțimi de oameni se rătăcesc prin învățături ce gâdilă urechea, crezând că Dumnezeu acceptă orice, oricum, de aceea luptele Domnului sunt grele de multe ori, chiar în casele de rugăciune. Luptele Domnului includ lupta împotriva unui creștinism modernist, care este egoist pentru că vrea să fie distrat și nu-i place dacă i se administrează tratamentul și medicamentul care să-i dezlipească de idoli. Casa de rugăciune nu e teatru, ca să fii distrat, și nu e sală de cinema, ca să rumegi gumă și să arunci gunoaie pe jos cum cred unii. Decât să aduci jertfa nebunului este mai bine să nu o aduci deloc.

Casa de rugăciune este locul unde te întâlnești cu Dumnezeu, Îl cunoști mai bine pe El și planul Lui pentru viața ta. Acolo ți se face de cunoscut de multe ori felul în care te poți implica în lucrarea și luptele Domnului, ca să aduci câștig și nu pierdere Împărăției lui Dumnezeu și pleci acasă mulțumit de un Dumnezeu care iubește suficient sufletul tău, ca să te îndrepte cu nuiaua când o iei pe cărări greșite. Trebuie să înțelegem că Dumnezeu nu este

interesat de nimic la care nu participă inima și Tatăl caută închinători în duh și adevăr. „…închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl“ (Ioan 4:23). Cei ce sunt chemați să poarte războaiele Domnului ca pastori sunt chemați să țină acest standard al sfințeniei sus, chiar dacă toți ar amenința că pleacă, așa cum oamenii au vrut să plece de lângă Saul după ce i-a bătut pe amaleciți cu împăratul lor Agag. Lupta după popularitate, după a fi simpatizat și plăcut de oameni este zadarnică, pentru că singurul care trebuie să fie mulțumit de noi este Dumnezeu.

Oamenii ce n-au o vedere duhovnicească schimbă loialitățile după cum văd că au cel mai mult de câștigat, dar adevăratul copil al Domnului nu se compromite pentru nimeni și nimic. Lupta Bisericii ce poartă războaiele Domnului nu trebuie să aibă prioritați ca de exemplu numărul mare de membri sau să adune sume mari de bani în bancă, ci prioritatea bisericii este să facă ucenici. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit...“ (Matei 28:19, 20). Domnul Isus le-a dat ucenicilor această poruncă la câteva zile după ce le-a spălat picioarele. Biserica poartă luptele Domnului prin a sluji altora, după cum a învățat de la Domnul Isus. El i-a trimis pe ucenicii de atunci și pe noi, cei de astăzi, cu promisiunea că El este cu noi în toate zilele. Biserica, care este formată din sufletele celor mântuiți prin jertfa Domnului Isus, caută să aducă la lumină și să-i salveze pe cei prinși în gheara celui rău, fie că au rătăcit prin păcate sau prin învățături stricate.

Suntem trimiși împuterniciți, autorizați de cea mai înaltă putere din Univers, să ducem vestea cea bună că Dumnezeu îl iubește pe păcătos și îl iartă în meritul jertfei Unicului Său Fiu. Când David a ales să nu poarte lupta Domnului a ajuns să păcătuiască și să plănuiască uciderea unui nevinovat. Suntem chemați să participăm la planul lui Dumnezeu și să executăm ordinele Lui, nu să ne aducem planurile noastre mai întâi la Dumnezeu, pentru ca El

să ni le împlinească pe ale noastre. Apostolul Pavel, care a scris 13 din cele 27 de cărți ale Noului Testament, a scris epistole chiar din închisoare, pentru că el nu a spus că dacă Domnul a îngăduit să fie închis el nu mai trebuie să lupte în războaiele Domnului. Biserica lui Dumnezeu este ca un angrenaj de roți, care are ca produs final sufletele ce sunt câștigate pentru Domnul, adică mântuite. Sunt mulți cei ce lucrează din umbră prin rugăciuni și binefaceri, iar într-o zi se vor bucura de răsplata Regelui. Unul poate are rol asemănător arătătorului care indică ora într-un ceas mare, iar altul asemănător acului care indică minutul, dar în spate sunt multe rotițe care fac această lucrare posibilă. Luptând, având mijlocul încins și făcliile aprinse poți să porți războaiele Domnului. Numai cu mijlocul încins cu adevărul poți spăla picioarele cuiva.

Suntem ispravnici cu o misiune, cu o încredințare de talanți, cu o poruncă și oportunitate, dar depinde de noi în mod individual dacă acceptăm să purtăm luptele Domnului. Ție îți pasă de porunca Domnului care a spus să facem ucenici? Ai spus cuiva despre credința în Domnul Isus, care iartă pe păcătoși? Domnul Isus i-a predicat la fântâna lui Iacov unei singure femei, care a venit la fântână în timpul zilei, când nu se umbla pe afară, ca să nu dea cu ochii de nimeni, pentru că era desconsiderată. Să nu fim dintre aceia care spunem că nu ne demitem să împărtășim adevărul despre mântuire cu unii fiindcă ni se par pierduți, însă Domnul Isus nu a făcut așa, ci a căutat oaia pierdută, chiar dacă aceasta a însemnat să intre în casa unui păcătos ca Zacheu. Fiecare credincios predică prin fapte, pentru că credința nu stă așa de mult în ce spui, ci în ce faci. Făcliile aprinse înseamnă că suntem străji, si străjile nu dorm. Coapsele minții încinse cu gândul lui Hristos îți va face de cunoscut planurile și dorințele Stăpânului. Ești tu Biserica Lui? Porți tu războaiele Domnului? „Fiți treji, și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință...“ (1 Petru 5:8, 9).

Poporul lui Dumnezeu poate purta luptele Domnului cu și mai mare succes și poate obține rezultatele dorite. Învățăturile stricate au puterea să divizeze credincioșii și dacă dispare unitatea dispare părtășia. Lipsa de unitate văzută de cei fără de mântuire le va împietri inima și va fi o piatră de poticnire în calea lor. Unul din motivele pentru care Domnul Isus a instaurat rânduiala părtășiei credinciosului cu trupul și sângele Domnului a fost ca să-și adune copiii la un loc și ei să înțeleagă că trebuie să fie una, după cum El este una cu Tatăl. Un creștin care lipsește de la masa Domnului este un creștin cercetat de o boală spirituală, care poate duce la moarte. În dragoste este unitate și în unitate coboară Dumnezeu, care este dragoste. Avem același Tată, același început ca păcătoși și aceeași destinație, care este Cerul. Pentru cei ce nu dau înapoi de la a purta luptele lui Dumnezeu a fost rânduită o zi a răsplătirilor. Dumnezeu va fi răsplata noastră cea foarte mare și vom petrece veșnicia cu Acela care ne-a iubit și ne-a învrednicit să purtăm războaiele Domnului. Ne vom numi popor sfânt și răscumpărat al Domnului, și atunci nu vom mai avea de luptat. „Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat“ (1 Timotei 6:12).

Amin

22

DESTINAȚIA BISERICII

„Dar, după cum este scris: «Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.» Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său...“
1 Corinteni 2:9, 10

Destinația Bisericii este locul unde se află Dumnezeu. Este locul numit Cer sau Rai, unde mai mult ca oriunde în Împărăția lui Dumnezeu este pace, neprihănire și bucurie în Duhul Sfânt. Biserica lui Dumnezeu, care are această destinație, este formată din sufletele celor ce au primit mântuirea în dar prin meritul jertfei Domnului Isus Hristos. Înțelepciunea lumii, pentru care Vestea Evangheliei este uneori o nebunie, nu este în stare să descopere tainele lui Dumnezeu, dar Dumnezeu le descoperă copiilor Săi aceste taine care îi mângâie și încurajează pe cei ce poartă războaiele Domnului. Pelerinul este omul care călătorește spre un loc sacru și sfânt, iar Biserica lui Dumnezeu de pe pământ se află în prezent în această călătorie de pelerinaj spre locul unde se află Cel ce este numit Dragoste, Milă, Îndurare, Bunătate, dar și Dreptate.

Diferența dintre un pelerin și creștini este că aceștia din urmă, adică creștinii, o dată ajunși la locul cel sfânt, numit Cer, vor rămâne acolo împreună cu Acela care i-a chemat și a făcut acest lucru posibil. Textul citat spune puțin despre lucrurile ce îi așteaptă pe cei ce rămân fideli Împăratului. Aceste lucruri de nedescris în cuvintele muritorilor sunt pregătite în Cer pentru

Biserică, și anume pentru cei ce-L iubesc pe Dumnezeu. Biserica este formată din cei ce-L cunosc și iubesc pe Domnul Isus, pentru că nu se poate să iubești ceva ce nu cunoști. Dumnezeu, care vorbește omului în multe feluri, vrea să se facă cunoscut fiecărui om păcătos ca un Tată bun, gata să ierte și să restaureze la rang de moștenitor al lucrurilor minunate din Cer pe oricine vine la El prin pocăință. Drumul pocăinței nu este presărat cu flori, dar cu noi este Acela care ne-a iubit îndeajuns, încât și-a dat viața pentru noi și care ne-a dat o arvună, un avans până când vom ajunge la destinație. „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi“ (Romani 8:18).

Destinația celor ce-L iubesc pe Dumnezeu este Cerul, iar cei ce-L iubesc pe Dumnezeu sunt cei ce păzesc poruncile Lui. Privind locurile minunat de frumoase pe care le-a creat Dumnezeu pe pământ, lucruri ce desfată ochiul omului, privim prin credință și gândim la cât de frumoase sunt locurile și lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru aceia care Îl iubesc. „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți“ (1 Petru 5:10). Ești îndreptat spre slavă? Îl iubești tu pe Dumnezeu? Unii Îl iubesc pe Dumnezeu așa cum și-ar iubi proprietatea de pământ, casa sau alte obiecte pe care le socotesc a fi de valoare. Dumnezeu Își revarsă dragostea peste om, dar vrea să simtă și El dragostea celui ce primește iertarea și eliberarea de sub vina păcatului. Când Îl iubești pe Dumnezeu ajungi să iubești ceea ce El iubește. Dumnezeu iubește sufletele oamenilor, cărora le dorește mântuirea.

Destinația Bisericii este un loc de veșnică fericire, loc pe care nu doar îl vom vizita, ci va fi o rezidență permanentă pentru toți aceia care pe pământ nu socotesc prețul ascultării de Hristos prea mare. „…Cel ce șade pe scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai

dogorî nici soarele, nici vreo altă arșiță“ (Apocalipsa 7:15, 16). Acela este înțelept care zi de zi își întărește legăturile inimii de locul glorios numit Cer și se desface de toate lucrurile pământești care încearcă să-l încătușeze. Nu este nădejde mai minunată, care să ducă la ceva mai permanent, ca și destinația Bisericii. Acolo nu ne va fi sete, foame și nu ne va arde vreo arșită, iar aceasta înseamnă că vom fi în sfârșit liberi de orice dorințe rele ale firii vechi cu care încă ne războim. Acea stare înseamnă libertate cu adevărat, pentru că mintea, adică sufletul nostru, nu va mai avea dorinți firești. Pe pământ sunt oameni care flămânzesc după faimă, bogăție, cunoștință sau însetează după faptul de a se ști iubit și acceptat. Îmbrăcați în hainele albite în sângele Mielului vom avea doar o sete după neprihănire, și această dorință va fi pe deplin satisfăcută. „…Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor“ (Apocalipsa 7:17). Setea după acea stare de siguranță deplină va fi atunci satisfăcută, pentru că păcatul nu va mai pândi la ușă, iar foamea de a avea părtășie cu Acela care este Lumină ne va fi atunci satisfăcută pe deplin.

Destinația Bisericii este un loc atât de frumos încât apostolul Pavel, care a fost răpit la al treilea Cer, văzându-l nu a găsit cuvinte potrivite ca să-l descrie. Cartea Apocalipsei ne spune că cetatea care va purta numele de Noul Ierusalim, pentru că va fi o cetate a păcii, are străzi de aur și porți din pietre scumpe, porți ce nu se vor închide deoarece acolo nu va fi noapte. „Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte“ (Apocalipsa 21:25). Acel loc numit și raiul lui Dumnezeu este locul de destinație pentru cei ce-L iubesc pe Dumnezeu. „…Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu“ (Apocalipsa 2:7). Este timpul să te gândești în mod serios la veșnicie. Ceea ce spui și faci dovedesc că-L iubești pe Dumnezeu? Așa cum „calea“ vântului este ușor citită după modul în care niște paie sunt așezate pe un drum de țară, tot așa faptele noastre dovedesc înclinația inimii noastre și indică direcția înspre

care este cheltuită dragostea noastră. Gândind și acționând în interesul sufletului și al Împărăției lui Dumnezeu purtăm jugul lui Hristos, dar acest lucru este imposibil fără ca mai întâi să aibă loc o lepădare de noi înșine. Nu ești chemat să rezolvi toate problemele de pe stradă, din oraș, școală sau de la locul de muncă, dar ești chemat să faci ceva în fiecare săptămână pentru Împărăția lui Dumnezeu. Privind cele șapte zile care au trecut, poți vedea în viața ta fapte care s-au zămislit din dragostea ta pentru Dumnezeu? Ceea ce facem trebuie să fie făcut în așa fel încât Mielul să aibă un cât mai mare profit de suflete în urma sacrificiului depus la Golgota pentru om.

Atunci când dăm și ne dăm pe noi altora Îl determinăm pe Dumnezeu să se bucure de noi, pentru că urmându-I pilda în trăirea de zi cu zi Îi semănăm tot mai mult. În același timp, adunăm o comoară în locul unde hoții nu le fură și moliile nu le rod. Arătând milă și bunătate, Dumnezeu este glorificat prin roada ce o rodim și care se datorează Duhului Sfânt cu care am fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării. Apostolul Pavel spune că lucrurile minunate, despre care vorbește în textul citat la început, sunt pentru cei ce-L iubesc pe Dumnezeu. „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul“ (1 Ioan 3:18). Cerul este destinația Bisericii și este un loc real, așa după cum iadul este un loc real. Unii, spre nenorocirea sufletului lor, aleg să nu creadă Cuvântul lui Dumnezeu, dar Raiul există, așa după cum continentul Americii a existat chiar dacă un timp îndelungat nimeni nu a știut de el sau nu a crezut în existența lui. Cerul este un loc minunat și datorită lucrurilor care nu vor fi acolo. În cer nu vor fi spitale, cimitire, închisori, dureri, pricini de păcătuire, oameni care să-ți vrea răul, datorii, lipsuri sau crize de vreun fel. Acolo vor fi miliarde de îngeri sfinți ai lui Dumnezeu, arhangheli, heruvimi și serafimi, dar cel mai minunat lucru va fi că Dumnezeu va fi cu noi. „…El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor“ (Apocalipsa 21:3).

Un credincios cu numele de Augustin, care a trăit în secolele trecute, a încercat să-L definească pe Dumnezeu ca fiind un cerc care își are centrul peste tot și marginile nicăieri. „Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor…și vor împărăți în vecii vecilor“ (Apocalipsa 22:4, 5). Dumnezeu, Cel necuprins de Ceruri, va îngădui să fie văzut de copiii Lui. Unul dintre lucrurile extraordinare ce nu au putut fi descrise de apostolul Pavel a fost minunăția trupurilor de slavă pe care le vor avea cei ce-L iubesc pe Dumnezeu și care alcătuiesc Biserica Lui. Aici pe pământ nu încetăm să ne minunăm de măiestria arhitecturii folosite de Dumnezeu atunci când ne-a creat o făptură așa de minunată și totuși temporară. Trupul este un vârtej de atomi ce sunt elemente trecătoare, dar înăuntru este sufletul și duhul nostru, care vor rămâne veșnic vii. Știința ne spune că trupul nostru are 100 de trilioane de celule care dacă ar fi deșurubate din modul în care sunt alcătuite ar înconjura pământul de cinci milioane de ori.

Codul genetic ține condensat toate trăsăturile ființei noastre, de la culoarea ochilor până la trăsăturile psihice, iar aceste celule se divid copiindu-se instantaneu de miliarde de ori. Dacă cineva ar putea să desfacă toate particulele codului genetic din care este alcătuit trupul unui singur om și le-ar înșira una lângă alta ar avea nevoie de 125 de miliarde de mile. O moleculă de sânge conține aproximativ 2 378 de atomi, iar corpul nostru produce 140 de milioane de molecule în fiecare minut al vieții noastre ca să susțină viața trupului. Dacă Creatorul ne-a făcut trupul acesta, care este asemănat cu un cort temporar, o făptură așa de minunată cum spune psalmistul, cu cât mai minunat va fi trupul de slavă nesupus putrezirii în care vom fi îmbrăcați în clipa când trâmbița va suna și va aduna Biserica lui Dumnezeu din Cer și de pe pământ pentru a începe marea sărbătoare. Urechea noastră a fost creată ca să deosebească și să detecteze câteva octave, dar trupul de slavă cu care vom fi îmbrăcați va putea mult mai mult.

Tot știința ne spune că orice corp pus în mișcare produce un sunet. Cu trupul cel de slavă vom putea auzi sunetele astrelor

cerești în mișcare, despre care Scriptura spune că izbucnesc în cântări de veselie. Textul citat la început vorbește despre astfel de lucruri pe care urechea nu le poate auzi, dar acolo le vom auzi clar și limpede. Cerul este destinația Bisericii, loc unde vom avea răspuns la toate lucrurile pe care nu le-am înțeles aici pe pământ. Le vom înțelege și îi vom da dreptate lui Dumnezeu pentru hotărârile Lui drepte făcute în bunătate pentru viața noastră trăită pe pământ. Acum cunoaștem în parte și vedem evenimentele vieții cum am vedea spatele unei țesături sau broderii ce nu este prea frumoasă, dar în Cer vom vedea adevărata față a țesăturii vieții noastre și vom cunoaște realitatea lucrurilor. Cei ce sunt îndreptați spre acest loc de fericire au dorința de a spune și chema și pe alții să se bucure de binele ce ni l-a pregătit Dumnezeu. „Moise a zis lui Hobab, fiul lui Reuel, Madianitul, socrul lui Moise: Noi plecăm spre locul despre care Domnul a zis: «Eu vi-l voi da.» Vino cu noi, și îți vom face bine, căci Domnul a făgăduit că va face bine lui Israel“ (Numeri 10:29).

La fel cum Israelul era îndreptat spre Canaanul pământesc unde Domnul îi făgăduise că îi va face bine, și noi, Biserica lui Dumnezeu, suntem în drumul nostru spre Canaanul ceresc și invităm cu noi, asemenea lui Moise pe Hobab, pe toți cei cu care avem contact, ca să se bucure și ei de mântuirea pe care Dumnezeu o dă în dar celui ce se pocăiește. Există în lume o învățătură, și anume că poți ajunge în Canaanul ceresc mai ușor cu ajutorul sfinților care au trecut la cele veșnice, dar această afirmație nu are nici o bază biblică și este chiar o insultă la adresa lui Dumnezeu. Faptul că mergi prin locurile sfinte sau că ai lucruri sau apă sfântă nu îți garantează intrarea în cer. Ceea ce are trecere înaintea lui Dumnezeu este o inimă spălată cu sângele Mielului, sfințită prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin puterea Duhului Sfânt. Domnul Isus este Singurul Mijlocitor între om și Dumnezeu și nu este prea ocupat să asculte rugăciunea tuturor oamenilor. „Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării“ (Psalmul 49:7). El este singura ușă prin care

avem intrare la Tatăl, pentru că El și numai El a dobândit acest drept prin faptul că S-a dat pe Sine de bună voie ca jertfă pentru păcătoși. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, să fim morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui ați fost vindecați“ (1 Petru 2:24). El, Domnul Isus Hristos și numai El este Acela care a deschis drumul spre locul unde se află pomul vieții, loc unde Biserica lui Dumnezeu va ajunge și va locui veșnic.

Biserica lui Dumnezeu, care are ca destinație Cerul, nu este neaparat formată din sufletele ce au dus-o bine pe pământ, pentru că ei vin din necazul cel mare. Dacă cineva este bogat pământește poate lucra mai mult pentru Dumnezeu într-un anumit fel. Binecuvântările pământești nu sunt ceva ce te opresc să intri în Cer, pentru că și Avraam a fost foarte bogat și totuși Scriptura spune că sfinții de la apus și de la răsărit vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov. Domnul Isus a spus că bogații vor intra cu greu în Cer, pentru că majoritatea oamenilor când au bogății își leagă inima de ele și iubesc banii, iar această iubire de bani este rădăcina tuturor relelor. În acest fel inima devine rea, iar o inimă rea și necredincioasă ne poate rătăci și duce departe de locul unde este Dumnezeu. Bogăția Bisericii lui Dumnezeu pe pământ nu constă în lucrurile pământești care vor arde, ci în puterea Duhului Sfânt care este pecetea și arvuna ce ne dă un gust de Cer și puterea să trăim viața cu folos pentru Dumnezeu. El a pregătit pentru noi locuri minunate, despre care apostolul Pavel spune că la inima omului nu s-au suit.

Când vom intra în cer vom fi primiți cu căldură în casa Tatălui. „Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» Și cine aude să zică: «Vino!» Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!“ (Apocalipsa 22:17). Dacă vrei să ajungi în acel loc de fericire, Duhul Sfânt îți spune și ție: „Vino!“ Sufletul mântuit spune: „Vino în inima mea, în casa mea, în familia mea!“ Dumnezeu la rândul Său ne va zice: „Vino!“ Toți sunt invitați la mântuire, iar Scriptura ne spune că cine dă năvală pune mâna pe ea, adică

devine un suflet iertat prin sângele Mielului și va trăi pentru Dumnezeu, având ca destinație finală Cerul, unde sunt lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit. Dacă niciodată nu ai spus: „Doamne! Îți dau viața mea! Regret toate lucrurile pe care le-am făcut și care te-au întristat, și de astăzi vreau să fac doar voia TA!“, te invit să faci aceasta chiar acum, ca să ai ca destinație locul unde fericirea este fără de sfârșit, la un nivel pe care trupul omenesc nu o poate cuprinde pe deplin.

Când trăim momente de Tabor suntem umpluți cu puterea Duhului Sfânt și din inima noastră curg râuri de apă vie, pentru că simțim atingerea minunată a Stăpânului care ne dă un gust de cum va fi în Cer și care uneori ne copleșește. Scriptura spune că „cine vrea“ poate avea această apă vie, lucru ce arată bunătatea lui Dumnezeu pentru toate sufletele, indiferent de cine este și unde trăiește pe pământ. Dumnezeu nu privește la fața omului, la ce are sau la ce nu are, pentru că El știe că toți oamenii s-au născut cu virusul păcatului în inimă, virus care acționează imediat ce are ocazie. Omul este neputincios de a se salva prin fapte, iar legea a arătat distanța mare dintre pretențiile lui Dumnezeu și abilitatea omului de a trăi la standardul cerut de El. De aceea Dumnezeu oferă mântuirea în dar, fără plată, celui ce o vrea și o cere, pentru că El a absorbit întreg costul mântuirii pentru cei care prin har alcătuiesc Biserica lui Dumnezeu.

Vindecarea înseamnă restaurarea sănătății sau a minții și Domnul este Singurul care vindecă trupul, sufletul și aprinde lumina de viață în duhul nostru. Cine vrea această vindecare trebuie să se smerească și să admită că este un păcătos care are nevoie de iertare. O relație nu se vindecă cu explicații, ci cu umilință, admițând greșeala. Relația cu Tatăl Cel Ceresc se vindecă la Crucea Domnului Isus, unde în umilință ne admitem păcatul și neputința de a ne salva singuri. Atunci El ne iartă și prin credință ne dă din nou nevinovăția, adică neprihănirea care face ca destinația noastră finală să fie locul cel minunat, descris de

apostolul Pavel în textul citat la început. Dacă nu vom cădea de oboseală, atunci când vom ajunge înaintea Împăratului vom auzi cuvintele: „…Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit pe la Mine“ (Matei 25:34-36). Cu cât avem mai mult ulei în candelă cu atât va fi mai ușor de făcut lucrurile care ne vor face să auzim: „Veniți!“. Când vom face ceea ce a făcut biserica de la Rusalii vom avea puterea pe care au avut-o ei și vom vedea minunile pe care le-au văzut și ei. Condițiile în care lucrează Duhul Sfânt nu s-au schimbat și nu se vor schimba până în ziua în care Biserica va fi luată la Cer.

În Cer, lumea veche a oamenilor credincioși lui Dumnezeu, asemenea lui Enoh și Noe, lumea prezentului alcătuită din cei vii de pe pământ care au fost născuți din nou și lumea milenară se vor întâlni și vor convieţui în lumea veșniciei, sub sceptrul singurului Dumnezeu adevărat, care a creat tot ce există și care va domni prin dreptate și credincioșie. Toți cei ce și-au pus încrederea în jertfa Domnului Isus Hristos și Îi slujesc vor ajunge la destinație, fie că vor trece prin poarta morții sau prin evenimentul Răpirii la Cer a Bisericii lui Dumnezeu. Un mare fizician cu numele de Isaac Newton a demonstrat studenților săi cum Dumnezeu va atrage la Sine pe copiii Săi. A luat pilitură de fier și a amestecat-o cu nisip, și în momentul în care se părea că este imposibil să mai desparți granulele de nisip de pilitura fină de fier a luat un magnet mare și cu acesta a atras numai pilitura de fier, nisipul rămânând jos. Cei înnoiți de Duhul Sfânt vor fi atrași la Cer și vor fi veșnic cu Domnul Isus, care a fost numit de cei din timpul Său prieten al păcătoșilor. Dumnezeu a întrebat pe primul om: „Unde ești?“ El te întreabă și pe tine astăzi: „Unde ești?“ Pe care drum te găsești? Ești tu îndreptat spre locul de fericire sau spre unul de chin veșnic? O sută de mii de oameni mor zilnic sau unul la fiecare 4 secunde și trec în veșnicie. Ești tu gata pentru Cer?

Dumnezeu are un plan pentru tine și acesta este să fii cu El veșnic în Cer. Satan are și el un plan pentru tine, și anume să facă tot ce-i stă în putință ca să nu ajungi acolo, ci să ajungi în iad. Depinde pe care din cele două alegi să o pui în aplicare. Dacă-L primești în inima ta pe Domnul Isus Hristos și Îl faci Domn peste toată viața ta, drumul către Cer îți va fi deschis. Nu te consulta cu frica și nu te baza pe emoții, pentru că ele sunt schimbătoare, ci bazează-te pe promisiunile lui Dumnezeu scrise în Sfânta Scriptură, căci ele se vor împlini cu siguranță. Când intri în relație cu Dumnezeu, care este și un foc mistuitor, vei fi vizibil schimbat, pentru că El va arde toată zgura spre a te face un vas de cinste pentru Împărăția Lui. Vino pe drumul care duce la Cer! Se merită! „Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru“ (Matei 24:42).

Amin

23

SFÂRŞITUL ALERGĂRII

„Pe când mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc I-au despărțit pe unul de altul, și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt."
2 Împărați 2:11

Plecarea lui Ilie la cer ne dă un gust și o simțire de felul în care copiii Domnului pleacă de pe pământ spre a fi veșnic în locul numit Rai. La fel ca Ilie și Elisei mergem împreună pe drumul vieții vorbind cu semenii noștri, lucrând pentru necesitățile vieții și în același timp purtând războaiele Domnului, dar într-o zi, dacă Răpirea Bisericii nu are loc înainte, ne vom despărți de lumea aceasta, de trupul acesta și vom pleca la Domnul. Dumnezeu va duce la bun sfârșit ce a început în noi, dar trebuie să fim siguri că lucrurile din viața noastră sunt începute de El și nu de noi sau de altcineva. Ziua plecării în veșnicie este un secret cunoscut doar de Dumnezeu, care a hotărât durata pribegiei fiecăruia dintre noi pe acest pământ. Anii vieții trec, și pe măsură ce ne apropiem de capăt parcă timpul trece tot mai repede, ca o roată a cărei spițe nu le mai vezi când începe să se învârtă repede și la sfârșitul alergării auzi pe mulți spunând: „Nu știu cum a trecut!" Este necesar și este posibil ca omul să fie pregătit pentru acea clipă, așa cum Ilie a fost pregătit pentru a pleca la cer.

Un copil și-a vizitat un prieten acasă și a obervat că ori de câte ori își vizitează prietenul bunica acestuia citește Biblia. Într-o zi l-a întrebat: „De ce citește bunica ta așa de mult Biblia?" Prietenul i-a răspuns cam în glumă: „Probabil că studiază și se pregătește

pentru examenele finale.“ Răspunsul acesta are un sâmbure de adevăr, pentru că Biblia este manualul credinciosului, iar instrucțiunile ei îl pregătesc pe credincios pentru ziua când va sta în fața examinării lui Dumnezeu. „Celui ce va birui, îi voi da să mânânce din mana ascunsă, și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește“ (Apocalipsa 2:17). Mâncăm din această mană încă de aici, atunci când Dumnezeu dă pecețile tainelor Scripturii la o parte pentru noi și ne hrănim cu Cuvântul Vieții.

Biblia sau Sfânta Scriptură te poate ține departe de păcat, ca să ai un sfârșit al alergării încununat de succes sau păcatul te poate ține departe de Biblie, care te va lipsi de instrucțiunile necesare spre a fi pregătit să poți sta înaintea lui Dumnezeu fără frică. Nu ajunge să citești Biblia, ci este necesar să o citești cu o minte care participă intens la ce citești, ca să te hrănești cu Cuvântul lui Dumnezeu, care nu ne lasă în întuneric nici cu privire la ce se întâmplă cu sufletul la sfârșitul vieții pe pământ. Stai cu Dumnezeu, stai cu Biblia până ce ești plin, până ce vezi lumina și frumusețea voii lui Dumnezeu.

Maria, mama Domnului Isus, care a fost cinstită de Domnul Isus și pentru care și noi avem cel mai adânc respect, deoarece s-a supus voii lui Dumnezeu, avea obiceiul să strângă cuvintele lui Dumnezeu în inima ei și la fel trebuie să facem și noi cu visteria inimii noastre. Ilie a lăsat în urmă prieteni, un colegiu biblic la Betel și unul la Ierihon. El a scăzut cu câteva sute numărului baliștilor idolatri și pe Carmel a dovedit poporului cine este Dumnezeul cel adevărat. Ilie a fost gata pentru întâlnirea cu Dumnezeu. Ești tu gata? Dacă ar trebui să treci azi Iordanul morții cum Ilie a trecut Iordanul înainte de a pleca la spre cer? Ilie și Elisei mergeau vorbind atunci când a intervenit Dumnezeu, care a trimis un car de foc, ce l-a luat pe Ilie la cer. Sunt multe feluri de a muri, dar pentru credincios cel mai de dorit este să treci la Domnul fiind încins cu toată armătura Duhului și lucrând pentru Dumnezeu. Eu aș dori mult ca ziua plecării mele în veșnicie, fie

prin Răpire sau prin poarta morții, să mă găsească înhămat și trăgând din răsputeri la carul lui Dumnezeu, în lucrarea de mântuire a oamenilor. „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie“ (Apocalipsa 3:21). Plecarea lui Ilie la cer simbolizează plecarea la Cer a unui credincios care lucrează până în ultima clipă pentru Dumnezeu. Plecarea lui Ilie a fost un lucru cunoscut de toți fiii prorocilor și era așteptată, dar totuși a fost o acțiune din partea cerului, declanșată pe neașteptate, pe când cei doi vorbeau.

Ilie, prorocul focului, a plecat la cer într-un car de foc cu călăreți de foc pentru că, așa cum spune Scriptura, Dumnezeu din flăcări de foc Își face slujitori. Moartea celui ce este împăcat cu Dumnezeu este triumfală, pentru că o dată trecut prin poarta morții îi este anunțată sosirea în cer de Domnul Isus, care a promis că va face aceasta pentru toți cei ce nu se vor rușina de El aici pe pământ. Sfârșitul alergării și trecerea în veșnicie este numită de apostolul Pavel a fi un câștig, pentru că urmează o răsplătire veșnice din partea Aceluia care vrea să credem că El este și că El răsplătește. Pentru majoritatea copiilor cea mai fericită zi de școală este ultima zi, chiar înainte de vacanță, la fel este și pentru cel împăcat cu Dumnezeu, căruia atunci când ajunge la sfârșitul alergării pe pământ și i se deschid ochii, care văd în lumea cealaltă, vede îngerii lui Dumnezeu prezenți la graduarea din lumea examenelor și ostenelilor într-o lume a bucuriei în Duhul Sfânt, unde se va odihni.

O florărie a primit comandă să trimită două aranjamente de flori, dar a încurcat adresele unde trebuia să trimită florile. Așa că un om, care și-a deschis o nouă afacere, a primit aranjamentul de flori pe care scria: „Odihnește-te în pace!“ Nu este total nepotrivit să spui cuiva să găsească odihnă în afacerea ce o întreprinde, dar mai ciudat a fost că o casă funerară a primit pentru clientul cel avea un aranjament de flori pe care era scris: „Felicitări pentru noua locație!“ Plecarea la cele veșnice nu este decât o mutare de

domiciliu la o nouă locație, pentru că mort pe pământ înseamnă viu în altă lume. Moise care a murit și Ilie care a fost ridicat la cer în carul de foc au reapărut pe muntele Tabor ca ființe strălucitoare, care vorbesc și sunt la curent cu evenimentele ce au loc pe pământ, atunci când Domnul Isus S-a schimbat pentru câteva momente în strălucirea trupului de slavă. „Dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, căci pentru El toți sunt vii“ (Luca 20:38). Acela care prin ascultare de Dumnezeu și-a ales ca locație veșnică cerul va fi prezentat înaintea Tatălui ca suflet mântuit, ca rod al suferințelor Mielului lui Dumnezeu la Calvar și va intra în moștenirea cea veșnică care i-a fost pregătită. „…voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui“ (Apocalipsa 3:5).

Când cineva moare, cei ce rămân în urmă plâng pentru că despărțirea doare, dar găsim în Scriptură că și Domnul Isus a plâns. Credincioșii nu plâng ca disperații sau ca cei fără de nădejde, pentru că cei credincioși nu se văd niciodată pentru ultima oară. Ilie a lăsat ucenicului său Elisei mantaua, la fel și cel credincios lasă în urmă faptele prin care s-a văzut că umblă cu Dumnezeu și care au fost un exemplu pentru cei ce își încep alergarea pe calea cea dreaptă și îngustă. „Tu înmulțești poporul, îi dai mari bucurii; și el se bucură înaintea Ta, cum se bucură la seceriș, cum se veselește la împărțirea prăzii“ (Isaia 9:3). Trecând prin poarta morții, poporul lui Dumnezeu din cer se înmulțește și El dă celor ce-și sfârșesc cu bine alergarea „mari bucurii“, pentru că fiecare suflet mântuit face parte din seceriș și din prada Domnului Isus, pe care El a răscumpărat-o din mâna celui viclean. În momentul trecerii din viață fiecare suflet mântuit prin jertfa Domnului Isus devine asemenea unui bob de grâu care este pus în grânarul Stăpânului.

Când eram copil, într-o zi de toamnă se sărbătorea Ziua Recoltei când oamenii se bucurau de roadele pământului, însă când un suflet trece cu bine Iordanul morții, în cer este o bucurie a unui seceriș de suflete. Intrarea unui suflet mântuit în cer este

bucuria spre care Domnul Isus privea înainte, atunci când a pătimit la Calvar. „...«Eu sunt Cel ce cercetez rărunchii și inima»: și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui“ (Apocalipsa 2:23). Fiecare suflet mântuit la rândul lui dă o socoteală de ce a făcut cu timpul cât i s-a dat din partea lui Dumnezeu pe pământ, și cei ce s-au cheltuit pe ei înșiși cu dăruire și sacrificiu pentru Împărăția lui Dumnezeu se vor bucura de o răsplată împărătească. „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui“ (Apocalipsa 22:12). Să lucrezi pe pământ pentru Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor este cea mai mare cinste pe care un muritor poate să o aibă.

Mântuirea este în dar, nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni, dar pentru efortul depus în via Lui vom fi răsplătiți. Nimeni nu plătește mai bine și mai generos ca Dumnezeu. Înainte de a intra poporul Israel în Canaan au fost trimise 12 iscoade ca să aducă informații despre Țara promisă și au adus cu ei ca dovezi grăitoare din roadele țării. „Au luat în mâini din roadele țării și ni le-au adus; ne-au făcut o dare de seamă, și au zis: «Bună țară ne dă Domnul, Dumnezeul nostru»“ (Deuteronom 1:25). Copiii Domnului primesc un gust de cer chiar înainte de a pleca la cer, pentru că Duhul Sfânt este Acela care ne face să simțim bucuria prezenței lui Dumnezeu atunci când este peste noi și în noi. Când simți bucuria Duhului Sfânt spui ca și Israel: „Bună țară ne dă Domnul Dumnezeul nostru!“ Este o țară a cărui locuitori trăiesc într-o deplină pace și siguranță, fiindcă până la sfârșit Dumnezeu, care poate și știe totul, va fi totul în toți. Cartea Apocalipsei ne spune că sfinții ce trec prin poarta morții devin locuitori ai cerului în cetatea Noului Ierusalim și ei se vor odihni de faptele lor. Acolo sus ei vor cânta cântările cerului și se vor bucura veșnic cu Acela care i-a iubit așa de mult, încât Și-a dat viața pentru ei.

La sfârșitul alergării, cei ce s-au luptat după rânduiala pusă de Dumnezeu pentru sufletul credincios intră în veșnicie prin moartea biologică sau prin Răpirea la cer a Bisericii. Când cortina lumii de dincolo se ridică, iar cel mântuit intră în cea mai mare

lumină posibilă, dă ochi chiar cu Dumnezeu, a cărui ochi sunt ca para focului, într-un simț de completă acceptare a căldurii de Părinte. El ne va vorbi, dar nu știu dacă noi în acele momente copleșitoare de glorie vom putea rosti ceva cuvinte. „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă“ (Matei 11:28). Domnul nu te cheamă să stai, ci să porți un jug al Lui pe pământ. Purtarea unui jug implică o statornicie și o performanță constantă de a umbla pe calea Domnului în ceea ce-i bun și drept înaintea ochilor Lui. Când venim la mântuire gustăm din roadele bune ale Țării de Sus, prin faptul că scăpăm de păcatul care ne-a trudit și intrăm în odihna promisiunilor lui Dumnezeu, dar când vom ajunge în fața Tatălui din cer vom primi odihnă pe deplin.

Gândul de odihnă este deosebit de dulce pentru cei ce muncesc din greu, de aceea suntem chemați să nu obosim în facerea binelui și la a lucra cât timp este zi, pentru că acolo sus va fi timp și de odihnă, dacă aici pe pământ am purtat un jug potrivit. Cei ce au ascultat și răspuns chemării lui Dumnezeu, care cheamă și astăzi oamenii la El, atunci când vor ajunge la sfârșitul alergării lor pe pământ se vor bucura de împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, în care nu este umbră de mutare și care le va da odihna. „...Ferice de acum încolo de morții, care mor în Domnul! «Da» zice Duhul; ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează!“ (Apocalipsa 14:13). Toți oamenii pe pământ trudesc și sunt împovărați, dar numai cei ce vin la mântuire prin pocăință și trudesc pentru Dumnezeu vor avea parte de odihnă în meritul jertfei Mielului, prin care sufletul omului primește din nou valoare. Răsplata Împăratului nu este pentru sufletele care doar au răspuns chemării și au luat o decizie pentru Dumnezeu, iar apoi și-au văzut de treburile lor. Odihna și răsplătirile sunt pentru aceia care dintr-un simț al recunoștinței pentru iertarea primită în dar de la Dumnezeu și dintr-un simț al dragostei pentru sufletele oamenilor s-au implicat în lucrarea Domnului.

Mântuirea este darul lui Dumnezeu, dar răsplătirea depinde de ceea ce va rămâne pe altar după ce focul va încerca lucrarea

fiecăruia. Asemenea unui vierme de mătase care își pregătește casa de unde prin metamorfoză, dintr-o omidă iese un fluture multicolor și frumos, sufletul credincios când își termină alergarea pe pământ iese din vasul de lut a trupului și intră în odihna lui Dumnezeu, care include o moștenire nestricăcioasă și veșnică. Acela care își sfârșește cu bine alegarea ca și creștin are un viitor strălucit, fără sfârșit. Mie îmi plac lucrurile care nu se clatină, nu cele care se schimbă tot timpul și dintr-o dată te afli că nu mai ești în siguranță, însă cerul va fi un loc unde va fi deplină siguranță. Una din cele mai elementare definiții de a fi creștin este aceea de a fi un suflet care are o relație potrivită cu Dumnezeu Tatăl prin Domnul Isus Hristos. „Isus i-a zis: «Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine»“ (Ioan 14:6).

În clipa morții, când cortina se dă la o parte, orice om ar vrea să fie neam cu Domnul Isus, deci să fie înrudit cu Dumnezeu. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu“ (Ioan 1:12, 13). Această naștere din Dumnezeu, care este cunoscută sub numele de nașterea din nou, ne dă frumosul nume de copil al Domnului, care la sfârșitul alergării de pe pământ merge în casa Tatălui de sus. În zilele de astăzi mulți oameni trăiesc într-o criză de identitate și semnificație și totuși mulți refuză rangul și cinstea de a se numi copil al Celui Preaînalt prin a-și preda viața în întregime Domnului Isus Hristos. Poate spui că eu, care te îndemn să vii la Domnul Isus, nu știu ce ai făcut și cât de vinovat ești, și este adevărat, dar eu știu ce a făcut Dumnezeu pentru sufletul tău ca să fie mântuit. Dumnezeu a plătit cel mai mare preț ce a fost plătit vreodată în Univers pentru răscumpărarea sufletului tău. „El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii“ (2 Timotei 1:9). Durerea și necazurile vieții vizează toate casele, dar și moartea, de aceea fi sigur că ești în relație de rudenie cu

Acela care este Stăpân peste toate sufletele oamenilor și care a creat Veșnicia, spre care suntem îndreptați cu toții. Cel ce-L are pe Domnul Isus în viața lui ca prioritate are o mentalitate de învingător, pentru că știe că la sfârșitul alergării este ceva mai bun. Banii și materia nu aduc împlinire spirituală, deoarece aceasta vine numai de Sus atunci când umblăm cu Dumnezeu.

Dumnezeu, în cartea prorocului Isaia, i-a promis Israelului că îl așteaptă o fericire ce va fi o moștenire pe care o dă El. „Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere; și pe orice limbă care se va ridica împotriva ta, o vei osândi. Aceasta este moștenirea robilor lui Domnului, așa este mântuirea care vine de la Mine, zice Domnul“ (Isaia 54:17). Cei ce-I slujesc lui Dumnezeu la sfârșitul alergării pe pământ se vor bucura de o moștenire ce vine de la Domnul și de o poziție în ierarhia Împărăției Celui Drept și Adevărat în care cei ce au devenit drepți, prin neprihănirea ce se capătă prin credință, vor străluci diferit unii de alții, după cum strălucirea stelelor este diferită. Dacă te-ai putea salva singur prin ceea ce faci ai fi salvatorul tău însuți, dar nu există nici un nume prin care omul să fie mântuit afară de Numele scump al Domnului Isus. Când omul ia în serios legile fizicii puse în mișcare și activate de Dumnezeu poate să descopere tehnologii extraordinare, dar atunci când ia în serios Legile lui Dumnezeu și se folosește de jertfa Mielului neprihănit, care așa de convenabil ne-a fost pusă la îndemână, ajunge să se bucure și de viața aceasta, dar mai important este că la sfârșitul alergării se bucură de viața veșnică. „Omul nu este stăpân pe suflarea lui ca s-o poată opri, și n-are nici o putere peste ziua morții; în lupta aceasta nu este izbăvire, și răutatea nu poate scăpa pe cei răi“ (Eclesiastul 8:8). Nu există izbăvire pentru acest trup luat din lut, pentru că a fost făcut să expire.

Atunci când devenim copii ai Domnului, Acela care este Stăpân pe suflarea noastră este Cel mai apropiat și bun prieten pe care l-am avut vreodată. El este mai aproape ca un frate și dragostea Lui întrece dragostea de mamă. Știința spune că

maimuța are structura genetică asemănătoare cu a omului în proporție de 98,4 la sută și numai 1,6 la sută este diferită. În această mică diferență de procentaj există peste 30 de milioane de lucruri diferite între cele două coduri genetice. Oricât au încercat ateii să facă un om din maimuță, ca să-și dovedească teoriile, nu au putut din cauza acestor diferențe, pentru că atunci când Dumnezeu a creat omul, pe lângă trup i-a dat suflet și duh. Omul este coroana creațiunii lui Dumnezeu, peste care El a ales să-Și reverse îndurarea, făcându-l suflet viu, care atunci când se desprinde de trupul de lut primește o cunună ce nu se veștejește și trăiește veșnic.

Apostolul Pavel nu a spus că la sfârșitul alergării îl așteaptă o groapă, ci o cunună. „De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în «ziua aceea», Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“ (2 Timotei 4:8). Oferta aceasta de mântuire prin har are o zi de expirare, „…până se vor împlini vremurile neamurilor“ (Luca 21:24). Ai răspuns tu chemării Domnului Isus? Poți să spui astăzi că sufletul tău aparține lui Dumnezeu, pentru că jertfa Domnului Isus te-a răscumpărat? Vestea Evangheliei este Vestea Bună că cel păcatos poate primi iertarea cu condiția de a nu veni prea târziu să primească darul lui Dumnezeu. „Până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat“ (Eclesiastul 12:7). La sfârșitul alergării, sufletul și duhul nostru schimbă trupul supus putrezirii și slăbiciunilor pământești într-un trup cu o nouă compoziție de slavă. Când treci în veșnicie și deasupra ta este sângele sfânt, agenții întunericului nu îndrăznesc să se apropie, pentru că aparții Împărăției luminii. Aparții tu aceste împarății? Dacă nu ai făcut acest pas, predă-ți viața Domnului Isus și gândul la clipa plecării de pe pământ nu va mai fi un gând de groază. „A Împăratului veșniciilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin“ (1 Timotei 1:17).

Amin

24

CEA MAI MARE NENOROCIRE

„Cea dintâi nenorocire a trecut. Iată că mai vin încă două nenorociri după ea.“ Apocalipsa 9:12

Cea mai mare nenorocire posibilă pentru un om este să moară nemântuit, cu păcatul neacoperit de meritul jertfei Domnului Isus Hristos și în poziție de vrăjmaș cu Dumnezeu. Această nenorocire este urmată de două nenorociri și mai mari: judecata lui Dumnezeu, unde va ajunge orice suflet care a refuzat împăcarea cu Dumnezeu prin pocăință, iar după aceasta, în urma rostirii sentinței, urmează iadul cel veșnic, unde este plânsul și scrâșnirea dinților. „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!“ (Evrei 10:31). Ceva dinăuntrul fiecărui om spune că viața nu se termină la groapă. Până și sufletul răzvrătit al ateului, care a evitat contemplarea gândului despre veșnicia sufletului său, trebuie să accepte faptul că va muri și că urmează să stea înaintea Cuiva, căruia, în ciuda tuturor dovezilor nenumărate, I-a negat existența. Când vorbim despre iad și veșnicie trebuie să dăm mănușile jos și să nu cocoloșim adevărul despre păcat și urmările lui.

Sfânta Scriptură ne învață că moartea fizică este despărțirea sufletului și a duhului de trup; moartea sufletească este despărțirea omului de Dumnezeu datorită păcatului, iar moartea a doua este despărțirea veșnică de cei nemântuți, care își vor petrece veșnicia în iad. „Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua“ (Apocalipsa 20:14). Moartea biologică este ultimul tribut pe care toți oamenii îl plătesc păcatului, dar pentru cel nemântuit aceasta este

doar prima nenorocire, urmată de două și mai mari. Moartea nu poate fi ocolită de nimeni, cu excepția celor ce vor avea parte de Răpire, dar pentru cel nemântuit urmează ceva ce nu poate fi evitat, și anume judecata lui Dumnezeu. „Păcatele unor oameni sunt cunoscute și merg înainte la judecată, iar ale altora vin pe urmă" (1 Timotei 5:24). Cu privire la Ziua Judecății Domnul Isus a spus: „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre" (Matei 25:31, 32).

Cei ce mor mântuiți sunt scăpați de judecată, pentru că ei se judecă aici pe pământ, și uneori faptele lor merg înainte la judecată, așa cum spune versetul de mai sus. Lucrul acesta uneori atrage și nuiaua, nu numai toiagul Păstorului cel Mare, care ne povățuiește pe cărări drepte. „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată" (Ioan 5:24, 29). Judecata aceasta este cea de-a doua nenorocire, urmată de a treia, care este trimiterea în iad a celor nemântuiți, locul de pedeapsă veșnică al celor păcătoși. Judecata lui Dumnezeu se va face în lumina Sfintelor Scripturi, și dreptul de a judeca nu aparține vreunui om, ci numai lui Dumnezeu prin persoana Domnului Isus. Cunoscând tot ce se petrece cu fiecare om, Dumnezeu va scoate la iveală gândurile și faptele și toate vor fi evaluate în cântarul dreptății Sale. Aceia care niciodată nu au auzit de Domnul Isus vor fi judecați după conștiința lor. „Când Neamurile, măcar că n-au lege... despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul lor și gândurile lor, care sau se învinovățesc sau se dezvinovățesc între ele" (Romani 2:14, 15).

Dumnezeu a hotărât să judece prin Domnul Isus Hristos viii și morții. „Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului, și să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți" (Fapte 10:42). Când cineva merge spre o

prăpastie, se merită să îi atragi atenția chiar dacă se supără și îi deranjezi puțin psihicul. Și acest mesaj poate părea că are o nuanță dură, ce gâdilă urechile, dar este scris din dragoste, pentru ca acela care citește să fie informat despre ceea ce îl așteaptă în viitor dacă nu se pregătește să evite cea mai mare nenorocire. Fiecare om este chemat să cunoască planul lui Dumnezeu și să înțeleagă că Cel care a creat trupul, a creat și sufletul și duhul nostru, care vor trăi veșnic cu El, în cer, sau departe de fața Lui, în iad, unde nu este iubire.

„Căci omul nu-și cunoaște nici măcar ceasul, întocmai ca peștii prinși în mreaja nimicitoare…“ (Eclesiastul 9:12). Ziua și ceasul care va marca sfârșitul alergării pe pământ poate surprinde pe oricine, indiferent de vârstă sau de starea de sănătate, de aceea trebuie să fim pregătiți să-L întâlnim pe Dumnezeu, Creatorul, în orice moment. „…Dacă nu veghezi, eu voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine“ (Apocalipsa 3:3). Nu este nimic mai important în viața unui om decât să evite cea mai mare nenorocire, și anume de a trece în veșnicii nemântuit și să stea față în față cu Dumnezeu, care va cerceta toată evidența păcatului. „Tu pui înaintea Ta nelegiuirile noastre, și scoți la lumina Feței Tale păcatele noastre cele ascunse“ (Psalmul 90:8). Singurul care ar fi putut să nu păcătuiască a fost primul om, Adam, înainte de căderea în păcat, și de la el încoace toți oamenii s-au înglodat în păcate până în momentul nașterii din nou, când omul primește putere să nu mai păcătuiască. După cum ne învață Domnul Isus, în clipa plecării în veșnicie nu-i folosește cuiva la nimic chiar dacă ar fi stăpânit toată lumea, dacă și-a pierdut sufletul și L-a nesocotit pe Acela care-I va judeca și îi va da plata pentru păcat. „Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată a lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru“ (Romani 6:23).

Pe o piatră de mormânt scria câteva cuvinte adânci și adevărate: „Și totuși trăiesc!“ Sufletul care alege nenorocirea de a muri neîmpăcat cu Dumnezeu totuși va trăi, așa cum scria pe acea

piatră de mormânt, dar în chin veșnic. „…va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile inimilor“ (1 Corinteni 4:5). Moartea unui suflet nemântuit este cea mai mare nenorocire, pentru că ea duce la judecată și la chin veșnic în iad. Majoritatea oamenilor sunt foarte ocupați când este vorba de a avea timp pentru Dumnezeu și suflet, dar nimic nu este mai important decât a afla drumul către viață și a pășii pe el. Un proverb spune că este mai bine să ceri de zece ori informații despre destinația spre care mergi decât să o iei pe drumul greșit. Destinația sufletului este veșnică, pentru că îi este dat omului să trăiască numai o dată, de aceea fiecare, în mod individual, trebuie să fie sigur că este pe drumul bun.

Scriptura îi numește nebuni pe aceia care se bizuie pe înțelepciunea și pe priceperea lor. De asemenea, în această categorie este pus și bogatul care și-a strâns averi, dar nu s-a îmbogățit față de Dumnezeu, și mai numește nebun și pe acela care spune în inima sa că nu este Dumnezeu, pentru că realitatea este alta. În comparație cu mântuirea sufletului, orice alt lucru, cu care ne-am cheltui timpul și energia, este mic sau chiar „de nimic“. „…cine umblă după lucruri de nimic este fără minte“ (Proverbe 12:11). Orice și oricât am agonisi pe pământ, vine o zi când trebuie să le dăm drumul la toate și să mergem să ne înfățișăm înaintea Judecătorului cel Drept, ca să dăm socoteală de ce am făcut cu timpul care ni s-a acordat ca să-l trăim pe pământ. Fiecare om va trebui să răspundă de modul în care a primit sau a refuzat oferta lui Dumnezeu de iertare prin Domnul Isus Hristos, Fiul Său. Este timpul să te întrebi dacă ești îndreptat spre această zi de nenorocire sau dacă ai evitat-o prin a intra la adăpostul jertfei Domnului Isus. Poți să spui că ai viață veșnică? Poți să spui că Îl cunoști pe Cel care a murit pentru păcătoși? Cunoști care ți-e rostul pe pământ?

„Căci noi n-am adus nimic în lume, și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea“ (1 Timotei 6:7). Avuțiile și situațiile financiare de care mulți își leagă inima pe pământ vor deveni dintr-o dată poveri copleșitoare pentru acela care, fără să se fi îmbogățit

față de Dumnezeu, va sta în fața tronului de judecată a Celui ce este Drept. Acolo vor veni martorii, printre care se va afla și conștiința, care este glasul lui Dumnezeu în om și va aduce mărturii vrednice de crezare, că a avut cuvinte de spus, dar i s-a pus călușul la gură. Va spune că a provocat remușcări și a trimis fiori de trezire în inimă, dar toate au fost nesocotite pentru câteva clipe de plăcere în păcat. Împăratul Solomon ne dă ceea ce sună ca și o definiție și ne spune că cel ce se teme de Dumnezeu și păzește poruncile Lui este înțelept. Porunca lui Dumnezeu pentru oamenii de pretutindeni este ca ei să se pocăiască și să pășească prin credința în Domnul Isus pe calea vieții, pentru ca la sfârșitul alergării să poată avea parte de viață veșnică, nu de chin veșnic. Sfânta Scriptură spune că iadul este un loc real, cu porți și chei, de unde nimeni nu mai iese afară. Este un loc cu foc chinuitor și unde viermii nu mor, pentru că moartea trupului nu aduce un sfârșit al existenței, ci-l duce pe cel nemântuit la o finalitate a poziției și locului în care va fi veșnic.

Toți cei ce spun că nu cred în veșnicia sufletului, în clipa morții cred imediat și pe deplin în viața de dincolo, atunci când sufletul și duhul li se desprinde de trup. În multe biserici nu se mai vorbește astăzi despre iad și păcat de teama că bisericile vor rămâne goale, fără membri. Se predică mai mult pe placul oamenilor, care vor să meargă acasă simțindu-se bine chiar dacă sunt nemântuiți. Scopul acestui mesaj este izvorât dintr-o dragoste sinceră pentru toate sufletele și un efort de a opri pe oricine este îndreptat spre acel loc de chin. Iadul îi atrage la el pe păcătoși așa cum pământul uscat absoarbe apa, dar Dumnezeu dorește ca nici un suflet să nu piară în acest mod. El este gata să ofere iertare în schimbul pocăinței și întoarcerii de la păcat. „Cum sorb seceta și căldura apele zăpezii, așa înghite locuința morților pe cei ce păcătuiesc. Pântecele mamei îl uită, viermii se ospătează cu el, NIMENI nu-și mai aduce aminte de el!…“ (Iov 24:19, 2). Cuvântul „nimeni“ îi include și pe cei mântuiți care s-au pregătit pentru întâlnirea cu Dumnezeu și au ajuns la locul unde este El.

Sfânta Scriptură ne spune că cei nemântuiți au o stare de perfectă conștiență despre trecut și de situația prezentului, că se găsesc în iad. Bogatul nemilostiv, din pilda Domnului Isus, știa câți frați are pe pământ în viață, știa felul de credință al acestora și a știut că dacă continuă în acel fel vor ajunge și ei în acel loc de chin, unde un strop de apă este cel mai de dorit lucru și totuși este ceva pe care nu-l primești niciodată. „Atunci am văzut pe cei răi îngropați și ducându-se la odihna lor“ (Eclesiastul 8:10). Este foarte avantajos pentru sufletul omului să participe la cât mai multe înmormântări și să audă: „…întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și… duhul la Dumnezeu, care l-a dat“ (Eclesiastul 12:7). Sufletul omului are de câștigat atunci când participă la aceste ceremonii, pentru că ele ne aduc mereu aminte că suntem trecători și mai mult chiar, ne dezgustă puțin de lucrurile acestei lumi.

Atât cei răi, cât și cei buni mor din punct de vedere biologic și trupul este pus în mormânt, dar sufletele lor se despart așa cum se desparte pleava de grâu. Dacă neghina este lăsată uneori să crească lângă grâu, în clipa când moartea seceră viața se duc în direcții diametral opuse pentru totdeauna. Neghina, spune Domnul Isus, este strânsă și arsă în foc. Satan și îngerii lui există. Acest fapt este real chiar dacă cineva crede sau nu crede, și în momentul când moare o persoană care i-a slujit lui Satan, acesta (stăpânul) vine să strângă ce este a lui. Cei răi își rezolvă de multe ori problemele ascunzându-le, acoperindu-le cu puterea banilor, cu ajutorul cunoștințelor care au influență și putere, dar când trec în cealaltă viață se găsesc singuri în fața judecății drepte a lui Dumnezeu.

Unii cred că pot trăi cum vor, atâta timp cât îi înmormântează o grămadă de preoți, care spun cuvinte potrivite pentru ca sufletul să poată ajunge în Rai, dar nimic din ce se face în numele mortului nu-l mai ajută după ce a trecut din viață nemântuit. La ceremonia de înmormântare nu i se mai iartă celui mort nici măcar un singur păcat. Puțin mai adânc decât gropa pregătită pentru trupul celui rău se aude un râs diavolesc, care nu se teme de seviciile religioase făcute pentru acela pe care ziua morții l-a prins cu

păcatul neiertat. În zadar sunt amintite faptele bune ale celui mort, pentru că dacă deasupra sufletului său nu este sângele Mielului lui Dumnezeu, cel rău are acces să vină și să-și colecteze prada. „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata“ (Evrei 9:27). În momentul morții, cel nemântuit, care poate a avut o religie a vorbelor, a trecut doar de prima nenorocire și îi stau în față două și mai mari.

A doua mare nenorocire după moartea biologică a păcătosului este judecata, unde martorii, gândurile și faptele scrise în cărți vor spune povestea tristă a fiecărui păcătos care a refuzat să se împace cu Dumnezeu. „Și, dacă în vreun loc nu vă vor primi, și nu vă vor asculta, să plecați de acolo, și să scuturați îndată praful de sub picioarele voastre, ca mărturie pentru ei. Adevărat vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru pământul Sodomei și Gomorei decât pentru cetatea aceea“ (Marcu 6:11). Cei ce refuză să primească adevărul Evangheliei vor avea, începând de la praful de pe drum până la oameni bogați și săraci, martori care vor mărturisi împotriva lor, dovedind că ar fi putut să aibă mântuirea dacă ar fi dorit-o cu adevărat. „Împărăteasa de la miazăzi se va scula, în ziua judecății, alături de bărbații acestui neam, și-i va osândi;… Bărbații din Ninive se vor scula, în ziua judecății…“ (Luca 11:31, 32). Totul va fi bine documentat și fără de greșeli cu privire la tot ce a făcut fiecare om, în fiecare zi a vieții trăite pe pământ. „Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău“ (Eclesiastul 8:11).

Sunt mulți din aceia care doar experimentează păcatul și atunci când văd că Dumnezeu nu i-a pocnit din cer își permit și mai mult, pentru că păcatul nu stâmpără setea sufletului, ci devine o adicție care cere doze tot mai mari. Oamenii răi, care vor merge în iad, nu sunt doar cei care omoară, pentru că înaintea lui Dumnezeu toți oamenii sunt răi, excepție fac cei ce au primit neprihănirea ce se capătă prin credința în Domnul Isus Hristos. Cei răi sunt aceia care fac ce vor ei cu viața lor, și apoi spun Domnului: „Voia Ta să

se facă!“ Sunt mulți care se terfelesc în păcat, contemplă răul și când au ocazia îl duc la îndeplinire fără să le pese că sunt la un pas de cea mai mare nenorocire, aceea de a muri nemântuit. În urma unui sondaj a ieșit la iveală faptul că marea majoritate dintre cei ce se numesc creștini spun că poruncile lui Dumnezeu nu sunt absolute, că unele nu se potrivesc pentru zilele de astăzi și că Domnul nu este așa de pretențios cum cred unii, deoarece harul Lui acoperă totul. Aceasta nu este altceva decât parte din lepădarea de credință, despre care ne-a prevenit apostolul Pavel la 2 Tesaloniceni 2:3. Mai tragică, ca și cei ce mor fără să fi făcut legământ cu Dumnezeu, va fi situația celor ce I-au promis credință lui Dumnezeu, dar care nu și-au ținut partea lor de legământ.

Aceia care prin trăirea lor s-au lepădat de Domnul Vieții au în fața lor cea mai cruntă și tristă perspectivă posibilă, pentru că în ziua când mor, în loc să intre în prezența îngerilor și a slavei lui Dumnezeu se vor afla în compania solilor diavolului. Când cineva părăsește izvorul apelor vii ceva începe să moară înăuntrul lui și cu mici rebeliuni omul arată că își vrea independența înapoi de sub trăirea în ascultare de Dumnezeu. „Cei nesocotiți glumesc cu păcatul…“ (Proverbe 14:9). Dumnezeu mai încearcă să recupereze un asemenea suflet, dar pe măsură ce omul se depărtează de lumină, îi este tot mai greu să se întoarcă din hățișurile lumii care-l prind în păcat și îi produc răni sufletești de moarte. Așa cum poți ajunge la avion prea târziu, există un prea târziu și pentru sufletul care refuză să se pocăiască cu adevărat. Faptul că nu toți rămân pe calea Domnului nu este ceva nou, pentru că și pe Domnul Isus L-au părăsit unii ucenici. „Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El“ (Ioan 6:66). Au fost atunci, și mai sunt și astăzi din aceia care ar dori beneficiile de mântuit, dar refuză să se dezbrace de firea cea veche, și fiindcă nu le place calea îngustă se întorc la lume, dovedindu-se nevrednici pentru Împărăția Cerurilor.

Cei ce vin la Mântuire trebuie să-și ia crucea, după ce se leapădă de ei, și așa să-L urmeze pe Domnul, dar pentru că

„crucea“ înseamnă și suferință mulți aleg să nu mai umble cu Domnul Isus. Degeaba iei un câine și îl împiedici de la a-și mânca vomitatul, pentru că e tot câine și înăuntrul său are aceeași dorință. Ți se cere să fii o făptură nouă, care să nu mai aibă dorințe după murdării și astfel să poată rămâne cu Domnul Isus și să poată ocoli cea mai mare nenorocire despre care am amintit. Legea semănatului și a seceratului se aplică și la suflet, pentru că Dumnezeu nu se lasă batjocorit. De aceea ce seamănă omul aceea va secera. „Cine seamănă nelegiuire, nelegiuire va semăna“ (Proverbe 22:8). Mulți oameni păcătoși luptă împotriva Bibliei, pentru că ei știu că dacă ceea ce este scris în ea este adevărat ei sunt pierduți pe veci.

Mesajul depănat până aici este unul trist și are menirea de a trezi omul care nu este mântuit la realitatea faptului că dacă nu se predă Domnului Isus cu întreaga viață îl așteaptă în viitorul apropiat o zi de mare nenorocire, care atrage după sine alte două mari nenorociri. Este dorința mea fierbinte ca un astfel de suflet să cheme prezența Domnului Isus și în lacrimi de căință să se pocăiască de tot trecutul și să primească iertarea lui Dumnezeu. Dacă încă nu te-ai bucurat de cuvintele: „iertate îți sunt păcatele“, astăzi poți să le auzi înăuntrul sufletului tău dacă iei o hotărâre sinceră pentru Domnul Isus. Dumnezeu este dragoste și nu vrea ca omul să ajungă să trăiască clipa celei mai mari nenorociri, de aceea, în providența Sa, a creat un fond de iertare în meritul jertfei Mielului lui Dumnezeu care a murit la Golgota pentru nelegiuiți. „Doresc Eu moartea păcătosului? zice Domnul, Dumnezeu. Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?“ (Ezechiel 18:23).

Domnul Isus spune în cartea Apocalipsei că stă la ușă și bate, dar El este Domnul care nu dărâmă ușa, ci intră numai dacă Îl inviți înăuntrul inimii tale, recunoscând înaintea Lui că ești un suflet păcătos. „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de

orice nelegiuire“ (1 Ioan 1:8, 9). Domnul Isus ne-a învățat în rugăciunea „Tatăl nostru“ ca să ne rugăm ca Dumnezeu să ne ierte păcatele, pentru că acest lucru este posibil prin credință. „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire“ (Romani 10:10). Prin pocăință și nașterea din nou pe care o face Duhul Sfânt devenim mădulare ale trupului Lui și vase ale neprihănirii, de care El se folosește. Mântuirea, când ne îmbracă cu haina cea albă, ne curăță trecutul de orice păcat ce-l avem, însuflețește prezentul cu bucuria mântuirii și ne dă puterea de a trăi curați și cu folos pentru Dumnezeu, dar ne și pregătește un viitor veșnic cu El. Mântuire înseamnă părtășie neîntreruptă cu Dumnezeu aici pe pământ și în Cer. Această naștere din nou este lucrarea tainică a Duhului Sfânt în unire cu Cuvântul lui Dumnezeu, care ne luminează drumul ca și o candelă în întunericul acestei lumi.

Nașterea din nou este o schimbare profundă în viața celui ce vine la Domnul Isus ca păcătos, afectându-i gândirea, simțirea, mentalitatea, caracterul și obiceiurile. Aceste schimbări sunt rezultatul lucrării Duhului Sfânt în noi, care ca și o apă vie întreține necurmat prospețimea prin legătura permanentă cu cerul. De multe ori Dumnezeu ne frământă în covata suferinței ca pe un lut din care apoi făptuiește un vas de cinste în Templul Său. Adevărata pocăință nu face schimbări de suprafață, temporare, ci dă o profunzime vieții, în care Domnul Isus devine tot mai real în fiecare zi. Prorocul Habacuc spune că „…cel neprihănit va trăi prin credință“ (Habacuc 2:4). Apostolul Pavel repetă acest lucru pentru noi, cu scopul de a ne arăta importanța lui. „Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci «cel neprihănit prin credință va trăi»“ (Galateni 3:11). Prin credință, pleacă-ți genunchii înaintea Lui și cheamă-L în viața ta. Vino la Isus! Vino la fericire veșnică, ca să eviți cea mai mare nenorocire și să fii împreună cu cei care vor intra în Raiul lui Dumnezeu.

Amin

25

Lucrătorii

„Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească: așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu este nimic; ci Dumnezeu care face să crească. Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu...“

1 Corinteni 3:6, 7, 9

Minunat, minunat și chiar mult mai minunat, a scris Shakespeare în una din lucrările sale. Același lucru îmi vine să exclam din toată inima atunci când privesc la modul lui Dumnezeu de a lucra. În bunătatea Lui, Dumnezeu, care Și-a legat inima de om, a ales să-i îngăduie omului care a gustat ce bun este Domnul și s-a așezat sub lumina învățăturii Duhului Sfânt să fie împreună lucrător cu El la mântuirea oamenilor. Biserica lui Hristos, a cărei căpetenie desăvârșită este Domnul Isus Hristos, este zidită chiar de El prin puterea Duhului Sfânt, folosindu-se de cei ce devin vasele Lui de lucru. „…voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui“ (Matei 16:18). Dumnezeu Își duce la îndeplinire lucrările folosindu-Se de tot felul de vase, cu condiția ca acestea să fie curate. Calitățile căutate de Dumnezeu la aceia pe care îi angajează spre a fi lucrătorii Lui sunt amintite de apostolul Pavel în epistolele pe care le-a scris lui Tit, care păstorea biserica din Creta, și lui Timotei, care păstorea biserica din Efes. În acel timp, după revărsarea Duhului Sfânt, Biserica nu organiza alegeri pentru a-și desemna lucrătorii, cum se face astăzi în democrație, ci erau numiți în această slujbă cei ce se conformau cerințelor lui Dumnezeu. „Dacă este cineva fără prihană...“ (Tit 1:6). Această

stare de fără prihană constă în a avea un caracter integru, supus voii lui Dumnezeu, cu o comportare ce era o lumină atât față de cei din biserică, cât și față de cei din afară.

Nimeni nu poate deveni lucrător eficient al lui Dumnezeu fără de puterea Duhului Sfânt care a fost promisă și dată celor ce cred în Domnul Isus Hristos. „Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului" (Fapte 1:8). Omul oricât de bine intenționat ar fi și oricât de bine ar cunoaște Scripturile nu poate face niciodată îndeajuns ca să aducă un suflet la mântuire, pentru că numai Duhul Sfânt este acela care deschide ochii spirituali ai celui păcătos și îl naște din nou. Cei ce se lasă schimbați de Duhul Sfânt într-o făptură nouă, care pe timp ce trece se aseamănă tot mai mult cu „Fiul", pot deveni împreună lucrători cu Dumnezeu, fiind mânați de un simț al dragostei întrețesut de o teamă sfântă față de Dumnezeu, care a făcut posibilă răscumpărarea sufletului omului.

Un tânăr plin de zel pentru Domnul a vrut să meargă în misiune cu alți lucrători ai Evangheliei într-o altă țară, și cel ce l-a examinat pentru această slujbă a spus că se califică să participe. Pentru al verifica dacă este potrivit pentru această slujbă l-a chemat pentru interviu la ora 4 dimineața și i-a pus întrebări simple, ca de exemplu: „Cât este 2+2?" Pe lângă faptul că l-a chemat așa de dimineață pentru interviu, l-a făcut să aștepte trei ore în sala de așteptare înainte de a-l invita în birou. Chemându-l așa de dimineață l-a verificat dacă este gata să asculte și să se lepede de sine, despărțindu-se de căldura patului cu toate că nu era nici o urgență. După ce i-a verificat punctualitatea, i-a verificat umilința punându-i întrebări banale, pe care și un copil mic le știa, fără să fie ofensat. Tânărul a aceptat toate acestea fără să murmure, pentru că avea un singur scop, și anume acela de a fi acceptat să participe la misiunea planificată. Dumnezeu nu caută neapărat oameni care să fie tobă de carte, cât caută oameni care să asculte de El chiar și atunci când ei nu înțeleg pe deplin planurile lui

Dumnezeu. Acela care vrea să fie un lucrător al lui Dumnezeu trebuie să știe să se umilească, pentru că Dumnezeu nu umblă cu cei mândri.

Un misionar cu numele de Hudson Taylor a vestit Evanghelia în China și pentru a fi acceptat s-a ras pe cap cu excepția unei cozi și a îmbrăcat haine asemănătoare cu ale localnicilor numai să aibă acces la inimile oamenilor. Dacă nu s-ar fi umilit în acest mod tot efortul lui ar fi fost în zadar, pentru că nimeni nu l-ar fi ascultat. „...M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să mântuiesc pe unii din ei“ (1 Corinteni 9:22). Adevărații lucrători ai lui Dumnezeu au deviza: „Continuă să asculți orice s-ar întâmpla!“ Ei înțeleg că orice slujbă primită de la Stăpân este o oportunitate de ascultare, de aceea oricare ar fi slujba, ea nu este prea înjositoare. Cei ce lucrează împreună cu Dumnezeu depind de înțelepciunea care vine de sus în urma ascultării de Domnul și folosind principiile Scripturii. În zadar tot cer unii înțelepciune dacă refuză să umble în toată lumina primită de Sus. Această înțelepciune curată, care vine de Sus, îl învață pe cel ce lucrează pentru Dumnezeu să deosebească și să știe când trebuie să spiritualize o situație și când să întreprindă o acțiune directă. Este vorba de o continuă verificare a ambițiilor personale, pentru ca nu cumva acestea să nu-I placă Stăpânului și la un moment dat să uităm că noi doar aruncăm mreaja, dar El este Acela care alege ceea ce vrea din ce intră în ea.

„Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup“ (2 Corinteni 5:10). El este Acela care dă sămânță semănătorului și despărțiți de El nu putem face nimic bun, tot așa după cum o mlădiță separată de butuc nu poate rodi, ci se usucă. Cine vrea să-și trăiască viața făcând lucruri ce cântăresc greu înaintea lui Dumnezeu va căuta să se ocupe de ceea ce Îl interesează cel mai mult pe Dumnezeu și anume mântuirea oamenilor. Este un mare har să devii un lucrător împreună cu Dumnezeu, pentru că

spunând oamenilor despre mântuire Îl glorifici pe Dumnezeu, și mărturisindu-L pe El înaintea oamenilor ai promisiunea că și El te va mărturisi înaintea Tatălui și a sfinților îngeri. „Cel ce sădește și cel ce udă, sunt tot una; și fiecare își va lua răsplata după osteneala lui“ (1 Corinteni 3:8). Cei ce lucrează pentru Domnul sunt martori ai Lui cu privire la ce a făcut, ce face și ce va face Dumnezeu. Lucrătorii lui Dumnezeu proclamă adevărul Scripturii și face cunoscută vestea bună că Dumnezeu, care îi iubește pe păcătoși, a plătit pentru păcatul omenirii cu Însuși sângele Său și este gata să primească pe oricine se pocăiește.

Ca și lucrători ai Domnului uneori semănăm cu lacrimi, dar vine o zi când vom culge o răsplată cântând cântări de laudă lui Dumnezeu, care ne-a învrednicit să fim robi ai lui Isus Hristos. Unul seamănă spunând cuiva despre Domnul Isus, altul plivește înlăturând buruienile învățăturilor false, altul udă încurajând pe cel care a primit cuvântul, dar numai Dumnezeu este Acela care face ca această sămânță să germineze și să crească. „Așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu care face să crească“ (1 Corinteni 3:7). Nimeni nu poate fi lucrător al lui Dumnezeu de unul singur, ci toți alcătuim un trup ale cărui mădulare lucrează în armonie. Fiecare biserică locală se aseamănă ori cu un sac cu pietre care doar fac gălăgie frecându-se unele de altele, ori se aseamănă cu un sac de boabe de struguri, care prin zdrobire fac să iasă sucul ce unește toate boabele de struguri la un loc și care este de dorit pentru Dumnezeu, Marele Vier.

Înainte de a începe un concert toată orchestra își acordează instrumentele cu coarde după același sunet, pentru ca atunci când cântă împreună să iasă o muzică armonioasă. Toți au aceeași partitură, aceleași piese și încep să cânte nu după cum vrea fiecare, ci după modul în care dirijorul dirijează conform celor scrise în partitură. Sfânta Scriptură a fost scrisă prin inspirație Divină în aproximativ 1.500 de ani, în majoritate de oameni simpli, fără de conferințe televizate și fără să se întrebe unul pe altul: „Tu ce

zici? Tu ce vrei să scrii? pentru ca nu cumva eu să scriu altceva.“ Ei au scris mișcați de Duhul Domnului, de aceea Scriptura cuprinde în întregime frumusețea planului lui Dumnezeu, frumos și bine împletit, ca să arate calea către Dumnezeu și nu omul cu înțelepciunea lui, ci Dumnezeu să primească toată gloria. „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus eu“ (Ioan 14:26). Nimeni nu se poate duce în armată și să spună că nu vrea să fie înrolat într-un pluton de soldați, pentru că vrea să stea de unul singur. Nu poate spune că vrea doar niște arme și că o să-și găsească el ceva de lucru. Cine intră în armată trebuie să învețe supunerea, disciplina și să coopereze cu ceilalți soldați.

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al rânduielilor și cine vrea să fie un lucrător de-al Lui trebuie să se supună rânduielilor Lui găsite în Sfânta Scriptură. Lucrătorul bun, care vrea să audă cuvintele „Bine rob bun și credincios!“, lucrează nu singur, ci în cadrul bisericii lui Dumnezeu, unde găsește încurajare, corectare și sprijin atunci când îi este greu. Toți lucrătorii lui Dumnezeu au aceeași partitură și ea se numește Sfânta Scriptură, care este standardul învățăturii sănătoase pentru oricine dorește viața. În unitate este putere și parcă nimic nu unește mai mult Biserica laolaltă ca și suferința. Colonia de leproși din Israel era singurul loc unde evreii și samaritenii trăiau împreună, acceptându-se unul pe altul pentru că aveau aceeași suferință. Suferința, neajunsurile și necazurile care vin cu slujba de lucrător al lui Dumnezeu pot fi biruite atunci când ai adevărul de partea ta și alegi să privești dincolo de această viață, știind că te așteaptă o moștenire nestricăcioasă.

Saul din Tars a fost chemat la slujba de apostol al neamurilor și în contractul de angajare nu i s-a spus cât o să câștige, ci cât va avea de suferit. „...îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu“ (Faptele apostolilor 9:16). Împreună cu aceste suferințe a avut bucuria de a ști că este cu Dumnezeu, care îl

îmbărbăta prin Duhul Sfânt și așa a privit la necazurile vieții de lucrător ca fiind nevrednice de a fi puse alături de slava viitoare. Apostolul Pavel între anii 49 AD și 64 AD a scris inspirat de Duhul Domnului 14 epistole care au fost și sunt de mare folos Bisericii. Prin lumina învățăturii acestor epistole cei ce vor să fie ai Domnului pot crește la statura de oameni mari în credință, fiind gata de jertfă și sacrificiu. „Să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să înfrunte pe potrivnici“ (Tit 1:9). După cum cei ce sunt în armată efectuează examinări medicale la anumite intervale de timp și lucrătorii lui Dumnezeu trebuie să-și examineze sănătatea sufletului lor și învățătura pe care o dau altora din Cuvântul Scripturii, pentru a fi păziți de erezii distrugătoare și nu cumva să adauge sau să scoată ceva din ce este scris. „Dreptarul învățăturilor sănătoase, pe care le-ai auzit de la mine, ține-l cu credința și dragostea care este în Hristos Isus“ (2 Timotei 1:14).

Diavolul știe că nu poate birui Biserica lui Dumnezeu, de aceea în zilele de astăzi încearcă să se alăture bisericii pentru ca prin învățături stricate să producă pagube poporului lui Dumnezeu. Domnul Isus, privind dincolo de suferințe, a privit la sămânța de urmași care va crede în El și va fi scăpată de la pedeapsa veșnică, la fel și noi privind dincolo de necazuri la cununa ce ne așteaptă vom birui. „Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor...“ (Matei 13:43). Președintele Lincoln, care a coordonat primul război de eliberare a oamenilor și care a semnat proclamația de emancipare pentru toți sclavii din America, a avut foarte mulți împotrivitori și multe cuvinte i-au fost adresate cu intenția de a-i distruge moralul. Războiul civil din America a fost dus de oameni care au spus că a lupta pentru eliberarea sclavilor este lucrul potrivit pentru acel timp. Președintele Lincoln ținea în buzunarul lui un articol de ziar scris de un renumit om din Anglia, care a spus că Avram Lincoln este unul dintre cei mai mari oameni ai omenirii. Cuvintele acelea frumoase l-au făcut să poată îndura batjocurile care-i erau adresate, pentru că atunci când îi era

mai greu se uita la acel bilet și își spunea că totuși este cineva care crede că el face o lucrare bună.

Domnul Isus în Ghetsimani cred că încă a mai simțit parfumul uleiului de nard cu care Maria L-a onorat pe Domnul Isus și s-a gândit că totuși există și inimi care Îl iubesc. Bătrânii poporului L-au acuzat, călăii L-au bătut, fariseii L-au batjocorit, dar Domnul Isus a continuat să ducă mai departe lupta pentru eliberarea robilor din robia păcatului. Chiar și ucenicii cărora pentru prima oară se pare că le-a cerut o favoare, și anume de a veghea cu El în rugăciune, au adormit și până la urmă toți L-au părăsit, dar Domnul rămâne în voia Tatălui și rabdă până la biruința totală. Toți oamenii lui Dumnezeu au trecut prin perioade de încercare, când li s-a părut că sunt singuri, dar Dumnezeu niciodată nu i-a părăsit. Pe apostolul Pavel îl găsim că a rămas singur la un moment dat, dar a spus că Domnul e lângă el. Lucrătorii Domnului au în comun faptul că toți sunt păcătoși iertați prin harul lui Dumnezeu, chemați la o slujbă de slujire. A fi ambasadorul Statelor Unite este o cinste, dar a fi ambasadorul Cerului, care comunică voia Împăratului Împăraților, este o cinste mult mai mare.

Pe pământ se dă o luptă spirituală pe care Dumnezeu o coordonează folosindu-se de aceia care se lasă folosiți de El, ca niște unelte în mâna unui meșter iscusit, cu scopul de a-i elibera pe cei ce au ajuns sclavi ai păcatului. Dacă slujim aici împreună cu Domnul vom și domni cu El acolo Sus în Împărăția Lui. Dacă vrei să faci ceva pentru Dumnezeu nu te sfătui cu firea cea veche. Omul cel vechi, carnea, firescul va fi deosebit de precaut în a-și proteja drepturile și nu vrea să se sacrifice pentru lucrarea lui Dumnezeu. „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!“ (Romani 7:18, 19). Firea este neputincioasă în a face ce este bine, de aceea duhul nostru cârmuit de Duhul Sfânt trebuie să aibă cuvânt de conducător în viața noastră. Este în natura firii vechi să

ne încredem în lucrurile pe care le avem, de aceea sunt rari aceia care au mult și se încred pe deplin în Dumnezeu, cu toate că mai devreme sau mai târziu trebuie să se despartă de orice ar avea. „Căci noi n-am adus nimic în lume, și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea“ (1 Timotei 6:7).

Averea dă omului de obicei un simț de independență și uneori fiindcă Dumnezeu ne iubește nu îngăduie să avem prea mult, ca să nu devină o cursă pentru sufletul nostru. Când ai mult, minunile de fiecare zi, de exemplu un răsărit de soare, faptul că ai cu ce să-ți cumperi pâine, faptul că îmi pornește mașina și lucruri de acest fel, devin și sunt privite ca niște ieftinituri de minuni. Un alt pericol este succesul, dacă nu-I atribuim tot meritul Aceluia care a făcut sămânța să crească. Din dorința firii vechi după faimă, plăcere și lucruri, apare înaintea noastră pericolul de a fi duși să votăm prin ce facem și ce gândim împotriva lui Dumnezeu, de aceea singura scăpare este să ne alipim tare de Bine și să ne ferim de orice ni se pare rău, având totdeauna un ochi bănuitor aruncat asupra inimii noastre, care vrea să ne înșele. Dacă astăzi Îl iubim pe Domnul Isus mai puțin ca în altă zi de când ne-am întors la Dumnezeu înseamnă că dragostea noastră este în declin. Dacă astăzi ezităm în a sacrifica pentru lucrarea Domnului ca și altădată, acesta este un semn că am dat înapoi. Tot meritul este al Aceluia care a intrat în arena de luptă cu diavolul, cu păcatul și cu moartea și a ieșit biruitor. Fața Lui a fost plină de scuipatul omului pe care l-a creat și astfel disprețuind rușinea a creat un merit prin care un vinovat ca mine și ca tine să poată fi iertat.

Jugul lui Hristos nu îl poți duce cu succes numai în umilință, dar prin acest fel de umblare vei găsi odihnă și împlinire pentru sufletul tău. „Rodul celui neprihănit este un pom de viață, și cel înțelept câștigă suflete“ (Proverbe 11:30). O cântarea compusă de un om care s-a pocăit inainte de a muri exprimă dezamăgirea ce o simțea că nu a câstigat suflete pentru Dumnezeu. Cântarea spune: „Merge-voi cu mâna goală înaintea Domnului?/ Suflete, nu-I poți aduce, nici un singur snop măcar?“ Dar tu? Vei merge cu mâna

goală înaintea Domnului? Ai spus vecinilor, colegilor, prietenilor, oamenilor cu care călătorești despre dragostea lui Dumnezeu care-i iartă pe păcătoși? Cât de greu este să scrii câteva rânduri și să le pui într-un plic la poșta unei persoane nemântuite și apoi să te rogi cu lacrimi pentru aceasta? A fi un lucrător al lui Dumnezeu înseamnă să simți durerea inimii Domnului Isus pentru sufletele pierdute și a lucra și a aduna tot mai mult la comoara lui Dumnezeu. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu..." (Maleahi 3:17). Uneori activitatea noastră este criticată pentru că nu este la nivelul așteptărilor unor oameni care poate au talent și talanți mai mulți decât noi, dar pentru Dumnezeu este îndeajuns să faci ce poți în modul cel mai bun.

Un mare predicator al secolului trecut, cu numele de Moody, după ce și-a sfârșit cuvântarea înaintea unei mari mulțimi, în orașul Chicago, a avut o convorbire cu o doamnă care a cerut să stea de vorbă cu el. Femeia s-a recomandat ca fiind o profesoară de limba engleză. Ea și-a exprimat mirarea cum un om care pur și simplu măcelărește limba engleză este în stare să aibă așa de mulți oameni în audiență săptămână după săptămână. Predicatorul Moody i-a spus că el își dă seama de slăbiciunile lui, dar el face ce poate mai bine cu ceea ce Dumnezeu i-a dat. Apoi a întrebat-o pe doamnă dacă ea face ce poate ea mai bine pentru Dumnezeu cu ceea ce El i-a dat. Dacă cu adevărat Îl iubești pe Dumnezeu și ți-e dor de El ai să faci ce poți și cum poți mai bine pentru El. Poți să te hotărăști chiar de astăzi să fii un lucrător împreună cu Dumnezeu, spunând oamenilor despre mântuire. Dacă vei fi batjocorit, acest lucru nu va face decât să adune la diamantele cununii tale, și dacă mărturisirea ta, care mai întâi constă în trăire, va fi primită vei smulge un suflet din iad și vei face sărbătoare în cer. Tot ce se cere din partea noastră ca lucrători este ca în lumina Evangheliei să facem ce putem noi mai bine pentru Dumnezeu, cu ceea ce El ne-a dat. Ai gură? Știi să scrii o scrisoare care să spună de dragostea lui Dumnezeu? Dacă da, ești

dotat cu ceea ce ai nevoie pentru a lucra la mântuirea oamenilor și suni ca o trâmbiță trezirea celui ce este în pericol de iad.

Dumnezeu ne scoate în față oportunități de a lucra pentru El. Ne aduce aminte de colegi pentru care să ne rugăm. Uneori ne aduce aminte adrese a unor foști vecini cărora le putem scrie o scrisoare în care să le spunem ce a făcut Dumnezeu pentru noi. Când îmbrățișăm voia lui Dumnezeu pentru viața noastră totul se schimbă; nu doar să o asculți, să o cunoști sau să o tolerezi, ci dintr-o dorință intensă de a fi plăcuți Aceluia care ne-a angajat la oaste să lucrăm cât timp este zi. Trupul nu poate deveni mai mult ca trup pentru că expiră, dar înăuntru nostru este făptura cea nouă care va trăi veșnic cu Dumnezeu, Cel care a pregătit pentru fiecare lucrător ce ostenește în via Lui o răsplată nestricăcioasă.

Când trecem prin încercări, ca lucrători ai Lui, nu înseamnă că El ne iubește mai puțin, ci vrea să ne descătușeze de acest pământ și să ne pregătească pentru întâlnirea cu El. Lucrătorii Domnului sunt aceia care în zilele de astăzi sunt autorizați și trimiși să cheme pe oricine întâlnește în cale să vină la Cina pe care Marele Stăpân a pregătit-o. „Și stâpânul a zis robului: «Ieși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa“ (Luca 14:23). Nu ajunge să trimiți cadouri când ești chemat la cină, ci El vrea o întâlnire personală cu fiecare suflet. El nu vrea urări de bine sau altfel de lucruri, ci vrea să dea iertarea în mod individual fiecărui păcătos care se pocăiește. Lucrătorii lui Dumnezeu nu au concediu, după cum lumina nu ia pauză de la a lumina, dar timpul ce-l avem la dispoziție pentru a aduna împreună cu El este limitat. Dacă ai primi un telefon de la bancă prin care să te informeze că un binefăcător îți pune în contul tău bancar în fiecare zi 86 400 de pennis ai face imediat socoteala și ai spune că nu-i rău să primești puțin mai mult de 84 de dolari în fiecare zi. Singura stipulație fiind că trebuie să-i cheltuie în fiecare zi, altfel sunt retrași. Dumnezeul cel drept dă fiecărui om 86.400 de secunde în fiecare zi și tot ce nu folosești pentru El pierzi. „Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca

niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele“ (Efeseni 5:15, 16).

Se întâmplă uneori că omul bogat descris în pilda bogatului nemilostiv, descrisă de Domnul Isus în Luca 16, care a ajuns în iad a avut mai multă milă pentru sufletele oamenilor decât unii care se numesc copii ai lui Dumnezeu. Acela care se îngrijește doar de cei dragi lui, fără să-i pese de cei ce zac în păcat, să nu se aștepte vreo răsplată de la Dumnezeu, pentru că și păgânii își iubesc neamurile. Domnul Isus îi invită și astăzi pe oameni să meargă după El pentru a deveni pescari de oameni și lucrători împreună cu Dumnezeu. După simțul de a fi mântuit nu este lucru care să de-a un simț mai adânc de împlinire și de fericire ca simțul folosit de Dumnezeu la întoarcerea unui suflet la El. „Dar cei neprihăniți se bucură, saltă de bucurie înaintea lui Dumnezeu, și nu mai pot de veselie“ (Psalmul 68:3). Fericirea este o emoție care depinde de ceva ce se întâmplă, pe când bucuria este ceva ce izvorăște din lăuntrul nostru și poate exista indiferent de circumstanțe. Fericirea și bucuria se contopesc în inima celui ce își pune viața la dispoziția lui Dumnezeu, ca să câștige și să strângă cu și pentru El.

Domnul Isus îi aseamănă pe lucrătorii Lui cu sarea, pentru că ea are calități deosebit de folositoare. Sarea pătrunde, păstrează, irită, dă gust și lucrătorii Domnului fac aceste lucruri în mijlocul oamenilor între care trăiesc. Lucrătorii Lui sunt ca o reclamă în vitrină, care prezintă Împărăția lui Dumnezeu în calitate de trimiși împuterniciți ai lui Dumnezeu. Sarea din cei credincioși crează o sete în cei ce vin în contact cu ei; o sete după Apa Vieții care este Domnul Isus Hristos. Este momentul ca sarea să sare în afara solniței în care stă și să nu tot săreze restul de sare în jurul căreia este. Secerișul este mare, dar secerătorii sunt puțini. Lucrul este mult și nu întotdeauna ușor, dar plata este foarte bună. „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci“ (Daniel 12:3).

Amin

26

Trăirea în trecut

„Oh! cum nu pot să fiu ca în lunile trecute, ca în zilele când mă păzea Dumnezeu, când candela Lui strălucea desupra capului meau, și Lumina lui mă călăuzea în întuneric!“ Iov 29:2, 3

Unii cercetători ai Sfintelor Scripturi spun că Iov ar fi fost unul din cei patru fii ai lui Isahar. „Fiii lui Isahar: Tola, Puva, Iov și Șimron“ (Genesa 46:13). Isahar, tatăl lui Iov, a fost unul din fiii lui Iacov pe care l-a avut soția lui, Lea, în urma târgului cu Mandragore pe care acesta l-a făcut cu Rahela. „Lea a zis: «M-a răsplătit Dumnezeu, pentru că am dat bărbatului meu pe roaba mea.» De aceea i-a pus numele Isahar. (Răsplătire)“ La vremea ieșirii din robia egipteană, casa lui Isahar avea un număr impresionabil de persoane. „Bărbații din seminția lui Isahar, ieșiți la numărătoare, au fost cincizeci și patru de mii patru sute“ (Numeri 1:29). Pe mai marii lui Isahar îi găsim menționați de-a lungul istorie Israelului ca oameni destoinici, în care a fost adânc înrădăcinată Legea lui Dumnezeu. Unii cronicari ai timpurilor biblice spun că Moise a avut 55 de ani la moartea lui Iov, fiul lui Isahar, fiul lui Iacov și a Leei. Căpeteniile lui Isahar au fost alese ca să binecuvânteze poporul la trecerea Iordanului și au primit un teritoriu în Țara promisă, la sud de Marea Galileii, între ținutul lui Neftalii, a lui Zabulon și a lui Manase. Îi găsim pe cei ce se trag din Isahar că au participat la luptele de eliberare la dreapta Deborei.

Tot din Isahar s-a tras și Tola, care a fost un judecător în Israel pentru 23 de ani. Cei din Isahar au fost dotați cu o calitate de

seamă de la Dumnezeu, prin aceea că se pricepeau și înțelegeau vremurile și știau cursul de acțiune pe care trebuia să-l ia Israel. Această linie binecuvântată continuă până în cartea Apocalipsei, unde găsim că 12 mii din seminția lui Isahar vor fi pecetluiți și vor participa în slujba lui Dumnezeu la evenimentele sfârșitului. (Apocalipsa 7:7). Cel mai bine cunoscut de noi dintre fiii lui Isahar a fost Iov, care se crede că ar fi purtat și numele de Iașub (1 Cronici 7:1). Datorită răbdării și credincioșiei lui, Iov a câștigat un loc de cinstea nu numai înaintea oamenilor, dar chiar și Dumnezeu l-a pus la rangul sufletelor alese, care s-au evidențiat înaintea Lui prin ascultare. „Chiar de ar fi în mijlocul ei acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mântui decât sufletul lor prin neprihănirea lor, zice Domnul, Dumnezeu“ (Ezechiel 14:14).

Viața și caracterul lui Iov, descrise în cartea carei poartă numele, au devenit un vehicul care a adus până în vremurile noastre doctrina și înțelepciunea omului care se conduce după principiile de dreptate ale Aceluia care întotdeauna alege a face binele. Această înțelepciune de a face ce este bine înaintea ochilor lui Dumnezeu, care tot de la Dumnezeu vine, a fost înțeleasă de Iov, apoi mai târziu de Solomon, devenind o cale și un mod de a trăi, pe care fiecare dintre noi o putem alege pentru viața noastră. Acest fel de trăire este concentrat într-un verset. „Apoi a zis omului: «Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea; depărtarea de rău, este pricepere“ (Iov 28:28). Cartea lui Iov prezintă latura vieții de suferință a omului născut din femeie, care, așa cum spune la capitolul 14, are „viața scurtă și plină de necazuri.“ După ce Adam a dat la o parte stăvilarul ascultării de Dumnezeu a fost inundat de păcăt el și toți urmașii lui, dar împreună cu păcatul a venit și suferința. Această suferință la care suntem uneori și noi chemați poartă motive care sunt un mister ce nu-l putem pătrunde pe deplin. Noi, ca oameni, am fi gata să găsim alte soluții în loc de suferință pentru a ajunge la aceleași rezultate, dar din perspectiva Veșniciei necazul este un dar prin care Dumnezeu îndeamnă la pocăință și la o umblare smerită cu El.

Cartea lui Iov tratează și teme escatologice cu privire la vremea sfârșitului, care include o înviere și o judecată finală de răsplatire. De-a lungul cărții se aude vocea credinței lui Iov într-un Dumnezeu binevoitor, care până la sfârșit dă o rezolvare potrivită tuturor după meritele lor. Iov, de la bogăție și respect din partea celor în jurul cărora trăia, a ajuns sărac și bolnav, pe un maldăr de gunoi și cenușă, unde se scărpina cu un ciob de mâncărimea cauzată de boală. În acea stare nu și-a pierdut speranța într-un Dumnezeu care vede totul, și a refuzat să-L blesteme pe Dumnezeu chiar atunci când i s-a făcut această sugestie. La om puține lucruri sunt mai puternice decât speranța. Am văzut un pescar căruia dimineața ia tras puțin pește la undiță, însă fără să-l prindă, iar apoi a stat toată ziua acolo, fără să prindă nimic, în speranța că peștele va veni înapoi. Speranța pe care o au copiii lui Dumnezeu nu este o iluzie și nici ceva ce este lăsat în voia unei șanse oarbe a vieții. Cine își pune nădeajdea în Dumnezeu nu va fi dat de rușine, chiar dacă îi este dat să treacă prin clipe grele, când credință îi este încercată.

Textul citat la început ni-l prezintă pe Iov care ajuns la grea încercare i-a adus aminte de zilele când umbla în mijlocul binecuvântărilor lui Dumnezeu. Datoria celor ce vestesc Cuvântul lui Dumnezeu este să arate că Dumnezeu nu totdeauna alege să ne dezmierde în binecuvântări pământești, ci pentru a ne încerca credința și pentru a-Și face un nume de slavă prin credincioșia noastră îngăduie să trecem prin diferite situații pe care noi le numim necaz sau boală. Cert este faptul că de obicei când toate ne merg bine avem tendința să relaxăm disciplina sufletească și să ne gândim la biruințele ce le-am avut odinioară pe calea Domnului, însă necazul ne împinge mai mult ca orice prin rugăciune în brațele Domnului, care controlează fiecare suflare și bătaie a inimii noastre. Atunci spunem ca Iov: „O! Cum nu pot să fiu ca în lunile trecute?“ Intenția acestui mesaj este să aducă mângâiere celor ce trec prin clipe de încercare, fiind prelucrați în cuptorul lui Dumnezeu. În același timp este o chemare la a nu trăi

în trecut, când poate nu eram așa de încercați, ci prețuind ziua de astăzi să facem tot ce ne stă în putință pentru ca Dumnezeu să câștige glorie și slavă de pe urma noastră, fie că suntem în pustie sau în locuri cu verdeață, înconjurați de izvoare.

Este în natura firii vechi a omului să cârtească atunci când este în necaz, să vadă cât de bine a fost înainte de a intra în necaz și să privească cu frică spre viitor. Motivele unei astfel de stări, când trecutul pare mult mai bun ca și prezentul, pot fi diferite. În prima categorie sunt aceia care ajung la această stare atunci când se văd părăsiți datorită delăsării lor, care încetul cu încetul duce omul înapoi spre păcat. Unii prin neveghere ajung să se îndepărteze de Dumnezeu și datorită vinei ce le apasă cugetul gândesc la zilele din trecut, când bucuria mântuirii le clocotea în inimă. Era timpul când nu voia lor, ci voia Domnului le conducea viața, și, asemenea unui copil pe care tata îl ține de mână, se simțeau în deplină siguranță. Un astfel de suflet la un moment dat, când este cercetat de Duhul Domnului, tânjește după umblarea cu Dumnezeu și spune: „O! Cum nu pot să fiu ca în lunile trecute!"

Un astfel de suflet a coborât de pe stânca care nu se clatină și a început să-și croiască singur drum, pe acolo pe unde Domnul nu a putut merge cu el, și tânjește din nou după părtășia dinainte. „Fă-mă să aud veselie și bucurie, și oasele, pe care le-ai zdrobit Tu se vor bucura. Întoarce-ți privirea de la păcatele mele, șterge toate nelegiuirile mele!" (Psalmul 51:8, 9). Ferice de omul pe care-l trezește Dumnezeu și îi deschide ochii să vadă că s-a îndepărtat de Dumnezeu și care ia măsuri imediate, ca printr-o căință sinceră să vină din nou în părtășie sfântă cu Dumnezeu.

O altă categorie de oameni care tânjesc după vremurile din trecut sunt aceia care nu mai văd că au loc minunile lui Dumnezeu, cu care poate s-au obișnuit sau despre care au auzit de la alții. „Atunci îmi zic: «Ceea ce mă face să sufăr, este că dreapta Celui Preaînalt nu mai este aceeași...» Dar tot voi lauda lucrările Domnului, căci îmi aduc aminte de minunile Tale de odinioară" (Psalmul 77:10, 11). Credința noastră în Dumnezeu nu crește cel

mai mult atunci când toate ne merg bine, ci atunci când în necaz alergăm la ajutorul lui Dumnezeu și spunem, ca și cei trei tineri care au fost aruncați în cuptor pentru refuzul lor de a participa la idolatrie, fie că Dumnezeu ne scapă sau nu ne scapă pielea, noi vom rămâne credincioși lui Dumnezeu.

Când un pui de vultur a crescut suficient ca să poată zbura, mama lui scoate fulgii din construcția cuibului, făcând să iasă la iveală spinii care fac rămânerea în cuib deosebit de inconfortabilă pentru puiul ce nu vrea să părăsească siguranța cuibului. Dacă puiul de vultur tot nu vrea să încerce să zboare din cuib, mama îl împinge din cuibul care de obicei se află pe piscurile munților. Puiul neavând încotro trebuie să înceapă să dea din aripi și aceasta îi întrerupe picajul către pământ, pentru ca apoi să se ridice înapoi spre înaltul cerului. În acele clipe frica este uitată și înlocuită de confidență. Uneori Dumnezeu procedează cu noi la fel, pentru a dovedi că credința noastră în El este reală și să nu ne culcăm pe laurii victoriilor din trecut a Bisericii, a părinților noștri sau a celor în jurul cărora am crescut în credință.

O altă categorie de suflete care au experiența acestei stări de nemulțumire față de prezent și care privesc cu jind la trecut sunt aceia care au lăsat ca inima lor să fie cuprinsă de o pojghiță de răceală față de Domnul și lucrarea Lui, pentru ca apoi să urmeze o impietrire a inimii, care încetișor nu mai este sensibilă la glasul Duhului Sfânt. În astfel de stări predicile devin plictisitoare, cântările obositoare și par a fi o monotonie. Astfel de suflete ies din casa de rugăciune cu sufletul nestârnit de Duhul Sfânt și în curând dacă nu primesc tratament imediat pentru boala de răceală a sufletului lor ajung să critice tot ce se face în casa de rugăciune. „O! Cum nu poate fi ca în lunile trecute! Ca în anii trecuți, când cutare predica! Când cutare minuni aveau loc!“ Acest fel de oftat poate fi un semn de boală sufletească, care are nevoie de atenția doctorului Isus Hristos. Fiecare suflet poate avea cât vrea el de mult din Dumnezeu, pentru că nimeni și nimic nu-l impiedică să se sfințească și să se apropie de Dumnezeu. De aceea nimeni nu

poate pune vina pe altcineva, decât pe el însuși, că nu este atâta cât ar vrea să fie de aproape de Domnul. Fiecare suflet ce găsește în el nemulțumire ar face bine dacă ar spune: „O! cum de nu pot să fiu ca în lunile trecute, când mă temeam de Domnul la fiecare pas ce-l făceam și la fiecare gând pe care îl întrețineam în gândirea mea. O! Cum de nu pot să fiu ca înainte, când căutam să fiu cel dintâi în fapte bune, chiar dacă nimeni altul nu dorea să se sacrifice?" Dacă răceala sufletului celor nemulțumiți de starea pământească și spirituală persistă și nu primește tratament la crucea Domnului Isus, ei ajung și mai grav bolnavi și ca într-o nebunie temporară se mânie pe Dumnezeu.

Am auzit un om care a spus că vrea să se certe cu Dumnezeu, uitând că este vai de acela ce se ceartă cu Făcătorul Lui. „Lasă mânia, părăsește iuțimea; nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău" (Psalmul 36:8). Mânia în viața omului este o reacție secundară, care se manifestă din durere, dezamăgire sau datorită unei dorințe personale neîmplinite. Dacă o lași netratată, mânia crește ca și celulele de cancer, pentru ca apoi să te facă instabil și vulnerabil la a lua decizii slabe. Ca oameni, avem tendința să ne mâniem atunci când vedem că cineva nu acționează cum credem noi că ar trebui să acționeze și nu se poartă după așteptările noastre. „Cine este încet la mânie are multă pricepere, dar cine se aprinde iute, face multe prostii" (Proverbe 14:29). Mânia crează distanță între noi și cei din jurul nostru, dar și între noi și Dumnezeu.

Domnul Isus ne spune că este ferice de acela ce nu găsește o pricină de poticnire în El, adică este mulțumit de modul cum Dumnezeu face lucrurile și se supune sub mâna Lui tare. Modul în care avem de-a face cu o persoană ce nu acționează cum noi am vrea este o încercare și răspunsul nostru va liniști situația sau va fi ca o benzină pusă pe foc. Mânia trebuie controlată înăuntru nostru, făcând orice gând rob ascultării de Hristos, și acest lucru este posibil atunci când avem încredere în ceea ce Dumnezeu a făcut, ce face și va face. Când lăsăm pe cineva să ne aducă la starea de mânie îi dăm voie acelei persoane să ne reducă la mai puțin decât

la persoană completă, cum trebuie să fim în Hristos Isus. Privind la felul de împotrivire și suferință la care a fost expus Domnul Isus putem birui frustrare și mânia pe care o simte firea noastră și care aliată cu vrăjmașul noastru ne provoacă să fim nemulțumiți cu cei din jur și chiar cu Dumnezeu. Această stare de mânie trebuie adusă la crucea Domnului Isus și mărturisită ca un păcat aducător de pagube sufletești și chiar pământești.

O altă categorie de oameni care privesc cu regret la zilele de odinioară sunt aceia care nu mai au zel pentru lucrarea de mântuire a sufletelor nemântuite și au obosit în facerea binelui, pentru că inima, ca un instrument cu coarde, s-a dezacordat de la tonul inimii Domnului Isus Hristos. Cu o astfel de inimă putem ajunge la starea în care ne rugăm pentru cei pierduți fără emoție și fără inimă, iar când vorbim despre Domnul Isus Hristos vorbim fără pasiune și fără să simțim nevoia acută de mântuire a celui ce nu-L cunoaște pe Domnul Isus. Unul din motivele acestei stări, de a trăi în trecut și a privi nemulțumiți la prezent este că nu ne rugăm cum ne rugam în lunile și anii trecuți. Această stare în care ne vedem lipsiți de succes a început prin aceea că rugăciunea noastră și prioritățile inimii noastre s-au schimbat. Când lași un cotlon al inimii neexpus luminii Duhului Sfânt, la rugăciune acest loc devine un cuibar pentru rău.

Harul încetează să mai curgă în inimă atunci când Duhul nu are acces și control total asupra vieții noastre și începem să trăim pe seama harului vechi, spunând: „O! Cum nu pot să fiu ca în lunile trecute!“ Dacă cauza acestei delăsări este rugăciunea slabă, remediul acestei probleme se găsește tot în rugăciune. Dacă rugăciunea rece și lipsită de interes te-a tras în jos, rugăciunea fierbinte va fi aceea care te va înălța din nou și va invita lumina Duhului Sfânt în inima ta, fără rezerve și limite puse de firea pământească. Lipsa de veghere în rugăciune ne duce la sărăcie spirituală, pe când vegherea în privința rugăciunii aduce bogăția prezenței lui Dumnezeu în viața noastră. „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul este plin de râvnă, dar trupul este

neputincios“ (Marcu 14:38). Rugăciunea este modul în care ne păstrăm legătura directă cu cerul și ea ne arată cât este de stinsă sau de aprinsă, asemenea unui indicator, starea sufletului nostru. „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți dar, și vegheați în vederea rugăciunii“ (1 Petru 4:7). Când vom veghea în vederea rugăciunii și a felului de rugăciune pe care o facem, rugăciunea ne va urca pe treptele credinței tot mai sus, fără să mai fie nevoie să tânjim după vremea trecutului.

Un om care nu mai muncește și nu investește, ci doar privește la trecut, admirând vremurile de demult, va ajunge sărac. Dacă vrea să fie bogat trebuie să se implice din nou în afaceri ca să prospere și să nu trebuiască doar să-și aducă aminte de vremurile bune, ci să le trăiască la prezent. Un atlet care încetează să facă exerciții își aduce aminte de cum era odinioară și de ușurința cu care făcea exerciții grele. Dacă un asemenea tânăr vrea să fie din nou în acea condiție fizică trebuie să se antreneze, să practice și să se hrănească în mod corespunzător, pentru ca trupul lui să poată face din nou acele exerciții grele. Nimeni nu poate fi roditor pentru Dumnezeu dacă neglijează întrunirile la un loc a credincioșilor, unde sufletul este hrănit și unde fiecare credincios participă, în felul lui, cu credință și dragoaste în închinare către Dumnezeu. Fiecare suflet se hrănește cu Cuvântul lui Dumnezeu, și acest lucru trebuie făcut nu doar în casa de rugăciune din predicile pe care lucrătorii lui Dumnezeu le țin, ci printr-un studiu personal a Scripturii acasă.

Judecătorul drept va privi ce este în vasul nostru și mai puțin la frumusețea de afară ce izbește ochii și cu care ne prezentăm înaintea oamenilor. Vrei să fii folositor Stăpânului? Vrei să primești cununa care nu se va veșteji? Încetează să visezi la vremurile ce au fost și fă tot ce poți pentru a fi în Hristos Isus astăzi, prin harul Său pe care-L toarnă peste cei ce se smeresc înaintea Lui. Dumnezeu a privit la nevoile omului și a văzut că cea mai mare nevoie a noastră a fost nevoia de iertare, de aceea ne-a trimis un Mântuitor. Nu ne-a trimis un om de afaceri ca să pună

economia lumii pe picioare, nu ne-a trimis un inginer, cu toate că Universul este zidirea mânilor Lui, ci ne-a trimis un Salvator care să ne mântuiască de păcatele noastre. Pe monumentul unor eroi ce și-au pierdut viață în război scria că ei și-au dat ziua de mâine pentru ca noi să avem o zi de astăzi.

Domnul Isus a devenit Salvatorul nostru prin aceea că Și-a dat viața pentru ca noi să avem un astăzi fericit și o veșnicie fericită. Când El este cu noi putem să ne bucurăm de viață și de mântuire chiar și atunci când trecem prin necazuri ca și Iov, pentru că noi privim dincolo de această viață. „Pentru mulți am ajuns ca o minune, dar Tu ești scăparea mea cea tare“ (Psalmul 71:7). Deși Iov era învinuit de prieteni, cu suspiciunea că ar fi păcătuit, el a rămas credincios lui Dumnezeu. Și noi trebuie să facem la fel atunci când suntem învinuiți și vorbiți de rău pe nedrept. Domnul Isus ne spune că avem motiv să ne bucurăm, pentru că dacă răbdăm răsplata noastră va fi mare în cer. Când te vorbește cineva de rău spune-ți că e bine că nu doare, spune-ți că firea ta se poate smeri prin aceasta și bine că nu este adevărat ceea ce se spune despre tine. Atunci când prin pocăință trecem de partea lui Dumnezeu avem ca semn al trăirii după îndemnurile Duhului faptul că găsim plăcerea în a ne păstra curați pentru El.

Au fost mulți oameni care au trecut prin mari primejdii și au plătit mult pentru credința lor în Dumnezeu și totuși au lucrat mult, refuzând să se mulțumească cu biruințele de odinioară. Cu o sută de ani înainte de reformatorul Luther a trăit un om în Anglia cu numele de John Wyclif, care preda teologia și filozofia la Oxford. Era o perioadă când așa zisa „biserică“ deținea mai bine de jumătate din pământurile Angliei și în afară de preoți nimeni nu avea cunoștință de Scriptură. Însă acest om a prețuit Scriptura mai mult decât cuvintele Papei care tuna cu amenințări și a tradus Scriptura din latină în engleză, pentru că a văzut corupția de care se făcea vinovată biserica, care asuprea masele de oameni fără ca să le arate drumul spre mântuire. Pe urmă această traducere a fost scrisă cu mâna în mai multe exemplare,

lucrare care dura un an de zile pentru fiecare copie. După el, John Huss și mai târziu Martin Luther au distribuit Scriptura prin Europa, considerând-o ca fiind Adevărul suprem prin care Dumnezeu Își face voia cunoscută și prin care conduce viețile oamenilor. Acești oameni au fost gata de sacrificiu pentru binele altora și sunt exemple de oameni care au refuzat să trăiască în trecut și nu s-au dat bătuți. Astfel de oameni au refuzat să accepte ideea că datorită împotrivirilor vrăjmașului nu se poate face o lucrare utilă pentru Dumnezeu.

Știința spune că mintea omului poate citi și culege informațiile cuprinse în milioane de cărți, dar nu are acces permanent la aceste informații. Totuși sunt lucruri pentru care se merită să facem un efort ca să ni le reamintim. Domnul Isus ne spune despre unul din aceste lucruri despre care se merită să le ținem minte. „Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot“ (Luca 17:32). Nevasta lui Lot a avut șansa să-și scape viața, dar ea a continuat să trăiască în trecut, iar când s-a întors spre cetatea Sodomei, unde îi rămăsese inima, a fost transformată într-un stâlp de sare. „O! Cum nu pot să fiu ca în lunile trecute!“ Uitând ce este în urmă suntem chemați să ne aruncăm înainte spre o viață trăită cu folos pentru Împărăția lui Dumnezeu. Dacă treci prin clipe amare, spune o cântare, Dumnezeu încearcă zelul tău, dar lumina privirilor Sale este îndreptată spre tine mai mult ca oricând. La fel ca Iov, fii răbdător și trăiește momentul prezentului cu toată puterea pentru Dumnezeu, lăsând lumina Scripturii să-ți lumineze drumul în întuneric, pentru ca într-o zi numele să-ți fie citit în rândul celor ce și-au trăit viața cu folos.

Amin

27

Mijlocitorul

„Tot poporul auzea tunetele și sunetul trâmbiței și vedea flăcările muntelui, care fumega. La priveliștea aceasta, poporul tremura, și stătea în depărtare. Ei au zis lui Moise: «Vorbește-ne tu însuți, și te vom asculta:dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim.»“ (Exodul 20:18-19)

Evenimentul dării Legii a avut loc în cadrul unei grozave furtuni de tunete și cutremure, în timp ce vârful muntelui era acoperit de flăcări. Poporul în acele clipe era parcă paralizat de evenimentul înfricoșător care avea menirea să le inspire frica de Domnul, pentru a-i ajuta în viitor să nu păcătuiască împotriva Domnului. I-au cerut atunci lui Moise să nu le mai vorbească Dumnezeu direct, ci printr-un mijlocitor, adică prin Moise, care să le și interpreteze, la nivelul lor, voia lui Dumnezeu. Reverența față de Dumnezeu era temelia celor zece porunci care au format baza Legii sau Dreptarul Ebraic și au fost date în acest fel ca să rămână scrise nu numai pe cele două table de piatră, dar și în mintea poporului care trebuia să înțeleagă că au de-a face cu un Dumnezeu viu. Dumnezeu a folosit această manifestare pentru a le sădi în inimi o frică evlavioasă, care să-i țină departe de a păcătui.

Legea a fost scrisă chiar de degetul lui Dumnezeu pe tăbli de piatră și au fost păstrate secole de-a rândul în Chivot, până la ducerea poporului în captivitate. „Când a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu“ (Exo-

dul 31:18). Moise a prețuit această intervenție directă a lui Dumnezeu și a adus Domnului, la poalele muntelui, pe un altar de 12 pietre, tauri ca jertfe de mulțumire. Pe același munte, 500 de ani mai târziu, prorocul Ilie a avut o convorbire cu Dumnezeu, dar lui I-a vorbit prin glasul acela ca de „susur blând și subțire“, pentru că prorocul avea nevoie de încurajare. Poporul a fost nu numai impresionat de puterea Dătătorului Legii, dar era cuprins de o frică poate lașă și numai cuvintele lui Moise i-au mai liniștit să înțeleagă că intenția lui Dumnezeu nu era ca să-i nimicească. Această desferecare a forțelor naturii și a adâncului este ca și o mică repetiție a ceea ce va avea loc în ziua de răzbunare a Domnului, când mânia Lui se va revărsa nu doar peste muntele Horeb, ci peste întreg pământul și peste toți oamenii care au ales să calce Legile lui Dumnezeu și nu s-au împăcat cu Domnul atâta timp cât au avut la dispoziția lor un Mântuitor.

Dacă darea Legii, când încă Legea nu era călcată, a fost făcută cu o astfel de desfășurare de forță, cu cât mai îngrozitoare va fi ziua judecății lui Dumnezeu, când toți cei ce nu au intrat la adăpostul jertfei Domnului Isus vor da socoteală de fiecare gând, cuvânt și faptă din trecut. Un simț asemănător de frică are loc înăuntrul nostru atunci când Legea lui Dumnezeu pătrunde în noi, și conștiința și inima noastră simte că suntem nepotriviți și că are de-a face cu un Dumnezeu Sfânt. În astfel de momente de adâncă cercetare spunem ca Habacuc: „Când am auzit…lucrul acesta, mi s-a cutremurat trupul; la vestea aceasta, mi se înfioară buzele, îmi intră putrezirea în oase, și-mi tremură genunchii...“ (Habacuc 3:16). În acele momente Duhul Sfânt deschide omului ochii ca să vadă bine, adică să vadă că este murdar de păcat și că are de-a face cu un Dumnezeu a cărui ochi sunt așa de curați încât nu pot privi răul. „Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul, și nu poți să privești nelegiuirea!…“ (Habacuc 1:13). În momentul în care ne simțim vinovăția, Duhul Sfânt nu se oprește în acest punct, ci ne arată că Dumnezeu în bunătatea Lui a rânduit un Mijlocitor care să facă tot ce este necesar pentru ca să ajungem

din nou în poziția de a fi acceptați înaintea ochilor lui Dumnezeu. Așa după cum Edenul nu putea fi îmbunătățit deoarece era perfect, tot așa slujba acestui Mijlocitor este desăvârșită, pentru că atunci când a spus: „S-a sfârșit!", pe cruce, a terminat de făcut tot ce este necesar pentru ca omul să fie mântuit.

Păcătosul, la fel ca și poporul care L-a auzit pe Dumnezeu vorbind la Horeb, are un bun motiv să fie îngrozit la gândul că va sta înaintea acestui Dumnezeu înfricoșător, dar în clipa cercetării Duhul Sfânt îi arată cum acest Dumnezeu nevăzut S-a întrupat de dragul nostru, ca să poată deveni o punte, un Mijlocitor și un Înlocuitor, pentru ca omul să se bucure din nou de starea de prietenie cu Dumnezeu, ca primul Adam înainte de căderea în păcat. Dacă această cercetare este prețuită și decizia pentru Dumnezeu este făcută cu toată inima, păcătosul este iertat prin meritul jertfei Domnului Isus. Atunci este născut din nou, într-o făptură nouă, care vrea mai mult ca orice să petreacă timp în prezența lui Dumnezeu. Atunci prezența lui Dumnezeu nu înseamnă frică, ci bucurie. Apoi Duhul Sfânt împuternicește sufletul ca să trăiască pentru Domnul și acela care acum are numele de copil al lui Dumnezeu nu numai că nu mai vrea să ocolească întâlnirea cu Dumnezeu, ci ca și Moise, nu vrea să meargă nicăieri dacă Domnul nu este cu el. „…Dacă nu mergi Tu însuți cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici" (Exodul 33:15).

Prezența lui Dumnezeu făcea Israelul de nebiruit și tot prezența Lui îl face pe cel ce-L are pe Domnul Isus ca Mântuitor al sufletului său de nebiruit. Credinciosul operează numai după un singur principiu și acela este de a fi cu Dumnezeu, în voia Sa. Dumnezeu acceptă cu plăcere o astfel de invitație și astăzi în viața credinciosului. „Domnul a răspuns: «Voi merge Eu însumi cu tine, și îți voi da odihnă»" (Exodul 33:14). Nu contează ce dușmani vom întâmpina, pentru că dacă Domnul este cu noi, avem promisiunea că El ne dă odihnă, iar psalmistul spune că ne pune masa în fața potrivnicilor. Odihna aceasta se datorează faptului că știm că Dumnezeu este întotdeauna în deplin control și nu

este niciodată surprins de vreun plan al vrăjmașului nostru. Este momentul să ne întrebăm dacă sufletul nostru are această odihnă chiar atunci când trecem prin necazuri. Avem această pace pentru că privim dincolo de viața pe care o trăim în acest trup, la o tinerețe fără bătrânețe și o viață fără de moarte, care nu va fi o poveste, ci o realitate. Suntem în drum spre casă și pe cine oare deranjează acest drum când acolo sunt cei dragi?

Știm că acest trup este temporar, pentru că ajuns la maturitate merge în continuu declin, spre deteriorare, dar omul tot încearcă să-l repare. Unele se machiază pentru a arăta bine, alții țin dietă dacă sunt prea grași sau prea slabi, repară sau înlocuiesc dinții, și unii chiar încearcă să mai planteze păr când acesta le cade din cap. Este un efort zadarnic, pentru că menirea pământului este să se întoarcă în pământ, de unde a fost luat, dar duhul și sufletul se vor întoarce la Dumnezeu, care le-a dat. La statuia lui Columbus, în Spania, care se credea într-o vreme a fi sfârșitul pământului, erau cuvintele: „Nu este mai mult dincolo!“ Lângă acest semn a fost pusă statuia unui câine care trăgea jos cuvântul „Nu“, deoarece Columbus a descoperit America, dovedind că este mai mult decât Spania. Mai important este faptul că există ceva mai mult ca Spania sau America și anume o viață veșnică, după această viață pământească, și Dumnezeu a făcut posibil ca omul să petreacă veșnicia cu El în fericire.

Atunci când treci prin necazuri adu-ți aminte că este mai mult dincolo de ce are lumea să-ți ofere, și anume, este odihnă în promisiunile lui Dumnezeu pentru oricine Îl primește în viața lui pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân. Cei născuți numai o dată vor muri de două ori. Prima dată omul moare atunci când trece din această viață, și apoi în iazul de foc, care este moartea a doua. Cei ce se nasc de două ori pe pământ, adică o dată nașterea biologică și apoi nașterea din nou pe care o face Duhul Sfânt, nu vor muri decât moartea biologică, și apoi vor domni veșnic cu Domnul Isus în Împărăția Lui, unde li se va da o moștenire nestricăcioasă. Eu sunt român din naștere, sunt american prin naturalizare, dar sunt

creștin prin decizia de a-L primi pe Domnul Isus ca Domn al vieții mele, care a murit în locul meu la Golgota, unde a plătit pentru păcatul meu. Acolo a depus plata pentru păcatul omenirii și este locul unde creația și-a omorât Creatorul. Cred Sfânta Scriptură prin convingerea ce mi-o dă Duhul Sfânt și prin dovezile ei de a se arăta adevărată în viața mea și a celor ce merg spre Cer. Toate acestea sunt posibile pentru că Domnul Isus a murit pentru mine, și El este astăzi Mijlocitor între om și Dumnezeu. „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți..." (1 Timotei 2:5-6). Dumnezeu este desăvârșit și privește la noi prin Fiul Său Preaiubit care ne-a îmbrăcat în neprihănirea Lui, prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt și astfel putem fi acceptați înaintea sfințeniei lui Dumnezeu.

„…Dumnezeu este unul singur și El va socoti neprihăniți, prin credință, pe cei tăiați împrejur, și tot prin credință și pe cei netăiați împrejur" (Romani 3:30). Faptul că Domnul Isus a primit din partea Tatălui această slujbă este încă o dovadă a dragostei lui Dumnezeu pentru sufletele noastre. „Dar acum Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă cu cât legământul al cărui mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune" (Evrei 8:6). Legea dată la Horeb îi arăta omului pretențiile lui Dumnezeu, dar al doilea legământ, a cărui Mijlocitor este Domnul Isus, este prin meritul sângelui Domnului Isus și este mult mai bun, pentru că oricine, oricât de păcătos ar fi, dacă va crede în El va putea fi mântuit. Într-o lume lipsită de sens și scop adevărat, Evanghelia strălucește mai frumos ca oricând, chemând oamenii la fericire. Fericire înseamnă să-L cunoști pe Dumnezeu ca Stăpân, ca Tată bun, ca prieten și chiar ca și iubit al inimii. Cât timp stăm în palmele Lui nimic nu ne poate atinge, și în prezența Lui nu se poate trăi murdar.

Suflet mântuit nu este acela care niciodată nu mai greșește, ci atunci când vede vreo pată pe haina sufletului său nu o mai suportă și aleargă la Acela pe care Îl avem în Cer ca Mijlocitor, iar în schimbul căinței și hotărârii de a nu mai face acel lucru suntem

iertați. „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit“ (1 Ioan 2:1). Acest Mijlocitor îi cere păcătosului să-și mărturisească păcatul. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“ (1 Ioan 1:9). Religia modernă încearcă să te facă să te simți bine, dar te lasă tot păcătos. Ea inventează căi de a ieși de sub poruncile Domnului, de sub lozinca: „Sfințenie Domnului!“ Ea, uneori, încearcă să spună că poți trăi cum vrei, pentru că harul Domnului este pentru toate zilele și te va accepta oricum. Credința adevărată are ca manager Duhul Sfânt, care are ca templu trupul nostru, și El nu conlocuiește cu păcatul, de aceea, atâta timp cât El ne mustră și nu pleacă de la noi trebuie să alergăm la Mijlocitorul nostru, Domnul Isus, și să scăpăm de vină.

Creștinul adevărat este un suflet în care trăiește Dumnezeu și Domnul trăiește numai cu omul în sfințenie. Sfânta Scriptură nu ocolește slăbiciunile oamenilor de la care se așteaptă o trăire sfântă, pentru ca noi astăzi să învățăm că păcatul are urmări din cele mai triste. Păcatul, care nu vine singur, ci ca un lanț cu mai multe verigi, este un subiect neplăcut, dar este în Biblie, și în multe biserici acest cuvânt „păcat“ nu e considerat corect din punct de vedere politic. Cine își iubește sufletul nu va ocoli acest subiect, ci va dori să învețe cum să se păzească de orice este „rău“, adică sortit nimicirii și astfel să poată să-L aibă de partea lui pe Dumnezeu. O cetate mică cu numele de Ai i-a bătut pe israeliți, pentru că Acan s-a atins de ceea ce era dat pierzării. Multe case de creștini sunt lipsite de binecuvântare și de fericire pentru că tolerează ceea ce Dumnezeu nu tolerează. Pentru unii pare ceva dogmatic atunci când se spune că singura cale și singurul mod de trăire este Isus. După cum un profesor de matematică insistă că 3+3=6 de fiecare dată și fără excepție, tot așa insistă Biblia că cine nu se desparte de păcat se desparte de Dumnezeu.

Mulți oameni, asemenea fariseilor, când văd că Domnul Isus și cerințele Lui se potrivesc cu șablonul lor închipuit se lipsesc de

mântuire. Acela care alege să se despartă de păcat va primi nu numai porunci de sus, ci și putere, instrucțiuni și revelație. Omul care se păstrează curat ca să poată rămâne în palmele Domnului, să poată fi folosit de El, începe să primească gândurile de la Dumnezeu și să gândească și el în acel fel. În această fază trece de la punctul unde are doar rațiune omenească la punctul unde are revelația Duhului. Această revelație sfântă va fi întotdeauna în concordanță cu Cuvântul Scripturii. Lipsa cunoașterii Scripturii și ignoranța glasului ei clar produce fie fanatici, fie niște oameni fricoși, care cad pradă religiilor false ce le irosesc viața și eforturile. Când lumina divină a Duhului Sfânt pătrunde în sufletul nostru ne schimbă caracterul, ca să ne asemănăm tot mai mult cu Domnul Isus. Despărțiți de această lumină divină nu suntem în stare decât să păcătuim.

Apostolul Pavel numește Duhul Sfânt a fi un mijlocitor care ne ajută în slăbiciunile noastre. „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul MIJLOCEȘTE pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El MIJLOCEȘTE pentru sfinți după voia lui Dumnezeu“ (Romani 8:26-27). Cel mai important este să fim siguri că în noi este Duhul Domnului fără de care nu putem fi ai lui Hristos și o dată ce El este în noi să creăm cadrul în care să se simtă bine, ca să nu mai plece niciodată. „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare“ (Ioan 16:13). Prin El, Dumnezeu este cu noi și în noi în toate zilele. Prin El putem trece de la rațiunea omenească, pe care o are majoritatea oamenilor, la revelația Duhului, promisă chiar de Domnul Isus. Prin neveghere, această călăuzire sfântă se poate pierde atunci când omul lasă mai moale disciplina duhovnicească și devine insensibil ca și Samson. „«…Voi face ca și mai înainte, și mă voi scutura.» Nu știa că Domnul Se depărtase de la el.“ (Judecători 16:20). Când omul ajunge să fie viteaz

datorită lucrurilor lumești, el devine vulnerabil și mai devreme sau mai târziu va cădea în lațul vânătorului de suflete.

Neascultarea și trecerea peste ceea ce este scris tocește sensibilitatea de a desluși vocea și voia Domnului. Când se accentuează ce se vede în pierderea a ceea ce nu se vede, adică a veșniciei, apare paguba. Omul ascuns al inimii, unde Duhul Domnului trebuie să se simtă acasă, trebuie să aibă prioritate în fața trupului și a firii pământești care nu încetează să ceară drepturi chiar dacă este răstignită. Chiar atunci când nu înțelegem trebuie să ascultăm de Dumnezeu și de glasul Scripturii. Chiar atunci când suntem tentați să spunem că povara pe care o ducem nu are logică, după rațiunea omenească, continuă să rămâi ascultător și vei dezvolta o intuiție din partea Duhului Sfânt. Așa cum într-o căsnicie fericită, după câțiva ani, parcă prin intuiție cei doi știe ce vrea celălalt, tot așa omul care umblă cu Dumnezeu va dezvolta această intuiție cu voia Stăpânului, prin puterea Duhului Sfânt. Atunci când luăm hotărârea de a asculta de El în toate detaliile, nu numai în ceea ce ne convine, vom simți această cârmuire a Duhului Sfânt.

Când mă gândesc la păcatele făcute prin omitere, adică lucruri ce ar fi trebuit să le fac și nu le-am făcut, mă umilesc în neputințele mele și Îi mulțumesc Tatălui că a îngăduit să am un Mijlocitor în mine prin Duhul Sfânt și un Mijlocitor la dreapta Tatălui, care dorește mult să ajungem acolo unde este El. Majoritatea credincioșilor recunosc că comit destule păcate prin omitere în fiecare an încât să merite mânia Marelui Stăpân, dar între noi și El, în dragostea Lui, a pus un Mijlocitor care are în posesia Lui un merit dobândit la Golgota, care nu va apune niciodată în valoare. De câte ori nu ne-am rugat de formă, am citit Scriptura ca să scăpăm de o obligație sau am fi putut face un bine și nu l-am făcut, am comis păcatul prin omitere, ca să nu mai amintim de cele comise datorită slăbiciunii și nimicniciei noastre sufletești. Așa cum între Israel și Dumnezeu era mijlocitor Moise, între noi și Dumnezeu este un Mijlocitor și anume Domnul Isus Hristos. De câte ori nu mergem mai departe cu buzele decât merge inima

noastră, sau de câte ori nu mergem mai departe cu promisiunile decât cu faptele? Harul a rânduit un Mijlocitor care orchestrează evenimentele vieții în așa fel încât să ne aducă din nou în clocot pentru Dumnezeu.

Uneori mă gândesc că dacă omul ar vedea acel foc și ar auzi acele tunete ca și Israelul la Horeb, ar lua în mod mai serios relația cu Dumnezeu, pentru că grozav lucru este să cazi în mâinile Lui. De multe ori este nevoie ca Dumnezeu să ne treacă prin cuptor, asemenea lui Iov, ca să ajungem să avem o perspectivă mai corectă despre puterea și sfințenia lui Dumnezeu. „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă“ (Iov 42:5-6). Toate aceste slăbiciuni pe care le vedem în noi ar trebui să ne facă să prețuim și mai mult pe iubitul nostru Mijlocitor, prin care avem intrare slobodă la Tatăl. El singur este Marele Preot care are dreptul de a mijloci în Cer pentru noi, fiindcă El a intrat în locul preasfânt cu sângele Său nevinovat o dată pentru totdeauna, sânge prin care suntem acceptați înaintea lui Dumnezeu.

Moise a fost omul potrivit pentru slujba de mijlocitor, deoarece era bine văzut de Dumnezeu și vorbea cu el gură către gură. Moise s-a oferit ca sacrifiu pe el însuși, cerând Domnului să-i șteargă numele din cartea Sa mai bine decât să vadă că Dumnezeu Își părăsește poporul. Domnul Isus de bună voie Și-a dat viața pentru omul păcătos ca să-l răscumpere, dobândind acest drept de Mijlocitor. Israeliții au fost bucuroși că aveau un mijlocitor. Și noi astăzi suntem binecuvântați că avem un Mijlocitor cu putere la curtea Dumnezeului Celui Preaînalt, pentru că El Însuși este Dumnezeu. El este singura cale către Dumnezeu și nu este un alt nume dat omului prin care să fie mântuit afară de Numele scump al Domnului Isus, care este Mijlocitorul nostru. Mijlocitorul ne învață să luăm în serios modul în care avem de-a face cu Acela care mijlocește pentru noi la Tatăl.

Când cărturarii copiau sulurile de Scriptură aveau grijă să nu lase sau să nu adauge nici măcar un singur punct, pentru că un

punct înseamnă o iotă, iar Scriptura ne spune că cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Lui nu vor trece, ci se vor împlini în întregime până la ultima iotă și cu privire la mântuirea celor ce s-au încrezut în dragostea Mântuitorului, dar și în ceea ce privește judecata celor ce au întors spatele ofertei de împăcare a lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegem că atunci când Dumnezeu ne învață prin Scriptură ce vrea și ce așteaptă de la noi, El nu are intenția să ne facă rău, ci să ne facă potriviți și acceptabili pentru a petrece veșnicia cu Dumnezeu. Când toiagul și nuia Lui ne călăuzesc este pentru că nu vrea să ne piardă și pentru că știe pretențiile Tatălui. El, în bunătatea Sa, alege să ne judece aici, pe pământ, ca să nu fim judecați o dată cu lumea. „…Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare, și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuiți“ (Exodul 20:20). El alege să ne încerce pe pământ, pentru că tot ce este în Cer a fost încercat și dovedit bun.

Frica de Domnul ară adânc, credința seamănă și apoi dragostea culege roade care-L glorifică pe Dumnezeu. El este Dumnezeu Sfânt care nu se lasă batjocorit, de aceea este spre folosul nostru să purtăm o frică sfântă de Domnul și să ne păzim de păcat. Nu tot ceea ce Mijlocitorul îngăduie ne place și nici chiar unele predici nu ne plac, dar sunt spre folosul nostru. Orice lucru sau metodă care ne face să urâm păcatul și să ne fie groază de rău trebuie apreciat și primit. Niciodată să nu ne îndoim de dragostea Lui, chiar și atunci când ne mustră sau ne pedepsește, pentru că o face la fel cum un tată își pedepsește copilul în dragoste. Acela care ne pedepsește uneori ne și iubește, și când I-am predat Lui viața noastră, El va lua măsurile potrivite ca să ajungem cu bine la sfârșitul alergării noastre. El este Mijlocitorul nostru în care și prin care avem viața. O dată mântuiți, să fim și noi dintre aceia care mijlocesc în rugăciune pentru alții, ca să semănăm cu Stăpânul nostru. „El vede că nu este nici un om, și Se miră că nimeni nu mijlocește...“ (Isaia 59:16). Atunci prezența Lui va fi simțită și sufletul se va odihni în Domnul, Mijlocitorul nostru. „…Voi merge Eu însumi cu tine, și îți voi da odihnă“ (Exodul 33:14). Amin

28

S-a născut un Mântuitor

„Astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.“ Luca 2:11

Pentru mulți oameni sărbătoarea Nașterii Domnului este cea mai festivă sărbătoare a anului din cauza împodobirilor caselor, a magazinelor și a meselor mai bogate prin care unii sărbătoresc Crăciunul. Este foarte important să nu facem din astfel de lucruri o prioritate, ci să ne concentrăm atenția asupra lucrurilor ce s-au petrecut la Betleem și care ne-au adus nouă un folos veșnic. Poveștile și colinzile ce însoțesc aceste zile de sărbătoare nu sunt suficiente pentru a ne informa, ci trebuie să cercetăm Scriptura pentru a fi siguri că înțelegem ce s-a întâmplat în Betleem acum două mii de ani. Sărbătoarea Crăciunului nu este așa de frumoasă pe cât a fost de necesară. Crăciunul este sărbătoarea unei acțiuni fără precedent din partea lui Dumnezeu, care a venit în ajutorul lumii ce zăcea în mocirla păcatului.

Omul a făcut din Crăciun o sărbătoare a culorilor și a strălucirii, însă primul Crăciun a fost caracterizat de simplitate. Adevărul despre ce s-a întâmplat la Crăciun îl găsim în Sfânta Scriptură și el ne spune că Dumnezeu S-a întrupat într-un Copil și S-a născut prin fecioara Maria. Acest adevăr al Scripturii are puterea să schimbe viața nu temporar, ci pentru veci, nu ca și cărțile scrise dintr-o înțelepciune pământească, care te învață că singur poți să ieși din impasurile vieții. Aceste cărți vor să-i facă pe oameni mai buni, fără să pătrundă la rădăcină pentru a afla de ce oamenii nu sunt buni. Omul nu este bun datorită păcatului. Acum două mii de ani a avut loc un eveniment extraordinar, despre care

vorbim și astăzi, Nașterea Domnului Isus, care a împărțit istoria omenirii în perioada de dinainte și perioada de după nașterea Domnului Isus.

Nașterea Domnului a fost împlinirea promisiunii pe care Dumnezeu o făcuse în Eden, că va interveni în ajutorul omului căzut în plasa celui rău printr-un campion ce se va naște din sămânța femeii și va zdrobi capul șarpelui. Această sărbătoare împarte oamenii de pe pământ în două categorii: în cei ce nu cred în El și în cei ce cred în El ca Domn al vieții lor. Chiar de la început este important să obervăm că îngerii lui Dumnezeu L-au proclamat pe Domnul Isus ca fiind Hristosul, adică Salvatorul așteptat de tot poporul, identificându-L ca fiind Unsul și Trimisul Tatălui, care este astăzi Mântuitorul lumii. Numele Isus, care înseamnă Salvator, a fost un nume personal, dar numele de Hristos a fost numele care a identificat misiune cu care a venit pe pământ. Numele de Hristos este sinonim cu numele de Mesia, despre a cui venire pe pământ a prorocit Daniel (Daniel 9:25). El este Unsul lui Dumnezeu și acest nume este legat de atributele Lui de Mare Preot și de Rege al Regilor. Venirea Lui a fost înțeleasă greșit de oamenii din acel timp, pentru că ei se așteptau la o izbăvire pământească de sub romani, însă El a venit pe pâmânt ca un eliberator spiritual al celor ce sunt robi ai păcătului.

Domnul Isus este a două parte din Dumnezeire și Fiul lui Dumnezeu egal cu Dumnezeu, care a venit pe pământ cu o singură personalitate ce avea natura de Dumnezeu și de om deplin. Nașterea Lui a fost o minune ce trece peste legile naturii, însă minunile nu se supun nici logicii și nici rațiunii omului. „Vi s-a născut un Mântuitor“, a spus îngerul într-o atmosferă sărbătorească, dar de ce? Pentru că aveam mare nevoie de El și nu era o altă cale de scăpare pentru om. Împăratul Slavei S-a umilit, dezbrăcând gloria cerească și îmbrăcând natura omenească, coborând într-un mediu respingător în care S-a lipsit de orice fel de strălucire pământească. Dacă S-ar fi născut ca și noi din sămânța barbatului ar fi moștenit din păcatul lui Adam, dar fiind născut de

la Duhul Sfânt, S-a născut fără de păcat. Omul este doritor de bine și de libertate, dar nu are puterea să devină cu adevărat bun pentru că nu este în natura lui. Acest lucru a fost o problemă așa de mare, încât a trebuit să vină Fiul lui Dumnezeu pe pământ să o rezolve. Omul spune că este bun, însă uneori păcătuiește. Scriptura spune că omul este un păcătos care uneori mai face și bine.

Primul om a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, dar o dată căzut în păcat a pierdut acest chip al sfinteniei și desăvârșirii care-l făcea să semene cu Dumnezeu. Ca urmare, când lui Adam i s-au născut copii nu a putut să le transmită decât o natură păcătoasă. Omul până ce nu a căzut în păcat era fericit nu pentru ceea ce avea în jurul lui, ci pentru că avea părtășie cu Domnul în răcoarea zilei. Omul nu poate fi cu adevărat fericit până când nu are ceea ce a avut Adam în grădină, și anume părtășia cu Dumnezeu. Fericirea din inima lui Adam s-a stins în momentul când a crezut și a făcut ce i-a spus șarpele în loc să asculte de Dumnezeu. După ce a păcătuit nu a mai căutat părtășia cu Dumnezeu, ci s-a ascuns, pentru că L-a privit pe Dumnezeu nu ca pe prieten, ci ca pe un judecător. Adam și-a făcut un șorț din frunze, care reprezintă și astăzi efortul personal al omului de a se face acceptabil înaintea lui Dumnezeu, însă El a trebuit să se sacrifice pentru a crea omului o haină care să fie acceptabilă înaintea ochilor Lui.

Domnul Isus a venit pe pământ ca să restaureze prietenia dintre om și Dumnezeu, devenind Mielul de jertfă prin care păcatul omenirii să fie plătit. Domnul Isus S-a dezbrăcat de gloria cerească, a luat un trup de om, născându-Se ca un copil. Sărbătoarea Crăciunului nu este pentru cei ce au răspunsuri, ci pentru cei ce caută răspunsuri pentru neliniștea sufletului lor și doresc să fie în relație de prietenie cu Dumnezeu. Crăciunul este pentru aceia care admit ca au păcat și caută să scape de el. Nu este nevoie să mergi un kilometru pe coate și pe genunchi sau să plătești prin fapte sau suferinți, ci trebuie doar să primești Darul lui Dumnezeu pentru tine, adică pe Domnul Isus. Oamenii au obi-

ceiul de a îmbracă un pom cu podoabe la Crăciun, însă n-a existat un pom îmbrăcat cu mai multă frumusețe și dragoste ca lemnul de blestem al crucii prin care Domnul Isus ne-a împăcat cu Dumnezeu Tatăl. Restaurarea omului la starea de părtășie cu Dumnezeu, ca înainte de păcatul din Eden, este o restaurare a chipului lui Dumnezeu în noi și are loc prin nașterea din nou, când în mod supranatural Duhul Sfânt ne schimbă în făpturi noi. Până când cineva nu este restaurat la această minunată stare de părtășie nu poate să aibă parte de cer și de mântuire, și prin aceasta putem să vedem cât de necesară a fost venirea Domnului Isus în lume. Un Fiu ni s-a dat, Fiul Tatălui, care S-a născut în familia a doi tineri ce și-au pus viața în slujba lui Dumnezeu.

Domnul Isus a venit cu scopul de a muri pentru întreaga omenire și astfel oricine va crede în moartea Lui să trăiască veșnic. El este centrul și inima Scripturii, istoriei și a întregii lumi, iar venirea Lui a deschis o cale către a birui firea noastră pământească care s-a aliat cu cel rău împotriva binelui sufletului nostru. Venirea și moartea Lui ne-a arătat cât de gravă este problema păcatului care se cuibărește așa de ușor în inima omului. Nimeni nu poate fi mântuit încercând să fie mai bun, ci numai prin restaurare la termeni de pace cu Dumnezeu, primind neprihănirea ce se capătă prin credință și care ne face ca și cum niciodată nu am fi păcătuit. Domnul Isus S-a născut în Betleemul din Iudea ca să fie Cel care plătește datoria fiecărui păcătos ce vrea să fie restaurat la relația de pace cu Dumnezeu, pentru că noi am fi putut plăti numai dacă am fi fost pedepsiți pentru vina păcatului nostru.

Când suntem restaurați la starea pe care a avut-o Adam înainte de căderea în păcat reapare fericirea și dorința de a fi în prezența lui Dumnezeu. El ne schimbă din interior înspre afară și această transformare începe cu biruirea mândriei omului, care uneori nu vrea să primească milă și să admită că nu se poate salva singur. Domnul Isus S-a născut pentru ca noi să putem avea din natura lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, cu care cel ce crede în Domnul Isus

este pecetluit. Această natură nouă ne face să urâm păcatul și să iubim neprihănirea, pentru că ea este o asemănare cu Dumnezeu. Numai schimbându-ne după chipul și asemănarea lui Dumnezeu putem deveni fericiți și mântuiți. Când păcătosul se pocăiește și se întoarce de la calea lui rea, așa cum am făcut și eu, Duhul Sfânt devine noul administrator al ființei noastre și ne conduce în tot adevărul. Dacă nu ai avut această experiență a restaurării după chipul lui Dumnezeu, sărbătoarea Crăciunului nu are nici un rost pentru tine, deoarece înseamnă că până acum nu ai avut nici un folos în urma venirii și întrupării Mântuitorului pe pământ. Este Domnul Isus pentru tine astăzi un Copil ce S-a născut într-o iesle cândva, de mult, sau este Domnul vieții tale, care este în inima ta?

Domnul Isus S-a născut în Betleem, dar vrea să se nască și înăuntru sufletului tău și să ia chip în viața ta tot mai mult pe zi ce trece. Dacă am vorbi numai în versuri despre Dumnezeu și am cânta mai frumos decât îngerii, până când nu are loc această restaurare prin nașterea din nou totul este fără rost. Dacă Îi ceri Domnului să vină în viața ta și să o conducă, El va face această minune înăuntrul tău și vei fi fericit. După ce are loc nașterea din nou limba ta nu va mai vorbi la fel și inima ta nu va mai dori lucrurile lumii. Crăciunul înseamnă pătrunderea lui Dumnezeu, cu lumina Lui, într-o lume ce zăcea în întuneric. Crăciun înseamnă pătrunderea luminii sfinte a Duhului Sfânt înăuntru sufletului nostru. Dacă ai avut această experiență ai motivul și tot dreptul ca în mod justicat să te bucuri de Crăciun.

După cum a fost prorocit, Dumnezeu s-a folosit de o tânără fecioară cu numele de Maria, care era logodită sau cum se spunea atunci promisă lui Iosif. Logodna consta într-o înțelegere verbală între două familii care erau prezentate în sinagogă și prin care o tânără era făgăduită unui tânăr ca soție în viitorul apropiat, care, de obicei, era un an de zile. Ruperea logodnei, cu toate că nu era oficiată căsătoria, era egală cu un divorț. Înainte ca cei doi să locuiască împreună, Maria, conform înștiințării primite prin îngerul Gavril, s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt. Noi suntem

obișnuiti cu credința și ascultarea Mariei, dar pentru ea nu a fost ușor. Nici pentru Iosif nu a fost ușor, pentru că s-a aflat dintr-o dată în mare încurcătură, cu toate că se știa nevinovat. Dumnezeu a comunicat cu fiecare din ei despre această naștere neobișnuită și amândoi au acceptat să asculte de Dumnezeu. Dumnezeu a dat omenirii acest semn nou, care consta în faptul că fecioara a rămas însărcinată. Dumnezeu a creat omul într-un chip unic, cum nici un om nu a mai fost creat și nici nu va mai fi creat vreodată.

Dumnezeu care poartă și numele de Vegheator i-a vorbit lui Iosif în somn ca să înțeleagă că Maria era curată și faptul că era însărcinată făcea parte din planul Lui. Visurile sunt una din metodele pe care Dumnezeu le folosește chiar și în zilele de astăzi ca să vorbească oamenilor. Iosif a luat-o pe Maria și i-a purtat de grijă, ocrotind-o de gura oamenilor și de pietrele celor ce abia așteptau ca o nouă victimă să calce Legea. După planul lui Dumnezeu, a fost dat un decret de la Cezar August prin care fiecare familie trebuia să meargă să se înscrie, fiecare în cetatea lui. Iosif a călătorit cu Maria din Galilea până la Betleem, o distanță de 80 mile, și când au ajuns acolo s-a împlinit vremea când Maria trebuia să nască. Pentru Maria și Iosif nu a fost loc în casa de pososire și au trebuit să se mulțumească cu adăpostul rudimentar al unei iesle, unde s-au refugiat în jurul animalelor. Acolo în iesle S-a născut Mântuitorul lumii.

Ieslea din Betleem a ajuns să fie cea mai cunoscută și cea mai cântată dintre toate ieslele ce au existat în lume, pentru că acolo S-a născut Adevărul. La Betleem promisiunile lui Dumnezeu făcute prin proroci s-au împlinit și Salvatorul Mesia S-a născut, dovedind încă o dată credincioșia lui Dumnezeu. La Betleem, în iesle, s-a născut Acela în care era ascunsă bogăția, înțelepciunea și știința lui Dumnezeu. Pe câmpia din jurul Betleemului erau niște păstori care făceau de strajă în jurul turmei lor, când deodată seninătatea nopții a fost întreruptă de cântările îngerilor ce-L slăveau pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui, deoarece a îngăduit ca Răscumpărătorul să se nască pe pământ. Unul dintre îngeri s-a

apropiat de păstorii înfricoșați și i-a liniștit. Solul ceresc le-a spus că li s-a născut un Mântuitor, Hristos Domnul, care va mântui pe popor de păcatele lui. Nașterea Domnului Isus a fost o sărbătoare ce a unit cerul și pământul. Nașterea Domnului în inima sufletului ce se pocăiește continuă să unească cerul și pământul, făcând și în zilele de astăzi o sărbătoare în cer. Cerul și pământul s-au unit în cântări de bucurie pentru bunătatea lui Dumnezeu.

După ce îngerii s-au înălțat la cer, păstorii s-au hotărât să meargă și să vadă Pruncul a cărui naștere fusese vestită de îngeri. Îngerii au dat păstorilor ceea ce Scriptura numește un „Evanghelion", adică o veste bună. Ciobanii au fost primii care au crezut în Isus, Hristosul lui Dumnezeu. Dumnezeu, prin mesajul transmis de înger, a ales să-i facă pe oamenii cei mai simpli, adică pe păstori, cei mai importanți oameni. Ei erau „niște păstori", dar Dumnezeu i-a scos din obscuritate și i-a făcut să participe la sărbătoarea venirii Luminii în lume. Păstorii ne dau o lecție a ce înseamnă să crezi cu adevărat, pentru că atunci când crezi acționezi. Păstorii au mers imediat și au găsit Pruncul de curând născut întocmai cum li se spusese și I S-au închinat. Ei au povestit Mariei și lui Iosif despre îngerii cei minunați, și Maria a strâns toate acele lucruri în inima ei. Probabil că nu vorbeau cel mai corect din punct de vedere gramatical, poate chiar s-au bâlbâit ca Moise, dar aveau un mesaj ca nimeni altcineva și anume că S-a născut un Mântuitor care este Hristosul.

Păstorii erau niște oameni cărora cărturarii nu le-a fi dat bună ziua și iar fi ocolit, dar Dumnezeu i-a ales, nu i-a ocolit, ca să cunoască Vestea Bună și să devină mesageri pentru Fiul lui Dumnezeu. Ai vrea să fii și tu un astfel de mesager și purtător a Veștii Bune? Ori de câte ori spui unui om despre Darul lui Dumnezeu ești un mesager care duci Vestea cea Bună mai departe. Păstorii erau disponibili și au acceptat să se implice în planul lui Dumnezeu, dar oare noi ne implicăm dincolo de ce vrem noi, de convenientele și confortul nostru? Dumnezeu a cinstit-o pe Maria și este bine să facem și noi la fel, știind că este un

suflet mântuit ca și noi, care am primit mântuirea. Cerurile spun slava lui Dumnezeu și ele au fost alese ca să participe la evenimentul nașterii Mântuitorului pe pământ. Moise, prin inspirație divină, a scris în cartea Genesei despre soare, numindu-l luminătorul cel mare, cu toate că luna este cel mai apropiat corp ceresc de pământ. În antichitate se credea că luna este mai departe pentru că nu dădea căldură, dar soarele este așa de mare că ar putea cuprinde înăuntrul lui 6 milioane de luni. Steaua Antres ar putea conține 64 de milioane de sori de ai noștri. Lucrări ca și acestea ne umplu de uimire și ne fac să spunem: „Mare Dumnezeu avem!"

Nașterea Pruncului din Betleem a fost inițiativa lui Dumnezeu, și cerul întreg și chiar stelele așteptau cu nerăbdare împlinirea vremii, când să participe și ele la bucuria Marelui Stăpân. O stea deosebită a fost aleasă ca să strălucească deasupra Betleemul și i-a condus pe magi până la casa unde era Salvatorul lumii și Lumina lumii. Astronomii, în măsura în care aparatele lor pot să pătrundă, spun că au descoperit 225 bilioane de galaxii și fiecare galaxie conține cel puțin o jumătate de bilion de stele. În înțelepciunea și bunătatea Lui, Dumnezeu a îngăduit ca Balaam, omul care vedea vedeniile lui Dumnezeu, să vadă această stea care-L reprezenta pe Domnului Isus, care pământește vorbind răsărea din sămânța semitică a lui Iacov. Un astronom cu numele de Kepler spunea că atunci când una din aceste stele se sting crează o explozie ce poate fi văzută uneori chiar de pe pământ și care poate dura câteva zeci de zile. Astronomii creștini în urma cercetărilor făcute au spus că după toate probabilitățile Domnul Isus S-a născut la 11 septembrie anul 3 B.C., iar magii au vizitat Pruncul Sfânt 15 luni mai târziu, la 25 Decembrie anul 2 B.C.

Luna decembrie mai este numită și luna cadourilor, pentru că oamenii cu ocazia sărbătorii Crăciunului își fac cadouri unii altora, dar să nu uităm că cel mai mare dar este Domnul Isus Hristos. Crăciunul înseamnă Emanuel, adică Dumnezeu este cu noi, pentru că El a văzut sărăcia noastră spirituală și a venit să ne

îmbogățească. Domnul Isus Hristos este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. El este Cuvântul care S-a întrupat și a locuit între noi, oamenii, fără de păcat, ci plin de har și de adevăr. El a venit ca să ne aducă mântuirea și să facă posibilă trăirea cu El în fiecare zi. Magii i-au adus Domnului aur, smirnă și tămâie. Aurul reprezenta în mod simbolic faptul că Domnul era Împărat și preot, iar smirna care era de obicei folosită pentru îmbălsămare ascunde în sine taina morții și îngropării Domnului. Și noi putem să-I aducem Domnului aur, smirnă și tămâie chiar dacă nu suntem bogați. Ascultarea noastră de El este aur înaintea Lui. Suntem chemați să fim preoți ai Celui Preaînalt și când facem această slujbă începând chiar din casele noastre Îi aducem darul tămâii. Când facem ca firea noastră să moară Îi aducem Domnului darul smirnei, pentru că am fost îngropați împreună cu Domnului Isus în apa botezului și am devenit o făptură nouă în Hristos Isus.

Trăim vremuri când omenirea în cea mai mare parte face din sărbătoarea Nașterii Domnului o urâciune, pentru că ei sărbătoresc de dragul de a avea sărbători, nu de dragul Sărbătoritului. Trebuie să lucrăm cu înțelepciune, pentru ca nu cumva ceea ce facem să fie o urâciune și Dumnezeu să nu aibă drepturi în inima și casele noastre. Ce faci cu darul lui Dumnezeu care a fost trimis pe pământ pentru tine? Poți să faci doar una din două: poți să-L primești sau poți să-L refuzi. Nu te mulțumi doar cu tradiții și cu un program deosebit la biserică, ci adu-I Domnului Isus la această sărbătoare o închinare cu credință și dragoste în deplină ascultare de Dumnezeu. Atunci sărbătoarea Nașterii Mântuitorului va fi vie și plină de o bucurie care nu trece o dată cu cadourile. Sărbătoarea Nașterii Domnului Isus a scos la iveală adevărații închinători, și face și astăzi același lucru. Păstorii și magii I S-au închinat, iar la templu Simion și prorocița Ana I S-au închinat și I-au mulțumit lui Dumnezeu, pentru că au văzut mântuirea lui Israel și a lumii întregi.

Adevărata sărbătoare a Nașterii Domnului Isus este un moment de o deosebită bucurie, marcat printr-o închinare și

mulțumire către Acela care L-a dat pe Fiul, pentru ca oricine va crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Este un cadou care nu te costă, dar poate să-ți aducă multă bogăție. Oprește muzica și retragete singur sau singură undeva cinci minute, unde să nu auzi nimic altceva decât vocea conștiinței tale și în acea stare să te întrebi: „S-a născut acest Mântuitor pentru mine personal? Este El Domnul vieții mele?“ Dă-i voie conștiinței să vorbească și să spună dacă simte povara vreunui păcat și fii sigur că Îl poți numi pe Cel ce S-a născut la Betleem Domnul și Mântuitorul tău, altfel nu ai nici un beneficiu real de pe urma acestei sărbători.

Sărbătoarea Crăciunului nu este o sărbătoare a ochilor și a fastului cum cred mulți, ci o sărbătoare a inimii și a dragostei lui Dumnezeu pentru om. El a venit în cel mai umil mod, pentru a-i putea chema la El, în mod individual, și pe cei bogați și pe cei săraci, pentru că din perspectiva lui Dumnezeu toți suntem mizerabil de murdari pe haina sufletului nostru. Sunt oameni dispuși să plătească mult ca să locuiască în zone numite „bune“, departe de zonele unde locuiesc cei mai săraci, dar Domnul Isus nu a făcut așa. Pentru Dumnezeu tot pământul avea o singură zonă și anume aceea unde locuiesc păcătoșii. Soluția a fost ca El să vină și să plătească pentru cei care admit că sunt bolnavi de boala păcatului. Eu am admis că sunt păcătos și am fost iertat, dar tu? Dacă vrei să îngenunchezi înaintea Lui și să-I dai inima ta, El va veni și va locui în tine și vei cânta armoniile Crăciunului ca niciodată înainte, nu pentru câteva zile, ci pentru restul vieții și veșnic acolo unde este El.

Venirea Domnului a fost indispensabilă și dacă El nu ar fi venit omul ar fi tot în păcat, în drum spre iad. Din vrăjmași ne-a făcut copii ai lui Dumnezeu și ne-a dat o haină imaculat de albă. El a venit ca să ispășească pentru păcat și astfel noi, care suntem un bulgăre de noroi, să avem viață veșnică. El a fost primit în mod ostil de foarte mulți oameni și chiar de Irod, care a devenit o unealtă a celui rău a căutat să-I ia viața Pruncului Isus. Și astăzi întunericul nu suportă lumina și ura este deranjată de neprihănire.

În loc ca toate orchestrele lumii să-I cânte și toți oamenii să-I trimită flori, I-au oferit o iesle rece și urât mirositoare. Este Domnul Isus în noi pe un teritoriu ostil? „Îmi pare foarte rău, dar nu am loc pentru Isus în viața mea“, spun și astăzi mulți Domnului Isus prin acțiunile lor. Să fim siguri că avem nu doar sărbătoare, ci și salvare.

Trebuie să avem nu doar o bună dispoziție la aceste sărbători, ci și o inimă mulțumitoare către Acela care a făcut mult bine sufletului nostru, nimicind lucrările diavolului. Să nu dăm hrană doar trupului, ci să căutăm hrană pentru suflet, care atunci când este îngrijit și hrănit poate lucra cu râvnă spre slava lui Dumnezeu. Mozart a scris la sfârșitul uneia dintre lucrările lui: „Isuse miloase, nu uita că eu sunt cauza călătoriei Tale!“ Mulțumește-I că a pornit în călătorie, din Cer de la Tatăl, cu scopul de a te mântui și pe tine personal. Crăciun înseamnă că cei nemântuiți pot fi mântuiți și cei bolnavi în suflet pot primi antidotul care să-i facă sănătoși. Dacă El este Domnul și Stăpânul vieții tale bucură-te și dă slavă lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui, pentru că ne-a trimis pe Fiul Său. Hristos S-a născut!

Amin

29

Pentru ce te-ai născut?

„«Atunci un Împărat tot ești!» I-a zis Pilat. «Da», a răspuns Isus. «Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este în adevăr ascultă glasul Meu.»“ Ioan 18:37

Domnul Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu care a venit pe pământ între noi, oamenii, cu un scop bine definit și nimic și nimeni nu a putut să-L devieze de la planul lui Dumnezeu. Plăcerea Lui, sau mâncarea Lui cum a numit-o El, a fost aceea de a spune cuvintele ce I le da Tatăl și de a face lucrările pe care I le da Tatăl să le facă. Domnul Isus a știut de unde vine și de ce a venit să se nască pe pământ, dar este bine să lăsăm Scriptura să dea răspuns întrebărilor care se nasc înăuntru nostru, ca de exemplu: „Pentru ce m-am născut? Ce este important să caut? Care este ținta cea bună pentru viața mea de pribeag și călător pe pământ?“ Suntem foarte obișnuiți cu întrebarea: „Ce mai faci?“ și cu răspunsul „Bine, mulțumesc!“, dar de multe ori realitatea este alta și anume că mulți nu-și știu rostul și se zvârcolesc în neliniște, nefiind bine deloc și neavând un simț de împlinire. Mulți din cei care spun: „Sunt bine, mulțumesc!“ sunt de fapt morți sufletește.

Sfânta Scriptură este cartea care dă omului ce caută cu sinceritate răspunsul la întrebările grele ale vieții și ne învață că nu am apărut pe pământ la întâmplare, ci existăm în urma unei planificări și voințe creatoare, pentru motive care trec dincolo de existența noastră scurtă pe pământ. „În El am fost făcuți și

moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voii Sale“ (Efeseni 1:11). Până când nu înțelegem că am fost creați de El și pentru El viața nu are nici un sens și acesta este punctul de unde putem să începem să înțelegem motivul pentru care ne-am născut pe acest pământ. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El (Coloseni 1:16, 17). În momentul concepției ființei omenești, când cele două coduri genetice au devenit o celulă, Dumnezeu, Dătătorul a tot ce este bun, a inițiat viața noastră și a trasat un scop vieții noastre. Prin cuvintele: „Toate au fost făcute pentru El“, înțelegem că am fost făcuți nu pentru a deveni ființe care umblă aiurea pe pământ și apoi ne stingem ca o lumânăre, ci am fost creați cu un scop precis și anume de a face voia Lui.

Cei mai mulți oameni își răspund întrebării: „De ce s-au născut“ cu speculații, dar pentru căutătorul avid Dumnezeu a lăsat răspunsul corect pe paginile Scripturii, care poate da răspuns întrebărilor ce apar dinăuntru nostru. Atunci când începi să înțelegi voia Lui în loc să tot spui: „De ce ?“, începi să spui: „De ce nu?“ Cercetând Scriptura ne arătăm dorința de a cunoaște adevărul lui Dumnezeu care prin Scriptură ne dă răspuns la întrebări. Începutul și sursa vieții noastre este Dumnezeu, care ne-a cheamat la existență pe motivul că „El a vrut“, pentru că El este Suveran și face tot ce vrea în cer și pe pământ. „Toate au fost făcute de El și pentru El.“ Dumnezeu este dragoste și a creat pământul cu condiții prielnice pentru a susține viața noastră și are scris în cartea Lui fiecare zi a vieții noastre. „Așa vorbește Domnul, care te-a făcut și întocmit, și de la nașterea ta este sprijinul tău...“ (Isaia 44:2).

Omul trăiește în medie 25.000 de zile, dar dintre toate acestea cea mai importantă este ziua când omul ia decizia de a se pocăi, intrând în planul lui Dumnezeu pentru viața veșnică, și astfel tot

restul zilelor să fie binecuvântat. „Binecuvântat fie omul, care se încrede în Domnul, și a cărui nădejde este Domnul!“ (Ieremia 17:7). Omul a fost creat ca să poată alege între a face voia lui Dumnezeu, așa cum a făcut Domnul Isus voia Tatălui, sau a face voia lui proprie, risipindu-și viața și ocazia de a trece cu bine faza de testare de pe pământ, pentru a deveni un suflet mântuit, care să existe veșnic în prezența lui Dumnezeu. Prin păcat, omul s-a deconectat de la părtășia cu Dumnezeu și a ieșit din voia Lui la fel ca și Cain, care a devenit un pribeag pe pământ. „...Pribeag și fugar să fii pe pământ“ (Genesa 4:12).

Majoritatea oamenilor trăiesc fără de rost și fără să știe de ce s-au născut pe pământ, motiv pentru care fericirea pentru ei este doar o fantomă după care aleargă, căutând-o în locuri greșite. Astfel de nefericiți sunt mânați de materialism, crezând că dacă vor avea mai mult vor fi fericiți sau dacă vor fi mai importanți și mai respectați de semenii lor se vor simți mai împliniți. Lucrurile ce se văd cu ochii sunt temporare și aduc bucurii temporare. Dacă te legi de lucrurile temporare care se clatină nu ai încotro decât să te clatini o dată cu ele și vine vremea când tot ce poate fi clătinat va fi clătinat. Dacă anumite lucruri în care ți-ai pus nădejdea omul ți le poate lua, atunci înseamnă că nu ai siguranță, de aceea nu trebuie să te încrezi în astfel de lucruri. Einstain a spus că Dumnezeu nu dă cu zarurile, adică nimic nu este la întâmplare, ci tot ce se întâmplă în viața noastră și chiar în veșnicia noastră este un rezultat direct al ascultării sau al neascultării noastre de Dumnezeu.

Dumnezeu lucrează în viața omului prin credință și nu întotdeauna alege să ne explice în detaliu tot ce face și de ce face. Toate lucrurile pe pământ au un început și un sfârșit și fiecare păcat are ca sfârșit pedeapsa celui ce a păcătuit sau prin înlocuire păcatul este plătit prin jertfa Domnului Isus. Nu puțini sunt cei ce-L batjocoresc pe Dumnezeu și pe cei ce au găsit calea mântuirii, răstignind în acest mod Adevărul. „Unde este iadul?“ a spus un ateu în batjocură. Un credincios i-a răspuns: „La sfârșitul unei vieți trăite fără de Hristos!“ Acela care alege să refuze lumina va

primi o pedeapsă mult mai grea ca și acela care niciodată nu a auzi de Dumnezeu și care va fi judecat după glasul conștiintei, care este glasul lui Dumnezeu înăuntru lui. „Robul acela, care a știut voia stâpânului său, și nu s-a pregătit deloc, și n-a lucrat după voia lui, va fi bătut cu multe lovituri“ (Luca 12:47). Planul lui Dumnezeu pentru viața ta și a mea este ca noi să nu rămânem la starea de păcătoși, pe care am moștenit-o la naștere, ci planul Lui este ca să ne facă vase de cinste de care El să se folosească.

Moise când a fost nervos a ucis un om, dar intrând în școala lui Dumnezeu a devenit un conducător. Dintr-un om care acționa dezastruos a devenit cel mai blând om de pe pământ. Ghedeon a fost un laș, dar a devenit un erou prin care Dumnezeu a izbăvit poporul. Lui Avraam i-a fost frică că-și va pierde viața din cauza frumuseții soție lui, dar a devenit tatăl credincioșilor. Ioan, care a fost un fiu al tunetului pentru dispoziția lui incendiară, a devenit apostolul iubirii. Privind la aceste cazuri putem fi încurajați că Dumnezeu vrea și poate face ceva și cu viața noastră, oricât de slabi ne-am vedea. Omul trebuie să cunoască motivul pentru care s-a născut, ori își va trăi fără de rost viața. Când afli din Scriptură de ce te-ai născut, complicațiile vieții sunt simplificate ca o ecuație, pentru că o dată ce omul își găsește rostul în voia lui Dumnezeu poate defini cu claritate ce este important, ce face și ce nu va face. Dumnezeu Creatorul a pus înăuntru nostru dorința de a-L căuta și gândul că vom exista veșnic. „...a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu“ (Eclesiastul 3:11).

Fiecare om trebuie să fie gata să răspundă la două întrebări atunci când își termină călătoria pe pământ: „Cei ai făcut cu Isus Hristos care este darul lui Dumnezeu pentru fiecare suflet păcătos?“, și apoi a doua întrebare este: „Ce ai făcut cu ceea ce ai primit?“ Răspunsul la prima întrebare va determina locul unde îți vei petrece veșnicie, iar a doua va determina cum îți vei petrece veșnicia. Ne-am născut pe pământ ca să aveam oportunitatea de a

intra în posesia vieții veșnice și să-I slujim Aceluia care ne-a creat pentru El. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17:3). Mulți oameni au pus întrebarea: „Ce trebuie să fac ca să împlinesc voia lui Dumnezeu?“ Răspunsul este găsit în Sfânta Scriptură unde suntem învățați că prin pocăința nașterii din nou devenim făpturi noi, care semănăm tot mai mult cu chipul lui Dumnezeu. O dată ce devenim copiii Domnului înțelegem că nu trebuie să îi mulțumim pe toți oamenii, ci mai întâi pe Dumnezeu, de aceea ne putem concentra energia în a face ceea ce este important. Când un pom este curățat dă roade mari și frumoase, pentru că seva este concentrată la mai puține ramuri, la fel și cel ce apraține lui Dumnezeu își concetrează efortul vieții în a rodi prin Duhul Sfânt spre slava lui Dumnezeu. Ca și copii ai lui Dumnezeu care avem în noi gândul veșniciei trăim nu pentru niște trofee pământești, ci în pregătire pentru veșnicie, unde vom ocupa poziții în ierarhia lui Dumnezeu după viața de slujire pe care am avut-o pe pământ.

Când accepți să trăiești în toată lumina de sus ai valori diferite, prioritați diferite, care uneori ne fac să părem ciudați între oameni, dar și aceasta este o mărturie că Dumnezeu există și că trăiește prin Duhul Sfânt în aceia care devin făpturi noi în Hristos Isus. Trăim nu gândind și planificând pentru câteva zile, ani sau zeci de ani înainte, ci trăim având în noi gândul eternității. „Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac“ (1 Ioan 2:17). Toate încercările și necazurile ascund în ele ocazii de a face bine înaintea lui Dumnezeu. El, cu ochi de Tată, vrea să trecem cu bine examenele vieții ca să ne poată răsplăti împărățește. Când un copil se naște, neamurile își dau cu părerea pe cine seamănă copilul și de exemplu spun că are nasul mamei sau urechile tatălui, dar noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, trebuie să avem ochii Tatălui care văd bun ceea ce este bun și privesc cu milă și bunătate înspre orice făptură. Ne naștem și murim, dar putem face lucruri care să aibă efect veșnic. „Doamne,

spune-mi care este sfârșitul vieții mele, care este măsura zilelor mele, ca să știu cât de trecător sunt“ (Psalmul 39:4). Pe timp ce trece credinciosul se simte tot mai străin aici și mai doritor după Canaanul ceresc. „Sunt un străin pe pământ...“ (Psalmul 119:19).

Viața pe pământ este doar o pregătire pentru ceva mult mai bun, care nu se strică și nu expiră. Ne-am născut nu ca să ajungem să avem ca țintă abundența materială, ci pentru a face voia lui Dumnezeu. „Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice“ (2 Corinteni 4:18). Ne-am născut ca să-L glorificăm pe Dumnezeu și facem aceasta atunci când suntem în voia Lui și suntem mulțumiți cu voia Lui pentru noi. „Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin“ (Romani 11:36). Când iubești pe cineva, acea persoană este parcă tot timpul în fața ochilor tăi, așa este și cu omul care-L iubește pe Domnul Isus. „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei...“ (Psalmul 16:8). Când ne cunoaștem locul Îl glorificăm pe Domnul prin cântare, rugăciune, iubind și slujind pe alții, și spunând despre El celor nemântuiți. „Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine...“ (Numeri 6:25), este o stare ce face parte din a fi un suflet binecuvântat, care a înțeles de ce s-a născut pe pământ. Această „luminare“ înseamnă un zâmbet în aprobare și bunăvoință din partea lui Dumnezeu, și acest zâmbet este ținta și scopul vieții mele pe acest pământ. Poți să fii și tu printre aceia care trăiesc cu rost veșnic, primind har de la Dumnezeu.

Într-o lume coruptă Noe a avut parte de mila lui Dumnezeu, pentru că el era interesat în ce vrea Dumnezeu și îi făcea plăcere să facă ceea ce-I plăcea lui Dumnezeu. Ascultând, Noe L-a iubit pe Dumnezeu când nimeni altul pe pământ nu L-a iubit. Noe a fost omul ce-L mulțumea pe Dumnezeu, făcând ce i s-a spus fără rezervații, ezitări și amânări, fiind pentru noi azi un exemplu. Mulți Îi dau astăzi lui Dumnezeu o ascultare parțială, vrând să facă și voia lor și a lui Dumnezeu. Se duc la biserică, dar nu iartă.

Ei dau, dar cât vor ei, ca să nu fie sacrificiu, fără să înțeleagă că primesc tot mai mult pe măsură ce dau. Toate abilitățile și posesiile noastre sunt daruri și El se bucură atunci când le folosim cu înțelepciune. Mândria este piedica care de multe ori îl oprește pe om să dea controlul lui Dumnezeu, dar cel ce se predă fără rezerve găsește pace și fericire. Cel mai inteligent lucru ce-l poate face omul este ca atunci când este confruntat cu lumina să se predea luminii, care este Domnul Isus.

Poate că ne-am adus trupurile noastre ca o jertfă vie, dar dacă nu suntem atenți vom vedea cum jertfa se târăște jos de pe altar. Este necesar să ne reamintim în mod constant că El are controlul și dispune de noi după voia Lui. El vrea să aibă o prietenie de aproape cu noi, și prietenii când umblă împreună conversează. Ne-am născut să devenin făpturi care comunică neîncetat cu Cerul. Pe stradă, acasă, în mașină, din inimă și din gura celui mântuit se înalță gânduri și rugăciuni către Domnul, chiar dacă uneori sunt doar câteva cuvinte: „Te iubesc, Domne! Ești bun, Doamne!“ Este o stare de trăire a prezenței Lui. „Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El...“ (Psalmul 25:14). Fiecare din noi ne putem apropia cât vrem de Dumnezeu și putem avea în noi cât vrem din Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt, care ne ajută în această trăire pentru Dumnezeu. „Apropiați-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi...“ (Iacov 4:8).

O prietenie nu rezistă fără sinceritate. Domnul, care știe că nu suntem desăvârșiți, se așteaptă să fim sinceri cu El întotdeauna. La tot pasul El scoate în calea noastră tot felul de oportunități de a deveni aceia în care El să-Și găsească plăcerea. Atunci când Domnul Isus a fost botezat în Iordan de către Ioan s-a auzit din cer glasul Tatălui care a afirmat că în Domnul Isus Își găsește toată plăcerea. Dumnezeu Își găsea plăcerea în El, pentru că Domnul Isus valora ce Tatăl valora, și noi suntem chemați la a face la fel. Domnul Isus i-a spus samaritencii la fântână că nu lucrurile exterioare sunt cele mai importante, ci acelea dinăuntru, care duc la adevărata închinare. Varsă-ți inima și spune ce simți,

ce ai făcut, ce dorești, pentru că nu ești niciodată singur. „...Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi“ (Evrei 13:5). Cei mântuiți formează o familie a celor ce au făcut legământ cu Domnul prin botezul în apă și în urma pocăinței au fost născuți din nou. „Tot așa, și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora“ (Romani 12:5). Ne-am născut pe pământ ca să intrăm în familia lui Dumnezeu care este veșnică, pe când familia pământească cu toate că este o mare binecuvântare este temporară. „Ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale“ (Efeseni 1:5). Nu suntem chemați la izolare în vreo mănăstire, pentru că diavolul merge și acolo, ci suntem chemați să trăim în părtășie unii cu alții și să răspândim lumină în jurul nostru.

Ca oameni, cu toate că suntem departe de a fi perfecți, ne-ar place să avem de-a face cu oameni perfecți și cu biserici perfecte, dar adevărul este că de multe ori avem de-a face cu oameni frustrați, iritați și imperfecți pentru ca roada dorită a iubirii să se poată dezvolta. În evaluarea noastră pentru locul cel vom avea în veșnicie Dumnezeu va ține seamă de felul cum am acționat cu astfel de oameni, care la fel ca și noi sunt nedesăvârșiți. Când iubești, faci voia Lui „căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți»“ (Galateni 5:14). Ne-am născut ca să devenim mădulare în trupul lui Hristos, care simt unele cu altele și se ajută reciproc. „Așa dar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu“ (Efeseni 2:19). Trupul lui Hristos alcătuiește Biserica, care este predestinată să biruiască și nu va putea fi distrusă niciodată. Mulți nu vor să se alipească de Biserică, însă prin aceasta ei refuză să devină parte din ceva veșnic și iubit de Dumnezeu. Apartenența la o biserică locală ne identifică ca și credincioși între oameni și are avantajul că acolo învățăm voia Domnului ca într-o școală unde Dumnezeu este proslăvit prin tot ce se face.

Fiind un mădular sănătos în biserica locală putem dezvolta mușchi spirituali, care știu să dea și să primească. Biserica este locul unde poți lăuda Numele Domnului și arăta milă pentru cei în nevoie, într-un efort comun pentru ce este mai de valoare pe pământ, adică sufletele oamenilor. „Poporul pe care Mi l-am alcătuit, ca să vestească laudele Mele“ (Isaia 43:21). Ținta noastră este să devenim tot mai mult ca Domnul, și acesta este un proces lung, posibil numai cu ajutorul Duhului Sfânt. Ne-am născut ca să cunoaștem și să acceptăm autoritatea Cuvântului Scripturii, care ne învață că toate lucrează după îngăduința Lui. „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu...“ (Romani 8:28). Ne-am născut ca să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să ne bucurăm de El, contribuind apoi la fericirea altora. Fericirea în viața noastră este un efect al ascultării de Dumnezeu, de aceea omul nu o găsește altundeva. Dumnezeu ne dă fericirea în schimbul ascultării noastre de voia Lui. Prin ceea ce alegi să faci poți face diferență în viața celor din jur, afectându-le veșnicia prin a le comunica planul lui Dumnezeu. Simțind binele pe care Dumnezeu ți l-a făcut devii tot mai interesat de binele altuia, dar acest lucru nu este caracteristic naturii omului vechi, care este egoist și face bine numai dacă crede că i se merită.

Într-o noapte geroasă de iarnă, în Chicago, un tânăr sărac ce călătorea l-a întrebat pe un polițist unde s-ar putea încălzi puțin și adăposti peste noapte. Acesta i-a spus să se ducă la o adresă în apropiere și când i se va deschide ușa să spună versetul 16 din Ioan 3. A făcut așa și a fost primit înăuntru de o femeie mai în vârstă care i-a dat o mâncare caldă, un loc să facă o baie și un pat curat ca să doarmă. Tânărul și-a spus: „Nu știu ce înseamnă Ioan 3:16, dar văd că poate încălzi și sătura. Văd că poate face pe cineva curat și îi poate da un loc să se odihnească.“ Dimineața, după ce l-a hrănit din nou, femeia i-a citit dintr-o Scriptură pe care apoi i-a dat-o lui. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci

să aibă viață veșnică“ (Ioan 3:16). Tânărul și-a predat viața chiar în acea dimineață Domnului Isus, pentru că a înțeles și simțit bunătatea lui Dumnezeu, care se răsfrânge și prin cei ce devin copiii Domnului. Te-ai născut pe acest pământ pentru ca atunci când ajungi mântuit să faci fapte care primesc zâmbetul aprobator al Tatălui din cer și să fii un îndrumător spre Cel Bun pentru cei care trăiesc nefericiți, fără nădejdea mântuirii. Singur nu poți, dar cu El poți. „Pot totul în Hristos, care mă întărește“ (Filipeni 4:13). Prin astfel de fapte, făcute în bunătate, poți să-I slujești lui Dumnezeu și să lași ca bunătatea Lui să curgă prin tine către cei din jur. „Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“ (Efeseni 2:10).

Majoritatea oamenilor vor să-și ocrotească viața și averile pentru a avea rezerve, dar Scriptura spune că cine va căuta să facă aceasta își va pierde viața, însă cine își va cheltui și chiar pierde această viață pentru Dumnezeu și-o va câștiga. Ne-am născut, ca o dată ce ne-am făcut părtași Duhului Sfânt, să slujim celor din jur cu darurile pe care Dumnezeu ni le-a dat. Slujirea începe în minte, gândind și dorind bine. Până nu clarificăm în noi înșine identitatea de slujitori ai lui Dumnezeu, gândind ca un slujitor a lui Dumnezeu, nu putem da cu bucurie din ce este al nostru. Banul este marele examen al credinciosului și el poate fi slugă bună sau un foarte rău stăpân. „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul, pe care l-a primit“ (1 Petru 4:10). Dacă devenim altceva decât slujitori, acesta nu este rezultatul lucrării Duhului Sfânt, ci al altor influențe. Numai în ascultare de Domnul putem rodi faptele luminii. „...Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu“ (2 Corinteni 3:5). Pentru ce te-ai născut? Te-ai născut cu misiunea să devii tot ce poți fi în Hristos Isus. Te-ai născut pentru ca asemenea Domnul Isus să mărturisești despre Adevăr. Te-ai născut pentru ca după ce ajungi la capătul drumului numit viață să fii veșnic în fericire cu Dumnezeu. „...Acela pentru care și prin

care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă..." (Evrei 2:10). Dumnezeu a îngăduit să te nești ca să te ducă la slavă. Domnul Isus la 12 ani a fost în Templu, fiind interesat de voia Tatălui din cer, dar tu ești interesat să-ți trăiești menirea pentru care ai fost creat?

În fața lui Pilat Domnul Isus știa foarte bine de ce S-a născut în acest trup și a rămas în planul Tatălui până ce a împlinit tot ce era scris, putând să spună: „S-a sfârșit!" O dată ce am ajuns mântuiți prin credința în Domnul Isus avem mandatul de a comunica și altora planul mântuirii. Când ești gata ca de bună voie să lucrezi implicat până la sacrificiu pentru ca Evanghelia să înainteze înseamnă că ai înțeles de ce te-ai născut pe acest pământ. Această misiune este un privilegiu, pentru că cel ce spune și altora unde a găsit pâinea vieții este împreună lucrător cu Dumnezeu și fiecare lucrător se va bucura de o răsplată. De o astfel de slujire, cu o dăruire totală, este nevoie astăzi și ea poate satisface nevoia urgentă a oamenilor de a afla cum pot fi mântuiți. Participând la lucrarea de mântuire a oamenilor ne putem investi timpul în ceva ce va ține mai mult decât viața aceasta pământească. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit..." (Matei 28:19, 20). Iată de ce ne-am născut. Ne-am născut ca o dată mântuiți să fim martori ai învierii Lui și a puterii Lui, care schimbă vieți și destinul trist al omului păcătos într-un destin veșnic, fericit cu Dumnezeu. „Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl" (Coloseni 3:17).

Amin

30

El Şi-a dat viaţa

„...El Și-a dat viața pentru noi...“ 1 Ioan 3:16

Ori de câte ori abordăm subiectul măreț al jertfei Domnului Isus ne îmbogățim înăuntru nostru cu o mai adâncă prețuire față de dragostea lui Dumnezeu pentru omul neputincios, care zace în leșinul de moarte al păcatului. În pofida încrâncenată a împotrivirii vrăjmașului, bunătatea lui Dumnezeu a făcut o cale acolo unde nu era, pentru ca sufletul omului să poată ajunge la locul pregătit de Dumnezeu și acolo să-și petreacă veșnicia în pace, neprihănire și în deplina bucurie a Duhului Sfânt. „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său,...spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile...“ (Efeseni 1:7, 10). Omul a fost odată unit cu Dumnezeu, dar prin păcat s-a produs o ruptură. Pentru a ne putea „uni iarăși“ a alcătuit un plan numit har, în care a acceptat un înlocuitor pentru cel vinovat și prin care a absorbit costul lucrării de înnoire a omului. „Căci noi suntem lucrarea Lui...“ (Efeseni 2:10). Această lucrare uriașă, care depășește nivelul nostru de pricepere despre lucrurile cerești, s-a făcut prin aceea că „El Și-a dat viața pentru noi.“ Cuvintele acestea sunt simple, dar de o măreție ce depășește volumul inimii noastre, pentru că numai Acela care poartă numele de „Dragoste“ cunoaște întregul preț al răscumpărării omului.

Domnul Isus când a murit pe cruce Și-a încredințat Duhul în mâna Tatălui și a continuat să existe ca Dumnezeu, pentru că El nu poate să moară, ci doar partea Lui omenească, care a simțit suferințele și agonia morții, a murit. Partea Lui omenească a fost

pusă într-un mormânt nou, la un loc cu cei bogați, așa cum au spus prorocii, dar Duhul Lui era viu și proclamă victorie chiar și peste Locuința morților. Venind pe pământ, Fiul lui Dumnezeu a îmbrăcat trup omenesc ca să poată deveni Mielul de jertfă pentru cei nelegiuiți. Faptul că El a trebuit să-Și dea viața pentru păcatul nostru trebuie să ne spună cât de mare a fost păcatul fiecăruia, fiindcă nu s-a găsit o cale mai puțin costisitoare. Ca să vezi cât de mare este păcatul trebuie să-l privești din perspectiva cerului, unde nu este admis nimic întinat sau atins de vreo zbârcitură de păcat. Pentru a înțelege cât de mult a costat răscumpărarea sufletului nostru trebuie să asculți cuvintele Tatălui pe care le-au auzit ucenicii Domnului: „Acesta este Fiul Meu în care-Mi găsesc toată plăcerea!"

Domnul Isus S-a dezbrăcat de gloria cerească pentru a putea fi învinuit înaintea lui Pilat și numit pe nedrept de preoți un făcător de rele. „Drept răspuns, ei i-au zis: «Dacă n-ar fi fost un făcător de rele, nu L-am fi dat noi în mâinile tale" (Ioan 18:30). Adevărul era altul decât cel rostit de marii preoți. „...Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine, și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El" (Fapte 10:38). Faptul că El Și-a dat trupul și sângele pentru păcătoși face parte din învățătura începătoarea care stă la baza credinței, dar căreia nu i se dă niciodată o prioritate secundară oricât de bine am cunoaște-o, pentru că ea este sursa de putere și de susținere a vieții noastre duhovnicești. Dacă umbli pe o plajă vei lăsa urme pe nisipul ud și orice ai face nu ai cum să ștergi urmele pentru a aranja nisipul exact cum a fost înainte de a călca pe el, însă valul mării face acest lucru cu mare ușurință. Oricât ar vrea omul să scape de păcatul pe care l-a comis nu poate, pentru că în cartea Proverbelor ni se spune că jertfa celor răi este o scârbă înaintea lui Dumnezeu, dar sângele Domnului Isus Hristos îl poate înlătura ca și cum nu ar fi fost. El Și-a dat viața pentru noi și totuși ne spune că fiecare își va purta sarcina lui.

Fiecare trebuie, în mod individual, să se pocăiască, să accepte darul lui Dumnezeu și să trăiască o viață care să aducă câștig Împărăției lui Dumnezeu. Eu nu pot să fac acest lucru pentru copiii mei, oricât i-ași iubi, și nici ei nu pot face lucrul acesta pentru mine, pentru că mântuirea este personală și nu se moștenește. Faptul că El Și-a dat viața pentru noi, cei păcătoși, ne spune cât de mult ne-a iubit încă pe vremea când îi eram vrăjmași prin modul nostru de trăire. Nu ai cum să începi să cunoști dragostea Celui ce Și-a dat viață pentru noi până nu studiezi și începi să înțelegi moartea ce a suferit-o. El Și-a dat viața pentru un vierme ca și mine, care nu aveam valoare și eram prins în plasa depresiei și a disperării după ceva statornic, care să dea sens vieții mele. Depresia este lipsa voinței de a câștiga și abandona speranța de mai bine. La un astfel de om s-a oprit El, Fiul lui Dumnezeu, și mi-a iertat păcatul prin meritul creat atunci când Și-a dat viața pentru mine pe dealul Căpățânii, pe lemnul de blestem. El a iubit omul așa de mult că S-a dezbrăcat de gloria cerească de Fiu și a venit jos, ca să-Și dea spatele celor ce-L biciuiau și fața celor ce-L scuipau, pentru ca și noi să putem trăi veșnic acolo unde este El. Ca să pot beneficia de acest merit mi-a trebuit un moment de luciditate când să mă văd păcătos și să implor mila Lui salvatoare.

Dacă nu știi că ești mântuit sau dacă nu ești mântuit ai nevoie de un asemenea moment, când să-L chemi în viața ta ca Domn și Stăpân, și El va face acest lucru. El a murit pentru noi, pentru ca în viitor să ne așeze în ierarhia cerului mai presus de îngeri, într-o Împărăție ce nu va avea sfârșit și nu se va clătina niciodată, pentru că este zidită pe dragoste. El a murit pentru noi, ca să ne poată numi Biserica Lui, Trupul Lui, prieteni și chiar frați. Noi ne putem încrede în dragostea Lui pentru faptul că nu S-a dat jos de pe cruce atunci când a fost provocat să-Și reia puterea, ci a stat și a răbdat, plătind până la ultima picătură de sânge plata pentru păcatul omenirii. Fața Lui de Dumnezeu a fost plină de sângele ce s-a scurs din rănile cauzate de coroana de spini peste care l-au bătut cu trestia. Fața Lui a fost acoperită de scuipatul batjocorito-

rilor care I-au smuls barba, pentru a-L provoca să cedeze la planul de a bea paharul suferinței pe care Tatăl I l-a dat. El Și-a dat viața pentru ca noi să nu trăim în dogme seci ale ritualurilor și a ceremoniile, ci să trăim clipe tainice de părtășie sfântă prin Duhul Sfânt, cu care ne-a îmbogățit viața și prin care-și lucrează planul de mântuire în noi. Comemorăm moartea Domnului ori de câte ori luăm parte la împărtășirea cu trupul și sângele Domnului, reprezentate prin pâine și rodul viței și aceasta este o poruncă pe care El ne-a lăsat-o și care lucrează spre binele nostru. Noi nu bem sânge pentru că acest lucru este o urâciune înaintea lui Dumnezeu care nu se schimbă și nu mâncăm carnea Lui, dar ne hrănim cu meritele morții Lui de Miel nevinovat, care de bună voie Și-a dat viața. Prin rugăciunea de consacrare aceste embleme ale suferințelor Domnului Isus primesc valoare, pentru că „El S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre..." (Galateni 1:4). Domnul Isus nu a fost forțat să depună această jertfă, ci în dragostea Sa a acceptat-o. „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune" (Tit 2:14).

Moartea Domnului Isus a fost un eveniment istoric, real, care a fost verificat de mulți de-a lungul anilor, la fel și învierea Lui este unul din evenimentele istoriei cel mai bine dovedit, însă cel mai bine dovedit este prin viețile schimbate de puterea acestui sânge ce ne unește din nou cu Dumnezeu prin închinarea în duh și în adevăr. El Și-a dat viața pentru a ne putea include și pe noi în Împărăția Lui, cu care deja ne-a cuprins inimile încă de aici de pe pământ. El Și-a dat viața pentru ca noi să devenim moștenitori în Împărăția Lui, care va dăinui veșnic. Esența Evangheliei este că El Și-a dat viața pentru ca noi prin credință să fim primiți în fața Tatălui ca sfinți. Faptul că El Și-a dat viața pentru păcătoși este un maxim de dragoste, fiindcă nu este dragoste mai mare ca și aceea de a-ți da viața pentru altul. Dumnezeu a cerut jertfă pentru păcat, dar tot El a procurat Mielul de jertfă, pentru că nu era altă cale.

Dumnezeu este și Dumnezeul Îndurării care caută o soluție pentru a nu-l pedepsi pe om așa cum merită. Când îngerul Domnului l-a vizitat pe Avraam i-a făcut de cunoscut planul cu privire la Sodoma, pentru a-l provoca pe Avraam la rugăciune de mijlocire. Avraam și-a început mijlocirea legându-se de caracterul dreptății lui Dumnezeu de a nu-l nimici pe cel drept împreună cu cel nedrept și a fost ascultat. Când Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să-și aducă fiul ca jertfă pe Muntele Moria acesta nu s-a mai târguit, ci a ascultat, însă a fost oprit de glasul Domnului să nu ducă la îndeplinire porunca de Sus, spunându-i să nu-i facă rău copilului. Isaac a fost dat jos viu de pe altar, și în locul lui a fost pus un berbec. Pe același munte Mielul lui Dumnezeu a fost pus pe alar, dar nu s-a auzit nici o voce care să oprească jertfa, ci El a murit pentru cei vinovați, pentru că Dumnezeu Își iubește vrăjmașii și caută să-i scape în limitele dreptății Lui.

Ceea ce s-a întâmplat la Golgota acum două mii de ani nu a fost un accident sau o întâmplare, ci a fost o lucrare orchestrată de mila lui Dumnezeu care a îngăduit ca Cel nevinovat să fie pedepsit în locul celui vinovat. Domnul Isus nu S-a apărat și nici nu a cerut o legiune de câte șapte mii de îngeri să-i vină în apărare, ci S-a supus dreptului Judecător. Domnul Isus ar fi putut tăia pământul în două, ca pe o ceapă coaptă, dar S-a lăsat în mâna batjocoritorilor pentru că ne-a iubit. Ar fi putut demonstra ușor înaintea preoților împlinirea Scripturii începând de la Betleem, despre care a scris prorocul Mica, dar a ales să tacă și să rabde în fața acuzatorilor, ca să se împlinească Scriptura. A refuzat să se apere pentru a deveni Mijlocitorul nostru la dreapta Tatălui, care și astăzi încă mijlocește pentru oricine dorește să fie mântuit. El a tăcut atunci când provocarea demonică I-a spus să se dea jos de pe cruce, pentru ca oamenii de acolo să creadă în El. Dacă s-ar fi dat jos de pe cruce totul ar fi fost ruinat, și noi astăzi am fi tot în păcat. El a rămas țintuit pe cruce din cauza dragostei Lui pentru păcătos și de a-L asculta pe Tatăl, lucru care întotdeauna a fost cea mai mare prioritate în viața Mântuitorului. „Pentru că nici Fiul

omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“ (Matei 20:28).

Motivul venirii Domnului Isus pe pământ a fost precis și anume acela de a-Și da viața ca răscumpărare pentru mulți, printre care ne numărăm și noi cei de astăzi. Dumnezeul Scripturii nu este așa cum cred unii că El trece cu vederea unele păcate. El spune clar că sufletul care va păcătui va muri, și acest decret divin rămâne în picioare veșnic. „…fără vărsare de sânge, nu este iertare“ (Evrei 9:22). În Templul lui Dumnezeu din Cer este un chivot al legământului, și înaintea lui Dumnezeu este un altar de aur cu patru coarne (Apocalipsa 9:13; 11:19). Fiul lui Dumnezeu a intrat în locul preasfânt o dată pentru totdeauna, ca să facă ispășire pentru cei păcătoși cu Însuși sângele Lui, care este substanța cea mai prețioasă din Univers. Jertfa Domnului a fost primită și dreptatea lui Dumnezeu a fost satisfăcută prin acest sânge sfânt, pentru că fără vărsare de sânge nu este iertare.

„Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai presus de ceruri, care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut o dată pentru totdeauna, când S-a adus ca jertfă pe Sine Însuși“ (Evrei 7:26, 27). Domnul Isus a fost și jertfă și preot și încă este pentru o lume de păcătoși care nu pot face nimic ca să iasă de sub vinovăția păcatului. Răscumpărarea a constat în aceea că Domnul Isus Și-a dat viața pentru ca în meritul jertfei Lui oricine vine la El să poată fi iertat. A răscumpăra înseamnă a deveni din nou proprietar a ceva, plătind o anumită sumă. Prin păcat fiecare din noi am devenit robi ai păcatului, și ca robi ascultăm poruncile celui ce domnește peste păcat, dar o dată răscumpărați nu mai îndeplinim poftele firii, ci suntem conduși de Duhul Sfânt cu care am fost pecetluiți, trăind prin credință pentru Acela care Și-a dat viață pentru noi. El este Păstorul cel Bun care Și-a dat viața pentru oile Lui. El este Acela care caută oaia pierdută, și când o găsește o pune pe umeri și o aduce în staulul Său.

De multe ori cei ce devin copiii Domnului sunt unelte și vase de recuperare, prin care Dumnezeu lucrează să aducă înapoi în casa Sa pe aceia care s-au depărtat de casa părintească. Când cineva cade și se rănește are nevoie de atenție și milă. În acele clipe cel rănit nu are nevoie de lecții, nu are nevoie să-i spui povestea la alții, nu are nevoie să fie bruscat, ci vrea înțelegere și ajutor. Îmbrăcați cu bunătate și cu duhul bândeții, celui ce s-a expus pericolului și a fost rănit de păcat trebuie să i se întindă o mână de ajutor, pentru a fi recuperat din plasa celui rău. Pare de necrezut, dar se poate ca cei răscumpărați cu un așa mare preț să neglijeze acest merit de răscumpărare, de aceea avem învățătura Domnului Isus cu privire la Cina Domnului ca să ne reamintească mereu de dragostea Aceluia care Și-a dat viața pentru noi. „…să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea“ (1 Corinteni 11:24). Soarele este mult mai mare decât luna și totuși luna are un efect mai puternic de atracție asupra mării, creând condiția de flux și reflux, pentru că luna este mai aproape de pământ. Lucrurile care ne înconjoară și care sunt trecătoare au de multe ori o influență mai mare decât lucrurile cerești, care nu sunt trecătoare, de aceea este spre folosul nostru să avem o sărbătoare sfântă în cinstea Domnului Isus și să comemorăm suferințele și moartea Lui pentru noi, cei păcătoși.

Creștinul are multe comori ascunse în visteria memoriei lui pe care le păzește și care-i dau o satisfacție, dar și tărie sufletească. Aveam în memoria noastră adevăruri despre felul cum Dumnezeu a lucrat în trecut, însă știm că El lucrează la fel și astăzi. Știm că am fost aleși și chemați după planul Lui ca să fim moștenitori ai Împărăției cerurilor, pe care Tatăl ne-o dă cu plăcere. Tot în visteria memoriei trebuie să ținem prospăt amintirea patimilor suferite de Domnul Isus care Și-a dat viața pentru noi. Emblema trupului și a sângelui Domnului Isus ajută memoria noastră să țină la loc de cinste adevărul despre cum și cu ce preț a avut loc răscumpărarea sufletului nostru. Rodul viței ne aduce aminte că așa cum strugurii sunt zdrobiți ca să se obțină din ei sucul, tot așa Domnul Isus a fost zdrobit în dureri și chin de justiția divină prin

mâinile oamenilor. Pâinea reprezintă trupul Domului Isus care a fost frânt în bătăi de călăii lui Pilat. Noi, care suntem mulți, luăm din aceeași pâine, pentru că împreună alcătuim trupul lui Hristos al cărui cap este El. Cine nu deosebește această pâine de orice altă pâine și acest pahar de orice alt pahar nu are voie să stea la masa Domnului, pentru că dacă face aceasta se încarcă cu osândă. Apropierea de masa Domnului în chip nevrednic poate aduce cu sine urmări triste, pentru că Tatăl nu îngăduie ca sacrificiul Fiului Său să fie batjocorit. „De aceea oricine mănâncă pâinea aceasta și bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului“ (1 Corinteni 11:27).

Dumnezeu este Tată, nu bunic, pentru că un bunic de obicei nu-și pedepsește nepoții, dar un tată bun face aceasta când este nevoie. Dumnezeu alege uneori să ne îndrume nu numai cu toiagul, ci și cu nuiaua, ca să nu ne abatem de la calea cea dreaptă pentru că dreptatea Lui nu suferă compromisuri. „Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți o dată cu lumea“ (1 Corinteni 11:32). Când un om cade de la o înălțime nu strică legea gravitației care-l atrage spre pământ, ci cel ce cade are de suferit de pe urma gravitației pământului. Cine calcă legile lui Dumnezeu prin păcat se rănește pe sine însuși. Un om avea un câine cu care a mers la lac, și acolo câinelui i-a plăcut așa de mult că nu mai vroia să iasă din apă ca să plece acasă. Atunci omul a luat o bâtă mică și a aruncat-o în apă. Câinele din instinct a înotat și a luat bâta între dinți, apoi a dus-o la picioarele stăpânului său care l-a luat acasă. De multe ori vrăjmașul sufletului nostru aruncă oasele lui prin pofte de tot felul, și omul în loc să depindă de călăuzirea de sus a omului nou se aruncă la oase și așa își pune sufletul în primejdie prin ispitele la care se expune prin neveghere.

Dacă primii creștini s-au dus la moarte cu zâmbetul pe buze spunând: „Sunt creștin!“, cu cât mai mult și mai ușor ne putem supune noi cerințelor de a trăi, ferindu-ne de orice ni se pare rău. Maturitate în credință înseamnă să faci ce spune Dumnezeu

indiferent de care este părerea ta, știind că Dumnezeu cunoaște ce noi nu cunoaștem și are motivele Lui, pe care uneori noi nu le înțelegem pe deplin. Trebuie să trăim în așa fel încât să fim o lumină care călăuzește spre Dumnezeu și o binecuvântare pentru cei în jurul cărora trăim. Laban a avut de câștigat de pe urma lui Iacov, Faraon și tot Egiptul a avut de câștigat de pe urma lui Iosif. O corabie cu peste două sute de suflete a fost salvată din cauza lui Pavel. Și noi, la rândul nostru, trebuie să fim un motiv pentru care Dumnezeu să-Și reverse îndurarea peste cei din jurul nostru. Trăim astăzi cu fericita nădejde că Domnul Isus va veni și îi va lua acasă, printr-un eveniment fără precedent numit Răpirea Bisericii, pe aceia care și-au spălat hainele în sângele Mielului. „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toti oamenii a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos“ (Tit 2:11-13).

Amin

31

ESTERA

„...și când vrăjmașii Iudeilor nădăjduiseră să stăpânească peste ei, s-a întâmplat tocmai dimpotrivă, că Iudeii au stăpânit asupra vrăjmașilor lor."
Estera 9:1

Cartea Esterei face parte din canoul cărților evreiești ale Vechiului Testament și cu toate că în ea nu este menționat Numele lui Dumnezeu, face parte din cărțile inspirate, pentru că pe paginile ei este întrețesută prezența și purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru copiii Lui. Cartea Esterei, cu toate că nu spune nimic despre iad sau despre Rai, prezintă adevărul care triumfă asupra răului și care strălucește ca un diamant de preț, demonstrând modul în care decurg lucrurile atunci când degetul lui Dumnezu este la lucru. Această carte ne învață că oricât de disperată ar părea o situație, atunci când este privită din prespectiva lui Dumnezeu, există o soluție. Oricât de disperată ar fi o situație, când ne încredințăm lui Dumnezeu, crezându-L pe El în total control, putem avea o atitudine de pace. Cartea Esterei și a lui Rut sunt singurele cărți care poartă numele unor femei, însă în ele putem vedea mâna nevăzută, dar simțită a lui Dumnezeu, care poartă de grijă copiilor Săi ce trăiesc ținând seama de legile morale date de Dumnezeu pentru binele omului. „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor" (1 Corinteni 10:11).

Istoria îl identifică pe Ahașveroș cu numele de Xerxes ca un monarh bogat și puternic, care a domnit peste Persia, unde este

Iranul de astăzi, între anii 586- 465 BC. Ahașveroș era numele evreiesc, iar Xerxes era numele grecesc. Xerxes a fost fiul lui Dariu al treilea, și împărăția lui se întindea din India până în Egipt. Istoria scrisă de Herodot îl prezintă pe Xerxes ca un om risipitor, iubitor de plăceri extravagante, care nu era întotdeauna limpede la cap din cauza băuturii și nu accepta ideea că ar putea fi înfrânt. Când a vrut să treacă în Asia pe un pod plutitor și furtuna a distrus acel pod, făcând misiunea de cucerire să eșueze, a poruncit ca marea să fie bătută cu 300 de bice și a aruncat o pereche de cătușe în apă ca semn de pedeapsă și încarcerare a mării, pentru că i-a distrus podul. Expediția pornită împotriva Greciei a fost o nereușită și a trebuit să se întoarcă acasă dezamăgit de neputința lui.

Evenimentele descrise în cartea Esterei au avut loc în cetatea Susa, care era la 320 de km de Babilon și era reședința de iarnă a regilor persani. Xerxes a dat un banchet foarte costisitor, care a durat șase luni de zile, arătându-le supușilor săi bogățiile pe care le-a adunat el și împărații care au domnit înainte de el, începând cu Dariu persanul, care a cucerit acele ținuturi de la babilonieni. Este foarte posibil ca Xerxes, după ce a băut puțin prea vârtos, fiind gâdilat de laudele celor 127 de satrapi care guvernau provinciile împărăției, să fi avut dorința de a se lăuda cu frumusețea soției sale Vasti, căreia i-a trimis vorbă să se prezinte gata de paradă. Vasti a refuzat să se supună poruncii împăratului și pentru aceasta și-a pierdut tronul de regină, locul ei rămânând gol.

Studiind cu atenție întâmplările ce au urmat după alungarea lui Vasti, care prin neascultare s-a descalificat de a mai fi împărătească, putem observa lucruri care să ne fie de folos în viața noastră spirituală. Fiecăruia dintre noi ni s-a încredințat o împărăție a sufletului, care este inima cu gânduri, emoții, simțuri și memorie. Ni s-a dat deplina putere de a alege, prin voința noastră care stă pe tronul inimii, între ce este bine și ce este rău, și Dumnezeu ne îndeamnă să alegem ce este bine și să ascultăm de El, ca să trăim. Când oamenii împăratului au văzut nemulțumirea

împăratului de a fi fără soție, au propus să fie adunate toate tinerele frumoase și înțelepte din împărăție, pentru ca împăratul să-și aleagă o nouă soție.

În ținuturile împărăției persane erau împrăștiați mulți evrei, care au fost scoși din Israel pe vremea împăratului Nebucadnețar datorită neascultării lor de Dumnezeu. Împăratul Dariu autorizase rezidirea templului, dar nu toți israeliții s-au întors înapoi la Ierusalim în acel timp. Printre israeliții care trăiau în exil era și un om cu numele de Mardoheu, care se trăgea din seminția lui Beniamin, a cărui străbunici au fost scoși din Israel și duși în Babilon de către Nebucadnețar în anul 599 B.C., în timpul împăratului Ioiachim. Mardoheu a înfiat-o și crescut-o pe fata fratelui său cu numele de Hadesa sau Estera, care a fost aleasă să participe la selecția pentru o nouă împărătească. Așa cum Estera a crescut sub supravegherea lui Mardoheu și firea noastră cea nouă, care este din sămânță dumnezeiască, crește sub supravegherea Duhului Sfânt, în frumusețea ce o dă sfințenia, pentru a fi mireasa Domnului Isus.

Tânăra Estera a impresionat la palatul împăratului, printre curteni, cu frumusețea ei și pentru creșterea bună de care a dat dovadă, dar cu prudență ea a ales să rămână discretă și să nu-și facă cunoscut neamul din care se trăgea. „Cine își păzește gura și limba, își scutește sufletul de multe necazuri“ (Proverbe 21:23). Atât personalitate cât și frumusețea Esterei au atras atenția împăratului Xerxes, care a ales-o pentru a deveni regina Mesopotamiei. Aleasă dintre toate tinerele care au candidat, Estera a ajuns regină în anul 478 BC, la aproximativ 40 de ani după rezidirea templului de la Ierusalim. Căsătoria Esterei cu Xerxes a îmbunătățit prestigiul iudeilor și a ușurat lucrarea lui Neemia de a rezidi zidurile Ierusalimului, mai târziu, în timpul împăratului Xerxes I, care a fost fiul lui Xerxes și fiul vitreg al Esterei. Rămășița de iudei din Ierusalim nu ar fi putut rezidi singuri zidurile Ierusalimului, însă Dumnezeu a pregătit lucrurile în așa fel încât influența Esterei și izbăvirea pe care au primit-o israeliții în

ziua sărbătorii Purim să facă posibilă rezidirea Ierusalimului. La curtea împăratului Xerxes era un om cu numele Haman, care se bucura de încrederea împăratului, dar cu toate că a fost ridicat de împărat la mare slavă și putere, avea un călcâi a lui Ahile, adică avea o slăbiciune care până la urmă i-a adus pieirea. Problema lui Haman a fost că nu era satisfăcut și mulțumit cu cât avea, ci dorea întotdeauna mai multă slavă. Este tipic mândriei inimii omenești să nu se mulțumească cu ce are, chiar dacă este suficient, ci dorește să aibă puțin mai mult ca vecinul.

Haman Agaghitul era un amalecit care se trăgea din Esau și făcea parte dintr-un popor care întotdeauna s-a împotrivit voii lui Dumnezeu. „...«Pentru că și-a ridicat mâna împotriva scaunului de domnie al Domnului, Domnul va purta război împotriva lui Amalec, din neam în neam!»“ (Exodul 17:16). Haman a aflat că Mardoheu, unchiul Esterei, care era evreu, nu i se închină ca și ceilalți oameni, lucru care i-a provocat foamea veșnic neîmplinită și nesăturată de slava deșartă din inima lui, și l-a stârnit la ură. Haman s-a hotărât să-l nimicească, dar nu numai pe Mardoheu, ci pe tot neamul lui. Haman reprezintă firea cea veche, care întotdeauna se împotrivește voii lui Dumnezeu. „Căci firea pământească poftește împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți“ (Galateni 5:17). Haman, prin șiretlic, a primit aprobarea împăratului și inelul de sigiliu ca să planifice o anihilare a iudeilor, fără să știe că Estera făcea și ea parte din acel popor. „Cel rău face la planuri împotriva celui neprihănit, și scrâșnește din dinți împotriva lui. Domnul râde de cel rău, căci vede că-i vine și lui ziua“ (Psalmul 37:12, 13).

În acest punct, când se părea că planul de anihilare a israeliților era sigilat, apare în mod vizibil intervenția lui Dumnezeu. Mardoheu, cuprins de întristare, îi spune Esterei despre planul lui Haman de a-i nimici pe israeliți și îi aduce aminte că a fost ridicată la acest rang de împărătească pentru un timp. „Căci, dacă vei tăcea acum, ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte pentru

iudei, și tu și casa tatălui tău veți pieri. Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?“ (Estera 4:13, 14). Erau toți înspăimântați pentru că vedeau că pierzarea lor a fost planificată, dar au recurs la ajutorul lui Dumnezeu. Când Isaac a înțeles că a dat binecuvântarea lui Iacov în loc să o dea lui Esau a scos țipete și s-a înspăimântat foarte tare, dar a trebuit să se încreadă în Dumnezeu, care știa și de aceasta.

Vom trece și noi prin situații grele, când credința ne va fi încercată puternic, dar va fi ferice de noi dacă vom înțelege că ajutorul vine de la Dumnezeu, care ne poartă de grijă chiar în momentele cele mai grele. Cu toate că măcelul iudeilor a fost plănuit să aibă loc 11 luni mai târziu, Estera și poporul ei a intrat în acțiune fără întârziere. Estera a dat dovadă că este o regină care nu-și pierde cumpătul și controlul, pentru că a acționat într-un mod curajos, planificând să intre la împărat, cu toate că știa că este posibil să o coste viața, pentru că oricine intra la împărat nechemat risca să fie omorât pe loc. Singurii care scăpau cu viață erau aceia cărora împăratul le întindea toiagul împărătesc în semn de acceptare și grațiere. Estera nu a căutat să meargă la luptă, pentru viața ei și a poporului, cu puterea și iscusința ei, ci a chemat în grabă ajutorul lui Dumnezeu prin post și rugăciune. „Domnul este un războinic viteaz: Numele Lui este Domnul“ (Exodul 15:3).

Dumnezeu, care veghează asupra copiilor Lui, abia așteaptă să fie chemat de noi prin rugăciune, pentru a interveni și a lupta pentru cauza noastră. Avem de învățat de la Estera că nu trebuie să mergem niciodată la luptă singuri, fiindcă vom fi o pradă ușor de doborât pentru vrăjmașul sufletului nostru. Prudența, care este o roadă a înțelepciunii, a făcut-o pe Estera să pună la cale un plan în care era și Dumnezeu. „Eu, Înțelepciunea, am ca locuință mintea, și pot născoci cele mai chibzuite planuri“ (Proverbe 8:12). Ca să putem deveni înțelepți trebuie să admitem că nu suntem înțelepți. Pentru a putea primi putere de sus trebuie să admitem că suntem lipsiți de putere. Din această întâmplare se vede clar curajul Esterei, care printr-o acțiune decisivă, adică prin

post a atras atenția lui Dumnezeu. „Du-te, strânge pe toți iudeii care se află în Susa, și postiți pentru mine, fără să mâncați nici să beți, trei zile, nici noaptea, nici ziua. Și eu voi posti o dată cu slujnicele mele; apoi voi intra la împărat, în ciuda legii; și, dacă va fi să per, voi peri" (Estera 4:16). Estera nu a încercat să se protejeze izolându-se de iudei, ci înțelegând riscul a acționat cu diplomație, tact și demnitate, încredințându-și soarta în mâna lui Dumnezeu. Curajul este văzut aici ca o contradicție între dorința de a avea succes, pentru a-și scăpa viața, și între a fi gata de moarte. Aceasta este starea credinciosului care și-a încredințat viața în mâna Domnului, și în momentul când nu mai ține la viața lui devine foarte periculos pentru lumea întunericului și a păcatului, care este un teritoriu ocupat de inamic.

Estera și-a propus să facă un lucru care îi punea viața în pericol. Avea totul de câștigat sau totul de pierdut. La fel și noi, avem totul de câștigat sau totul de pierdut prin deciziile pe care le luăm de a asculta sau nu de Dumnezeu. Dumnezeu este Acela care ne face să căpătăm trecere înaintea oamenilor chiar în situațiile care par imposibile. Șiretenia vrăjmașului va depăși întotdeauna puterea noastră de a-l birui, de aceea singura șansă de a ieși biruitori este să trăim în așa fel încât Dumnezeu să umble cu noi așa cum a umblat cu Noe și cu Enoh. Estera a intrat la împărat nechemată, și acesta nu numai că ia cruțat viața, întinzându-i toiagul, dar i-a și promis că îi va da orice ar cere până la jumătate din împărăție. Atunci a început un joc, ca al unei pisici cu un șoricel, în care Estera planificase expunerea răutății lui Haman, însă soarta lui Haman moabitul era deja hotărâtă înaintea lui Dumnezeu, pentru că mâna nevăzută, dar simțită a lui Dumnezeu era la lucru. Estera i-a cerut împăratului să o însoțească la petrecerile organizate de ea împreună cu Haman, care în acele zile credea că este nu numai favoritul împăratului, dar și a împărătesei, și împăratul mirat și mulțumit a acceptat invitația. Dumnezeu a făcut ca în noaptea următoare împăratul să nu aibă somn și când a cerut să i se citească cronicile, adică istoria ce a avut loc în împărăția lui, a

aflat că Mardoheu a scăpat viața împăratului când a descoperit un complot împotriva lui și totuși nu a fost răsplătit cu nimic.

Haman, care pregătise o spânzurătoare pentru Mardoheu, înaintea de a-și putea duce la îndeplinire planul a fost angajat de împărat în slujba de a-l cinsti pe Mardoheu în fața întregii cetăți Susa, ca răsplată pentru binele făcut împăratului. Pentru un moment cetatea Susa a fost complet dezorientată. Mai întâi s-a aflat că cel mai puternic sfetnic al împăratului a obținut dreptul de a-i omorî pe iudei, pentru ca apoi să îl vadă pe acest om puternic numit Haman prezentându-l pe Mardoheu evreul în fața întregii cetăți ca pe un om ridicat la rang de mare cinste. În ziua următoare, Estera i-a făcut cunoscut împăratului planul perfid al lui Haman și felul cum acesta a pus la cale nimicirea poporului ei. Împăratul Xerxes s-a înfuriat pe Haman și l-a dat pe mâna iudeilor. „În aceeași zi, împăratul Ahașveroș a dat împărătesei Estera casa lui Haman, vrăjmașul iudeilor..." (Estera 8:1). Xerxes a început să vadă cine îi era adevăratul prieten și cine doar se folosea de el ca să-și atingă scopurile personale. „Și au spânzurat pe Haman pe spânzurătoarea pe care o pregătise el pentru Mardoheu. Și mânia împăratului s-a potolit" (Estera 7:10). Construind spânzurătoarea pentru Mardoheu, Haman își pregătise pedeapsa lui însuși. „Cine sapă groapa altuia cade el în ea" (Proverbe 26:27).

Izbăvirea de la anihilarea totală a iudeilor, care erau în acele timpuri în exil, a venit din partea lui Dumnezeu, folosindu-se de oamenii care au înțeles că Dumnezeu este de partea celui prigonit, care caută în El un adăpost. Așa cum scrie în versetul citat la început, Dumnezeu a întors planul vrăjmașilor copiilor lui Dumnezeu împotriva lor. Mardoheu, unchiul Esterei, a fost ridicat la mare putere peste satrapii care guvernau provinciile și cu încuviințarea împăratului a dat imediat un edict de protecție a iudeilor. Mardoheu a primit inelul împăratului pentru a pecetlui scrisorile care au fost scrise și trimise în toate ținuturile, pentru a da drept iudeilor, care se aflau în exil, să se apere și chiar să se

răzbune pe vrăjmașii lor, întrucât primul decret nu putea fi anulat. În urma acestei mari izbăviri, iudeii au inițiat sărbătoarea Purim, când comemorau modul în care Dumnezeu i-a scăpat de la moarte atunci când iudeii s-au răzbunat pe vrăjmașii lor, omorând 75.000, fără să se atingă de averile lor. Xerxes a trăit cu Estera 13 ani, după care a fost asasinat în palatul lui, fiind urmat la domnie de fiul său Artaxerxe, fiul vitreg al Esterei. Cartea Estera ne învață că Dumnezeu are deplin control asupra oricărei situații și chiar dacă uneori trecem prin clipe amare, când nu înțelegem motivele pentru care Dumnezeu îngăduie acele necazuri, totuși ne putem încrede în providența și dorința Lui de bine pentru copiii Săi.

Bisturiul în mâna unui rău făcător poate însemna moarte, dar bisturiul în mâna unui doctor priceput, cum este Dumnezeu, înseamnă vindecare și viață. Cu mulți ani în urmă, în Anglia locuia un om pe care îl chema Clark, care mult timp a făcut mari economii pentru a putea cumpăra bilete pentru întreaga lui familie, ca să poată emigra în Statele Unite. Înainte de a se îmbarca pe vapor pentru călătoria ce le stătea înainte, unul din cei nouă copii ai lui a fost mușcat de un câine și pentru că nu se știa dacă câinele a fost turbat sau nu, au fost cu toții refuzați de a se îmbarca pe vapor, pentru marea călătorie pe Atlantic, fiindcă copilul mușcat de câine a fost pus în carantină. Mare a fost necazul și chiar mânia acelui om pe copilul lui și chiar pe acel câine, dar nu a avut încotro, și vaporul s-a îndepărtat în larg la ziua programată, fără ca ei să fie la bordul vaporului. Cinci zile mai târziu acel vapor numit Titanic s-a lovit de un gheţar uriaș și s-a scufundat. Când Clark a citit ziarul care descria marea tragedie și-a îmbrățișat copilul care fusese mușcat de câine, pentru că datorită acelui incident au fost cu toții scăpați. Când ai o situație asemănătoare cu a lui Clark sau ca și a lui Balaam, a cărui măgăriță nu vroia să asculte porunca văzătorului, este posibil ca Dumnezeu să vrea să-ți scape sufletul de la a fi păgubit.

Când trecem prin clipe de grea încercare putem alege să ne încredințăm soarta în mâna Domnului, spunând: „Știe Dumnezeu

și de asta!“, sau ne putem lăsa copleșiți de întristare și atunci supărarea, care până la urmă duce la moarte, ne doboară cu descurajare și deznădejde. David a fost silit să fie un fugar timp de zece ani ca să-și scape viața, pentru că Saul din invidie vroia să-l omoare. Acest necaz l-a făcut să depindă de ajutorul lui Dumnezeu și de purtarea Lui de grijă, dezvoltând o dependență de Domnul. Noi luptăm lupta cea bună a credinței ca oameni slobozi, din dragoste pentru Acela care ne-a dat această slobozenie. Toți oamenii mor, dar puțini sunt aceia care trăiesc cu adevărat, luptând cu ajutorul lui Dumnezeu împotriva întunericului. Ce vrei să se spună despre tine în Cer? Dar în iad? Poți fi cunoscut ca războinic care luptă împreună cu Dumnezeu, sau poți fi privit ca unul care vrea să facă tot ce poate numai să-și scape pielea lui sau nu cumva să aibă vreo pierdere materială.

Fiecare dintre noi avem din Dumnezeu numai cât vrem să avem. O foame mare după Dumnezeu ne va da o satisfacție mare, dar mulți nu sunt flămânzi după Dumnezeu și după experiențe cu El, deoarece sunt plini de alte lucruri, cum sunt îngrijorările lumii. Fiecare din noi putem fi ca niște războinici lași ori putem acționa ca și Estera, care a luptat în linia întâi. Viața tot va trece orice alegem, și atunci de ce să nu alegem să luptăm pentru adevăr, ca să-I aducem cinste Tatălui nostru care este în ceruri, și o veșnicie să ne bucurăm de răsplata lui Dumnezeu. Aceste gânduri îmi aduc aminte de poezia lui Bolintineanu în care mama lui Ștefan cel Mare îl trimite înapoi pe fiul ei la luptă având în vedere binele mai mare a țării. „Pentru țară mori și-ți va fi mormântul încoronat cu flori.“ Se merită ca pentru Dumnezeu și adevăr să-ți asumi riscul, fără să ții neaparat la viața această, așa cum a făcut Estera, pentru ca la urmă să te poți bucura de o răsplată veșnică. Dacă iubești binele, lumea te va urî, așa cum la urât și pe Domnul Isus Hristos, dar se merită cu orice preț să stai în picioare pentru adevăr și să cauți să aduci suflete la mântuirea pe care o dă Dumnezeu și astăzi în dar și fără plată. Dorința de a lupta pentru ce este bine este adânc scrisă în inima noastră și ea spune ceva despre Acela

care a programat dorințele inimii noastre. Această luptă înseamnă să iubești și să urăști. Înseamnă să iubești binele și să urăști răul, cu o ură neprihănită. Dumnezeu iubește și tot El urăște (Proverbe 6:16). El iubește neprihănirea, urăște păcatul și copiii Lui fac la fel. Să onorăm Numele Domnului în public, dar și în ascuns. Să trăim curați și în lumină când primim laude sau când suntem prigoniți din pricina Numelui Lui, și într-o zi ne vom bucura de răsplata împăratului, care a avut în vedere mai întâi binele sufletului nostru, ca să putem fi veșnic cu El în locul pe care S-a dus să-l pregătească.

Amin

32

Roade

„Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață.“
1 Timotei 6:18, 19

Mântuirea este darul lui Dumnezeu primit prin credință de toți aceia care prin har au fost schimbați în fapturi noi, prin minunea nașterii din nou. Una din dovezile că cineva a intrat în posesia mântuirii este faptul că are fapte, fără de care apostolul Iacov spune că credința este moartă. „Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?“ (Iacov 2:20). Aceste fapte bune numite roade, pe care Duhul Sfânt le rodește în cel mântuit, nu sunt o sforțare anevoioasă, ci un lucru natural, așa cum este natural ca un măr de soi bun să rodească mere bune, fără a depune un efort deosebit. Această rodire naturală a făpturii noi, chemate la viață prin pocăință și predare totală în brațele Domnului, va depinde de rămânerea noastră în Domnul Isus, fără de care nu putem face nimic bun. „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic“ (Ioan 15:5). O mlădiță nu are valoare decât atunci când este atașată de Viță, fiindcă numai așa poate primi de la butuc seva și să producă rodul care dovedește credința adevărată. „După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă“ (Iacov 2:26). Noi nu avem valoare decât rămânând în Isus Hristos, pentru că despărțiți de El rodim roada firii pământești, de care ne este rușine.

După ce suntem socotiți neprihăniți prin jertfa Domnului Isus apare în noi dorința de a trăi fară prihană și de a produce roadă în dragoste și răbdare, chiar și în împrejurări potrivnice. Acest lucru dovedește că am trecut de la trăirea în Adam la trăirea în Hristos. „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi“ (2 Corinteni 5:17). Apostolul Pavel ne spune în textul citat la început că această roadă cunoscută de cei din jurul nostru cu numele de „fapte“ este îndeaproape observată și înregistrată de Dumnezeu. În ziua Domnului, care este și ziua răsplătirilor, aceste fapte vor fi ca o comoară în viața veșnică. Domnul Isus, când a umblat printre oameni, a avut de-a face cu tot felul de oameni religioși, care se pretindeau că sunt în relație bună cu Dumnezeu, însă faptele lor dovedeau că ei nu-L cunosc pe Dumnezeu. Fariseii aveau o religie de paradă, dar înăuntru lor era putregaiul dorințelor de înălțare și a mândriei spirituale. Saducheii erau liberalii care nu credeau în iad sau îngeri și erau materialiști. Cărturarii treceau totul prin filtrul rațiunii lor, ca să înțeleagă totul cu mintea, dar nu se apropiau îndeajuns de Dumnezeu ca să-I simtă bunătatea, pentru ca și ei, la rândul lor, să poată arăta milă față de cei din jurul lor.

Irodienii erau o altă grupare, mai mult o partidă politică, care se ocupa de reforme sociale și nu erau interesați de cele sufletești. Aceste grupări se luptau unele cu altele pentru respectul și admirația poporului, mândrindu-se că se trag din Avraam, dar fără să-i semene la fapte. „Faceți dar fapte vrednice de pocăința voastră, și nu vă apucați să ziceți în voi înșivă: «Avem pe Avraam ca tată!»...“ (Luca 3:8). Fariseii și cărturarii, care aveau păreri prea înalte despre ei înșiși, au primit mustrări caustice din partea Domnului Isus cu scopul de a-i trezi la realitate, pentru că ei se pretindeau a fi foarte credincioși lui Dumnezeu, dar le lipsea dovada. „Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume“ (Iacov 1:27). Ei nu aveau roada căutată de Dumnezeu, și anume milă, bunătate și dreptate.

Părerile lor despre ei înșiși îi încântau până acolo că îi orbeau, așa încât au ajuns să fie chiar mincinoși, crezându-se de nebiruit, pentru că ei cunoșteau Scripturile. Ei I-au spus Domnului Isus că nu au fost robi nimănui niciodată, uitând viața din Egipt și de faptul că ei, chiar în acele momente, erau supuși ai Romei, care dispunea de viața lor.

Fariseii și cărturarii au venit la Domnul Isus ca să-L ispitească cu cele 613 legi create de ei de-a lungul anilor, însă Domnul Isus le-a simplificat, spunând că numai două sunt necesare și anume, aceea de a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inimă și de a-l iubi pe aproapele tău ca pe tine însuți. Fariseii și cărturarii care au zădărnicit planul lui Dumnezeu cu privire la ei sunt portretul omului păcătos de astăzi, care nu acceptă că este păcătos, rob al păcatului și că roada ce o produce este amară. În capitolul cinci din Isaia, Dumnezeu a asemănat Israelul cu o vie căreia i s-au creat condiții optime de a produce roadă dulce, însă nu a produs decât struguri amari. Pentru om nu există niciodată libertate absolută sau neutralitate, pentru că omul va produce roada firii pământești sau fiind conectat la Domnul Isus va aduce roada dulce a Duhului Sfânt, care-L glorifică pe Dumnezeu și este o binecuvântare pentru cei din jur.

Bogatul nemilostiv a ajuns în chinurile iadului și a continuat să-l numească pe Avraam „părinte Avraam“, lucru care ne spune că el se credea conectat cu Dumnezeu, însă lipsa faptelor bune a dovedit că sufletul lui a fost conectat la celălalt stăpân. Mulți oameni și astăzi se cred legați de Dumnezeu prin ritualuri, ceremonii religoase și chiar prin actul botezului în apă, fără să considere că ceea ce este în inima lor este important. Fariseii au fost aspru mustrați și de Ioan Botezătorul atunci când i-au cerut să-i boteze, pentru că doreau o legătură cu Dumnezeu, dar numai de formalitate, fără ca viața să le fie pătrunsă de milă și bunătate, care să rodească fapte vrednice de pocăință. Este sufletul tău conectat la „Vița“ care este Domnul Isus Hristos? Numai în El și prin El putem produce roada cea dulce a faptelor făcute în

dragoste, care-L glorifică pe Dumnezeu. Dacă avem roadă, tot meritul este al Viței din care ne tragem seva. Rodirea noastră este condiționată de rămânerea în Domnul Isus. Apostolul Pavel ne spune că a avut o perioadă în viața lui când se credea conectat la Dumnezeu datorită poziției pe care o avea, a faptului că a ținut Legea și că era un iudeu tăiat împrejur, dar când a ajuns ca prin pocăință să-L primească pe Domnul Isus ca Mântuitor și ca Mesia cel așteptat a considerat toate aceste lucruri o pierdere și chiar un gunoi. El a înțeles că adevărata conecție a sufletului cu Dumnezeu are loc prin nașterea din nou, pe care o face Duhul Sfânt în viața celui ce se dă în întregime Domnului.

„Căci cei tăiați împrejur suntem noi, care slujim lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Hristos Isus, și care nu ne punem încrederea în lucrurile pământești" (Filipeni 3:3). Pavel, luminat de Duhul Domnului, a înțeles că nu religia și lucrurile pământești ne conectează la „Viță" ca să putem rodi. Nu un sistem de cod moral ridicat și o etică aleasă sunt condițiile ca să rodim, ci a fi și a rămâne în Hristos. Conecția cu Vița nu se moștenește, ci în mod individul fiecare este altoit prin minunea nașterii din nou. După ce suntem o mlădiță a lui Isus Hristos putem rodi, dar de fapt El este Cel ce rodește în noi și continuăm să rodim numai atâta timp cât menținem conecție cu „Vița". Nu este suficient că odată ai fost conectat la „Viță", ci trebuie să rămâi conectat ca să poți rodi. Să ai învățătura Scripturii în minte nu-i suficient, ci trebuie să rodești spre folosul Stăpânului. Este bine să ai gânduri pline de Dumnezeu, dar acestea trebuie să se materializeze prin fapte făcute în lumină, care dovedesc că Isus Hristos este în inima ta. Domnul Isus vrea să fie văzut în viețile noastre prin virtuțile pe care Duhul Sfânt le dezvoltă în noi după ce am fost născuți din nou.

Mulți încep alergarea pe calea credinței cu un iureș grozav, dar zelul lor se stinge repede, ca un foc de paie și nu puțini sunt cei ce vor să ia înapoi controlul vieții în mâna lor și încetează să mai rodească. „Ei au ieșit din miljlocul nostru, dar nu erau dintre ai

noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri“ (1 Ioan 2:19). Ai rămas tu în El? Faptele prezentului și chiar a trecutului nostru sunt cele care dau răspuns la această întrebare. „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune“ (Evrei 10:24). Dumnezeu, care ne-a plantat în grădina Lui, așteaptă roadă de la noi și dacă producem numai frunze putem fi puși într-o poziție periculoasă și tăiați afară, ca să nu ținem locul degeaba. „Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom, care nu face roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc“ (Matei 3:10). Mântuirea este darul lui Dumnezeu care trebuie păstrat ca ceva valoros.

„Cel ce va birui, va fi îmbrăcat în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui“ (Apocalipsa 3:5). Faptul că Domnul Isus spune bisericii din Tiatira că „nu le va șterge numele“ înseamnă că unora li se șterge numele, altfel aceste cuvinte nu ar avea rost. Mântuirea o primim în dar și ea trebuie păstrată, și după ce Dumnezeu și-a făcut partea Lui avem și noi de făcut partea noastră, aceea de a aduce roadă. Trebuie să nu uităm că suntem un tăciune scos din foc, un material care ușor poate lua foc din nou, de aceea trebuie să evităm locurile care sunt un pericol pentru sufletul nostru și să veghem asupra inimii care vrea să ne înșele, vrând lucruri numai pentru ea. Domnul Isus este ca o cetate de scăpare, unde în timpul Vechiului Testament cei ce omorau pe cineva nepremeditat fugeau să-și scape viața de răzbunător. Acela care își scăpa viața în acest mod, primind de la bătrânii cetății un fel de azil politic, rămânea în siguranță numai atâta timp cât stătea în cetatea de scăpare. Mântuirea prin credința în Domnul Isus este ca o cetatea în care poți să intri, dar din care poți și să ieși prin neascultare și nerodire. Mulți oameni se dovedesc a fi nevrednici de chemarea înaltă la care au fost chemați, prin aceea că aleg să iasă din cetatea mântuirii și să se întoarcă la lume și plăcerile ei otrăvitoare.

Atât firea cea veche, cât și cea nouă, din Dumnezeu, vor să trăiască bine, dar depinde de noi care va deveni mai tare și care se va atrofia. Cel ce își hrănește sufletul și își împuternicește duhul de a conduce are viața pătrunsă de un devotament sfânt, din dragoste pentru Dumnezeu. Un astfel de suflet zidește pe temelia care nu se clatină și care este Domnul Isus Hristos, căruia trebuie să-I atribui tot meritul, pentru că prin Duhul Sfânt rodește fapte bune în noi. „Tot așa și voi, după ce veți face tot ce vi s-a poruncit, să ziceți: «Suntem niște robi netrebnici; am făcut ce eram datori să facem»“ (Luca 17:10). Roada pe care sufletul mântuit o poate produce ca urmare a faptului că își primește seva din Dumnezeu este felurită. Vestirea mesajului despre mântuire, cu scopul de a câștiga suflete pentru Domnul, este una din cele mai importante roade pe care le putem produce. „Astfel, în ce mă privește pe mine, am o vie dorință să vă vestesc Evanghelia...“ (Romani 1:15).

O altă roadă pe care trebuie să o aibă toți cei ce spun că sunt creștini este sfințenia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Dumnezeu. „Dar acum, o dată ce ați fost izbăviți de păcat, și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică“ (Romani 6:22). Firea veche o putem asemăna cu un porc, căruia îi place mocirla, iar firea cea nouă o putem asemăna cu o pisică care și dacă se întâmplă să se mânjească cu noroi nu suferă să stea murdară, ci se curăță. „...Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?“ (Romani 6:2). O altă roadă a credinciosului sunt faptele bune, care ne identifică ca fiind diferiți față de ceilalți oameni, pentru că nu trăim în mod egoist numai pentru noi. „...un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune“ (Tit 2:14). „...cei ce au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dintâi în fapte bune“ (Tit 3:8). „Trebuie ca și ai noștri să se deprindă să fie cei dintâi în fapte bune, pentru nevoile grabnice, și să nu stea neroditori“ (Tit 3:14).

Unui pom încărcat cu roadă frumoasă și neviermicioasă nu îi trebuie o tablă în față, care să-l identifice ca pom roditor, pentru că roada care atârnă de crengile lui face lucrul acesta. „Pomul bun

nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune“ (Matei 7:18). Noi, o dată ce am fost primiți în familia lui Dumnezeu, am fost rânduiți ca să aducem roadă. „...v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână… Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții“ (Ioan 15:16, 17). Roada pe care o aducem prin El ne identifică ca și copii ai lui Dumnezeu și face să ne asemănăm cu Fiul. „Pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu“ (Coloseni 1:10). După această asemănare cu El ne va recunoaște Domnul când va veni să-Și ia Biserica la Cer.

Dacă se întâmplă să simți cuțitul vierului, care te curăță, să nu uiți că Stăpânul face aceasta pentru că vede potențial în tine și dorește să aduci și mai multă roadă. „Pe orice mlădiță, care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă și mai multă roadă“ (Ioan 15:2). Iosif a fost vândut unor ismaeliți de către frații lui, dar credincioșia lui a rodit și a fost binecuvântat el și toți cei din jurul lui. După ce a trecut examenul de a refuza să păcătuiască cu nevasta lui Potifar a fost tuns, ca să aducă și mai multă roadă, și a petrecut zece ani în închisoare pe nedrept, dar după acea încercare, în care nu a cârtit, a mai trăit 80 de ani, fiind al doilea om în împărăția Egiptului. Dumnezeu Își rezervă dreptul de a tăia uscăciunile din viața noastră. Lui trebuie să-I dăm dreptul de a alege pentru noi ce prieteni, ce apucături și ce obiceiuri trebuie păstrate și care trebuie eliminate. Lipsa de rod este vizibilă și este dovada că un suflet nu este conectat la Domnul Isus Hristos. Sufletul care nu este conectat la „Viță“ nu poate da și nu se poate sacrifica pentru lucrarea lui Dumnezeu și pentru binele altuia. Ești tu un suflet care produci roadă? Iacov nu a crezut că Iosif trăiește în Egipt până ce nu a văzut carele încărcate cu daruri pe care Iosif le-a trimis, fără ca frații lui să fi cheltuit argintul. Prezența acelor daruri i-a vorbit lui Iacov mai bine ca și cuvintele copiilor lui.

Roadele, adică faptele noastre, vor vorbi oamenilor din jur mai bine ca și cuvintele noastre despre ce înseamnă să fii un copil al lui Dumnezeu. Fiecare credincios născut din nou are puterea de a produce roadă în măsura în care se dăruiește lui Dumnezeu. Mântuirea se ia cu năvala și produce roadă în măsura în care faci din acest lucru o prioritate. Dumnezeu deschide ochii duhovnicești oricui vrea să se dăruiască lucrării Lui, ca să vadă nevoile spirituale ale celor din jur. Sufletului care se dăruie cu dragostea care merge până la sacrificiu Dumnezeu îi deschide un orizont larg, pentru a face o slujbă duhovnicească, iubind și făcând bine. În măsura în care ne dedicăm lucrării Lui devenim o fântână „de bine" pentru cei din jurul nostru. Dacă Domnul este în tine, cu adevărat, râuri de apă vie vor curge din inima ta spre cei din jurul tău și vei fi o binecuvântare pentru ei. Dumnezeu caută și astăzi suflete care să accepte să fie vase și unelte în mâna Lui, prin care să-i scape pe oameni de la catastrofa totală și veșnică a iadului.

Toți oamenii au nevoie de dragoste, dar cel mai mult duc lipsă cei ce o merită cel mai puțin, așa cum am fost și noi când nu-L cunoșteam pe Domnul Isus ca Mântuitor. Noi, ca mădulare ale trupului lui Hristos, simțim unii cu alții și sărim unul în ajutorul celuilalt. Stomacul îi spune minții că îi este foame, iar picioarele se duc acolo unde mâinile pot introduce hrană în gură. Ochii îi spun minții că în față este un zid, pentru ca picioarele să se oprească și să nu-ți produci răni prin lovirea de acel zid. Când aceste organe nu se ajută reciproc și nu cooperează este un indiciu de boală, pentru că nu mai răspund comenzilor sănătoase primite de la cap, care Îl reprezintă pe Domnul Isus Hristos. În Biserica Domnului mădularele trupului lui Hristos sunt sincere unele cu altele și o binecuvântare unele pentru altele. Domnul Isus spune că această dragoste este semnul după care vom fi cunoscuți de lume, pentru că cei credincioși se iubesc unii pe alții cu o dragoste din Dumnezeu. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții" (Ioan 13:35). Dumnezeu lasă în calea noastră oameni în lipsă ca

să ne încerce și să ne dea șansa de a face fapte bune, care să dovedească credința noastră și pentru care El abia așteaptă să ne răsplătească, cu toate că El este Cel ce face aceste fapte în noi. „Căci Tu ne-ai încercat, Dumnezeule, ne-ai trecut prin cuptorul cu foc, ca argintul“ (Psalmul 66:10).

Viața apostolului Pavel a devenit ca o vitrină plină de fapte bune, văzute de oamenii acelor timpuri și de noi astăzi, dar despre care Domnul Isus spune că nu Pavel, ci harul lui Dumnezeu le-a rodit. Apostolul Pavel a fost omul care nu a căutat foloasele lui, ci a Domnului Isus, și nu s-a dat înapoi când a fost greu. Apostolul Pavel a fost un țesător de vise în viețile acelora pe care i-a crescut în credință, învățându-i să facă binele. Prin dăruirea de sine și a bunurilor pe care le avea se dăruia pe sine lui Dumnezeu, pentru că Domnul Isus controla viața și deciziile lui. Shakespeare spunea că cine se laudă altfel decât prin ceea ce face își sfâșie fapta, pentru că și-o laudă. Noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, rodim fapte bune, dar meritul este al Domnului, pentru că fără nașterea din nou am fi egocentriști în tot ce facem.

Un om a spus că înainte de a se pocăi a avut o mașină de spălat din care apa curgea pe jos, și un uscător de rufe care ardea hainele. Acest om care a vrut să scape de ele și nedorind să se obosească ducându-le la groapa de gunoi le-a pus în fața casei sale și a scris că sunt de vânzare. Le-a lăsat în fața casei și peste noapte au dispărut. În acest exemplu întâlnim doi oameni care s-au înșelat unul pe celălalt și aceasta reprezintă modul în care lucrează firea cea veche a omului, însă firea cea nouă din Dumnezeu se dăruiește cu sinceritate spre folosul celui ce este în lipsă, fie că este văzut sau nu. Scriptura menționează 13 perioade de foamete pentru că grânele nu s-au făcut, dar cea mai mare foamete încă persistă și astazi, și aceasta este o foamete după dragoste și adevăr care sunt tot mai greu de găsit între oameni. „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 3:9). Noi, ca lucrători ai lui Dumnezeu, putem duce pâinea vieții celor

ce sunt flămânzi, pentru că o dată mântuiți suntem în posesia unui mesaj de nebiruit, care spune că cel păcătos poate fi iertat și prin nașterea din nou să devină un copil al lui Dumnezeu. Să nu obosim în facerea binelui, ci să rodim cât mai mult, pentru ca Stăpânul să aibă tot mai mult de câștigat de pe urma noastră, iar într-o zi să ne putem bucura de o răsplătire împărătească.

Amin

33

PĂCATELE ASCUNSE

„Cine își cunoaște greșelile făcute din neștiință? Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc! Păzește de asemenea pe robul tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari.“ Psalmul 19:12, 13

Sfânta Scriptură este o carte plină de taine, care ne face cunoscute planurile lui Dumnezeu și modul în care putem ajunge să fim după voia Lui. Mulți nu citesc Biblia nu pentru că nu o înțeleg, ci pentru că ceea ce înțeleg îi sperie. Cartea aceasta, care ne-a fost dată ca un ghid spre Împărăția lui Dumnezeu, ne descoperă nu numai tainele care ne înconjoară, ci și pe acelea dinăuntrul nostru. Uneori aceste taine se referă la lucrurile neîngăduite pe care uneori omul le comite și i se par că nu vor fi cunoscute niciodată de nimeni. Există lucruri rele ascunse, care uneori oamenilor li se pare că sunt niște reușite de-ale lor, dar vine o zi când toate vor fi scoase la lumină. În ultimii zece ani, în America au avut loc zeci de mii de crime care sunt nerezolvate. S-a constatat că în fiecare an din magazinele din Statele Unite se fură în valoare de peste patru milioane de dolari, dar pentru fiecare hoț prins 35 de hoți scapă neprinși. Sună soneria și omul înainte de a deschide ocheanul stinge becul, pentru a da impresia că nu este acasă și astfel să nu trebuiască să deschidă ușa. Sună telefonul, și tata care este căutat îi face semne copilului care a ridicat receptorul să-i spună celui ce-l caută că nu este acasă. Un tată își cheamă copilul să vină din camera de la etaj o dată, de două ori, iar a treia oară parcă scos din sărite strigă cât

poate de tare: „Vino la masă acum!“ Copilul apare speriat de tonul ridicat al tatălui și spune că nu a auzit de primele două ori când l-a strigat. Acestea sunt doar câteva exemple foarte variate de păcătuire, începând de la cazuri grave și până la cazuri ce par superficiale, dar toate sunt păcate care mai devreme sau mai târziu vor ieși la lumină, la fel ca păcatul lui Acan.

Este mult mai dureros și păgubitor atunci când păcatul este primit chiar în inima celui ce poartă numele de creștin, așa cum au fost cazurile bine cunoscute din ultimii ani a unor oameni care erau buni cunoscători ai Legii lui Dumnezeu, dar care în ascuns trăiau în păcat. Acești oameni, care odată au condus pe mulți spre Dumnezeu, au devenit ținta atacurilor și provocărilor celui rău și pentru că nu au vegheat în primul rând asupra gândurilor lor au ajuns să trăiască o viață dublă. Este necesar să fim hotărâți să trăim pentru Dumnezeu, chiar dacă aceia la care privim în sus se dovedesc a fi ipocriți. Consider bună atitudinea că dacă nimeni nu ar vrea mântuirea, eu tot o vreau. Psihiatri spun că în fiecare zi trec prin firul gândirii noastre aproximativ zece mii de gânduri. Gândurile bune produc roadă bună, pe când gândurile rele pe care le acceptăm și le întreținem aduc roadă amară atât pentru cei din jur cât și înaintea lui Dumnezeu. Noi suntem propriii noștri grădinari și creștem în inima noastră ceea ce mai devreme sau mai târziu vom culege. „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele“ (Matei 15:19).

Mai ascunse ca și păcatele făcute cu voia sunt păcatele pe care omul le face fără să își dea seama și se numesc păcate din neștiință. Toți oamenii gașesc din neștiință, dar în mod special omul care se încrede în neprihănirea lui proprie face cel mai des acest fel de păcate, pentru că este orbit de mândrie și de cele mai multe ori trăiește în ignoranță față de Legea lui Dumnezeu. Un astfel de om nu cunoaște nici adâncimea și nici severitatea Legii lui Dumnezeu, care pătrunde gândurile omului. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător… judecă simțirile și gândurile

inimii“ (Evrei 4:12). La câteva sute de ani după ce creștinismul a devenit o religie de stat, Consiliul de la Roma a dat un decret prin care se cerea fiecărui credincios ca cel puțin o dată pe an să meargă la mărturisire înaintea unui preot și numai dacă mărturisea tot ce avea ascuns în inima lui putea primi iertare. Când ne cunoaștem păcatul care ne deranjează conștiința și întrerupem legătura cu cerul putem face ceea ce ne spune Iacov: „Mărturisiți-vă unii altora păcatele...“ (Iacov 5:16). Chiar dacă am găsi persoana vrednică de încrederea noastră, totuși apare problema păcatelor amintite de David în textul citat la început, adică a păcatelor făcute din neștiință, pe care nu le cunoaștem.

Păcatele sunt ca scânteile ce sar din fierul înroșit în foc atunci când este lovit pe nicovală de barosul fierarului. Am văzut suduri cu autogene care produc puzderie de scântei, pe care nimeni nu le-ar putea număra. Mintea care hoinărește poate aduna în câteva secunde o mulțime de păcate, de care uneori omul nici nu-și mai aduce aminte. Firea omului vechi cu care venim în această lume are o natură perfidă, nesinceră și vicleană, care și dacă vrea nu reușește să detecteze toate păcatele ce-i străbat cărările minții. Numai dacă gândurile sunt patronate de Legea Scripturii în lumina Duhului Sfânt care ne informează imediat ce este nepotrivit putem să ajungem la o oarecare maturitate și să facem gândurile ascultătoare de Hristos. Este necesar să ne mărturisim păcatele Domnului, ca și vamașul din templu, dar trebuie ca în smerenie să acceptăm și să cerem ca Dumnezeu să ne ierte de păcatele pe care nu le cunoaștem.

Este o nebunie destul de des întâlnită ca un om să păcătuiască în ascuns, ducând astfel o viață dublă, de credincios, dar și de păcătos. Numesc un asemenea lucru o nebunie, pentru că păcatul unui asemenea om nu este un secret înaintea lui Dumnezeu a cărui ochi vede totul. El este un Dumnezeu de aproape și de departe, nelipsit de lângă noi și când trecem prin munții succesului și când coborâm prin văile necazurilor. Nu există nici un loc în Univers unde să te duci departe de fața Domnului ca să-ți ascunzi păcatul,

pentru că înspre orice destinație ai pleca El este deja acolo. De la biroul meu de acasă în câteva secunde, prin intermediul calculatorului care utilizând un program se conectează la un satelit artificial, eu pot să văd prin intermediul satelitului din spațiu, care face poze, casa tatălui meu, pomii și mașinile din jurul casei și pe cele care așteaptă la semaforul din apropierea casei lui. Toate acestea sunt la o distanță de peste trei mii de km depărtare de mine. Dacă omul a fost în stare să dezvolte o asemenea tehnologie cu cât mai mult cunoaște Dumnezeu totul, El, care a pus lumină în soare și duh de viață în om. Dumnezeu cunoaște toate lucrurile, inclusiv păcatele ascunse ale oamenilor și va veni o zi când le va expune în fața întregului Univers.

Dumnezeu nu numai că vede în ascuns, dar are deplin acces la gândurile și intențiile noastre. El ține un raport precis despre toate aceste lucruri și în ziua veșniciei va scoate totul la lumină. Aceia care păcătuiesc în ascuns duc viața cea mai mizerabilă, pentru că nu se pot bucura nici când se află în prezența sfinților și nici nu se pot bucura în mod liber de păcatul pe care-l ascund în sân. Domnul Isus a spus că nimeni nu poate sluji la doi stăpâni, deci ar fi mai de folos pentru un om care trăiește cu păcate secrete să-și declare dragostea și ascultarea numai față de unul dintre cei doi stăpâni. Sunt oameni care nu se consideră păcătoși atâta timp cât nu fac rău cuiva, nu produc un neajuns sau cât timp nu-l vede cineva că a păcătuit, însă Dumnezeu nu vede lucrurile așa.

Ghehazi a crezut că poate lua de la Naaman sirianul niște daruri, fără ca stăpânul lui să știe și pentru că s-a folosit de minciună a ajuns să se umple de lepra care odată a acoperit trupul lui Naaman. Ascuns sau cunoscut, mare sau mic, păcatul este tot păcat și are același potențial de a trimite omul în iad. Păcatul ascuns este mai periculos, pentru că de multe ori omul care păcătuiește în ascuns are în el puțin ateism. Unui astfel de om nu i-ar scăpa un cuvânt murdar din gură în prezența pastorului, dar când este cu prietenii își dă drumul liber gurii, neținând seama și poate chiar necrezând că Dumnezeu este chiar lângă el și îl aude.

„Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit“ (Matei 12:36). Chiar dacă nu este ateism, este o formă de răzvrătire împotriva Creatorului, iar răzvrătirea este una din plăcerile oamenilor, pe care Dumnezeu o pedepsește. Cel ce trăiește cu păcate ascunse intră într-un proces de împietrire a inimii. „...Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui, și să las pe Israel să plece?“ (Exodul 5:2).

Păcatele făcute în ascuns sunt mai bine ascunse decât păcatele pe care nu le cunoaștem, și psalmistul în textul citat pune următoarea întrebare: „Cine își cunoaște păcatele făcute din neștiință?“ Aceste păcate sunt reziduri rele în noi, care fac parte din firea cea veche al cărui loc este pe cruce, adică sunt fără drepturi. Oricât am călători pe pământ, locurile pe care nu le-am văzut sunt mai multe ca și cele pe care le-am văzut și oricât am studia Universul tainele care nu le cunoaștem despre el sunt cu mult mai multe ca acelea pe care le cunoaștem. Dacă suntem sinceri trebuie să admitem că toți oamenii au păcate săvârșite din neștiință, însă câte avem este un lucru necunoscut nouă, dar bine cunoscut de Dumnezeu. Uneori începem prin a crede că un lucru pe care-l facem este datorită unei virtuți a noastre, dar după un timp observăm că de fapt a adus roade amare în viața noastră sau a acelora din jurul nostru.

Tânărul bogat, care a mers la Domnul Isus cu cele mai nobile intenții, a plecat de la El descoperind că avea un păcat ascuns și anume iubirea de avere, lucru care l-a impiedicat să ajungă un ucenic al Domnului Isus. Tânărul bogat avea posesiuni evaluate la mari sume de bani, dar păcatul ascuns în inima lui l-a oprit să ajungă în posesia celei mai mari comori, care este mântuirea. Păcatul ascuns al inimii l-a oprit să câștige ce este netrecător, pentru că el era legat de ce este trecător. Bogatul nemilostiv, căruia i-a rodit țarina așa de mult că nu știa ce să mai facă, avea și el păcate ascunse. El a fost văzut bine în societate și la înmormântarea lui probabil că s-au spus lucruri frumoase, dar a coborât în locuința morților cu păcate ascunse pe care le știa numai

Dumnezeu. El l-a disprețuit pe săracul Lazăr și inima lui a fost prinsă în ghearele zgârceniei, care nu l-au lăsat să se îngrijească de cel sărac. Nu bogățiile sunt de vină că bogatul a ajuns în chinul veșnic, pentru că Avraam a fost și mai bogat decât el, ci modul în care s-a folosit de bogății i-a adus pierzarea sufletului. În inima bogatului era un Hagi Tudose ca cel descris de scriitorul laic Barbu Delavrancea și această stare nu-l lăsa să dea și să se îmbogățească față de Dumnezeu.

Un păcat asemănător cu cel al tânărului bogat se practică și în zilele de astăzi și anume păcatul de a-L înșela pe Dumnezeu în privința banilor. Domnul Isus, în virtutea statutului Său de Fiu, nu avea datoria să plătească darea la templu, dar a făcut-o pentru a nu-i face pe cei de atunci să păcătuiască și să ne slujească nouă astăzi ca pildă. Este datoria noastră de a da și sprijini înaintarea lucrării Domnului cu ce El ne-a dat, oricât de puțin venit am avea. După ce ne-am făcut datoria trecem la dărnicie, și apoi la sacrificiu care trece peste datorie și aceasta este starea în care omul nou găsește bucurie și împlinire. Dumnezeu este Acela care inițiază, iar omul doar alege să răspundă. El inițiază mântuirea, iar noi suntem cei ce răspundem, pentru că El ne-a ales mai întâi pe noi, nu noi pe El. El inițiază ocazii de a ne implica și sacrifica pentru alții și astfel să avem oportunitatea de a rodi. Suntem chemați să veghem în privința păcatul de a nu-I da lui Dumnezeu ceea ce-I aparține, pentru că într-o zi va trebui să dăm socoteală de isprăvnicia noastră. Umbrele păcatului din noi sunt uneori neobservate de noi, dar sunt bine văzute de Dumnezeu, de aceea ni se potrivește la toți rugăciunea psalmistului din textul citat: „Iartă-mi greșelile care nu le cunosc!“

Păcatele pe care nu le cunoaștem pot fi înfăptuite prin comitere și omitere. De multe ori oamenii nici nu-și dau seama cât rău pot produce prin lucrurile pe care ei le numesc mici și lipsite de importanță, așa cum este păcatul exemplului rău dat de un părinte copilului său. Exemplul părintelui va fi urmat și duplicat în viața copilului mai târziu. Tot așa se înmulțește și păcatul. Ultima parte

a textului prezintă rugăciunea psalmistului înălțată către Dumnezeu de a-l păzi de păcatul mândriei, care se cuibărește cu multă ușurință în inima omului. Toate păcatele duc la moarte, dar din studiul Scripturii reiese că păcatul mândriei este cel mai urât de Dumnezeu. Când omul a păcătuit în Eden a pierdut din chipul lui Dumnezeu și a împrumutat din chipul celui ce l-a înșelat. Mândria l-a doborât pe Lucifer, la fel și mândria primilor oameni de a crede că ei știu mai bine ca Dumnezeu i-a dus în starea de a fi izgoniți din Eden. Fiecare păcat conține otrava rebeliunii care invită dezastru, însă unele păcate Îl provoacă pe Dumnezeu în mod deosebit.

Saul a păcătuit și în mândria lui nu s-a mai ridicat, pe când David, care și el a păcătuit, s-a smerit și a primit îndurare de la Dumnezeu. „David a zis lui Natan: «Am păcătuit împotriva Domnului!» Și Natan a zis lui David: «Domnul îți iartă păcatul»“ (2 Samuel 12:13). Mândria este un păcat care conform psalmistului face parte din păcatele mari, pentru că îndepărtează mai repede îndurarea lui Dumnezeu de la om. Face parte din păcatele împotriva luminii și adevărului, făcute cu voia și de dragul de a păcătui. Dacă am încerca să scuzăm păcatele făcute din neștiință, păcatul mândriei rămâne fără scuze, pentru că este un păcat făcut cu voia. Conștiința ca o lumină lăuntrică caută să prevină omul, fiindcă el de cele mai multe ori trece peste ce are conștiința de spus. Aproape în fiecare zi poți să deschizi ziarul și să vezi oameni tineri, a căror lumină a fost stinsă, coborându-se în locul de veci și totuși omul care amână pocăința păcătuiește gândind că el nu va fi luat prin surprindere de îngerul morții. Mândria este păcatul care-l face pe om să se creadă mai tare ca orice ispită și dacă își perminte lucruri neîngăduite crede că poate să scape din lațul păcatului când vrea. Vrăjmașul dă atac asupra autorității lui Dumnezeu din gândul omului și o dată ce îndoiala s-a strecurat înăuntru atrage după sine înfăptuirea păcatului.

Omul care plănuiește păcatul, știind bine unde-l duce, spune prin ceea ce face că nu îl interesează ce are Dumnezeu de spus.

Chiar și sistemul juridic condamnă faptele premeditate mult mai aspru ca pe acelea care nu au fost plănuite dinainte, ci doar s-au întâmplat. „Păzește pe robul tău“ spune psalmistul. De aici reiese că și un copil al lui Dumnezeu, care se numește pe sine robul Domnului, poate să cadă în aceste grave păcate. Anania și Safira nu au pornit cu ideea de a ispiti Duhul Domnului, pentru că planul care s-a înfiripat în mintea lor a început cu o idee bună, dar care încetul cu încetul, datorită mândriei lor care dorea recunoștința oamenilor pentru ceva ce nu era adevărat, i-a dus la păcat și moarte.

Cu mulți ani în urmă un om a apelat la bunăvoința oamenilor, rugându-i să doneze bani pentru a construi un spital, dar totul a fost în zadar. Când a văzut că nimeni nu are inimă pentru binefacere, le-a oferit oamenilor pentru o sumă de bani titlul de baron. Pentru o sumă mai mare a oferit titlu onorific de conte și pentru o sumă și mai mare a oferit prestigiosul nume de duce. A strâns în acest mod bani suficienți pentru a termina construcția. Când a inaugurat darea spitalului în folosință a dezvelit o placă comemorabilă pe care scria: „Acest spital a fost ridicat din prostia omenească și din mândria omenească pentru cei suferinzi.“ Acel om a cunoscut slăbiciunea omului înrădăcinată în mândrie și a valorificat-o ca să înfăptuiască o lucrare bună pentru cei în lipsă. Satan se bazează pe mândria noastră chiar și atunci când ne credem mai sfinți și mai aproape de Dumnezeu.

Ispita va veni, și putem anticipa acest lucru, dar suntem chemați să o biruim. Mai întâi fantezia plăsmuiește ce i-ar place firii noastre despre lucrurile ce nu le avem, dar ni le-am dori. Dacă în acest stadiu nu curmăm gândul despre acel păcat, ci continuăm să-l întreținem, el devine o ispită ce ne atrage spre înfăptuirea răului, care apoi ne produce pagubă sufletească. Totul începe de la un gând, ca o scânteie, pe care dacă nu-l stingem în sângele Domnului Isus crește la nivel de flăcări, și apoi duce la iad. Nu suntem noi vinovați că vin ispitele, dar suntem răspunzători de modul cum acționăm. Este necesar să ne cunoaștem

slăbiciunile, pentru că acolo unde suntem slabi vom fi atacați cel mai mult de vrăjmaș. Suntem chemați să fim sfinți dintre aceia care omoară mădularele firii vechi, cum este curvia, necurăția, idolatria, dar în mod deosebit trebuie să vânăm și zdrobim mândria din noi, sub orice formă ar veni ea. Privind la grozăvia păcatului suntem gata să spunem că noi nu facem astfel de lucruri?

Aceeași atitudine a avut-o Hazael atunci când prorocul i-a spus ceva despre viitorul copiilor lui Israel. Lui Hazael nu i-a venit să creadă că el e în stare de astfel de monstruozități și a spus: „Hazael a zis: «Dar ce este robul tău, câinele acesta, ca să facă lucruri așa de mari?»..." (2 Împărați 8:13). Hazael a ajuns să facă acele lucruri de care odată nu se credea în stare, și astfel în smerenie trebuie să acceptăm că și noi suntem în stare de a face mult rău, dacă nu ne alipim tare de Bine. Apostolul Pavel ne spune că cel ce stă în picioare trebuie să ia seama să nu cadă. Dacă nu luăm seama este posibil să cădem, indiferent de câtă vechime avem sau ce am făcut de când suntem pe calea Domnului. Mândria este păcatul care aduce mari pierderi omului, pentru că acest păcat anulează faptele lui bune.

„…Dumnezeu va judeca, prin Isus Hristos, lucrurile ascunse ale oamenilor" (Romani 2:16). Există lucruri făcute în ascuns despre care ne este rușine chiar să le amintim, dar oricât de ascunse sunt, ele vor fi scoase la lumină și judecate. Sunt numai două variante, din care trebuie să alegem una. Pe de o parte este Dumnezeu, care dă binecuvântare, viață și Raiul, iar de cealaltă parte este Satan, care oferă plăceri de o clipă, apoi moartea și iadul. Asemenea unui Tată bun, Dumnezeu ne sfătuiește să alegem viața, să-L alegem pe El, dar nu ne obligă, pentru că ne-a făcut o ființă care are voința liberă de a alege ceea ce vrea. „Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău" (Eclesiastul 12:14). Psalmistul David în textul citat la început se recunoaște a fi în stare nu numai de a-și ascunde păcatul, dar era suspicios de el însuși în ce privesc greșelile ce se ascund așa de

bine că nici el nu le vede, de aceea L-a rugat pe Dumnezeu să-i cerceteze calea. „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!“ (Psalmul 139:23, 24). Cine își iubește sufletul Îi va face această invitație Domnului Isus, care vine ori de câte ori este chemat cu toată inima. Suntem în așteptarea venirii Domnului Isus, care va lua ce este al Său. Ești tu gata? Mai ai păcate ascunse? Cum Îl aștepți? Cu bucurie sau Îl aștepți așa cum un pacient privește spre cabinetul stomatologic unde urmează să fie chemat pentru un tratament? Când eram copil și mi se spunea că tata vine acasă peste o oră mă apuca groaza dacă eram vinovat de ceva năzbâtii, dar dacă nu aveam nimic la activ mă simțeam liber de orice sentiment de frică. Mireasa Domnului Isus Îl așteaptă pe Domnul la fel cum o logodnică își așteaptă logodnicul pe care-l iubește din toată inima. Să-L așteptăm pe Domnul știind că nu avem păcate ascunse, ca să putem spune nu doar cu gura, ci și cu inima și trăirea: „Vino Doamne, Isuse!“

Amin

34

NAŞTEREA DIN NOU

„Isus i-a răspuns: «Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.»“ Ioan 3:5

Scriptura și în mod deosebit primele cărți ale Vechiului Testament conțin informații despre oameni care s-au născut, și apoi au murit. Unii au trăit puțini ani, iar alții au trăit foarte mulți ani, dar toți au avut în comun faptul că au murit. Sufletul omului a fost creat ca să existe veșnic și cu toate că datorită păcatului toți oameni mor, ei se împart în două categorii. Categoria celor nemântuiți și a celor mântuiți, care undeva între leagăn și sicru au dezvoltat o relație de prietenie cu Dumnezeu, Creatorul a tot ce se vede și a tot ce nu se vede. Dumnezeu și diavolul sunt în competiție pentru inima omului, iar Dumnezeu a lăsat ca omul să aleagă cui vrea să slujească. Când ne planificăm o călătorie cumpărăm biletul corespunzător, la fel și aceia care vor ca sufletul lor să fie mântuit trebuie să dețină biletul de intrare în Împărăția lui Dumnezeu. Noi, ca oameni, nu aveam ce să-I oferim lui Dumnezeu că să obținem acest bilet, dar Domnul Isus a avut ce oferi, și în dragoste Și-a dat viața trăită fără de păcat ca plată pentru biletul de intrare în Cer a fiecărui suflet care alege ca destinație veșnică Cerul.

„Isus i-a zis: «Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine»“ (Ioan 14:6). Domnul Isus, și nimeni altul, este Acela care oferă în dar biletul de intrare în Împărăția lui Dumnezeu. Acest bilet devine al nostru atunci când credem în Domnul Isus ca Mântuitor, ne pocăim și Îi predăm controlul

vieții. Dumnezeu a lăsat ca noi să alegem unde vrem să ne petrecem Veșnicia, dar în dragoste ne îndeamnă să alegem viața. „Iau azi cerul și pământul martor împotriva voastră că ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești..." (Deutronom 30:19). A alege binele înseamnă a-L avea pe Dumnezeu, singurul Bun, și prin El devii bun, pentru că prin lepădare de noi înșine El, care este Bun, trăiește în noi. Acest bilet înseamnă justificare prin credință și păcatul nostru este înlăturat, la fel cum ai șterge o tablă școlară pe care s-a scris cu cretă. Acest bilet care ne este oferit în dar, pentru că omul nu ar avea niciodată cu ce să-l plătească, ne dă nevinovăția înaintea lui Dumnezeu, ca și cum niciodată nu am fi păcătuit. A fi văzut de Dumnezeu ca neprihănit este singura condiție pentru ca cineva să intre în prezența lui Dumnezeu.

Primul pas al împăcării noastre cu Dumnezeu este o predare necondiționată, și din clipa când această predare a avut loc duhul nostru este trezit la viață, și în noi are glas și voință o făptură nouă. Această experiență se numește nașterea din nou și este o minune pe care o face Duhul Sfânt înăuntrul celor ce se pocăiesc cu adevărat, întorcând spatele la păcat și spunând un „DA" clar la orice și oricând le cere Dumnezeu. Această pocăință nu este doar regret și remușcare, pentru că mulți din cei ce au aceste două simțuri în ei înșiși se urăsc chiar și pe ei, la fel ca cei care sunt în iad. Pocăința adevărată, care are ca rezultat o autentică naștere din nou, vede dincolo de păreri de rău și remușcări, și uitând ce este în urmă se aruncă în brațele Domnului, care șterge tot trecutul și dă un început nou, de a trăi cu Dumnezeu pentru Dumnezeu. Naștere din nou înseamnă că o dată ce ai auzit cuvântul despre mântuirea care se primește prin credința în jertfa Domnului Isus intri în ascultare de El, printr-o armonizare a voinței tale cu voința lui Dumnezeu pentru viața ta.

Pentru mulți cuvintele „naștere din nou", care sunt amintite de Domnul Isus atunci când a vorbit cu Nicodim, sunt doar un clișeu vechi, fără de valoare, dar aceasta este condiția și biletul cu care

cineva poate fi mântuit. Pocăința, care vine tot de la Dumnezeu, este singura cale de a obține acest bilet și cei din iad știu acest lucru și îl afirmă, dar pentru ei este prea târziu. Bogatul nemilostiv din pilda Domnului Isus, care a ajuns în iad ca un suflet fără de putere și lipsit de speranță, a recunoscut că numai prin pocăință poate fi evitat acel loc de durere. „«Nu, părinte Avraame», a zis el; «ci dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi»“ (Luca 16:30). Bogatul nemilostiv a crezut că este necesară pocăința, dar tu ce crezi? Vrei să crezi astăzi, sau vrei să aștepți până ajungi la locul cel de groază ca să crezi? Cert este faptul că toți oamenii, fie aici, fie dincolo de această viață, vor recunoaște că singura cale de a fi mântuit este calea pocăinței, prin care Dumnezeu naște sufletul omului din nou la o viață trăită cu Hristos. Ce crezi despre Domnul Isus? Nu ajunge să crezi că El este și că prin înlocuire El a devenit Mielul de jertfă pentru omenire, ci este necesar să crezi că a murit în locul tău și să te încrezi numai în meritul jertfei Lui. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu“ (Efeseni 2:8).

Lumea știe despre Isus, dar cel ce este născut din nou Îl cunoaște pe Isus, pentru că a simțit că în momentul nașterii din nou a avut loc un transfer de vină care i-a dat ușurare, pace și un simț de fericire ca nimic înainte. Când scapi de păcat și dominația lui asupra voinței tale, scapi de frica întâlnirii cu Dumnezeu și chiar de frica morții. Examenul unui profesor ce dorea să predea limba franceză a constat în aceea că i s-a dat să citească dintr-o carte scrisă în limba franceză în fața unor persoane care cunoșteau bine această limbă. Orice referințe și oricâte diplome ar fi avut, toate ar fi fost în zadar dacă nu ar fi fost în stare să citească cu ușurință din acea carte. Oricât ar spune oamenii că sunt mântuiți sau chiar născuți din nou, până când nu trăiesc faptele luminii care rodesc din Duhul Sfânt și care se dovedesc printr-o trăire sfântă, o asemenea afirmație este fără de valoare. A fi născut din nou înseamnă a face parte dintr-o grupare de oameni deosebită,

care au în ei prin Duhul Sfânt chiar pe Dumnezeu. Ei vorbesc și acționează așa cum Duhul Sfânt îi cârmuiește. Nu există nici un om care să nu aibă nevoie de această trasformare a nașterii din nou. „...căci toate neamurile sunt netăiate împrejur, și toată casa lui Israel are inima netăiată împrejur“ (Ieremia 9:26).

Astăzi oamenii spun că e la modă să fii spiritual și vrăjmașul sufletului nostru a creat și pus la dispoziția oamenilor tot felul de imitații înșelătoare care să consume timpul scurt al omului pe pământ, ținându-l confuz, ca să nu găsească adevărata cale spre mântuire, care are loc numai prin nașterea din nou pe care o face Duhul Sfânt. Unii oameni se compară cu alții și spun că ei nu sunt așa de răi ca ceilalți, dar fiecare suflet va fi judecat după standardul lui Dumnezeu, nu după al nostru sau al oamenilor din jurul nostru. Credința și pocăința, ca o monedă cu două fețe, este singura metodă pentru om de a intra în posesia mântuirii. Harul lui Dumnezeu nu este părtinitor, pentru că Dumnezeu nu se uită la fața omului, ci cei ce îndeplinesc condiția de a se smeri în pocăință primesc iertarea și mântuirea. Dumnezeu, care nu Se lasă batjocorit, nu-ți va încredința ungerea care te naște din nou dacă hotărârea ta nu este sinceră. Nu ajunge să spui că te-ai predat Domnului, și apoi să trăiești în continuare la fel. Un suflet se dovedește a fi născut din nou în măsura în care trăiește cu evlavie, fiindcă a avea doar o formă de evlavie nu este îndeajuns.

Este absolut necesar ca în lumina Sfintelor Scripturi să ne cercetăm, chiar dacă ne numim creștini de mult timp, ca să vedem dacă cu adevărat am fost născuți din nou, așa cum i-a spus Domnul Isus lui Nicodim în textul citat la început. Nașterea din nou este o trezire la o experiență nouă, la fel cum un copil care se naște are o experiență nouă pentru că dă de aer, lumină și sunete într-un mediu nou. Nașterea din nou, atunci când este autentică, aprinde în noi o pasiune sfântă pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu și de a-L iubi pe El. Omul de rând nu are această dorință și nici puterea de a se conforma cerințelor lui Dumnezeu. Vorbirea stricată se schimbă într-o vorbire sănătoasă și Duhul Sfânt îți dă pute-

rea să-ți ții limba în frâu. Când cineva este născut din nou vorbește cuvintele lui Dumnezeu, care duc la viață și la bine. Dragostea de Dumnezeu plantată în noi când suntem născuți din nou se vede prin aceea că ne cercetăm viața ca să indentificăm orice lucru sau obicei care nu place Domnului și îl înlăturăm afară. Această separare de felul lumii se numește sfințenie și nu este un accident, ci este efortul Duhului Sfânt în cooperare cu voința noastră de a crucifica firea cea veche, adică de a-i tăia drepturile. „Mă voi purta cu înțelepciune pe o cale neprihănită… Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei; urăsc purtarea păcătoșilor; ea nu se va lipi de mine“ (Psalmul 101:2, 3). De exemplu, când ești născut din nou nu mai vrei să megi la film și la discotecă, ci vrei studii biblice și părtășia fraților care se strâng la rugăciune.

În timpul Vechiului Testament, unde erau zece evrei se putea înființa o sinagogă, dar astăzi acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Domnului Isus este și Domnul prezent. Aceste adunări sunt ocazii de hrănire a sufletului, la fel cum un copil nou născut care primește hrană crește și tot mai mult seamănă cu părinții lui. Ai această foame și plăcere de Cuvânt, ori este Scriptura o plictiseală? Cel flămând nu stă cu mâncare bună și hrănitoare lângă el fără să mănânce, dar un om care nu este născut din nou nu dorește să mănânce nimic, pentru că morții nu mănâncă. Pentru cel născut din nou studierea Cuvântului este o delectare în tainele lui Dumnezeu, care vin la viață în lumina Duhului Sfânt. Adam a ales să asculte mai bine de Eva decât de Dumnezeu, dar omul născut din nou alege să asculte mai bine de Dumnezeu decât de vocile din jur sau de firea lui veche. Cel născut din nou citește, meditează și cere lumina care vine de sus ca să înțeleagă și să primească benificiu maxim din studierea Cuvântului lui Dumnezeu care are autoritatea finală în viața credinciosului. De multe ori copiii Domnului care au Biblii uzate cu folos au versete însemnate pe care le-au dovedit adevărate în viața lor și încearcă să memoreze tot mai mult din Scriptură, strângând astfel Cuvântul în inima lor.

Dacă un suflet nu are o foame după Scriptură și mesajul ei, la fel cum trupul are o foame după hrană, apar întrebări alarmante și anume dacă un astfel de suflet este născut din nou. Copilul Domnului nu acceptă compromisuri când este vorba de Cuvântul Domnului și nu alege numai ce-i convine, ci este gata să lupte cu armele luminii și chiar să-și dea viața pentru adevăr dacă este chemat la aceasta, așa cum au făcut milioane de suflete în prima eră creștină. Faptul că ești gata să te sacrifici pentru lucrarea Domnului și pentru adevărul Scripturii sunt încă o dovadă a nașterii din nou, pentru că Duhul Sfânt îți deschide ochii să vezi cât de scurtă este această viață și cât de mult se merită să-I rămâi credincios Domnului în orice circumstanțe.

Nașterea din nou se vede din felul de rugăciuni pe care le facem. Rugăciunea celui născut din nou în cea mai mare parte exprimă dorințele duhului viu de a fi mai aproape de Dumnezeu și cere putere de a ieși biruitor din ispite, dorind ca voia lui Dumnezeu să fie făcută în viața lui. Rugăciunea celui ce nu a avut adevărata experiență a nașterii din nou constă mai mult într-o listă de dorinți pământești și favoruri pe care I le cere lui Dumnezeu. O dată născut din nou nu te mai simți bine în anturajul oamenilor care refuză să-L primească pe Domnul Isus Hristos ca Domn și Mântuitor, ci îți place prietenia oamenilor care caută pacea și sfințenia. Esau, despre care Scriptura spune că era lumesc, s-a oferit să-i ajute lui Iacov când s-au întâlnit, dar Iacov care deja se numea Israel, a refuzat politicos oferta, aducându-și aminte de jugul nepotrivit la care a tras în prietenia lui cu Laban. Hamor s-a oferit să-l dea pe fiul lui Sihem să se căsătorească cu Dina, fata lui Iacov, dar acesta nu a acceptat să se încuscrească cu cei care aveau obiceiuri idolatre. Avraam a refuzat târgul și ofertele împăratului Sodomei după ce l-a eliberat pe Lot, refuzându-i bogățiile din prada de război, știind cât necaz a adus în viața lui bogățiile pe care le primise prin compromis în Egipt. Tot așa copilul Domnului născut din nou, știind că prieteniile rele strică obiceiurile bune, termină orice prietenie cu cei ce iubesc păcatul.

Naștere din nou are răsunet chiar și în dulapurile în care ne păstrăm hainele, pentru că o dată ce Duhul Sfânt este rezident permanent înăutrul nostru nu ne vom îmbrăca provocator, ci vom alege simplitatea și curăția. La Vatican, în biserica Sfântu Petru există oamenii care cu discreție au grijă ca nimeni să nu intre înăutru îmbrăcat indecent și necuviincios, încât să izbească privirile. Cel născut din nou nu are nevoie de un paznic afară lângă el, ci dinăuntru sufletului primește îndemnurile Duhului Sfânt, care-i spune dacă îmbrăcămintea este sau nu potrivită ca să fie purtată de un urmaș al lui Isus Hristos. Sufletul născut din nou are cugetul ca un străjer vigilent, care veghează la porțile inimii ca să nu intre nimic nepotrivit, nici pe calea auzului și nici pe calea ochilor. Dacă cineva se consideră meseriaș, lucrarea mâinilor lui va dovedi acest lucru, dar dacă cineva spune că a avut experiența nașterii din nou, viața sfântă trăită pentru Dumnezeu, și nimic altceva, va dovedi că acest lucru este o realitate.

„Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă, având un cuget curat..." (1 Petru 3:15, 16). După ce am fost născuți din nou apare în noi dorința ca în iubire să spunem și altora despre ce a făcut Domnul pentru noi și astfel să fie mântuiți și ei, însă fără să dăm loc mândriei spirituale să se dezvolte. Chiar și gândurile trebuie să le facem roabe ascultării de Hristos, pentru că la nivelul gândurilor poate începe păcatul, de aceea să nu le lăsăm să se ducă niciodată acolo unde ne-ar fi rușine să fim văzuți de Domnul Isus. După ce ești născut din nou dezvolți o tărie de a păstra gândurile curate, folosind puterea sângelui Mielului care împreună cu Duhul Domnului din noi sunt mai tari ca și cel care este în lume. A fi născut din nou înseamnă a trăi recunoscând că în orice clipă suntem sub autoritatea lui Dumnezeu, care dispune de viața noastră și de tot ce avem noi. Hrana celor firești constă în greșelile altora, dar cel ce este născut din nou alege să ierte și să arate bunătate pentru a-l ajuta pe cel căzut.

Când ești născut din nou porți înăuntru Binele care este din Dumnezeu, pentru că ai fost altoit în Bine și ai ca rod Binele. Succesul vieții de creștin constă într-o continuă predare a întregii ființe în mâna lui Dumnezeu. Atunci binecuvântarea îți umple viața, și a fi binecuvântat înseamnă a primi de la Dumnezeu tot ce ai nevoie, nu neaparat tot ce ceri. Mulți vor să plătească ei biletul de intrare în cer, dar dacă ar fi existat o altă cale Dumnezeu nu ar fi trimis pe singurul Lui Fiu să moară pe o cruce și încă o moarte de blestem. Dumnezeu a știut că nu este o altă cale, de aceea a dus la îndeplinire planul de salvare numit Har, prin care cel ce nu merită nimic bun primește cel mai mare dar posibil și anume mântuirea cu dreptul de a se numi copil al lui Dumnezeu. Omul de multe ori tratează lucrurile trecătoare ale acestei lumi ca și cum ar fi veșnice, și pe cele ce vor dura veșnic de parcă ar fi trecătoare. Ce este important în viața ta? Este standardul descris în acest mesaj o stare de sfințenie ce pare imposibil de realizat? Da, este ceva imposibil dacă depindem de puterea noastră, dar când dăm voie Duhului Sfânt, care poate tot și știe tot, El face lucrarea aceasta în noi la fel cum un sculptor înlătură bucățile care nu sunt necesare dintr-o bucată de marmură, pentru a rămâne numai ce este frumos și folositor.

Aceste lovituri de daltă sunt uneori necazurile prin care trecem. Ele ne fac să stăm mai aproape de Domnul și să depindem de ajutorulul Lui. Cea mai înaltă stare pe care o poate atinge omul este aceea de a fi un suflet născut din nou. În acest punct Duhul Sfânt a umplut ființa mea și am cunoscut ce înseamnă fericirea. Această experiență este reală și nu poate fi confundată cu nimic altceva. Ea poate avea loc în doar câteva momente de adâncă pocăință, dar urmările sunt veșnice. Mulți nu cred în această transformare numită naștere din nou pentru că nu vor să dea controlul vieții lor Domnului Isus. Milioane de suflete, printre care și eu, au avut această experiență, când în lacrimile pocăinței au primit iertarea Domnului și au început o viață nouă trăită pentru slava lui Dumnezeu. Nu am fost la Polul Sud, dar totuși el există.

Nu văd curentul din priză, dar el poate fi simțit. Nu am fost în Cer sau în iad, dar totuși aceste locuri sunt reale. Există realitatea nașterii din nou chiar dacă cineva refuză să creadă sau să ceară acest lucru de la Dumnezeu. Când această transformare are loc duhul nostru mărturisește și strigă: „Ava, adică Tată“ către Dumnezeu.

Omul explorează toate resursele pământești posibile ca să găsească fericire, dar adevărata fericire este numai în Dumnezeu și începe cu experiența nașterii din nou. Dacă nu te pocăiești pentru că nu vrei să porți o cruce, nu vei putea purta nici cununa vieții pe care o vor primi cei mântuiți. Dacă spui că ești mântuit, caută înăuntru tău să vezi dacă găsești acolo Duhul Domnului. „Sufletul meu Te dorește noaptea, și duhul meu Te caută înăuntrul meu...“ (Isaia 26:9). În noaptea încercării, cel născut din nou aleargă la ajutorul Domnului și așteaptă cu răbdare izbăvirea Lui. Este El înăuntru tău? Ai fost născut din nou? Dacă da, atunci cu claritate vezi o diferență între ceea ce numeai înainte păcat și ce numești acum păcat. Poți să vezi o diferență în lucrurile care ți le permiteai înainte și lucrurile pe care ți le permiți acum. Dacă ești născut din nou în mod progresiv urăști păcatul tot mai mult și cauți să-l depistezi înainte de-a aduce pagube.

Sunt mulți pomi care cresc în pădure la întâmplare, dar dacă vrei roade specifice și bune trebuie să plantezi și să îngrijești un anumit soi de pom. Roadele bune ale Duhului Sfânt amintite în Galateni capitolul cinci nu sunt o întâmplare, ci sunt rezultatul nașterii din nou, care înseamnă altoirea noastră în Dumnezeu, fără de care nu putem face nimic bun. A fi creștin nu înseamnă a avea religie, ci a avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt prin nașterea din nou și înnoirea făcută de Duhul Sfânt. Această prietenie crește așa cum prietenia dintre doi tineri crește pe măsură ce petrece timp împreună. Omul a reușit să creeze în laboratoare un bob de grâu artificial, cu aceeași structură chimică ca și acela din care este făcută pâinea, dar când a fost pus în pământ a putrezit pentru că îi lipsea viața. Omul care este

născut din nou se deosebește de acela care doar poartă numele de creștin, pentru că are viață în el din Dumnezeu și puterea duhovnicească pe care o aduce Duhul Sfânt în suflet îi dă tăria să trăiască pentru Dumnezeu. Cei ce nu sunt născuți din nou într-un mod autentic sunt creștini de vreme bună, care nu vor și nici nu au puterea de a plăti prețul unei ascultări necondiționate de Dumnezeu. Nașterea din nou schimbă vieți în mod radica, și omul care se pocăiește devine o mărturie pentru cei din jur.

John Newton, care se ocupa cu vânzări de sclavi pe care-i aducea cu corabia din Africa, a avut o întâlnire cu Domnul Isus, căruia și-a predat viața și care l-a schimbat într-un slujitor al lui Dumnezeu. De la el avem frumoasa cântare: „Mărețul har m-a mântuit pe mine din păcat.“ Dacă omul refuză împăcarea cu Dumnezeu, El respectă această decizie și îl lasă să meargă la locul de chin pe care și-l alege prin refuzul de a se pocăi. Unii ar dori beneficiul înfierii în familia Împăratului, dar se supără și renunță când află că Dumnezeu le cere să trăiască pentru El. Care este destinația sufletului tău? Iadul sau Raiul? Dacă nu ai avut experiența nașterii din nou și nu știi dacă ești mântuit sau nemântuit înseamnă că sufletul îți este îmbarcat spre iad, dar cât timp Domnul nu a venit și cât timp mai ai suflare poți să faci ceva pentru binele veșnic al sufletului tău. Când neglijezi să planifici unde-ți vei petrece veșnicia de fapt alegi să o petreci în iad. Dumnezeu deja a făcut tot ce este necesar ca să fii mântuit, dar depinde de tine dacă vrei să asculți sau nu. Nu este cale de mijloc, și o dată trecut din viață nici toți preoții de pe pământ nu-ți pot schimba destinul veșnic de pierzare, dacă clipa morți te suprinde neîmpăcat cu Dumnezeu.

Dacă simți că ai dorința de a fi în relație bună cu Dumnezeu și vrei să ai această experiență a nașterii din nou înseamnă că duhul tău este trezit și cercetat de Dumnezeu, care așteaptă să faci pasul următor. Dacă nu ai avut această experiență a nașterii din nou poți să o ai dacă faci ceea ce a făcut samariteanca la fântâna lui Iacov. Ea a spus Domnului Isus: „...dă-mi această apă...“ (Ioan 4:15).

Astăzi este ziua când printr-o rugăciune sinceră poți avea aceasta experiență a nașterii din nou. „...Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii“ (2 Corinteni 6:2). Dumnezeu vrea să-L cauți prin credință în rugăciune. „Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul...“ (Ieremia 29:13, 14). Trebuie să crezi, să ceri și să primești această mântuire ca dar de la Dumnezeu. Când vii la Domnul Isus Hristos practic vii acasă în brațele unui Tată iubitor, care te așteaptă cu brațele deschise. „Doamne Isus, eu sunt un suflet păcătos, dar cred că Tu ai murit pentru cei păcătoși. Nu mă pot salva singur, de aceea Te rog iartă-mă de păcatul meu și naște-mă din nou prin Duhul Tău cel Sfânt într-o făptură nouă, care să trăiască pentru tine fiecare clipă. Amin.“

Amin

35

MILA ÎN INIMA CREDINCIOSULUI

„Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!“ Matei 5:7

A fi milos înseamnă a fi sensibil, înțelegător și de cele mai multe ori aceste simțuri sunt urmate de o acțiune binefăcătoare în favoarea unei persoane aflate în necaz. Nimeni nu a dat dovadă de mai multă milă ca și Dumnezeu, care a simțit durerea și falimentul spiritual al omului, datorat păcatului. Rădăcina păcatului este în faptul că omul, în mândria lui, vrea să facă ceea ce vrea el, și Dumnezeu l-ar fi putut lăsa pe om să meargă în locul de chin pe care și l-a ales prin păcat, dar I-a fost milă de om și în bunatatea Lui a făcut și a dus la îndeplinire un plan de recuperare a sufletului căzut în păcat. Sufletele care acceptă să fie recuperate prin mila Domnului și în meritul sângelui Sfânt care s-a vărsat la Golgota dau dovadă de această virtute numită milă, care vorbește cel mai bine prin fapte. Această virtute a Miresei Domnului Isus numită milă este activată la un nivel ridicat și vizibil de Duhul Sfânt, atunci când prin pocăință sufletul nostru este născut din nou. Viața nouă, de copil al lui Dumnezeu, este caracterizată prin trăsături izvorâte din Dumnezeu Tatăl nostru, care vrea să-I semănăm și să fim miloși așa cum și El este și a fost cu noi.

În cuvântarea de pe munte, de unde este textul citat la început, Domnul Isus descrie calitățile celor ce devin făpturi noi ca o scară de lumină, și una dintre trepte se numește milă. Această scară de lumină se sprijină pe har, și harul îmbină această treaptă care nu lucrează singură, ci împreună cu celelalte trepte ale scării. Cuvin-

tele Mântuitorului ne spun că este ferice de aceia din a căror inimă izvorăște mila, pentru că și ei la rândul lor vor avea parte de milă. Mila arătată față de cel aflat în necaz este o lucrare evidentă a harului din sufletul celui mântuit, dar nu este motivul pentru care un suflet este mântuit. Mântuirea este darul lui Dumnezeu, însă când un om ajunge mântuit are aceste virtuți care sunt dovezi ale mântuirii, printre care și mila. Sufletul mântuit a avut parte de mila lui Dumnezeu și ea se revarsă mai departe prin fapte peste cei din jur.

Aceia care au urcat prima treaptă amintită de Domnul Isus, și anume de a fi săraci în duh, pot să arate milă față de semenii lor fără să se mândrească, pentru că este ceva natural firii dumnezeiești, după cum este natural ca apa unui izvor să curgă la vale. După ce sufletul a ajuns pe această scară de lumină, la treapta de a fi flămând după neprihănire, chiar dacă uneori are lacrimi pe obraz din cauza suferințelor, poate să aibă milă față de aceia care au nevoie să simtă și să primească milă. Aceia care dau dovadă de milă au înțeles deja folosul blândeții care-i face să semene cu Marele Stăpân și atunci urcă pe următoarea treaptă de lumină, arătând milă prin fapte făcute în bunătate față de aceia care sunt în necaz. „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare“ (Coloseni 3:12).

Îmbrăcămintea exterioară ne caracterizează de multe ori în ochii semenilor noștri, dar adevăratul caracter al credinciosului trebuie să se vadă prin bunătatea lui. Sufletul care a avut parte de mila lui Dumnezeu este gata să arate și el milă. În cazul credinciosului, vorba veche că omul poate are gură rea, dar inima bună nu se potrivește, pentru că din prisosul inimii vorbește gura. Dumnezeu a avut chiar de la început pretenția de la om să arate, în iubire, bunătate și milă. „...Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți. Eu sunt Domnul“ (Leviticul 19:18). Un renumit rabin cu numele de Hillel a spus că acest verset este „principiul cel mai important al Torei.“ Pe noi ne iubim și avem milă de noi în ciuda

defectelor pe care le vedem în noi, însă Dumnezeu ne cere să avem milă și să arătăm bunătate față de semenii noștri la care uneori vedem defecte. „Vorbește puțin și fă mult“, spune Talmudul, sursa legilor de conduită evreiești, care conține 613 porunci, de parcă cele date de Dumnezeu nu le-ar fi fost îndeajuns. Toate aceste legi au la bază faptul că Dumnezeu vrea ca făpturile mâinilor Lui, adică oamenii, să arate milă și bunatate unul față de celălalt, pentru că acesta va fi un criteriu de bază după care El va judeca omenirea. „Căci judecată este fără milă pentru cel ce n-a avut milă, dar mila biruiește judecată“ (Iacov 2:13). Când adevărul lui Dumnezeu ne umple inimile avem milă, și a porni la fapte stârnit de această milă devine un lucru ușor și natural.

Unii oameni au nevoie de milă, alții acționează în milă, dar în ambele stări poate fi văzut Domnul Isus. El este Acela care dă prin cel credincios și tot El este Cel care primește, pentru că Scriptura ne învață că ori de câte ori facem un bine unuia dintre cei mai micuți ai Domnului, practic facem acel lucru chiar Domnului. „...«Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut»“ (Matei 25:40). Să nu oprim și nici să nu înăbușim simțul milei atunci când este stârnit în noi de Duhul Sfânt, pentru că prin noi Domnul Isus vrea să-i ajute pe cei ce sunt în necaz și au nevoie de fapta noastră bună. „Căci bunătate voiesc, nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot“ (Osea 6:6).

La o școală creștină, profesorul de religie a afișat în fața tablei de scris un panou pe care erau desenate cercuri concentrice, ca o hârtie folosită pentru tragerile la țintă, și i-a invitat pe cei ce aveau probleme cu cineva în viața lor să dea cu o minge făcută din cârpe în acea țintă și să spună de ce au acele necazuri. Studenții au urmat indicațiile și au dat în acea țintă, amintind că au probleme cu prietenii, dezamăgiri în relații și chiar probleme cu cei din casa lor. După ce câțiva elevi s-au părândat prin fața panoului și au dat în țintă, descărcându-și nervii, profesorul a anunțat experimentul încheiat și a luat panoul jos. În spatele acelui panou în care elevii

au lovit era o poză mare a chipului Domnului Isus, după cum și-L închipuie oamenii. Nu a fost nevoie de nici o explicație și în ochii multora dintre studenți au apărut lacrimi. Inima celor ce e cuprinsă de dragostea lui Dumnezeu seamănă cu Avraam, care a avut bunul obicei de a promite puțin, dar de a face mult. Când Avraam a primit oaspeți i-a invitat să se odihnească și le-a promis o bucată de pâine, dar nu le-a adus doar o bucată de pâine, ci a tăiat un vițel (Genesa 18:5-8). Sunt mulți care nu pot arăta milă, ajutându-l pe cel aflat în necaz, pentru că s-au lăsat cuceriți de lăcomie și egoism, dar nu acesta a fost exemplul pe care ni l-a lăsat primii creștini. „În toate privințele v-am dat o pildă, și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi, și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care Însuși a zis: «Este mai ferice să dai decât să primești»“ (Fapte 20:35).

A da și a arăta milă este calea spre a primi milă și a fi binecuvântat de Dumnezeu. „Unul, care dă cu mâna largă ajunge mai bogat; și altul care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească. Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi udat și el“ (Proverbe 11:24, 25). Mulți dintre aceia care poartă numele de creștin când aud că li se cer bani pentru lucrarea Domnului se chircesc ca opăriți și ca o plantă prinsă de brumă. Acest mod de comportare dovedește că nu au o inimă nouă, care să semene cu a lui Dumnezeu, pentru că El este milos și în El nu este zgârcenie. „Inima este nespus de înșelatoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?“ (Ieremia 17:9). Trebuie să fim atenți ca nu cumva inima noastră să joace teatru, în rolul de pocăit, dar ea de fapt să fie nenăscută din nou și una din dovezile nașterii din nou este că cel care a primit o inimă nouă este milos și gata să sară în ajutorul nevoiașului. De multe ori Dumnezeu alege să ne testeze, nu pentru că El vrea să știe cum ne e inima, fiindcă El deja știe, ci pentru ca noi să vedem cum ne este inima. Dumnezeu nu este frizer ca să-I dai bacșiși duminica ori de câte ori se face colecta, ci El are un drept legal asupra venitului tău și al meu și a opri ceea ce-i a Lui înseamnă a invita dezastru

și nenorocirea în viața noastră. Dacă celor din Vechiul Testament li s-a cerut zeciuială, nici de la cei ce au avut cu adevărat parte de înnoirea făcută de Duhul Sfânt nu se așteaptă cu nimic mai puțin. Atunci când nu dai dintr-o inimă cuprinsă de milă, când Dumnezeu îți scoate ocazii în cale, practic Îl ispitești pe Dumnezeu, acționând ca și cum El nu ar fi prezent lângă tine în acele momente, cunoscându-ți chiar și gândurile.

„… ispitiseră pe Domnul, zicând: «Este oare Domnul în mijlocul nostru, sau nu este?»“ (Exodul 17:7). Meriba a fost locul unde Israelul a fost testat după ce a ieșit din robie și înseamnă loc de testare. Dacă am spus că suntem ai Domnului și că Îl iubim și noi vom fi verificați de Dumnezeu. „Au ispitit pe Dumnezeu în inima lor…“ (Psalmul 78:18). Israeliții s-au crezut abandonați, ca și cum ar fi fost într-un loc unde Dumnezeu nu-i vede. Faptul că arătăm milă chiar și față de acela care nu o merită dovedește că am înțeles înăuntru nostru că și noi am avut parte de milă când nu am meritat. Frații lui Iosif atunci când au fost invitați la masă de către Iosif, fără ca ei să știe cine este acel om puternic, au observat că lui Beniamin, care era frate de tată și de mamă cu Iosif, i s-a adus o porție de cinci ori mai mare de mâncare. Acesta a fost un examen dat de Iosif fraților săi, ca să vadă dacă s-au schimbat și au milă, sau arată invidie față de Beniamin, așa cu au arătat față de el atunci când l-au vândut ca rob la ismaeliți. Mai târziu, când Iosif a vrut să-l rețină pe Beniamin în Egipt, insinuând furarea unui pahar de argint, aflăm că Iuda s-a oferit pe el însuși rob în locul lui Beniamin. Atunci, Iosif a fost satisfăcut că frații lui s-au schimbat, pentru că au dat dovadă de milă față de Beniamin și față de bătrânul lor tată. Atunci, Iosif li s-a făcut cunoscut cine este și i-a iertat.

Domnul Isus dorește ca noi să avem milă, pentru ca nu cumva să fim găsiți în poziția robului din pilda spusă de Domnul Isus, în care ni se spune că robul care a fost iertat de împărat de mult l-a întâlnit pe un tovarăș de-al lui care-i datoră puțini bani, dar pe care l-a aruncat în temniță, pentru că nu a avut cu ce să plătească

mica datoria în acele momente. În iubire, suntem chemați să iertăm, chiar dacă nu putem imediat să scoatem acel incident dureros din mintea noastră. Cu timpul și mintea va trebui să se supună deciziei luate de voința noastră de a ierta, arătând milă, dar nu poți arăta o astfel de milă până ce nu ai avut în mod personal parte de mila lui Dumnezeu, care ne-a acceptat răi și murdari, ca apoi să ne spele de vechile noastre păcate și să ne îmbrace în haina neprihănirii Lui. Mila din inima credinciosului este diferită de mila pe care o are omul așa zis bun, pentru că mila care duce la fapte binefăcătoare este rezultatul lucrării Duhului Sfânt în inimă. O vorbă veche spune că gardurile bune fac vecini buni, dar cel credincios trebuie să fie gata să descopere locul unde este durere și lipsă, ca să intervină ca un balsam și să aducă mângâiere.

Când inima lui Zacheu a fost cuprinsă de dragostea lui Dumnezeu, nu a așteptat să i se dovedească juridic că este dator săracilor, ci și-a deschis imediat buzunarul față de ei. „Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?“ (Mica 6:8). Nu se poate să ai milă și să nu te îngrijești de sărac când îl vezi în nevoie. Împins de milă, credinciosul simte cu cel în lipsă sau cu cel aflat în necaz, și dacă-i stă în putință îl ajută sau are o vorbă de încurajare pentru el. Mila nu te lasă să stai liniștit la caldură când știi că copiii fratelui tău rabdă de frig și foame. Mila nu te lasă să nu-i spui celui ce se îndreaptă spre iad că există un Dumnezeu milos și iertător, care-i iubește și primește pe cei păcătoși. Credinciosul are milă chiar și față de acela care uneori răbufnește cu batjocuri și insulte asupra celui ce-i spune mesajul despre mântuire. Credinciosul vede poza întreagă a vieții și știe necazul mare care-l așteaptă pe un asemenea om ce refuză glasul Evangheliei, de aceea îi este milă de el.

Domnul Isus, în milă, a iertat-o pe femeia prinsă în păcat, care cred că tremura de frică, și a lăsat-o să plece spunându-i să nu mai păcătuiască. Care este acțiunea noastră față de cel păcătos? Indiferență, judecată și condamnare sau milă? Cine seamănă cu

Domnul Isus are milă față de cel căzut în lațul vânătorului de suflete și nu face ca fariseul amintit de Domnul Isus, care disprețuia pe vameșul ce se ruga în templu, fiindcă se simțea păcătos și nu îndrăznea să-și ridice capul în sus. Să nu fim ca fratele mai mare al fiului risipitor, care lipsit de milă nu a văzut nici un avantaj și nu a simțit nici o bucurie în întoarcerea fratelui lui mai mic, care și-a risipit averea departe de casa tatălui. Egoismul și lipsa milei pot opri rugăciunile noastre de a ajunge pe altarul lui Dumnezeu. „Cine își astupă urechea la strigătul săracului, nici el nu va căpăta răspuns, când va striga" (Proverbe 21:13). Oriunde se află un suflet născut din nou este milă.

Pilda samariteanului milos ne arată ce fel de inimă are Domnul Isus și ce fel de inimă au aceia care Îl urmează pe El. Trebuie să arătăm milă mai întâi celor din casa noastră, apoi tuturor acelora pe Dumnezeu îi scoate în calea noastră. Acela care dă milă va avea parte de milă din partea lui Dumnezeu, care-i poartă de grijă chiar și în viața aceasta. Un mesaj te poate stârni și chiar inspira, dar până nu ai o experiență personală cu Domnul Isus nu ai acea milă care ajunge până la sacrificiu. Cel mai bun exemplu de milă este Domnul Isus, care a avut milă de oameni și a participat intens la necazurile lor. „Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor" (Matei 9:36). În Noul Testament ni se amintește de mai multe ori faptul că Domnului Isus I S-a făcut milă de noroade și la fel trebuie să fim cunoscuți și noi, ca oameni miloși, la care cel aflat în necaz poate apela. Domnul Isus nu numai că a avut milă față de cei cu suferinți trupești sau cu suferinți datorate rănilor păcatului, dar a acționat direct pentru a ajuta acele suflete.

Doi orbi ce ședeau pe marginea drumului care trecea prin Ierihon, fiindcă au auzit de bunătatea și faima Învățătorului din Nazaret, când au auzit gălăgia gloatei ce-L însoțea pe Domnul au apelat la mila Lui: „...«Ai milă de noi, Doamne, Fiul lui David!» Lui Isus I s-a făcut milă de ei, S-a atins de ochii lor, și îndată orbii și-au căpătat vederea, și au mers după El" (Matei 20:31, 34). Când

Domnul Isus a fost la Capernaum a venit un lepros la El și a apelat la mila Sa. „A venit la El un lepros, care s-a aruncat în genunchi înaintea Lui, Îl ruga, și-I zicea: «Dacă vrei, poți să mă curățești.» Lui Isus I s-a făcut milă de el, a întins mâna, S-a atins de el, și i-a zis: «Da, voiesc, fii curățit!»“ (Marcu 1:40, 41). Acțiunile Domnului Isus au fost făcute din milă pentru aceia care erau necăjiți, așa cum a fost și cazul îndrăcitului pe care Domnul Isus l-a eliberat. „...«Du-te acasă la ai tăi, și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul, și cum a avut milă de tine»“ (Marcu 5:19). Când Domnul Isus a plecat în cetatea Nain Și-a arătat mila față de o văduvă a cărei fiu murise și pe care Domnul l-a înviat. „Domnul, când a văzut-o, I s-a făcut milă de ea, și i-a zis: «Nu plânge!» Apoi S-a apropiat, și S-a atins de raclă. Cei ce o duceau, s-au oprit. El a zis: «Tinerelule, scoală-te, îți spun!»“ (Luca 7:13, 14).

Dacă vrem să fim plăcuți Aceluia care ne-a arătat milă trebuie să lasăm ca inimă noastră să fie stârnită de Duhul Sfânt cu care am fost pecetluiți, la milă, și apoi să trecem la fapte. „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curățească un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune“ (Tit 2:14). Sunt multe fapte pe care omul le face și poate sunt considerate de alți oameni ca fiind bune, însă pretențiile lui Dumnezeu sunt mai înalte decât cum își închipuie uneori omul. Faptele bune nu sunt așa de dese cum cred unii. Fapta bună trebuie să își aibă originea în Dumnezeu și să fie cerută de El. Fariseii dădeau zeciuială până și din plantele cele neînsemnate, dar erau lipsiți de milă. O faptă bună are o motivație bună, adică este făcută spre gloria lui Dumnezeu, nu din motive egoiste și slavă personală. Dacă privim la fapte din acest unghi multe din ceea ce noi, oamenii, numim fapte bune sunt descalificate de Domnul. O faptă este considerată bună numai atunci când este făcută cu credință, pentru că fără de credință este cu neputință să-I fim plăcuți Lui.

Cain a zidit un altat, a cheltuit, dar jertfa lui nu a fost primită, pentru că îi lipsea credința. „Căci noi suntem lucrarea Lui, și am

fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“ (Efeseni 2:10). Faptele bune sunt până la urmă rezultatul faptului că Domnul Isus a murit pentru ca noi să putem fi iertați și transformați în făpturi noi, care să iubească, arătând milă. Faptele bune, de fapt, sunt făcute de El prin noi, atunci când devenim vase de care El se poate folosi, ca o conductă prin care binecuvântările lui Dumnezeu curg înspre cei ce sunt în necaz. Numai natura cea noua este în stare de astfel de fapte, de aceea omul nu se poate mântui prin fapte și jertfe. „Jertfa celor răi este o scârbă înaintea Domnului...“ (Proverbe 21:27). Un pom rău nu poate da roade bune, și un izvor rău nu poate da apă dulce. Tot așa, omul care este de la natură rău nu este în stare de fapte bune, de aceea, o dată ajunși mântuiți, atunci când facem fapte bune tot meritul este al lui Dumnezeu.

Dacă pui o bucată de brânză la microscop este foarte posibil să vezi tot felul de vietăți ce mișcă și se poate că nu ai să mai vrei să mănânci brânză în grabă. Tot așa sunt faptele omului vechi puse sub lumina Duhului Sfânt, care judecă simțurile și gândurile omului. Faptele bune făcute din milă apar în noi prin unirea noastră cu moartea și învierea Domnului Isus Hristos. Faptele noastre bune Îl glorifică pe Dumnezeu, a cărui Cuvânt aduce roadă în noi și prin aceasta El este glorificat. Ele sunt evidența harului lui Dumnezeu în noi și o dovadă că am trecut de la moarte la viață. O astfel de trăire este o viață de mărturie pentru slava lui Dumnezeu, și ea adună o răsplătire și o comoară nestricăcioasă din partea lui Dumnezeu pentru ziua în care vom sta în fața Lui. „Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!“

Amin

36

SUFERINȚELE DOMNULUI

„Atunci L-au scuipat în față, L-au bătut cu pumnii, și L-au pălmuit.“ Matei 26:67

Religiozitatea produce în oameni mândrie, dar prin nașterea din nou Duhul Sfânt crează făpturi noi numite creștini, care au ca trăsătură de bază umilința, pentru că ei privesc la suferințele Domnului Isus prin care au fost primiți în familia Împăratului. Religia de multe ori îl glorifică pe om, dar creștinul născut din nou privește la rănile Domnului Isus și-L glorifică pe Dumnezeu pentru îndurarea Lui. Greutatea și bogăția textului citat nu poate fi apreciată pe deplin numai de aceia care au fost iertați de Fiul lui Dumnezeu și au fost înnoiți prin jertfa Domnului Isus. Ziua în care ne împărtășim cu trupul și sângele Domnului este o zi de închinare și proslăvire deosebită, stârnită de faptul că privim la caracterul Aceluia care de bună voie Și-a dat viața pentru cei nelegiuiți.

Oamenii lui Dumnezeu din Vechiul Testament aduceau jertfe atunci când Domnul le vorbea și le descoperea planul Lui cu privire la ei, la fel, și noi trebuie să aducem pe altarul inimii noastre jertfe de laudă când privim la modul cum a fost plătită mântuirea sufletului nostru. Este total greșit să încerci să te simți bine atâta timp cât relația ta cu Domnul nu este bună, însă după ce viața ți-a fost schimbată prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt ai datoria să-L proslăvești pe Acela care Și-a dat spatele să fie însângerat de biciul roman. „Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau, și obrajii înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări“ (Isaia 50:6). Prorocul Isaia

vorbește despre suferințele Domnului Isus, cu 600 de ani înainte ca aceste evenimente să aibă loc, cu o claritate pe care numai Duhul lui Dumnezeu o poate da. „...Iată că ne suim la Ierusalim, și tot ce a fost scris prin proroci despre Fiul omului, se va împlini. Căci va fi dat în mâna Neamurilor; Îl vor batjocori, Îl vor ocărî, Îl vor scuipa; și, după ce-L vor bate cu nuiele, Îl vor omorî, dar a treia zi va învia“ (Luca 18:31-33).

Prorocul Isaia Îl prezintă pe Domnul Isus ca om al durerii și obișnuit cu suferința și descrie patimile Lui de parcă ar fi fost un martor ocular al răstignirii Domnului Isus, pentru ca ei atunci și noi astăzi să nu avem nici o îndoială că El este Mielul lui Dumnezeu. Când într-o relație apare îndoiala și neîncrederea ea este urmată de separare. Dovezile Scripturii și precizia cu care prorociile s-au împlinit spulberă orice fărâmă de îndoială despre faptul că Domnul Isus este Hristosul, trimisul Tatălui. „Atunci L-au scuipat în față, L-au bătut cu pumnii, și L-au pălmuit“ (Matei 26:67). Acest fel de batjocură a fost aplicată chiar sub ochii marelui preot, care a călcat peste toate regulile lor, și aveau ca scop protejarea acuzatului până când nu mai era nici o îndoială că este vinovat. Contrar obiceiului lor, Domnul Isus a fost arestat înainte ca să poată fi acuzat de ceva, și abia după ce a fost adus înaintea marilor preoți au fost căutați oameni de nimic ca martori, pentru a putea aduce o învinuire la adresa Domnului Isus. Obiceiul acelui timp era acela că ori de câte ori se dădea o sentință de moarte trebuia să treacă două zile și abia a treia zi, dacă nu mai apăreau dovezi de nevinovăție, urma să fie dusă la îndeplinire sentința, dar nicidecum aceasta nu se făcea noaptea.

Marele preot a considerat că a găsit motivul pentru care să-L dea la moarte pe Domnul Isus, atunci când El a recunoscut că este Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt. Deasupra Domnului Isus s-a auzit glasul din Cer al Tatălui confirmând că El este Fiul în care Tatăl Își găsește toată plăcerea, mesaj clar cu privire la indentitatea Lui, la fel înaintea femeii samaritence la fântâna lui Iacov, El a afirmat că este Prorocul cel așteptat. Domnul Isus a confirmat afirmația lui Petru, care a văzut în El pe Hristos, Fiul

lui Dumnezeu, și chiar înaintea fariseilor a spus că El a fost înainte de Avraam. Cârmuitorul Irod I-a dat Domnului Isus același tratament de dispreț și batjocură și cu toate că ar fi vrut să-L vadă făcând ceva minuni, Domnul Isus nu i-a spus nici un cuvânt. „Irod, cu ostașii lui de pază, se purtau cu El cu dispret; și, după ce și-a bătut joc de El, și L-a îmbrăcat cu o haină strălucitoare, L-a trimis înapoi la Pilat" (Luca 23:11). Atunci Pilat L-a dat pe mâna schingiuitorilor, care L-au bătut cu biciul legat de stâlp și nu era un lucru neobișnuit ca cei bătuți în acest fel să moară din cauza pierderii de sânge.

Privind prin credință la acea priveliște tristă vedem cum un Rege Și-a dat spatele să fie rupt de biciul roman pentru păcătoși și defăimători, așa cum am fost și eu. El merită adorare pentru bunătatea Lui, fiindcă Și-a dat spatele și fața celor ce Îl băteau, pentru ca noi astăzi să avem prin credința în El viață veșnică. Când Moise s-a aflat în fața rugului ce nu se mistuia și-a dat încălțămintea jos și picioarele lui au simțit fierbințeala pietrelor din pustiu, însă noi când intrăm prin credință în prezența jertfei Mielului lui Dumnezeu pășim într-o atmosferă consacrată și sfințită de sângele scump al Domnului Isus, unde privim la dragostea lui Dumnezeu care a luat locul nostru pe cruce. Evanghelistul Matei scrie că L-au scuipat în față, care este aceeași față despre care cartea Apocalipsei în capitolul 20 spune că pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Caiafa nu a fost deranjat de această batjocură, ci era bucuros să vadă că îi reușește planul de a termina cu prorocul din Nazaret. L-au auzit pe Domnul spunând că Îl vor vedea șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu ca fiind Cel în drept să judece și atunci L-au scuipat. Ei se credeau oamenii puterii în momentele în care-L judecau pe Domnul, însă ei nu erau decât mecanismul îngăduit de Dumnezeu, prin care Domnul Isus a fost omorât ca Miel de jertfă pentru păcătoși. Acest act de batjocură, prin scuipare, arată cât de departe merge păcatul încât se declară vrăjmaș cu Dumnezeu. Dacă cineva vrea să analizeze cât de depravată poate fi inima omului, trebuie doar să privească la această pri-

veliște înfricoșătoare, când făptura Îl scuipă în față pe Creator.

Marii preoți erau ofensați că un om din Nazaret a spus că este Fiul lui Dumnezeu, care va sta la dreapta puterii lui Dumnezeu, așa cum și fariseii au fost provocați de ideea că Tâmplarul, Fiul Mariei și a lui Iosif, iartă păcatele. Domnul Isus a îndurat batjocura și a disprețuit rușinea în acele clipe, pentru ca noi să putem fi scăpați din gheara celui rău. Păcatul omenirii L-a dus pe Domnul Isus în poziția de a fi scuipat, bătut cu pumnii și pălmuit, de aceea sfinții Domnului au o ură neprihănită față de păcat. Prorocul Isaia spune că El nu Și-a ascuns fața de ocări și scuipări, ci a îndurat acel tratament de totală degradare pentru bucuria care era înainte, adică pentru bucuria de a vedea sufletele noastre scăpate de iad. Caiafa și ceata marilor preoți aveau cunoștință de puterea Domnului Isus de a face minuni și știau de la cei pe care i-a trimis să-L prindă că vorbește diferit de restul oamenilor. Ori de câte ori venea un lepros la Templu pentru a fi confirmat curat de către preoți, cum spunea Legea, acestora li se spunea că cineva săvârșește minuni cum numai Dumnezeu le poate face. Toate aceste dovezi nu au făcut altceva decât să fie învidiat, pentru că Domnul Isus avea inima poporului și pentru aceasta L-au urât. „Dar lucrul acesta s-a întâmplat ca să se împlinească vorba scrisă în Legea lor: «M-au urât fără temei»“ (Ioan 15:25).

În Domnul Isus nu a fost mândrie și nici păcat, pentru că nu a făcut decât bine oamenilor și a făcut numai ce este bine și drept în ochii Tatălui din Cer, dar tot L-au urât. Frumusețea sfințeniei Lui i-a provocat, iritându-i, pentru că depășea nivelul lor de pricepere. Dumnezeu nu a trebuit să determine pe cineva să-L chinuiască pe Fiul Său, ci doar l-a lăsat pe om să facă ceea ce este el în stare să facă cu inima lui înșelătoare și deznădăjduit de rea. Domnul Isus S-a umilit și a spălat picioarele ucenicilor, a vindecat orbi și a înviat morți și totuși a fost urât fără temei, la fel, și cei ce sunt ucenicii Lui vor avea parte de același tratament din partea duhului lumii. L-au răstignit între doi tâlhari, pentru a sugera prin asociere vina, dar El nu a păcătuit și în gura Lui nu S-a găsit vicleșug. Fiul lui Dumnezeu S-a făcut trup ca să poată

duce la îndeplinire voia Tatălui din cer. „Un Fiu ni s-a dat“, adică Dumnezeu, și „un copil ni s-a născut“, adică un om care a simțit setea și durerea ca toți oamenii, fiind dezbrăcat de gloria pe care a avut-o în Cer. Când a fost pe cruce, El nu a primit oțet amestecat cu fiere, care avea ca efect amorțirea, pentru că a vrut să plătească din plin datoria păcătosului. Cuvintele „Mi-e sete“ erau cuvintele tâmplarului din Nazaret, a cărui față a fost desfigurată de bătăi și sânge și a cărui trup a fost cuprins de febră. În acele momente fiii lui Zebedei și-au dat seama cât de greșită a fost cererea lor de a sta la dreapta și la stânga Domnului Isus.

La crucea Domnului Isus toți avem rangul de păcătoși, însă uitându-ne la suferințele Domnului privim la locul de unde a venit izbăvirea pentru sufletul nostru, care era pe drumul ce duce în iad. Suferințele Domnului au fost accentuate de batjocurile care I Se adresau și care insinuau că Dumnezeu nu știe de El. „S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: «Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!»“ (Matei 27:43). Batjocoritorii nu-și dădeau seama că împlinesc profeția scrisă în psalmul 22 versetul 8, unde David a scris: „S-a încrezut în Domnul! Să-l mântuiască Domnul, să-l izbăvească, fiindcă-l iubește“. Chiar batjocurile oamenilor afirmau faptul că Domnul Isus S-a încrezut în Dumnezeu, dar ei nu-și dădeau seama de adevărata valoare a momentelor trăite în acele clipe când Domnul Isus a fost înălțat și țintuit pe cruce. Domnul Isus a fost desăvârșirea întrupată, dar Și-a dat spatele celor ce-L băteau și nu Și-a tras obrazul de la cei ce-I dădeau palme și-L scuipau pentru a crea un fond de iertare numit har, prin meritul căruia cine va crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

Domnul Isus a știut că aceia cărora le-a făcut bine vor ajunge să strige: „Răstignește-L!“, și totuși nu S-a dat înapoi de la a depune pe altarul lui Dumnezeu jertfa desăvârșită pentru iertarea păcătoșilor. Dacă Karl Marx, întemeietorul marxismului, a spus că nu este ceva mai plăcut decât să poți mușca din vrăjmașul tău. Domnul Isus a dovedit că nu este dragoste mai mare decât aceea de a-ți da viața pentru vrăjmașul tău. Pe crucea de blestem

Domnul Isus a spus: „S-a sfârșit!“, „S-a împlinit!“, și acest strigăt de bătălie spirituală care a zdrobit capul șarpelui s-a auzit până în Cer, apoi ecoul a răsunat până în locuința morților, unde temeliile s-au cutremurat. Privind la suferințele Domnului care au culminat pe lemnul crucii, unde Domnul Și-a dat duhul în mâinile Tatălui, trebuie să primim și să ne ducem în umilință crucea pe care El a găsit-o potrivită pentru noi. „...«Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea, și să Mă urmeze»“ (Marcu 8:34). Este ușor să faci o cruce din lemn sau chiar din metale prețioase și să o atârni sau să te închini la ea, dar Domnul Isus nu ne-a cerut așa ceva. El ne-a cerut să ne ducem crucea, adică situația în care și prin care avem ceva de suferit sau de cheltuit pentru Împărăția lui Dumnezeu, având ca ghid o nouă scară de valori.

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească“ (Filipeni 4:8). Noi Îl predicăm pe Isus Hristos Cel răstignit și nimic altceva, pentru că după El nu mai urmează altceva. Nu predicăm ceva ce duce la Hristos, ci-L predicăm pe Hristos ca o persoană reală, adică divinitatea Lui, umilința și umanitatea Lui, care a intervenit pentru a scăpa omul de iad. Oamenii care strâmbă calea Domnului și trec peste ce este scris, în favoarea firii lor, împreună cu aceia care spun că nu au nevoie de darul iertării prin jertfa Domnului Isus scuipă și astăzi pe chipul Său. Oamenii care au neprihănirea lor, crezând că faptele lor sunt așa de bune încât pot să le deschidă ușa cerului, scuipă chipul Domnului, pentru că dacă ar exita o altă cale spre Dumnezeu înseamnă că Fiul Său a fost trimis pe pământ fără să fie necesar. Oamenii care odată au gustat ce bun este Domnul și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, iar pe urmă au mers din nou în mocirla păcatului sunt aceia care scuipă fața Domnului Isus și astăzi.

Când un om părăsește Izvorul apelor vii pentru plăcerile păcatului sau pentru aurul lumii, el scuipă chipul Domnului Isus

Hristos, care a suferit din partea păcătoșilor o foarte mare împotrivire. Toți acești oameni vor vedea Fața cea sfântă, dar nu ca un om ce părea neajutorat, ci la dreapta puterii lui Dumnezeu, atunci când El îi va judeca pe cei vii și pe cei morți. Atunci cei ce L-au scuipat prin purtarea și atitudinea lor vor gusta din plin mânia Mielului de care nu va scăpa nici un păcatos. Dacă niciodată nu ți-ai predat viața Domnului Isus, te îndemn să faci acest lucru până mai poți, pentru că vine un timp când va fi prea târziu. „...Este mâna Mea prea scurtă să răscumpere? Sau n-am Eu destulă putere ca să izbăvesc?..." (Isaia 50:2). El te va izbăvi de viciile care te țin legat, pentru că numai Fiul poate face oamenii slobozi cu adevărat, și-ți va da putere să-ți păstrezi curată haina albită în sângele Mielului. Când iubești pe cineva care ți-a făcut un mare bine cauți să nu-l mai superi, însă când Îl iubim pe Domnul și înțelegem cât a suferit pentru noi căutăm să nu mai păcătuim, de dragul Lui. Când iubești pe cineva tu știi ce trebuie să faci pentru acea persoană.

Investește-ți viața pentru folosul Împărăției Domnului, și în ziua când Îl vei vedea pe Acela care a suferit scuipări, a primit pumni și palme, te vei bucura de siguranța de a fi la dreapta și nu la stânga Lui. După cum apa nu depune un efort ca să curgă la vale, tot așa sufletul care simte iertarea Domnului Isus și este înnoit cu dorințe noi și sfinte întră în lucrarea Domnului cu plăcere și dedicare. Noi am fost răstigniți împreună cu El, cu toate că ne-am născut cu aproape 2000 de ani mai târziu, dar El, care cunoaște viitorul, ne-a avut și pe noi în planul Lui și a suferit pedeapsa pentru păcatul nostru. Cuvintele „Sângele Domnului Isus" fac parte din vocabularul credinciosului născut din nou, pentru că sângele Domnului Isus este arma cu care biruim atacurile celui rău. Un copil a fost trimis să se spele pe mâini înainte de a servi masa și a bombănit supărat că numai tot asta aude în casă: „de Isus și de microbi", dar a spus că nu vede nici una, nici alta. Așa după cum noi, ca și adulți, recunoaștem necesitatea de a ne spăla de microbii nevăzuți, cel credincios simte curățirea ce o face sângele Domnului Isus în viața lui.

Acum o sută și ceva de ani, un om din China a vizitat America și a cumpărat un microscop pe care l-a dus în țara lui. A petrecut multe ore în fiecare săptămână minunându-se de lucrurile ce le vedea în lentilele microscopului, însă într-o zi i-a venit ideea să se uite cu el la orez. Atunci s-a îngrozit, fiindcă a văzut pe orez și pe alte mâncăruri mișcându-se niște creaturi mici, care nu sunt văzute cu ochiul liber. După mult zbucium lăuntric, între a alege să arate sau a nu arăta prietenilor descoperirea ființelor minuscule pe mâncăruri, s-a hotărât să distrugă microscopul. Mulți oameni stau departe de Scriptură, pentru că le arată păcatul ce le roade viață ca și o gangrenă și se depărtează de tot ce le aduce aminte de Dumnezeu, crezând că problema va dispare. Remediul lui Dumnezeu pentru păcatul omului este sângele Domnului Isus, care atunci când ne pocăim de păcatele noastre ne spală tot trecutul murdar. Dacă nu ar fi credincioși în lume, murdăriile lumii nu s-ar vedea, de aceea lumea îi prigonește pe aceia în a căror viață este lumina Domnului Isus Hristos.

Buda a vorbit ceva despre adevăr, dar Isus Hristos este Adevărul. Confucius a spus ceva despre lumină, dar Isus Hristos este Lumina lumii. El este singura cale prin care omul se poate împăca cu Dumnezeu și astfel să fie acceptat înainte ochilor Lui, care nu pot să privească nelegiuirea. El vine în curând ca un hoț, pentru că va veni când nimeni nu se va aștepta și va lua ce este de preț, adică sufletele ce vor fi podoaba Cerului în urma curățirii prin jertfa depusă la Calvar. Podoaba Casei Domnului este sfințenia, de aceea trebuie să fim siguri că suntem „podoabe“ înăuntru nostru. Procesul de sfințenie este acceptarea voii lui Dumnezeu pentru viața noastră, și acela pe care nu îl interesează sfințenia sufletului și a trupului lui nu este al lui Dumnezeu. Împărtășirea cu trupul și sângele Domnului Isus este porunca, care a spus să facem lucrul acesta spre pomenirea Lui. Ori de câte ori facem aceasta vestim moartea Domnului până va veni El, și prin acest act de comemorare, în umilință, recunoaștem bunătatea Domnului, care ne-a trecut de la vinovăție și judecată la o neprihănire prin credință, având ca sfârșit purtarea unei cununi ce

nu se poate veșteji. Numai jertfa Lui ne pune în rândul celor drepți, care umblă pe calea dreaptă și face ce este drept în ochii Domnului și numai prin suferințele crucii a fost oferit oamenilor Harul.

Unii se apropie de Cina Domnului fără să se cerceteze, tăinuind păcate ascunse, și cred că această ceremonie de împărtășire este un fel de har ieftin prin care sunt iertați, dar omul nu este iertat decât de păcatul de care îi pare rău și pe care-l mărturisește. Fără căință nu este iertare, de aceea suntem chemați să participăm la masa Domnului în ascultare de Cuvântul Său, cercetându-ne și deosebind paharul Domnului și pâinea consacrată prin rugăciune de orice alt pahar și de orice altă pâine, fiindcă numai așa le putem lua pentru viață și nu pentru osândă. Noi nu bem sânge cum a spus Nero despre creștini sau cum cred catolicii și chiar alte organizații creștine, ci bem rodul viței peste care este chemată binecuvântarea lui Dumnezeu prin rugăciune. Împărtășirea cu trupul și sângele Domnului nu este doar un protocol, ci un eveniment la care participă și duhul și sufletul nostru, pentru că apropiindu-ne de jertfa Domnului ne apropiem de sursa noastră de putere.

Știința urcă noi trepte în fiecare zi, cucerind taine și făcând noi descoperiri despre legile pe care Dumnezeu le-a stabilit înainte de întemeierea lumii, dar calea spre viața veșnică nu s-a schimbat deloc. Calea către Dumnezeu nu s-a modernizat și nu se va moderniza niciodată, ci este aceeași ca și în ziua când apostolul Petru a zis: „«Pocăiți-vă»… «și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos»...“ (Fapte 2:38). El este ușa și singura cale prin care omul se poate împăca cu Dumnezeu Tatăl. Crede în El și trăiește în ascultare de Cuvântul Lui, pentru ca în ziua marilor răsplătiri să te bucuri de o răsplată și de dreptul de a fi veșnic în prezența lui Dumnezeu, care de dragul tău Și-a dat fața să fie scuipată și pălmuită.

Amin

37
TABOR

„El S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele I S-au făcut albe ca lumina.“ Matei 17:2

În acest capitol Evanghelistul Matei ne descrie evenimentul cunoscut de oameni cu numele de „schimbarea la față“, când Domnul Isus în prezența lui Petru, a lui Iacov și a lui Ioan, pentru câteva clipe S-a îmbrăcat în slava pe care a avut-o înainte de întemeierea lumii, în ceruri, când a venit de la Tatăl. Acel eveniment a avut loc cu aproximativ patru luni înainte de moartea Mântuitorului pe cruce, pe un munte pe care Scriptura îl numește înalt. Se presupune că schimbarea la față a avut loc pe muntele Tabor, situat la est de Nazaret, fiind legat de munții Hermonului care se continuă în nordul Galileii. Acest eveniment supranatural i-a pregătit pe ucenici, într-un mod deosebit, pentru șocul pe care aveau să-l simtă atunci când L-au văzut pe Domnul Isus răstignit și omorât.

Pe muntele Tabor Domnul Isus a avut o întâlnire cu Moise, care reprezenta Legea și cu Ilie, care reprezenta prorociile Vechiului Testament. Aceste trei ființe strălucitoare aveau în comun pe lângă alte lucruri și faptul că fiecare postise 40 de zile. Această arătare a lui Moise și Ilie este un lucru încurajator, pentru că vedem un Moise îmbrăcat în slavă, care mai de mult a lovit stânca pentru a-i da apă, așa cum i-a spus Dumnezeu. Tot aici vedem un Ilie, care odată a fugit de Isabela și a fost cuprins de o depresie de moarte. Este încurajator faptul că acești oameni care au avut slăbiciuni ca și noi au ajuns în poziții de glorie și slavă în

cer. Tot la fel și noi, care încă suntem în atelierul de cioplire al lui Dumnezeu, cu toate că suntem oameni cu slăbiciuni, dacă rămânem în credință vom moșteni cerul împreună cu cei care deja au ajuns acolo. Un poet german cu numele de Goethe spunea că Satan este cel care curăță vasele lui Dumnezeu. Prin încercările și necazurile care sunt îngăduite de Dumnezeu în viața noastră, după măsura puterilor noastre, suntem ciopliți ca să fim o piatră care potrivește în zidul lui Dumnezeu.

Pe Tabor ucenicii au trăit un episod care pe moment i-a lăsat buimăciți, pentru că gloria strălucitoare a Domnului Isus i-a copleșit, fiindcă în prezența celorlalte două ființe cerești Domnul Isus a strălucit ca soarele și hainele I S-au făcut albe ca lumina. Strălucirea în care s-a schimbat Domnul Isus nu a venit de la celelalte două ființe cerești, ci a venit dinăuntru Lui, pentru că Domnul era pe deplin om și pe deplin Dumnezeu. „…Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric“ (1 Ioan 1:5). Cei trei ucenici nu erau obișnuiți să vadă divinitatea de lumină a Domnului Isus în acest fel, și mintea lor se zbătea în neputință ca să găsească ceva potrivit de spus. Meteahna lui Petru, care nu știa întotdeauna să tacă, a ieșit în evidență atunci când acesta I-a spus Domnului cu accentul lui de galilean că ar fi bine să facă trei colibe. „...«Doamne, este bine să fim aici; dacă vrei, am să fac aici trei colibi: una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie»“ (Matei 17:4). Era expresia unei dorințe de bine, împreună cu zel, într-o stare de înfricoșare. „…ce înfricoșată este măreția care înconjoară pe Dumnezeu!“ (Iov 37:22).

Petru nu a uitat niciodată această scenă glorioasă și mai târziu a scris despre ea. „…am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas, care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.» Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt“ (2 Petru 1:16-18). Cele două făpturi cerești au discutat cu Domnul Isus modul cum avea să

pătimească la Ierusalim. Aceste suferințe făceau parte din planul de mântuire al omul, care trecea pe la cruce. „Și iată că stăteau de vorbă cu El doi bărbați: erau Moise și Ilie, care se arătaseră în slavă, și vorbeau despre sfârșitul Lui, pe care avea să-l aibă în Ierusalim“ (Luca 9:30, 31). Vorbeau de un sfârșit al misiunii pentru care Domnul Isus a venit pe pământ. Această discuție este încă o dovadă că felul în care au decurs mai târziu lucrurile la Ierusalim au fost îngăduite de Dumnezeu Tatăl, care era în deplin control asupra situației. Din norul care îi înconjura s-a auzit încă o dată cuvintele Tatălui, la fel ca în momentul botezului Domnului Isus în apă. În această împrejurare, Dumnezeu Tatăl le-a confirmat încă o dată cine este Domnul Isus celor trei ucenici, care erau înfricoșați și nu știau ce să mai facă. „...Și din nor s-a auzit un glas, care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea; de El să ascultați!»“ (Matei 17:5).

Această repetare de cuvinte confirma din nou cuvintele care au fost auzite la botezul Domnul Isus, înainte ca El să fie ispitit de Satan în pustie, unde Domnul l-a biruit pe ispititor. În această împrejurare, cuvintele Tatălui L-au îmbărbătat pe Domnul Isus, care era și om, dar care, ca Dumnezeu, vedea modul cum avea să sufere. Cuvintele lui Dumnezeu Tatăl L-a încurajat pe Fiul și a adus o mărturie ucenicilor care aveau să scrie pentru noi această lucrare. Cuvintele: „de El să ascultați“ se îndreaptă și astăzi spre omenirea întreagă, pentru că numai prin Domnul Isus omul se poate împăca cu Dumnezeu Tatăl. Îl recunoști tu pe Domnul Isus ca fiind Fiul lui Dumnezeu? În mai multe împrejurări demonii L-au recunoscut și I-au spus: „...Te știu cine ești: Ești Sfântul lui Dumnezeu!“ (Marcu 1:24). Dacă vrei să fii mântuit trebuie nu numai să crezi că El este Sfântul și Fiul lui Dumnezeu, ci să crezi că a murit în locul tău ca să plătească pentru păcatul tău, fiindcă noi nu aveam cum să plătim decât prin pedeapsa iadului. Cine Îl primește pe El ca Domn și Mântuitor ascultă de El așa cum a cerut Tatăl, iar voia Lui pentru viața noastră o găsim în Sfânta Scriptură.

La Consiliul de la Nicea, în anul 326, după ce creștinismul a devenit religia de stat în Imperiul roman, toate scaunele pregătite în sala de conferință aveau aceeași dimensiune afară de unul, care era pregătit pentru împăratul Constantin. Acesta nu a vrut să stea pe el, și atunci unul din preoți a pus Scriptura pe acel scaun, mai înalt, ca simbol că este Cartea care are autoritate peste toate lucrurile din viața copilului lui Dumnezeu. Caută să faci tot posibilul să ai confirmarea lui Dumnezeu că ești copil al Lui. Duhul Sfânt, dinăutrul nostru, cu care am fost pecetluiți ne dă această confirmare. Nimic nu este mai important decât a ști că ești un copil al lui Dumnezeu. Numai avându-L pe Isus Hristos ca Domn al vieții tale poți fi fericit pe pământ și o veșnicie cu Dumnezeu în cer. După ce convorbirea Domnului Isus cu Moise și Ilie a ajuns la sfârșit, Domnul Isus a revenit la starea și aspectul de om simplu și atunci ei nu L-au mai văzut decât pe Domnul Isus singur. „Dar Isus S-a apropiat, S-a atins de ei, și le-a zis: «Sculați-vă, nu vă temeți!» Ei au ridicat ochii, și n-au văzut pe nimeni, decât pe Isus singur“ (Matei 17:7, 8).

Trecem și noi ca suflete mântuite prin stări de Tabor, dar când extazul unor astfel de clipe apune trebuie să știm că totuși suntem cu Domnul Isus, și acest lucru ne este îndeajuns. Uneori, după ce trecem prin experiențe deosebite cu Dumnezeu, când simțim că ne-a vorbit în mod deosebit și personal, adresându-Se tainelor din inima noastră printr-o predică, printr-o cântare, prin citirea Scripturii, când poate vedem de-a dreptul o minune ce nu se poate explica altfel decât prin intervenția directă a lui Dumnezeu în viața noastră sau a celor din jurul nostru, ajungem la stări unde rămânem numai cu Isus. „...n-au văzut pe nimeni, decât pe Isus singur“ (Matei 17:8). „Isus singur“ în inima noastră trebuie să ne fie îndeajuns, chiar dacă nu vedem altfel de minuni. Când nava spațială reintră în orbita pământului trece printr-o fază numită „blackout“, care durează cam patru minute, când pierde comunicarea cu centru de control de pe pământ. Când binecuvântările pământești lipsesc și chiar cele spirituale pe moment nu le vedem,

pentru că trecem printr-o fază de încercare, să nu uităm că „Isus singur“ este îndeajuns pentru viața noastră. „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu“ (2 Corinteni 4:3, 4).

Evenimentele vieții de credincios uneori ne fac să trecem și prin locuri pustii, pe care le putem transforma în locuri pline de izvoare, atâta timp cât suntem mulțumiți că rămânem cu „Isus singur“. Să nu recurgem la stări de autocompătimire ca și Marta, ci să alegem să fim mulțumiți dacă am ales partea cea bună care este „singur Isus“. Momente ca și acestea, când strălucirea și binecuvântarea ce izbesc ochii lipsesc, sunt momente în care ies în relief și se evidențiază înaintea lui Dumnezeu aceia care conduc lucrarea lui Dumnezeu, pentru că ei au capacitatea de a vedea dincolo de criză. Un manager implementează un program, pe când un adevărat conducător are o viziune și motivează prin exemplul său pe aceia pe care îi conduce. Dacă a conduce înseamnă a influența, niciodată nu conducem mai bine ca și atunci când „singur Isus“ este îndeajuns să ne motiveze să rămânem integri și credincioși legământului pe care l-am făcut cu Dumnezeu. Suntem lumină și sare în jurul nostru atunci când dovedim că „singur Isus“ este îndeajuns în viața noastră, păstrându-ne pacea și chiar bucuria pe care lumea nu ne-a dat-o și nici nu ne-o poate lua. Este „singur Isus“ îndeajuns pentru tine? Această stare de pace este neînțeleasă de cei din jurul nostru, la fel cum primii creștini nu erau înțeleși când mergeau de bună voie la moarte proclamând că ei sunt „christianus“, adică creștini. „Singur Isus“ era îndeajuns pentru ei.

Nimic nu are un impact mai mare asupra oamenilor care nu-L cunosc pe Hristos ca și atunci când aceștia îi văd pe copiii Domnului trecând prin încercări și totuși rămânând mulțumiți cu „singur Isus“. Starea de mulțumire pe care o avem în mod abundent în viața noastră când primim mântuirea o putem păstra atâta

timp cât ținem lumea afară din inima noastră. Noe când a construit corabia a dat-o cu smoală pe dinăuntru și pe dinafară pentru a nu pătrunde apa în corabie. Sângele Scump al Domnului Isus trebuie să fie peste viața noastră, pentru ca lumea să nu poată pătrunde în corabia sufletului noastru. Corabia nu a avut cârmă pentru că nu avea o destinație, ci direcția ei a fost controlată de Dumnezeu. Dumnezeu a controlat ușa și direcția de navigare, pe când Noe a avut controlul asupra geamului pe care îi venea lumina. Noi avem controlul geamului spre cer către Dumnezeu și prin stări de Tabor putem primi lumina de sus. Această lumină aduce fericire și împlinire în viața noastră chiar și atunci când vedem ca și ucenicii „singur pe Isus" în viața noastră. Atunci când Îl ai pe Isus nu mai trebuie să visezi la fericire pentru că o ai, fiindcă păcatul îți este iertat și viața ți-e ascunsă de vitregia lumii cu Hristos în Dumnezeu.

Și noi atingem stări de Tabor atunci când închinarea noastră prin rugăciune sau cântare este făcută în duh și în adevăr. În acele stări în proslăvire către Dumnezeu participă nu numai mintea, ci și duhul nostru care a fost trezit la viață atunci când am fost născuți din nou și care abia așteaptă după astfel de stări de înălțare către Dumnezeu. În smerenie și goliți de orice merite personale putem avea experiența acestor stări de părtășie sfântă cu Dumnezeu când vrem, în funcție de cât suntem de flămânzi după Domnul, care Se coboară în templul trupului noastru când îl păstrăm sfânt și neîntinat. Una din piedicile care stau în calea unei astfel de stări de Tabor este minciuna în rugăciune. Dacă atunci când ne rugăm Îi spunem lui Dumnezeu lucruri pe care nu le simțim și nici nu le credem, ele sunt neadevăruri care sting duhul. De exemplu dacă rostesc cuvinte de mulțumire pentru încercările pe care Dumnezeu le-a îngăduit peste viața mea, dar înăuntrul meu am amărăciune și chiar un fel de nemulțumire față de Dumnezeu, acest fel de rugăciune este o minciună. Proslăvirea este o participare a duhului tău către Acela pe care-L iubești și față de care nu ai decât mulțumire, adorare și în voia cui te încrezi cu toată viața ta.

O altă piedică care ne poate opri pentru a nu ajunge la aceste stări de Tabor, când să simți prezența Duhului Sfânt, este trăirea neglijentă, gluma cu păcatul, păcatul nemărturisit și cochetarea cu lucrurile lumii care ne pot mânji. „Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn..." (1 Petru 3:15). Dacă prin trăirea și gândirea noastră ne păstrăm pentru Domnul, atunci ajungem la aceste stări de Tabor și vom spune ca și ucenicii Domnului: „Este bine să fim aici." Nu suntem chemați să ne trăim sfințenia și evlavia în mănăstiri, ci acolo unde suntem să creăm un climat spiritual, sfânt. Leviții au fost împrăștiați în toată țara Israelului, pentru ca felul lor de slujire față de Dumnezeu să fie un exemplu și o lumină pentru tot Israelul. Sfânta Scriptură ne învață că nu avem nevoie de preoți pentru a avea acces la Dumnezeu, ci cu rugăciunile noastre îndreptate către Marele Preot și Mijlocitor Isus Hristos fiecare suflet născut din nou are dreptul de a intra slobod înaintea lui Dumnezeu.

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată" (1 Petru 2:9). Gustăm din „lumina Sa minunată" și „vestim puterile minunate" atunci când în rugăciune Duhul Sfânt se revarsă peste ființele noastre și simțim prezența Celui Atotputernic, care umple vasul nostru cu putere. Umblarea noastră pe acest pământ face ca această putere să fie folosită și cu timpul să scadă, de aceea trebuie să căutăm o ungere proaspătă și mereu să cerem o reumplere, așa cum citim că au făcut primii creștini. Nu există sentiment mai fericit pentru un muritor ca și atunci când este plin de Duhul Domnului. Atunci biruiești cu ușurință păcatul și ofertele lui, îi iubești pe toți, îi ierți pe toți, dorești mântuirea tuturor și orice ocazie de a te sacrifica pentru lucrarea Domnului îți dă un simț de împlinire și stâmpărare a sufletului, care abia așteaptă să facă ceva de dragul Domnului Isus. Prin Duhul Sfânt suntem cu Dumnezeu și Dumnezeu este cu noi, într-o continuă pregătire pentru marea zi de sărbătoare, când

Mirele și Mireasa vor sărbători împreună în Împărăția lui Dumnezeu. Sunt oameni care astăzi nu văd „singur pe Isus“, ci ei văd, simbolic vorbind, pe Moise, adică nu văd decât o asprime a Legii lui Dumnezeu, a cărui pretenții li se par a fi tot mai greu de satisfăcut.

Oamenii care îl văd doar pe Moise sunt aceia care caută să-și justifice dreptul la mântuire prin faptele lor sau se compară neîncetat cu cei din jurul lor. Oamenii care îl văd doar pe Moise sunt aceia care nu se iartă pe ei, primind grațierea de orice vină din partea lui Dumnezeu, și continuă să trăiască lipsiți de bucurie în trecut. Tot ce am pus la crucea Domnului Isus și am mărturisit este iertat prin sângele scump al Lui. Urmăritorul nu ne poate urmări decât până la cruce. Moise a avut cuvinte frumoase de spus, dar ele nu se apropie de frumusețea cuvintelor Fiului lui Dumnezeu care spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“ (Matei 11:28). Sunt alții, care simbolic vorbind, nu văd „pe Isus singur“ decât pe Ilie, care reprezintă vocea prorocilor prin care a venit de atâtea ori amenințarea cu pedeapsa pentru neascultare. Mai bine decât al vedea pe Moise sau pe Ilie este să vezi „singur pe Isus“. La împlinirea vremii Tatăl a trimis pe Fiul și El este îndeajuns pentru oricine Îl primește în viața lui. Domnul Isus S-a atins de cei trei ucenici cuprinși de teamă, care erau proșternuți la pământ, dar El ne spune și astăzi să nu ne temem căci El este cu noi în toate zilele. Dacă El și numai El îți este Stăpân, nu te teme! „...Să nu vă temeți de cei ce ucid trupul, și după aceea nu mai pot face nimic“ (Luca 12:4).

Copilul Domnului nu se teme decât de păcat, pentru că numai el singur îl poate despărți de Dumnezeu. Aceia pentru care „singur Isus“ este îndeajuns sunt în atenția și paza lui Dumnezeu. „…Hristos este totul și în toți“ (Coloseni 3:11). Această categorie de oameni, pentru care „singur Isus“ este îndeajuns și pentru care „Hristos este totul“, este extrem de valoroasă înaintea lui Dumnezeu, pentru că ei sunt aceia care sub cârmuirea Duhului

Sfânt fac lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. Pentru aceia care „singur Isus“ nu este îndeajuns vor cădea în descurajare cum vor da de greu și cum firea lor își va prezenta pretențiile și mofturile de a se sacrifica. Este „singur Isus“ îndeajuns pentru tine? „Hristos este totul“, ca Stăpân și Învățător, pentru cel ce a pornit pe drumul care duce acolo unde se primește cununa vieții. Acela pentru care „Hristos este totul“ judecă și cântărește toate lucrurile prin prisma Scripturii, pentru că nu caută să-L mulțumească decât pe Dumnezeu. Puterea acelora pentru care „singur Isus“ este îndeajuns nu vine dintr-o sursă sau înțelepciune omenească, ci vine de la Dumnezeu, care le dă o minte sănătoasă și ochi deschiși ca să vadă realitatea lucrurilor din prespectiva veșniciei. Pentru ei toate lucrurile vieții sunt făcute spre gloria lui Dumnezeu și „Hristos Isus singur“ este sursa bucuriei. Prin El se bucură de tot ce au pe acest pământ, fie familie, frați și surori în Domnul, sau de binecuvântările pământești ce li s-au încredințat spre isprăvnicie.

A fost o vreme când lumea noastră a existat numai în gândirea lui Dumnezeu, care a ales să o cheme la existență după puterea ce o are de a crea lucrurile care nu există. A fost o vreme când sufletele noastre au existat numai în gândurile lui Dumnezeu, dar El a ales să ne creeze cu scopul de a trăi veșnic cu El. Realizarea acestui plan măreț pentru sufletele noastre a fost făcut posibil datorită dragostei lui Dumnezeu prin „singur Isus“. Tot ce zidim în „singur Isus“ va rămâne atunci când Dumnezeu va clătina toate lucrurile ce pot fi clătinate. Dacă „Hristos este totul“ pentru noi vom rămâne cu El, care nu se clatină și care este vrednic să primească toată dragostea noastră. Nu eu, ci Hristos este tare și de nebiruit, astfel că prin El și Biserica Lui este de nebiruit, fiind predestinată să ajungă în cer. Dacă este roadă în viața mea, nu eu sunt cauza, ci Hristos este cauza pentru care am rodit spre gloria lui Dumnezeu. În „singur Isus“ și numai în El avem iertarea, neprihănirea și desăvârșirea care ne fac acceptabili înaintea ochilor sfinți ai lui Dumnezeu, care nu pot privi fărădelegea, de aceea cel ce își pune încrederea în „singur Isus“ este cel mai

bogat, pe când cel ce ar dobândi toate bogățiile pământului și nu-L are pe Hristos este cel mai sărac și mai nenorocit. Aceia pentru care „Hristos este totul“ vor auzi: „Veniți binecuvântații Tatălui!“, pe când aceia pentru care „singur Isus“ nu a fost îndeajuns vor auzi: „Depărtați-vă!“ Ce vrei să auzi în ziua aceea? Îți este dat să alegi și îmi este dat să aleg, dar hotărârea are urmări și este pentru vecii vecilor. Fii mulțumit cu „singur Isus“, pentru că El este „Hristos totul.“ „Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă“ (Coloseni 3:4).

Amin

38

EBEN-EZER

„Samuel, a luat o piatră pe care a pus-o între Mițpa și Șen, și i-a pus numele Eben-Ezer (Piatră de ajutor), zicând: «Până aici Domnul ne-a ajutat»“.
1 Samuel 7:12

Eben-Ezer în viața credinciosului reprezintă o biruință dată de Dumnezeu atunci când El a fost chemat în ajutor și are ca scop să fie o aducere aminte a ceea ce a făcut brațul Domnului pentru cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui. Eben-Ezer este o lucrare mult profitabilă pentru sufletul care de-a lungul pribegiei pe pământ pune pietre de aducere aminte, care să-i întărească credința și să-i stârnească izvorul laudelor pornite dintr-o inimă curățită de scump sângele Domnului Isus. „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui“ (Evrei 13:15). Credinciosul aduce această ofrandă atunci când simte bunătatea lui Dumnezeu care l-a izbăvit, însă Dumnezeu nu are așa de mult nevoie de rodul buzelor noastre cât avem noi de câștigat de pe urma acestor laude care ne înalță către tronului harului, în prezența lui Dumnezeu. Este o cinste să putem da ceva Împăratului Împăraților și El să accepte. Este o cinste pentru cetățeanul unei țări să aibă ocazia de-a da ceva președintelui țării lui, și acesta să-l accepte.

Privind urma pașilor noștri putem revizita Eben-Ezerul izbăvirilor sufletului nostru și putem spune că până aici Domnul ne-a ajutat. Versetul citat la început ni-l prezintă pe Samuel, care a pus o asemenea piatră de aducere aminte, numind-o Eben-Ezer,

la hotarul dintre Mițpa și Șen ca să fie o aducere aminte a zilei când Domnul, în urma mijlocirii prin rugăciune a transformat o învingere a Israelului într-o biruință deplină. „...Domnul a tunat în ziua aceea cu mare vuiet împotriva filistenilor, și i-a pus pe fugă. Au fost bătuți dinaintea lui Israel“ (1 Samuel 7:10). Samuel este unul dintre cele mai nobile și curate personaje ale Scripturii, care a avut o prietenie necurmată cu Dumnezeu, pentru că a păstrat cu sfințenie standardul cerut de El. Samuel s-a născut la Rama, situată la 9 km de Ierusalim. El s-a născut din părinți leviți (1 Cronici 6:33). Mama lui, Ana, a fost de-a lungul anilor care s-au scurs de atunci un exemplu a ce înseamnă o femeie credincioasă, care după ce a primit de la Dumnezeu ceea ce I-a cerut și-a ținut promisiunile făcute față de El.

Samuel, după ce a crescut în casa preotului Eli, a slujit în Israel ca preot, ca profet și ca judecător, până când prin el, la cererea poporului, Dumnezeu a instaurat în Israel o monarhie teocratică. În urma biruinței filistenilor, Samuel a pus această piatră de aducere aminte lângă Mițpa, situată la 5 km vest de Rama, aproape de Gibeon, unde Iosua folosindu-se de mâna lui Dumnezeu a făcut ca soarele să stea pe loc. Rugăciunea lui Samuel L-a adus pe Dumnezeu în viața Israelului într-un moment de necaz și El i-a izbăvit. Rugăciunea noastră Îl aduce pe Dumnezeu în fiecare domeniu al vieții noastre, pentru ca astfel viața noastră să nu fie risipită fără rost și cel rău să nu aibă câștig de pe urma noastră. Sunt în Scriptură exemple de oameni care au adus laude lui Dumnezeu și El i-a izbăvit, iar ei au avut un Eben-Ezer al recunoștinței față de Dumnezeu. „În clipa când au început cântările și laudele, Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon…“ (2 Cronici 20:22). Putem privi la modul cum David și-a adus aminte de felul cum Dumnezeu l-a ajutat să biruiască leul și ursul, lucru care l-a încurajat să-l biruiască pe Goliat. David a avut un Eben-Ezer al laudelor către Dumnezeu pe câmpia Betleemului, unde a păstorit turma tatălui său și a atribuit biruințele lui Domnului.

Ne aducem aminte cum Dumnezeu Și-a ținut promisiunea și i-a dat un fiu lui Avraam la bătrânețe, pentru că, spre deosebire de Lot, avea un altar. Putem asculta prin credință la timpanele răsunătoare ale Mariei, care a cântat cântarea de laudă după ce a trecut Marea Roșie ca pe uscat. Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Ezechia și i-a prelungit viața, și acea rugăciune ascultată este tot un Eben-Ezer. Toate aceste fapte mărețe reprezintă un Eben-Ezer, o zi de biruință, când mâna Domnului a lucrat în mod deosebit. Nimic nu-i mai profitabil pentru un copil al Domnului ca o revizuire a pietrelor de aducere aminte a biruințelor din viața lui. Tu ai avut biruințe cu Domnul? Ai fost scăpat de vina păcatului și scos de sub stăpânirea celui viclean? „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!“ (2 Corinteni 9:15).

Dacă ești mântuit și ai credință care acționează prin fapte, sigur că ai avut un Eben-Ezer în viața ta, în fiecare an, dacă nu în fiecare lună. Ai dreptul și datoria să spui: „Aleluia!“, adică lăudat să fie Domnul, ori de câte ori privești la felul cum Dumnezeu te-a izbăvit. Ți-a vorbit Domnul prin Scriptură, cărți creștine sau de la amvonul unei case de rugăciune? Atunci ai un Eben-Ezer în viața ta și merită Dumnezeu să-I aduci mulțumire. Mesajul acesta numit Eben-Ezer ne cheamă să ne examinăm ca să vedem ce fel de relație avem cu Dumnezeul în care spunem că noi credem. Numai dacă suntem morți sufletește sau trântori în via Domnului nu avem un Eben-Ezer al mulțumirii în viața noastră, la care atunci când privim să spunem: „Până aici Domnul ne-a ajutat!“ Mântuirea se dă în dar, de aceea avem datoria să spunem și altora ce ne-a făcut Domnul și modul în care ne-a dat biruință, la fel ca aceia care au fost vindecați de Domnul Isus și pe urmă au fost trimiși la ai lor ca să spună ce le-a făcut Domnul. Au fost și necazuri în viața noastră, pentru că nu este har fără cruce, dar au fost și biruințe pentru care trebuie să dăm slavă lui Dumnezeu. Este regretabil că de multe ori suntem înconjurați de oameni pesimiști care nu văd decât crucea, dar noi suntem chemați să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru toate lucrurile.

Într-o zi toridă de vară, în Chicago, o femeie și-a închis cheile în mașină unde era și copilul ei de câteva luni, care era în pericol de a se sufoca de căldură. Pentru că țipa disperată, un om care era în parcare s-a apropiat să o ajute și a luat o piatră cu care a spart geamul mașinii. Apoi a deschis ușa și a scos copilul afară. Mai târziu, acea femeia l-a dat în judecată pe acel bărbat pentru că i-a spart geamul. Instanța a întrebat-o pe femeie: „Ce este mai important? Geamul sau copilul?“ Apoi a anulat cazul. Pare o mare nedreptate ceea ce a făcut acea femeie nerecunoscătoare, dar de multe ori copiii Domnului face același lucru când sunt în suferință sau au nereușite. Dumnezeu îl întreabă pe un astfel de om: „Ce este mai important, trupul sau sufletul să fie mântuit?“ Aceia care nu fac nimic pentru Împărăția lui Dumnezeu au o sănătate spirituală șubredă și nu au un Eben-Ezer al biruinței în viața lor, din cauză că sunt egoiști sau le este frică că nu vor avea o reușită în ceea ce ar încerca să facă. Această frică este la fel ca frica unui fermier care nu samănă nimic, pentru că spune că poate nu va ploua, sau nu va încolți sămânța, sau că îi este frică că recolta va fi lovită cu ceva boală de grâne. Sufletele care-L iubesc pe Dumnezeu lucrează și chiar riscă să fie respinse și să aibă nereușite, pentru că atunci când are o biruință spune că s-a meritat totul, chiar dacă a avut și nereușite.

Când mergeam cu un prieten pe la ușile oamenilor ca să le spunem despre Domnul Isus mulți ne batjocoreau, dar ori de câte ori unul ne asculta interesat și-L primea pe Domnul Isus spuneam că s-a meritat, oricum ne-au tratat ceilalți. Aceia care-L cunosc pe Dumnezeu și puterea Lui au în viața lor un Eben-Ezer și spun ca David: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui!“ (Psalmul 103:2). Dumnezeu primește mulțumirea noastră și se bucură de ea, așa cum s-a bucurat de unul din cei zece leproși, care s-a întors înapoi la Domnul Isus ca să-I mulțumească. Cu cât avem noi mai multe motive să avem un Eben-Ezer, o aducere aminte a ceea ce a făcut Domnul Isus pentru noi. „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biru-

ință prin Domnul nostru Isus Hristos“ (1 Corinteni 15:57). Această biruință se numește iertare, mântuire și viață veșnică.

Într-o țară marxistă, o fetiță a trebuit să răspundă în scris la întrebarea: „Ce a spus Marx despre religie?“ Tânăra a scris: „Marx a spus că religia este opiumul oamenilor.“ Când a ieșit de la examen și-a verificat notițele să vadă dacă a scris bine, și când a văzut că a răspuns bine și-a făcut cruce în semn de mulțumire, că Dumnezeu a ajutat-o. Să mulțumești este ceva normal. Este o stare care ni se potrivește întotdeauna, dar să nu fie un obicei, o tradiție, ci să fie o mulțumire la care participă o inimă sinceră. „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos, și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui“ (2 Corinteni 2:14). Nu vom fi niciodată în stare să-I mulțumim îndeajuns pentru ceea ce a făcut pentru noi, fiindcă nu înțelegem pe deplin cât a costat mântuirea noastră. Cât ai da pentru ochii tăi? Ce preț are faptul că poți vorbi? Când vizităm Eben-Ezerul mântuirii sufletului nostru trebuie să intrăm într-o continuă sărbătoare de laudă și mulțumire către Dumnezeu. Eben-Ezer este ca și o zi de mulțumire, asemănătoare cu sărbătoarea corturilor, care era o sărbătoare de mulțumire, numită și Sucot, și dura șapte zile.

Unele țări au bunul obicei de a pune o zi de o parte în fiecare an, când în mod deosebit să-I mulțumească lui Dumnezeu și să spună: „Până aici Domnul ne-a ajutat!“ Eben-Ezer este o sărbătoare a biruințelor din viața noastră, prin care ne umilim, recunoscând că tot ceea ce suntem se datorează harului lui Dumnezeu și nu avem nimic bun care să nu ne fi fost dat. „Vezi să nu zici în inima ta: «Tăria mea și puterea mâinii mele mi-au câștigat aceste bogății»“ (Deuteronom 8:17). Un ateu i-a spus unui predicator că nu simte nevoia de a-I mulțumi lui Dumnezeu, și mergând mai departe, cu un curaj nebun, a spus că dacă există Dumnezeu să-l trăsnească în următoarele cinci minute. Minutele au trecut și nu s-a întâmplat nimic. Atunci predicatorul i-a spus că răbdarea lui Dumnezeu cu el este mult mai îndelungă decât crede el. Faptul că

mulți nu au Eben-Ezer în viața lor este potrivit cu vremurile de pe urmă descrise în Sfânta Scriptură. „Să știți că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi… nemulțumitori...“ (2 Timotei 3:1, 2).

Apostolul Pavel, care a suferit mult pentru înaintarea Evangheliei, ne-a scris că s-a obișnuit să fie mulțumit și cu mult și cu puțin, lucru care descrie starea unui om fericit, pentru că unul din secretele fericirii este să nu vrei ceea ce nu ai și nu poți să ai. Este important să ajungem la starea în care să fim mulțumiți cu voia lui Dumnezeu pentru viața noastră, ca să putem avea un Eben-Ezer al mulțumirii față de Dumnezeu pentru lucrurile ce le-a pregătit pentru noi și mai ales pentru dragostea ce ne-a arătat-o murind în locul nostru. Samuel a privit în urmă la felul cum Dumnezeu i-a izbăvit de filisteni și a făcut un monument de piatră numind-l Eben-Ezer, pentru ca el și cei din jurul lui să nu treacă cu vederea bunătatea Domnului. Cu 20 de ani mai devreme, fiii lui Eli au fost omorâți și chivotul luat ca pradă, dar atunci a fost o vreme când puteau sărbători izbăvirea dată de Dumnezeu. Monumentul Eben-Ezer mai avea ca scop să-i aducă aminte poporului de păcatul de care se făcuse vinovat înaintea Domnului și care le cucerise inima în momentul în care au fost atacați de filisteni. Eben-Ezer le aducea aminte de timpul când au fost în mare necaz și au plâns după Domnul, pocăindu-se de necredincioșia lor. „... Atunci toată casa lui Israel a plâns după Domnul. Samuel a zis întregei case a lui Israel: «Dacă din toată inima voastră vă întoarceți la Domnul, scoateți din mijlocul vostru dumnezeii străini și Astarteele, îndreptați-vă inima spre Domnul, și slujiți-I numai Lui; și El vă va izbăvi din mâna filistenilor“ (1 Samuel 7:2, 3).

Eben-Ezer le aducea aminte de fiul ce i s-a născut lui Fineas, care murise în lupta cu filistenii, și căruia i-au pus numele I-Cabod, adică „Nu mai e slavă.“ Își aduceau aminte de timpul când vrăjmașii lor credeau că dumnezeul lor e mai tare fiindcă pusese mâna pe chivot, dar la Eben-Ezer se vedeau scoși la mal de mâna tare a lui Iehova și au spus: „Până aici Domnul ne-a aju-

tat!“ Privind viața bisericii sau chiar a noastră în mod individul, vedem cum purtarea de grijă a lui Dumnezeu ne-a trecut prin cuptoare, dar ne-a scos mai curați, și astăzi putem spune: „Până aici Domnul ne-a ajutat!“ Eben-Ezer a fost pentru Israel și pentru noi, cei de astăzi, o sărbătoare a triumfului pe care Dumnezeu l-a avut în viața noastră, triumf care a început în ei și în noi prin pocăință. Eben-Ezer le-a adus aminte de pocăința inimii lor, care a adus îndurarea Domnului peste ei. „Și copiii lui Israel au scos din mijlocul lor Baalii și Astarteele, și au slujit numai Domnului“ (1 Samuel 7:4). Păcatul lor a fost acela că au crezut că Baalii pot să de-a prosperitate pământurilor agricole, viilor, turmelor și chiar familiilor lor, în loc să ceară aceste lucruri de la Dumnezeul cel adevărat.

Cu ani în urmă, un om cu numele de Laban a parcurs în jur de 500 de km pe dromadere ca să-și recupereze Baalii de la familia lui Iacov, crezând că fără dumnezeii aceia nu va mai avea prosperitate. Credința în Baali nu-i ajuta la nimic, dar le mânca puterea spirituală și îi punea în stare de vrăjmășie cu Dumnezeu, care este un Dumnezeu gelos. Pocăința Israelului de data aceasta a stat în fapte, nu numai în cuvinte, și Dumnezeu i-a izbăvit de filisteni. Cel ce vine la mântuire trebuie să se lepede de toți Baalii zilelor de astăzi și să-și caute fericirea în Dumnezeu și numai în El. Cine a făcut această lepădare de Baali are în memoria lui un Eben-Ezer, care îl face să-I mulțumească lui Dumnezeu și să spună: „Până aici Domnul ne-a ajutat!“ Cei ce-I slujesc lui Dumnezeu sunt diferiți de cei ce slujesc Baalilor, nu ca grad și poziție pământească, ci în natură, pentru că duhul lor este viu.

Când Rebeca, soția lui Isaac, a fost însărcinată cu doi băieți gemeni, Dumnezeu i-a spus că cel mai mic va fi slujit de cel mai mare. Dumnezeu, care cunoștea ce fel de persoane vor fi cei doi, ar fi putut face ca Iacov, pe care l-a iubit pentru că îi vedea faptele în viitor, să se nască primul. Dumnezeu nu a procedat așa, pentru a ne învăța ce înseamnă ca cel mai mic să fie slujit de cel mai mare. Când Iacov a binecuvântat pe fiii lui Iosif, a binecuvântat

mai întâi pe Efraim, care era mai mic ca Manase. Noi ne naștem cu o fire păcătoasă, însă când Duhul Sfânt ne naște din nou primim o fire nouă, care este din Dumnezeu. Firea veche care este cu noi de mai mult timp, deci este mai mare, trebuie să slujească firii noi, făpturii create în noi atunci când ne pocăim cu adevărat. Dumnezeu vrea să binecuvânteze lucrul mâinilor noastre atâta timp cât nu ne pune în pericol, dar mai mult ca aceasta dorește să binecuvânteze activitatea omului nou din noi. Ai avut tu de curând un Eben-Ezer al mulțumirilor? Această stare de mulțumire se găsește la cei ce-L iubesc pe Domnul și sunt gata pentru cer.

Există o categorie de oameni care nu sunt gata pentru cer, și anume aceia care odată, demult, au avut un Eben-Ezer, adică o zi de întoarcere la pocăință, dar au căzut în lațul vânătorului din cauza nevegherii și sunt departe de Dumnezeu. Mulți își încetinează mersul când drumul e greu și nu puțini se întorc înapoi, uitând că necazurile au menirea să facă din noi oameni mari în credință, la fel cum oțelul cel mai tare este produs la temperaturile cele mai înalte. Domnul Isus ne-a învățat că numai aceia care rabdă până la sfârșit vor fi mântuiți, de aceea cei reci și cei călduți sunt chemați să vină acasă ca fiul risipitor și să primească prin pocăință restaurarea cu drepturi depline de fiu sau fiică a Marelui Stăpân.

Un om, care era nestatornic pe calea Domnului, se tot ruga ca Dumnezeu să curețe pânzele de păianjen din inima lui, dar cineva care era în apropiere și îl cunoștea a strigat: „Nu Doamne! Să nu faci aceasta, ci omoară păianjenii!“ Păcatul trebuie scos afară și nu tratat sau protejat în vreun fel. Un astfel de om și-a transferat afecțiunile ce le-a avut pentru Dumnezeu la alte lucruri sau persoane și se afla într-un pericol grozav de mare. Când un om slăbește spiritual ajunge să cadă de obicei în aceleași slăbiciuni în care a fost înainte de a se pocăi, de aceea fiecare din noi trebuie să ne cunoaștem punctul sensibil, pentru că și vrăjmașul nostru îl cunoaște. Domnul Isus a fost și este desăvârșit, însă și El a fost ispitit de vrăjmaș când a fost pe pământ. „După ce L-a ispitit în

toate felurile, diavolul a plecat de la El, până la o vreme“ (Luca 4:13). Dacă de la Fiul lui Dumnezeu a plecat pentru o vreme, putem fi siguri că va reveni și la noi ca să ne ispitească chiar dacă odată am avut biruințe, pentru că el știe că firea noastră veche gravitează spre păcat. Există târguri scumpe pentru suflet, care costă mai mult decât vrei să plătești, de aceea în repetate rânduri Scriptura ne îndeamnă la veghere. Un mare predicator a spus că este mai de folos să știi să spui NU, decât să cunoști toate scripturile în latină. Suntem chemați să veghem la viața gândurilor noastre, pentru că prin ele Dumnezeu ne poate comunica atunci când ne păstrăm curați pentru El. Dacă gândurile sunt curate, ele vor putea guverna asupra vorbirii și apoi chiar asupra pașilor noștri. Duhul Sfânt, care ne conduce în tot adevărul, vrea să ne învețe să trăim pentru folosul altuia și să încetăm să avem o gândire egoistă, căutând numai foloasele noastre. Dacă îi dăm voie, Duhul Sfânt ne învață să trăim după valorile de sus și nu după cele de jos, care vor trece.

Dacă constați că nu mai ai dorința de a trăi sfânt și nu ești gata de sacrificiu pentru Împărăția Lui, este necesar ca prin pocăință să iei hotărâri noi, până ce nu-i prea târziu. Diavolul nu are slujitori fericiți și pe măsură ce omul, care abandonează calea Domnului, se apropie de ziua finală este tot mai nemulțumit și nefericit. Balaam ar fi vrut să moară asemenea celor neprihăniți, dar pentru necredincioșia lui față de Dumnezeu a murit de sabia israeliților. O altă categorie de oameni care nu au avut experiența un Eben-Ezer sunt aceia care nu și-au predat viața Domnului Isus Hristos. Dacă nu ai avut în viața ta niciodată un Eben-Ezer al biruinței sufletului tău, oferta de iertare a lui Dumnezeu este deschisă și astăzi, cu singura condiție de a nu veni la El prea târziu. La poalele muntelui Sfânta Elena din statul Washington, în anul 1981, locuia un om cu numele de Harry. Avea o cabana frumoasă, iar în fața ei era piesajul încântător al munților și a unui lac despre care unii spuneau că arătă ca un paradis. Geologii și mai târziu oamenii guvernului l-au rugat pe Harry să se mute de acolo, pen-

tru că aparatele geologilor măsurau presiuni mari în adâncurile pământului, care prevesteau o erupție vulcanică. Harry a râs de toate aceste preveniri și a refuzat categoric să se mute. Într-o noapte, pe neașteptate, vulcanul a erupt sălbatic și a acoperit locul unde era lacul, cabana lui Harry și pe Harry, cu lavă vulcanică de peste 100 de metri. De o mai mare nebunie dă dovadă orice om care refuză avertizările lui Dumnezeu cu privire la mânia Lui, care se va revărsa peste toți cei ce au refuză să se împace cu Dumnezeu Tatăl prin Domnul Isus Hristos și să intre la adăpostul jertfei Lui.

Faptul că mergi la biserică nu te face mântuit, după cum a intra într-o bancă nu te face bancher. Billy Sunday, predicatorul la a cărui predică s-a predat Billy Graham, spunea că a merge la o biserică nu te face creștin, după cum a intra într-un garaj nu te face mașină. Pentru a fi mântuit trebuie să ai o relație personală cu Domnul Isus Hristos pe care să-L inviți ca Stăpân peste orice aspect al vieții tale. Prin fapte sau ceremonii nu vei putea niciodată să te mântuiești, dar dacă faci pasul pocăinței și predării în brațele Domnului, El îți va da putere ca să trăiești pentru El. Pocăința înseamnă să ai aceeași părere ca și Dumnezeu cu privire la cine este El, cine și ce ești tu, ce ai făcut tu și să-L lași să te schimbe. Aceasta este metanoia, adică schimbarea minții și a atitudinii. Pocăința este continuă, pentru că este o continuă călcare a mândrie noastre și o continuă înălțare către Acela care poate totul. „Să nu vă pară rău de ce veți lăsa“, a spus Faraon familiei lui Iosif când a invitat-o în Egipt. Dumnezeu ne invită la moștenire nestricăcioasă și viață veșnică. Vino, și să nu-ți pară rău de ce vei lăsa în urmă. Vino! Vei fi primit și vei avea un Eben-Ezer al mulțumirilor către Acela care te iubește cu o dragoste desăvârșită.

Amin

39

Trei nume la raport

„Șadrac, Meșac și Abed-Nego au răspuns împăratului Nebucadnețar: «Noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!»“ Daniel 3:16-18

Babilonul a fost cetatea minune a lumii antice, situată chiar în leagănul rasei umane, lângă locul unde a fost paradisul pământesc numit grădina Edenului. Babilonul a fost o cetate de seamă a regilor babilonieni, persani și apoi greci, care s-au părândat la putere în acea regiune a lumii, cetate care și-a atins culmea puterii și gloriei sale în timpul lui Daniel și a celor trei tovarăși ai lui, menționați în textul citat la început. Cel mai de seamă împărat a fost Nebucadnețar, care a domnit 45 de ani. El, în visul pe care l-a avut , era simbolizat prin capul de aur a unei statui ce reprezenta împărățiile lumii, de la el și până la vremea sfârșitului. Datorită neascultării de Dumnezeu și a alunecării în idolatrie, Dumnezeu a îngăduit ca Nebucadnețar să cucerească Ierusalimul și să ducă din el în Babilon un mare număr de prizonieri, printre care a fost și Daniel împreună cu cei trei prieteni ai lui, care s-au evidențiat pentru agerimea și calitățile lor alese, așa că au ajuns în funcții de stat.

Nebopolassar, tatăl lui Nebucadnețar, i-a biruit pe asirieni în 625 î.Cr. și a domnit până în 604 î.Cr., când fiul său, care era în

fruntea oștilor imperiale a invadat țările de vest, a ajuns să domnească peste Împeriu. Nebucadnețar, devenit unul din cei mai puternici monarhi ai timpurilor, l-a avut ca prieten pe Daniel care îi era sfetnic și în care împăratul a recunoscut manifestarea „Duhului Dumnezeului celui Sfânt.“ Contemporan cu Daniel a fost prorocul Ezechiel, care se număra printre prinșii de război din Iuda ce au fost duși în robie în timpul împăratului Iehoiachim. Prin prorocul Ezechiel, Dumnezeu a dat poporului din Babilon o speranță, și anume că El va îngădui ca urmașii lor să se reîntoarcă în țara lor. Găsim în cartea scrisă de Daniel, care îi poartă numele, că acest împărat puternic, Nebucadnețar, de-a lungul anilor, L-a chemat de trei ori pe Dumnezeul lui Daniel, dar în mod diferit, fiindcă la începutul domniei lui era foarte dedicat închinării la idoli.

Textul citat la început face parte din descrierea evenimentului de dedicare a unui idol, care era o statuie uriașă de aur ridicată în Valea Dura. Potrivit scrierilor istorice, acel eveniment a avut loc în anul 586 î. Cr., al optsprezecelea an al domniei lui Nebucadnețar, an în care el a ars Ierusalimul. Împăratul a făcut din dedicarea acestui idol o ocazie prin care avea să-și dovedească puterea peste dregători, îngrijitori, cârmuitori, judecători, vistiernici, poruncidu-le tuturor acestora ca la semnalul dat de sunetele instrumentelor, duse acolo cu acea ocazie, să se arunce cu fața la pământ și să se închine chipului de aur. „Iar un crainic a strigat cu glas tare: «Iată ce vi se poruncește, popoare, neamuri, oameni de toate limbile! În clipa când veți auzi sunetul trâmbiței, cavalului, chitarei, alăutei, psaltirii, cimpoiului, și a tot felul de instrumente de muzică, să vă aruncați cu fața la pământ, și să vă închinați chipului de aur, pe care l-a înălțat împăratul Nebucadnețar. Oricine nu se va arunca cu fața la pământ și nu se va închina, va fi aruncat chiar în clipa aceea în mijlocul unui cuptor aprins»“ (Daniel 3:4-6). Daniel se pare că a fost prins cu treburile împărăției și a lipsit de la inaugurarea idolului de aur, însă cei trei tineri care făceu parte din prinșii de război din Israel, menționați

în textul citat la început cu numele noi care le-au fost date, au refuzat să se închine chipului de aur, și numele lor au apărut imediat într-un raport care a fost dat împăratului.

Acei tineri s-au hotărât în inima lor să rămână credincioși, la fel cum au făcut și atunci când cu ani în urmă s-au hotărât să nu se spurce cu bucatele împăratului. Pentru hotărârea lor de a rămâne fideli lui Dumnezeu, neînchinându-se chipului de aur, împăratul înfuriat a poruncit să se încălzească cuptorul de șapte ori mai tare, după care tinerii să fie legați și aruncați în cuptor de către ostașii împăratului. Căldura cuptorului i-a omorât pe soldații ce i-au aruncat pe tineri în cuptor, dar pe cei trei nu i-a vătămat de fel. Dumnezeu a onorat credința lor, și îngerul Domnului a fost cu ei în cuptor, așa că împăratul a putut număra patru persoane și nu trei în mijlocul cuptorului. Atunci împăratul i-a chemat afară și a recunoscut că Dumnezeul lor este Dumnezeul cel adevărat. „... «Șadrac, Meșac și Abed-Nego, slujitorii Dumnezeului celui Preaînalt, ieșiți afară și veniți încoace!»...“ (Daniel 3:26). Pe urmă a dat porunca ca oricine va vorbi de rău pe Dumnezeul celor trei tineri să fie făcut bucăți, iar casa lui prefăcută într-un morman de murdării, pentru că a recunoscut că nu este nici un alt dumnezeu să poată izbăvi ca El.

După acel eveniment, împăratul i-a ridicat pe cei trei la mare rang în împărăția lui, pentru integritatea ce a văzut-o în ei, găsindu-i vrednici de încredere. Inima lui Nebucadnețar este un exemplu tipic al inimii care recunoaște puterea lui Dumnezeu și totuși continuă să trăiască în idolatrie. În momentul dedicării idolului, împăratul Îl cunoștea deja pe Iehova ca fiind „Dumnezeul dumnezeilor și Domnul împăraților“ de pe vremea când Daniel i-a tâlcuit visul cu chipul unei statui uriașe și strălucitoare, fără ca împăratul să-i fi descris ce a visat. Sunt mulți oameni și astăzi care au fost expuși la lumina Evangheliei și au fost convinși în adâncul inimii lor că este Adevărul și totuși amână a se conforma cerințelor lui Dumnezeu. La o astfel de inimă s-a referit apostolul Petru când a spus că cel ce se întoarce

înapoi la păcat se aseamănă cu un câine ce se întoarce la ce a vărsat (2 Petru 2:22). După cum cuvintele împăratului erau lege, tot așa dorințele inimii de care omul ascultă îi sunt lege.

Curajul și credincioșia celor trei tineri a rămas pentru oameni un exemplu demn de urmat a ce înseamnă să fii hotărât să-L slujești pe Dumnezeu, chiar cu prețul vieții dacă este necesar. Cei trei tineri care nu s-au supus ordinului împărătesc ar fi putut găsi scuze și justificări dacă ar fi ales să se închine idolului, însă Dumnezeu nu ar fi câștigat slava și faima ce a obținut-o prin hotărârea lor dârză și neclintită de a rămâne credincioși și de a se închina numai lui Dumnezeu. Haldeii care i-au denunțat pe tineri au fost probabil aceia care au fost scăpați de la moarte cu câțiva ani în urmă de către Daniel și cei trei prieteni, atunci când nu au putut tălmăci visul împăratului. Uneori omul își câștigă vrăjmași atunci când face bine, și se pare că cei care au fost salvați de la moarte de tinerii din Israel s-ar fi bucurat să termine cu ei, pentru a nu mai avea obligații sau vreun simț de inferioritate.

Cei trei tineri ar fi putut spune că nu are rost să se împotrivească cerinței împăratului și că viața le va fi irosită fără nici o semnificație dacă nu se închină idolului. Ar fi putut spune că sunt robi într-o țară străină, fiindcă Dumnezeu i-a lăsat să ajungă robi unui popor cu altfel de dumnezei și pentru că li s-a încredințat slujbe importante se cuvine să respecte legile ținutului și să-i onoreze pe aceia care i-a tratat oarecum bine, respectând obiceiurile lor. Ei erau într-o situație prosperă la curtea celui mai puternic monarh al acelor vremuri și ar fi putut privi la ce acumulase și la prespectiva lor de viitor și să fi spus că nu era timpul cel mai potrivit pentru a face pe eroii. De multe ori și în zilele de astăzi este mai greu pentru cei bogați să-L slujească cu fidelitate lui Dumnezeu decât pentru cei mai săraci, pentru că în lux și bogăție inima are tendința să se îngâmfe și se mulțumește cu învățături despre Isus, fără să-L aibă pe Isus, dacă El înseamnă sacrificiu.

Cei trei tineri ar fi putut alege să se închine idolului spunând că acel idol este nimic și ar fi putut încerca să-și liniștească

conștiința spunând ca toți se închină, acolo fiind mulți din prinșii de război duși în Babilon. Această scuză de a păcătui, pentru că și alții fac așa este foarte obișnuită în zilele de astăzi, dar ea nu este o scuză înaintea lui Dumnezeu. Cine alege calea cea largă, pe care merg mulți, ajunge să aibă numele scris în raportul pe care pârâșul fraților îl face și prin care își justifică dreptul de a colecta un ast-fel de suflet pentru el atunci când pleacă de pe pământ. Cei trei tineri ar fi putut spune că închinarea la idoli este doar o dată, pe urmă se vor închina din nou lui Dumnezeu, fiindcă nu e un lucru așa de mare sau greu să te faci că te închini, doar pentru a nu atrage atenția suspicioasă a celor ce fac rapoartele către împărat.

Cei trei tineri și-ar fi putut argumenta închinarea la idol spunând că nu are rost să-și arunce viața în vânt pentru că nu s-au putut îndoi puțin de spate, însă ei au avut o credință încăpățânată, care se baza nu pe tradiție sau pe vorbele oamenilor, ci pe Legea dată de Iehova. Ei ar fi putut spune că pot face mai mult bine pentru Dumnezeu și poporul exilat dacă s-ar fi închinat idolului, deoarece fiind la curtea împăratului ar fi putut mijloci pentru popor, însă ajunși în cuptor nu putea ajuta pe nimeni. Ar fi putut spune că li se cere prea mult și că au jertfit îndeajuns fiind despărțiți de prieteni, familie și locurile în care au crescut, însă ei au fost gata să plătească prețul ascultării de Dumnezeu, oricât i-ar fi costat. Fiecare suflet are de ales pentru el însuși dacă vrea să-și predea viața Domnului Isus, pentru ca El să trăiasca prin el și să aibă folos de viața lui, sau poate alege să-și păstreze viața și să o iroseasca așa cum vrea el. „Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: «Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga. Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?...»“ (Matei 16:24-26).

Nu ajunge să spui că vrei să fii a Domnului, nu ajunge să-I slujești din când în când, după cum îți convine și nu ajunge să iei unele decizii după voia lui Dumnezeu. Dumnezeu vrea totul sau

nimic. Satan este mulțumit chiar dacă-i slujești și partial, pentru că știe că această slujire va invalida tot ce faci pentru Dumnezeu, fiindcă El este un Dumnezeu gelos și ne vrea în întregime pentru El. Este potrivit și de folos să observăm încrederea necondiționată de care au dat dovadă acești trei tineri în momentul când au fost ispitiți să se închine idolului pentru a-și scăpa viața. Ei atunci și noi astăzi suntem conștienți de existența unei vieți veșnice, pentru că această viață este doar un loc de alegere și testare a celor ce vor fi veșnic cu Dumnezeu. „Noi n-avem nevoie să-ți răspundem", tradus mai exact înseamnă nouă nu ne este teamă de cum ne va afecta răspunsul nostru și nici nu suntem neliniștiți de ce ni se va întâmpla ca urmare a alegerii ce am făcut-o. Răspunsul și alegerea lor nu a fost dificilă, fiindcă și-au dat seama că nu au de ales. A se închina chipului de aur nu era o soluție acceptabilă în conștiința lor. Ei știau că slujesc adevăratului Dumnezeu, care este omnipotent și poate alege să-i scape, dar ei au spus că și dacă nu îi va scăpa ei nu se vor compromite și nu se vor închina chipului de aur.

Fiecare suflet care promite credință Domnului Isus va trece prin aceasta fază de încercare, unde va trebui să aleagă între a rămâne integru, curat și necompromis pentru adevărul ce i-l dictează conștiința luminată de Duhul Sfânt și între a căuta să folosească portița de scăpare pe care uneori însuși Satan o scoate în calea credinciosului prin compromis. Domnul Isus a fost ispitit ca să aleagă calea ușoară a compromisului, dar El a biruit și este gata să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți. Prima fază a ispitei este timpul cel mai prielnic de a o birui. Eva în Eden a ascultat și a continuat să converseze cu vrăjmașul și atunci ispita a biruit-o. Ispita de a ne compromite văzând un avantaj de moment este puternică și puterile omului sunt slabe, de aceea trebui să recurgem la ajutorul Aceluia care a biruit ispita, adică la Domnul Isus Hristos. Căderea noastră are loc în momentul când nu recurgem la ajutorul Lui, ci ne bazăm pe puterea noastră de a birui. „Nimeni, când este ispitit, să nu zică: «Sunt ispitit de

Dumnezeu». Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea." (Iacov 1:13-15). Fiecare ispită pe care Ispititorul ne-o scoate în cale cere o alegere, așa cum au avut de ales și cei trei tineri. De câte ori alegem bine, caracterul nostru seamănă mai bine cu Domnul Isus. Vrăjmașul nostru a venit la primii oameni în Eden, a venit la Domnul Isus, a venit la ucenici și va veni la fiecare suflet care vrea să-L onoreze pe Dumnezeu cu viața lui. Ispititorul caută la dorințele ce le ai, începând cu dorințele păcătoase. Dacă nu găsește dorințe păcătoase care să-ți fie dragi, trece la a folosi nevoile legitime ale trupului cum a făcut cu Domnul Isus, ca apoi dacă alegi să nu muști nici din această momeală să vină cu gânduri de autocompătimire sau de prețuire și valoare personală.

Ispita își are rădăcina în gând, de aceea orice astfel de gând trebuie legitimat. Avem în noi dorințe ascunse de a fi și de a avea, fără de care nu ar exista ispite. Când ai tolerat prima sugestie a ispitei, următorul gând care îți vine este: „Chiar este rău?" Apoi tatăl minciunii spune: „N-o să pățești nimic! Atâția, doar, fac la fel!" Această neascultare și neveghere duce până la urmă la actul final numit păcat, care duce la moarte. Nu este păcat că ți-a venit gândul, dar refuză să-l lași să te întineze și să ajungi la momentul când spui: „Cum ar fi?" Se cere o voință tare, la fel ca mușchii atleților de performanță care în timp s-au dezvoltat, încât pot să execute comenzile de la creier și să dea performața dorită. Oamenii tari ai pământului nu sunt cei ce sunt mușchiuloși, ci cei ce biruiesc ispita, biruindu-se chiar pe ei înși în primul rând. Omul care caută sfințenia se teme de gândurile murdare și rele, de aceea folosind arma cu care biruiesc sfinții, adică sângele Domnului Isus, recurg la ajutorul Domnului și rămân curați. Este important să ne cunoaștem slăbiciunile și vulnerabilitatea, pentru că vrăjmașul nostru deja ne-a studiat și știe care sunt aceste puncte. Este necesar să ne studiem trecutul, ca să vedem în ce fel

de împrejurări am fost biruiți de ispite și astfel să ne cunoaștem mai bine. „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc“ (Iacov 1:12). Cei ce biruiesc ispita dau dovadă că își iubesc sufletul, dar și pe Dumnezeu. Calea de a birui ispita este a te arunca în brațele Domnului Isus. „Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda“ (1 Corinteni 10:13).

După ce ne-am examinat slăbiciunile, trebuie să evităm acele locuri, oameni și condiții în care observăm că avem tendința să pierdem lupta. „Fugi de poftele tinereții, și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată“ (2 Timotei 2:22). Iov a fost omul care a făcut legământ cu ochii lui și este bine să facem și noi la fel cu simțurile noastre. Când vine un gând de poftă, de ură, de clevetire, de cârtire sau altfel de gând de acest fel este bine să-l ducem cu noi pe genunchi la cruce și să-i spunem acelui gând și acelei voci pe care am auzit-o înăuntru nostru: „Repetă încă o dată ce mi-ai spus mie mai devreme, aici înaintea Domnului Isus!“ În acel mod gândul va fi biruit. Ispita capturează atenția gândurilor ce recurg la emoții care, la rândul lor, afectează faptele noastre. Dacă refuz să încurajez un gând ce-mi vine, prin a nu mă gândi la el, ispita își pierde puterea. Ispita este ca un telefon ce sună în mintea ta, dar trebuie să-i pui receptorul jos, fără să simți nevoia de a te scuza, atunci când vrăjmașul te sună în acest fel. Dacă acest fel de gând rău persistă nu-l tăinui, ci du-l în rugăciune înaintea Domnului Isus. Vrăjmașul vrea să crezi că numai tu ai astfel de probleme, iar mândria noastră cooperează cu el și vrea să ascundă orice slăbiciune. „Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi“ (Iacov 4:7). Eu trebuie să admit că singur sunt foarte capabil de a păcătui, cu toate că vrăjmașul poate doar să-mi sugereze cum. Admițând că singur

sunt slab stau mai aproape de Domnul și când sunt atacat nu rămân pasiv, ci îi spun Domnului imediat. Nu este scurtătură spre maturitate, după cum nu este scurtătură prin care să devii un atlet puternic peste noapte. Puterea de a birui ispitele și stabilitatea în credință vine pe măsura ce umblăm în tot adevărul Scripturii și nu alegem doar ce-i convine firii noastre.

Doi oameni s-au dus în pădure să taie lemne pentru iarnă și au făcut concurs ca să vadă care poate strânge mai multe lemne într-o zi. Primul a luat doar o mică pauză de masă și a muncit din răsputeri, pe când al doilea a luat o pauză lungă de masă plus multe alte pauze și totuși la sfârșitul zilei a avut mult mai multe lemne adunate decât primul. Cel care a muncit dublu de greu când a văzut că a pierdut concursul l-a întrebat pe cel care a câștigat care îi este secretul, iar el a spus că ori de câte ori lua pauză își ascuțea și toporul. Credința noastră, de a nu ne pleca în fața ispitelor ca și cei trei tineri în fața idolului, se bazează pe Cuvântul Scripturii cu care și Domnul Isus L-a biruit pe Ispititor. Cuvântul Scripturii trebuie să locuiască din belșug în noi, pentru ca la vremea încercării Duhul Sfânt să poată aduce pe altarul minții noastre din visteria bună a inimii cuvântul potrivit pentru a birui ispita și a rămâne necompromiși de păcat. Un credincios înțelept nu lasă să treacă nici o zi din viața lui fără să își ascută această unealtă numită de apostolul Pavel: „Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu."

În fiecare zi se face un raport cu privire la viața ta și la felul cum alegi să-L onorezi pe Dumnezeu, păstrându-te curat. Pe cel ce ia hotărârea de a se păstra pentru Domnul îl așteaptă o cunună, însă aceia care vor să trăiască mulțumindu-și firea cu poftele ei compromițătoarea, dar vor și să-I slujească lui Dumnezeu vor pierde totul. „Căci cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor, și cari totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși, și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu,

și-L dau să fie batjocorit“ (Evrei 6:4-6). Lupta este pe viață și pe moarte. Pe vremea când David fugea din calea lui Absalom, Itai din Gat, prietenul lui David, a rămas cu David. „Itai a răspuns împăratului, și a zis: «Viu este Domnul și viu este domnul meu împăratul, că în locul unde va fi domnul meu împăratul, fie ca să moară, fie ca să trăiască, acolo va fi și robul tău»“ (2 Samuel 15:21). Este o hotărâre pe care trebuie să o ia fiecare credincios pentru Domnul Isus Hristos, care Și-a dat viața pentru noi, dacă cu adevărat vrea mântuirea. Acela care ia în serios mântuirea sufletului lui ia hotărârea de a nu ceda ispitei înainte de a veni ispita chiar dacă toți din jurul lui ar ceda.

Cine vrea cununa vieții trebuie să spună: „Chiar dacă toți ar pleca de la Isus, eu nu voi pleca!“ Această afirmație nu este spusă dintr-o mândrie personală, ci dintr-o dependență totală de Dumnezeu, pe care Îl iubim cu toată ființa noastră, pentru că El ne-a iubit întâi. „Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea Domnului nostru… Ci sufere împreună cu Evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu!“ (1 Timotei 1:8). Pe unii vrăjmașul îi cumpără cu bogății mari, pe alții cu un blid de linte, pe unii cu un gând de ură sau de neiertare, dar rezultatul este același: „pierzare veșnică!“ Se merită să luăm în serios avertizările pe care Dumnezeu ni le face din dragoste, și anume, de a rămâne credincioși numai Lui. „...Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții“ (Apocalipsa 2:10). Atât oamenii răi cât și cei buni, numiți de semenii lor a fi oameni cumsecade, sunt toți considerați netrebnici până când în smerenie nu se pocăiesc cu adevărat la poala crucii Domnului Isus, care și astazi îi mai iartă pe cei păcătoși. Așa cum cei trei tineri au avut admirația cerului și a pământului, și noi avem aceeași ocazie ori de câte ori alegem să biruim răul prin bine, indiferent care va fi costul pentru acest trup. În ce raport va fi scris numele tău astăzi? Poți să alegi. „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri. Și-i voi da luceafărul de dimineață“ (Apocalipsa 2:26, 28).

Amin

40

MINUNI

„El a lăsat o aducere aminte a minunilor Lui, Domnul este îndurător și milostiv.“ Psalmul 111:4

În general omul este o ființă curioasă și flămândă după supranatural. Cele mai fantastice aparate de luat vederi, și anume, ochii omului, iscodesc neîncetat, măsurând, cântărind și comparând lucrurile. Urechile vor să audă totdeauna lucruri noi și frumoase, pe care să le pună la dosar în sertarele minții. Firea omului este doritoare să audă sau chiar să vadă dacă este cu putință lucruri pe care le clasifică într-o categorie numită minuni. Am avut ocazia să aud un profesor spunând că vrea să vadă ce minune am făcut atunci când i-am înmânat lucrarea de teză. Am auzit părinți exclamând și spunându-le copiilor: „Ce minune ai făcut?“ atunci când făceau o boacănă. Acest fel de lucruri nu pot fi considerate minuni, chiar dacă uneori sunt lucruri neobișnuite și extreme, pentru că singurul care poate face minuni este Dumnezeu, Creatorul a tot ce vedem și a ce nu vedem. „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, singurul care face minuni!“ (Psalmul 72:18).

Textul citat la început ne spune că Dumnezeu, care este îndurător și milostiv, și a făcut și face minuni, a găsit cu cale să țină o aducere aminte a minunilor Lui. Metoda pe care El a ales-o să facă această aducere aminte a minunilor Lui este printr-un registru record al modului în care Dumnezeu a lucrat și el se numește Sfânta Scriptură. Numim minune ceva ce nu poate fi explicat prin legile naturii, fiind nevoie de o intervenție supranaturală din partea Creatorului, care a creat aceste legi în

Universul nostru. Lumea noastră a fost creată, are un început și a crede altfel înseamnă a contrazice a doua lege a termodinamicii, care în esență spune că lucrurile au tendință de a se schimba dintr-o stare în alta. Lucrurile se învechesc chiar și în Univers, așa că unele corpuri cerești numite de noi stele se sting, pe când lumina altora încă nici nu a ajuns până la noi. „Tu ai întemeiat în vechime pământul, și cerurile sunt lucrarea mâinilor tale. Ele vor pieri, dar Tu vei rămânea; toate se vor învechi ca o haină, le vei schimba ca pe un veșmânt și se vor schimba. Dar Tu rămâi Același, și anii Tăi nu se vor sfârși" (Psalmul 102:25-27).

Toate lucrurile sunt într-o continuă schimbare, după planul Creatorului, și au un scop temporar. „... Căci cerurile vor pieri ca un fum, pământul se va preface în zdrențe ca o haină, și locuitorii lui vor muri ca niște muște; dar mântuirea Mea va dăinui în veci, și neprihănirea Mea nu va avea sfârșit" (Isaia 51:6). În viitor, urmează o clătinare a lucrurilor și ferice va fi de sufletele care devin parte din lumea ce nu se clatină și care va rămâne veșnic. „Cuvintele acestea «încă odată» arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină" (Evrei 12:27). La o universitate cu prestigiu din America, pe perete stă scris cuvintele lui Einstain care a recunoscut că în spatele minunilor observate de el în Univers este un Creator: „Dumnezeu care crează și se află în natură este greu de înțeles, dar El nu este despotic sau rău voitor."

Întâlnim pe paginile Sfintei Scripturi minuni datorate circumstanței, care lucrează în limitele legilor naturii cunoscute de noi, ca și în cazul luptei de la Gabaon, când Israelul condus de Iosua a sărbătorit o victorie împotriva amoriților. „... Domnul a făcut să cadă din cer peste ei niște pietre mari până la Azeca, și au pierit..." (Iosua 10:11). Grindina mare nu este ceva cu totul neobișnuit, dar să cadă o grindină așa de mare încât să omoare anumiți oameni a fost o minune. Sunt minuni care trec dincolo de legile naturii și complet afară de ceea ce noi cunoaștem a fi posibil sub legile fizice. O astfel de minune a fost transformarea apei în vin de Domnul

Isus la nunta din Cana, vindecarea slăbănogului de 38 de ani sau hrănirea a mii de oameni cu cinci pâini și doi peștișori „«N-au nevoie să plece», le-a răspuns Isus; «dați-le voi să mănânce.» Dar ei I-au zis: «N-avem aici decât cinci pâini și doi pești.» Și El le-a zis: «Aduceți-i aici la Mine» (Matei 14:16, 17). Ca să putem începe să înțelegem minunile făcute de Singurul care face minuni, adică Dumnezeu, trebuie să recunoaștem că suntem limitați în ce privesc cunoștințele pe care le avem despre spațiu și timp.

În știință se speculează despre dimensiuni în afară de cele ce pot fi clar definite, dar Dumnezeu care a creat legile fizice cunoscute de noi poate suspenda, anula sau modifica aceste legi după cum binevoiește El. El a păstrat o aducere aminte a minunilor Lui, astfel încât prin intermediul Scripturii am aflat despre potop, despre trecerea Mării Roșii ca pe uscat de către israeliți, despre ziua cea lungă din timpul lui Iosua, când Israel s-a luptat cu amoriții, sau despre Iona, mesajerul lui Dumnezeu, care a petrecut un timp în pântecele peștelui cel mare. Cu cât oamenii de știință studiază Scriptura sau aducerea aminte a minunilor Domnului, ei ajung tot mai mult să recunoască acuratețea evenimentelor la nivel de minune. Paginile Sfintei Scripturi descrie lucruri pe care noi le numim minuni, ca de exemplu: intervenția supranaturală a lui Dumnezeu prin îngeri, nașterea Domnului Isus din fecioara Maria, o stea care i-a călăuzit pe magi până la locul unde era Pruncul, trecerea nevătămată a Domnului printre oamenii adunați cu gânduri ostile, schimbarea la față pe muntele Tabor, întunericul în momentul răstignirii Mântuitorului, sfâșierea valului care separa locul sfânt de locul preasfânt, cutremurul și învierea Domnului Isus în ziua întâi a săptămânii după patimi. Aveam nu numai harul, dar și chemarea de a crede aceste aduceri aminte a minunilor lui Dumnezeu, care ni-L fac cunoscut pe Dumnezeu și planul Lui pentru noi, oamenii. Cunoscând aceste lucruri descoperim felul în care lucrează Dumnezeu ca să putem deveni ucenici ai Lui, după planul Lui, nu printr-o convertire după opiniile oamenilor.

Cele patru evanghelii sunt cele mai importante cărți ale Scripturii, pentru că ele ne dau informații despre Domnul Isus Hristos și sunt o păstrare a aducerii minte a felului în care s-a desfășurat planul de salvare a omului. Cele patru evanghelii sunt patru prezentări individuale, după felul cum Duhul Sfânt a găsit potrivit să-i inspire pe fiecare dintre ei. Evangheliile sunt un registru record al minunilor pe care Mântuitorul le-a făcut în timp ce a umblat îmbrăcat în trup omenesc. Evangheliile ne prezintă, mai specific, șaptesprezece vindecări trupești, nouă minuni asupra naturii, șase eliberări de duhuri necurate și trei învieri din morți. Domnul Isus a trăit cea mai mare parte a vieții Sale pământești în Galileea, în nordul Israelului, dar a făcut câteva vizite la Ierusalim. Domnul Isus a fost cel mai bun om care a trăit vreodată. A vorbit mult despre bunătate, care trebuie să fie parte din caracterul nostru de creștin și El vrea să vadă această trăsătură de caracter în aceia care sunt sămânța Lui de urmași.

Domnul Isus a pus așa mare accent pe milă și bunătate, încât a găsit potrivit să se identifice ca fiind Cel ce este în nevoie. „...Adevărat vă spun, că ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut“ (Matei 25:40). Pentru ca omul să aibă acest caracter al milei trebuie să experimenteze cea mai mare minune pe care o face Dumnezeu și anume minunea nașterii din nou prin Duhul Sfânt, care ne modelează să semănăm cu El. Minunea nașterii din nou schimbă oameni care nu ezitau să-ți ia viața pentru mărunțiș în oameni de tip nou, născuți din Hristos Isus. Un istoric roman a scris că mila este o boală a sufletului, de care suferă cei slabi. Domnul Isus ne-a învățat în predica de pe munte, scrisă de evanghelistul Matei în capitolul 5, trăsăturile omului nou, care sunt complet opuse trăsăturilor omului vechi și a lucrurilor promovate de duhul lumii. Când minunea nașterii din nou este o realitate, sufletul este pătruns de dragoste și pus în mișcare, pentru că Duhul Sfânt ne deschide ochii să vedem nevoi în viața semenilor noștri.

Milostenia înseamnă a interveni într-o situație disperată, pe când dărnicia este o revărsare de dragoste, un lucru frumos față de cineva care poate să fie sărac sau poate să nu fie sărac. Planul lui Dumnezeu este acela de a crea ființe asemănătoare Fiului Său, care până la urmă vor domni împreună cu Domnul Isus Hristos. Pentru că Domnul Isus a fost mișcat de nevoile ce le vedea în poporul care-L încojura și fiindcă îi era milă de ei a ales să facă multe minuni, prin care a vindecat pe cei bolnavi și a eliberat pe cei apăsați de diavolul. Domnul Isus a făcut mult mai multe minuni decât cele ce sunt amintite în cele patru Evanghelii. „Isus străbătea toate cetățile și satele, ... vindecând orice fel de boală..." (Matei 4:23; 9:35). Acest verset vorbește de multe vindecări care au avut loc, fără ca fiecare caz să fie descris cu lux de amănunt. „... și aduceau la El pe toți cei ce sufereau de felurite boale și chinuri: pe cei îndrăciți, pe cei lunatici și pe cei slăbănogi; și El îi vindeca" (Matei 4:24). Din acest verset reiese că o mare mulțime de oameni, care suferea de diferite boli, a fost vindecată.

„...toți cei ce aveau bolnavi atinși de felurite boale, îi aduceau la El. El Își punea mâinile peste fiecare dintre ei, și-i vindeca" (Luca 4:40). Din nou cuvântul „toți" include o mulțime de cazuri separate. „Seara, după asfințitul soarelui, au adus la El pe toți bolnavii și îndrăciții. Și toată cetatea era adunată la ușă. El a vindecat pe mulți care pătimeau de felurite boale..." (Marcu 1:32-34). Aici vedem că Domnul Isus a vindecat o mulțime de oameni suferinzi într-o singură seară. „Mai sunt multe alte lucruri, pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu deamăruntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris" (Ioan 21:25). În acest verset avem opinia evanghelistului Ioan, care cu cunoștințele ce le avea în acel timp despre scrierea manuscriselor, care era o metodă greoaie, a văzut ca fiind ceva imposibil în ochii lui să se scrie toate minunile pe care le-a făcut Domnul Isus în cei trei ani și jumătate cât a umblat cu ucenicii Săi pe pământ. Minunile pe care Domnul Isus le-a făcut L-au identificat ca fiind Dumnezeu care poate și știe totul, inclusiv gândurile

oamenilor. Domnul Isus nu a fost doar un proroc și învățător, ci El este Dumnezeu întrupat. Dacă El nu ar fi „DIVIN“, adică Dumnezeu, creștinismul s-ar fi prăbușit de mult, dar faptul că Biserica zidită de Hristos este în picioare și vie este o minune neîntreruptă a puterii lui de Dumnezeu. Domnul Isus nu poate fi mai puțin decât este, adică Dumnezeu. El nu a lucrat pe ascuns, și din cuvintele Lui reiese că nu obiectează și chiar vrea ca minunile să fie verificate.

După ce a transformat apa în vin a spus să fie dus un exemplar din el la nun. După ce a vindecat leprosul l-a trimis la preot, care avea slujba să-l verifice și să-l declare curat. Domnul Isus, fiind Dumnezeu, a făcut minuni spre folosul celor ce aveau nevoie de vindecare. Sufletele născute din nou nu își ascund felul nou de a fi, ci printr-o trăire cârmuită de Duhul Sfânt răspândesc lumina care este în ei. Găsim în Scriptură că Domnul Isus a făcut și o minune prin care Și-a arătat puterea de Dumnezeu, atunci când a rostit o sentință împotriva unui smochin în care nu a găsit roadă. „A văzut un smochin lângă drum, și S-a apropiat de el; dar n-a găsit decât frunze, și i-a zis: «De acum încolo, în veac să nu mai dea rod din tin!»...“ (Matei 21:19). Smochinul s-a uscat, iar ucenicii s-au mirat de puterea Domnului Isus, dar și de felul diferit al minunii. „Ucenicii, când au văzut acest lucru, s-au mirat, și au zis: «Cum de s-a uscat smochinul acesta într-o clipă?»“ (Matei 20:20). Faptul că smochinul s-a uscat la cuvintele Mântuitorului a fost o minune, dar în același timp și o pildă. Această minune ne dă o lecție folosindu-se de un obiect, pentru a ne face să înțelegem mai bine ce a vrut să ne transmită Isus.

Atunci când omul nu este în stare să înțeleagă adevărul gol goluț Dumnezeu folosește pilde, ca să ne ajute pe noi, oamenii, să cunoaștem ce vrea de la noi. Prin această minune Mântuitorul le-a vorbit despre vremea de strâmtorare care urma să vină peste cetatea Ierusalimului, pe care a spus că ar fi vrut să-i strângă la fel cum o cloșcă își strânge puii, dar ei nu au vrut. După statisticile oamenilor, dacă poporul Israel nu ar fi fost dus în robie și

împrăștiat și dacă nu ar fi trecut prin necazurile ce le-au avut de suferit de-a lungul anilor, datorită neascultării de Dumnezeu, în loc de 15 milioane de oameni, cât numără ei astăzi în toată lumea, era un popor care ar număra 200 de milioane de oameni. Numai puterea nazistă este responsabilă pentru omorârea a peste șase milioane de evrei în doar câțiva ani. Istoria descrie modul în care Ierusalimul a fost nimicit de armatele lui Titus și peste cinci milioane de evrei au fost îmbarcați pe corăbii, duși în Alexandria și vânduți ca sclavi. Cu toate că Dumnezeu i-a împrăștiat printre popoare, El a prevestit o vreme, prin prorocul Ezechiel, când Israelul reprezentat printr-o vale de oase lipsite de viață vor deveni făpturi vii. Existența Statului Israel este una din marile minuni ce sunt descrise ca o aducere aminte pe paginile Sfintelor Scripturi, pentru ca noi să-L cunoaștem și să-L credem pe acest Dumnezeu al minunilor.

Israelul este asemănat cu un smochin care s-a uscat pentru că nu s-a găsit roadă în El, dar în ultimii ani acest smochin a început să înverzească din nou după cum a fost scris în Scriptură, lucru care reprezintă o aducere aminte a minunilor Lui. „Astfel cei răscumpărați de Domnul se vor întoarce, vor veni în Sion cu cântări de biruință...“ (Isaia 51:11). Pe arcul de triumf al lui Titus construit la Roma după nimicirea Ierusalimului a fost scris: „S-a sfârșit cu Iudeea.“ Dumnezeul minunilor nu a agreat cu planul și mândria Romei și astăzi nu mai există Imperiul Roman, dar există Statul Israel, care pentru un timp a fost total dezmembrat. Israelul este poporul ales al lui Dumnezeu, de care El s-a folosit pentru ca noi să avem Scriptura, care este „o aducere aminte a minunilor Lui“, așa cum spune textul citat la început. „Voi zice miazănoaptei: «Dă încoace!» și miazăzilei: «Nu opri», ci adu-Mi fiii din țările depărtate și fiicele de la marginea pământului“ (Isaia 43:6). Dumnezeul minunilor este Acela care într-o zi îți poate face dintr-un vrăjmaș un prieten și tot El a ales să facă într-o singură zi dintr-un popor risipit o țară, un stat independent, așa cum a fost profețit pe paginile Scripturii, care este o aducere aminte a minu-

nilor Lui. Această zi a fost ziua de 14 Mai 1948, când Israelul a fost recunoscut de Națiunile Unite ca fiind stat independent. Domnul Isus a ales un smochin, pentru a fi ca un material didactic, și a făcut ca acesta la cuvântul Lui să se usuce.

Regina Angliei i-a cerut unui creștin de la curtea ei să dovedească că Scriptura este adevărată. El i-a spus: „The jew madam, The Jew...!“, adică faptul că evreii există, așa cum a fost scris în Scriptură. Minunea smochinului blestemat ne vorbește și despre viitorul celor ce trăiesc fără să aducă roade pentru Dumnezeu. Prin această minune, singura cu efect negativ, Domnul Isus a demonstrat ce îi așteaptă pe aceia în care El nu găsește roadă. Israelul a primit cu generozitate binecuvântări din partea lui Dumnezeu, promițând credincioșie, însă atunci când Domnul le-a verificat trăirea a găsit numai frunze. Israelul avea multă religie care consta în obiceiuri și ritualuri la care inima nu participa, însă neglijau mila, dreptatea și credincioșia. Minunea smochinului uscat este o avertizare pentru toți oamenii religioși care nu aduc roada căutată de Dumnezeu. Atunci când într-o biserică sfințenia este înlocuită cu un duh de toleranță față de păcat, pentru a nu se supăra nimeni, Dumnezeu este provocat și cei ce fac astfel de lucruri au aceleași urmări ca și smochinul găsit fără roadă. Când faptele făcute în bunătate și închinarea în duh și în adevăr sunt înlocuite cu ceremonii religioase, oricât de pompos nume sau locaș de închinare ar avea o grupare de oameni, se poate aștepta să i se întâmple ceea ce i s-a întâmplat smochinului.

Dumnezeu a îngăduit ca noi să avem scrisă o aducere aminte a minunilor Lui, pentru a învăța din viețile acelora care nu au rămas în ascultare de Dumnezeu. Cartea Genesei spune că primul Adam a căutat frunze de smochin, din care și-a făcut un șorț, dar al doilea Adam nu caută frunze, ci caută roadă. El ne verifică caracterul să vadă ce se poate atribui credinței și intențiile cu care facem ceva bun, ca să ne cântărească dragostea. Dumnezeu calculează fiecare faptă, ca să vadă cât cântărește în cântarul numit „sacrificiu“, pentru a ne putea răsplăti la sfârșit. El dorește mult

să găsească în noi toată roada Duhului Sfânt care face să ne asemănăm cu Stăpânul nostru, care a făcut tot ce a fost necesar pentru ca noi să putem rodi. După cum frunzele la smochin sunt un semn că e viu și poate rodi, tot așa cel ce este creștin spune că sufletul lui viu se aseamănă cu Domnul Isus Hristos.

Reformatorul Luther a mers până acolo încât a spus că creștinul este Hristos. Dumnezeu nu se lasă batjocorit de cineva care produce doar frunze și ocupă degeaba locul în grădina Lui. „Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.» Ce samănă omul, aceea va secera. Cine samănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezire; dar cine samănă în Duhul, va secera din Duhul viață veșnică“ (Galateni 6:7, 8). Dumnezeu nu vrea să avem doar frunze, ci și roadă care să rămână până la coacere. El este flămând după neprihănirea noastră, care Îl face să se apropie de noi așa cum odată S-a apropiat de primul om în răcoarea zilei. Dumnezeu este doritor să vadă un popor zelos în fapte bune, pentru că ele sunt răsplata Lui în urma investiție pe care a făcut-o în noi. Această minune a smochinului fără roadă ne învață să nu ne pretindem ceea ce nu suntem și dacă ne verificăm și găsim că nu avem ceea ce se așteaptă să fie găsit la noi să facem tot posibilul să ne schimbăm, pentru ca Stăpânul să găsească roadă în noi.

În casa unui creștin, pe perete se afla o placă pe care erau scrise cuvintele din Iosua 24:15: „...Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.“ Unul din copiii care locuiau în acea casă a părăsit calea Domnului, iar tatăl lui a scris și a adăugat pe acea placă: „cu excepția lui John“. Acel credincios era integru și nu a vrut ca acel verset să fie un neadevăr atunci când casa lui va fi verificată de Dumnezeu. Dacă ne numim creștini, să nu uităm că pocăința este parte necurmată din viața noastră, nu o haină pe care o îmbrăcăm la sărbători sau chiar în fiecare duminică. Dumnezeu vrea să ia parte la tot ce se întâmplă în viața noastră, în fiecare zi. Un bătrân bogat s-a dus la doctor și acesta l-a conectat la un aparat de auz, pentru că omul nu mai auzea decât cu foarte mare

greutate. La următoarea vizită, doctorul l-a întrebat cum îi place schimbarea pe care acel aparat a făcut-o în viața lui. Bătrânul a spus că îi place foarte mult și deja și-a schimbat testamentul de trei ori. El nu spusese familiei că are aparat pentru auz în urechi și că acum el aude tot ce se vorbește în jurul lui. Familia lui continua să vorbească despre el ca și cum el nu ar auzi nimic, și în acele condiții el a fost în stare să-și dea seama cine îl iubește și cine nu îl iubește.

De multe ori noi Îl tratăm pe Dumnezeu într-un mod asemănător, de parcă El ne-ar auzi numai atunci când ne rugăm sau ne-ar vedea numai când Îl chemăm noi. Dumnezeu aude și vede totul, chiar și atunci când noi nu ne gândim la aceasta, de aceea trebuie să umblăm smeriți înaintea Lui, fiindcă El cunoaște năzuințele inimii. Dumnezeu vede nevoile noastre, dar și capriciile și idolii noștri dacă îi avem. El urmărește comportamentul nostru în casa de rugăciune, acasă, la școală, la serviciu sau oriunde am fi. El nu vrea să fie musafir, ci rezident permanent în casa sufletului nostru. Un călător a trecut printr-un sat și a căutat pocăiți de fiecare zi, dar i s-a spus că nu sunt în acel sat decât pocăiți de sâmbăta sau de duminica. Suntem chemați să fim credincioși în fiecare zi, cu statornicia omului care-L cunoaște, crede și iubește pe Dumnezeu.

Una din minunile pe care Domnul Isus le-a făcut a fost aceea că a vindecat de friguri pe soacra lui Petru. Petru L-a rugat pentru ea și Domnul Isus a vindecat-o. Ea s-a ridicat imediat de unde zăcea și a început să le slujească. Și astăzi sunt mulți bolnavi de friguri sufletești. Mulți sunt gata pentru meci sau programe de televizor, dar nu de rugăciune sau de a studia Scriptura. Sunt gata să cheltuiască pentru lux sau distracție, dar când e să dea bani Domnului îi apucă frigurile. Dumnezeu vindecă și astăzi frigurile pământești, dar și pe cele sufletești. Vine o zi când va fi prea târziu ca omul să se hotărească și să trăiască cu prețuire față de Dumnezeu. Viața este trecătoare și nu se merită să ne legăm de nimic de pe pământ. Noi doar trecem pe acest pământ în drumul

nostru spre locul veșnic. Când te afli într-o situație grea nu doar căuta să scapi, ci dacă tot ești acolo caută să vezi ce poți învăța din ea. Caută să vezi cum ar putea fi glorificat Numele lui Dumnezeu în urma încercării credinței tale. Apostolul Pavel a fost în lanțuri pentru Evanghelie și a spus că acele împrejurări au lucrat la înaintarea Evangheliei. A fost legat de doi soldați care sunt sigur că au auzit despre mântuire. Soldații erau schimbați tot mereu și nu peste mult a putut să spună că cei din casa Cezarului trimite salutări fraților. Testul uceniciei are loc atunci când toate proptele sunt luate și rămâi singur cu credința pe care o ai în Dumnezeu. Atunci când ești singur în cuptorul încercării se poate vedea prezența sau lipsa unui caracter integru, care nu se compromite.

Cu privire la viața noastră, Dumnezeu nu este limitat decât de ceea ce noi vrem să-I dăm Lui. El este limitat de câtă binecuvântare să ne dea, în funcție de ascultarea noastră de cuvântul Său, care este o aducere aminte a minunilor Lui. După ce am devenit ce trebuie, adică iertați și mântuiți, putem să rodim roada pe care Dumnezeu o așteaptă de la noi. Atunci vom avea parte de o minune care nu s-a mai întâmplat și nici nu se va mai întâmpla niciodată. Această minune va fi Răpirea Bisericii la Cer, adică a credincioșilor care-L iubesc pe Dumnezeul minunilor. Ei vor fi schimbați într-o clipeală într-un trup de slavă, care se va înălța la Cer pentru a fi veșnic cu Acela care este cu adevărat Bun.

Amin

41

Intrarea triumfală în Ierusalim

„Și când S-a apropiat de Ierusalim, spre pogorâșul muntelui Măslinilor, toată mulțimea ucenicilor, plină de bucurie, a început să laude pe Dumnezeu cu glas tare pentru toate minunile, pe care le văzuseră. Ei ziceau: «Binecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului! Pace în cer, și slavă în locurile preaînalte!»“ Luca 19:37, 38

Intrarea triumfală a Domnului Isus în Ierusalim este cunoscută de cei mai mulți cu numele de Sărbătoarea Floriilor și este obiceiul să fie felicitați cei ce au un nume care derivă din cuvântul „floare“ sau li se dă flori în amintirea ramurilor de finic cu care poporul L-a întâmpinat pe Domnul Isus. „…alții tăiau ramuri din copaci, și le presărau pe drum“ (Matei 21:8). „...alții presărau ramuri, pe care le tăiaseră de pe câmp“ (Marcu 11:8). Sărbătoarea intrării Domnului Isus în Ierusalim este un eveniment descris cu lux de amănut în cele patru evanghelii care descriu viața Mântuitorului. Acest eveniment istoric face parte din împlinirea prorociilor cu privire la lucrarea Mântuitorului pe pământ. Timp de mai bine de trei ani Domnul Isus S-a făcut cunoscut poporului făcând semne, minuni și propovăduind Împărăția cerurilor. Domnul Isus știa motivul pentru care a venit pe pământ și nu a lăsat ca nimeni să-L devieze de la planul lui Dumnezeu de a deveni Mielul de jertfă al lui Dumnezeu pentru păcatele omenirii.

Sărbătoare numită Florii trebuie să fie o sărbătoare când Domnul Isus Hristos, Împăratul păcii, să fie sărbătorit, nu noi,

oamenii. Intrarea Domnului Isus în cetate a pus în mișcare toată cetatea. „Când a intrat în Ierusalim, toată cetatea s-a pus în mișcare, și fiecare zice: «Cine este acesta?» «Este Isus, Prorocul din Nazaretul Galileii», răspundeau noroadele“ (Matei 21:10, 11). Domnul Isus a fost un erou care încă o dată a dat omenirii un exemplu de umilință. El a fost un viteaz care a plâns. El a avut puteri ca nimeni altul și a venit să slujească altora.

Când un conducător roman al unei legiuni de oști se întorcea biruitor la Roma era primit cu mare cinste, iar convoiul care se întorcea plin de pradă de război trecea prin arcul de triumf în aplauzele poporului și în prezența împăratului. Eroul Floriilor, Domnul Isus Hristos, Împăratul Slavei, a venit nu să primească o slavă pământească, ci să moară o moarte de blestem, tocmai așa cum vorbise cu Moise și Ilie pe Tabor. „«Cine este acest Împărat al slavei?» Domnul cel tare și puternic. Domnul cel viteaz în lupte“ (Psalmul 24:8). Domnul Isus biruise până în acel moment toate luptele cu întunericul și a venit la Ierusalim ca să de-a lupta decisivă, în care să zdrobească capul șarpelui și să nimicească lucrările lui din sufletele și din viețile oamenilor doritori de libertate. Domnul Isus a intrat în acest mod deschis și public, mărturisind și prin aceasta că El este Mesia Cel prezis de proroci.

Domnul Isus a venit din Ierihon și din Betania, unde îl înviase pe prietenul Lui, Lazăr, și unde mulți din iudei crezuseră în El. Domnul Isus, având în vedere faptul că avea să meargă la Ierusalim ca să pătimească, după cum era scris, a inițiat o tranzacție deosebită, trimițând doi ucenici în satul Betfaghe ca să aducă mânzul unei măgărițe, pe care l-au luat spunând că: „Domnul are trebuință de el“ (Luca 19:31). Pe acel măgăruș Domnul Isus a călătorit până în cetatea Ierusalimului, pentru a se împlini tot ce fusese scris despre El. „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului. Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe“ (Zaharia 9:9). Domnul nu a intrat călare pe un cal alb, așa cum făceau cuceritorii, ci pe un

măgăruș, simbol al umilinței, pentru că El a venit ca unul care slujește, Împărăția Lui fiind spirituală, nu pământească. Dumnezeu a ales ca multe din evenimentele descrise în Sfânta Scriptură să se desfășoare în cetatea Ierusalimului, care a devenit cel mai important loc de pe pământ. Ierusalimul sau cetatea păcii, cum mai este numită, este o cetate care datează din vremuri străvechi, existând înaintea lui Avraam, fiindcă aici l-a întâlnit pe Melhisedec (Evrei 7:1). Pe vremea lui Avraam s-a numit Salem și a ajuns să fie cucerită de David de la iebusiți, la 7 ani după moartea lui Saul.

Ziua întrării triumfale a Domnului Isus în Ierusalim a avut o însemnătate profetică. Ceasul profetic descoperit prin revelație dumnezeiască prorocului Daniel cuprinde un total de 70 de săptămâni a câte șapte ani fiecare. Ziua intrării Domnului Isus în Ierusalim a corespuns cu încheierea celei de-a 69-a săptămâni de la darea decretului de rezidire a Ierusalimului după robia babiloniană (Daniel 9:24). Sfârșitul celei de-a 69-a săptămâni, numite de teologi săptămânile lui Daniel, marca încheierea unei perioade de 483 de ani de la darea poruncii. Această perioadă din istorie s-a încheiat cu precizie, atunci când Domnul Isus, numit în cuvântul dat lui Daniel Unsul, a intrat în Ierusalim pentru a fi prezentat de Tatăl ca fiind Mielul de jertfă pentru omenire. Convoiul sărbătoresc a pornit de la Betfaghe, situat la o scurtă distanță de Ierusalim. Cetatea Ierusalimului era plin de israeliți și prozeliți veniți din toată țara Israelului și din întreg Imperiu roman ca să sărbătorească praznicul Paștilor, adică comemorarea eliberării lor din robia egipteană, sub conducerea lui Moise.

Ucenicii și-au pus hainele pe măgărușul pe care nu mai urcase nimeni, apoi Domnul Isus a stat pe el. Încă o dată putem vedea că Dumnezeu a ales să se folosească de măgăruș, care face parte din rândul necuvântătoarelor, pentru a-Și duce planul la îndeplinire. Oamenii puneau haine și ramuri de finic în calea măgărușului ca un fel de gest de apreciere și acceptare, care a fost preluat mai târziu de lumea contemporară prin a pune covoare înaintea oame-

nilor de seamă. Poporul a fost entuziasmat și plin de bucurie, crezând că sărbătoresc un nou împărat pământesc, exprimându-și plini de bucurie dorința lor de bine pentru El. Ei au strigat: „Osana Fiul lui David!“ Cuvântul Osana este un cuvânt ebraic complex, care înseamnă: „Mântuiește-ne! Îndură-te! Ai milă!“ „Doamne, ajută! Doamne, dă izbândă! Binecuvântat să fie cel ce vine în Numele Domnului!...“ (Psalmul 118:25, 26).

Domnul Isus a intrat în cetatea Ierusalimului pe poarta dinspre răsărit, și când a văzut mulțimea de popor care nu înțelegea ce se întâmplă a plâns cuprins de milă pentru ei. „Te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată“ (Luca 19:44). Domnul Isus S-a tânguit și a oftat din străfundul sufletului Lui de Dumnezeu pentru această cetatea care avea să fie distrusă. Poporul care-L aclama ca fiind Cel ce vine în Numele Domnului nu înțelegea ce avea loc în acele momente. Ziua a zecea a acelei luni era ziua când fiecare israelit căuta în turmă până ce găsea un miel fără cusur, și când îl găsea spunea: „Acesta este!“ În ziua intrării Domnului Isus în Ierusalim, prin această demonstrație pașnică, Dumnezeu Tatăl a spus despre Domnul Isus: „Acesta este! Acesta este Mielul fără de cusur!“ Cu mai bine de trei ani de zile înainte, Ioan Botezătorul L-a văzut pe Domnul Isus și a spus: „...Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!“ (Ioan 1:29).

Domnul Isus a plâns pentru cetate, fiindcă prin Duhul Său profetic putea să vadă cu claritate ce avea să aibă loc în anul 70, când armatele romane conduse de generalul roman Titus aveau să asedieze cetatea, încercuind-o ca să nu poată scăpa nimeni. Romanii au făcut acest lucru chiar la sărbătoarea praznicului Paștelor. Istoricul Josephus a scris în detaliu modul cum au decurs lucrurile în anul 70, când revolta israeliților a fost înăbușită în sânge. Astfel s-a împlinit prorocia rostită de Domnul Isus în momentul întrării în Ierusalim, în săptămâna Patimelor Lui. Domnul Isus a plâns pentru Ierusalim când a privit în viitor,

fiindcă trei zeci și ceva de ani după intrarea Lui în Ierusalim, el avea să fie distrus și mulți din acea cetate aveau să-și piardă viața sau libertatea.

Populația Ierusalimul, care în acea perioadă se ridica la 250.000 de locuitori, în timpul marelui praznic se extindea la aproximativ 3.000.000 de persoane, fiindcă toți bărbații din Israel de la 20 de ani în sus mergeau să se închine conform Legii. Romanii, care știau acest lucru despre evrei, au blocat intrarea și ieșirea cetății chiar în timpul acelei sărbători ținute la nivel național și astfel majoritatea evreilor se aflau în cetatea Ierusalimului. Cei ce au luat seama la cuvintele Domnului au ieșit din cetate înainte de această sărbătoare, și în acest fel și-au scăpat viața. În acele zile, când Ierusalimul a fost asediat, oamenii ajunseră la nebunie, pentru că nu putem numi altfel faptul că unii se dedaseră la canibalism, fiindcă mâncarea din cetate se terminase. Acest lucru a provocat scârba și disprețul romanilor și nu au scăpat decât aceia care au luat seama la cuvintele Mântuitorului. „Atunci, cei din Iudea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el, și cei de prin ogoare să nu intre în el“ (Luca 21:21).

Josephus a scris că peste 1.100.000 și-au piedut viața când romanii au intrat în cetate și au distrus tot, nelăsând piatră pe piatră, inclusiv templu. Un alt milion de oameni au fost duși ca robi și împrăștiați prin întreg Imperiul Roman. Asedierea Ierusalimul a durat 143 de zile și la început romanii ar fi vrut să nu distrugă templul, dar se spune că un soldat beat în timp ce jefuia Templul a dat din greșeală foc unor cortine care au incendiat tot Templu și atunci s-au decis să-l dărâme, neștiind de fapt că împlinesc prorocia rostită de Domnul Isus. Un număr de 962 de evrei s-au refugiat în fortăreața Mesada, pe vârful unui munte la sud de Ierusalim și lângă Marea Moartă. Romanilor le-a trebuit 3 ani de zile ca să cucerească această fortăreață zidită de Irod cel Mare. Am fost și eu în această foarte impresionantă fortăreață, unde am urcat cu funicularul și se mai văd și astăzi pietrele arun-

cate de romani, băile de aburi ale lui Irod și rampa clădită de romani înspre zidul cetății, care a dus la cucerirea ei. Domnul Isus a venit la ai Săi, scrie apostolul Ioan, dar ei nu L-au primit și nici nu L-au recunoscut cine este cu adevărat. El a plâns pentru cetatea Ierusalimului și chiar pentru tot Israelul care nu cunoștea vremea cercetării. „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!“ (Matei 23:37).

Putem aminti trei intrări triumfale ale Domnului Isus, în care se vede bunătatea Lui pentru omul căzut. A intrat triumfal în lume, născându-se în Betleem sub atenția intensă a cerului pentru a fi Cuvântul întrupat, care a locuit printre oameni plin de har și de adevăr. A doua intrare triumfală este intrarea în Ierusalim, când conform legii date de Dumnezeu în ziua a zecea a lunii a fost prezentat ca fiind Mielul de jertfă ce avea să fie jertfit patru zile mai târziu. A treia intrare triumfală a fost aceea care ne-a adus binecuvântarea iertării tuturor celor ce am ales să o acceptăm ca fiind pentru noi. Această intrarea a fost intrarea triumfală a Domnului Isus în locul Preasfânt, în Cer, înaintea Tatălui, ca să aducă jertfa de ispășire pentru cei păcătoși. O dată pe an fiecare israelit nădejduia că va beneficia de slujba Marelui Preot care intra în locul Preasfânt în Templu cu sânge, ca să facă mijlocirea pentru popor. Domnul Isus a făcut slujbă de Mare Preot de bună voie, cu un sacrificiu propriu, spre deosebire de jertfele care erau sacrificate împotriva voinței lor.

Domnul Isus a fost și este Marele Preot al bunurilor viitoare, care a fost curat și fără de cusur și a rămas ascultător de Tatăl până la moarte, și încă o moarte pe cruce. „Și a intrat, odată pentru todeauna, în Locul preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică“ (Evrei 9:12). Cu a zi înainte de Sărbătoarea Ispășirii fiecare israelit spunea: „Mâine marele preot va mijloci și pentru mine.“ Noi spunem că Domnul Isus, Marele Preot, a intrat în locul Prea-

sfânt pentru fiecare din noi. Intrarea Domnului Isus în Ierusalim a fost înțeleasă greșit de poporul care striga: „Osana Fiul lui David! Binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului!“ Oamenii și chiar ucenicii credeau că Domnul Isus va instaura o împărăție pământească și El cunoștea acest lucru. „...n-avea trebuință să-I facă cineva mărturisiri despre nici un om, fiindcă El Însuși știa ce este în om“ (Ioan 2:25). Ei ar fi dorit să-L facă Împărat, pentru că le putea vindeca bolnavii, învia morții, sătura mulțimile din aproape nimic, avea control asupra naturii și chiar asupra duhurilor necurate.

Intrarea Domnului Isus în Ierusalim a fost atât de pașnică încât nu a stârnit suspiciunea gărzilor romane, care la sărbători erau mai mult ca dublate în număr. Împărăția Domnului Isus, Regele inimilor, nu prezenta pentru puterea Romei nici un pericol, fiindcă Regele Isus nu avea o armată de ostași. Cei ce doreau să intre în oastea Domnului trebuiau să lupte pe genunchi și să biruiască prin a se lăsa înfrânți și zdrobiți în eul lor, dar totuși biruind printr-o viață sfântă trăită pentru Dumnezeu. Când regii acelor vremuri erau inaugurați la putere făceau uneori ca din fântâni să curgă vin, împodobeau orașul cu flamuri și tapete, iar trâmbițele sunau strident pentru a atragă atenția populației. Prezentarea Regelui Isus, care a admis câteva zile mai târziu că este un Împărat, a fost caracterizată prin umilință și simplitate. „«Împărăția Mea nu este din lumea aceasta», a răspuns Isus…«Atunci un Împărat tot ești!» I-a zis Pilat. «Da», a răspuns Isus. «Eu sunt Împărat...»“ (Ioan 18:36, 37). Acest Împărat aduce bogăție nu numai celor ce sunt bogați și aproape de împărat, cum făcea un împărat pământesc, ci în orice inimă, în orice suflet, de orice limbă și de orice neam, care va alege să creadă în El și să-L numească Domn al vieții lor.

Domnul Isus a intrat în Ierusalim ca un rege, dar nu al lucrurilor pământești, ci ca unul care avea să devină Regele inimilor acelora care vor crede în El și vor intra la adăpostul jertfei Lui. Fariseii, care erau întruchiparea fățărniciei, turbau de mânie și

fiecare cuvânt „Osana“ era ca un pumnal ce se înfingea în inima lor. „... «Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii!» Și El a răspuns: «Vă spun că dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga» (Luca 19:39, 40). Prin acea demonstrație publică, dar pașnică, marilor preoți, fariseilor și cărturarilor, care cunoșteau Scripturile și prorociile cu privire la venirea lui Mesia, li s-a spus că Mesia era în fața lor și cuvintele rostite de El erau considerate a fi potrivite numai pentru Mesia. „Piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii“ (Psalmul 118:22).

Oamenii despre care Domnul Isus a spus că nu intră în Împărăția lui Dumnezeu și nici pe alții nu îi lăsa să intre, erau aceia care se credeau zidari pricepuți ai Împărăției, pentru că ei cunoșteau Scripturile, dar fiindcă erau orbiți de mândria lor nu au recunoscut în Domnul Isus piatra din vârful unghiului, ci s-au lepădat de El. Învățații timpului nu L-au recunoscut atunci și azi se întâmplă la fel, atunci când cineva alege să se îngâmfe din cauza cunoștințelor și a meritelor personale. Fariseii ar fi vrut să-L termine chiar atunci, dar se temeau de norodul care-L vedeau ca un Mare Proroc. „Preoții cei mai de seamă și cărturarii căutau să pună mâna pe Isus, chiar în ceasul acela, dar se temeau de norod...“ (Luca 20:19). Norodul era format din oameni simpli, în a căror inimă s-a aprins o flacără de nădejde când s-au adunat să vadă un Om Mare, cum n-a mai fost și nu va mai fi niciodată. Prin acea demonstrație publică Domnul Isus a spus lumii întregi că El este Acela care trebuia să vină și despre care a vorbit prorocii.

Domnul Isus după ce a intrat în Ierusalim călare pe mânzul unei măgărițe s-a îndreptat spre Templu, unde a văzut că drepturile lui Dumnezeu au fost călcate în picioare. Curtea Templului era plină de zarafi și vânzători ambulanți, care lucrau mână în mână cu marii preoți și care se făceau vinovați de simionie, adică de trafic cu lucruri sfinte. Găsim scris în Scriptură că Domnul Isus a arătat o râvnă și o netoleranță față de păcatul din Casa Tatălui Său, despre care a spus că se va numi o casă de rugăciune. Domnul Isus a intrat în templu și a găsit în rândul preoților

oameni fățarnici și lăcomi de câștig. A găsit schimbători de bani și vânzători de porumbei, mânați de interese personale, și acea necuviință la indignat până acolo că le-a răsturnat mesele și i-a gonit afară din templu. Acel lucru a făcut ca sângele preoților să clocotească de mânie, pentru că se vedeau pe drept corectați și atinși la buzunar. În râvna Lui pentru Casa lui Dumnezeu, Domnul Isus a curățat templu și face la fel și astăzi, fiindcă atunci când un suflet Îl primește ca Domn și Mântuitor îl sfințește și face din el un templu al Duhului Sfânt. În acele momente preoții nu au putut să-I facă nimic, fiindcă nu le era îngăduit și poporul era uimit de învățătura Lui, sorbindu-I cuvintele ce le rostea.

Înainte de a pătimi, Domnul Isus a mai petrecut câteva momente cu ucenicii Lui, prăznuind Paștele care Îl simboliza pe El. Grija lui Dumnezeu pentru Biserica Lui și a sufletului nostru este în primul rând o grijă pentru binele stării sufletului, apoi o purtare de grijă pentru lucrurile materiale care ne sunt promise pe deasupra. Domnul Isus dorește sfințenia noastră și este flămând după ea într-o evlavie sinceră, pentru ca astfel să ne poată înfățișa înaintea Tatălui și a sfinților îngeri ca fiind rodul suferințelor Lui. „Ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul în apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană“ (Efeseni 5:26, 27).

Domnul Isus a avut trebuință de un măgăruș, dar astăzi are nevoie de noi, de gura noastră, de mâinile și picioarele noastre, care conduse de o inimă predată Lui se pun în slujba Domnului. O zi de cercetare, la fel ca și Ierusalimul, ai și tu și ce decizi să faci cu chemarea la mântuire, care va determina locul unde îți vei petrece veșnicia. Dacă nu ești gata să mori astăzi, înseamnă că nu ești gata să te întâlnești cu Dumnezeu. Nu trăi în așa fel încât Domnul să plângă pentru sufletul tău, așa cum a plâns pentru cetatea Ierusalimului, ci trăiește pentru Dumnezeu ca să scapi de necazul cel mare care va veni întocmai cum a venit peste cetatea Ierusalimului. Toți oamenii adunați să-L întâmpine pe Domnul

Isus strigau: „Osana!“, și azi toți din biserici vorbesc de Dumnezeu, dar oare toți sunt născuți din nou încât să poată face parte din Biserica Domnului? Toți sunt îmbrăcați cu virtuțile Miresei Domnului Isus prin care să-I semene Lui? Ești tu gata să-L întâmpini pe Domnul? Ceasul profetic al lui Daniel care s-a oprit la terminarea celor 69 de săptămâni este gata să pornească din nou pentru ultima săptămână de șapte ani. Dacă această clipă a începerii ultimei săptămâni este clipa Răpirii Bisericii, ești tu gata să intri la nunta Mielului? Deschide poarta cetății inimii tale acestui minunat Domn Isus, și atunci fericirea și pacea vor intra în viața ta dacă Îl primești ca Rege și spui: „Osana! Mântuiește-mă!“

Amin

42

Cum lucrează un nebun

„... «...Am lucrat ca un nebun, și am făcut o mare greșeală.»“ 1 Samuel 26:21

Cuvintele „am lucrat ca un nebun“ au fost rostite de Saul și ar fi fost potrivite pentru a fi săpate pe piatra de la mormântul lui. Aceste cuvinte exprimă un adevăr trist și dur. Dacă urmărim viața lui Saul pe pământ putem învăța lecții utile pentru binele sufletului nostru. Saul a fost din seminția lui Beniamin, al doilea copil al lui Iacov cu scumpa lui soție Rahela, seminție lipsită de însemnătate, pentru că nu a excelat în nimic bun și în acea vreme era cea mai mică dintre seminții. Atunci când Domnul l-a chemat pe Saul să slujească ca prim împărat al lui Israel el era înalt, prezentabil și avea cea mai înaltă calitate - smerenia. Saul, fiul lui Chis, a fost uns cu untdelemn și câteva zile mai târziu, prin tragere la sorți, a fost numit rege. Saul avea în acea vreme părere smerită despre el, încât s-a ascuns între vase când a trebuit să fie uns ca împărat, cu toate că avea 32 de ani. „…Domnul a zis: «Iată că este ascuns între vase»“ (1 Samuel 10:22). Saul a trecut printr-o perioadă de pregătire pentru a putea face față acelei slujbe înalte. „Duhul Domnului va veni peste tine, vei proroci cu ei, și vei fi prefăcut într-alt om“ (1 Samuel 10:6). Dumnezeu i-a dat o altă inimă și găsim scris că atunci când a întâlnit o ceată de proroci la Ghibea a prorocit împreună cu ei, încât oamenii au fost foarte mirați de el. „…«Ce s-a întâmplat cu fiul lui Chis? Oare și Saul este între proroci?»“ (1 Samuel 10:11).

Începutul domniei lui Saul a fost considerată remarcabilă atât de oameni cât și de Dumnezeu, pentru că Duhul Domnului venea

peste el și cu un zel deosebit pentru Domnul acționa cu curaj și vitejie. Când Nahaș, Amonitul, a atacat Iabesul cerându-le acestora să se mutileze, Saul a luat o pereche din boii lui, i-a făcut bucăți și i-a trimis prin țară, spunând că așa va proceda cu boii celor ce nu vor merge la luptă, și poporul, în număr de trei sute de mii, umplut de groază s-a strâns ca un om sub steagul lui Saul. Saul i-a bătut și i-a împrăștiat pe amoniți, încât nu au mai rămas doi la un loc. Apoi Saul s-a dus la Ghilgal, a adus jertfe de mulțumire lui Dumnezeu și tot poporul a sărbătorit victoria. Saul a fost în acea vreme un bărbat tânăr, cu inima curată și plin de zel pentru a face voia lui Dumnezeu. El în perioada cât a fost uns ca rege mergea la plug, fiind gata de sacrifiu, pentru că conducea prin exemplul personal.

În acea perioadă Samuel a făcut o dare de seamă și s-a retras din funcția de conducător, lăsându-l pe Saul la conducere. Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Samuel și a dat poporului un semn prin tunete și ploaie, care erau neobișnuite la vremea secerișului și astfel poporul a cunoscut că Dumnezeu este prezent. Împărăția lui Saul, deși era ca o pojghiță subțire, a început să se întărească, și Saul privind unde a ajuns a început să aibă gânduri înalte despre el însuși. Acela a fost punctul în care viața lui Saul a luat drumul înspre rău. Găsim scris că atunci când a mers la luptă cu filistenii a adus jertfă înaintea Domnului, lucru îngăduit numai preoților. Saul, prin faptul că a adus ardere de tot, a trecut dincolo de limita lui de autoritate, la fel cum a făcut mai târziu împăratul Ozia, care a înfăptuit acea slujbă și s-a umplut de lepră. Samuel l-a mustrat pe Saul: „Samuel a zis lui Saul: «Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca pe care ți-o dăduse Domnul, Dumnezeul tău. Domnul ar fi întărit pe vecie domnia ta peste Israel; dar acum, domnia ta nu va dăinui...»“ (1 Samuel 13:13, 14). Acela a fost punctul în care Saul s-ar fi putut smeri și pocăi de păcatul lui, însă a fost interesat mai mult de imaginea lui înaintea poporului. Din momentul în care Saul a ales să nu se căiască înaintea Domnului deciziile lui l-au îndepărtat tot mai mult de

voia lui Dumnezeu. Să persiști în păcat înseamnă să nu-l mărturisești și să nu-l părăsești. Să persiști în păcat înseamnă să nu repari greșeala care știi că pune un zid de despărțire între tine și Dumnezeu. Persistența în păcat după ce ai recunoscut păcatul este o adevărată nebunie.

Saul a domnit 40 de ani, dar numai primii doi ani i-a trăit în relație bună cu Dumnezeu. Saul a primit foarte mult de la Dumnezeu, dar a risipit totul și s-a ales cu nimic. Așa lucrează un nebun și chiar el în textul citat la început admite acest lucru. Saul este pentru noi exemplul de om care începe bine, dar sfârșește foarte rău, pentru că succesul de la începutul domniei lui i s-a suit la cap, și smerenia a fost înlocuită cu mândrie. A făcut o slujbă religioasă pentru Domnul, dar nu L-a căutat pe Dumnezeu după cuvânt, deoarece știa bine că numai preoților le este îngăduit să aducă jertfe. Din această cauză nu mai judeca bine și găsim scris că a dat ordine necugetate, ca de exemplu a poruncit ca armata să nu mănânce nimic, cu toate că era la război și avea nevoie de energie. Dacă nu ar fi sărit poporul să-l apere pe Ionatan, Saul l-ar fi omorât pe fiul său, care a mâncat neștiind de hotărârea dată. Saul ar fi fost în stare să-și omoare fiul, pentru că era prea mândru să admită că a luat o decizie greșită.

A doua greșeală mare și decisivă pentru soarta lui Saul a fost că nu ascultat în întregime cuvântul Domnului de a-i anihila pe amaleciți. A cruțat pe Agag și turmele cele mai bune sub pretextul că vrea să aducă jertfe, neglijând faptul că Dumnezeu prețuiește ascultarea mai mult decât jertfele. Când a început să se încreadă în puterea lui de a lua decizii, lăsând la o parte instrucțiunile date de Domnul, a pus vina pe alții pentru nereușitele lui și aceasta i-a adus căderea. „...fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, și Domnul te leapădă, ca să nu mai fii împărat peste Israel“ (1 Samuel 15:26). Încrederea și dependența lui Saul de Dumnezeu s-au schimbat într-o încredere în puterile lui personale. A trecut de la a avea ca sursă a puterii lui pe Dumnezeu la a se mândri cu ceea ce este el în stare să facă.

Orbirea lui spirituală a devenit tot mai adâncă și a ajuns nu numai să nu asculte de Dumnezeu, dar și să-i omoare pe oamenii Lui. A poruncit omorârea a 85 de preoți sub pretextul că s-au asociat cu David, pe care îl urmărea și îl socotea rival. Saul a cumpărat de la vrăjmaș aceași minciună pe care o vinde și astăzi cu mare succes și care spune că cheia succesului stă în a te înalța peste semenii tăi în orice fel poți și prin orice metodă de dominare numai să-ți atingi scopul. Scriptura spune că succesul nostru depinde de felul cum ne știm umili și servi nevoile altora.

Saul a coborât și mai jos, ajungând în punctul unde nu s-ar fi gândit niciodată că va ajunge, cerând ajutor folosindu-se de puterile întunericului. Dacă în ziua când a fost ales ca împărat cineva i-ar fi spus că va ajunge să-L părăsească pe Dumnezeu și să meargă la cei ce cheamă morții ar fi spus că el nu va face acel lucru niciodată, însă inima lui l-a înșelat, așa cum mulți sunt înșelați și astăzi de inima lor. Gelozia lui Saul a fost fățișă și nemascată, la fel ca a fraților lui Iosif. Dumnezeu a ridicat chiar sub ochii lui un alt împărat care avea să asculte de Domnul și el a presimțit acel lucru. Saul l-a urât pe David, fiindcă prin el Dumnezeu a dat victorii lui Israel și ea a început atunci când femeile au făcut o cântare care spunea că Saul a bătut miile lui, iar David zecile lui de mii. David l-a omorât pe Goliat, cel de 3 m, care purta o armătură de peste 70 de kg și o sulița de 10 kg. Poporul a fost entuziasmat de David, care prin credința în Dumnezeu și-a făcut un nume și un loc în inima poporului. A fost punctul în care Saul ar fi putut recunoaște că Dumnezeu este cu David și ar fi putut să lucreze împreună, pentru că David ar fi acceptat.

Popularitatea lui David în fața poporului l-a determinat pe Saul să-l urască pe David așa de mult încât a încercat în repetate rânduri să-l omoare cu sulița, chiar atunci când acesta îi cânta cu harfa ca să-l liniștească de chinul duhurilor necurate. Saul prins de însuși cuvântul promisiunii sale i-a dat pe fata lui Mical de nevastă, ca să-i fie o cursă, zicea el. I-a cerut ca zestre omorârea a o sută de filisteni sperând să fie omorât, însă David și oamenii

lui au omorât două sute. Saul a vrut să-l omoare chiar în momentul în care era în patul lui, dar Mical l-a scăpat și David și-a început viața de fugar, care a durat zece ani. David a fugit și a fost mereu urmărit de Saul, dar când David a cruțat viața lui Saul, acesta pe moment și-a recunoscut nebunia. „Saul a zis: «Am păcătuit; întoarce-te, fiul meu David, căci nu-ți voi mai face rău, fiindcă în ziua aceasta viața mea a fost scumpă înaintea ta. Am lucrat ca un nebun, și am făcut o mare greșeală“ (1 Samuel 26:21). Starea aceea de claritate nu a durat mult, fiindcă duhul rău care a venit peste el, prin neascultare, l-a pus din nou să-l urmărească pe David, dar filistenii au atacat țara și Saul a trebuit să meargă la luptă. Saul, îngrozit de faptul că era părăsit de Dumnezeu, a cerut printr-o vrăjitoare să vorbească cu duhul lui Samuel. Trăim vremuri când Dumnezeu lucrează, dar și puterea întunericului. Vine vremea când numai puterea lui Dumnezeu va lucra și va fi „totul în toți“.

Spiritismul la care a recurs Saul, acela de a chema morții, a fost condamnat de Dumnezeu. „Dacă vi se zice însă: «Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc», răspundeți: «Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii?»“ (Isaia 8:19). Magia albă, care pretinde că face bine, magia neagră, cititul în cafea, cititul în palmă, cititul în cărți sunt numai câteva din metodele folosite de puterea întunericului ca să pună stăpânire pe sufletele oamenilor, pentru că cei care se folosesc de astfel de lucruri deschid inima duhurilor necurate. Ocultismul de azi merge până acolo că aduce jertfe omenești, dar începe cu lucruri ce par nevinovate, cum sunt sfere de cristal și mai nou cu cărți despre Herry Poter, care este o introducere poleită în ocultism. Nici „un bine“ nu justifică păcatul. Nu există nici o legătură între copiii Domnului și toate aceste lucruri ale întunericului, care prin oameni folosesc forțele întunericului ca să încânte oameni lesne crezători sau flămânzi după atenție și putere. „Să nu vă duceți la cei ce cheamă duhurile morților, nici la vrăjitori: să nu-i întrebați,

ca nu cumva să vă spurcați cu ei. Eu sunt Domnul, Dumnezeu vostru“ (Leviticul 19:31). Cei ce fac astfel de lucruri fug de lumină la fel cum copiii mici fug de întuneric, pentru că îi sperie. Numai puterea lui Dumnezeu, prin sângele Domnului Isus, mai poate scoate un suflet de sub stăpânirea acestor duhuri necurate și Dumnezeu, în bunătatea Lui, îi cheamă și pe acești oameni la pocăință până nu este prea târziu. Dumnezeu nu l-a pedepsit imediat pe Saul, ci i-a dat timp de pocăință, dar el în loc să se pocăiască, lipsit de orice remușcare, l-a urmărit pe cel neprihănit ca să-i ia viața.

Dumnezeu este îndelung răbdător și-l așteaptă pe cel păcătos să se întoarcă de la calea lui rea, dar într-o zi, cunoscută numai de El, păcătosul pune vârf răutății lui, ca cei din Sodoma, și vine peste el judecata lui Dumnezeu. „…căci nelegiuirea Amoritilor nu și-a atins încă vârful“ (Genesa 15:16). Este o linie invizibilă nouă oamenilor pe care atunci când omul o trece nu se mai poate ridica. Fariseii au vorbit împotriva Duhului Sfânt, hulindu-L, și Domnul Isus le-a spus că acest lucru nu se mai poate ierta. Domnul Isus a spus că sămânța de muștar face un pom mare, în care stau păsările, ca să arate că se întâmplă și lucruri nenaturale, pentru că planta de muștar este mică. Pomul de muștar reprezintă creșterea firescului și a lumescului la dimesiuni denaturate în om. Acestea atrag duhurile necurate reprezentate prin păsări, care își fac cuib în această stare firească. Unii sunt foarte îndrăzneți cu păcatul și încearcă să vadă cât se pot apropia de foc fără să se ardă, dar nimeni nu poate lua foc în sân fără să se ardă. Saul a mers la luptă ca să-și apere țara de filisteni, însă oastea lui a fost bătută de inamic. Când lupta cu amaleciții a fost pierdută, Saul a fost rănit de o săgeată și i-a cerut celui ce-i purta armele să-l omoare, dar acesta l-a refuzat. Atunci Saul s-a aruncat în sabie și și-a luat viața „…Saul și-a luat sabia, și s-a aruncat în ea“ (1 Samuel 31:4). Același gest l-a făcut imediat și cel ce a purtat armele lui Saul. „Cel ce ducea armele lui Saul, văzându-l mort, s-a aruncat și el în sabia lui, și a murit împreună cu el“ (1 Samuel

31:5). Saul a fost primul om menționat în Scriptură care și-a luat viața, dar acel duh de sinucidere a avut un deosebit succes de-a lungul anilor.

Ahitofel, sfetnicul lui David, s-a spânzurat, Zimiri, împăratul lui Iuda, a dat foc casei împărătești și a murit în foc, Iuda vânzătorul s-a spânzurat când preoții și-au exprimat nepăsarea față de pocăința lui și de atunci până astăzi milioane de oameni și-au curmat viața. Sinuciderea este un păcat tot așa de negru ca celelalte păcate, dar diferența este că cei ce comit acest păcat nu au ocazia să ceară iertare și să se pocăiască. Oamenii își curmă viața pentru că sunt nemulțumiți cu starea în care se află și cuprinși de depresie și deznădejde cred, într-un moment de nebunie, că luându-și viața scapă de toate necazurile, dar Scriptura spune că la trecerea din această viață pe om îl așteaptă judecata lui Dumnezeu. În America sunt mulți oameni nemulțumiți, cu toate că această țară este în prezent cea mai prosperă țară. Fiecare om are tendința să se compare cu alții, cu ce fac și cu ce au alții și dacă cumva vede că el are mai puțin decât ar vrea devine nemulțumit, în loc să se uite la cei care au mai puțin decât el. O minte nemulțumită este o minte tulburată, care nu are odihnă și de multe ori sfârșește ca și Saul. Acest fel de oameni sunt lipsiți de o gândire clară, nu au și nu vor disciplină și nu știu ce este lepădarea de sine.

Astăzi, mai mult ca oricând, există o epidemie de sinucideri. Douăzeci și opt de mii de americani se sinucid în fiecare an, pentru că ajung în punctul unde a ajuns Saul și spun că nu mai are rost să trăiască. Când omul care trăiește în păcat ajunge la momente grele, de cumpănă, diavolul îi șoptește că nu mai este speranță și singurul mod de a scăpa este să-și ia viața. Am avut ocazia să cunosc un om care făcea parte dintr-un cult ce denatura Scriptura și era foarte tare în doctrina pe care o susținea, dar într-o zi am auzit că s-a împușcat. Așa lucrează Satan cu cei ce refuză Lumina. Saul a început foarte bine, dar cu timpul L-a scos pe Dumnezeu din planurile și hotărârile lui, iar la sfârșit a cumpărat minciuna

Satanei care i-a spus că nu mai are pentru ce trăi. Oameni dezamăgiți în dragoste, zdrobiți de pierderi materiale și nereușite, sau dezamăgiți că păcatul i-a lăsat goi și neîmpliniți ajung de multe ori să-și ia viața. Astfel de oameni de multe ori se retrag într-o singurătate cumplită, care-i roade, pentru ca apoi să devină pradă ușoară duhului de sinucidere. Oamenii care trăiesc în păcat ajung să spună că nu mai au pentru ce trăi, și luându-și viața cred că merg de la ceea ce li se pare lor rău la un rău și mai mare și care este veșnic. Cei ce se sinucid recurg la o acțiune finală, care nu mai poate fi schimbată, fără să se gândească că sunt mulți oameni care au aceleași necazuri ca ei sau chiar mai mari.

Pentru un suflet posedat de gândul sinuciderii există scăpare, pe care Dumnezeu o dă oricui vine la El cu pocăință. Nu este nici o problemă, nici un păcat sau durere pe care să nu le poți pune la picioarele crucii Domnului Isus. Dacă crezi în El poți beneficia de promisiunea dată credincioșilor: că Dumnezeu ne va scăpa de toți dușmanii noștri, inclusiv de duhul de sinucidere trimis de acela care ne urăște. „Și ne-a ridicat o mântuire puternică… mântuire de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor celor ce ne urăsc“ (Luca 1:69, 71). Dacă Îl faci pe Domnul Isus Hristos Domn al vieții tale nu trebuie să te temi de nimic, pentru că El are toată puterea în cer și pe pământ. Dacă Îl faci pe Domnul Isus Domn al vieții tale, El trimite Duhul Sfânt care face un templu din trupul tău și un altar sfânt din mintea ta, ca să poți duce lupta împotriva poftelor firii pământești. Duhul Sfânt își face locuința în sufletul care cere curățirea cu sângele Domnului și vrea să trăiască o viață care să-L onoreze pe Dumnezeu „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou…“ (Ezechiel 36:26). Această schimbare înspre libertate și fericire este darul lui Dumnezeu numit mântuire, și îl primești dacă îl ceri. Acela care vine la Domnul Isus Hristos va avea de-a face cu probleme, dar nu singur, ci cu Dumnezeu Creatorul, ca prieten și ajutor care poate totul.

Moartea este un lucru înspăimântător dacă nu ești pregătit să mori, adică nu ești în relație de pace cu Marele Stăpân. Mulți iau

moartea în derâdere, cu toate că nu sunt pregătiți să-L întâlnească pe Dumnezeu. Oamenii își iau viața, apoi se spun despre ei elogii frumoase, li se machiază uneori fața de nu-i mai recunoști, poate se dau bani la preot și se crede că toate sunt bine, dar Scriptura spune altceva. Noi nu putem opri oamenii să nu se sinucidă, dar le putem da un motiv pentru care să trăiască și acesta este Domnul Isus Hristos, care ne dă o „nădejde ce nu înșeală".

Un tânăr s-a dus la un consilier și după ce și-a povestit nereușitele vieții i-a spus că vrea să-și ia viața, fiindcă nu mai are pentru ce trăi. Consilierul, spre uimirea tânărului, i-a spus că este de acord cu el, dar dacă tot nu-l mai interesează viața, l-a rugat să-i dea lui șase luni din viață și să facă ce-i va spune. Tânărul a fost de acord, făcând din aceasta o promisiune. Atunci, consilierul i-a făcut cunoștință cu Domnul Isus care a murit pentru păcătoși, deoarece îi iubește și nu vrea ca ei să meargă în iad. L-a prezentat pe tânăr adevăratului Stăpân al sufletului omenesc și l-a învățăt cum să trăiască și ce să facă în acele șase luni. În tot acel timp, tânărul a frecventat o casă de rugăciune, unde erau oameni ce aveau duhul viu, găsind rostul vieții și adevărata fericire, astfel biruind gândurile de sinucidere pe care le avea înainte, descoperind că a fost pus pe pământ ca să-L găsească pe Dumnezeu și să se bucure de El. Gândurile de sinucidere i-au dispărut atunci când a primit în el lumina Duhului Sfânt, care a dat rost vieții lui.

Tot din categoria sinuciderilor face parte și duhul necurat numit eutanasia, care încearcă să promoveze uciderea de milă a celor ce sunt în suferinți trupești. Viața o dă Dumnezeu și numai EL are dreptul să o ia înapoi, dar mulți cumpără minciuna Satanei, crezând că prin sinucidere scapă de necaz sau durere. Scriitorul român Ioan Slavici a spus că prima datorie a fiecărui om este să nu fie prost. Cine cumpără minciuna diavolului, că prin sinucidere scapi de durere, dă dovadă de cea mai mare prostie omenească, care întrece „prostia omenească" despre care a scris Ion Creangă. Dacă te îngrijorezi de ce vor spune oamenii, așa cum a făcut Saul când a adus jertfa, fără să-l aștepte pe Samuel,

înseamnă că ai mai multă încredere în opinia lor decât în a ta. Cine depinde de părerea altuia și nu de mintea lui cârmuită de Duhul lui Dumnezeu este un om sărac și expus pericolului. Este foarte important să rămâi de partea adevărului, chiar dacă ți se pare că ești singur sau că ai de pierdut.

Atunci când a fost inventată umbrela în Anglia, și inventatorul ei a ieșit cu ea afară, unii au dat cu pietre după el numind-o ciudățenie, dar de fapt era un lucru bun. Rămâi sub umbrela adevărului Scripturii chiar dacă vei fi privit ca o ciudățenie, pentru că este singurul loc unde ești cu adevărat în siguranță. Când Saul a fost numit împărat și oamenii răi l-au disprețuit, el s-a făcut că nu-i aude. Când vei vrea să faci ceva pentru Dumnezeu, diavolul îi va stârni pe oamenii săi ca să te descurajeze, dar nu-i lua în seamă, ci îmbărbătează-te în Domnul și mergi înainte. Omul ia decizii, apoi deciziile îi fac pe ei. Aceste hotărâri îl includ pe om în categoria celor ce lucrează ca un nebun, sau a acelora care lucrează cu înțelepciune, zidindu-și casa pe stâncă. Iosif a plâns cu frații lui, Domnul Isus a plâns pentru Ierusalim, așa că se cade să plângem și noi și să mijlocim cu lacrimi pentru cei ce acționează cu nebunia omului care-L părăsește pe Dumnezeu. Noi aruncăm plasa, apoi o tragem afară, dar Dumnezeu este Acela care alege peștii, de aceea nu trebuie să condamnăm pe nimeni și niciodată să nu spunem că cineva nu se poate întoarce la Dumnezeu.

Privind la cei prinși în lațul celui rău să nu facem niciodată ceea ce a făcut fratele mai mare al fiului risipitor, care-l reprezintă pe omul cu o neprihănire personală, care vrea judecată și nu milă pentru cel căzut. La sfârșit, fiecare din noi vom privi viața noastră și vom spune că am lucrat ca un nebun sau că ne-am luptat lupta cea bună a credinței și ne așteaptă cununa vieții. Este bine să fii încăpățânat numai atunci când este vorba de a asculta Cuvântul Scripturii. Dacă ești chemat să slujești din poziție de autoritate nu uita de nebunia lui Saul și de faptul că trebuie să te dai ca exemplu, sacrificând mai întâi boii tăi ca și Saul, atunci când ceri altora să se sacrifice pentru lucrarea Domnului. Dacă

ți-e frică să faci ceea ce știi că este bine, pe motiv că vei fi criticat, vei ajunge să nu faci nimic bun. Numai un nebun refuză sfatul înțelept, așa cum Saul a refuzat să asculte de Samuel.

Saul a zis că a lucrat ca un nebun și privind sfârșitul lui trist nu putem decât să-i dăm dreptate, dar putem învăța din viața lui ce înseamnă să lucrezi ca un nebun. Un nebun își neglijează adevăratul prieten și sfaturile bune, așa cum Saul a neglijat sfaturile lui Samuel. Un nebun lasă ca gelozia să-l stăpânească și să-i afecteze vederea spirituală. Un nebun este un om care se luptă cu Dumnezeu și nu face ce îi spune El să facă, ci face ce vrea el. Un nebun își ascunde păcatul și caută scuze în loc să și-l mărturisească. Un nebun caută o alternativă ca să-L înlocuiască pe Dumnezeu asemenea lui Saul, care s-a dus să întrebe morții. Trecutul nu se mai poate schimba, dar poți să schimbi viitorul, prin deciziile și acțiunile tale făcute astăzi. Caută înțelepciunea și o vei găsi în Sfânta Scriptură. Asociază-te cu oameni înțelepți, care prețuiesc mântuirea și lucrează pentru Dumnezeu. Dacă tolerezi mediocritatea căutând să te cruți, nu te vei ridica niciodată mai sus de ea, iar la sfârșit vei spune ceea ce a spus Saul. Omoară păcatul sub orice formă, dacă nu el te va omorî pe tine. Orice slăbește gândirea sfântă sau duce la păcat este păcat.

Învățăm din viața lui Saul că nu este progres dacă nu încetezi să pui vina pe altul și nu-ți asumi responsabilitatea faptelor tale printr-o hotărâre de pocăință. Atunci necazul se transformă în oportunitatea de a străluci pentru Dumnezeu, deoarece circumstanțele sunt doar lecții zilnice și ocazii de a ne dovedi credința. Dacă nu mergem după străin, vom ajunge în portul dorit cu o inimă care este pe deplin predată Domnului Isus, ascultând glasul bunului Păstor. Oile care ascultă glasul bunului Păstor nu vor pieri niciodată. Orice faci trebuie să fie validat de Scriptură și vei fi în siguranță, pentru că Scriptura, care este Cuvântul Celui Preaînalt, este autoritatea supremă în viața celui credincios. Autoritatea noastră vine din Cuvânt, dar niciodată nu trece peste El. Cea mai mare atenție trebuie să o dăm locului unde ne vom petrece cel mai

lung timp, și acesta este veșnicia cu Dumnezeu sau departe de lumina Lui. „Dacă treci prin clipe amare, Dumnezeu încearcă zelul tău“, spune o cântare, „dar nu uita că țărmul însorit este înainte“.

Columb a călătorit pe corabia Sfânta Maria în căutarea unei noi rute de comerț pe ape, și după 64 de zile pe ape mulți din echipaj au vrut să se întoarcă înapoi, pentru că nu au găsit nimic. Columb le-a spus oamenilor de pe corabie că mai au provizii doar pentru zece zile, deci singura scăpare era înainte. Așa, și-au continuat drumul și au descoperit țărmurile Americii. Când au văzut un fluviu mare, care se revărsa în ocean, și-au dat seama că nu e o insulă, ci este un continent nou. Scăparea vieții este numai înainte cu Dumnezeu. Credincioșie, sfințenie Domnului și ascultare cu toată inima și cu orice preț este deviza înțeleptului care-și iubește sufletul. Pasiunea pentru lucrarea Domnului te va face de neclintit și-ți va aduna comori acolo unde hoțul nu le fură. Luther a spus că omul trece prin trei convertiri: prima este a capului, a inimii și apoi a buzunarului, și nu întotdeauna se văd toate de la început. Poți alege să faci ce vrei tu, poți alege să faci ce vor oamenii din jurul tău, poți alege să faci ce vezi pe alții făcând, dar succesul și înțelepciunea constă în a face ce vrea Dumnezeu să faci. Lucrează cu toata râvna și odată te vei bucura că ai ales să înveți din viața lui Saul și să rămâi în umilință, în slujba lui Dumnezeu.

Amin

43

Anul Nou

„Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!“ Psalmul 90:12

Sfârșitul anului marchează de obicei un timp al socotelilor. Oamenii și chiar companiile își analizează rezultatele obținute în anul parcurs și în același timp își fac planuri pentru noul an. Calendarul evreiesc începe în luna octombrie cu sărbătorirea Paștelor, sărbătoare care comemorează izbăvirea din robia egipteană. Majoritatea oamenilor, însă, sărbătoresc sfârșitul anului în ultima zi a lunii decembrie, după calendarul Gregorian adoptat în anul 1582. La fel ca și la Crăciun, este mai important cum sărbătorim, nu când sărbătorim. Ca oameni ce avem ca ghid Sfânta Scriptură, care ne spune cine suntem și care este destinul nostru, avem planuri și idealuri înalte, care nu se opresc la lucrurile de sub soare, ci trec în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu. Ne stă bine ca și copii ai lui Dumnezeu să avem idealuri ce au de-a face cu lucrurile eterne și este util să ne ocupăm de binele sufletului nostru și de-al celor pe care Dumnezeu i-a îngăduit să fie în jurul nostru.

Omul este obișnuit să-și facă planuri pentru noul an, la fiecare sfârșit de an, dar de cele mai multe ori sunt repede uitate, pentru că cer disciplină. Privind la anul care a trecut trebuie să ne întrebăm ce am făcut cu el, pentru că dacă noi nu ne facem această socoteală numită în textul citat „o numărare bună a zilelor“, Dumnezeu va face acest lucru cu siguranță în dreptul nostru. Sfârșitul de an este timpul unei examinări, în urma căreia ca niște procurori ai propriei persoane, ne punem tot felul de întrebări ca

să vedem dacă am rămas credincioși Domnului Isus Hristos și astfel să putem aduce roada pe care El o așteaptă de la noi. Secretul rodirii și a păzirii poruncilor Lui este rămânerea în El. „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămânea în dragostea Mea…“ (Ioan 15:10). Rămânerea în El, sau ascultarea de El, este posibilă atunci când Îl iubim pe Domnul Isus. Prin versetul amintit la început, omul lui Dumnezeu Moise ne învață să practicăm o matematică bună și să ne numărăm bine zilele. De obicei, învățăm foarte devreme în viață să numărăm bine banii, pentru că vedem în ei o valoare și nu vrem să-i risipim, fiindcă ei reprezintă efortul muncii noastre. Însă și timpul este o valoare, chiar mai prețioasă decât banii, pentru că bani mai poți câștiga, dar timpul pierdut și ocaziile irosite de a-L mărturisi pe Domnul Isus cu gura și cu viața nu mai pot fi recuperate.

Pentru a nu risipi banii avem un buget, în care ținem seama de venit și de cheltuieli. Tot așa, este bine să avem un buget al timpului, pentru că el tace și trece, și dacă îl irosim ne putem trezi din nou la sfârșit de an că nu am lucrat pentru Dumnezeu. Timpul este viața noastră, care are un hotar pus de Dumnezeu peste care nu putem trece. Dacă nu avem un buget al timpului, se poate să ajungem la acel hotar, înaintea lui Dumnezeu, cu mâinile goale: „Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele“ (Efeseni 5:16). Când doctorul îți spune că mai ai doar puțin de trăit timpul devine foarte scump și este mai prețuit, dar de cele mai multe ori atunci este prea târziu să te poți îmbogăți față de Dumnezeu. Dacă cerem ajutorul lui Dumnezeu, El ne învață cum să ne număram bine zilele, cum să le cheltuim cu un simț al valorii dat de discernământul pe care ni-l dă Duhul Sfânt, duh care ne învață unde și cum trebuie să cheltuim timpul scurt pe care-l avem de petrecut pe acest pământ.

Viața noastră, în primul rând, trebuie să graviteze în jurul nevoilor spirituale ale sufletului nostru și ale celor de lângă noi, nu în jurul dorințelor firii pământești pe care nu o poate sătura nimeni. Sfârșitul de an este timpul în care este bine să ne revizuim

programul și rutina activităților noastre de fiecare săptămână. Trebuie să vedem dacă în timpul anului, compus din 52 de săptămâni, avem timp pentru a studia Cuvântul lui Dumnezeu, care este hrană pentru sufletul nostru. Sfârșitul de an este timpul în care trebuie să ne verificăm prioritățile și, fiind sinceri cu noi, să verificăm dacă I-am dat lui Dumnezeu din timpul nostru acasă și la casa de rugăciune. Acesta este timpul pe care îl petrecem, în mod deosebit, pentru a aduna valorile eterne. Ne îngrijim de cele pământești, dar nu trebuie să neglijăm nevoile sufletului. Trebuie să existe o relație echilibrată între munca ce o depunem pentru nevoile trupului și efortul depus în folosul sufletului. Este bine ca între muncă și închinare să fie o legătură strânsă, astfel ca amândouă să se contopească într-o viață de slujire.

Marii pictori nu au pictat pentru bani, ci pentru că aceasta era pasiunea vieții lor. Când un suflet este născut din nou se îngrijește de lucrurile sufletului, care nu-i sunt o povară, fiindcă sunt pasiunea vieții lui. Avem tendința să separăm lucrurile noastre de ale lui Dumnezeu, însă trebuie să-L implicăm pe Dumnezeu în absolut tot ce facem, pentru ca tot ce facem să fie spre slava Lui. Eu muncesc la fabrică, dar o fac ca pentru Domnul, lucru care face ca performanța mea să fie deosebită și apreciată. Făcându-mi slujba conștiincios, chiar și atunci când mi se pare că nu mă vede nimeni, sunt o lumină pentru cei din jur. Retribuția pentru munca ce o fac susține familia mea și lucrarea lui Dumnezeu. La sfârșit de an este bine să ne examinăm dacă L-am reprezentat pe Hristos la locul de muncă cu curăție de inimă, ca unii care știm că Dumnezeu vede totul. Indiferent de felul cum suntem tratați noi, calea Domnului nu trebuie să fie vorbită de rău, ci de bine: „Căci Domnul își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui…“ (2 Cronici 16:9). Este bine să ne propunem pentru noul an că atunci când vom merge la locul de muncă să ducem Împărăția lui Dumnezeu cu noi și să radiem în jur bucuria mântuirii, care poate fi contagioasă. Un suflet care rămâne în ascultare de Domnul găsește plăcere în a

inițiia proiecte care să aibă ca rezultat răspândirea veștii că Dumnezeu îi iubește pe cei păcătoși și le vrea mântuirea. Lucrul acesta se poate face prin diferite metode, cum ar fi mijlocirea regulată în rugăciune, împărțirea de tractate, Biblii, vizite la bolnavi, ajutorări și prin trăirea unei vieți în care să fie văzut Domnul Isus.

Ai tu un asemenea proiect de rugăciune sau un alt proiect de acest fel? Ca să poți pune în aplicare și duce la bun sfârșit un astfel de proiect este nevoie să ai puterea să spui NU lucrurilor care-ți mănică timpul în zadar, cum sunt: televizorul, revistele, prieteniile nepotrivite, romanele, plimbările fără rost și lucrurile de acest fel. Ceea ce poate asigura unui astfel de plan o reușită este faptul că Dumnezeu face parte din planurile noastre și El ne însoțește și ne ajută la îndeplinirea acestor idealuri care au de-a face cu veșnicia. Ne facem astfel de planuri, care aduc profit Împărăției lui Dumnezeu, știind că fiecare avem de biruit trei vrăjmași, care nu vor înceta să ne atace până ce vom ajunge acasă la Domnul: „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor, și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume" (1 Ioan 2:16). Acești trei vrăjmași sunt: dorințele firii noastre păcătoase, lumea și diavolul. Aceștia se vor împotrivi crâncen planului pe care îl faci de a fi lucrător împreună cu Dumnezeu. Domnul Isus a biruit acești vrăjmași când a fost ispitit și cu ajutorul Lui îi vom birui și noi.

Dacă analizând anul ce a trecut vedem că nu am adus roadă pentru Dumnezeu este timpul să schimbăm ceea ce facem și modul cum facem. Dacă aș intra într-o sală slab iluminată și de la un întrerupător aș încerca să aprind mai multe lumini, nimeni nu ar sesiza că eu fac ceva ciudat. Însă dacă aș sta lângă acel întrerupător și l-ași tot mișca în sus și în jos, fără a face nici o diferență, pentru o perioadă de vreo 30 minute, cei din jur ar spune pe bună dreptate că am ceva probleme mintale. Sunt oameni care fac același lucru fără să aibă nici un rezultat și fără să câștige nici un suflet pentru Dumnezeu. Dacă faci parte din această categorie

este timpul unei revizuiri a metodelor pe care le folosești. Un antrenor bun îi mustră pe sportivii pe care-i pregătește ori de câte ori îi vede că au făcut o greșeală, pentru ca ei să poată deveni mai buni în ceea ce fac și pentru că vede un potențial în ei. Un antrenor încetează să mai critice un sportiv atunci când ajunge la concluzia că cel antrenat și-a atins potențialul maxim, sau când vede că oricât l-ar dojeni nu are rost, fiindcă nu are potențialul necesar pentru a avea succes. Este bine să prețuim mustrarea Domnului, pentru că aceasta ne spune că El ne iubește și vede că noi am putea folosi viața noastră mai cu rost. Nu există rost mai înalt ca acela de a lucra la mântuirea sufletelor oamenilor, și fiecare suflet mântuit poate și trebuie să contribuie în felul lui la această lucrare.

Domnul Isus a spus o pildă despre un om care a dat o cină, dar cei chemați au refuzat invitația din diferite motive. Oamenii care au ajuns să se bucure de acel ospăț au fost săracii, orbii și șchiopii găsiți pe drumuri. Aceștia reprezintă oamenii care sunt în sărăcie sufletească și nu au bogăția unor merite personale. Noi, odată mântuiți, fiecare în felul nostru, avem slujba de a-i chema la Dumnezeu pe cei sărăciți spiritual de păcat ca să fie și ei mântuiți. În anul care vine suntem chemați să facem bine tuturor, cât putem mai mult, dar mai ales când este vorba de starea sufletească a unui suflet. Dacă în anul trecut nu ai adus câștig Împărăției lui Dumnezeu, astăzi poți să iei o hotărâre care să schimbe acest lucru. „…uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus“ (Filipeni 3:13, 14). Eclesiastul a spus că mai bun este sfârșitul decât începutul unui lucru, de aceea chiar dacă ai avut rezultate slabe anul trecut poți să iei hotârâri și să-ți faci planuri împreună cu Dumnezeu pentru binele altora.

Sfânta Scriptură conține date și informații despre viața a peste șase sute de personaje, dar numai a treia parte dintre ei au sfârși-t-o bine și anume prin perseverență în a face ce este bine înaintea lui Dumnezeu. Sfârșitul vieții noastre este bun numai cu

Dumnezeu, prețuind lucrurile pe care El le numește importante. În evanghelia după Luca la capitolul 13 găsim pilda smochinului neroditor, care datorită faptului că nu a adus roada așteptată a ajuns în pericolul de a fi tăiat, pentru a nu ocupa locul degeaba. Este o pildă care trebuie să ne dea de gândit în mod serios dacă analizând evenimentele anului trecut nu vedem ce am lucrat pentru Dumnezeu. Noi putem să ne facem un plan cu care să mergem înaintea Domnului în rugăciune și să cerem ajutorul Lui. Evenimentele anului trecut au intrat în analele istoriei și nimic nu mai poate fi schimbat. Totuși, cât timp mai este har, putem depune un efort și cu sacrificiu să aducem roada pe care Domnul o așteaptă de la noi.

Anul trecut am participat la mai multe înmormântari și trebuie să mă întreb de ce mie mi-a fost îngăduit să încep încă un nou an. Un tânăr plin de râvnă pentru Domnul l-a rugat pe pastorul lui să-l viziteze pe vecinul lui care era foarte bolnav și despre care tânărul a spus că poate mai are vreo două zile de trăit. Pastorul a făcut o vizită acelui om, care spre deosebire de alte dăți a primit mesajul Evangheliei, chemându-L pe Domnul Isus în inima lui ca Domn. Două zile mai târziu, tânărul și nu cel bolnav a murit pe neașteptate. Omul care era pe moarte s-a însănătoșit și a mai trăit încă 13 ani. Faptul că suntem în deplină putere nu ne garantează că vom fi în viață și la sfârșitul anului viitor, de aceea trebuie să aducem roadă acum. Roada pe care o aducem este ca un fel de carte de identitate pentru cel ce este credincios cu adevărat, pentru că o astfel de trăire nu trece neobservată de oamenii din jur.

Dacă examinându-ne nu vedem roadă în viața noastră în anul care a trecut trebuie să verificăm care este motivul, fiindcă dacă există nepăsare aceasta Îl întristează pe Domnul Isus, care a suferit pe cruce pentru noi. El se așteaptă ca o dată mântuiți să ne pese de cei care nu sunt mântuiți. Dacă nu găsim roadă în viața noastră trebuie să vedem dacă avem rădăcini: „Căci el este ca un pom sădit lângă ape care-și întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine, și frunzișul lui rămâne verde; în anul secetei,

nu se teme, și nu încetează să aducă roadă“ (Ieremia 17:8). Dacă privind la anul care a trecut vedem semne de uscăciune, probabil că nu ne-am tras seva sufletului din Izvorul apelor vii care este Domnul Isus Hristos. Hrana noastră sufletească trebuie să vină din Cuvântul lui Dumnezeu în partășia oamenilor fără prihană, care prețuiesc mântuirea. Buruienile care caută să înăbușe roada trebuiesc smulse cu hotărâre și fără milă din casa și viața noastră: „Sămânța, care a căzut între spini, închipuiește pe aceia care, după ce au auzit Cuvântul, își văd de drum, și-l lasă să fie înăbușit de grijile, bogățiile și plăcerile vieții acesteia, și n-aduc rod care să ajungă la coacere“ (Luca 8:14). După ce am primit Cuvântul în viața noastră, avem datoria să creăm condițiile prielnice sufletului nostru ca Duhul Sfânt să poată rodi pentru slava lui Dumnezeu.

Anul Nou este asemănat cu o piatră de hotar care, ca și o graniță, marchează trecerea timpului. Anul nou separă ce a fost de ce urmează, și ușa oportunităților anului trecut se închide. Dacă Dumnezeu îngăduie se deschide ușa oportunităților anului viitor, care trebuiesc prețuite, pentru că nu știm dacă nu cumva sunt ultimele: „Căci mi s-a deschis aici o ușă mare și largă, și sunt mulți potrivnici“ (1 Corinteni 16:9). Oamenii care nu și-au predat viața Domnului Isus fac din sărbătoarea Anului Nou o ocazie de petreceri și destrăbălări, făcând urări de bine, care nu sunt altceva decât fantezie. Cei ce sunt ai Domnului sărbătoresc Anul Nou verificându-și talanții, pentru ca Stăpânul să-i găsească ispravnici credincioși. Cei ce se încred în Domnul folosesc acest timp al trecerii în noul an mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru ajutorul Lui și cerându-I înțelepciune ca să știe să-și numără bine zilele, pentru a nu le irosi. Timpul trece peste fiecare din noi, însă nu fără să lase o umbră de îmbătrânire ce ne apropie de ziua când vom sta în fața dreptului Judecător, care va răsplăti ostenelile fiecăruia.

Natura și toate ființele de pe pământ ne spun, în felul lor, că timpul face ca tot ce are astăzi viață și mișcă pe pământ se îndreaptă spre un sfârșit. Totuși majoritatea oamenilor spun că nu

au timp să se îngrijească de partea care este veșnică și care nu trece, adică sufletul lor. Omul este încontinuu ocupat cu lucrurile vieții, dar dacă nu are mântuire el este de fapt grăbit și aleargă spre iad și tot ce strânge fără Dumnezeu sunt ca niște lemne pentru focul iadului. Este bine că alergăm, dar este mai importantă direcția în care alergăm. Creierul omului se adaptează la rutină și obiceiuri, dar este bine ca la cumpăna dintre ani să examinăm ce numim noi normal și ce fel de obiceiuri le numim a fi bune. O familie care locuia lângă linia de tren spunea că nici nu mai aude când trece trenul pe la spatele casei, pentru că creierul lor s-a obișnuit cu acel sunet și știe să-l ignore.

Dacă obiceiurile rele au pătruns în viața noastră, de care atunci când eram în dragostea dintâi eram speriați și îngroziți, dar care cu timpul au pătruns în viața noastră și acum observăm că au ajuns acceptabile, ele trebuie trecute prin sita Scripturii și orice dăunează sufletului trebuie scos afară. Orice trece peste ceea ce este scris trebuie înlăturat ca și o otravă. Este periculos când oamenii s-au obișnuit cu mesajul Evangheliei, ca și oamenii amintiți cu trenul. Pentru ei nu mai înseamnă nimic nici mustrarea și nici chemarea la sfințenie, fiindcă s-au obișnuit să facă ce vor ei. Prima rezoluție care trebuie să ne-o propunem pentru anul nou este să fim vii pentru Hristos, ca să putem deveni morți față de lume. Când vom fi vii nu numai fizic, dar și duhovnicește ne va merge numele că trăim. Trebuie să ne hotărâm să fim la dispoziția lui Dumnezeu, gata pentru orice lucrare bună. Viața vine din Dumnezeu, El este Învierea și Viața, și rămânerea în El ne asigură această viață împreună cu bucuria de fi în voia lui Dumnezeu. O dată ajuns la maturitate, trupul omului din afară merge spre slăbiciune, dar omul dinăuntru trebuie să meargă din putere în putere și din frumos în frumos, pentru că Isus Hristos ia chip în sufletul nostru.

Ierusalimul a fost demolat de 17 ori, dar a fost și reconstruit de 18 ori. Lăsând în urmă amintirile amare, pierderile și înfrângerile, poți la acest hotar al anului să începi să zidești cu binecuvântarea

lui Dumnezeu o lucrare care să rămână și să-I aducă glorie. Simțul siguranței nu ni-l dă faptul că nu suntem în furtună, ci faptul că știm că Isus Hristos este cu noi. O altă rezoluție pe care o putem face este aceea de a avea curajul să fim diferiți și să nu mergem cu traficul popular al păcatului, fiind astfel o lumină în întunericul lumii. Ceea ce dă liniște sufletului nostru cu privire la noul an, care este o necunoscută pentru noi, este faptul că Domnul Isus este cu noi în toate zilele. „...Și din ziua aceea, numele cetății va fi: «Domnul este aici!»“ (Ezechiel 48:35). Aceste cuvinte pot fi o mângâiere, dar și o provocare la examinare personală. Cea mai mare cinste pentru o cetate este aceea de a-L avea pe Domnul în mijlocul ei. În anul ce ne stă în față, nimic nu poate aduce mai multă siguranță în viața noastră decât faptul că Domnul vrea să umble cu noi și prin Duhul Sfânt să fie chiar înăuntrul nostru. Dacă El nu este cu noi orice altceva am avea nu este îndeajuns. Unde este Domnul e bucurie și biruință.

Amintirile și biruințele din trecut sunt frumoase, dar ceea ce contează este ca acum Domnul să fie cu noi și noi să fim cu El. Deviza noastră trebuie să fie: „Cu Dumnezeu oriunde și fără de El niciunde.“ Domnul este în mijlocul Bisericii Sale și noi trebuie să fim siguri că suntem mădulare sănătoase în trupul Lui, pentru că acolo Dumnezeu revarsă binecuvântarea. Puținul credinciosului binecuvântat face mai mult ca bogăția celui necredincios. Binecuvântarea nu înseamnă satisfacerea dorințelor, ci a nevoilor noastre, de aceea trebuie să știm să nu cerem niciodată ceva ce este în contradicție cu natura Lui, care să calce legile Lui. „Soarta mea este în mâna Ta...“ (Psalmul 31:15). Unde este Domnul există pâinea vieții din belșug, pentru ca sufletul să nu ducă lipsă. Pâinea este ceva de care nu te plictisești și atât oamenii bogații, cât și cei săraci simt nevoia să mănânce pâine.

Pâinea vieții este ceva de care sufletul nostru nu se plictisește niciodată și oricare ar fi poziția noastră în Biserica lui Dumnezeu trebuie să ne hrănim cu Cuvântul Lui. Atunci când ne uităm la ce vrem să vedem în alții și ce ne face mulțumitori la alții, trebuie să

fim siguri că și noi suntem astfel de oameni. Ne place să avem de-a face cu oameni adevărați, reali, care vorbesc adevărul și sunt săritori, gata să ajute. Ne plac oamenii generoși, a căror purtare în Hristos ne motivează, dar în anul care ne stă înainte trebuie să căutăm să fim și noi astfel de oameni. Faptul că Domnul este în adunarea lui Dumnezeu și păzește Biserica de rătăciri face ca și Duhul Sfânt să fie acolo. El aduce o continuă prospețime și revigorare a puterii noastre duhovnicești, fiindcă Domnul este acolo și masa Domnului este acolo. Masa Domnului este pentru cei vii, care au o foame după Domnul și nu se lipsesc de ea. Să pășim în noul an cu o credință vie în Isus Hristos, cu o credință care ne împinge la fapte făcute în dragoste, pentru ca atunci când Stăpânul va veni să ne găsească lucrând pentru El cu toată râvna.

Amin

44

Aproape mântuit

„Isus a văzut că a răspuns cu pricepere, și i-a zis: «Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu.»...“
Marcu 12:34

Din ziua în care omul, în grădina Edenului, a acționat ca un soldat ce refuză să mai recunoască autoritatea și să primească ordine, în viața lui a apărut criza lipsei de mântuire. A fi mântuit înseamnă a-L cunoaște și recunoaște pe Creator ca Tată și Stăpân. Suflet mântuit este acela care ajunge și trăiește în relație de pace și prietenie cu Dumnezeu aici pe pământ și care după ce trece din această viață în aceea care nu are sfârșit este acceptat ca rezident permanent în Împărăția lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură, folosită de unii doar ca obiect decorativ în casa lor, este ghidul care ne arată cum putem ajunge în posesia prețioasei mântuiri pentru care deja s-a plătit cel mai înalt preț plătit vreodată în Univers. A spune că toți cei ce pretind că urmează o cale a Scripturii și se numesc creștini sunt mântuiți este ca și cum am spune că orice mâncare este bună. Nu numai că nu toate mâncărurile sunt hrănitoare, dar știm bine că există mâncăruri care nu ne cad bine și sunt și din acelea din care dacă mănânci mori, așa cum este mâncarea gătită din ciuperci otrăvitoare.

Au existat oameni care bazați pe un verset din Scriptură, pe care l-au interpretat greșit, au făcut o religie care i-a dus în rătăcire și pierdere de timp atât pe ei cât și pe cei ce s-au încolonat în spatele lor. Am fost dotați de Creator cu minte ca să cunoaștem, cu emoții ca să simțim și cu voință ca să acționăm în așa fel încât să putem ajunge la mântuire. Folosind aceste abilități cu care am

fost înzestrați, Scriptura, luată în întregime, arată omului doritor de lumină calea care duce la viață veșnică. Scriptura îi comunică omului voia lui Dumnezeu și pretențiile ce le are de la el. Sufletul care caută adevărul despre mântuire cu sinceritate îl va găsi în Cuvântul lui Dumnezeu, care este ca o apă ce pătrunde într-o stâncă, dar care atunci când îngheață sfărâmă stânca. Inima de piatră a omului este sfărâmată atunci când apa vieții pătrunde în ea, iar Regele inimilor, care este Dumnezeu, îi dă o inimă nouă, sensibilizată la lucruri pe care înainte nu le simțea.

Sunt vietăți ca și balenele care comunică prin semnale sonore la frecvențe pe care urechea omului nu le detectează. La fel este cu inima nouă pe care o dă Dumnezeu celui ce este născut din nou, pentru că ea simte și deosebește glasul Duhului Sfânt, pe când cei ce au încă o inimă de piatră nu îl sesizează. A tăgădui că există o asemenea inimă, pentru că nu este ceva vizibil, înseamnă ignoranță. Nu văd bacterii, dar nu înseamnă că ele nu sunt și nu mă pot îmbolnăvi. Nu văd curentul din priză, dar nu înseamnă că el nu mă poate curenta. Nu văd gravitația, dar o simt fiindcă mă atrage spre centrul pământului. Nu văd vântul, dar pot să văd efectul lui. Este adevărat că de obicei lucrurile cu care nu suntem obișnuiți sunt respinse pe moment de rațiune, dar prin studiu și dovezi ele chiar dacă nu se văd devin lucruri acceptate ca realitate. Pe lângă trup și suflet avem și o parte numită duh, care atunci când este trezită la viață de Duhul Sfânt ajunge să-L simtă pe Dumnezeu, să simtă fericirea și mântuirea. Omul din stadiul de vrăjmaș al lui Dumnezeu, datorită păcatului, poate ajunge, prin ascultare și acceptare a planului lui Dumnezeu, la statura de prieten și lucrător împreună cu Dumnezeu.

Textul ce se referă la „cea mai mare poruncă“ descrisă în Evanghelia după Matei la capitolul 22 prezintă un cărturar care s-a apropiat de Domnul Isus cu gândul de a-L ispiti. Pentru că, așa cum spune și evanghelistul Matei, scopul acelui învățător al Legii era să ispitească, deci să producă un neajuns sau o pagubă și l-am putea numi un vrăjmaș, dar totuși găsim că a spus ceva ce

Mântuitorul a acceptat ca fiind corect și bun. Cărturarul era un om cu discernământ pentru glasul Scripturii și se pare că Domnul Isus, care i-a cunoscut gândurile, a făcut o cucerire, prin farmecul bunătății Lui, chiar în inima acelui om care s-a apropiat de El cu intenții rău voitoare. Probabil că a ajuns să fie unul dintre oamenii care au afirmat că nu au auzit niciodată un om vorbind ca și Domnul Isus. Când cărturarul a acceptat adevărul rostit de Domnul Isus cu privire la porunca de a iubi, pe Dumnezeu și pe semenii noștri, Domnul Isus i-a spus: „... «Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu.»...“ (Marcu 12:34). Pentru omul care dorește mântuirea primul pas este să accepte și să fie de acord cu ceea ce spune Dumnezeu în Sfânta Scriptură. Credința în Dumnezeu și credința că Scriptura este cuvântul Său este un pas absolut important în viața oricui vrea să ajungă în posesia vieții veșnice. Este foarte important pentru noi să fim de acord cu Mântuitorul, fiindcă acela care cunoaște și crede Cuvântul lui Dumnezeu nu este departe de Împărăția Lui.

Pentru a putea ajunge în Împărăția lui Dumnezeu este necesar să treci de neadevăr, de jumătăți de adevăr și să ajungi la cunoștința Adevărului care este Domnul Isus Hristos. El nu este numai uneori sau de obicei, ci El este întotdeauna Adevărul. Cărturarul acela a fost în coaliție cu ceilalți cărturari și farisei, însă când a întâlnit adevărul nu a luptat împotriva lui chiar dacă a venit de unde nu se aștepta și în modul în care nu credea. Pentru un om sincer, care nu merge împotriva conștiinței, există întotdeauna speranță. Când omul primește și cercetează adevărul este aproape de Împărăția lui Dumnezeu. Un om doritor de mântuire și condus de dorința de a cunoaște calea Domnului este aproape de Împărăția lui Dumnezeu când se leapădă de prejudecăți și este gata să treacă și chiar să calce peste lucrurile cunoscute și crezute până atunci, în clipa când dă de Adevărul lui Dumnezeu.

În pilda semănătorului Domnul Isus îi numește pe unii pământ bun, chiar înainte să cadă sămânța cea bună care aduce roadă. Există oameni care sunt sincer deschiși adevărului Scripturii și Îl

prezintă pe Domnul Isus ca fiind singura cale prin care cineva se poate împăca cu Dumnezeu Tatăl și astfel să intre în posesia comorii mântuirii, darul lui Dumnezeu pentru om. A fi ignorant față de ce are de spus Scriptura înseamnă a fi departe de Împărăția lui Dumnezeu și sunt mulți aceia care în viața lor nu au încercat să studieze nici măcar câteva rânduri din Scriptură, ci se mulțumesc să creadă ce aud de la alții. Credința mântuitoare devine o realitate în viața sufletului care-și folosește cunoștințele luminate de Evanghelie ca să deosebească ce Dumnezeu numește bine de ceea ce El numește rău. Astfel el poate să-i dea sufletului hrana corespunzătoare, care să fie hrănitoare și nu otrăvitoare, cum pot fi unele mâncăruri de ciuperci pentru trup.

Nu știu câte soiuri de meri au fost în Eden, dar în lume există astăzi aproape zece mii de soiuri. Este foarte important să nu alegem mărul greșit, așa cum au făcut primii oameni în Eden, ci să începem cu acela al ascultării de Cuvântul lui Dumnezeu care ne apropie de Împărăția Lui. Porunca despre care Domnul Isus a vorbit atunci când a răspuns întrebării cărturarului ne spune că este necesar să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, nu numai cu buzele, ci cu orice aspect al vieții. Când omul ajunge să-I dea lui Dumnezeu întreaga inimă face din orice decizie pământească o decizie spirituală, pentru că orice lucru este aprobat sau respins pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Comoara cea mai de preț a credinciosului care este Duhul Sfânt face, cu timpul, ca astfel de decizii să fie ușor de luat, mai ales atunci când rezervorul puterii spirituale este plin, iar principiul călăuzitor este dragostea de Dumnezeu și de oameni. Așa ne spune și ne învață cea mai mare poruncă despre care a vorbit Domnul Isus în acest capitol. Să iubești cu tot sufletul înseamnă că Dumnezeu nu cere o iubire oarbă, ci una care este ușor justificată și chiar educată înăuntrul nostru de Duhul Sfânt, care ne face să vedem că am fost prima dată recipienți ai dragostei lui Dumnezeu.

Să iubești cu toată voința înseamnă să iubești cu o dragoste care este plină de emoția recunoștinței față de un mare

binefăcător. Să iubești cu toată puterea înseamnă să-ți investești toată puterea de care dispui în acțiunile întreprinse spre a face ce place persoanei pe care o iubești. Această poziție de a fi un suflet care nu este departe de Împărăția lui Dumnezeu nu este îndeajuns, cu toate că mulți din cei ce se numesc creștini nu ajung nici măcar la această stare de „aproape" prin acceptarea și cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu. A ajunge aproape la timp la avionul sau trenul cu care vreau să călătoresc nu este îndeajuns, ci trebuie să ajung să urc în mijlocul de transport ales înainte ca acesta să pornească spre destinația dorită. Aproape de Împărăția lui Dumnezeu nu satisface criza de mântuire a sufletului meu, ci trebuie să ajung în Împărăția lui Dumnezeu.

Suntem făpturi pândite de hidoasa moarte, care poate pune capăt călătoriei noastre pe pământ în orice clipă și oricât ne ferim noi de ea, dacă nu are loc Răpirea Bisericii la Cer, până la urmă dă de noi, de aceea trebuie să fim siguri că suntem nu aproape, ci în Împărăția lui Dumnezeu. Privind la jertfa Domnului Isus ca fiind modul în care Dumnezeu a pedepsit păcatul în locul nostru și trăind tot restul vieții pentru El intrăm în posesia iertării și mântuirii care ne dă titlul de copil al lui Dumnezeu. Nu ajunge să cred Scriptura și adevărul despre jertfa Domnului Isus, ci trebuie să ajung să pot spune că ea este pentru mine personal și că în locul meu a murit Domnul Isus. Când am înțeles acest adevăr și L-am primit pe Domnul Isus în inimă, în ascultare de El, am încheiat legământ cu Dumnezeu prin actul botezului în apă, promițându-I ascultare pentru totdeauna.

După ce am luat decizia de a fi al Domnului și fără să mă rușinez de Mântuitorul meu înaintea oamenilor, confirmând acest lucru în apa botezului, am primit dreptul să stau la masa Domnului, unde m-am înfruptat din meritul jertfei Lui. Când am intrat în această ascultare de El am ajuns în Împărăția lui Dumnezeu, care este în inimile noastre prin înnoirea ce o face Duhul Sfânt în cea mai lăuntrică parte a ființei noastre, adică în duhul nostru. O dată ajunși mântuiți, cât trăim în acest trup, sun-

tem chemați să umblăm în tot adevărul și să nu ieșim din Împărăția Lui prin neascultare. Este timpul să te întrebi dacă ești în Împărăția lui Dumnezeu sau doar foarte aproape, așa cum Domnul Isus i-a spus cărturarului în textul care a fost citat la început. Cine intră în această Împărăție a lui Dumnezeu trece printr-o serie de schimbări dinăuntru înspre afară, care ne fac potriviți pentru locul și cununa pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi. Dumnezeu este foarte bucuros ori de câte ori un suflet se adaugă la Împărăția Lui prin meritul jertfei Fiului Său, și în Cer se produce o sărbătoare chiar între îngeri. Dumnezeu, care nu locuiește în temple făcute de mâini omenești, acceptă să trăiască prin Duhul Sfânt în inima celui ce prin nașterea din nou devine copilul lui Dumnezeu.

Prezența Împărăției lui Dumnezeu în noi și prezența noastră în Împărăția Lui ne face capabili și ne pune în binecuvântata poziție de a deveni adevărați închinători, închinându-ne Domnului în duh și adevăr. Acest fel de închinare este o închinare duhovnicească și este singura închinare care ajunge sus și este acceptată de Dumnezeu. Chiar și cărturarul a acceptat că a-L iubi pe Dumnezeu din toată inima, lucru care nu este posibil omului vechi, face mai mult decât toate arderile de tot și decât toate jertfele. Omul cel nou, care este într-o continuă comunicare cu Duhul Sfânt, nu este aproape de Împărăția lui Dumnezeu, ci este în ea. Este Împărăția lui Dumnezeu în inima ta? Ea este singura care satisface și dă pace sufletului ce are adânc în el dorința de a fi în relație de pace cu Dumnezeu. Prin intrarea în Împărăția lui Dumnezeu tot trecutul nostru compromițător a fost iertat, ca și o datorie care este anulată pentru totdeauna. „…le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor“ (Ieremia 31:34). Această iertare se primește prin meritul sângelui Domnului Isus Hristos. „…sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat“ (1 Ioan 1:7). Cărturarul a ajuns aproape de Împarăția lui Dumnezeu, dar nu știm dacă a intrat sau dacă a rămas în rândul colegilor lui, care deținеau cheile Împărăției lui

Dumnezeu prin cunoașterea Scripturilor, care nici ei nu intrau și nici pe alții nu lăsau să intre.

Un alt om care a ajuns aproape de Împărăția lui Dumnezeu a fost chiar împăratul Agripa, în fața căruia a stat apostolul Pavel și a fost judecat:„Și Agripa a zis lui Pavel: «Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin!»“ (Fapte 26:28). Din cuvintele apostolului reiese că acest om credea Scripturile: „Crezi tu în Proroci, împărate Agripa?… Știu că crezi“ (Fapte 26:27). Apostolul Pavel i-a explicat întoarcerea lui personală de la iudaism la creștinism și în acele clipe, cu toate informațiile, împăratul Agripa a trebuit să aleagă între a vrea să intre sau a vrea să se mulțumească cu faptul că a ajuns aproape de Împărăția lui Dumnezeu prin cunoștința pe care o avea despre Scripturi și pe care o credea ca fiind adevărată. El nu a vrut să intre, pentru că nu a fost gata să plătească prețul ascultării care includea o lepădare de sine și o viață de sfințenie. A ajuns aproape, și datorită conștiinței care i-a fost trezită mai avea un pas ca să devină creștin și mântuit, dar a refuzat oferta lui Dumnezeu, așa cum sunt mulți și astăzi.

Din categoria sufletelor care sunt aproape de Împărăția lui Dumnezeu fac parte cei ce oscilează între două opinii și șchiopătează de ambele picioare, ca și Israelul în timpul prorocului Ilie. Sunt aceia care deosebesc lumina de întuneric și poate chiar se roagă, dar când vine timpul să ia o decizie finală ezită, sau când trebuie să scoată din viața lor ce nu este sfânt consideră prețul prea mare și nu fac acel lucru. Tot în această categorie intră oamenii cu inimă bună, cum îi numesc unii, pentru că îi ajută uneori pe cei ce sunt în lipsuri, dar aleg să rămână doar aproape de Împărăția lui Dumnezeu, fără să intre în ea, fiindcă le este rușine să spună în fața oamenilor că aparțin lui Isus Hrisots sau să facă legământ cu El. Alții, care nu vor să intre, sunt cei ce nu vor să se despartă complet de lume și plăcerile ei de o clipă. Un mare număr de oameni care sunt aproape de Împărăția lui Dumnezeu dar nu intră în ea sunt cei ce au religii false, care trec peste ce este

scris în Scriptură, dând interpretări ce gâdilă urechile și care scot afară ce nu le convine firii lor. Situația acestora este foarte tristă, pentru că ei stau la adăpostul minciunii crezând lucruri neadevărate, fiindcă prețuiesc mai mult ce are omul de spus decât ce are Dumnezeu de spus și în acest fel își risipesc timpul, trăind nici complet în lume, dar nici nu intră în Împărăția lui Dumnezeu. Există și din aceia care nu intră în Împărăția lui Dumnezeu pentru că le este frică de ce vor spune cei din jur sau le este frică că vor avea de suferit ceva pentru credința lor în Domnul Isus.

Pilat a avut judecata dreaptă întunecată de frică atunci când a auzit strigătele acelora care cereau răstignirea Mântuitorului. Nicodim a fost și el unul care a acceptat învățăturile Domnului Isus, dar pe ascuns, pentru că era cuprins de frica persecuției. A alege să nu intri în Împărăția lui Dumnezeu de frica omului înseamnă a prețui prietenia oamenilor și a-i onora mai mult decât pe Dumnezeu. Cei ce se rușinează de Domnul Isus intră în categoria acelora de care și Domnul Isus se va rușina înaintea Tatălui și a sfinților îngeri în ziua de apoi. Ești tu în Împărăția lui Dumnezeu sau doar foarte aproape de ea? Astăzi încă se mai poate intra și oricine se leapădă de el însuși și ia crucea Domnului poate intra în Împărăția lui Dumnezeu. Nu este privilegiu mai mare pentru om decât acela de a intra în Împărăția lui Dumnezeu prin meritul Domnului Isus și a începe umblarea cu Dumnezeul cel adevărat, care poate totul. Acela care intră în ascultare de voia lui Dumnezeu este un om care umblă cu Dumnezeu ca și Enoh, Avraam și Iosua.

Umblarea cu Dumnezeu este o adevărată aventură, care face ca viața să fie trăită cu folos și are ca urmare viața veșnică împreună cu Acela care S-a dus să ne pregătească un loc, ca acolo unde este El să fim și noi. Este foarte important să fii sigur că ești mântuit și să nu lași acest lucru să fie doar o speculație. Un mare fizician cu numele de Faraday a fost întrebat pe patul de moarte dacă are vreo speculație cu privire la ce urmează. El a răspuns că nu are o speculație, ci el se bazează pe ceva sigur. A spus că

Răscumpărătorul lui este viu și fiindcă El trăiește va trăi și el. Moartea nu este decât o tranziție la o stare de existență veșnică, de aceea trebuie să fim siguri că prin credință am intrat în Împărăția lui Dumnezeu.

Nici tânărul bogat care a venit cu întrebări frumoase la Domnul Isus nu a fost departe de Împărăția lui Dumnezeu, pentru că el cunoștea dar și păzea legea lui Dumnezeu. Ceea ce l-a oprit să intre în Împărăția lui Dumnezeu a fost inima care îi era legată de avuție. Era plin de intenții bune, dar nu a venit la Domnul Isus cu gândul că va face orice i se va cere ca să poată intra, ci a fost gata să plătească numai un anumit preț pentru a putea intra. Domnul Isus a stat cu darul Lui întins spre tânărul bogat, dar el a plecat trist, pentru că a iubit mai mult averea decât dreptul de a se numi ucenic al Domnului Isus. Zacheu, pe de altă parte, trăia departe de Împărăția lui Dumnezeu, dar când Domnul i-a oferit șansa să intre nu a pregetat, ci a fost gata să facă orice numai să nu scape prilejul care i-a ieșit în față, în ziua cercetării lui. Dumnezeu îi iubește și pe cei care sunt aproape și pe cei care sunt departe de Împărăția Lui și dorește ca toți oamenii să vină la mântuire. Toți oamenii sunt invitați de dragostea lui Dumnezeu să treacă de la faza intențiilor bune la faza deciziilor bune. Dumnezeu nu Își coboară prețul ascultării pentru nici un om care vrea să intre în Împărăția Lui, fiindcă El vrea ori toată inima ori nimic.

Din perspectiva profetică suntem aproape de timpul când ușa harului se va încuia și după aceea degeaba vor vrea mulți să intre și să se lase de orice lucru de care nu s-au lăsat înainte, pentru că va fi prea târziu. Evenimente fără precedent au loc în lume, lucru care ne spune că Stăpânul este gata să vină cu răsplata. Cum te va găsi? În Împărăția Lui sau undeva nu departe de ea? Înainte Dumnezeu Și-a pus Numele într-un templu, dar acum în dispensația harului El Își pune Numele în templul sufletelor mântuite, care vin la Domnul fără condiții și mofturi. Omul crede în nemurire și gândul veșniciei este adânc sădit în om. „… a pus în

inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, dela început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu“ (Eclesiatul 3:11). Unde îți vei petrece veșnicia? Domnul Isus, care este vrednic de crezare pentru că deja Și-a dovedit dragostea față de noi, a spus că nu sunt decât două locuri după această viață: unul de fericire și unul de chin, dar amândouă sunt veșnice. Dacă nu ai luat hotărârea de a-ți preda viața Domnului în întregime, orice te-ar costa, fă acest lucru astăzi și te vei bucura o veșnicie întreagă împreună cu toți aceia care au ales nu doar să fie aproape mântuiți, ci au și intrat prin credință în Împărăția lui Dumnezeu și sunt mântuiți.

Amin

45

Chiar dacă vei muri, vei trăi!

„Isus i-a zis: »Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată.»“
Ioan 11:25, 26

Unele mesaje au efectul de a-i liniști pe cei tulburați, iar altele de a-i tulbura pe cei liniștiți. Mesajul Evangheliei aduce liniște și calm în viața credinciosului care trece prin furtunile vieții, dar tulbură pacea celor ce stau la adăpostul minciunii și nu sunt pregătiți să-L întâlnească pe Dumnezeu. Cea mai mare frică a omului este frica de moarte, deoarece aceasta înseamnă să treci pragul unei porți misterioase, spre o lume cu totul diferită de cea cunoscută de noi. Pentru cei ce-L au pe Isus în inimă ca Domn și Mântuitor gândul morții nu este înfricoșător, fiindcă ei știu că trecerea din această viață înseamnă a fi cu Domnul Isus. Credinciosului nu îi este teamă de moarte. El are o frica de Domnul, care-l ferește de orice păcat ce l-ar putea mânji. El crede că Dumnezeu este stăpân peste orice situație, inclusiv momentul trecerii prin valea umbrei morții, pentru că El și atunci este prezent.

După moartea lui Lazăr, Domnul Isus a revenit în Betania cu ucenicii Lui și au fost întâmpinați de Marta. În sufletul Martei se dădea o luptă între sentimente de iubire și sentimente de reproș față de Învățător, fiindcă socotea că Domnul a întârziat să vină la timp pentru a-l vindeca pe fratele ei. Marta știa că Domnul Isus poate rezolva această problemă imposibilă omului, dar nu știa că El niciodată nu apare pe scena vieții noastre prea repede sau prea

târziu. Domnul Isus i-a spus Martei: „… «Fratele tău va învia»“ (Ioan 11:23), însă ea a crezut, așa cum am fi crezut și noi, că va învia la învierea celor drepți, în ziua de apoi. Întâlnim aici tipul de credincios care aude promisiunea Domnului și nu-i trece prin cap că Dumnezeu poate face o astfel de minune. Domnul Isus i-a spus Martei că cine crede în El, chiar dacă ar muri, va trăi, pentru că viața nu se termină la groapă. Viața continuă în lumea spirituală, unde Îl vom vedea pe Dumnezeu, Creatorul a tot ce există. În inima credinciosului unde Dumnezeu guvernează prin Duhul Sfânt, care este plantat în noi în momentul nașterii din nou, există această credință în Domnul Isus care face posibil ca viața să continue ca suflet mântuit.

Duhul de viață a lui Dumnezeu „Ruah“, care se mișca deasupra apelor din momentele creației, este același cu Duhul care pune viață în inima celui ce se pocăiește cu adevărat. Știm că păcătosul are duhul mort datorită păcatelor și greșelilor în care trăiește. Maria, care cu alte ocazii stătea la picioarele Domnului și sorbea fiecare cuvânt al Mântuitorului, L-a însoțit pe Domnul Isus împreună cu Marta și cu iudeii veniți să le mângâie la mormântul lui Lazăr. Domnul Isus a cerut să fie dată piatra de la gura mormântului la o parte și a spus: „…Lazăre, vino afară!“ (Ioan11:43). Lazăr a ieșit afară și l-au scos viu din fâșiile de pânză în care fusese înfășurat. Scriptura ne spune că toți iudeii care au fost acolo și au văzut acea înviere din morți au crezut în Domnul Isus. Domnul Isus a făcut, prin rugăciune, această minune ca să-L onoreze pe Tatăl și să-L facă cunoscut, dar El Însuși este Învierea. „Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine“ (Ioan 5:26). Domnul Isus nu Și-a trimis toiagul ca să fie pus peste cel mort, așa cum a făcut Elisei când l-a trimis pe Ghehazi să ducă toiagul și să-l pună pe copilul mort, ca nu cumva să-l îngrope înainte de a ajunge el acolo, ci El a îngăduit ca Lazăr să fie îngropat pentru a se arăta puterea lui Dumnezeu, și noi să credem în Fiul Lui, chiar dacă suntem în trup sau trecem în cealaltă viață ca suflete mântuite prin jerfta Sa.

Condiția necesară pentru a face parte dintre cei care au viață

chiar dacă mor este să credem în El și în jertfa Lui: „Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh“ (1 Petru 3:18). Dumnezeu îi cere omului astăzi ce i-a cerut și în trecut: „Să vă tăiați dar inima împrejur, și să nu vă mai înțepeniți gâtul“ (Deuteronom 10:16). Tăierea împrejur era simbolul unei pocăinți care scotea afară ce este vechi și același lucru se întâmplă și astăzi, dar la nivelul inimii. Când cineva se pocăiește, ceva minunat se întâmplă, este umplut de fericire. Când omul iese de sub starea de vină, prin iertarea pe care o dă Dumnezeu celui ce se pocăiește, inima îi este inundată de bucurie. În mod tainic și nevăzut sufletul ajunge la starea în care chiar dacă trupul ar muri, totuși sufletul ar trăi, pentru că în clipa nașterii din nou viața îi este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Credința îl trece pe om de la moarte la viață. Atunci înăuntrul nostru se aud cuvintele Mântuitorului: „…Credința ta te-a mântuit…“ (Luca 7:50), și anume credința în jertfa lui Isus prin care păcatele ne-au fost spălate și am primit haina de nuntă cu care vom intra la ospățul Fiului de Împărat. „Cine crede în Fiul…“ (Ioan 3:36), sunt cuvinte încurajatoare, pentru că ele nu-l exclud pe sărac, pe bogat, pe înțelept sau pe necărturar. Cine vrea, cine însetează, cine crede, poate avea viață veșnică prin oferta lui Dumnezeu numită har, care încă este valabilă pentru fiecare om ce aude glasul Evangheliei. „Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit“ (Marcu 16:16). Mulți se joacă cu siguranța eternă a mântuirii sufletului lor, amânând decizia de a se preda Domnului Isus cu totul. Dumnezeu vrea toată viața noastră sau nimic. Cel ce primește iertarea nu mai este al lui, ci al Domnului și nu mai face ce vrea el, ci face ce vrea noul Stăpân. Este o nebunie să-ți iei destinul veșnic al sufletului în mâna ta și să încerci să croiești o cale spre mântuire prin merite personale, în loc să accepți oferta lui Dumnezeu care ne iartă și ne transformă în făpturi noi în Hristos Isus. Harul Lui se coboară cu oferta iertării până la cel mai mare păcătos, indiferent de câte

păcate a comis și este gata să schimbe inima de piatră și să dea o inimă simțitoare călăuzirii Duhului Sfânt.

Moartea celor dragi nouă nu este altceva decât decizia lui Dumnezeu de a-i chema acasă la El. Cu toate că El este și astăzi învierea și viața, nu este dorința noastră să-I cerem lui Dumnezeu să-i învie pe cei ce mor. Cei ce trec Iordanul morții mântuiți nu au dorința de a veni înapoi, pentru că cei ce au găsit pe pământ calea vieții se bucură înaintea Domnului de bucurii nespuse. „Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse, și desfătări veșnice în dreapta Ta“ (Psalmul 16:11). Sufletele care mor în Domnul continuă să trăiască mai deplin decât aici pe pământ, în locul pregătit de Dumnezeu pentru cei care-L iubesc pe El. Starea sufletului este o stare de odihnă și așteptare, dar trupul rămâne într-o stare ca și aceea a unui om care doarme.

„…Lazăr, prietenul nostru, doarme…“ (Ioan 11:11). Dovezile Scripturii ne arată că chiar dacă trupul doarme, întorcându-se înapoi în țărână de unde a fost luat, sufletul este viu și treaz, pentru că sufletul și duhul nu au nevoie de somn. Dumnezeu Însuși este Duh, și Scriptura ne spune că nici El și nici îngerii nu dorm. Bogatul nemilostiv din pilda Domnului Isus ajuns în chinurile veșnice nu visa, ci era mai treaz ca oricând. Lazăr de la poarta bogatului după ce a murit a ajuns să fie mângâiat în sânul lui Avraam. Pentru a fi mângâiat trebuie să fii într-o stare de conștiență. Martirii care au murit nu dorm, ci se odihnesc: „Fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă, și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei“ (Apocalipsa 6:11).

Atunci când Domnul Isus S-a schimbat la față pe muntele Tabor, s-au înfățișat Moise și Ilie și au stat de vorbă cu Domnul Isus despre felul cum avea să pătimească. Acest lucru demonstrează că ei nu dorm și nu sunt într-o stare de inconștiență, ci sunt vii și pot gândi și vorbi. La venirea Domnului Isus sufletele celor mântuiți vor experimenta ceea ce Scriptura numește Prima Înviere. Prima Înviere înseamnă îmbrăcarea sufletului și a duhu-

lui cu un trup de slavă, asemenea Domnului Isus după înviere, care va fi și pe pământ și în cer. În prezent cei morți în Domnul sunt în Cer, iar noi cei vii suntem pe pământ, dar în ziua aceea trupurile noastre supuse putrezirii vor fi înlocuite cu trupuri de slavă și va începe marea sărbătoare numită Nunta Mielului. „Nu tot așa este cu cei răi: ci ei sunt ca pleava, pe care o spulberă vântul. De aceea cei răi nu pot ținea capul sus în ziua judecății…" (Psalmul 1:4, 5).

Este o mare diferență între moartea celor mântuiți și a celor nemântuiți. Moartea celor mântuiți este o chemare acasă la Tatăl Ceresc, pe când moartea celui ce moare neîmpăcat cu Dumnezeu este doar începutul pedepsei pentru păcat. Pentru că Isus Hristos a înviat din morți sfărmând boldul morții, moartea nu-l poate birui pe cel credincios, ci doar îi deschide ușa spre o veșnicie trăită cu Domnul Isus. Moartea pentru cel credincios este sfârșitul oricărui necaz și dureri, dar pentru cel necredincios moartea este doar începutul groazei. Moartea nu înseamnă sfârșitul, ci moartea marchează începutul veșniciei în prezența lui Dumnezeu, sau pentru cel nemântuit departe de Dumnezeu, în iadul pregătit pentru Satan și îngerii lui. După cum între păcat și neprihănire este o prăpastie care nu va putea fi trecută niciodată, tot așa se despart pentru vecie cei ce mor mântuiți de cei ce mor nemântuiți. „…Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?" (2 Corinteni 6:14). Cei ce au refuzat împăcarea cu Dumnezeu vor auzi: „…Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!" (Matei 25:41). Cei mântuiți vor auzi cuvintele dulci ale Stăpânului: „…Veniți binecuvântații Tatălui meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii" (Matei 25:34). Este timpul să te întrebi din care categorie faci parte, pentru că încă poți să intri în rândul celor mântuiți, nu prin merite personale, ci prin jertfa Domnului Isus, care a murit pentru păcate.

Cineva spunea că anii pe care omul îi trăiește pe pământ se împart în patru categorii: în prima parte a vieții omul crede în Moș

Crăciun, apoi urmează timpul când nu mai crede în el; a treia perioadă este aceea când el însuși este Moș Crăciun, adică cumpără daruri, și apoi ultima parte este aceea când arată ca Moș Crăciun cel închipuit. Dumnezeu vorbește omului când într-un fel, când într-altul, căutând diferite mijloace de a comunica cu el și a-l chema la împăcare. Îmbătrânirea trupului vine de multe ori cu descoperirea unor slăbiciuni și cu boli, prin care Dumnezeu anunță omul că timpul îngăduit să-l petreacă pe pământ se apropie de sfârșit. Acela care este credincios nu trece singur prin aceste zile, numite zilele rele ale trupului, pentru că atunci când îmbătrânim ca și atunci când suntem în deplină putere suntem ai Domnului și este treaba Lui ce face cu noi o dată ce ne-am încredințat soarta în mâna Lui. Fiecare om caută să se realizeze pământește și majoritatea consideră îmbogățirea o binecuvântare.

Domnul Isus ne-a avertizat în privința bogăților și ne-a sfătuit să ne strângem averile acolo unde hoțul nu le fură și moliile nu le rod. Pericolul nu constă așa de mult în a fi bogat, ci în atitudinea ce o avem față de bogății, pentru că ele pot înăbuși sămânța Cuvântului lui Dumnezeu și o pot opri să aducă rodul cerut de Dumnezeu. Omul are tendința de a privi mai puțin în sus și mai mult în jos, în funcție de câte bogății are. Ca să nu fim dezamăgiți în clipa când trecem din viață, trebuie să căutăm succesul spiritual și să facem voia lui Dumnezeu. Balanța potrivită ne-o dă Dumnezeu prin călăuzirea Duhului. Dumnezeu ne dă voie să ne bucurăm și de această viață, dar ne învață că prioritatea este viața veșnică, unde o dată ajunși lucrarea noastră va fi evaluată.

Am văzut de foarte multe ori oameni care zidesc case frumoase, dar nu le locuiesc, ci își petrec viața într-o cocioabă, în curte. Este o deșertăciune când omul nu se bucură nici măcar de lucrurile îngăduite, ci vrea tot mai mult să strângă și să aibă. Cei care au ochii spirituali deschiși de Duhul Sfânt știu deja de pe pământ să evalueze corect lucrurile și pot lua astfel decizii bune pentru veșnicia sufletului lor. Este o nebunie să ne credem stăpâni pe vreun lucru, ca și cum ar fi al nostru pentru totdeauna, deoarece toate ne-au fost încredințate doar temporar pentru a le

administra, ele fiind ale lui Dumnezeu. Cei ce cheltuiesc de dragul Domnului Isus, ca și femeia cu vasul de alabastru, transformă cheltuiala lor într-un câștig veșnic, care nu se poate pierde, câștig pe care-l vor primi în ziua când vor sta înaintea lui Dumnezeu. Adevărata fericire și satisfacție nu vin în urma acumulării de bogății, sub orice formă ar fi ele, ci vin din încredințarea că ești în planul pe care Îl are Dumnezeu pentru viața ta. Cel ce se conformează voii lui Dumnezeu știe cu adevărat ce înseamnă odihnă pentru suflet și chiar dacă ar muri, va trăi.

Când Lazăr a fost mort, Marta a exclamat cuvinte care fac să se întrezărească o credință puternică în Acela care poate totul. „Dar și acum…“ (Ioan 11:22), ca și mântuiți credem că Domnul mai poate aduce la viață sufletele celor care, cu toate că trăiesc, sunt morți în păcatele lor. „Dar și acum“ - a fost exprimarea unei credințe specifice, cu privire la o anumită persoană, și noi suntem chemați să fim împreună lucrători cu Dumnezeu și să-i aducem pe cei nemântuiți la Domnul Vieții. Surorile lui Lazăr au trimis vestea la Isus pe când Lazăr era încă bolnav. La fel, și noi suntem chemați să trimitem rugăciunile noastre la Isus și să-L chemăm în ajutorul celor nemântuiți. Dacă am avea credință cât a avut Marta am privi spre cei nemântuiți sau chiar spre cei ce ne sunt vrăjmași și am spune: „Dar și acum“. Cei morți spiritual nu aud glasul Evangheliei ca pe o muzică frumoasă și ochii lor nu văd nici o frumusețe în Acela care este Cel mai frumos dintre oameni. „Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Romani 3:23). Toți suntem răi și păcătoși înaintea sfinteniei lui Dumnezeu și numai sângele Lui cel sfânt ne poate da inocența din nou.

Oamenii așa ziși buni nu pot fi mântuiți pentru că bunătatea văzută de noi este un standard omenesc, care nu este echivalent standardului lui Dumnezeu. Pavel era un om moral, gata să moară pentru religia lui, dar a înțeles că înaintea lui Dumnezeu el poartă numele de păcătos și are nevoie de iertarea Domnului Isus. „…Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu“ (1Timotei 1:15). „Dar și acum“, și în aceste cazuri, Dumnezeu poate chema la viață chiar dacă „e

mort și miroase greu“ (Ioan 11:39). Să nu avem de obiectat, ca Maria, când Domnul cere să dăm piatra la o parte, ci să acceptăm orice metodă găsește Dumnezeu cu cale să folosească pentru a-i chema la viață pe cei nemântuiți. Suntem chemați să ne iubim semenii nu să le dăm viață, pentru că Cel ce dă viața este Domnul Isus Hristos, care este Învierea și Viața. Unii nu fac nimic pentru Împărăția lui Dumnezeu pentru că vor să le facă pe toate. Sub călăuzirea Duhului Sfânt ne putem concentra efortul și putem lucra la mântuirea celor nemântuiți de lângă noi, pentru ca și ei să intre în rândul celor ce-L iubesc pe Domnul Isus Hristos și care chiar dacă ar muri, vor trăi.

Dumnezeu dispune de viața noastră și ne poate chema acasă oricând găsește El cu cale. Cei care se sinucid nu se mai pot căi pentru a obține iertarea. Cine face această fărădelege, pe lângă crimă, zădărnicește planul lui Dumnezeu cu privire la durata vieții lui. Oricât de disperată ar fi situația cuiva, Dumnezeu îl cheamă să se împace cu El pentru a primi pacea, în așa fel încât și dacă ar muri trupește să poată continua să trăiască în prezența lui Dumnezeu. „…Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui“ (Romani 2:4-6). Mulți oameni stau pe gânduri până ce moartea îi surprinde, fără să ia decizia de a-și preda viața Domnului sau fără să fi făcut ceva pentru Împărăția lui Dumnezeu. Când auzi glasul Domnului care te cheamă la mântuire acționează și primește-L, pentru că nu suntem stăpâni pe ziua de mâine și nici pe suflarea noastră de azi.

Trăim zile când bisericile sunt foarte tradiționale și depind de tradiții, dar au scăzut în virtute și majoritatea au planuri și priorități diferite de cele ale lui Dumnezeu. Din oameni de diferite confesiuni, care nu au compromis adevărul Scripturii, se va înălța Biserica lui Dumnezeu născută din nou, care are Duhul lui Dumnezeu, și vor rămâne jos schelele și mijloacele de cioplire care au făcut din cei credincioși o piatră potrivită în Biserica lui

Dumnezeu. „Dar chiar acum“ te poate mântui Hristos și pe tine, ca să nu mori niciodată, ci să treci de la viața aceasta la viața veșnică, dacă nu ești sigur unde îți va fi dus sufletul după ce mori. Oportunitatea aceasta nu va exista veșnic, ci ea se va încheia o dată cu Răpirea Bisericii sau printr-o trecere fulgerătoare din viață. Domnul nu cere de la noi ceva prea greu: recunoaște-ți numai nelegiuirea, recunoaște că ai fost necredincios „Întoarceți-vă, copii răzvrătiți, și vă voi ierta abaterile...“ (Ieremia 3:14, 22). Ești chemat la o moștenire nestricăcioasă și totul este în dar, fără plată, doar să primești.

Domnul Isus bate la ușa inimii, dar îl lasă pe fiecare să aleagă, în mod individual, dacă deschide sau nu ușa. „Din vina ta vei pierde moștenirea…“ (Ieremia 17:4). Vina constă în faptul că nu ne-am întors la Dumnezeu cu pocăință și nu I-am cerut îndurare. „Vindecă-mă, Tu, Doamne, și voi fi vindecat; mântuiește-mă Tu, și voi fi mântuit; căci Tu ești slava mea!“ (Ieremia 17:14). Dumnezeu nu este departe, ci este chiar lângă om și așteaptă să vadă cel mai mic gest de întoarcere spre El, ca să-l primească cu brațele deschise și să-i dea iertarea, pentru a putea intra în rândul celor ce vor spune: Aleluia!. „După aceea, am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: «Aleluia! A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea și puterea!“ (Apocalipsa 19:1). *Aleluia* înseamnă *lăudat să fie Domnul* și este exclamația ce iese din gura celor mântuiți și a celor 24 de bătrâni care se închină înaintea lui Dumnezeu. „Și cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii s-au aruncat la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, care ședea pe scaunul de domnie. Și au zis: «Amin! Aleluia!»“ (Apocalipsa 19:4). *Amin* înseamnă *așa este*, și cel credincios spune „Amin“ la tot ce a făcut Domnul Isus pentru El, „Amin“ la jertfa Domnului și „Amin“ la o viață trăită în sfințenie pentru Dumnezeu, „Amin, Aleluia“ la planul Lui, prin care ne-a slavat și prin care vom ajunge la cununa vieții. Vino la Isus și „chiar dacă vei muri, vei trăi“.

Amin

46

UNTDELEMNUL BUCURIEI

„Tu iubești neprihănirea, și urăști răutatea. De aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai pe sus decât pe tovarășii Tăi de slujbă.“ Psalmul 45:7

Duhul Sfânt are multe atribute care sunt o binecuvântare pentru cel ce caută să-și îmbogățească sufletul din tezaurul comorilor lui Dumnezeu, de unde Duhul Sfânt a fost și este revărsat peste făptura omenească. Prin pocăință sufletul nostru este înfiat în familia Regelui, datorită jertfei Domnului Isus Hristos. Umplerea cu Duhul Sfânt a sufletului nostru este o ungere cu untdelemnul bucuriei, care ne dă un gust al fericirii din cer încă de aici de pe pământ: „În timp ce ucenicii erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt“ (Fapte 13:52). A fi plin de Duhul Sfânt înseamnă a fi plin de o putere divină, și această experiență binecuvântată este o ușă deschisă fiecărui credincios până în ziua când Biserica Domnului Isus va fi luată la cer.

Domnul Isus Hristos când a umblat printre oameni a avut plinătatea Duhului Sfânt, întrucât El este Dumnezeu desăvârșit: „...Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret…“ (Fapte 10:38). Domnul Isus, în ziua când I S-a dat să citească din cartea prorocului Isaia în sinagoga din Nazaret, a adeverit faptul că El este Acela despre care vorbesc cuvintele profețite de prorocul Isaia cu privire la ungerea cu untdelemnul Duhului Sfânt ca să fie un aducător de izbăvire pentru sufletul omului: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți:…“ (Isaia

61:1). Minunile pe care El le-a făcut au dovedit acest lucru și au arătat că între Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt există o armonie desăvârșită, pentru că împreună au înfăptuit și dus la îndeplinire planul de mântuire a omului. Prin inspirație divină, psalmistul Îl descrie pe Domnul Isus ca fiind uns cu un untdelemn al bucuriei, dar Dumnezeu a ales să ne facă și pe noi, oamenii, părtași la această experiență de a fi unși cu untdelemnul bucuriei. Bucuria Domnului a fost aceea de a face voia Tatălui împreună cu dorința de a vedea o sămânță de urmași, care să-I semene, să fie mântuiți și să fie veșnic împreună cu ei.

Mulți oameni au fost angajați în slujba de mesageri ai lui Dumnezeu și au comunicat adevărul Lui, dar Domnul Isus a fost uns mai presus de toți aceștia, pentru că El a venit să facă ceea ce nimeni altul nu ar fi putut face pentru omul căzut în păcat. Acest untdelemn al bucuriei face din noi ființe fericite, care de bunăvoie Îl urmăm pe Acela care este „Căpetenia desăvârșirii noastre“ și putem duce greul luptei. Acest undelemn al bucuriei Îl făcea pe Domnul Isus să-i primească cu bucurie pe cei păcătoși și același Duh Sfânt ne dă și nouă bucurii ori de câte ori putem îndrepta sufletele oamenilor spre Domnul Isus Hristos, pentru ca El să-i mântuiască. După cum Domnul Isus a găsit bucurie în a face voia Tatălui, la fel și, astăzi, copiii Domnului nu găsesc mai mare bucurie decât aceea de a fi împreună lucrători cu Dumnezeu la mântuirea sufletelor oamenilor.

Textul citat la început ne spune de ce a fost turnat acest untdelemn al bucuriei peste Domnul Isus și din același motiv este turnat și peste noi în zilele de astăzi. Dumnezeu și copiii Lui au în comun acest lucru și anume că iubesc neprihănirea și urăsc răutatea. Păcatul este vrăjmașul și distrugătorul bucuriei și în măsura în care ne luptăm să-l scoatem, afară din viața noastră, acest undelemn al bucurie poate fi turnat peste noi. În Domnul Isus nu S-a găsit păcat, de aceea Duhul Sfânt S-a putut coborî și odihni peste El în toată plinătatea. Cei răi, care trăiesc în păcat, nu au pace, dar cei care își țin vasul curat, pentru a fi folosit de

Dumnezeu în orice lucrare bună, au ungerea de sus care aduce pace în suflet chiar și în mijlocul furtunii. Acest untdelemn al bucurie ne face tari și chiar ne dă o frumusețe înaintea lui Dumnezeu. Unul din efectele ungerii cu acest untdelemn al bucuriei este acela că El aduce în viața noastră o împlinire ce se manifestă înăuntrul sufletului nostru cu o bucurie necunoscută de lume, care devine tăria noastră. „…căci bucuria Domnului va fi tăria voastră“ (Neemia 8:10). Bucuria pe care o dă această ungere răspândește în jur o mireasmă dinspre viață spre viață. Cine primește această ungere are puterea de a comunica prin fapte făcute în dragoste, chiar și față de aceia despre care logica omenească spune că nu merită. Umblarea cu Dumnezeu, având această ungere cu untdelemnul bucurie, este o adevărată aventură în care vedem mâna lui Dumnezeu la lucru și în care noi ascultăm și ne încredem, fiindcă El controlează fiecare respirație a noastră. Oricine am fi, viața noastră este între leagăn și mormânt și nu știm de care din cele două suntem mai aproape.

Untdelemnul bucuriei ne ia frica de moarte și ne dă o încredere în Dumnezeu, care ne iubește și planifică fiecare ceas al vieții noastre pe pământ. Noi oamenii suntem foarte interesați în cantitate, dar Dumnezeu este interesat mai întâi în calitate. El este mai interesat de felul cum sunt oamenii din adunare, nu de numărul celor din adunare. Dumnezeu ne mântuie iertând păcatul nostru și ne naște din nou, dar nu ne ia imediat la El în cer, ci ne dă un timp în care să fim prelucrați și educați de Duhul Sfânt, pentru ca și noi să devenim pentru cei din jur indicatoare spre Dumnezeu. De multe ori puterea noastră de credincioși se vede mai bine din lucrurile pe care nu le facem, decât din cele pe care le facem, pentru că și noi, ca și Stăpânul nostru, iubim neprihănirea și urâm răutatea și păcatul. A fost și sufletul tău uns cu untdelemnul bucuriei? Nimic nu poate înlocui această experiență binecuvântată.

Cine vine la Domnul Isus și devine ucenic al Lui intră în școala Sa, care-l pregătește pentru a fi folositor Împărăției lui Dumnezeu și potrivit pentru a deveni rezident permanent al cerului. Condiția

pentru înrolare în această școală superioară este ca omul să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să-L urmeze. Această condiție i-a făcut pe mulți oameni să se lipsească de părtășia umblării cu Dumnezeu și chiar de cer. Numai cei care sunt dispuși să renunțe la voia lor pot primi această împuternicire de Sus, și după ce au fost înnoiți de Duhul Sfânt în făpturi noi să poată deveni vase de mare preț în mâinile Stăpânului. Dumnezeu nu cere imposibilul de la noi, ci numai ce este posibil și ne dă ca ajutor puterea Duhului Sfânt.

Un bun exemplu de absolvent al Școlii lui Dumnezeu a fost David, care a fost uns ca împărat al lui Israel pe când era cioban la oi, dar au trecut 20 de ani până când a avut putere deplină de împărat. David, fiul lui Isai Betleemitul, a intrat într-o școală grea, dar prin care a devenit faimos nu numai prin ce a făcut, ci chiar mai mult pentru ce nu a făcut, datorită Duhului Sfânt care era peste el: „Samuel a luat cornul cu untdelemn, și l-a uns în mijlocul fraților lui. Duhul Domnului a venit peste David, începând din ziua aceea, și în cele următoare“ (1 Samuel 16:13). David a trebuit să învețe ce să facă când cineva aruncă cu sulița după el, a trebuit să învețe ce să facă atunci când un om de nimic, ca Șimei, l-a blestemat. David l-a oprit pe cel care vroia să-nchidă gura acelui om pentru totdeauna, argumentând că poate Dumnezeu l-a pus. David a trebuit să învețe ce să facă atunci când fiul său Absalom s-a răsculat împotriva lui. Când acesta a fost omorât a spus: „...Cum n-am murit eu în locul tău!...“. A trebuit să învețe ce să facă atunci când Domnul i-a dat în mână pe vrăjmașul lui. S-a mulțumit cu colțul hainei lui Saul și a lăsat ca Dumnezeu să fie judecătorul. Nu a văzut în acea ocazie o oportunitate de a pune mâna pe tron mai repede. Atunci David a luat o notă mare, fiindcă chiar vrăjmașul lui a spus: „Tu ești mai bun ca mine!“ Cursurile absolvite la acea Școală a lui Dumnezeu, când Duhul lui Dumnezeu era peste el, l-a făcut pe David să plângă cu durere pe vrăjmașii lui ca pe niște viteji, atunci când au fost omorâți. David a învățat la această Școală a lui Dumnezeu ce să facă când oamenii

lui, care îl urmau și erau certați cu legea, îl acuzau de pierderile suferite: „David a fost în mare strâmtorare, căci poporul vorbea să-l ucidă cu pietre…“ (1 Samuel 30:6). Școala lui Dumnezeu l-a învățat ce să facă chiar și în împrejurări grele, când viață îi era în pericol: „…David s-a îmbărbătat, sprijinindu-se pe Domnul, Dumnezeul lui“ (1 Samuel 30:6). David a devenit faimos pentru credința și încrederea în Dumnezeu de care a dat dovadă când a mers împotriva lui Goliat, dar ceea ce l-a înălțat cel mai mult au fost lucrurile pe care nu le-a făcut. Toate aceste biruințe ale lui s-au datorat faptului că „Duhul Domnului a venit peste el“.

David nu a fost un om desăvârșit, dar spre deosebire de Saul a fost dispus să-și admită vina și să se corecteze. Mulți sunt gata să arate păcatul lui David, dar nu-i urmăresc pocăința pe care o putem vedea în Psalmii 32 și 51. David a avut curajul să fie deosebit, și când toți au fost îngroziți de Goliat el a spus: „...«Nimeni să nu-și piardă nădejdea din pricina filisteanului acestuia! Robul tău va merge să se bată cu el»“ (1 Samuel 17:32). Duhul Domnului i-a dat curajul să fie diferit și ne va da și nouă curajul să fim diferiți de lume și să numim păcatul păcat. Ai acceptat și tu să intri la această Școală unde instructor este Duhul Sfânt? Poate spui că nu poți să iei așa note mari ca David, pentru că Duhul Domnului nu a venit încă peste tine, dar nu uita că David și-a pus inima ca să-L caute pe Domnul Dumnezeul lui Israel înainte ca Samuel să-l ungă cu untdelemn. Încă de când era la oi Dumnezeu era în gândurile lui, în rugăciunile lui, în cântările lui, în planurile lui, în vorbirea și vocabularul lui. El era înțeleptul care-L căuta pe Dumnezeu. Și atunci când Dumnezeu din cer a privit întinderea pământului l-a văzut pe David și dorințele inimii lui. Înainte de a turna Samuel untdelemnul pe capul lui David, Scriptura spune despre David: „…Domnul Și-a ales un om după inima Lui, și Domnul l-a rânduit să fie căpetenia poporului Său…“ (1 Samuel 13:14). Nici o inimă care-L caută cu sinceritate pe Dumnezeu nu trece neobservată de El: „…Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă“ (1 Samuel 16:7).

Împărăția lui Dumnezeu va începe cu credința din inima noastră sau nu va începe deloc. Dacă Duhul Sfânt pătrunde în sufletul nostru, El ne deschide ochii ca să vedem bine și să începem să numim bun ceea ce Dumnezeu numește bun și să numim rău ceea ce Dumnezeu numește rău. Atunci începi să iubești neprihănirea și să urăști răutatea, așa cum spune textul citat la început despre Domnul Isus Hristos. Același eveniment sau întâmplare poate fi descris în mai multe feluri, de diferiți oameni care au văzut același lucru, pentru că adevărul uneori este ca un cub care are șase părți: unul a văzut și descrie întâmplarea cum a văzut-o din latura expusă lui, și are dreptate, pe când altul descrie aceeași întâmplare așa cum ar fi văzut-o dintr-o altă latură, dar și acesta are dreptate. Cu toate acestea mai pot exista amănunte despre acea întâmplare care le-au scăpat amândurora. Dumnezeu este singurul care cunoaște toate părțile și fațetele unei situații, de aceea El este singurul care are competența de a fi judecător drept. Atunci când primim în sufletul nostru comoara Duhului Sfânt primim din înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu o mai adâncă înțelegere a tuturor lucrurilor, prin lumina ce ne-o dă Duhul Sfânt, care este untdelemnul bucuriei.

Nu există comoară mai mare pentru un pământean ca și comoara Duhului Sfânt cu care suntem pecetluiți pentru ziua răscumpărării: „Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării“ (Efeseni 4:30). Duhul Sfânt ni-L face cunoscut pe Dumnezeu și ne dă o dorință fierbinte de a trăi pentru El. „Un lucru cer de la Domnul, și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului…“ (Psalmul 27:4). Dumnezeu cheamă și astăzi oamenii la o prietenie cu El, dându-le un nume nou și le trasează drumul vieții având ca și călăuză și mângâiere pe Duhul Sfânt. Dorința lui Dumnezeu este să fim uniți cu El în duh și în adevăr și acest lucru nu se poate decât prin Duhul Sfânt, care face un altar sfânt din mintea noastră, de pe care se înalță gânduri de adorare către Dumnezeu.

Dragostea ce o avem este o luminiță din El, pe care Duhul Sfânt o aduce în inimile noastre și cu cât avem mai mult din El cu atât avem mai multă dragoste în noi.

În lumea spirituală Dumnezeu lucrează cu îngeri, dar în lumea noastră El a ales să lucreze cu omul luminat și cârmuit de Duhul lui Dumnezeu la mântuirea oamenilor. Chiar și atunci când trecem prin întristări dacă suntem unși cu untdelemnul bucuriei avem puterea să facem bine. Nu poți avea această putere dacă nu ai o relație cu Dumnezeu prin Duhul Sfânt, pentru ca din El să vină această dragoste și putere. Dragostea care este turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt nu este doar o emoție, ci ea constă în ceea ce facem pentru alții, așa cum dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin ceea ce a făcut El pentru noi. Duhul Sfânt rodește roade făcute în lumină nu accidental, ci din cauză că Duhul Sfânt din noi alege să le facă. Duhul Domnului ne face să auzim glasul Lui din paginile Scripturii: „Odată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit că «Puterea este a lui Dumnezeu»“ (Psalmul 62:11).

Duhul Sfânt este acela care ne tălmăcește Scripturile pentru a nu fi pentru noi doar litere fără viață. Păcatul este acela care umbrește cuvintele Scripturii, de aceea pentru mulți este o carte pecetluită fiindcă nu o înțeleg și se plictisesc de ea repede, dar atunci când Duhul Sfânt o revelează Cuvântul devine viu și lucrător în inimă. „Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate, un argint lămurit în cuptor de pământ, și curățit de șapte ori“ (Psalmul 12:6). Aurului îi trebuie un aliaj în stare solidă, dar argintul este renumit pentru puritatea la care se poate obține, de aceea Cuvântul Domnului este asemănat cu argintul încercat în foc. Cuvântul Domnului ne-a dat un mănunchi mare de promisiuni și Duhul Sfânt le face reale în inima și viața noastră. Majoritatea oamenilor avem în noi o curiozitate despre viitor și Duhul Sfânt este Acela care ne tălmăcește Scripturile ca să nu fim în necunoștință despre vremurile sfârșitului care bat la ușă. Ungerea noastră cu untdelemnul bucuriei ne dă o pace deplină, știind că orice vremuri ar veni viața noastră este ascunsă cu Hristos în

Dumnezeu. În momente de criză Duhul Sfânt este Acela care aduce pe altarul minții noastre cuvintele Scripturii, ca să putem birui ispita și să dăm dovadă că suntem cu adevărat fii ai Celui Preaînalt, care nu se compromit cu păcatul.

Toiagul lui Aaron a rodit migdali ca să se știe că are dreptul de la Dumnezeu să se apropie de El în slujba la care a fost chemat. Dumnezeu ne-a dat Duhul Sfânt care ne osândește sau declară curată și sfântă inima noastră prin puterea sângelui Mielului, ca să putem sta la Masa Domnului și să ne împărtășim din Trupul și Sângele Domnului, ca să păstrăm această viață duhovnicească în noi. Duhul Sfânt face din noi oameni mulțumiți și sfinți, pentru că una din cele mai înalte calități ale unui sfânt este să fie totdeauna mulțumit cu voia lui Dumnezeu pentru viața lui. Ceea ce este minunat dincolo de puterea noastră de pricepere este faptul că bogăția Duhului Sfânt, care vine de la Dumnezeu în inima noastră, este o resursă inepuizabilă, la fel ca și făina și uleiul din ulciorul văduvei din Sarepta: „Făina din oală n-a scăzut, și untdelemnul din ulcior nu s-a împuținat, după cuvântul pe care-l rostise Domnul prin Ilie“ (1 Împarați 17:16).

În timpul marii crize de dragoste, în care trăim astăzi, copiii lui Dumnezeu au din belșug izvorul dragostei Lui, care nu va seca niciodată. Dumnezeu caută și astăzi suflete care să accepte să intre în Școala Lui, cu scopul de a le da calificativul de oameni mari în Hristos, gata să sufere pentru cauza Evangheliei. Acest instructor minunat numit Duhul Adevărului, care ne unge cu untdelemnul bucuriei, nu se desparte de noi, ci rămâne veșnic cu noi și în noi. Acest untdelemn al bucuriei ne învață și ne îndeamnă la rugăciune, pentru că rugăciunea este una din cele mai bune metode de a avea ungerea cu untdelemnul bucuriei reîmprospătată: „Și tot astfel Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite“ (Romani 8:26). Duhul Sfânt mijlocește pentru noi după voia lui Dumnezeu, de aceea este de mare folos să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să se roage prin noi. Untdelemnul

bucuriei face ca înăuntru nostru să existe dorința de a ne întâlni cu Acela care este Domnul și Mântuitorul nostru, care a făcut posibil ca noi să ne facem părtași Duhului Sfânt: „Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» Și cine aude, să zică: «Vino!» Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată“ (Apocalipsa 22:17).

Scriptura ne spune că lui Iacov i s-au părut cei șapte ani în care a slujit pentru Rahela ca și câteva zile, pentru că o iubea. Dragostea noastră pentru Domnul Isus ne dă putere ca întăriți și sprijiniți de Duhul Sfânt să răbdăm totul și să privim dincolo de răutatea lumii. Untdelemnul bucuriei, care este în noi, spune: „Vino, Doamne Isuse!“ Într-o căsnicie binecuvântată dragostea trebuie să fie reciprocă, pentru că dacă doar dai, mai devreme sau mai târziu, ai să falimentezi, iar dacă doar primești, fără să dai dragoste, mai devreme sau mai târziu inima se va împietri și se va răci ca un sloi de gheață, deoarece nu va mai aprecia dragostea pe care o primește. Dragostea dintre Domnul Isus și Biserica Lui, pe care a răscumpărat-o cu sângele Lui scump, este o dragoste reciprocă, pentru că ambele părți doresc să vină ziua întâlnirii, când Mireasa Domnului Isus va fi răpită la cer și va fi prezentată înaintea Tatălui și a sfinților îngeri. Unitatea de măsură pentru dragoste este sacrificiul. Domnul Isus S-a sacrificat pentru Biserica Lui, dar și Mireasa Domnului a fost și este gata de sacrificiu. Untdelemnul care trebuie să fie din plin în candela Miresei se mai poate primi și astăzi, dar vine o zi când nu va mai putea fi procurat. Prezența acestui untdelemn Sfânt este condiția de a intra la marea sărbătoare care poate să înceapă în orice clipă.

Așa cum verificăm indicatorul de benzină la mașină, putem verifica și nivelul untdelemnului din candela sufletului nostru. Câtă dragoste avem, cât de ușor iertăm, cât de repede suntem gata de sacrificiu făcut în dragoste și cât de repede luăm legătura cu cerul în rugăciune, sunt indicii clare ale nivelului de untdelemn pe care îl avem. Astăzi, cel ce caută găsește și cel care cere cu credință primește acest untdelemn al bucuriei, care a făcut și face oamenii fericiți pe pământ. Amin

47

IERTAŢI-VĂ!

„Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?“ Matei 18:33

Ultimele 15 versete ale capitolului 18 din Evanghelia după Matei descriu pilda robului nemilostiv, în care este posibil să ne găsim reprezentați prin unul din personajele pildei. Adevărurile duhovnicești pe care ni le dă Domnul Isus sunt precise, asemenea adevărurilor matematice. Această pildă ne dă o învățătură clară asupra adevărului despre iertare. După cum în matematică nu se poate schimba un adevăr, tot așa nu se poate schimba adevărul că acela care vrea să fi iertat trebuie să ierte. Apostolul Petru a recunoscut că a greșit în vorbire atunci când a fost grozav mustrat de Domnul Isus, pentru că devenise un canal de comunicare a vrăjmașului. Dorind mult să nu mai greșească și poate chiar să mai repare ceva din greșeala care a atras asupra lui cuvinte foarte grele, a întrebat de câte ori este potrivit să-l ierte pe aproapele său și tot el, vrând parcă să fie generos, a întrebat dacă de șapte ori ar fi un număr potrivit, pentru că rabinii acelor vremuri iertau de trei ori.

Petru și-a măsurat și cântărit cu grijă cuvintele, pentru ca nu cumva să se trezească din nou în opoziție cu planul Domnul Isus ca și înainte, când, cu intenții bune, și-a exprimat opoziția la jertfa de sacrificiu pe care Domnul avea să o depună la Golgota. Pentru a fi sigur că nu dă greș, a trecut de limita rabinică și a întrebat dacă numărul șapte, care este numărul desăvârșirii, ar fi un număr potrivit de a-i ierta pe aceia care îi greșesc. Domnul Isus nu numai că nu l-a lăudat, dar a trecut cu mult de această limită omenească

și răspunde întrebării cu privire la iertare într-un mod neașteptat: „... «Eu nu-ți zic până la șapre ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte»“ (Matei 18:22). Niciodată nu le-ar fi trecut ucenicilor prin cap un asemenea lucru și parcă îi vedem făcând niște ochi mari și așteptând o explicație. Domnul Isus, ca să-I ajute pe ei atunci și pe noi astăzi să înțelegem mai bine cât de important este a ierta, a continuat cu pilda robului nemilostiv care vorbește despre iertarea datoriei ce aduce cu sine datoria de a ierta.

Pilda vorbește despre un om care datora 10.000 de galbeni, sumă care-i era imposibil de plătit pentru că un singur talant cântărea 60 de kg. Datornicul din pilda spusă de Domnul Isus datora o valoare în aur care se ridică la milioane de dolari. Domnul Isus a folosit un număr așa de mare ca să ilustreze cât de mare este datoria păcatului și cât de imposibil îi este omului să se achite față de Dumnezeu. Datoria marelui datornic și datoria mică a celui de-al doilea datornic este o proporție prin care Domnul Isus a comparat propriile noastre păcate făcute față de Dumnezeu cu păcatele celor ce au greșit împotriva noastră. Dacă vrem și acceptăm pentru noi iertarea generoasă a lui Dumnezeu, este cu totul neacceptabil să refuzi să ierți datoriile celor ce au greșit față de tine. Pilda spune că împăratului căruia i se datora suma mare de bani i s-a făcut milă și l-a iertat pe datornic. Astăzi, sunt oameni bogați, care dețin averi uriașe, dar în acele vremuri era imposibil ca un om să agonisească atâta avere și chiar dacă un om ar deține tot aurul existent pe Terra nu ar putea plăti pentru mântuirea sufletului lui, pentru că durerea Tatălui care Și-a văzut Fiul răstignit nu poate fi evaluată la valori pământești.

Nouă, oamenilor, ne place prima parte a pildei, în care ne găsim pe noi ca fiind cei iertați de toată vina prin bunătatea lui Dumnezeu. Când am venit la Domnul am primit milă, adică nu am primit ceea ce meritam și anume pedeapsa, ci am primit har. A două parte a pildei spune că omul căruia i s-a iertat marea datorie a întâlnit pe unul din tovarăși lui de slujbă, care îi datora o sumă foarte mică de bani. Pentru că datornicul nu a avut cu ce

să-i plătească imediat, omul care a fost iertat de împărat și-a aruncat tovarășul în temniță, fără să se gândească că el a fost iertat și s-ar fi cuvenit ca să fie mai îngăduitor și el. Noi am ajuns să-L cunoaștem pe Dumnezeu ca Tată datorită bunătății Lui, care prin jertfirea Mielului nevinovat a lui Dumnezeu ne-a dat eliberarea de sub vina și datoria păcatului. Pentru că noi nu am fi avut niciodată cu ce plăti, a plătit El pentru noi și ne-a curățat de orice vină. „Și, după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare“ (Evrei 9:22).

Pe Dumnezeu L-a costat iertarea noastră, la fel și pe noi ne costă iertarea pe care o dăm celor ce ne greșesc. Fără iertarea primită ca o grațiere noi nu am fi avut nici o șansă la mântuire, ci ne-ar fi așteptat o înfricoșătoare zi de judecată și pedeapsă. „Răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă, că nu se va face niciodată“ (Psalmul 49:8). Ne-am aruncat la pământ ca robul datornic, adică ne-am pocăit și Stăpânul ne-a iertat. Iertându-i pe cei ce ne-au greșit practic dezlegăm legăturile nevăzute prin care credeam că cineva, pe bun merit, ne datorează ceva. Acela care nu iartă trebuie să știe că nici el nu primește iertare și îl așteaptă pedeapsa veșnică a iadului. „Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos“ (Efeseni 4:32).

Acum câțiva ani, un om era căutat de autoritățile Statelor Unite pentru că prin tranzacții ilegale dobândise averi uriașe și fiindcă datora statului sume mari de bani s-a refugiat în o altă țară. În ultima zi de președenție, președintele Clinton printr-o semnătură l-a grațiat, așa că acel om putea reintra în Satele Unite fără să-i fie frică că va fi arestat. Printr-o semnătură a fost scos de pe lista neagră a oamenilor certați cu legea și statutul lui s-a schimbat din cel mai căutat om certat cu legea în om liber, care cu fața senină s-a reîntors în societatea din care fugise. Domnul Isus ne-a schimbat statutul din păcătoși care meritam pedeapsa în suflete socotite neprihănite prin credință, pentru ca Tatăl să privească la noi ca și cum niciodată nu am fi păcătuit. Domnul Isus a semnat pentru

eliberarea noastră și am fost pe deplin iertați. El a șters zapisul cu datoriile printr-un act juridic numit pedeapsă ispășită pentru păcat prin înlocuire, astfel că Dumnezeu a acceptat ca Cel nevinovat să plătească pentru cel vinovat.

Pilda Îl prezintă pe Dumnezeu ca un Împărat milos care a iertat un mare datornic, însă iertarea datoriei aduce cu sine răspunderea celui iertat, care la rândul lui trebuie să ierte. „Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său“ (Matei 18:35). Pilda ar fi fost așa de frumoasă dacă acela căruia i s-a iertat milioane ar fi găsit potrivit să-l ierte și el pe cel ce îi datora puțini bani și care nu cerea iertare, ci doar îngăduința de a plăti mai târziu. „Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi“ (Coloseni 3:13). Noi dacă nu-i iertăm pe cei ce ne greșesc este posibil să o considerăm ca o hotărâre bună atâta timp cât nu intervine faptul că și noi am fost iertați. De multe ori ne vedem foarte ortodocși adică, după legea dreaptă, oameni drepți cărora li s-a greșit fără a simți nevoia de a ierta, dar când intervine faptul că noi am fost iertați de mult mai mult devenim datornici, care datorăm iertare greșiților noștri. Suntem chemați să umblăm cu o măsură dreaptă în toate, deci, acela care a fost iertat trebuie să ierte.

Pilda ne spune că vestea despre iertatul neiertător a ajuns la împărat, care l-a chemat să de-a socoteală de răutatea lui, apoi l-a dat pe mâna chinuitorilor. Când privim la cât ni s-a iertat se strică socotelile noastre, care uneori ne îndreptățesc pe noi și ne fac să credem că nu suntem datori a ierta. Noi suntem datori să iertăm greșiților noștri, și Tatăl nostru care este în ceruri așteaptă acest lucru, fără excepție, de la fiecare din noi. Iertarea greșiților noștri face parte din umblarea pe calea îngustă. Este un preț pe care Dumnezeu îl așteaptă de la cel pe care l-a iertat, preț ce nu poate fi negociat. Dumnezeu ne-a dat o pildă și ne cheamă să o urmăm ca niște copii preaiubiți, spunându-ne: „Iartă și tu!“ Această pretenție pe care o are Dumnezeu de la noi reiese și din

felul în care Domnul Isus i-a învățat pe ucenici să se roage: „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“ (Matei 6:12).

Rugăciunile noastre trebuie să se preocupe de greșelile noastre și să aibă în ele bunăvoința de a-i ierta pe aceia care ne-au greșit nouă. Una din cele mai de succes tactici ale vrăjmașului este să ne facă să luptăm unii cu alții, însă dacă ne iertăm unii pe alții, cum ne-a iertat Hristos pe noi, această tactică nu are putere asupra noastră. „Și, când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri, să vă ierte greșelile voastre. Dar dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre“ (Marcu 11:25, 26). Dacă ne mărturisim păcatul, El este credincios și ne iartă, dar se cere ca și noi să fim credincioși în a-i ierta pe greșiții noștri. Iertatul neiertător din pildă se aflase la un pas de a fi vândut el și familia lui ca robi, dar cum a trecut pragul afară a uitat sau s-a făcut că a uitat de iertarea primită. Iertarea este haina iubirii care „acoperă totul“, cum o descrie Corinteni 13, și suntem chemați a fi tari nu de gură, ci tari în dragoste față de semenii noștri, așa cum a fost Stăpânul față de noi.

După ce simțim cu adevărat iertarea lui Dumnezeu se așteaptă ca și noi să iertăm, dar nu prin constrângere, ci ca un reflez natural al omului nou. Domnul Isus prin această pildă ne-a avertizat, spunându-ne că refuzul unora de a ierta va fi motivul pentru care mulți își vor pierde sufletul. „Căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă; dar mila biruiește judecată“ (Iacov 2:13). Oamenii plăcuți lui Dumnezeu au avut și au un duh iertător. Viața lui David a ajuns să fie în pericol din cauza fiului său Absalom și la un moment dat a trebuit să fugă, însă mai târziu, când Absalom a fost urmărit de oamenii lui David, li s-a cerut acelor oameni să se poarte blând cu tânărul Absalom. Am auzit despre unii călăi din evul mediu că atunci când executau pedeapsa capitală își cereau iertare de la acela căruia urma să-i ia viața, pentru că știa că el este un păcătos care pedepsește alt păcătos. Cu atât mai mult se

așteaptă de la noi, care am fost iertați, să-i iertăm pe aceia care ne greșesc și să privim aceste ocazii ca oportunități de a ne îmbogăți față de Dumnezeu și a fi plăcuți Lui. Eliberează și vei fi eliberat, dezleagă legăturile răutății și deschide temnița din inimă, iertându-i pe cei ce ți-au greșit.

Domnul Isus a spus: „Iartă-i Tată!“, chiar atunci când era pe cruce în dureri. El a spus iartă-i pe romani, pe evrei, pe greci, pe români, pe bogați, pe săraci și printre ei suntem și noi. Domnul Isus nu a întrebat niciodată pe nimeni ce și cât a păcătuit, dar El a spus femeii păcătoase și slăbănogului: „Iertate îți sunt păcatele!“ Ți-a spus El și ție „iertate îți sunt păcatele“? Dacă Îi ceri Domnului, El, care ne învață să iertăm de 70 de ori câte șapte, este gata să te ierte, însă pe urmă așteaptă de la tine să-i ierți și tu pe aceia care ți-au greșit și le pare rău. Când cineva ne greșește este foarte posibil să ne simțim adânc nedreptății, pentru că noi poate că am făcut numai bine acelei persoane sau niciodată nu i-am cauzat vreun neajuns. Când cineva ne greșește simțim durere și ne poate aduce într-o stare de șoc, care să ne împingă la mânie împotriva celui ce ne-a ofensat. Este posibil ca numai nouă să ni se pară că ni s-a greșit, pentru că închipuirea minții noastre alunecă repede și egocentrismul nostru nu ezită să interpreteze lucrurile sucite și pe dos. Vrăjmașul nu vrea să gândim mult, ci să trecem imediat la luptă și scandal, dar noi suntem chemați să fim zăbavnici la mânie, fiindcă avem o fire care ia hotărâri bazate de multe ori pe presupuneri. O veste rea și o vorbă rea merge ca focul aruncat în iarba uscată, de aceea suntem chemați la cumpătare, pentru ca nu cumva să producem pagubă în via Domnului. Domnul Isus spune că atunci când te vezi nedreptățit să mergi la acea persoană și dacă nu te ascultă să mai iei cu tine o persoană. Dacă nici așa nu te ascultă trebuie să recurgi la ajutorul Bisericii. Suntem chemați cât depinde de noi să trăim în pace cu toți oamenii și să nu ținem mânie. Cuvintele pot face răni adânci la nivelul psihicului și este necesar să se ajungă la o rezolvare prin iertare.

Unii oameni se expun prin mânii exterioare, alții ascund în ei durerea care îi poate măcina la fel de tare ca și acela care se exteriorizează. Ca să pot ierta trebuie să admit că nici eu nu sunt desăvârșit și că adesea am nevoie să fiu și eu iertat. „Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne? Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut" (Psalmul 130:3, 4). Unii știu și sunt obișnuiți să ierte, pe când alții trebuie să învețe acest lucru atunci când vin la Hristos, dar cert este faptul că toți cei ce doresc mântuirea trebuie să ierte. Cine nu iarta își surpă drumul lui propriu pe care poate ajunge în Împărăția lui Dumnezeu, pentru că acolo nu se poate ajunge decât iertat. Resentimentele celui ce nu iartă distrug lăuntrul omului, dar mai grav este faptul că această stare Îl întristează pe Dumnezeu, care ne-a iertat pe noi.

O vorbă veche spune că a greși este omenește, dar a ierta este dumnezeiește. Există fericire în a ierta, dar nu mulți o caută. „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeței..." (Galateni 6:1). Când doi aleg să lupte, amândoi pierd, iar cel ce câștigă este vrăjmașul. Domnul Isus nu ne spune să numărăm de câte ori iertăm pe cineva, până la 490 de ori, ci ne învață să iertăm fără de limită atunci când cei ce ne greșesc își recunosc greșeala. Când ni se greșește să nu-l vorbim de rău pe cel ce ne-a făcut o nedreptate și nici să nu cerșim mila și simpatia altora, pentru că toți suntem mădulare unii altora. Atunci când cineva greșește și nedreptățește pe cineva nu poate fi folosit de Dumnezeu și comunicarea lui cu Domnul va fi afectată. Poți să vorbești despre persoana care ți-a făcut o nedreptate doar în rugăciune, înaintea lui Dumnezeu. Sfatul Domnul Isus este nu să răspândim vestea că am fost nedreptățiți, ci ne spune să mergem la el după ce noi ne-am cercetat înaintea Domnului. „…du-te și mustră-l între tine și el singur..." (Matei 18:15). Duhul Domnului ne împinge spre împăcare și iertarea vinei, nu spre răzbunare. Dumnezeu nu cere să-l facem pe cel ce ne-a greșit să simtă ce am simțit noi când am

suferit o nedreptate. Aceasta nu este o lege sau o cerință nouă a lui Dumnezeu, ci este parte din legea veche.

„Să nu urăști pe fratele tău în inima ta; să mustri pe aproapele tău, dar să nu te încarci cu un păcat din pricina lui. Să nu te răzbuni, și să nu ții necaz pe copiii poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca tine însuți..." (Leviticul 19:17, 18). Deviza credinciosului în această privință, primită de la Marele Stăpân, spune: „Nimic să nu se piardă!" Numai dragostea poate face această lucrare. Iosif este un bun exemplu pentru felul în care și-a iertat frații care au vrut la un moment dat să-l omoare înainte de a le veni ideea de a-l vinde ca rob. Iosif s-a împăcat cu frații lui, care se simțeau împovărați de vină. Oare noi am fi putut proceda ca Iosif dacă am fi dispus de puterea și bogăția de care dispunea el în clipa când și-a iertat frații? Dumnezeu se bucură de noi când dăm un pahar de apă rece unui însetat sau facem isprăvi mai mari, dar se bucură în mod deosebit atunci când îi iertăm pe cei ce ne-au greșit. Când vrăjmașului îi este sete, Scriptura ne învață nu să-l înecăm, ci să-i dăm apă. Când îi este foame nu ne spune să-l otrăvim, ci să-i dăm de mâncare. Prin acest fel de purtare se deosebesc fiii luminii de fiii întunericului. Este bine să căutăm o finalitate a zdruncinărilor și anemozităților ce apar între noi și cei ce ne-au greșit, dar cu multă grijă, pentru că orice suflet este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.

Lipsa iertării este o rădăcină de amărăciune care dă lăstari foarte repede și poate distruge unitatea și părtășia cu Dumnezeu. Suntem chemați să fim iertători față de cel ce ne greșește și recunoaște, dar în același timp suntem chemați să fim rigizi cu păcatul, pentru ca nu cumva să ne compromitem pe noi s-au chiar lucrarea lui Dumnezeu în Biserica din care facem parte. Problemele nerezolvate duc la conflict, tulburare și apoi chiar dărâmare a unei adunări de credincioși. Conflictele nerezolvate dintre oameni sunt conflicte nerezolvate și în fața lui Dumnezeu, și oamenii care nu iartă vor trebui să-și rezolve problemele la judecată. Ori de câte ori mergem înaintea Domnului în rugăciune

și mai ales când ne cercetăm înainte de a ne împărtăși cu trupul și sângele Domnului trebuie să verificăm dacă nu i-am greșit cuiva și să ne cerem iertare acelei persoane și lui Dumnezeu. Dacă inima ne este rănită pentru că fratele nostru ne-a greșit, trebuie să avem curajul să-l iertăm, chiar dacă el nu ne cere iertare, și atunci Dumnezeu va binecuvânta hotărârea noastră. Acest fel de atitudine ne face să fim gata pentru Domnul în orice clipă ar veni El.

Oricât de mult am iertat vreodată și oricât de multe nedreptăți vom suferi, fără să ne răzvrătim, tot nu va fi mai mult decât greutatea vinei de care am fost noi iertați de Dumnezeu. Acesta este sâmburele pildei pe care Domnul Isus a spus-o ucenicilor. Chiar dacă cineva nu și-a îndreptat purtarea față de noi și Domnul Isus spune că ei sunt pentru noi ca un vameș sau ca un păgân, să nu uităm că Domnul Isus a iubit și încă iubește sufletele acestor oameni. „Dacă este flămând vrăjmașul tău, dă-i pâine să mănânce, dacă-i este sete, dă-i apă să bea. Căci făcând așa, aduni cărbuni aprinși pe capul lui, și Domnul îți va răsplăti“ (Proverbe 25:21, 22). Era un foarte vechi obicei egiptean ca acela care se căia de vreun rău ducea pe cap o tavă cu cărbuni aprinși ca să-și arate căința de răul pe care l-a făcut. Noi nu spunem că este ușor a face bine vrăjmașului, dar spunem că este calea lui Dumnezeu prin care ne asemănăm cu El. Fericirea pe pământ nu constă în a scăpa de necazuri ori în a avea bogății pământești, ci în a deveni tot mai asemănători Domnului Isus, care ne-a iubit pe noi până când noi încă îi eram vrăjmași.

Omul firesc nu iartă și nici nu arată milă sau bunătate dacă crede că nu i se merită sau n-are vreun câștig, dar cel ce a gustat cât de bun este Domnul vrea să dea mai departe dragostea de care a avut el parte. „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare“ (Coloseni 3:12). Dacă vrei să ai valoare înaintea ochilor lui Dumnezeu trebuie să ierți, altfel tot efortul și tot sacrificiul pentru Dumnezeu este zadarnic. Când iertăm mai mult, mai des, ne

asemănăm tot mai mult cu Dumnezeu care nu obosește iertând. Nimeni nu va fi tras la răspundere în ziua socotelilor pentru că a avut milă și a iertat prea mult, dar din aceia care nu au iertat vor fi destui. Este alegerea noastră dacă vrem să fim numiți în ziua aceea rob viclean sau rob bun și credincios. Când oamenii vor sta înaintea tronului alb nu va mai avea vreun rost să spună că-i iartă pe cei ce le-au greșit. Astăzi contează iertarea pe care o poți da celui ce ți-a greșit și ca urmare vei avea pace cu Dumnezeu, care-ți va tuna în suflet din fericirile cerești. L-ai iertat tu pe acela care ți-a greșit? A ierta este o poruncă pe care dacă nu o împlinești nu poți fi mântuit. Unii sunt în stare să se lipsească de Cer și de a fi cu Dumnezeu mai bine decât să-l ierte pe semenul său. Să nu fii dintre aceia, pentru că nu se merită. Se merită să ierți din toată inima și astfel să fii copilul lui Dumnezeu de care El să se bucure. „…iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos“ (Efeseni 4:32).

Amin

48

UN COLŢ DE RAI

„Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.“
Matei 19:6

Când spunem cuvântul Rai imediat ne gândim la un loc plin de fericire. Omul nu trebuie să aștepte până când ajunge în cer ca să fie fericit. Știm că adevărata fericire este să fim mântuiți, având nădejdea întâlnirii cu Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos. Această fericire are de-a face cu starea sufletului nostru în prezent, în viitorul apropiat și în veșnicie. Dumnezeu a hotărât să creeze pentru om toate condițiile ca în ascultare de El să fie fericit. Dumnezeu l-a făcut pe primul om fericit, dându-i un ajutor potrivit în persoana primei femei – Eva. Adam a avut nevoie de o persoană asemănătoare lui, care să se potrivească cu el. Vroia pe cineva ca el și totuși diferit de el. Dumnezeu a văzut singurătatea din inima lui și după ce l-a făcut să cadă într-un somn adânc a luat una din coastele lui Adam și a făcut-o pe Eva. Domnul Isus a menționat crearea femeii, adică „Ișa“, ca fiind un act istoric, real: „Drept răspuns, El le-a zis: «Oare n-ați citit că Ziditorul, de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, și a zis: «De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup?»“ (Matei 19:4, 5). Dumnezeu Însuși a spus că nu este bine ca omul să fie singur, dar unii, și nu mulți, au darul de a putea trăi curați singuri și în acest fel să-și dedice întreaga viață lucrării lui Dumnezeu. Există multe căsătorii nefericite, în care există un divorț nedeclarat, pentru că nu se cunosc

concepțiile lui Dumnezeu cu privire la această instituție și nu se ține seama de voia Lui.

Să te căsătorești nu este așa de dificil, dar să menții o căsnicie este cu totul altceva, pentru că o relație bună poate fi întotdeauna îmbunătățită și cere efort. Mulți au concepții greșite despre căsnicie, având în fața lor doar ziua nunții, când poate au bani și toate hainele și oalele sunt curate. O companie cu numele de „Marriage Incorporated" căuta să dea tinerilor care doreau să se căsătorească o idee despre ce înseamnă să fii căsătorit și la cerere trimitea acasă la cel ce dorea să se căsătorească o femeie unsă cu cremă de față, cu bigudiuri în cap, care tot timpul cerea și cicălea, cu scopul de a-l face pe om să-i treacă cheful de căsătorie sau să se hotărască mai ușor dacă e timpul să se căsătorească sau nu. Socrate a spus: „Cu orice preț căsătorește-te. Dacă vei găsi o soție bună vei fi fericit. Dar dacă vei găsi una rea, atunci vei deveni filozof". Socrate a fost un filozof care a trăit cu patru secole înainte de venirea Mântuitorului pe pământ. Ori câtă libertate ar avea tânărul, la un moment dat dintr-un instinct sădit de Dumnezeu se satură de libertate și dorește să devină un om cu casa și familia lui, simțind că numai în acest fel are un adevărat rost în viață. Pasul căsătoriei nu trebuie făcut până când fiecare din cei doi nu este destul de matur, încât să înțeleagă că se pot întâmpla și lucruri neplăcute și fiecare trebuie să-și ia angajamentul ca pentru tot restul vieții să fie credincios acelui legământ, indiferent de ce le va scoate viața înainte.

În cadrul familiei omul găsește cea mai mare intimitate și familia are cel mai mare potențial de împlinire pentru om, pământește vorbind. Până și comuniștii au spus că familia este celula de bază a societății și i-au acordat o atenție deosebită, știind că fără o familie închegată nici politica lor nu o duce bine. Când cineva cumpără o mașinărie computerizată, extrem de scumpă, nu imediat o pornește și începe să apese toate butoanele de comandă ca să vadă ce se va întâmpla, ci studiază mai întâi manualul, pentru ca nu cumva să se producă pagube și în același timp să anuleze

garanția mașinii, fiindcă nu a operat după instrucțiuni. Sfânta Scriptură este manualul nostru de trăire, care ne învață cum să ajungem să facem din casa noastră un colț de Rai. Căsătoria creștină este înțelegerea a două persoane care au făcut legământ, mai întâi că vor sluji Domnnului, apoi vor începe să trăiască împreună pentru tot restul vieții lor, conducându-se după manualul Celui ce a creat instituția căsniciei și acest manual se numește Sfânta Scriptură.

Căsătoria poate fi căsnicie sau un chin continuu. Căsătoria poate crea un colț de Rai sau un colț de iad în casa cuiva. Când un tânăr căsătorit nu se grăbește să ajungă acasă de la serviciu probabil că există probleme. Scriptura numește căsătoria în Domnul un jug potrivit, adică o căsnicie unde doi trag în aceeași direcție, în mod egal. Este nepotrivit să pui la jug o cămilă și un cal și este nepotrivit ca un credincios să-și caute sau din disperare să accepte un partener necredincios. Oricare au fost promisiunile, nu va trece mult timp și unul va vrea să meargă la casa de rugăciune, iar celălalt la cinema. Unul va vrea să asculte muzică care-L laudă pe Dumnezeu, iar celălalt va vrea muzica lumii. Pentru unul va avea prioritate pământul și lucrurile trecătoare de pe el, iar pentru celălalt va avea prioritate cerul și îmbogățirea față de Dumnezeu. Căsătoria nu este ceva ce faci din convenienței sau din șansă oarbă, ci este o alegere de bună voie, pe care o faci ținând seama de principiile pe care le socotești a fi importante.

Nu mai trăim acele timpuri când părinții hotărau cine cu cine să se căsătorească și nimeni nu te poate forța să te căsătorești cu cineva, de aceea în majoritate ceremoniilor de căsătorie apar cuvintele: „de bună voie și nesilit de nimeni...“. Căsătoria este un angajament pe viață, bazat pe principiul dragostei. Este o completare reciprocă a două persoane, care împreună formează un întreg. Este o contopire a două caractere în viața cărora se face voia lui Dumnezeu și care se aseamănă cu dragostea dintre Hristos și Biserică. Căminul zidit fără tencuiala dragostei nu merită să fie numit cămin. Într-o căsătorie fericită voia lui

Dumnezeu are prioritate în toate deciziile și doar atunci te poți bucura de viață, pentru că trăiești într-un colț de Rai. Mana din chivotul construit de Moise la porunca lui Dumnezeu nu se strica pentru că acolo era prezența lui Dumnezeu. Relația bună, care face căminul un colț de Rai, nu se strică atâta timp cât Dumnezeu este la loc de cinste, prin ascultare.

În textul citat la început Domnul Isus poruncește să nu despartă omul ce a unit Dumnezeu. Căsătoria este un legământ irevocabil, înregistrat în cer. „…Domnul a fost martor între tine și nevasta din tinerețea ta, căreia acum nu-i ești credincios, măcar că este tovarășa și nevasta cu care ai încheiat legământ! ...Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie, -zice Domnul, Dumnezeul lui Israel -…“ (Maleahi 2:14, 16). Dumnezeu o numește aici pe femeia căsătorită „tovarăș“ prin legământ, care nu se anulează după convenienţă cum cred unii spre nenorocirea lor. Nu numai bărbații se pot face vinovați de această părăsire a legământului, ci și femeile „...străina, care întrebuințează vorbe ademenitoare, care părăsește pe bărbatul tinereții ei, și uită legământul Dumnezeului ei“ (Proverbe 2:16, 17). Oricine calcă acest angajament al căsătoriei făcut înaintea lui Dumnezeu face ceva ce Domnul urăște. Dumnezeu nu recunoaște o a doua căsătorie după ce o anumită persoană a recurs la divorț. Agar, roaba Sarei, a fost întâlnită de îngerul Domnului care nu a numit-o soția lui Avraam, ci roaba Sarei. „El a zis: «Agar, roaba Saraiei, de unde vii, și unde te duci?»“ (Genesa 16:8).

Isaac se pare că a trăit mai la înălțime în această privință, pentru că a avut o singură soție. El a iubit-o pe Rebeca, care cred că era o femeie voinică dacă a fost în stare să scoată apă din fântână pentru zece cămile și fiecare cămilă putea bea aproximativ 80 de litri de apă. Trăim vremuri când instituția căsătoriei este mai mult ca oricând sub atacul demonic, pentru că vrăjmașul încearcă să slăbească Biserica, distrugând familia. La fel cum un hoț ce fură din bănci studiază terenul, observă felul cum se procedează înăuntrul băncii, poate face și o tranzacție sau două în mod corect, ca apoi, după ce a găsit punctul slab, să dea lovitura. Pe o plan-

cardă de reclamă de pe marginea drumului, pusă de un avocat din New York, era scris: „Garantat divorț complet pentru 500$“. Vrăjmașul se luptă să creeze nemulțumiri, ocazii de despărțire și imagini ca fata Morgana, ca să te facă să crezi că ar fi mai bine cu altcineva sau chiar singur. Iarba nu este mai verde la vecini și fiecare trăiește viața așa cum și-o face, prin efortul pe care-l depune în ascultare de Dumnezeu sau în răzvrătire față de El. Trăim vremuri când integritatea devine un lucru tot mai greu de întâlnit, dar numai cei ce rămân statornici și credincioși răbdând până la sfârșit vor fi mântuiți. Păcătoșenia și împietrirea inimii omului duce la despărțire, lucru care are consecințe veșnice. A te sfătui cu Cartea Înțelepciunii numită Sfânta Scriptură înseamnă a avea la dispoziția ta din înțelepciunea lui Dumnezeu pentru a nu lua hotărâri pripite. Un înțelept cultivă întotdeauna atitudinea de rob al lui Isus Hristos.

Eu sunt soțul soției mele, dar mai întâi sunt rob al lui Isus Hristos. Eu sunt al soției mele și al familiei mele, dar mai întâi sunt al lui Isus Hristos și de El trebuie să ascult în primul rând. Romantismul nu rezistă la presiunile vieții și de aceea pentru a avea succes în acest domeniu delicat se cere o dărurire fermă, promisă și făcută de unul față de celălalt chiar înainte de furtună. Când cineva se căsătorește în Domnul nu este doar o convenienței, ci este o completare reciprocă și o contopire a două caractere în care se face voia lui Dumnezeu și care trebuie să reflecte dragostea dintre Hristos și Biserică. În vremuri de furtună și testare nu romantismul, ci ținerea angajamentului reciproc de a fi unul pentru celălalt ajută căsnicia să iasă cu bine din furtună. Orice ar fi, eu sunt pentru soția mea și ea este pentru mine. Ca și tânăr nu știi să alegi o astfel de soție, dar dacă cineva cere de la Dumnezeu primește un astfel de tovarăș de viață. El va alege pe cineva care să se potrivească cu nivelul la care trăiește în lumină. Sunt și cazuri, ca de exemplu cel al prorocului Osea care a primit o soție necredincioasă cu scop didactic pentru Israel, dar care cred că a fost câștigată până la urmă de bunătatea acelui om.

Renumitul misionar David Livingstone în timp ce se afla în Africa împreună cu soția lui Maria, sănătatea ei firavă a fost predispusă la îmbolnăviri. David a trimis-o acasă pentru a o cruța, dar oamenii au început să vorbească că David a trimis-o acasă pentru a putea fi singur. Atunci ea, din dragoste pentru el și pentru că nu a vrut să fie vorbită calea Domnului de rău, a plecat înapoi la el în Africa, unde s-a îmbolnăvit și a murit. Câteodată este mai ușor să explici dragostea prin a spune ce nu este ea. Dragostea în căsnicie nu se umflă de mândrie, nu se comportă ca și cum ar ști întotdeauna mai bine decât celălalt, gata să corecteze într-un spirit veșnic critic. Dragostea nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său și nu se mânie. Eclesiastul spune că atunci când izbucnește mânia să-ți păstrezi sângele rece, adică să nu te duci unde vor să te ducă emoțiile de moment.

Când ești tentat să te iuțești și să răspunzi cu o monedă care crezi că se potrivește, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să taci și să aștepți. Câteva minute fac mare diferență între cuvintele pe care le folosești, și dacă cuvintele rostite fac răni nu ai cum să le iei înapoi. Ceva ce pe moment pare a fi semnificativ și răspunzi imediat la nervi, poate fi adresat puțin mai târziu cu cumpătare și înțelepciune. Acest fel al omului de a proceda câștigă respect și aduce rezultatele dorite, nu o descărcare de nervi în urlete și trântituri de uși. Poți să ridici, să repari și să ajuți în mod rațional pentru ca o situație rea să fie schimbată în bine atunci când cauți gândurile pe care le dă Dumnezeu, dar vrăjmașul nu vrea să aștepți, ci vrea să răspunzi imediat. Avem un exemplu din care putem învăța cât de important este respectul reciproc, și anume în relația dintre David și Mical. Căsătoria lor a rezistat uneltirilor lui Saul de a-l omorî pe David, pentru că Mical îl iubea pe David. Mical l-a anunțat de planurile tatălui său și David a fugit și și-a scăpat viața. David o iubea și el pe Mical. Mai târziu, când Abner s-a oferit să-l ajute să ajungă împărat peste tot Israelul nu numai peste Iuda, cum era în acea vreme, David a pus condiția: „...îți cer un lucru: să nu-mi vezi fața decât dacă-mi vei aduce mai întâi pe

Mical, fata lui Saul când vei veni la mine“ (2 Samuel 3:13). Între cei doi a fost o legătură puternică de dragoste, dar care nu a rezistat lipsei de respect.

David, când a ajuns la putere și a dus chivotul Domnului de la Obed-Edom la Ierusalim, a jucat din răsputeri înaintea Domnului și Mical l-a acuzat că nu s-a purtat cu cinste, spunându-i că a avut o judecată slabă. David a spus că a fost ales înaintea tatălui ei ca să fie împărat și și-a motivat comportarea ca fiind o umilință înaintea Domnului, dar din acea zi David n-a mai intrat la Mical. „Și Mical, fata lui Saul, n-a avut copii până în ziua morții ei“ (2 Samuel 6:23). Ceea ce n-a putut face separarea forțată de împrejurări vitrege, intrigile părinților, a făcut lipsa de respect. Căsătoriile ajung de multe ori în impas când se folosesc cuvinte dure care degradează, și ele nu mai pot fi luate înapoi. Sfatul Scripturii este ca nici un cuvânt murdar, nici unul măcar să nu ne iasă din gură. Satan caută când la unul când la celălalt momentul slab, pentru a-i birui cu ispite de tot felul și nemulțumiri, știind că unul are putere asupra celuilalt.

Adam nu a fost ispitit de Satan, dar Eva o dată căzută în cursă a devenit o unealtă și o capcană pentru Adam, care a ascultat de ea. Este foarte important să știm când trebuie să fim tandri și când trebuie să fim competenți, pentru ca nu cumva să fie inversate aceste lucruri. Este bine să ascultăm unul de altul, dar numai în facerea binelui. Avraam a ascultat de Sara și Sara a ascultat de Avraam, dar din nefericire nu la bine. Sara a ascultat de Avraam, și a mințit spunând că este sora lui, ca nu cumva Abimelec, împăratul Gherarei, să-l omoare pe Avraam; însă îl găsim pe Abimelec că s-a purtat mai creștinește decât Avraam, dându-i o lecție usturătoare pentru acel compromis. Avraam prin învoire cu Sara i-a întins o cursă lui Abimelec, dar acesta a fost scăpat doar de faptul că Dumnezeu l-a prevenit că Sara este soția lui Avraam. Avraam a ascultat de Sara când aceasta i-a oferit pe roaba ei Agar. Chiar dacă a ascultat de ea, tot el a fost învinovățit pentru ceea ce a urmat. „Și Sarai a zis lui Avram: «Asupra ta să cadă batjocura

aceasta, care mi se face! Eu însumi ți-am dat în brațe pe roaba mea…Să judece Domnul între mine și tine!»“ (Genesa 16:5). Compromisul la care au ajuns cei doi s-a întors împotriva lor în ambele cazuri.

Anania a ascultat de Safira și Safira a ascultat de Anania, dar din păcate nu la un lucru bun, ci au căzut la învoială să-L înșele printr-o minciună pe Dumnezeu, și Dumnezeu i-a omorât pe amândoi. Omul lui Dumnezeu trebuie și în cadrul căsniciei să fie gata pentru orice lucrare bună, dar și să fie în stare să recunoască și să oprească o lucrare care produce pagubă sufletească. Este mai bine să te mulțumești cu posibilități mai modeste, decât să riști handicapuri sau chiar moarte sufletească. O căsnicie de succes este aceea unde amândoi știu să ierte fără să devină istorici și să aducă din nou în discuție greșeala celuilalt. „Să nu vă certați pe drum“ (Genesa 45:24), a spus Iosif fraților săi și același sfat este bun și pentru căsnicie. Dragostea nu întreabă mereu „Care este datoria mea?“, ci caută să vadă ce poate face pentru celălalt în dăruire. Dragostea alungă neîncrederea, bănuiala și nu ține secrete. Dacă fiecare l-ar trata pe celălalt cum ar vrea să fie el însuși tratat, majoritatea cazurilor de divorț ar dispărea. Prin punerea împreună a talentului, a puterii și dorinței de viață și căutând binele celuilalt căsnicia va fi ferită de boală.

Sinceritatea și umilința de a putea spune: „am greșit, ai dreptate, iartă-mă“ sunt parte din vocabularul acelora care au un cămin și nu doar o casă împreună. Toate căsniciile sunt încercate de furtună și dovedite bune sau slabe, dar pentru cel credincios principiile biblice acționează ca un stabilizator care reduce și absoarbe șocurile. Dumnezeu, care cunoaște toate implicațiile posibile, spune că este important ca cei doi, care devin una, să-și părăsească tatăl și mama. Nu înseamnă a-i abandona sau a-i neglija, pentru că Scriptura ne spune că cine nu se îngrijește de cei din casa lui este mai rău decât un necredincios. „Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință, și este mai rău decât un necredincios“ (1 Timotei 5:8).

Domnul Isus S-a îngrijit de mama Lui până în ultimul ceas al vieții Lui pe cruce, încredințând-o în grija lui Ioan. A lăsa pe tată și pe mamă înseamnă o schimbare a relației avute până atunci, în care ei, ca părinți, nu mai iau decizii pentru cei doi. Înainte de dorința părinților, contează ce spune partenerul de viață sau tovarășul de viață, cum îl numește Dumnezeu prin prorocul Maleahi. Părerea celuilalt, dorința celuilalt are prioritate înainte de cea a părinților, care totuși poate fi consultată. Este planul lui Dumnezeu ca cei doi să se alipească unul de altul, pentru ca din această alipire să iasă o decizie.

Se spune că femeile văd lucrurile printr-o lentilă roză, pe când bărbații văd lucrurile printr-o lentilă albastră. Puse împreună, aceste două culori formează un mov, care este culoarea regilor și a monarhilor. O combinație între cele două feluri de a vedea lucrurile creează o vedere întreagă și de calitate, care va reprezenta caracterul noii familii. Toți știu astăzi că cheia succesului în căsătorie este comunicarea, dar nu mulți folosesc această cheie. Majoritatea căsătoriilor sunt mediocre, pentru că flacăra dragostei nu este întreținută. Dragostea și respectul unuia față de celălalt face căsnicia tare, pe când egoismul și vorbele necontrolate o distrug. Este nevoie de doi pentru ca o căsnicie să fie fericită, dar este îndeajuns unul să o distrugă. Ca și creștini suntem chemați să iubim pe aproapele nostru, dar nimeni nu este mai aproape de noi ca partenerul nostru de viață. Căsnicia este un permanent examen al caracterului, care scoate în evidență ce suntem înăuntru. Dacă fiecare încetează să încerce să-l schimbe pe celălalt și în loc să critice defectele încurajează calitățile, căsnicia are șanse să devină un colț de Rai. Alipirea și unirea celor doi nu constă numai în aspectul fizic, dar și aceasta are un rol mare într-o căsnicie.

Relația sexuală păstrată curată este invenția și darul lui Dumnezeu pentru om, dar este îngăduită numai în limitele căsătoriei. Chiar și în lume căsătoria este închegată prin acest aspect al relației dintre doi, pentru că în cadrul căsătoriei pasiunea găsește cea mai bună oportunitate. Relația aceasta intimă a fost

inventată de Dumnezeu pentru om ca metodă de procreere și totuși relația sexuală a trimis și încă mai trimite milioane de oameni în iad atunci când aceștia o folosesc necorespunzător și iese în afara granițelor căsătoriei. Relația sexuală este o flacără care atunci când se aprinde la timp și loc nepotrivit nu o mai poți ține sub control, de aceea suntem chemați să ne ținem trupurile în stăpânire, începând cu gândurile. Trăim zilele de pe urmă când fidelitatea în căsătorie nu mai este privită ca ceva sacru și de preț, iar iadul face presiuni tot mai mari ca infidelitatea să fie considerată un mod acceptabil de viață. Scriptura spune clar că locul curvarilor va fi în iad. „Dar cât despre…curvari…partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua" (Apocalipsa 21:8).

Un alt lucru care poate influența căsnicia ca să devină un colț de Rai sau un colț de iad sunt copiii. Mark Twain a spus că ar fi bine ca la 13 ani să pui copilul într-un butoi, iar la 16 ani să pui și cepul la butoi. Această exagerare spune ceva despre anii dificili ai adolescenței, când tinerii își încearcă aripile, dar adevărul este că e mult mai ușor să construiești caracterul unui copil decât să schimbi caracterul format al unui adult. Părinții au ocazii unice de a semăna Cuvântul Scripturii, și la timpul potrivit Dumnezeu va face ca acest Cuvânt să răsară. Numele lui Avraam înseamnă „tată înălțat" sau „tatăl unei mulțimi", dar nu a fost binecuvântat cu copii până la bătrânețe. El a cerut această binecuvântare pentru că fără copii se simțea un om neîmplinit. Una din cele mai înalte privilegii date de Dumnezeu omului este acela de a procreea și astfel de a deveni tată și mamă, dar tot aceasta poate deveni un blestem fără de Domnul Isus.

Când devii mamă și tată automat devii un conducător spiritual, răspunzător pentru creșterea copilului în frică și temere de Domnul. „Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea" (Proverbe 22:6). Familia fără temelie morală produce copii analfabeți din punct de vedere moral. Ca părinți credincioși Domnului avem un mandat

de la Dumnezeu ca să ne creștem copiii după principiile Scripturii. Avem un țel înalt de a pregăti copiii pentru viață, pentru a putea funcționa ca membri folositori societății, dar și Bisericii lui Dumnezeu. Calitatea relației dintre părinte și copil va depinde mult de calitatea relației dintre tată și mamă. Când mama și tata trăiesc pentru Domnul fericiți, această relație oferă un stimulent puternic copilului de a alege și el să-I fie credincios Domnului. Căsniciile fericite și sănătoase în Domnul dau copilului un sentiment de siguranță și la vremea când va trebui să aleagă va alege un mod de viață similar, inspirat din ceea ce a văzut în casa unde a crescut. Cineva spunea că cel mai mare dar pe care tata poate să-l dea copilului este să-și iubească soția. Este greșit ca părinții să-și părăsească dragostea și atenția unul pentru altul și să se atașeze de copii. Chiar dacă cineva face aceasta cu intenție bună, este un lucru păgubitor. Vrăjmașul atacă familia, pentru că știe că familiile slabe formează biserici slabe.

Unul din cele mai dăunătoare lucruri în educația copiilor de astăzi sunt programele nesupravegheate de la televizor, prin care cel rău își poate turna încet și pe nesimțite otrava în inima copilului. Cineva spunea că a crescut într-o casă cu morală bună, dar într-o zi tatăl lui a adus acasă un străin ca să locuiască cu ei. Erau foarte încântați de inteligența străinului și de noutățile cu care îi ținea la curent chiar și atunci când serveau masa împreună. De fapt, spunea acest om că străinul domina conversația, așa încât ceilalți nu mai aveau loc să contribuie. Uneori străinul spunea lucruri care te făcea să ți se roșească urechile, dar după un timp toți s-au obișnuit și au adoptat acel fel de vorbire. Toți se mirau de câte lucruri știa străinul și nu după mult timp au văzut un efect ciudat. Au văzut o schimbare, și anume că tata și mama nu mai petreceau timp să vorbească împreună. Spunea acest povestitor că tatăl lui stătea și-l asculta pe străin așa de interesat că multe lucruri ce treabuiau făcute pe lângă casă rămâneau nefăcute, pentru că străinul care s-a mutat în casă vroia să fie ascultat. Acest străin poartă numele de: televizor. Este de datoria părinților să

supravegheze programele vizionate de copii, prietenii și obiceiurile cu care vin copiii acasă. Este de datoria părinților să-și ducă copiii la casa de rugăciune de fiecare dată când se țin servicii divine, pentru ca ei să învețe Cuvântul Domnului și statornicia pe calea Domnului.

Toți oamenii mari ai lui Dumnezeu au avut un altar înaintea Domnului și noi trebuie să avem un altar de închinare Domnului în casele noastre. De mici, copiii trebuie să învețe valoarea banului, ca să nu-l risipească și să înțeleagă concepția de a pune bani deoparte, a avea bani de cheltuială, dar și de a da partea Domnului. După cum o grădină nu poate fi frumoasă fără îngrijire, tot așa o căsnicie necesită îngrijire. Este posibil să trăiești frumos și casa ta să fie un colț de Rai atunci când Domul Isus este Domn în ea. Răsplata va fi mare când în Ziua Domnului ai să poți să te înfățișezi înaintea Lui cu toată casa ta, pentru că luminat de Cuvânt ai știut când să spui „nu“ și când să spui „da“.

Amin

49

INIMA ÎMPĂRŢITĂ

„Inima lor este împărțită: de aceea vor fi pedepsiți...“
Osea 10:2

În cuvintele acestui verset ne este dat rezultatul examinării Israelului de către Acela care cântărește toate lucrurile la adevărata lor valoare și întotdeauna dă un diagnostic precis. Dumnezeu este singurul care are competența să facă această radiografie a sufletului, fiindcă El este Creatorul care cunoaște toate codurile de acces ale inimii omului. Acest fenomen al inimii împărțite este o boală a sufletului, detectată de ochii Aceluia de care nu se poate ascunde nimeni. Acest fel de boală nu este un caz izolat, ci a avut loc, în trecut, pe vremea lui Osea, când Dumnezeu se plângea de necredincioșia poporului Său. Această stare tristă de a avea inima împărțită descrie o stare actuală pe care o au multe grupări de credincioși ce se numesc creștini. Acest diagnostic se potrivește și în mod individual fiecărui suflet care se luptă din răsputeri să slujească la doi stăpâni, după ce, cândva, în trecut, a gustat ce bun este Domnul și a fost spălat de vechile lui păcate. Chiar de la început trebuie să recunoaștem că Dumnezeu este dezamăgit și întristat atunci când avem o inimă împărțită. Dacă suntem dintre aceia care au această stare, suntem preveniți că această boală care apare în urma neglijării sănătății spirituale atrage pedeapsa unui Dumnezeu gelos, care ne vrea numai pentru El, la fel cum un logodnic vrea ca logodnica lui să fie numai a lui.

Vechii greci spuneau: „Cunoaște-te pe tine însuți!“. Este de folos să ne verificăm pornirile inimii în fața pretențiilor lui Dumnezeu și să ne cunoaștem vulnerabilitatea, pentru că

vrăjmașul nostru, care ne-a studiat viața și apucăturile, a văzut și cunoaște bine ce aprinde firea noastră. Vrăjmașul sufletului nostru știe slăbiciunile noastre și va căuta să asedieze cetatea inimii acolo unde apărarea este cea mai slabă. „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții“ (Proverbe 4:23). Aici nu este vorba de organul care pompează sângele oxigenat la nivelul tuturor celulelor din trup și care apoi atrage sângele cu bioxid de carbon pentru a fi reîmprospătat din nou. Biblia când vorbește de inimă se referă la partea care se găsește între tâmplele noastre, adică mintea, casa caracterului nostru, unde ținem dosarele convingerilor noastre personale. Apoi, de acolo, convingerile sunt reflectate în afară prin personalitatea și acțiunile prin care suntem cunoscuți de oamenii de lângă noi. Este foarte posibil ca oameni care prezintă pe dinafară o personalitate de om cumsecade, ce impune respect, să ascundă înăuntrul inimii lor acte de mârșăvie.

Un copil cu numele Johny stătea în picioare, în biserică, când toți ceilalți stăteau jos, și mama lui i-a spus în repetate rânduri să stea jos. Până la urmă a stat jos, dar i-a spus mamei sale că în mintea lui el este tot în picioare. Viclenia îl face uneori pe om să-și ascundă adevăratul caracter și să se prezinte oamenilor total diferit. Domnul Isus a spus că inima poate să țină în ea lucruri care întinează și aduc condamnare. „Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtișagurile, lăcomiile, vicleșugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia“ (Marcu 7:21, 22). Omul își poate ascunde intențiile și își poate masca caracterul corupt de păcat în fața altor oameni și chiar poate părea sfânt, dar înaintea lui Dumnezeu, care cercetează toate lucrurile, nimeni nu poate ascunde nimic. „…Tu, care cercetezi inimile și rărunchii, Dumnezeule, drepte!“ (Psalmul 7:9).

A avea inima împărțită înseamnă a suferi de o boală grea. Inima este un organ vital și din cei peste 6.600 de oameni care mor în America, în fiecare zi, peste 2.000 de oameni mor din

cauza bolilor de inimă. Boala sufletului este mult mai răspândită decât boala inimii și mult mai periculoasă, pentru că are urmări veșnice. Scriptura ne spune că cel ce are o inimă de piatră poate primi de la Regele inimilor o inimă simțitoare de carne, dar inima împărțită înseamnă două feluri de inimi în una. Când în loc de un organ sunt două organe de același fel nu poate decât să se producă un dezastru în trup. Două voințe ce se luptă pentru supremație fac ca nici una nici alta să nu fie urmate de înfăptuire. Una din voințe vrea să trăiască după valorile de sus, iar cealaltă vrea să trăiască după valori pământești. Acela care nu veghează asupra inimii lui poate deveni victima egoismului său care împinge omul la neascultare, și prin păcat ajunge să spună că el știe mai bine decât Dumnezeu ce este bun pentru el, cum au făcut primii oameni. Egoismul este parte din firea cea veche a omului ce ne poate duce la boala „inimii împărțite", care constă în dorința sufletului de a vrea să-I slujească Domnului, dar ar vrea și să facă ce vrea el, independent de voința lui Dumnezeu.

„Cine își va păstra viața, o va pierde; și cine își va pierde viața, pentru Mine, o va câștiga" (Matei 10:39). Tânărul bogat L-a căutat pe Domnul Isus, și, când L-a găsit, L-a întrebat ce trebuie să facă pentru a moșteni viața veșnică. În mod indirect, Domnul Isus i-a cerut întreaga lui inimă, dar spațiul din inima tânărului bogat era plin cu bogățiile pe care le poseda și doar o parte mai conținea dorința de a avea mântuire pentru sufletul lui. Când a trebuit să aleagă între cei doi stăpâni, iubirea de bani a câștigat și a plecat dezamăgit de la Domnul Isus, pentru că i s-a părut prea mare prețul. Este un tablou trist, dar și mai trist este când cineva suferă de boala inimii împărțite și nici nu știe. Este un lucru foarte dezamăgitor și păgubitor să călătorești înspre un oraș cu avionul și să afli că ai urcat într-un avion greșit și să te trezești unde niciodată nu te-ai fi gândit să mergi. Cei ce permit ca în viața lor să se dezvolte boala de „inimă împărțită" sunt aceia care trec peste ce vine din încredințarea Duhului și ajung să aibă surpriza șocant de neplăcută la sfârșitul vieții de a ajunge în iad în loc de Rai. De

această boală vrăjmașul se bucură foarte mult, pentru că de-a lungul anilor i-a adus mult câștig, deoarece omul cu inima împărțită se simte într-o oarecare siguranță, pentru că nu este complet rău. Un astfel de suflet nu face neaparat păcate mari, dar cine vrea să-I slujească lui Dumnezeu trebuie să-L caute cu toată inima și cu tot cugetul. Prin glasul Scripturii, Dumnezeu îi spune omului să aleagă cui vrea să slujească și apoi să facă aceasta cu toată inima.

Când Ilie a adus jertfa pe Carmel, unde a fost mistuită de focul ceresc, a spus poporului care șchiopăta de ambele picioare și ezita între două opinii să-și aleagă cui vrea să slujească, pentru că Dumnezeu nu Se mulțumește cu slujirea unei inimi împărțite. Boala inimii împărțite se manifestă prin faptul că cel bolnav se comportă ca lumea când este în lume, dar cu cealaltă parte a inimii încearcă să facă ceea ce fac sfinții duminica. Boala inimii împărțite se manifestă prin lipsă de integritate spirituală, pentru că cel bolnav de această boală încearcă să mulțumească și pe Dumnezeu și pe Mamona: „…Pentru ce să amesteci paiele cu grâul? zice Domnul“ (Ieremia 23:28). O astfel de slujire nu aduce nimănui vreun câștig. Un suflet bolnav de „inimă impărțită“ dorește lucruri ce mânjesc, în loc să se lupte cu ele și să le alunge înainte de a-și face cuib în inimă. Prin această atitudine disprețuiește Cuvântul lui Dumnezeu, trecând cu vederea lucrurile care se cer de la el și care par inconveniente pentru firea pământească. Un astfel de suflet poate aduce boală în trupul bisericii și ajunge să fie pe poziție de vrăjmășie cu Dumnezeu, pentru că prezintă lumii un standard fals despre ce înseamnă să fii un urmaș al Domnului Isus. Un om ce suferă de boala „inimii împărțite“ ajunge să fie un om înșelat de însăși inima lui, care-i spune că poate amesteca lumina cu întunericul și neprihănirea cu fărădelegea. Boala „inimii împărțite“ începe în viața creștinului în momentul în care stinge Duhul și Îl întristează prin faptul că nu mai urmează cârmuirea pe care i-o dă El. Astfel, dintr-o viață de biruitor omul ajunge să ducă o viață de biruit, pentru că prin

acceptarea a ce nu este sfânt în viața lui se revoltă împotriva autorității Divine.

Pentru omul bolnav de „inimă împărțită“ religia și chiar închinarea în casa de rugăciune ajunge cu timpul o activitate de formă, la care duhul nu participă. Un astfel de suflet, pe măsură ce ajunge mai bolnav, devine tot mai nestatornic în viața lui de creștin și chiar atunci când merge la casa de rugăciune nu ascultă mesajul predicii, cerând ca Domnul să-i vorbească, ci analizează și filozofează mesajul, iar dacă nu-i convine pleacă nesatisfăcut. Am văzut de multe ori oameni care și-au permis lucruri neîngăduite, pe care au încercat să le justifice, și apoi i-am obervat cum treptat ocupau un loc tot mai în spate pe bancă în casa de rugăciune, și până la urmă să dispară de tot. Un astfel de om, care are inima împărțită, este un om nefericit pentru că în inima lui rea și înșelătoare sunt doi rivali care nu se împacă niciodată și cu timpul un astfel de suflet devine eretic, adică despărțit de adevărul lui Dumnezeu. Omul cu inima împărțită poate fi omul căldicel, dar Domnul Isus ne spune în cartea Apocalipsei că este mai de preferat ca cineva să fie rece decât să fie căldicel. Acela care este în clocot este cu totul pentru Dumnezeu, dar acela care este rece știe că nu este cum trebuie și se pocăiește mai degrabă decât unul care este căldicel și amestecă binele cu răul.

Cuvântul citat la început spune că Dumnezeu pedepsește o astfel de inimă împărțită, care nu caută vindecarea. La Dumnezeu toate sunt cu putință și cel ce este încă în viață are șansă la Dumnezeu, singurul care are rețeta potrivită pentru cel bolnav de „inimă împarțită“ și anume pocăința. Degeaba recunoști că ești bolnav, mergi la un doctor bun, primești diagnosticul corect, primești rețeta potrivită, fiindcă dacă nu urmezi sfatul medicului și nu iei acele medicamente nu poți să te vindeci. „Domnul… tămăduiește pe cei cu inima zdrobită, și le leagă rănile“ (Psalmul 147:2, 3). Tot ce nu este al Domnului în noi trebuie zdrobit, și apoi doctorul Isus Hristos este Acela care tămăduiește inima. Domnul Isus a transmis prin apostolul Ioan un mesaj bisericii din

Efes, cerându-le pocăiților din acel oraș să se pocăiască. Pentru că inima noastră este înșelătoare și se lipește uneori de lucruri fără ca noi să simțim, este necesar să ne cercetăm neîncetat spre binele și folosul nostru veșnic. Adevărata pocăință nu alege să se pocăiască de un lucru care i se pare mai grav, ci adevărata pocăință se pocăiește de tot ce nu este bun, pentru că după cum puțin aluat dospește toată plămădeala, tot așa puțin păcat otrăvește tot sufletul. Acela care ne-a iubit cu o dragoste nețărmuită ne cere să trăim în așa fel ca transformarea din lăuntrul nostru să poată fi demonstrată în afară prin felul nostru de trăire sfânt, care este dovada adevăratei pocăințe. „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită…“ (Luca 4:18)

Pocăința este o zdrobire a inimii prin înlăturarea oricărei porniri înspre ce este rău și o oprire de la orice lucrare în care Duhul Domnului nu poate participa. Trebuie să fim aspri cu inima noastră, nu numai cu păcate pe care unii le numesc mari, ci și cu acelea care par a fi mici „…cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari“ (Luca 16:10). Sufletul născut din nou are duhul viu înăuntrul lui și puterea să țină inima curată. Pe altarul minții, sfințit de sângele Domnului Isus, duhul nostru poate aduce jertfe de laudă lui Dumnezeu, chiar în momentele cele mai grele. „Podoaba voastră …să fie omul ascuns al inimii“ (1 Petru 3:3, 4). Înainte de a putea sărbători biruința trebuie să stai față-n față cu un vrăjmaș care are misiunea de a-ți încerca credința. David nu ar fi ajuns împărat dacă nu ar fi fost un Goliat. Iosif nu ar fi ajuns al doilea în Egipt dacă nu l-ar fi vândut frații lui. Dacă cei trei tineri nu ar fi fost aruncați în cuptorul cu foc, Nebucadnețar nu ar fi binecuvântat Numele lui Dumnezeu și ei nu ar fi fost puși la loc de mare cinste în împărăția Babilonului. Numai după ce l-ai birut pe vrăjmaș poți să ai o mărturie despre cum te-a izbăvit Dumnezeu, ca pe Daniel din gura leilor. Oamenii pe care i-am menționat au avut în comun faptul că inima lor în acele încercări a fost în întregime pentru Domnul. Când David a

înaintat împotriva lui Goliat inima lui a fost neîmpărțită, doar pentru Domnul, și a vrut cu orice preț să apere onoarea Dumnezeului lui Israel. Iosif cu o inimă neîmpărțită a hotărât să nu se compromită cu nevastă lui Potifar, cu toate că firea îi spunea că e părăsit de Dumnezeu și că are dreptul pentru că a fost și el nedreptățit. Cei trei tineri aveau inima neîmpărțită, fiind gata să moară mai bine decât să se închine înaintea chipului de aur. Daniel a avut inima neîmpărțită când a hotărât să se roage lui Dumnezeu după obiceiul lui bun, chiar atunci când legile omenești i-au interzis acel lucru. Acești oameni au făcut lucruri mari, care au adus cinste Numelui lui Dumnezeu între popoare.

Mulțimea martirilor care și-au dat viața pentru credința lor în Domnul Isus au putut să facă acel lucru măreț pentru că inima lor a fost neîmpărțită și cu totul pentru Dumnezeu. Au fost hotărâți pe viață și pe moarte să fie credincioși Numelui care este mai presus de orice alt nume, chiar dacă știau că îi va costa viața lor și uneori a copiilor lor. Astăzi mulți se supără nu pentru că au fost bătuți cu 40 de lovituri fără una, ca și apostolul Pavel, ci pentru că cineva nu le-a acordat atenția care credeau că li se cuvine. A avea inima predată Domnului în întregime înseamnă să nu mai trăiești pentru tine, ci pentru Domnul care a murit pentru cei păcătoși. „Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei" (2 Corinteni 5:15). Companiile mari au de obicei o lozincă care definește scopul lor. La fel, și creștinul are o declarație care-i definește scopul vieții: *de ce* și *pentru ce trăiește*. Misiunea creștinului este aceea de a nu mai trăi pentru el, ci tot ce face cu cuvântul sau cu fapta să facă pentru Domnul. Aceasta nu se poate realiza decât cu o inimă sănătoasă, care nu este împărțită. Trăim vremuri când creștinul pitic în credință este socotit a fi standardul normal și dacă cineva se ridică la statura normală de suflet matur, care umblă prin credință, este socotit a fi un extremist. Aceia care au inima neîmpărțită pentru Domnul vor avea de biruit vrăjmași, dar vor fi folosiți de Dumnezeu ca să lucreze împreună cu El și

într-o zi se vor bucura de răsplata generoasă a Împăratului. Prevenirea bolii de inimă este umplerea ei cu lucruri bune, pentru ca vrăjmașul să nu găsească loc să-și pună marfa. „Strâng Cuvântul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva Ta“ (Psalmul 119:11). Vom fi feriți de boala „inimii împărțite“ dacă nu stricăm Cuvântul, ci îl lăsăm să ne înfrâneze dorințele firii și să ne arate păcatul așa cum o oglindă ne arată fața murdară. Cineva spunea că dacă ar avea un punct de sprijin ar putea urni lumea. Satan știe că dacă poate găsi un punct de spijin în inima omului, pătrunzând printr-un păcat îngăduit la granița minții, poate răsturna lucrarea de mântuire a acelui suflet.

Când gândurile ne sunt atrase de ispite care îmbolnăvesc inima trebuie să le respingem, pentru că în acel punct nu suntem întinați și la acel stagiu ispitele sunt cel mai ușor de biruit. Dacă vrem să scăpăm de boala „inimii împărțite“ trebuie să ne alăturăm gândurilor și planurilor lui Dumnezeu și să nu-I cerem niciodată ca El să se alăture gândurilor și planurilor noastre. Vom fi feriți de boala inimii împărțite dacă vom fi mulțumiți cu voia Domnului pentru viața noastră, cântând Domnului: „pentru ca inima mea să-Ți cânte, și să nu stea mută. Doamne, Dumnezeule, eu pururea Te voi lăuda!“ (Psalmul 30:12). Dacă ne încredem în Domnul chiar și când nu înțelegem totul pe deplin inima noastră vrea să-I cânte lui Dumnezeu. „…în El mi se încrede inima, și sunt ajutat. De aceea îmi este plină de veselie inima, și-L laud prin cântările mele“ (Psalmul 28:7). Proslăvirea lui Dumnezeu prin cântări este un răspuns și o reacție normală a unui suflet care simte mântuirea înăuntrul lui. Dacă mă văd așa cum sunt în realitate, un călător, și dacă Îl văd așa cum este El, Bun, nu pot decât să Îl proslăvesc. Mulți nu-I cântă lui Dumnezeu pentru că nu Îl văd cât este El de Măreț și de Bun. Dumnezeu iubește cântările și pe lângă faptul că în cer este înconjurat de cântări, El a inspirat milioane de cântări în inimile celor ce Îl iubesc pe El.

Când eram copil mic auzeam soldații cum trec pe stradă în marș cântând și alergam afară ca să-i văd și să-i aud mai bine.

Ostașii Domnului Isus merg la luptă cântând și sunt feriți de boala „inimii împărțite“, pentru că Dumnezeu le umple inima cu bucuria mântuirii atunci când o înalță spre El în adorare. Ne putem feri de boala „inimii împărțite“ stând departe de locurile unde știm că nu merge și Domnul cu noi și ocupându-ne cu lucrurile ce aduc câștig Împărăției Lui. Un creștin care nu duce o cruce, o povară, nu are o misiune pentru Domnul Isus este o anomalie. Numai povara pe care Domnul o pune pe umerii noștri dă scop vieții noastre. Numai când ești adânc interesat ca și alții să primească mântuirea poți găsi împlinirea. Dacă lipsește această povară inima se poate îmbolnăvi de boala inimii împărțite, pentru că firea va găsi alte lucruri de făcut.

Misiunea de a face cunoscut Numele Domnului nu a fost dată doar primilor ucenici, ci tuturor celor ce se numesc creștini. Acest lucru se poate face spunând prietenilor, colegilor, vecinilor despre comoara găsită în Domnul Isus, dar cel mai mult se face printr-o trăire curată și susținută de o viață de rugăciune. Împărțirea de tractate, Biblii, sponsorizare de misionari, programe creștine, cărți creștine, casete cu muzică creștină sunt alte câteva mijloace prin care cineva poate vesti lumii Împărăția lui Dumnezeu. Nu este nimeni care să nu oscileze și să trăiască numai la starea dragostei dintâi, pentru că suntem încă în trupul acesta de lut, care este ușor de provocat din cauza slăbiciunilor. Numai dacă veghem asupra firii noastre prin post și rugăciune suntem feriți de boala inimii împărțite. Toți ajungem să vedem pornirile inimii noastre spre rău și uneori ajungem să spunem ca și apostolul Pavel: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?...“ (Romani 7:24). Vom fi feriți de boala inimii împărțite dacă ne menținem vasul curat și plin cu uleiul Duhului Sfânt, prin care ne-am făcut părtași firii dumnezeiești. „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia,…prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte“ (2 Petru 1:3, 4). Umplerea cu Duhul Sfânt, prin care primim puterea de a fugi de stricăciune, se face

după ce inima este curată, golită de firea pământească, fiindcă roada Duhului nu crește decât în sfințenie și umilință.

Vor veni furtuni pentru îndreptarea noastră, ca și peste Iona, și cu scopul de a ne desăvârși, dar în toate Domnul Isus a promis că va fi cu noi prin Duhul Sfânt care este cu noi și în noi. O inimă sănătoasă este o inimă care își găsește desfătarea în Dumnezeu și simte fericirea Cerului încă de aici de pe pământ, pentru că are pace cu Dumnezeul care poate totul și ne ține de mână până ce vom ajunge acasă „…Tu m-ai apucat de mâna dreaptă; mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă“ (Psalmul 73:23).

Amin

50

Cine crede se botează

„Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.“ Marcu 16:16

Cuvântul botez este astăzi recunoscut în lume ca fiind un ritual creștin și se trage din cuvântul grecesc *baptizo* și din cuvântul *mersio* din latină de la care derivă cuvântul imersiune, care înseamnă afundarea unui corp într-un lichid. Legea dată prin Moise includea o spălare ceremonială de curățire, dar Domnul Isus instaurează această ceremonie ca o sărbătoare a deciziei de a-L primi pe El ca Domn și Stăpân în inimă. Pentru martorii văzuți și nevăzuți acest act simbolizează decizia unui suflet de a sluji lui Dumnezeu tot restul vieții și curățirea sufletului în meritul creat de Domnul Isus Hristos la Golgota. Botezul este un semn exterior care separă într-un mod vizibil oamenii care cred în Isus Hristos ca și Mântuitor de cei care nu cred în El. Accentul cade pe credință, pentru că prin credință devenim plăcuți și acceptați în familia lui Dumnezeu. Învățătura botezului în apă este strâns legată de învățătura nașterii din nou, pentru că fără de aceasta botezul nu este mai mult decât o ceremonie.

Primii creștini s-au botezat, famenul etiopian a cerut să fie botezat, casa temnicerului din Filipi a primit botezul, casa lui Cornelie a primit botezul, casa Lidiei a primit botezul și din acele timpuri și până astăzi milioane și milioane de suflete care au înțeles ce înseamnă botezul în apă au cerut și au fost botezați. Botezul în apă este un simbol al îngropării felului vechi de a trăi pentru firea pământească și al inițierii unui început de viață nouă, îmbrăcați în Isus Hristos. „Nu știți că toți câți am fost botezați în

Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă" (Romani 6:3, 4). Botezul simbolizează nu numai o îngropare a felului vechi de a trăi, ci și o îngropare în moarte împreună cu Domnul Isus Hristos. Botezul se cere și se primește de către acela care și-a deschis inima prin credință în Domnului Isus și are o vârstă minimă la care poate înțelege ce înseamnă botezul în apă. Cel care cere să fie botezat trebuie să vadă în botez îngroparea cu Hristos, iar, apoi, în serviciul de împărtășire cu trupul și sângele Domnului să-L vadă pe Hristos și meritul Lui. Prin botez declarăm că noi credem că moartea Domnului Isus a fost pentru noi în mod personal.

Cererea de a fi botezat este exprimarea dorinței de a avea parte de meritul morții Domnului, prin care și numai în care omul poate fi socotit neprihănit înaintea ochilor sfinți ai lui Dumnezeu. Acest simbol al morții în actul botezului este deosebit de important și are de-a face cu lucrurile din viața omului care nu plac și chiar sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Domnul Isus a acceptat să moară pentru noi, și noi trebuie să acceptăm omorârea poftelor firii pământești, care se războiesc cu firea cea nouă a omului născut din nou. Nu privi înapoi la păcatul părăsit atunci când pornești pe calea cea îngustă a mântuirii, pentru că păcatul are puterea de a paraliza. Scriptura ne amintește de soția lui Lot care, contrar poruncii primite de la îngeri atunci când s-a refugiat din Sodoma, s-a întors să se uite înapoi spre cetate, unde avea lucrurile și persoanele dragi și a fost imediat transformată într-un stâlp de sare.

Păcatul tolerat este ca un piton care se încolăcește și strangulează victima până ce ultimul strop de vlagă și putere duhovnicească este pierdut. Păcatul tolerat este ca o rană care imediat se infectează și afectează tot trupul. Îmbrăcarea cu Hristos înseamnă o rupere definitivă de lume și de ofertele ei păcătoase ce par ademenitoare uneori, dar care sunt otrăvitoare.

Oricine vrea să se boteze trebuie să înțeleagă acest aspect al morții felului vechi de a trăi. Actul botezului este un act voluntar. Nimeni nu te poate obliga să faci acest pas, pentru că parte din ceremonia botezului este și întrebarea pusă candidatului: „dacă de bună voie face acest act al botezului?". Această mărturisire a faptul că crezi în El și în moartea Lui este de fapt o mărturisire că accepți să depinzi de meritul creat în moartea Lui pentru noi cei păcătoși. Acest adevăr despre înlocuirea păcătosului cu cel nevinovat este un adevăr fundamental și cine nu crede acest lucru nu trebuie să facă pasul botezului, pentru că fără această credință botezul nu are rost.

Actul botezului constă într-o singură scufundare momentană, dar totală în apă, a aceluia ce face legământ cu promisiunea că va trăi pentru Dumnezeu tot restul vieții. Botezul se face o singură dată în viață, atunci când crezi și ceri a fi botezat. „Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez" (Efeseni 4:5). Dacă scufundarea în apă simbolizează moartea, ieșirea din apă simbolizează învierea cu Hristos la o viață nouă. Viața cea nouă necesită aer și hrană, după cum trupul nostru din punct de vedere biologic necesită hrană și aer. Respirația omului nou este rugăciunea, iar hrana este Cuvântul lui Dumnezeu împreună cu a face voia Lui. Domnul Isus a spus că hrana Lui este să facă voia Celui ce L-a trimis. Este o crimă să îngropi un om viu, și la fel este cu actul botezului când cel ce vrea să se boteze nu moare față de păcat. Nu înseamnă că nu vor mai fi greșeli în viața credinciosului, dar păcatul nu va mai fi un mod de viață.

Când un copil mic începe să umble mai și cade, pentru că este ceva nou pentru el, iar părinților nu le este rușine de aceasta fiindcă știu că este normal pentru un copil care învață să umble să mai cadă, dar prin persistență copilul învață să umble bine, fără să mai cadă. De obicei cei ce fac legământ cu Domnul în apa botezului sunt în dragostea dintâi și de dragul Lui caută să se ferească de orice i-ar putea ispiti. Orice păcat, oricât de mic, trebuie imediat mărturisit Domnului și atunci El te iartă și îți dă putere să nu mai

cazi. Când cel care se botează este sincer față de Dumnezeu și nu are alte motive, cum ar fi acela de a se putea căsători sau de a fi ajutat, depune tot efortul ca să trăiască sfânt pentru Dumnezeu. Uneori oamenii îi înșeală pe robii Marelui Stăpân care oficiază botezul, dar pe Marele Stăpân nimeni nu Îl poate înșela. Sufletul care întradevăr caută mântuirea simte o înnoire și ajutorul Duhului Sfânt care îl întărește și cârmuiește în adevărul Scripturii.

Domnul Isus a fost botezat nu pentru că avea nevoie, ci pentru a se împlini ce a fost scris despre El și ca să ne dea nouă un exemplu. „După ce a fost botezat tot norodul, a fost botezat și Isus; și pe când Se ruga, s-a deschis cerul, și Duhul Sfânt S-a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Și din cer s-a auzit un glas, care zicea: «Tu ești Fiul Meu preaiubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea mea!»“ (Luca 3:21, 22). Toți cei ce cred în Domnul Isus și se pocăiesc pot cere să fie botezați. A cere să fii botezat după ce ai crezut este parte din mântuire, dar fără credință în Domnul Isus Hristos ca Mântuitor personal botezul nu are valoare. Botezul în sine, fără credință și pocăință, nu face pe nimeni creștin. Unii botează copiii pe baza credinței altora, dar acest lucru este nebiblic. Temnicerul din Filipi a fost botezat el și casa lui în urma covertirii la Hristos. După îndeplinirea acestui act bucuria mântuirii ce i-a umplut inima a pus în el dorința de a face fapte, și îl găsim că a spălat rănile lui Pavel și ale lui Sila, după care a dat o masă de dragoste.

„După ce i-a dus în casă, le-a pus masa, și s-a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu“ (Fapte16:34). Care copilaș micuț poate să creadă în acest fel, ca apoi credința lui să rodească fapte care să-l umple de bucuria mântuirii? Famenul etiopian după ce a fost botezat de Filip și-a văzut de drum plin de bucurie. Care copilaș are o asemenea reacție de fericire, care vine dintr-o inimă ce a înțeles și a primit mântuirea? Botezul în apă este un act simbolic, care inaugurează în mod vizibil intrarea în Împărăția lui Dumnezeu sub autoritatea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Botezul este o afirmare a credinței și o proclamare publică a

renunțării la căile păcătoase ale lumii. Noi, care prin credință, fără să-L fi văzut, am spus în apa botezului „DA“ lui Isus Hristos până la moarte, suntem numiți de Domnul Isus mai fericiți decât cei care L-au văzut și au crezut în El.

Botezul este o poruncă dată de Domnul Isus, pe care primii ucenici au luat-o în mod serios. Adevărații ucenici ai Domnului Isus de astăzi iau în mod serios această poruncă. „Pocăiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh“ (Fapte 2:38). Acest mandat, dat de Domnul Isus ucenicilor Săi, prin care El spune: „Duceți-vă, faceți ucenici și botezați-i“ va rămâne valabil până în ziua când Domnul Isus își va răpi Biserica la cer. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh“ (Matei 28:19). Din aceste cuvinte ale Mântuitorului reiese că cei ce devin ucenici se botează. Cine nu ascultă de Stăpânul Isus nu este ucenic al Lui. Prin botez accepți ca Domnul Isus să fie înlocuitorul tău, să fie Acela care a primit pedeapsa pentru păcatul tău. Dacă amâi sau refuzi acest pas pentru că ți-e rușine de El sau să fii între cei ce se numesc fii ai lui Isus Hristos și El se va rușina de tine în Ziua de Apoi. Dacă nu-L accepți ca înlocuitor nu ai cum să scapi de vina păcatului pentru care nu poți plăti decât prin pedeapsa veșnică, departe de fața lui Dumnezeu.

Persoanele care doresc să încheie legământ cu Domnul Isus prin botez trebuie să treacă printr-o pregătire numită catiheză, ținută de persoane competente, care cunosc Sfânta Scriptură și au experiența și dovada umblării cu Dumnezeu. Cei ce se botează trebuie să înțeleagă că dincolo de afirmația că ei cred în Isus Hristos, care este Adevărul, trebuie să trăiască mai departe în adevăr. Această pregătire făcută în simplitate și cu dragoste are ca scop să-l învețe pe candidatul pentru botez lucruri esențiale privitoare la calea Domnului. Această lucrare este importantă, chiar dacă tratează doar aspectul teoretic al vieții de creștin. Candidații pentru botez vor înțelege prin această pregătire prețul nespus de

mare care a făcut posibilă răscumpărarea lor, dar și faptul că lupta cu acela care înainte le era stăpân abia începe, pentru că diavolului nu-i convine că a pierdut un suflet. Prin această moarte a omului vechi, simbolizată prin scufundarea în apă, stăpânul cel rău și-a pierdut orice drept asupra noastră, la fel cum sclavii pământești scăpau de stăpânii lor prin moarte.

După ce faci legământul de a-L urma pe Domnul Isus degeaba îți mai poruncește vechiul stăpân să faci fapte rele, cum ar fi: să urăști, să poftești, să furi, să înșeli și alte lucruri de acest fel, pentru că o dată ce te-ai făcut una cu moartea Domnului Isus în apa botezului nu mai trebuie să-l asculți. Tu nu-i mai datorezi nimic, fiindcă ai un nou Stăpân, care te-a iubit așa de mult că ți-a răscumpărat sufletul. Când cumperi o proprietate și ai toate actele legale pe acea proprietate degeaba mai vine vechiul stăpân să-ți spună ce și cum să faci cu acea proprietate, pentru că el nu mai are nici un drept acolo. După ce devenim proprietatea Domnului Isus păcatul nu mai are stăpânire asupra mădularelor noastre și orice gând îl putem face rob ascultării de Dumnezeu. Acela care face acest legământ sincer primește ajutorul Duhului Sfânt, care-i înlocuiește dorințele rele și dăunătoare sufletului cu dorințe noi și sfinte. Pe măsură ce umbli cu noul Stăpân poți tot mai bine să deosebești vocea Lui de alte voci și ai tot mai multă putere duhovnicească ca să rămâi necompromis de păcat.

Faptele noastre vor spune mai tare decât orice cuvinte pe care le-am putea noi spune că avem un Stăpân nou, pe care Îl iubim. Ființa aceasta nouă, care a înviat cu Hristos, nu mai moare niciodată, pentru că Domnul Isus ne-a promis că dacă cineva crede în El chiar dacă ar muri, va trăi. După cum Hristos cel înviat nu mai moare, nici făptura cea nouă din noi nu mai moare niciodată. Moartea biologică înseamnă doar eliberarea sufletului și duhului din închisoarea acestui trup, care știe ce este durerea, într-un trup ce pleacă pentru a fi veșnic cu noul Stăpân. Această înviere la o viață nouă se deosebește de trăirea cea veche, așa cum se deosebește ziua de noapte. Ceea ce înainte credeam că este voia

noastră era de fapt voia vechiului stăpân, dar o dată ce am fost înviați cu Hristos la o viață nouă nu mai urmăm voia noastră, ci a lui Dumnezeu în fiecare aspect al vieții noastre. Luminați de Duhul Sfânt începem să numim bun ceea ce El numește bun și să numim rău ceea ce El numește rău.

Pregătirea înainte de actul botezului îi va învăța pe cei ce vor să slujească Domnului despre voia și dorințele eului care vor veni în conflict cu voia și deciziile Duhului Sfânt pentru viața noastră. În aceste pregătiri pentru botez candidații vor învăța despre importanța citirii și studierii Scripturii cu regularitate, dar mai ales vor învăță despre importanța rugăciunii. Cei ce devin ai Domnului nu se întâlnesc cu Domnul doar la Adunare, ci Domnul este cu ei acasă, la serviciu, la școală sau oriunde ar fi. Când Domnul Isus intră în casele noastre zarva se potolește și se instaurează pacea. Sticlele de băutură, romanele, țigările, revistele murdare, casetele și filmele, muzica și garderoba lumii sunt scoase afară, pentru că ele fac parte din uneltele vechiului stăpân. Aspectul îmbrăcămintei se schimbă de la unul provocator la simplitate, modestie și curăție. Dacă până în momentul pocăinței banii câștigați cu greu hrăneau firea pământească și poftele ei, după ce-L primim pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân punem banii în slujba lui Dumnezeu, sprijinind biserica locală și lucrarea Domnului, oriunde El ne deschide uși să facem aceasta, pentru ca și alții să fie mântuiți. Un credincios știe că atunci când dă nu pierde, ci se va întâlni din nou în ziua marilor răsplătiri cu tot ceea ce a dat pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Cel ce dorește să se boteze trebuie să știe că nu poate avea o relație bună cu Dumnezeu fără să aibă o relație bună cu trupul lui Hristos în care el devine un mădular. Cei care se botează trebuie să înțeleagă, de asemenea, importanța participării la toate serviciile din casa de rugăciune și să rămână în ascultare de cei pe care Domnul i-a pus să hrănească și să păzească turma Lui. Această pregătire înainte de botez este deosebit de folositoare pentru candidatul la botez nu numai pentru faptul că este învățat despre felul de

trăire al omului nou, dar poate pune întrebări despre lucrurile pe care nu le înțelege cu privire la calea Domnului. „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu" (Coloseni 3:1-3). Cine vrea să încheie acest legământ trebuie să înțeleagă răul ascuns în ispite dacă acestea nu sunt biruite. Ei trebuie să înțeleagă că are loc o schimbare de la felul vechi de a trăi, în felul lumii - în care calci peste toți numai să-ți atingi scopul, la un fel nou de trăire, ca rob din dragostea al Domnului Isus Hristos, care vrea să slujească altora.

„Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători. Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră. Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl" (Coloseni 3:12-17) Botezul este o rânduială pusă de Dumnezeu și omul ar fi bine să asculte când Dumnezeu poruncește. Actul botezului nu mântuie, ci jertfa Domnului mântuie, dar a nu face botezul înseamnă neascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. Noi, care prin credință, fără să-L fi văzut, spunem „DA" lui Isus Hristos până la moarte în apa botezului suntem numiți de Domnul mai fericiți decât cei care L-au văzut și au crezut în El.

Dumnezeu este un Dumnezeu al legămintelor și dintre cele opt legăminte pe care le găsim în Sfânta Scriptură, legământul făcut în

sângele Domnului Isus este cel mai profitabil pentru oameni, pentru că prin acel legământ Dumnezeu a plătit costul răscumpărării sufletului nostru. Botezul în apă este ca un contract de care se va ține seama în ziua veșniciei. Când Israelul s-a întors din Egipt, gabaoniții prin șiretlic au făcut legământ cu israeliții care nu L-au întrebat pe Dumnezeu și au fost înșelați. Dumnezeu a ținut seama de acel legământ făcut în Numele Domnului și le-a cerut israeliților să respecte acel legământ. Câteva sute de ani mai târziu, împăratul Saul a omorât câțiva gabaoniți care trăiau în mijlocul israeliților ca slujitori ascunși sub puterea vechiului legământ făcut cu Iosua și pentru că Saul a călcat acel legământ mânia lui Dumnezeu a venit peste Israel. „Pe vremea lui David, a fost o foamete care a ținut trei ani. David a întrebat pe Domnul; și Domnul a zis: «Din pricina lui Saul și a casei lui sângeroase, pentru că a ucis pe Gabaoniți este foametea aceasta»“ (2 Samuel 21:1).

Noi scăpam de osânda meritată prin legământul pe care-l facem cu Dumnezeu, dar tot prin acest legământ ne revine și nouă o mare răspundere, aceea de a-i rămâne Lui credincioși până la moarte. Dumnezeu este credincios legământului pe care L-a făcut cu noi și așteaptă același lucru de la noi. El este Martorul credincios care este prezent la legământul botezului în apă când spui că vei fi credincios lui Dumnezeu până la moarte. Dumnezeu nu i-a pedepsit pe gabaoniți pentru că erau sub protecția legământului și au fost binecuvântați între leviți. După cum ei au scăpat prin legământ, este scăpare și astăzi pentru oricine vine la Dumnezeu cu pocăință, atâta timp cât nu vine prea târziu. Dacă nu ai făcut pasul de a cere să fii botezat, Dumnezeu este Acela care te cheamă să faci acest act prin credință. După ce faci acest pas intri în familia lui Dumnezeu și te poți bucura de dreptul de copil al lui Dumnezeu numind pe cei mântuiți frați și surori, dar mai important este că-L poți numi pe Dumnezeu Ava, adică Tată. O dată intrat în familia Lui, El îți dă Numele Lui ca să faci rugăciuni care să fie ascultate. El ne-a dat trupul și sângele Lui la Calvar, iar astăzi El ne dă ungerea Duhului Sfânt cu care putem deosebi voia

lui Dumnezeu cea bună și desăvârșită. El ne dă pacea Lui, dar nu cum o dă lumea, ci ne dă o pace pe care lumea nu ne-o poate lua, pentru că nu vine de la ea. El ne dă bucurie și tărie, chiar atunci când trecem prin încercări.

Botezul în apă marchează doar începutul umblării cu Dumnezeu și dacă alegem să rămânem în lumină, El va duce la bun sfârșit lucrarea pe care a început-o în viața noastră „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos“ (Filipeni 1:6). Noi ca oameni avem tendința să controlăm totul, să anticipăm totul, dar de multe ori pierdem controlul și ajungem la deznădejde. Ca oameni ne îngrijorăm de pericole reale și chiar imaginare. O dată ce facem legământ cu Domnul Isus Îi dăm Lui controlul vieții noastre, și El niciodată nu a pierdut și nu va pierde controlul lucrurilor. „Poate ieși ceva bun din Galilea?“ spuneau unii, și tu poate spui: „Poate ieși ceva bun din viața mea?“ Vino la Isus Hristos! Ai să vezi că Dumnezeu face minuni și astăzi. Crede în El, crede că a murit în locul tău, pocăiește-te cu adâncă părere de rău de orice păcat, apoi cere să fii botezat în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Cine crede se botează.

Amin

51

DOVADA CREDINȚEI

„Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri; dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea“ 2 Timotei 1:12

Am putea asemăna viața noastră pe pământ cu trecerea printr-o peșteră, care are intrarea la un capăt de munte și ieșirea la celălalt capăt. Această peșteră are în ea locuri frumoase, chiar încântătoare pentru ochi, dar și locuri deosebit de periculoase. O hartă care să indice toate cotiturile și prăpăstiile este de mare folos pentru cine străbate peștera cu scopul de a ieși la celălalt capăt. Mai folositor ca o hartă este un ghid care cunoaște în mod amănunțit toate cotloanele de pe traseul peșterii și astfel pericolul este înlăturat în măsura în care călătorul ascultă de ghid. Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură, este harta, iar Domnul Isus, care ne-a promis că este cu noi în toate zilele, este ghidul prin călăuzirea ce o face prin Duhul Sfânt în viața noastră, ca să ajungem cu bine la destinație. Această călăuzire promisă celui ce merge pe calea îngustă are loc prin credință, dar prezența sau lipsa călăuzirii sfinte este ceva evident, nu doar prin ceea ce spune gura noastră, ci se vede și în trăirea noastră de zi cu zi, prin înfrângeri sau biruințe asupra lucrurilor ce se războiesc cu sufletul nostru. Roadele pe care Dumnezeu le așteaptă de la noi și semenii noștri se văd dacă avem această călăuzire de sus și dacă ascultăm de ea.

Oamenii preferă să vadă o predică, mai degrabă decât să audă una, de aceea este de folos să ne cercetăm și să vedem dacă în

viața noastră există dovada credinței pe care o mărturisește gura. În textul citat la început avem cuvintele apostolului Pavel care a fost întemnițat pentru credința pe care a vestit-o în Numele scump al Domnului Isus Hristos și reiese din cuvintele lui că avea o deplină încredere în Dumnezeu, care prin Duhul Sfânt îi călăuzea viața chiar dacă, pământește vorbind, trecea prin momente grele. Pentru a ne dovedi credința este necesar să trecem prin încercări pe care noi le numim inconveniențe sau necazuri, dar fără ele credința noastră nu poate fi dovedită ca fiind ceva real. A fost nevoie de un cuptor aprins pentru a fi dovedită credința celor trei tineri care nu s-au închinat chipului de aur din valea Dura.

Apostolul Pavel nu numai că nu se plângea de faptul că a ajuns să-i fie dovedită credința în Hristos prin lanțuri, dar el a văzut-o ca pe o oportunitate de a vesti Evanghelia celor cu care a ajuns în contact. Apostolul Pavel a trecut de adevărul începător, admițând că nu se poate mântui singur, ci prin credință a primit o neprihănire pe care o dă Dumnezeu. Atunci când a fost în strâmtorare a mărturisit cu convingere încrederea lui nezguduită în Dumnezeu, căruia i-a încredințat viața cu toate aspectele ei. Printr-un act de voință a intrat în numărul celor care alcătuiesc Biserica lui Dumnezeu, formată din creștini născuți din nou. El și-a declarat credința de nenumărate ori în mijlocul fraților și a neamurilor care nu Îl cunoșteau pe Dumnezeu, dar atunci și-a dovedit credința prin faptul că a rămas neclintit și nezguduit în încrederea ce o avea în Dumnezeu, care a îngăduit ca el să ajungă în lanțuri pentru Evanghelie. Felul în care acționăm atunci când trecem prin încercări dovedește ce fel de credință avem.

Credința lui Pavel în Dumnezeu l-a condus spre a lua decizia de a-și încredința toate interesele pământești și sufletești în mâna Domnului Isus și a spus: „știu în cine am crezut!“. Această încredințare a lui a fost o stare continuă, nu doar ceva ce a avut loc la început, atunci când a pornit pe calea Domnului. Apostolul Pavel nu a fost ipocrit nici pe vremea când era fariseu și a dovedit că nu este ipocrit nici după ce a fost chemat de Domnul Isus

în slujba de apostol al neamurilor. Prin credință a acceptat că nu se poate mântui singur, orice ar face sau oricât de multe calități ar avea ca și fariseu zelos. Când a înțeles că Domnul Isus este Hristosul, s-a încrezut în meritul jertfei Lui „…sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus“ (Romani 3:24). Prin credință a acceptat că nu este mântuit prin faptele legii, ci prin acceptarea harului lui Dumnezeu. „…noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii“ (Romani 3:28). A recunoscut că legea nu-i poate da neprihănirea cerută de Dumnezeu și a recunoscut că este nevoie de cineva mult mai puternic decât el ca să-l salveze, pentru că inima omului înșeală și ochii de multe ori te fac să cazi în păcat, de aceea el a afirmat că și-a încredințat viața în mâna lui Dumnezeu. El a avut o pace deplină în acea încredințare pe care a mărturisit-o în clipe de necaz, chiar dacă el a fost în acele momente condamnat la moarte.

Apostolul nu numea valori, în viața lui, finanțele, sau acțiunile depuse în vreo bancă, averea apostolului consta în mântuirea sufletului pe care și l-a încredințat în mâna lui Dumnezeu. Din acest motiv el era plin de pace, pentru că el nu doar cunoștea despre Dumnezeu, ci Îl cunoștea pe Dumnezeu și se încredea pe deplin în El și în puterea Lui de a avea toate lucrurile sub control. Este timpul să te întrebi dacă I-ai încredințat ce ai mai de valoare, adică viața ta Domnului Isus, pentru că numai așa poți fi în siguranță. El este singurul ce poate păstra viața noastră în așa fel ca atunci când trecem din această viață să ne-o dea înapoi printr-o viață veșnică. Oricine își va pierde viața sau o va trăi pentru El și-o va câștiga în veșnicie. Apostolul Pavel a avut siguranța aceasta pentru că a umblat cu Dumnezeu și ajuns să-L cunoască, de aceea a spus: „știu în cine am crezut!“. Dacă vrem să dovedim că avem o credință ce strălucește pentru Dumnezeu, trebuie să-L cunoaștem pe El și să-I deosebim glasul de orice alt glas, iar în felul acesta vom fi feriți de lațul vânătorului de suflete. Glasul bunului Păstor îl avem în Sfânta Scriptură, care ne face cunoscută

voia lui Dumnezeu pentru viața noastră. Trecând toate lucrurile prin sita Scripturii putem să cunoaștem adevărul, lăsând ca el să ne critice și să ne modeleze într-un vas de care Dumnezeu să se folosească. Scriptura acționează uneori ca un filtru care separă pentru credincios ce este esențial și de valoare de lucrurile cu care nu trebuie să ne cheltuim timpul și energia.

Încercarea care a venit peste apostolul Pavel a dovedit credința lui de neclintit într-un Dumnezeu viu de care nu s-a rușinat și pentru care a suferit fără cârtire neajunsurile vieții de temniță și chiar moartea. Apostolul Pavel a avut încredințarea că a muri este un câștig. Pentru el moartea nu însemna dizolvarea sufletului în neant, ci însemna ieșirea din trupul biologic prin ușa morții și transformarea într-un trup de slavă, care va exista veșnic „Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig“ (Filipeni 1:21). El este o pildă de statornicie în necazuri prin puterea Duhului Sfânt care era în el și-l călăuzea în tot adevărul. În clipe grele a purtat cu cinste numele de creștin, arătând că el nu și-a pus nădejdea în Dumnezeu doar pentru viața aceasta, ci și pentru viața veșnică, care este darul lui Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos. „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința“ (2 Timotei 4:7). Încredințarea lui avea la bază credința în temelia Cuvântului lui Dumnezeu care nu se clatină și siguranța că merită să suferi orice pentru Numele lui Isus.

Apostolul Pavel a afirmat că Îl cunoștea pe Acela în care s-a încrezut. Trebuie să ne întrebăm și noi dacă Îl cunoaștem cu adevărat pe Domnul Isus care ne-a iubit atât de mult încât Și-a dat viața la Golgota pentru noi. Apostolul Pavel a recunoscut în Dumnezeu inteligența care a creat Universul și îl dirijează după bunul Lui plac și știe că Lui nu-I scapă nimic de sub control și nimic nu Îl ia prin surprindere. El a dat dovadă că are pace și credință, indiferent ce cale alege Păstorul pentru el. Apostolul Pavel a spus că Dumnezeu are puterea să păzească ce i-a încredințat. Puterea este ceva care aparține lui Dumnezeu în întregime, și dacă oamenilor li se pare uneori că au putere este

doar ceva temporar și îngăduit de Dumnezeu. Această putere a lui Dumnezeu, pe care nu o putem asemăna cu nimic din ceea ce cunoaștem, este puterea care ne păzește și pe noi atâta timp cât alegem să trăim pentru El și nu dăm prilej diavolului să aibă vreun drept asupra noastră prin trăirea în păcat. Această putere de neasemuit ne-a scos de sub robia vechiului stapân și ne-a eliberat nu numai de pofte, ci și de influența celui rău, ca să devenim sfinți pentru Dumnezeul nostru.

Credința apostolului Pavel nu numai că a fost dovedită în încercări, dar a dus la rodire, așa că a putut să spună că prin harul lui Dumnezeu a lucrat mai mult decât toți. În lumea în care noi trăim există mentalitatea că dacă cineva strânge multă avere se poate pensiona devreme, ca apoi să se plimbe și să se odihnească tot restul vieții. Pe calea Domnului nu este așa, pentru că pe masură ce ne dovedim credința ca fiind autentică, ni se dă mai mult de lucru și lucrări mai importante pentru Împărăția lui Dumnezeu. Aceste lucrări ne îmbogățesc față de Domnul și aduc câștig Stăpânului nostru. Apostolul Pavel a spus că știe în cine se încrede, dar tu știi în cine te încrezi? Trebuie să te încrezi nu în oameni, nu în preoți, ci în Domnul Isus Hristos. Pavel credea în promisiunile Domnului Isus care este Dumnezeu și nu poate să mintă. El se încredea în Domnul Isus Hristos pentru că Îl cunoștea ca fiind Acela care poate totul și cunoaște totul. Apostolul Pavel a avut experiența umblării cu Dumnezeu, de aceea lipsa de libertate sau de hrană nu i-a clătinat credința: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia?“ (Romani 8:35). El era sigur că nimeni și nimic nu vor fi în stare să-l despartă de dragostea lui Dumnezeu, deoarece știa că El are totul sub control. Este una să crezi în Dumnezeu și este alta să Îl crezi pe Dumnezeu, adică să crezi ceea ce a promis El, fie răsplată, fie pedeapsă. A-L crede pe Dumnezeu înseamnă a asculta de El și a-I rămâne credincios Lui, chiar atunci când nu înțelegi sau nu îți place ce a ales pentru viața ta.

Avraam, prietenul lui Dumnezeu și tatăl credincioșilor, L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire. Disperarea nu este altceva decât dovada lipsei de credință, și putem vedea clar din textul citat la început că apostolul Pavel nu a fost disperat. Dumnezeu nu Își freacă niciodată mâinile a neputință ca omul, ci El are toate lucrurile sub control și este vrednic de toată încrederea noastră. Apostolul Pavel a avut o râvnă prin care a dovedit credință și care l-a ridicat la o statură de neprihănire ca a lui Fineas. „Dar Fineas s-a sculat și a făcut judecată, și astfel urgia s-a oprit. Lucrul acesta i-a fost socotit ca o stare de neprihănire…“ (Psalmul 106:30, 31). Încredințarea lui fermă a fost bazată și pe revelația și experiențele pe care le-a avut prin Duhului Sfânt. „Cunosc un om în Hristos, care, acum patrusprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer…“ (2 Corinteni 12:2). Privea la răsplată și aceasta îi dădea putere să rabde totul pentru Mântuitorul lui. „…Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său…“ (1 Corinteni 2:9, 10).

Aceste descoperiri cerești nu sunt doar pentru apostolul Pavel, ci pentru toți cei ce doresc să trăiască cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Acela care prin rugăciune urcă în prezență Divinității și a luminii Tatălui din Cer nu poate decât să se umple de lumină și putere. Acești credincioși atunci când umblă printre cei nemângâiați și chinuiți de puterea celui rău pot fi o binecuvântare și un indicator înspre Dumnezeu. Dacă există astăzi creștini neștiutori, neputincioși, cu o credință care nu poate fi dovedită, este pentru că au ales să fie superficiali în lucrurile duhovnicești și aceasta i-a oprit să crească spiritual. Duhul necurat, care nu s-a temut de ucenicii care s-au rugat pentru băiatul îndrăcit, s-a temut de Domnul Isus și L-a ascultat atunci când i-a poruncit să iasă din copil. Domnul Isus era într-o continuă comunicare cu Tatăl și El a atribuit neputința ucenicilor de a scoate duhul necurat faptului că nu aveau credința care se obține în urma postului și a rugăciu-

nii. Sunt și țepușuri îngăduite, care nu ne sunt luate, dar de multe ori lipsa biruinței este datorată credinței noastre slabe.

Credința mântuitoare este o credință roditoare. Credința fără roade este moartă: „Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă…“ (Iacov 2:17). Aceste cuvinte nu au intenția de a contrazice faptul că mântuirea este darul lui Dumnezeu, ci să ne spună că adevărata credință are ca rezultat faptele ce dovedesc credința. Faptele noastre bune nu sunt producătoare de mântuire, dar mântuirea este producătoare de fapte bune. Credința roditoare se poate dovedi, pentru că se vede, dar este ceva pe cale de dispariție în viețile multor oameni care se numesc creștini. Credința este un element viu în credinciosul care crede într-un Dumnezeu nelimitat, chiar dacă trece prin situații limită. Credința se cultivă prin trăirea unei vieți de continuă comunicare cu Dumnezeu și ferindu-ne de orice ni se pare rău. Aceia care „udă“ credința lor doar duminica vor trăi tot timpul într-o criză de credință.

Viața apostolului Pavel ne arată o credință dovedită la bine și la greu, el a spus că e dispus să trăiască și în belșug, dar și în sărăcie. El și-a sfârșit cu bine alergarea, dar trebuie să privim înapoi la urma pașilor din viața noastră, ca să vedem dacă se văd puncte unde credința ne-a fost dovedită. Credința dovedită începe cu pocăința care schimbă viața din temelie. După aceea credința se dovedește prin faptul că cel născut din nou cu adevărat se roagă și studiază Scriptura cu regularitate. Credința adevărată nu ne lasă neroditori, ci ne va face să fim un o unealtă în mâna lui Dumnezeu pentru salvarea altor suflete. Credința rodește în noi din dragoste pentru Domnul Isus Hristos, care vrea să se răsfrângă ca o lumină peste cei din jurul nostru. Acest fel de fapte, care duc la sacrificiu cu scopul de a glorifica Numele lui Isus Hristos, dovedesc credința celui care spune că este credincios. Credința adevărată duce la fapte. După fapte se face deosebirea dintre cei ce umblă pe drumul îngust, ales de puțini, și cei ce merg pe calea cea largă, aleasă de cei mai mulți.

Unii creștini dovedesc necredință atunci când este vorba să lepede din viața lor tot ce este necurat și întinat, pentru că nu s-au

lepădat de voia lor înșiși ca să accepte voia lui Hristos. Aici este punctul unde unii trec de la legalism la libertinism crezând că pot trăi oricum, deoarece harul lui Dumnezeu, zic ei, este mare. Cei care se sfințesc pentru Dumnezeu în toată purtarea lor dau dovadă că sunt cu adevărat creștini. Este timpul să ne întrebăm dacă suntem un original sau o copie, un fals fără valoare. Făptura nouă, care-L iubește pe Domnul Isus, ascultă și nu socotește ascultarea de Dumnezeu un preț prea mare de plătit. Cei care nu se sfințesc dovedesc că nu au fost născuți din nou. Acest fel de oameni se aseamănă cu Isaelul care a ieșit din Egipt, dar Egiptul nu a ieșit din inima lor, pentru că doreau aceleași lucruri pe care le-au avut în Egipt.

Făptura cea nouă nu este o renovare a celei vechi, ci este o făptură cu identitate nouă, care dorește să asculte întru totul de Dumnezeu, pentru că simte recunoștință pentru iertarea primită de la Acela care-L socotește pe păcătos neprihănit: „pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit..." (Romani 4:5). Acest fel de om nou nu acționează după voința lui, ci după voința Celui pe care Îl iubește și care Și-a dat viață pentru el. Ei nu spun că Domnul este „un Mântuitor" cum vorbește cineva despre croitorul sau pantofarul lui, ci El este pentru ei Iubitul inimii și Mirele care vine în curând. Omul nou nu se crede mai tare decât păcatul, ci se teme și fuge de el, pentru că știe că îl poate păgubi. În această stare de încredere în voia lui Dumnezeu sufletul găsește pace, chiar dacă trece prin necazuri. Mulți se simt mizerabili și nu vezi la ei un zâmbet pentru că privesc doar la prezent și nu se bucură de ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru viitor. Trecutul, prezentul și viitorul sunt dimensiunile timpului cu care noi, oamenii, suntem obișnuiți.

Apostolul Pavel când a fost închis pentru credință a știut că momentul important este acela în care va trece din viața aceasta în cealaltă. Se purta aspru cu dorințele trupului lui, ca să treacă dincolo cu făclia credinței arzând luminos în viața care nu are sfârșit și de aceea toate neajunsurile prezentului le socotea lucruri

fără importanță. Viața aceasta este pe zi ce trece tot mai mult înghițită de trecut, dar urmează cea care nu are sfârșit, adică veșnicia cu Dumnezeu. Apostolul Pavel era încredințat că merită să sufere orice pentru Dumnezeu, care va duce la bun sfârșit lucrarea ce a început-o în viața lui. „Domnul va sfârși ce a început pentru mine. Doamne, bunătatea Ta ține în veci: nu părăsi lucrările mâinilor Tale“ (Psalmul 138:8). Făptura cea nouă este lucrarea mâinilor Lui și dacă ne lăsăm modelați de mâna Olarului vom ajunge un vas de cinste în mâna Lui. Încrederea pe care o avem este că Domnul va sfârși lucrarea ce început-o în noi, pentru că noi nu știm viitorul, dar ne încredem în Acela care îl cunoaște pe deplin.

Am întâlnit oameni care spun că au încredere în cineva atâta timp cât este în raza privirilor lor. Nu sunt puțini creștinii care au o astfel de credință în Dumnezeu, spunând că au credință numai când Îl văd prin belșug, sănătate și alte binecuvântări materiale, dar nu în aceste condiții este dovedită adevărata credință. Pentru ca lucrarea pe care Domnul a început-o în noi să fie dusă la bun sfârșit va trebui să fie dovedită credința noastră în încercări, având promisiunea că El este cu noi în toate zilele. Avem încredere, așa cum a avut și apostolul Pavel, că încercările care dovedesc credința noastră nu au ca scop nimicirea și nici măcar întristarea noastră, ci au ca scop desăvârșirea noastră. Avem încredere în acel „bun sfârșit“, care înseamnă să ajungem acolo unde vom primi cununa, unde vom auzi chemarea: „Vino!“ și „Ai fost credincios!“ Încrederea în Cel care poate totul și care va duce la bun sfârșit ce a început în noi ne dă tăria să rămânem în picioare atunci când furtuna încercării ne testează statornicia și dependența noastră de Dumnezeu. Vom primi cununa care nu se veștejește datorită bunătății lui Dumnezeu, care a început în noi lucrarea Sa și a rânduit încercări prin care să ne desăvârșească credința, care este mult mai scumpă decât aurul. „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă

va da putere și vă va face neclintiți“ (1 Petru 5:10). Dumnezeu se bucură atunci când noi avem biruințe prin credință, „pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră“ (1 Ioan 5:4).

Așa după cum primăvara înfrânge iarna, tot așa omul nou poate birui omul vechi și poate obține victorii împotriva lumii, cu tot ce are ea de oferit mai bun. Credința dovedită în cuptorul încercării prin necaz sau prin clipe de binecuvântări pământești câștigă biruințe pentru slava Împăratului. Credința câștigă biruințe atunci când trăim nu după standardul schimbător al oamenilor, ci după cel al lui Dumnezeu, care niciodată nu se schimbă. Omul cel vechi, născut din sămânța femeii, nu poate birui, dar omul născut din Dumnezeu poate, dovedind că are o credință adevărată prin puterea pe care Dumnezeu o plantează în el. El va avea ca răsplătire viață veșnică în Împărăția lui Dumnezeu: „pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos“ (1 Petru 1:7).

Amin

52

Dorul de Dumnezeu

„Așa este iubitul meu, așa este scumpul meu…!“
(Cântarea Cântărilor 5:16)

Ti-a fost vreodată dor de Dumnezeu? Este o întrebare ciudată pentru mulți oameni. O astfel de întrebare pare prea grea pe moment. „Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine…“ (Psalmul 63:1), versetul vorbește despre o umblare cu Dumnezeu la un nivel înalt, când Creatorul și Creația ajung la o astfel de prietenie încât nu poate unul fără celălalt: „Eu sunt a iubitului meu și iubitul meu este al meu…“ (Cântarea Cântărilor 6:3). Este un nivel de umblare prin credință la care fericirea nu apare și dispare de parcă ar fi o fantomă, ci este parte din viața noastră, așa cum respirația este parte din viața noastră. Este o sete după dragostea lui Dumnezeu, al cărui remediu nu este altceva decât și mai multă dragoste. Un astfel de sentiment a fost în sufletul unui om care-L iubea pe Domnul și a scris cântarea care spune: „De dorul Tău, Isus iubit,/ În dragostea Ta arse,/ Și inima spre răsărit,/ Și fața mi-s întoarse“. Este posibil ca unii să se întrebe cum pot exista astfel de sentimente, și răspunsul este că numai inima omului născut din nou, care îndrăznește să urce în prezența lui Dumnezeu, este capabilă de aceste sentimente. Umplerea cu Duhul Sfânt, urmată de reumplerea cu Duhul Sfânt, aduce în suflet de fiecare dată o ploaie deplin înmiresmată de iubire.

Umplerea minunată cu Duhul Sfânt este experiența unei explozii de dragoste divină, când inima-ți devine cer și-n gând nu

poți să nu spui: „Te iubesc, Domnul meu!“ Până nu ai experimentat această iubire sfântă nu știi ce înseamnă să trăiești cu adevărat; sunt stări înalte de trăire și umblare cu Împăratul. La fel, nu poți să privești o floare ce s-a deschis frumos fără ca ea să nu-ți spună despre iubirea Creatorului. Nu poți privi splendoarea Cerului fără să te minunezi de înțelepciunea și măreția Lui. Puterea este a Lui! Slava este a Lui! Dacă vrei să-L iubești, este alegerea ta și a mea. Atâta timp cât nu Îl iubești pe Dumnezeu nu știi să-L proslăvești cum merită, pentru că numai dorul de El te poate duce în prezența Lui. Cine alege să iubească în acest fel cunoaște fericirea încă de aici de pe pământ și abia așteaptă ziua întâlnirii spunând: „Vino, Doamne Isuse!“.

Dacă alegi să te apropii îndeajuns de Domnul, astfel încât inima să-L numească „iubit“, vei fi inundat de sentimentul dragostei, care dorește să vadă fața persoanei mult iubite. Când iubești pe cineva abia aștepți să întâlnești acea persoană și până îi vezi fața orele par zile, iar lunile par ani. Cine atinge aceste stări umblă cu Dumnezeu și Dumnezeu umblă cu el. „Eu voi merge înaintea ta, voi netezi drumurile muntoase, voi sfărâma ușile de aramă, și voi rupe zăvoarele de fier. Îți voi da visterii ascunse, bogății îngropate, ca să știi că Eu sunt Domnul care te chem pe nume, Dumnezeul lui Israel“ (Isaia 45:2, 3). Dorința lui Dumnezeu chiar de la creația acestei lumi în care trăim a fost: să-Și reverse dragostea peste om și acesta să răspundă înapoi cu dragoste. În dragostea Lui, El nu-ți scrie numele pe vreun pom sau pe spatele unei mașini, ci îți scrie numele chiar pe mâinile Lui divine, care au fost țintuite pe un lemn noduros, care făcea rănile deschise să doară și mai rău: „Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!“ (Isaia 49:16).

Dragostea nu poate sta indiferentă. El nu a spus că Mă va iubi când voi merita să fiu iubit, ci m-a iubit pe când încă eram un mare păcătos. Prin glasul Evangheliei mi-a ieșit în drumul pe care mergeam spre pierzare și mi-a oferit iertarea, viața veșnică și dragostea Lui. El merită cele mai înalte simțăminte de dragoste pe

care este în stare o inimă omenească să le simtă. Este destinul nostru să-L iubim și faptul că ne-a dat voie să-L iubim este un har în sine, ca apoi iubirea Lui din noi să-i iubească prin noi pe cei din jurul nostru. Această dragoste a Lui nu o putem răsplăti decât tot prin dragoste. O vorbă veche spune că „este mai ferice să iubești și să pierzi decât să nu iubești niciodată". Această vorbă dă în vileag ceva despre inima omului, care uneori se schimbă, dar în dragostea lui Dumnezeu, care ne iubește cu o iubire veșnică, nu este umbră de mutare. Omul care alege să caute și să cunoască bunătatea lui Dumnezeu nu va avea nici un regret.

Ți-a fost vreodată dor de Dumnezeu? Este vorba de o beție sfântă a dragostei, când sufletul mântuit și albit prin sângele Mielului simte dorul de a fi în prezența Celui Sfânt. Unui credincios cu numele de Augustin îi era așa de dor de Dumnezeu și știind că omul nu poate să-L vadă pe Dumnezeu în acest trup și să trăiască a spus: „Să-L văd și să mor!" Sunt rari oamenii care se îndrăgostesc în așa mare măsură de Dumnezeu, dar majoritatea oamenilor care ajung la acest nivel de intimitate sunt oameni care trec prin mari încercări. Trecem prin aceste încercări pentru că Dumnezeu are ca prioritate nu să ne îmbogățească și să ne dea succes, pământește vorbind, ci să ne facă pe deplin ai Lui, ca să nu trebuiască să se mai despartă de noi. Când trecem uneori prin încercări și vărsăm lacrimi, El plânge cu noi și strânge toate lacrimile noastre în burduful Lui. Ne numără pașii și scrie în cartea Lui orice lucru pentru care ne poate răsplăti. „Tu numeri pașii vieții mele de pribeag; pune-mi lacrimile în burduful Tău; nu sunt ele scrise în cartea Ta?" (Psalmul 56:8).

Apostolul Pavel a mers până acolo că s-a făcut pe sine nebun pentru Hristos și cu toate că a suferit deosebit de mult, cu o dragoste încăpățânată, el s-a lipit de Domnul și privea părăsirea acestei vieți și plecarea la Domnul Isus ca un câștig. Un misionar avea scris pe geamantanul lui: „Eu sunt nebun pentru Hristos". Când cineva îl întreba ceva despre acea ciudată inscripție, misionarul le arăta cealaltă parte a geamantanului pe care era

scris: „Tu pentru cine ești nebun?“ Singurul lucru mai bun decât să primești dragoste este să dai dragoste și când ești bolnav de dragoste, singurul remediu este și mai multă dragoste. Momentele prețioase, când simți dorul după Dumnezeu, sunt momente de închinare în duh și adevăr, când simți adierea Duhului Sfânt care îți înalță sufletul mai sus decât înalță furtunile pământești vulturul și te duce înaintea Aceluia care poartă printre alte nume bine meritate și numele de Iubire. Sunt momente când toate lucrurile pământului sunt lăsate să aștepte, și gândul adorării lui Dumnezeu este singurul gând îngăduit pe altarul sfânt al minții. Când ajungi pe acest vârf al părtășiei ai în ochi lacrimile fericirii și ești la un pas de a compune cântări și poezii despre Acela care este Cel mai frumos dintre oameni.

Am fost creați ca să-L iubim pe Dumnezeu și când Îl cunoaștem cu adevărat simțim această împlinire în suflet. „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!“ (Psalmul 42:1). Vrei să știi ce este fericirea? Fericirea este să-L cunoști pe Domnul Isus Hristos ca Cel mai bun prieten, învățător și iubit al inimii tale. „Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă, și zic: «Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul!» Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie limba! Tu ești cel mai frumos dintre oameni…“ (Psalmul 45:1, 2). Mireasa Domnului Isus este iubita Lui și se aseamănă cu tânăra care a fost dată să fie soția „descoperitorului de taine“, cunoscut în casa tatălui său Iacov cu numele de Iosif. După cum Asnat a fost aleasă să fie cea care să se bucure de puterea și bogăția lui Iosif în Egipt, tot așa mireasa Domnului se va bucura de slava veșnică a Mirelui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. „În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voiei Sale, ca să slujim de laudă slavei Sale...“ (Efeseni 1:11, 12). Am intrat în această relație de dragoste binecuvântată cu Dumnezeu prin ușa pocăinței, când la fel ca și Rebeca am acceptat să părăsim felul nostru vechi de viață și să ne lipim de Dumnezeu cu o prietenie care este mai tare decât moartea.

„Au chemat dar pe Rebeca, și i-au zis: «vrei să te duci cu omul acesta ?» «Da, vreau», a răspuns ea“ (Genesa 24:58). A fost un pas prin credință, pentru că ea nu l-a văzut pe Isaac, ci doar a primit darurile și a acceptat să-i fie soție. Dragostea adevărată nu este neutră, ci ea trebuie să înlăture unele lucruri pentru ca altele să aibă loc. Dragostea față de Dumnezeu ne face să scoatem din viața noastră orice lucru care ar periclita prietenia noastră cu El. Această iubire nu se poate ascunde, după cum nu poți ascunde o tuse convulsivă, ci toți din jur știu că ești bolnav, pentru că este un lucru evident. Împărăția Cerurilor este asemănată cu un negustor de diamante care a găsit într-o țarină o comoară de mare preț, și s-a dus de a vândut tot ce a avut pentru a putea dobândi acel pământ și a intra în posesia comorii, aceasta reprezentând Biserica Domnului Isus care va fi cu El în veacurile viitoare.

Noi am fost cumpărați cu un mare preț de sub dominația păcatului, ca să se arate bunătatea Aceluia care arată păcătoșilor calea: „ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus“ (Efeseni 2:7). Unele biserici Îl prezintă pe Domnul Isus ca pe un copil în brațele mamei Lui sau răstignit pe o cruce, dar acestea sunt stări nepotrivite, care denotă slăbiciune și neputință. Noi știm că astăzi El este Dumnezeul slavei și al gloriei, care are toată puterea în Cer și pe pământ. Cuvintele uneori nu pot exprima recunoștința față de Acela care a înlăturat de la noi vina și ne-a iubit în nenorocita noastră stare de păcat ca să putem deveni prin El o făptură nouă și sfântă. „Prietenul adevărat iubește oricând, și în nenorocire ajunge ca un frate“ (Proverbe 17:17). Nici un om nu știe să aprecieze îndeajuns bunătatea și frumusețea Lui, pentru că El merită mai mult decât putem să-I spunem noi că Îl iubim: „Te iubesc din inimă, Doamne tăria mea!“ (Psalmul 18:1).

Dragostea noastră Îi spune Domnului: „Te iubesc! Vreau cu adevărat să te ascult.“ Ascultarea noastră spune: „Lasă-mă să-ți dovedesc acest lucru!“ Dacă am trecut puțin prin viață știm că frumusețea are de-a face așa de puțin cu exteriorul unei persoane

și așa de mult cu interiorul. Faptele grăiesc de multe ori mai tare ca vorbele. Așa cum doi tineri care se cunosc bine și se iubesc aproape că își pot citi gândurile, și cei care-L iubesc pe Domnul primesc prin Duhul Sfânt gândurile Lui și umblă cârmuiți de ele. Este Domnul Isus iubit al inimii tale? Ai tu frumusețea pe care El să o dorească? Această frumusețe constă în virtuți de sfințenie care te pot împodobi ca pe o mireasă pentru mirele ei. Adevărata frumusețe are de-a face cu dragostea Domnului, care se reflectă în noi și din noi mai departe peste semenii noștri. Nu avem cum prezenta o poză clară a Iubitului nostru pentru că El este mai curat, mai bun și mai frumos decât orice altceva ce noi am căuta spre al asemăna. Este ca și cum ai vrea să faci o poză soarelui.

Dorul de Dumnezeu este ceva detectat de Dumnezeu, fiind ceva unic și special, la fel cum o logodnică și un logodnic nutresc numai cele mai înalte gânduri unul pentru celălalt și le și simt. El este singurul despre care putem spune că este în întregime Desăvârșire și Dragoste. El nu are cum să fie mai bun, la fel cum unui trandafir frumos nu poți să-i mai adaugi culoare sau parfum, pentru că este deja desăvârșit de mâna Creatorului. La majoritatea oamenilor găsești ceva de iubit, dar în El nu găsești nimic ce să nu iubești. „Când o clipă cu El e-o uimire,/ Ce va fi, ce va fi în veșnicii“, spune o cântare. Dacă câteva clipe în prezența Lui ne copleșesc prin faptul că Duhul Său cel Sfânt ne surprinde întodeauna prin noutatea și prospețimea Lui, cât de frumos va fi în ziua când Îl vom vedea în locul pe care El s-a dus să-l pregătească celor ce-L iubesc pe El. „Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt“ (Romani 14:17). Acolo va fi veșnic pace și deosebirile dintre confesiuni vor fi înghițite de o singură confesiune, și anume a celor născuți din nou, ce L-au iubit și iubesc pe Dumnezeu. Acela care primește în inima lui dragostea lui Dumnezeu și este schimbat într-o făptură nouă, ce dorește cerul, simte cum această dragoste face asemenea unui ecou în sufletul lui albit în sângele cel sfânt și dragostea ce o simte de la

Dumnezeu se îndreaptă înapoi către El în gânduri sublime de adorare. „... «Tu ne-ai scăpat viața! Să căpătăm trecere înaintea domnului nostru, și vom fi robi...»“ (Genesa 47:25). Acestea au fost cuvintele egiptenilor către Iosif care le-a salvat viața. Noi am căpătat trecere înaintea Domnului, și El ne-a plătit răscumpărarea sufletului din robie, iar noi am ales să-I fim robi din dragoste.

După cum Moise s-a născut sclav, dar a ajuns prinț, tot așa noi ne-am născut sclavi păcatului, dar prin dragostea Celui ce ne-a iubit pe când noi încă Îi eram vrăjmași am fost curățiți și înfiați în familia Marelui Împărat ca fii și fiice. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este“ (1 Ioan 3:1, 2). Am fost înfiați și vom avea, ca și El, un trup de slavă la arătarea Domnului. Nimic nu poate fi mai glorios decât un astfel de viitor, cu un Dumnezeu atotputernic care ne iubește.

Un chinez care s-a pocăit explica cum Domnul Isus l-a salvat și de ce Îl iubește pe Dumnezeu. El spunea că a fost ca un om căzut într-o groapă adâncă și când Confucius a trecut pe acolo i-a spus că dacă iese din groapă este gata să-l ajute. Apoi acest chinez devenit creștin spunea că a trecut pe la gura gropii unde zăcea și Buda, care i-a spus că dacă iese afară din gropă îl va învăța ce este bine să facă. Apoi pe la groapa mocirlii păcatului în care am căzut, spunea el, a venit unul Isus. El S-a coborât în groapă și m-a scos. Apoi mi-a dat o haină albă și m-a învățat cum să trăiesc pentru El pe pământ, ca să fiu odată veșnic în ceruri cu El. Cum să nu-L iubesc pe un așa Dumnezeu? spunea acel chinez creștin. Nu-ți este dor să stai față în față cu Acela care ți-a făcut așa de mult bine? Este El Preaiubitul inimii tale, așa cum vorbește gândul profetic citat în versetul de la început mesajului? Dumnezeu te iubește atât de mult încât nu-I scapă nici cel mai mic detaliu al vieții tale. Te iubește așa de mult că te păzește la plecare și la

venire, și nu numai că-ți numără pașii, ci îți numără și firele de păr de pe cap. „Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși, nici una din ele nu cade la pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați" (Matei 10:29, 30). Domnul Isus vorbește aici de grija ce o are față de o vrabie, fără de valoare am spune noi, și ne spune că dacă lor le poartă de grijă Tatăl nostru cel Ceresc, cu cât mai mult ține seama de noi și ne iubește, pentru că a plătit pentru răscumpărarea sufletului nostru cel mai înalt preț plătit vreodată în Univers. Dragostea Lui față de noi este așa de mare încât atunci când apar simțăminte de rebeliune și ies lăstari de amărăciune pentru că ne iubește caută diferite metode ca să ne cheme înapoi în brațele Lui, singurul loc unde suntem în siguranță.

Cu mulți ani în urmă în Florida, într-o zi caldă de vară, un copil s-a dus să se scalde în apa râului care trecea pe la spatele casei lor. Mama copilului urmărea pe geam mișcările copilului în apă când deodată cu groază a observat capul unui crocodil care se apropia prin apă de copil fără ca acesta să-l vadă. A fugit repede și a ajuns la copil deodată cu crocodilul și a apucat copilul de mâini, dar și crocodilul a apucat copilul de picioare. A început o luptă între crocodilul care trăgea într-o parte și mama copilului care nu lăsa mâinile copilului. Un fermier vecin a auzit țipete și a ieșit afară și a împușcat crocodilul. Copilul a fost dus la spital. Acolo a fost vizitat de un reporter care a vrut să vadă picioarele pline de răni ale copilului și să-i facă poze. Cu mândrie, copilul a îndreptat însă atenția reporterului spre mâinile lui și i-a spus: „Uită-te, la rănile de pe mâinile mele! Le am pentru că mama nu mi-a dat drumul!" Mâinile lui purtau rănile lăsate de mâinile și unghiile mamei sale, care nu a vrut să-i dea drumul când l-a apucat crocodilul. Dacă ești copil al Domnului, El te iubește așa de mult încât nu-l va lăsa pe diavol să te ducă unde vrea el atunci când te aventurezi în situații periculoase. Uneori face aceasta prin necazuri, boală, diferite pierderi și alte metode care uneori ne lasă răni, dar de multe ori sunt răni din dragoste. Nu trebuie să judecăm niciodată

pe cineva după rănile sau cicatricele ce le are, pentru că nu știm cum le-a primit și poate au fost răni primite din dragoste. „...«Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea»“ (Ieremia 31:3).

Cineva spunea că și dușmanii pe care Domnul ni-i scoate în cale sunt daruri de la El, cu scopul de a ne face să stăm alipiți tare de El. Dumnezeu mută chiar și munții, dacă este necesar, pentru cei pe care-i iubește ca să creeze oportunitate, dar va depinde de noi dacă vom alege să ne mutăm în poziția în care El ne cheamă pentru a ne putea binecuvânta. Daniel a fost privit de Dumnezeu ca om preaiubit, dar și pentru el Dumnezeu a fost preaiubit pentru că a făcut din El prioritatea vieții lui, alegând să trăiască fără compromisuri. Daniel a continuat să-L iubească pe Dumnezeu chiar atunci când a fost coborât în groapa cu lei. Prin orice încercări am trece, până nu ne pierdem prietenia cu Dumnezeu nu am pierdut nimic de valoare. Pentru a menține această prietenie la nivelul unde Îl numim pe Domnul „Preaiubit“ se merită să dai drumul la orice sau să pierzi orice. Lui merită să-I cântăm cântări de proslăvire, care fac ca sufletul nostru să se înalțe către El, dar să-L lăudăm până când începem să cântăm cu duhul nostru. Pentru Domnul se merită să faci orice sacrificiu, și cu ajutorul Lui poți să strângi în hambarul Lui, pentru că și El strânge în hambarul nostru în cer o moștenire nestricăcioasă.

Când simți dragostea Domnului prin prezența Duhului Sfânt, El devine singura țintă spre care se îndreaptă dragostea noastră. Ca să-L poți iubi este absolut necesar să-L cunoști. Această stare de cunoaștere se numește - creștere în harul și cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru. Dumnezeu Tatăl ni S-a revelat nouă, oamenilor, ca să-L cunoaștem în persoana Domnului Isus Hristos, Fiul Său Preaiubit. Lipsa de dragoste a omului pentru Dumnezeu denotă că el are o părere bună despre sine însuși și o părere slabă despre Dumnezeu. Nu se poate să-L cunoști cu adevărat și să nu-L iubești. Fericit este ceva ce alegi să fie ca rezultat a felului de gândire și ca rezultat al unor acțiuni. Omul are

în el o sete după o împlinire sufletească, și aceasta nu poate fi găsită decât în Dumnezeu. Când ajungi la această împlinire toate celelalte lucruri sunt mai puțin importante. Dragostea noastră pentru Dumnezeu se vede și se dovedește nu numai prin rugăciuni și cântări care ne înalță până înaintea tronului Său, ci și prin aceea că-i iubim pe frații și pe orice semen de-al nostru. „Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu», și urăște pe fratele său este un mincinos..." (1 Ioan 4:20).

Dragostea este aceea care unește toate datoriile noastre de om în una singură. Această dragoste este potrivită în orice sezon al vieții și ne identifică în lume ca și copii ai lui Dumnezeu, pentru că cine are această dragoste este gata nu numai să primească, ci și să dea, fără să depună efort. Dacă Îl cunoști și Îl iubești pe Domnul nu ai de ce să te temi, pentru că nu ți se poate întâmpla numai ce El îngăduie. „Da, El este Stânca și Ajutorul meu, Turnul meu de scăpare: nicidecum nu mă voi clătina" (Psalmul 62:6). Atunci când îți pui poverile vieții la picioarele Aceluia care te iubește găsești odihnă pentru suflet chiar în mijlocul furtunii. După ce ai gustat din Domnul te poți lipsi de orice, dar nu de El. „Sufletul meu suspină și tânjește de dor după curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către Dumnezeul cel viu!" (Psalmul 84:2). Când sufletul nostru face din Dumnezeu desfătarea și scopul vieții noastre, spunem ca David: „Toate izvoarele sunt în Tine!" Oricare alt scop al vieții este inferior scopului de a trăi cu Dumnezeu, pentru că El trebuie să fie onorat prin viața noastră. Nu este țintă mai înaltă, nu este scop mai nobil, nu este slujba mai înaltă decât a fi rob al lui Isus Hristos. Pentru El trăim și nimic altceva nu este îndeajuns și nu satisface. Nimic nu este mai important decât să-I fiu plăcut Lui. De El depinde sufletul meu și în nimic altceva nu mă încred. El este Singurul în care-mi pun încrederea și spusele Lui sunt Legea care conduce viața mea. El dă sfaturi ca nimeni altul, pentru că El știe viitorul la fel de bine ca și trecutul. El este vrednic să primească cele mai înalte simțăminte de dragoste pe care inima noastră le poate nutri.

Nimeni nu păzește ca Domnul, care are toată puterea. „...«Puterea este a lui Dumnezeu»“ (Psalmul 62:11).

O cântare, care are sens numai pentru aceia care au gustat ce bun este Domnul, spune: „Preaiubit al meu e Domnul, Nimeni asemeni nu-I,/ Glasul Lui e-o armonie,/ Cântec este al Său cuvânt.“ Dacă doar cânți cu gura nu ai să simți prea mult, dar dacă vrei benificiu maxim trebuie să cânți până ce dinăuntrul inimii se emană unde de dragoste către Acela care a făcut pentru noi cerul o realitate. Nu ți-e dor de Dumnezeu? Nu ți-e dor să-L vezi pe Acela a cărui mâini au fost străpunse în locul tău și a spus că te iubește? Da! Ochii mei Îl vor vedea! Ochii aceștia pământești slăbesc tot mai mult pe zi ce îmbătrânesc, dar pentru ochii mei duhovnicești fața Lui minunată devine tot mai clară. Dragoste înseamnă două vieții ce se includ una pe alta și se îmbogățesc una pe alta. Eu am așa de puțin de dat, dar El așa de mult. „Din simțul unui suflet veșnic îndatorat“, cum scrie în prefața acestei cărți, se nasc în noi dorințe sfinte, împuternicite tot de El, ca să facem lucruri care-I plac Lui. Este simțul dragostei că-L iubești pe Dumnezeu și El te iubește și te face să te simți cu adevărat bogat, chiar dacă nu ai nimic de valoare pe pământ. O cântare spune așa de bine ce simte sufletul doritor de Dumnezeu: „Mi-e dor de Tine Doamne,/ Stăpânul meu Preasfânt!/ Ce-aș face fără Tine,/ Pe-acest străin pământ?/ În orice zi și clipă,/ De Tine dornic sunt;/ Ce-aș face fără Tine,/ Stăpânul meu Preasfânt?“ Te iubesc, Doamne Isuse!

Amin

AFIRMAȚII BIBLICE REFERITOARE LA NECESITATEA MÂNTUIRII

1. Toți oamenii sunt păcătoși, fără nici o excepție

„Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar... Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar... Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Romani 3:10, 12, 23). „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea“ (Psalmul 51:5). **Pentru că toți ne-am născut cu o natură păcătoasă, toți suntem păcătoși, indiferent câte păcate am comis.**

2. Consecințele păcatului sunt nefaste și veșnice

„...plata păcatului este moartea“ (Romani 6:23). Nu doar moartea fizică, ci moartea a doua, adică iadul. „Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc“ (Apocalipsa 20:14-15). **Este o imagine sumbră și înfiorătoare, dar afirmată cu tărie de Dumnezeu în Cuvântul Său.**

3. Există, însă, o speranță vie pentru orice păcătos, în meritele jertfei Domnului Isus Hristos

„Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5:8). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică... Cine crede în Fiul, are viață veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“ (Ioan 3:16, 36). **Aceasta este șansa uriașă, oferta harului lui Dumnezeu adresată fiecărui om, oricât de păcătos ar fi el.**

4. Orice om primește mântuirea prin credința în Isus Hristos

„Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și aceasta este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viață; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are

viață. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică" (1 Ioan 5:11-13). „Căci tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1:12). „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit" (Romani 10:9). **Poți fi iertat de toate păcatele tale și mântuit, chiar acum, chemându-L pe Domnul Isus în inima ta cu credință, prin rugăciune**:

Doamne, Dumnezeule, recunosc înaintea Ta că sunt păcătos, că Te-am întristat mult cu păcatele mele și eram condamnat la osânda veșnică. Îți mulțumesc, Doamne, pentru că m-ai iubit așa de mult, încât ai dat pe Fiul Tău să moară în locul meu, pentru a-mi oferi iertarea de păcate și viața veșnică. Mă pocăiesc de toate păcatele mele și îmi exprim decizia de a mă întoarce cu adevărat la Tine.

Mărturisesc deschis credința mea deplină în jertfa Ta sfântă, Doamne Isuse, și decizia mea fermă de a Te primi chiar acum în inima mea ca Mântuitorul meu personal și Domnul vieții mele. Doamne Isuse, intră în inima mea, iartă-mi toate păcatele și schimbă-mi viața.

Începând de astăzi doresc să-mi subordonez viața voii Tale sfinte și să trăiesc în ascultare deplină de Tine, Domnul și Mântuitorul meu. Îți mulțumesc Isuse că m-ai mântuit! Amin.

Confirm hotărârea mea prin semnătură:

Numele _____

Data _____

Dacă ai făcut rugăciunea cu sinceritate și credință deplină în jertfa Domnului Isus, acum tu ești mântuit. Dumnezeu te asigură că:

1. Păcatele tale sunt iertate (1 Ioan 1:8-9);
2. Tu ai acum viață veșnică (1 Ioan 5:11-13);
3. Acum ești un copil al lui Dumnezeu în familia Sa (Ioan 1:12);
4. Ești moștenitor al slavei Sale eterne (Romani 8:17);
5. El îți garantează siguranța mântuirii tale (Ioan 10:28).

Pentru întreținerea părtășiei tale cu Dumnezeu:

- Citește Cuvântul Său în fiecare zi și meditează la el;
- Dezvoltă zilnic o viață de părtășie cu Dumnezeu prin rugăciune;
- Caută părtășia copiilor lui Dumnezeu într-o biserică unde se practică rugăciunea și predicarea Evangheliei, pentru a putea crește în credință și a dezvolta părtășia cu Dumnezeu și biserica Sa.

Acum, dacă ai primit iertarea lui Dumnezeu și mântuirea, vei dori ca și altul să fie mântuit.

După ce ai citit această carte dă-o și altuia, care nu a găsit încă mântuirea în Domnul Isus Hristos, să o citească și să ajungă la cunoștința ofertei de iertare a lui Dumnezeu prin Domnul Isus.

Ne bucurăm că ai ajuns la finalul acestei cărți.

Dacă în urma citirii celor 52 de mesaje dorești să cunoști mai multe despre umblarea cu Domnul, să te apropii mai mult de Dumnezeu sau să-ți închini viața și inima lui Hristos, să începi să Îl urmezi pe Domnul, scrie-ne pe adresa de mai jos. Vom fi bucuroși să te susținem în rugăciune și să te ajutăm în dezvoltarea relației tale cu Hristos.

Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România
C.P. 264
410610 Oradea
Tel: 0259-236 841
Fax: 0259-432 778
E-mail: spmcr@rdslink.ro